

Chương 1

Tây Hà vốn không phải là sông, tám trăm dặm xung quanh, nước sâu ngàn thước, có điều đáng mặt là hồ lớn, nhưng mà, không biết bởi vì nguyên nhân gì, nó cũng vẫn gọi là Tây Hà.

Thành Tây Hà có một nửa lãnh thổ đều là vùng nước, ở phía nam Tây Hà có một trấn Tây Hà, mà ở nam bờ Tây Hà có một thôn Tây Hà.

Thôn Tây Hà nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, vài chục dặm đường, chừng trăm gia đình, phần lớn lấy đánh cá làm ruộng để sinh sống.

Bình thường trong một hộ gia đình cũng có hai lao động cường tráng phụ trách đánh cá, ngày hôm sau vào lúc sớm tinh mơ đi trên đường một hai canh giờ đến trấn trên bán, nếu như trong nhà có thể có cỗ xe bò, vậy chỉ gần nửa canh giờ là có thể đến nơi. Trong nhà đàn ông thì phụ trách hết thầy việc vặt, có lúc còn phải xuống làm ruộng.

Đương nhiên cũng không phải mọi nhà đều là như vậy, nói thí dụ như người phụ nữ vừa chuyển đến trong thôn, nàng luôn là người cuối cùng xuống thuyền ra sông, cũng không đi bán cá, đánh được bao nhiêu thì bán giá thấp cho người trong thôn và bán cá cho một vài người ở trấn trên, tự mình trồng vài mẫu đất, thỉnh thoảng họp chợ lên trấn trên mua chút dầu muối tương dấm chua, cắt thêm miếng thịt heo trở về.

Trong Tây Hà có ba thứ quý: cá bạc, tôm trắng, cua đỏ. Nếu như đến tháng mười thu vàng, con cua đều là từng xe từng xe đưa tới trấn trên. Cho nên đối với mọi người trong thôn, cá tôm cua có thể ăn đảm bảo đầy đủ, nhưng mà thịt heo cũng rất ít có thể ăn được, ngay cả người giàu có nhất trong thôn, nhiều nhất cũng cách năm ngày ba bữa ăn được một lần.

Mỗi ngày lúc hoàng hôn, người phụ nữ mới tới kia luôn sẽ đến quán rượu phía đông thôn để mua một bầu rượu, gió táp mưa sa không đổi, chậm rãi thân quen với ông chủ quán rượu, chỉ biết nàng tên là Mai Sóc, nghe nói trong nhà gặp nạn ôn dịch mọi người chết hết, chỉ còn lại một mình nàng, đến bờ Tây Hà này, bởi vì thích vùng sông nước phong tình này, cho nên đã ở lại đây.

Đến một ngày, có chiếc xe ngựa đột nhiên đến trong thôn, ở trong thôn trang nhỏ heo lánh này, xe ngựa rất là hiếm thấy, các bé gái ngạc nhiên theo ở phía sau xem, không bao lâu, xe ngựa kia dừng lại ở một nhà.

“Nurong.” Trên xe ngựa đi xuống một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo kếp màu tím, ngay sau đó còn đi xuống một lão Công Công trên năm mươi tuổi, đi theo phía sau, trong tay đang cầm vài xấp tơ lụa loại tốt nhất, thậm chí trong thôn này chưa thấy được thứ đó, còn có hai người tiểu thị, cũng xách theo không ít đồ đạc, đi theo phía sau người đàn ông kia.

“Con đã trở về thăm người.” Nhìn kỹ, bụng người đàn ông kia nổi lên, thì ra là mang thai.

***

Lâm Nguyên rất buồn bực, đặc biệt buồn bực, rõ ràng đều sinh con trai, vì sao Triệu gia kia có thể vào gia đình giàu có làm tiểu thị, còn được tiểu thư giàu có tiếp nhận, bây giờ lại đã có thai, xách nhiều thứ tốt về trong nhà như vậy, làm sao hai đứa con của bà lại chịu thua kém như thế?

Vì thế hôm nay, bà đã dẫn theo đứa con lớn nhất đến Triệu gia.

Ở thôn này, về bộ dáng Lâm Ảnh coi như là thượng thừa (rất tốt), hơn nữa từ nhỏ mẫu thân lại thiên vị hẳn, dù sao cũng có chút thói kiêu ngạo, đến Triệu gia, thấy cửa đầy áp người, trong lòng không khỏi có chút không phục, rõ ràng bộ dạng họ Triệu kia còn không bằng hẳn.

Lâm Nguyên nhắc lên hai con gà, đưa đến trong tay Chính Quân Triệu gia kia, “Triệu gia, ta cũng không loanh quanh lòng vòng với người, chính là muốn hỏi thăm người một chút, rốt cuộc làm thế nào mới có thể đưa nhi tử vào đó?”

Chính Quân Triệu gia kia nhận lấy hai con gà mập mạp, mặt mày hơn hờ nói, “Kỳ thật cũng không phải là chuyện phiền toái như thế, đầu tiên người phải có bộ dạng đẹp mắt, ta thấy lão đại nhà người thật ra thì cũng có thể. Sau đó, người phải đút lót cho quản gia tuyển người của nhà giàu có.”

“Vậy đút lót như thế nào?”

“Ta tiện thể chỉ con đường sáng cho người, trong trấn này có một phụ thân họ Ngọc, đều có lui tới với mấy quản gia này, người tiêu tốn chút bạc, chỉ cần hầu hạ ông ta thật tốt, vậy thì không có vấn đề gì.”

“Việc này, phải tốn bao nhiêu bạc?”

“Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, chỉ có điều ít nhất là mười hai thì việc này có thể thành.”

Mười hai? Lâm Nguyên hít một hơi, làm sao bà có thể xoay sở được nhiều bạc như vậy?

Lâm Nguyên dẫn theo Lâm Ảnh về nhà, đứa con trai nhỏ kia của bà đang chờ ở cửa, vừa thấy được bà thì chào đón, “Nurong, con vừa mới đi chuồng gà cho ăn, Đại Bạch và Tiểu Ác đã mất rồi, người có thấy không?”

“Đi đi đi, Đại Bạch Tiểu Ác là cái quái gì, chỉ biết những chuyện nhảm chán này. Còn không đi làm cơm?”

“Nhưng mà. . .”

“Ta tặng đi rồi.”

Lâm Xước quỳnh lên, cũng đã quên vết thương mấy ngày trước do bị đánh còn chưa lành, nắm lấy tay áo của nương, “Từ nhỏ Đại Bạch và Tiểu Ác đã do con nuôi lớn, nương, người có thể ... hay không?”

Lâm Nguyên đang trong cơn giận dữ, làm sao còn vui vẻ nghe hần nói dong dài, tức giận nói, “Lão nương thích tặng thì tặng, thích giết thì giết, còn không đi làm cơm đi.”

Lâm Xước co rúm lại một hồi, khí thế vừa mới rồi sớm lui mất, cúi đầu vào phòng, làm cơm chiều bung lên bàn, một mình ru rú ở trong góc ăn đồ ăn thừa tối hôm qua, nghĩ đến hai con gà trống lớn mà mình nuôi lớn còn đang đẻ trứng, len lén rơi nước mắt vào trong bát cơm, lại không dám khóc thành tiếng.

Ăn xong cơm chiều, Lâm Ảnh đi vào buồng trong thêu hoa, Lâm Xước rửa bát, Lâm Nguyên thì ngồi ở phòng ngoài, đầu óc xoay chuyển, mười lạng bạc, làm thế nào mới có thể gom góp ra được?

***

Ngày vừa vào thu, bờ Tây Hà lại bắt đầu vào mùa rộ vớt cua. Vào lúc này thu nhập thường thường của mọi người cũng là tốt nhất trong một năm, đáng tiếc từ nhỏ Lâm Nguyên đã lười, trong nhà kiếm sống đều dựa vào đứa con trai nhỏ nuôi gia cầm và trồng trọt, còn có đứa con lớn nhất thêu chút hoa văn cầm đi bán.

Hôm nay bà đi qua quán rượu, mấy người đàn bà đang ngồi vây quanh nói chuyện phiếm, trên một cái bàn nhỏ bên cạnh bày một ván cờ, hai người đang chơi đấu cờ, còn có vài người đứng ở bên cạnh nhìn.

Bàn cờ này là của ông chủ quán rượu, trên đó viết hai hàng chữ không đẹp mắt lắm, quan kỳ bất ngữ, lạc tử vô hồi (xem đánh cờ không nói, hạ quân cờ không thay đổi).

“Mai Sốc, người nhanh lên một chút.” Một người trong đó lớn tiếng nói, cô gái trẻ tuổi đối diện uống một hớp rượu, quân cờ trắng trong tay chậm rãi thả vào chỗ trên bàn cờ, nhưng không có đặt xuống, “Cũng được, hai cân thịt heo.” (1 cân = ½ kg)

“Được.”

Đặt quân cờ trắng xuống, người chung quanh nhìn kỹ đều rất khen ngợi, “Hay, quả nhiên là cao chiêu.”

Người phụ nữ kia cũng không giận, “Hai cân thịt heo đổi một ván cờ đã nghiền như vậy, đáng giá, đến đây, tiếp tục.”

“Lão Mã, người đã thua ba quân rồi, đến lượt ta tới.”

“Đi đi đi, người nào để ý đến người.”

Lâm Nguyên đi tới trong cửa hàng, nghe mấy người đàn bà nói chuyện phiếm ba hoa khoác lác, “Tên phá của của Hà gia đó, lại đánh bài thua tiền, lần này, người đoán năng ta trả nợ như thế nào?”

“Trả như thế nào?”

“Nàng ta bán đệ đệ mình đến thanh lâu (kỹ viện).”

“Làm vậy mà.” Mấy người than vãn.

Lâm Nguyên cũng giật mình, một chủ ý thành hình.

***

“Lão Lâm à, không phải là ta nói, tiểu công tử này của nhà người, trên mặt thì phá tướng, lúc này dù đi nhà nào cũng không có người đồng ý nhận.”

“Thật sự không được sao?”

“Năm lạng, không thể nhiều hơn nữa.”

“Mười hai, không thể thiếu một phân.”

“Vậy người hãy tìm người khác đi, ta thì không tiếp nhận được rồi.”

“Ai chờ một chút, Lão Luru, chúng ta cũng là quen biết lâu, dù sao người cũng cho một chỗ thuận tiện, ta có chỗ cần dùng gấp.”

Lão phụ nhân (người đàn bà đã có chồng) kia suy nghĩ một chút, “Vậy thì như thế này đi, ta nghe nói ở thôn khác chỗ khe núi phía tây, chốn ấy mọi người vừa nghèo nàn lại thiếu thốn, không có ai chịu gả đi, đều là mua, nếu không ta thay người tìm một chút, có người chịu chi ra đến mười hai hay không?”

“Nếu là nghèo, có thể chịu ra nhiều như vậy không?”

“Ta thử xem một chút, nói không chừng sẽ có, dựa vào sinh con gái nói dối tông đường, có lẽ sẽ chịu lấy ra vốn liếng mua quan tài đó.”

“Vậy xin nhờ người.”

***

Tháng hai cận tết heo trở về, ngày nay Mai Sóc làm bữa thịt kho tàu, thêm đường lại thêm giấm, chia một nửa nấu sùron xào chua ngọt, mới vừa com nước xong, đẩy cửa ra thì gặp phải mấy bé gái ẩn núp ngoài cửa, nhỏ thì bốn năm tuổi, lớn thì cũng tám chín tuổi, đều là bộ dáng thèm nhỏ dãi.

Nàng cười, những đứa bé này, mỗi lần ngửi được có nhà nấu thịt đều chờ ở cửa, chính là trông cậy có thể xin được miếng thịt béo ăn.

“Có phải mấy đứa muốn ăn hay không?”

Bọn nhỏ cùng nhau gật đầu, nàng vào phòng, tìm mấy miếng bánh chưng lá ngâm ở trong nước, vốn là muốn thử quán ở bên ngoài cá để làm ăn. Nàng đi ra nhà, cho mấy đứa bé này một miếng bánh chưng lá, gấp thịt đặt ở trên miếng bánh chưng lá, đợi đến khi đưa cho đứa cuối cùng xong, vừa lúc một chén thịt thấy đầy, những đứa bé kia hi hi ha ha chạy đi.

Nàng đứng lên, khoe miệng mỉm cười, kiểu ngày như vậy, làm ruộng đánh cá, bôn ba để kiếm sống, có miếng thịt ăn là có thể vui vẻ cả ngày, đó mới đúng là cuộc sống chứ.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bep Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Mai Sóc, người mở cửa nhanh lên.” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dữ dội, cô gái nhô một đầu tóc lộn xộn ra, “Sáng sớm, người lần lần cái gì?”

“Ta là đặc biệt tốt bụng tới gọi người, hai ngày nay trấn trên họp chợ, giá tiền tôm cua có thể cao hơn gấp đôi so với bình thường, người có đi hay không đây?”

“Ta đánh được không phải đều đã bán cho người, ta đâu có còn nhiều?”

“Ta biết, chỉ là muốn gọi người đi giúp một tay, bận rộn hết mức, buổi tối tính tiền công cho người.”

Mai Sóc gỡ gỡ đầu tóc rối bời, suy nghĩ một chút, “Được rồi.”

“Vậy người nhanh lên một chút, chính ta chờ người ở cửa thôn.”

“Biết rồi.”

Đội Vu An tránh ra, Mai Sóc ngáp một cái, chính là có hơi không tốt, cũng không có giấc ngủ nướng rồi.

Nàng thu dọn ỏn thoà, đi qua ven hồ đi tới cửa thôn, thấy hình bóng của một người con trai ngồi xổm ở bên hồ, hình như đang giặt quần áo, âm thầm lắc đầu, lúc này nước vào mùa thu cũng đã rất lạnh rồi, nhất là vào sáng sớm ở nơi này, làm sao còn có người đang giặt quần áo?

***

Lâm Xước dùng sức chà xát đồng quần áo kia, đôi tay cồng đến đỏ bưng. Giương mắt, thấy trên cọc ngầm bên hồ cột vài chiếc thuyền đánh cá, tất cả mọi người tập hợp lại, hôm nay người ra hồ đánh cá không nhiều lắm, rất nhiều thuyền đều đậu ở nơi đây.

Hắn cúi đầu nhìn, quan sát những chiếc thuyền đánh cá kia, lại thấy được một chiếc đặc biệt kỳ lạ, thuyền đánh cá nào không phải là để trông ra một chỗ lớn thu xếp cá tôm cua, chiếc này lại hình như không có những kho ngầm kia có thể mở ra sắp xếp cá, ngược lại ở hai bên lại thu xếp hai chỗ ngồi đối diện, trong đó còn có bày ra một cái bàn nhỏ nhỏ, ngược lại là chiếc thuyền nhỏ để dạo hồ.

Hắn thấy thú vị, đúng lúc chiếc thuyền kia cập vào bên bờ, vì vậy đưa tay kéo dây mỏ neo của chiếc thuyền kia lại gần, đang muốn đi sờ sờ đệm kia.

“Người làm gì đó, giặt cả buổi như vậy còn chưa giặt xong?” Từ sau lưng truyền đến tiếng gào của Lâm Nguyên, hắn giật mình, khẽ buông tay, vội vàng bung lên cái chậu lớn đến rất không cân xứng với hắn, “Con... Con giặt xong rồi.”

“Còn không trở về? Sắp xếp những quả trứng gà kia xong rồi đi trấn trên bán.”

“Con cũng đi sao?”

“Người đi làm gì? Động tác còn không nhanh một chút.”

Lâm Xước cúi đầu, dùng sức cầm chậu cao lên, chạy nhanh về nhà. Vào phòng, lấy ra một cái rổ lớn, tí mĩ trái lên một lớp bông vải, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí bỏ từng quả trứng gà để dành hơn một tháng vào.

Hắn cảm theo rổ, đang muốn đi ra ngoài cho mẹ hắn, Lâm Ảnh từ trong phòng lao ra, không thấy hắn, trực tiếp đụng vào trên người hắn, rổ bị lật đổ, tất cả trứng gà đều lăn ra ngoài, trên đất toàn là trắng loà, vàng tươi. Lâm Xước vội vàng quỳ trên mặt đất, cứu giúp mấy quả còn sót lại không có bị bể.

Lâm Ảnh thấy thế, vội vàng lui về trong phòng. Lâm Nguyên chờ không thấy hắn xuất hiện, đẩy cửa đi vào thì thấy lòng trắng trứng lòng đỏ trứng đầy đất, tức giận đá một phát vào trên người hắn, “Người... Tên vô dụng này, người cầm chút trứng gà cũng cầm không vững. Cút, hôm nay đừng hòng ăn cơm, lúc nào gom đủ mấy quả trứng gà này thì sau đó hãy trở về.”

Lâm Xước ngã nhào trên đất, che xương sườn có chút đau đớn, đi ra ngoài, lôi kéo áo khoác phong phanh, bị gió thổi có hơi lạnh.

Hắn nên đi nơi nào đây, lần này không biết lúc nào thì mẹ mới có thể hết giận để cho hắn quay về. Nếu như không thể trở về qua đêm, có phải hắn lại phải trốn vào trong miếu thổ địa bà bà đó hay không đây?

***

Chồng của Lâm Nguyên đã chết rất lâu rồi, người trong thôn cũng biết, bà và tên goá vợ phía Thành Đông có lén phụng với nhau. Điều kiện nhà tên goá vợ ngược lại tốt hơn một chút so với Lâm Nguyên. Lâm Nguyên không đi chợ phiên được, đang rất buồn rầu bèn tới tìm tên goá vợ này kể khổ.

“Người nói ta đây là tạo nghiệt gì? Sinh ra đứa con trai vô dụng như vậy, trên mặt còn bị phá tướng, muốn bán cũng không có người muốn.”

Tên goá vợ Hà Nguyệt này ngồi xuống ở bên cạnh bà, “Ngược lại thật ra ta có một cháu gái cùng họ bà con xa, sắp ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng. Bởi vì chân bị cà thọt, không nhanh nhẹn lắm, lần trước nàng còn nhờ ta hỏi thăm có đàn ông trẻ tuổi gì đó, mặt mũi thì cũng chẳng có yêu cầu gì, chính là biết làm việc, biết sinh con là được.”

“Thật sự, nàng chịu bỏ tiền không?”

“Trước kia ngược lại nàng cũng từng cưới một người, bởi vì ba năm không có sinh con, mùa đông năm nọ bị nàng nhốt ở ngoài cửa, bị gió thổi đến viêm phổi, cứ vậy chết đi, sau đó thì vẫn một mình, vậy có lẽ cũng để dành không ít tiền.”

“Người thay ta hỏi một chút, ta cũng không muốn nhiều lắm, ít nhất mười hai, dĩ nhiên càng nhiều càng tốt.”

“Được, ta hỏi thăm một chút.”

Trong lòng Lâm Nguyên thoải mái không ít, ngoảnh lại thấy hôm nay Hà Nguyệt mặc bộ đồ mới, mặc dù tuổi đã hơi già, ngược lại thật sự là có mấy phần dư âm hương vị còn lắng đọng, trong lòng nóng lên, liền đi lên ôm hắn.

Hà Nguyệt đánh bà một cái, “Lại nói, mấy ngày trước đó ta lên trấn trên, ông chủ của một cửa hàng đề cử lọ thuốc cho ta, nghe nói là bí phương tổ truyền.”

“Là cái gì?”

“Nói là có thể khiến người ta tinh lực tràn đầy.” Đôi mắt quyến rũ của hắn chứa nước, trong lòng Lâm Nguyên càng nóng lên, “Lấy ra để ta thử

một chút.”

Một bình nhỏ nhỏ, bên trong là chất lỏng giống như sữa dê, Lâm Nguyên uống vào một hơi, một mùi khai, quả nhiên là bụng dưới có một luồng nhiệt truyền đến, một tay bà bắt đầu cởi quần áo của Hà Nguyệt, nhân tiện cởi của mình.

Hà Nguyệt nằm ở trên giường, đột nhiên thấy mặt mày bà căng lên, “Ngươi sao vậy?”

“Ta...ta. . .” Trong dạ dày của Lâm Nguyên phát ra một đợt tiếng động ục ục, “Ta giống như không khỏe.” Nàng khoác quần áo lên bỏ chạy đến nhà xí, để lại một mình Hà Nguyệt không hiểu chút nào.

***

Lâm Xước lác lác hơn nửa ngày ở bên ngoài, nằm bò ở trước mặt chuồng heo của người ta nhìn mấy con heo con kia lăn lộn ở trên mặt đất, nghe thấy có người đang kêu la gọi đứa bé về nhà ăn cơm, trong mắt hiện ra một chút hâm mộ, ngược mắt nhìn trời chiều ngả về tây, xoay người đi về phía đường về nhà, hi vọng mẹ đã hết giận, chịu để cho hắn đi về.

Lâm Nguyên ngồi xổm một buổi chiều ở trong nhà vệ sinh, đại tiện đến máu tươi chảy ròng, lúc này ngồi cũng không ngồi được, đứng ở cửa, thấy cái gì cũng không vừa mắt, thấy hắn trở về, phần bức dọc đã phát tiết ra ngoài ngay.

“Trúng đầu rồi, không có thì trở về làm gì, có phải muốn bị đánh hay không?”

“Mẹ, con. . .”

“Đừng để cho ta thấy, thấy ngươi liền phiền lòng, biến, cút.”

Lâm Xước đứng ở góc tường, đợi bà quay vào nhà, đợi thẳng tới lúc trăng non xuất hiện ở chân trời, mới cam chịu số phận đi tới miếu thổ địa ở cửa thôn.

Ngôi miếu đồ nát không chắn gió, hắn vùi ở phía dưới bàn, đã đói bụng đến kêu loạn. Do dự rất lâu, rốt cuộc hắn đứng dậy, thấy trên bàn có mấy cái bánh màn thầu khô khốc, trộm đồ cũng ăn, có thể bị trời phạt hay không đây?

Nhưng thật sự quá đói, hắn xoa bụng của mình, run run rẩy rẩy đưa tay đi lấy. Tay mới vừa cầm một cái bánh màn thầu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi tiếng vang, là âm thanh của mấy người phụ nữ trẻ tuổi, hắn hoảng sợ làm tay run lên, bánh màn thầu lăn xuống trên đất, lăn vào trong đồng rơm.

“Hôm nay buôn bán thật đúng là tốt nhỉ, cũng đã bận rộn đến lúc này rồi.” Tiếng nói lộ vẻ tươi cười truyền đến từ chỗ không xa. “Mai Sóc, tiền bạc lát nữa lại tính cho ngươi.”

Trong lòng Lâm Xước hiểu, là người đi họp chợ trở lại, có lẽ bọn họ cũng sẽ không vào ngôi miếu đồ nát này, hắn ngồi xổm người xuống muốn đi nhặt cái bánh màn thầu kia.

“Không vội, ta còn không tin được ngươi sao?” Giọng nói trầm hơn không ít so với trước kia, không hiểu sao Lâm Xước lại ngừng lại động tác trong tay, hi vọng giọng nói kia nói thêm mấy câu, hắn giống như chưa từng được nghe giọng nói dễ nghe như vậy.

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta vẫn tiếp tục lên nơi đó, vị trí gian hàng đó thật đúng là rất tốt.”

“Đúng vậy, lão Mã thật đúng là đạt đến một trình độ nào đó, nhường chỗ tốt như vậy cho chúng ta.”

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, giọng nói kia lại không nói lời nào nữa. Lâm Xước lấy lại tinh thần, mới phát hiện, một con chuột nhỏ đang cào bới cái bánh màn thầu kia, đang gặm đến vui sướng, một đôi mắt ti hí ảo não theo dõi hắn.

“Ngươi cũng đói bụng, có phải hay không?”

Hắn ngồi dựa vào trên đồng rơm, co rút thân thể mình thành một cục, nhìn qua khe hở nhỏ nhỏ phía sau xà nhà lớn rạn nứt của ngôi miếu đồ nát, đúng lúc có thể trông thấy một ngôi sao lóe sáng.

Nhớ tới khi còn bé cha ôm hắn, còn có anh trai, ngồi chung ở trong sân, với những ngôi sao bé nhỏ trên trời, nói những chuyện xưa xa xôi kia.

“Trước đây thật lâu, có một cô gái chăn trâu ở một đầu của thôn này, chị gái và anh rể của nàng đuổi nàng ra khỏi nhà, rồi nàng sống nương tựa lẫn nhau với trâu già.

Có một ngày, trâu già lại đột nhiên mở miệng nói chuyện, nó nói, “Hôm nay ngươi đến hồ Bích Liên một chuyến, lúc đó có vài tiền tử đang tắm, ngươi giấu món tiền y màu tím đó đi, người đàn ông mặc Tiên Y màu tím đó sẽ trở thành phu quân của ngươi.” Cô gái này vô cùng khó hiểu, thật sự đến bên hồ, giấu quần áo đi.

Tiền tử đó không có quần áo không về trời được, chỉ đành phải ở lại, cuộc sống trôi qua mỗi ngày, hấn yêu cô gái trung hậu thành thật đó, hai người ân ái ái, trải qua cuộc sống sung sướng không tranh sự đời.

Thế nhưng người đàn ông là con trai của thiên thần, còn là đứa con trai nhỏ mà nàng cưng chiều nhất, thiên thần phái người xuống bắt hấn trở về trời. Cô gái đau lòng muốn chết, mỗi ngày nhìn chân trời, hi vọng có thể thấy lại người đàn ông mà nàng mến yêu lần nữa.

Hôm nay, trâu già lại mở miệng nói chuyện, nó nói, “Ngày giờ của ta đã không còn nhiều, chờ sau khi ta chết, người cắt lấy da của ta, khoác nó lên thì người có thể lên trời đi tìm hấn.” Nói xong thì trâu già nấc nghẹn một hơi.

Cô gái càng khổ sở, làm hai giỏ bằng trúc, mang theo hai đứa bé của mình, khoác da trâu lên, quả thật bay lên trời, gặp được người yêu luôn nhưng nhớ.

Nhưng bọn họ gặp nhau bị thiên thần phát hiện, nàng rạch ra một dòng Thiên Hà (sông ngân) ở giữa hai người, sóng lớn cuộn cuộn cắt ngang giữa hai người, không cách nào vượt qua. Người đàn ông đau khổ cầu xin mẹ của hấn, thế gian mọi người cũng quý xuống cầu nguyện, thỉnh cầu thiên thần thành toàn cho đôi tình nhân này.

Không chịu được con trai đau khổ cầu xin, cuối cùng thiên thần đồng ý, vào mùng bảy tháng bảy hàng năm, để cho hai người gặp mặt một lần.

Từ đó về sau, hai người sẽ ở tại hai bên Thiên Hà, xa xa nhìn nhau, chỉ có vào mùng bảy tháng bảy hàng năm, do hi thước bắt lên cầu mới có thể gặp mặt một lần.”

Lâm Xước nhắm hai mắt, loáng thoáng nghe được giọng nói của cha, còn có giọng nói dễ nghe mới vừa rồi, co lại hai chân, đã ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Hắt xì.” Mai Sóc xoa lỗ mũi, bên cạnh truyền đến tiếng Vu An cười lớn: “Ta nói Mai Sóc, buổi tối người rớt từ dưới đất lên rồi hay là thế nào, làm sao lại bị phong hàn rồi thế?”

Mai Sóc hít mũi một cái, tiếng nói mang theo giọng mũi lại có chút khàn khàn: “Làm sao ta biết?”

Vu Ninh, em gái của Vu An vỗ lưng của nàng: “Người xem thời tiết hiện tại cũng bắt đầu chuyển lạnh, ngủ một mình bao giờ cũng dễ dàng bị lạnh, rõ ràng, “Nàng và Vu An nhìn nhau, ranh mãnh cười nói: “Đi tìm người tới sưởi ấm chắc không phải được rồi sao, người cũng sẽ không cảm lạnh nữa.”

Nàng liếc nhìn hai người, phụ giúp xe đẩy tay, cột lên thân bò.

Tiếng động bên ngoài dần dần đi xa, Lâm Xước vẫn đang ngủ, tay chân cũng co lại thành một cục, ôm bản thân mình. Đợi đến khi mặt trời lên cao, rốt cuộc hấn bị ánh nắng chiếu vào từ giữa khe hở trên nóc nhà làm chói tỉnh, dụi dụi con mắt, hiện tại bụng đói quá ngược lại không kêu to nữa.

Hấn đứng lên, trước mắt đột nhiên tối đen như mực, trong khoảng thời gian ngắn cái gì cũng không thấy, hấn khẽ lung lay một chút, đỡ khúc cây bên cạnh, rốt cuộc từ từ hồi phục lại bình thường.

Hấn ra khỏi ngôi miếu đồ nát, trời đã sáng hấn, đang nhìn vài nhóm người điều khiển xe trâu, hoặc là đi bộ tới cửa thôn. Hấn đi về phía nhà, càng gần trong lòng lại càng sợ, rốt cuộc lúc đi tới, lại phát hiện mẹ đứng ở cửa, đang nói gì đó với một người phụ nữ thật là cao lớn.

Người phụ nữ kia khoảng hơn ba mươi tuổi, tai to mặt lớn, lại sinh ra có một đôi mắt chuột đang gian xảo đánh giá hấn.

“Như thế nào?” Lâm Nguyên vội vàng hỏi.

“Bộ dạng bình thường thì còn không khó khăn lắm, đáng người thì cũng được. Chỉ là gầy như vậy, sợ là không dễ sinh đẻ.”

“Không có, thân thể lão Nhị nhà ta rất tốt, trong nhà công việc gì cũng có thể làm, người xem một chút như vậy, thật ra thì trên người không coi là gầy, không phải đâu.”

“Vậy, “Đôi mắt nhỏ của người phụ nữ kia đảo vòng, “Hai ngày nữa ta lấy bạc đến dẫn người.”

“Mười hai?”

“Mười hai thì mười hai.”

Lâm Xước ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, chờ người phụ nữ kia đi, cũng không hiểu rốt cuộc mẹ hấn và người phụ nữ kia đang thương lượng cái gì.

“Lão Nhị tới đây.” Lâm Nguyên đột nhiên rất hòa ái ngoắc gọi hấn đi qua.

Hấn đi từ từ đến gần, Lâm Nguyên cầm một giỏ trứng gà: “Đi, lên trấn trên với ta đi.”

Lâm Xước vô cùng kinh ngạc, trước kia mỗi lần mẹ đều dẫn ca ca đi, lúc trở về sẽ mua về một ít đồ chơi, hoặc là một chút điểm tâm ăn vặt, do đó hấn luôn chỉ có phần yêu thích và ngưỡng mộ, sao lần này mẹ lại dẫn hấn đi cùng?

“Ta hỏi Hà Nguyệt muốn một ít, cộng thêm trước còn dư lại, cũng coi như có chẵn một rổ rồi. Trấn trên không có trứng gà mái tươi mới như vậy, chắc là có thể bán được giá tốt.”

Lâm Xước đi theo phía sau bà, mặc dù có mừng rỡ mà nhiều hơn lại là sợ hãi, trước bão táp không phải luôn rất yên bình sao?

***

Đây là lần đầu tiên Lâm Xước đi tới trấn trên vào lúc họp chợ, đám người chen lấn, trên người treo hầu bao, chen vai nối gót, hai bên đường phố đầy các gian hàng đủ loại đủ kiểu, rất nhiều đều là dụng vải cái ghế dựa, mấy tấm ván gỗ, bày hàng hóa lên đã hiện ra một quầy tại chỗ.

Lớn một chút thì còn chống lều lên, nhỏ chút thì chỉ cầm đồ ngồi dưới đất, đám người đi tới sẽ rao lên. Lâm Nguyên chỉ chọn một chỗ trống không lớn còn sót lại, để rổ xuống dưới đất: “Lão Nhị, người ở chỗ này nhìn, có nhiều người tới thì bán, giá tiền có thể nâng cao bao nhiêu thì cao bấy nhiêu.”

“Mẹ. . .” Lâm Xước gọi bà, bà đã rời đi, hấn ngồi ở một bên cao hơn trên bậc thang, một tay nắm lấy quai rổ, đám người lui tới, nhưng không ai dừng lại, thỉnh thoảng có người lướt qua mấy lần, cũng rất nhanh rời đi.

Mặc dù trời lạnh, trong lòng bàn tay cũng đã chảy ra mồ hôi, mấy chàng trai trẻ tuổi đi qua, đội mũ ni, phía trên có hai sợi tơ tung bay, nghe nói là phong cách lưu hành gần đây. Xoi mới nói cười khiến tay Lâm Xước càng nắm càng chặt, đầu đã sắp vùi vào giữa hai chân. “Trứng gà bán thế nào?”

Một giọng nói to vang lên, hấn ngẩng đầu lên, cẩn thận từng li từng tí trả lời, “Người...người muốn mua?”

“Nói nhảm.” Người phụ nữ cầm hai quả xem qua, “ Bao nhiêu tiền?”

Đối với giá tiền này thì Lâm Xước một chút tính toán cũng không có, đành phải hỏi, “Người...người ra giá đi?”

Người phụ nữ lướt mắt nhìn hấn: “20 văn tiền, ta muốn mua cả rổ này.”

Chính là hấn không thông thạo nữa, cũng biết những quả trứng gà này tuyệt đối không chỉ là giá tiền này: “Ta không bán.”

Người phụ nữ kia lại nói, “Không bán, thế nào người vẫn còn chê ít?”

“Là ít quá rồi.”

“Vậy 30 văn?”

Hấn vẫn lắc đầu, trong tay người phụ nữ kia vừa dùng sức, hai quả trứng theo tiếng mà bể nát, nàng đứng lên: “Người xem một chút, những thứ nát vụn như vậy người còn muốn bán bao nhiêu tiền?”

“Người...Sao người bóp vỡ nó?” Hấn vừa vội vừa giận, đưa tay cầm cái rổ đó lại gần bên cạnh mình, một ngày những con gà trưởng thành kia cũng lên đẻ ra một quả trứng, mỗi ngày đại ca và mẫu thân còn muốn ăn hết hai quả, gom góp nhiều như vậy vốn là không dễ dàng, trước khi lại đập bể nhiều hơn thì hấn đau lòng che chở cái rổ.

Người phụ nữ kia duỗi thẳng chân đá đá cái rổ: “Vậy ngược lại người nói một chút, muốn bao nhiêu?”

“Ta...ta không biết.” Hấn lắc đầu, người phụ nữ cười nhạo: “Người nói người bày ra lại không đưa giá, còn chê ta cho ít, thật ra người muốn thế nào?”

“Vậy, vậy nhiều hơn một chút nữa.”

“30 văn, người bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán.” Nàng đưa tay kéo cái rổ qua, Lâm Xước không giành hơn được nàng, hơi nước ở trong hốc mắt lượn vòng nhưng không có chảy xuống. “Sao người có thể?”

“Như thế nào?” Người phụ nữ xách rổ lên, “Nếu không phải là vị công tử kia của Tề gia thích ăn nhất là món ăn từ trứng gà tươi mới xào ra, ta mới lười phải tới chỗ như thế.” Nàng ném xuống một xâu tiền, dần dần đi xa, Lâm Xước nhặt lên xâu tiền này, vẫn ngồi ở chỗ đó, chờ Lâm Nguyên trở lại.

“Hò lô -- thấp bắng” Ngồi không bao lâu, truyền đến tiếng hét to, hần ngược mắt lên nhìn, một người phụ nữ lớn tuổi cầm bó củ khô cầm đầy Hồ Lô Băng Đường (hồ lô đường phen, một loại mứt quả ghim thành xâu), trên người còn treo đầy những quả hồng trong suốt óng ánh kia, đang vừa đi vừa hét lớn, thỉnh thoảng bị người đụng vào. Hần nuốt ngụm nước miếng, trong lòng lại đang ảo tưởng, lát nữa mẹ cũng có thể mua chút đồ ăn vặt linh tinh cho hần giống như trước kia dẫn đại ca ra ngoài hay không.

***

“Ồ kia, lão bá, hôm nay bác lại tới mua tôm hả?” Vu An thuận thực đánh vảy cá, vừa chào hỏi người tới. Mai Sóc vừa cân tôm trắng bỏ vào trong rổ ông cụ kia, “Còn cần gì nữa không?”

“Những con cá này, ngược lại rất là tươi.”

“Dĩ nhiên.” Vu An lại bắt một con, “Chúng ta đều là đánh tại chỗ bán tại chỗ.”

Ông chỉ vào một con cá béo mập mới vừa cạo hết vảy rửa sạch sẽ, “Con này nhìn qua rất ngon, đưa con của ta đang mang thai, đúng lúc bồi bổ cho hần thật tốt.”

“Sẽ xong ngay.” Mai Sóc đang muốn đi cầm, một bàn tay đưa tới, “Con này, ta muốn rồi.” Nàng liếc mắt nhìn: “Đổi con khác đi, con này đã bán rồi.”

“Không được, ta chỉ muốn con này, ông ta còn chưa trả tiền.”

“Thứ tự đến trước và sau, xin lỗi.”

Vu An vội vàng chen miệng nói: “Tiểu thư, ngại xem một chút, nơi này của chúng ta còn có rất nhiều con cá khác, cũng rất tươi.”

“Có con mập như vậy sao? Ta chỉ muốn con này thôi.”

Ông cụ vội vàng nói: “Thôi, hôm nay ta sẽ không mua, ngày mai sẽ trở lại.” Ông xách theo rổ rời đi, người phụ nữ kia hả hê nhìn Mai Sóc, trả tiền xách con cá rời đi.

Mới đi ra khỏi vài bước, đuôi phải của người phụ nữ kia đột nhiên hơi cong, đứng không vững, mặt cúi về phía trước té xuống, bụng vừa vặn đề lên trên rổ cầm trong tay trước đó, chất lỏng trắng vàng trắng đan xen nhuộm khắp người.

Nàng cúi ằm lên, đứng dậy, hai tay dính đầy chất lỏng trắng sánh đặc, nàng vung tay muốn đi, lại một bước đạp lên con cá kia, trượt ra về phía trước, trực tiếp đụng vào góc tường trên phố.

Đôi môi Vu An vừa ngừng bĩu xuống, động tác trong tay không ngừng, lắc đầu nói, “Tuy là nàng ta rất đáng bị đánh, ngại cũng không cần ác như vậy chứ?”

Mai Sóc lau tay sạch sẽ, xoa xoa bóp chặt lỗ mũi, mang theo giọng mũi nùng đậm: “Chỉ tiếc, lãng phí một rổ trứng gà kia, nhìn màu sắc này, không ngờ đều là trứng gà mái thượng hạng.”

***

“Chỉ có nhiều đây?” Lúc chạng vạng, đám người dần dần tản đi, cuối cùng Lâm Nguyên cũng trở lại, trên người có mùi rượu.

Lâm Xước nắm vạt áo, gạt đầu, Lâm Nguyên giận đến méo cả miệng: “Cả một giỏ như vậy, bây giờ ngại nói với ta chỉ bán được ngần này tiền, còn cái rổ cũng bị lấy mất rồi.”

“Con . . .”

“Con cái gì con, ta thấy về phần ngại cũng chỉ còn có thể ở nơi này vài ngày nữa, tốt bụng muốn dẫn ngại ra ngoài đi dạo, quả nhiên cái con thô chết bầm này cũng chỉ xứng bị nhốt ở nhà làm việc.” Bà nhét xâu tiền này vào hầu bao, một tay xách cổ áo của hần, quăng về phía trước, Lâm Xước lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống, đứng vững vàng xoay người lại nhìn bà.

“Trở về, tối nay ngại cũng đừng ăn cơm tối, đừng ngủ, quét dọn tất cả trong nhà một lần cho ta.” Bà cất bước rời đi, Lâm Xước đi theo phía sau bà, lại không hiểu chút nào với câu nói kia của bà, cái gì gọi là còn có thể ở vài ngày?

***

Hộp chợ ba ngày mỗi tháng cuối cùng kết thúc, lúc này trời đã vào cuối mùa thu, nước hồ càng ngày càng lạnh, gió thu xào xạc, thổi đến lá rụng chông chát đầy đất.

Hoàng hôn hôm ấy, theo thường lệ Mai Sóc đến quán rượu mua rượu, uống một hớp rượu ấm dạ dày, { kỳ } nhét nút lọ lên hồ lô, { thư } trên miệng ngâm cọng rom, { vong } chậm rãi từ từ đi về, lại thấy một chàng trai quý ở cửa nhà kia. (Hic mấy từ trong ngoặc mình cũng ko hiểu đang nói gì)

Bờ môi run rẩy, đến gần nghe thấy hắn không ngừng lặp lại một câu nói: “Mẹ, xin người, đừng bán con, con sẽ siêng năng làm việc, con sẽ nghe lời, mẹ, van người đừng bán con mà.”

Mai Sóc lắc đầu, phun rom rạ trong miệng, chuyện nhà của người ta, nàng nên tránh đi thì tốt hơn.

Ngay tại lúc nàng muốn tránh đi, chàng trai kia có lẽ là quý quá lâu, thân thể chống đỡ không nổi, ngã xuống về phía sau, vừa vịn ngã vào trên chân nàng. Cặp mắt khép lại, trong miệng còn đang ni non, một đôi tay vô ý thức vươn ra nắm cái gì thì chặt chẽ không thả, giống như là nắm một cọng rom cứu mạng cuối cùng: “Mẹ, đừng...đừng bán con.”

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Mai Sóc nhìn chàng trai liều chết kéo ống quần của nàng, trong một lúc cảm thấy rất khó xử, gãi gãi đầu, muốn lấy chân ra, vậy mà hắn lại càng nắm càng chặt, đốt ngón tay hiện ra màu trắng vẻ bệnh hoạn.

Nàng không dám dùng sức, dứt khoát ngồi xổm người xuống nhìn chàng trai, trên mặt tóc rối bời che lấp, lông mi thật dài khẽ run, nhìn ra được, hắn rất sợ. Trên trán có vết sẹo thật dài, từ đầu lông mày lướt qua, sắc mặt tái nhợt, vừa nhìn đã biết là không đầy đủ dinh dưỡng.

Lại nói, thật ra thì đáng đáp xinh đẹp thanh tú, Mai Sóc sờ cảm, bộ dạng này đáng thương cũng rất đáng yêu, sao mà mẹ của hắn lại nhẫn tâm muốn bán hắn như vậy?

Nàng chọc chọc tay chàng trai kia, muốn tách ra, đột nhiên hắn giống như là khổ sở khẽ co sát thân thể, cuộn tròn lại, tay vẫn không thả ra, cả người dường như đã co lại thành một đoàn vùi ở cạnh chân nàng.

Mai Sóc không thể tưởng tượng nổi lúc đầu, nhìn hắn, thật là quá giống, làm sao lại giống như vậy?

Nàng tăng sức bẻ ngang chàng trai kia lên, quả nhiên không ngoài dự đoán, hoàn toàn không có mảy lông thịt. Nàng từ từ đi về phía nhà mình, thời tiết lạnh như thế, có lẽ tuyết sẽ rơi xuống ngay, thật muốn có thêm người sưởi ấm chăn, thật ra cũng không tồi.

Đến nhà, nàng đặt chàng trai kia lên giường, bắt đầu đốt lửa nấu nước, ấm nước phát ra tiếng kêu ùng ục ùng ục, chàng trai kia từ từ tỉnh lại, kinh ngạc nhìn chỗ xa lạ, cô gái xa lạ.

Hắn cắn chặt bờ môi của bản thân, khoe miệng bắt đầu đỏ lên, Mai Sóc cúi đầu nhìn hắn, giọng hơi khàn: “Người làm gì đấy?” Nàng đưa tay đẩy bờ môi của hắn ra, quả nhiên trên môi đã nứt ra, lan tràn tia máu, còn có hơi sưng đỏ.

Đúng lúc nước sôi bên cạnh rồi, phát ra tiếng kêu rít dài, Mai Sóc rót chén nước nhét vào trong tay hắn để cho hắn làm ấm tay, thấy mắt hắn tròn tròn, bộ dáng không biết làm sao, tay chân cũng không biết để vào đâu, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Lâm Xước cầm chén nước, động tác uống nước từng chút từng chút, nhưng thật ra thì một hớp cũng chưa uống vào, chốc lát trong nhà vô cùng yên tĩnh.

Mai Sóc đứng ở bên giường, nhìn hắn, trong tay hắn run rẩy, rót cuộc trên môi dính vào nước, đụng phải vết thương, đau đến khẽ hoảng sợ, cũng chỉ là trong nháy mắt, mím mím môi, dù sao một vết thương tí tẹo như thế thì thật sự cũng không đáng kể.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, truyền đến tiếng rống to của người phụ nữ: “Họ Mai kia, còn không giao con trai của ta ra đây.”

***

Mai Sóc mở cửa, cười nói: “Chỗ này của ta không ngờ khó có được người đến chơi.” Giọng mũi của nàng vẫn rất nặng, mới từ trong nhà ra ngoài bị gió thổi tới, lại liên tục hắt xì ba cái, đưa tay che mũi miệng, nhìn người tới.

“Có người thấy người bế con trai của ta đi, còn không giao ra đây?” Lâm Nguyên đang rống to ở chỗ này mà đi theo phía sau có không ít người xem náo nhiệt.

“Lão Lâm, khiêm tốn một chút.” Phía trước kẻ buôn người họ Lưu kia nhỏ giọng nhắc nhở bà, nếu khó giữ được danh tiết, người kia thì làm sao, chỉ sợ cũng sẽ không chịu tiền mua người.

“Nhanh lên một chút giao lão nhị nhà ta ra đây.” Lâm Nguyên nói xong đã muốn vào cửa. Một tay Mai Sóc chống cánh cửa vốn cũng không cao lắm, trên mặt vẫn cười không tìm không phổi, biếng nhác nhìn Lâm Nguyên, “Giao cho bà?”

“Đó là con trai của ta.” Lâm Nguyên tức giận nói, không biết làm sao mà Mai Sóc cao hơn bà rất nhiều, chỉ có thể ngưỡng cao đầu nhìn nàng.

“Nhưng ta chợt cảm thấy hấn sẽ không muốn trở về với người.” Một tay Mai Sóc sờ cằm.

“Nói vậy.” Lâm Nguyên mạnh mẽ muốn đi vào, Mai Sóc nhường đường để cho bà đi vào trong phòng, chỉ thấy Lâm Xước ngồi ở trên giường, trên người còn đắp hồ chăn, thấy bà, càng rụt rè hơn, “Mẹ.”

Lâm Nguyên nắm hấn kéo từ trên giường xuống, may mà không ai theo vào, nếu không thật đúng là danh tiết gì đó cũng bị mất rồi. Lâm Nguyên nhìn Mai Sóc phía sau, đã muốn bắt bí nàng một khoản.

“Là người mang hấn về?”

Lâm Xước nhìn về mặt mẹ hấn cũng biết bà muốn làm gì, vội vàng chắn ở trước mặt Mai Sóc, “Không phải, là con tự mình đi về cùng nàng.”

Một cái tát vang dội đập ở trên mặt hấn, Lâm Xước ngã xuống đất. Tay Lâm Nguyên bị người ta bắt lấy, “Người làm gì đấy? Ta dạy dỗ con trai mình còn cần người trông nom sao?”

“Đây là nhà ta.” Nàng nhìn chàng trai trên đất, buông Lâm Nguyên ra, ôm hấn lên, “Người tin ta cứ ôm hấn đi ra ngoài như vậy hay không, để cho mọi người đều thấy?”

“Người dám?”

“Ta có cái gì không dám?”

Trong ngực chàng trai liều mạng tránh ra, xuống đất, “Mẹ, là con sai rồi, chúng ta trở về đi thôi.”

Lâm Nguyên hung hăng lườm nàng, lôi kéo con trai ra cửa, “Trở về lại dạy dỗ người.”

Mai Sóc nhìn bóng lưng hai người rời đi, than thở, người phụ nữ này thật đúng là đáng đánh đòn đấy. “Đội chút.”

“Còn làm cái gì?”

Nàng nhìn chàng trai kia, nhếch miệng gọi lên nụ cười trêu chọc, “Ta dẫn hấn về, cũng có chút thời gian, bây giờ người đi ra ngoài như thế cũng không giữ được danh tiết của hấn.”

Quả nhiên Lâm Xước sợ nắm vạt áo, danh tiết khó giữ được? Mẹ có thể đánh chết hấn hay không?

Lâm Nguyên gắt gao nhìn chăm chăm nàng, “Nếu cũng biết hủy danh tiết người ta, còn không đền tiền.”

Mai Sóc không nhịn được than thở, thật đúng là thẳng thắn. “Ta mua hấn làm gì?”

“Mua? Người cũng không mua nổi, ta là muốn người đền tiền.”

“Không mua nổi, ngược lại nói một chút người muốn bao nhiêu?”

“Mười, năm mươi lượng, người có không?”

“Mười lăm mười hai? Đó là bao nhiêu hai?” Mặt Mai Sóc giả bộ ngu không hiểu.

“Ta nói năm mươi lượng.”

“Năm mươi lượng, thật ra thì cũng không phải không có.”

“Người có?” Lâm Nguyên ngờ vực nói.

“Chỉ là người nói ta mua hủn làm gì?”

“Ta đây cũng không trông nom việc này, nếu như người thật sự lấy ra được tiền, thì người muốn làm phu làm thi, ngủ hay là bán, tùy người quyết định.”

Mai Sóc hơi nheo mắt, chỉ là nhanh chóng lại gần ra, khôi phục nụ cười, “Vậy một khi ta trả tiền thì hủn chính là người của ta, bất kể sống chết, cũng không liên quan tới người.”

Lâm Nguyên không kiên nhẫn gật đầu, vẫn không tin nàng lại có bạc.

Lâm Xước chợt nghe thấy câu bất kể sống chết kia, bất kể sống chết. . .

“Cầm đi.” Lâm Nguyên không dám tin nhìn nàng đi tới gần tủ trước mặt, lấy ra một túi bạc vụn, không kịp chờ đợi đi nhận, nhưng nàng không buông tay: “Thật không thể bớt một chút nữa sao? Vốn quan tài của ta đều ở chỗ này, nếu như cho người hết, mấy ngày nữa ta cũng chỉ có thể lấy gió thu sống qua ngày.”

“Không thể.” Lâm Nguyên đoạt lấy tiền túi kia, “Người uống gió tây bắc liên quan gì đến ta.”

Lâm Nguyên mở ra tiền túi kia vừa nhìn, vậy mà còn có một thỏi bạc hai mươi lượng sáng long lanh, đời này bà vẫn chưa từng được cầm đĩnh bạc rất lớn như vậy, mặt mày hớn hơ ngay: “Lão Nhi, về sau người chính là người của Mai tiểu thư phải hầu hạ thật tốt, có biết hay không?”

Lâm Xước nhìn bà đi ra ngoài, muốn gọi lại không dám gọi, nhưng gọi thì thế nào, hủn cười khỏ, nghe thấy tiếng Lâm Nguyên thét người rồi đi, vô cùng khoái khoái, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ.

“Người tên gì thế?”

Mai Sóc đi tới bên cạnh hủn, thế nhưng hủn lại giống như chim sợ nả, lui về phía sau ba bước, hoảng sợ lại đề phòng nhìn nàng. Trong đầu chỉ có câu nói “bất kể sống chết, bất kể sống chết” kia của nàng không ngừng lặp lại. . .

Mai Sóc vò đầu, lần này không xong rồi, giống như đã đùa giỡn quá trớn. Nàng hít hít mũi, khiến giọng nói mềm nhũn: “Ta tên là Mai Sóc, người có thể gọi ta là Sóc, A Sóc, Sóc tỷ tỷ, tùy người.”

Lâm Xước vẫn nhìn nàng, cũng không trả lời.

Mai Sóc chỉ đành phải tiếp tục vò đầu, vò đến da đầu cũng thấy đau, một lúc lâu, “Ta đi nấu cơm, người...người tự mình đi dạo.”

Cái nhà này thật nhỏ, liếc thấy được hết, lại có thể có gì tốt mà dạo, Lâm Xước đứng một hồi trước giường, đột nhiên ý thức được, mới vừa rồi nàng nói nấu cơm? Tại sao nàng có thể đi nấu cơm, đây là chuyện mà hủn phải làm, nàng đã mua hủn, hủn lại còn thuận theo để nàng nấu cơm.

Hủn quỳnh lên liền muốn đi về phía phòng bếp, trước đó do đã quỳ quá lâu, dưới chân vốn là không có sức, đụng phải chân bàn, ngã trên mặt đất.

Mai Sóc nghe tiếng động bên ngoài, vén lên màn cửa ở cửa phòng bếp đi ra ngoài, “Người làm sao vậy?” Trên người nàng còn đeo tạp dề, trong tay cầm xẻng làm đồ ăn. Lần này trực tiếp ném xẻng làm đồ ăn lên bàn, đi tới ôm hủn.

Lâm Xước đang miễn cưỡng chống người muốn tự mình đứng lên, thỉnh thoảng nghe được giọng nói của nàng, lại sợ lại ngã ngồi xuống.

Mai Sóc coi nhẹ giầy giũa của hủn, ôm hủn đến trên giường, kéo ống quần của hủn lên, theo bản năng Lâm Xước đưa tay kéo xuống, không để cho nàng kéo lên.

“Người làm gì đấy?” Mai Sóc ngoảnh đầu hỏi hủn.

Lâm Xước buông lỏng tay ra, người đã được nàng mua lại rồi, còn trông nom những chuyện danh tiết này làm cái gì, chuyện có thể coi như xong, nàng cũng là chủ của mình, mình là thị (hầu hạ) của nàng rồi.

“Người xem, nếu như người mù quáng lẫn qua lẫn lại, lần này toàn bộ xanh đen rồi, một hồi nếu tím lại, xem người có đau hay không.” Mai Sóc đang muốn đứng dậy đi lấy thuốc, liếc mắt thấy, kéo ống quần của hủn lên cao hơn, phía trên kia, tím bầm rải rác, đâu chỉ một chỗ.

“Đây là. . .” Mai Sóc hip mắt, nghiêm mặt, Lâm Xước co ro tránh về phía chân giường, nàng lôi kéo mắt cá chân của hủn kéo hủn trở lại, “Người không cần phải sợ ta.”

Nàng trấn an vỗ vỗ lưng của hủn, đứng dậy đi cầm hộp thuốc trị thương trong ngăn tủ, thoa một chút ở trên vết sưng bầm của hủn, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp vòng vòng ở chỗ đó.

Rốt cuộc Lâm Xước len lén giường mắt nhìn nàng, mấy canh giờ trước còn hoàn toàn là cô gái không quen biết, mặt mũi rất sạch sẽ, cả người lộ ra một vẻ coi mờ, ngũ quan không tinh là xuất chúng, cũng rất đáng nhìn, hơn nữa còn là loại càng nhìn càng có thích thú đó, đường cong cầm rõ ràng,

giống như là được điêu khắc, đôi môi đặc biệt mỏng, mím lại chỉ còn lại một đường nhỏ mảnh.

“Xong rồi, “Nàng đẩy lại bình thuốc, thay hẳn kéo ống quần lên, thấy bộ dáng hẳn ngỡ ngác sững sờ, duỗi ngón tay chạm nhẹ cánh môi của hẳn, “Nhìn người xem, nơi nào cũng là vết thương, còn không ngại ngơ ở một chỗ thật tốt.” Nàng lại xoa xoa đầu của hẳn, “Ngoan ngoan ngồi đây, ta tiếp tục đi nấu cơm, một lát là có thể ăn.”

“Đề ta đi.” Rốt cuộc tới nay đây thời gian dài như vậy là câu nói đầu tiên mà hẳn nói, rất nhỏ, giống như là muỗi kêu. Mai Sóc vẫn nghe thấy, nàng không nhận được cảm khái, nếu như khi còn bé nàng không cố gắng luyện công có chút ít tu vi, đoán chừng còn không nghe được tiếng nói của hẳn.

“Người đi cái gì mà đề người đi, ngồi.” Nàng nghiêm mặt, dáng vẻ giống như là không nhận được, đứng dậy vào phòng bếp. Được rồi, không thể không thừa nhận, hiện tại loại thời điểm này, nghiêm mặt nói lên một câu tuyệt đối có hiệu quả hơn so với dụ dỗ mưòi câu.

Nhưng nàng không thấy sau khi nàng vào phòng bếp, Lâm Xước ru rú ở chân giường, vui mặt giữa đùi mình, một cái tay nắm chặt lấy ống quần của mình. Hẳn bị bán, cuối cùng, vẫn bị mẹ ruột của mình bán cho một cô gái hoàn toàn không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trong phòng bếp truyền đến tiếng xèng va chạm, còn có tiếng xèo xèo nữa, giống như là nàng đang xào gì đó. Lâm Xước ngồi ở trên giường một lúc lâu, cuối cùng đưa chân ra, mang giày xuống giường.

Nhà thật sự là không lớn, bên trong nhà chính đặt một cái bàn, bên cạnh còn có một cái tủ, bày chút vật lộn xộn, phía sau cách một tấm màn vải bố thật dày hiện ra cái giường, ban ngày thì màn vải bố được vén lên cột lại, cả nhà nối liền thành một khối, nhìn qua vẫn hơi lớn hơn một chút, phía sau nữa là tủ quần áo và mấy cái rương, nhà chính nối tiếp phòng bếp, bên cạnh còn có một cánh cửa, hiện giờ đang đóng lại.

Hẳn đi tới cửa phòng bếp, đứng dựa vào ngưỡng cửa, phòng bếp này, ngược lại gần như không khác nhiều lắm với nhà chính, bên cạnh bếp lò là một cái lu nước lớn, tủ chén đặt dựa vào tường, trên đất có một chút thức ăn rau lá ở trong rổ, trên xà nhà còn treo vài cái rổ, cũng không biết để cái gì.

Mai Sóc đang cời tạp dề, thấy hẳn, cười nói: “Đói chưa? Xong ngay đây.”

Nàng bung chén đi ra ngoài, một chén canh trứng, một chén rau cải và một chén tôm xào dầu, Lâm Xước đưa tay muốn cầm giúp nàng, nàng trực tiếp bung đi qua từ bên cạnh hẳn, hẳn ngược ngừng rũ tay xuống, thấy nàng lại xới hai chén cơm.

Mai Sóc đứng ở trước bàn, “Thật ra ta đã quên, ta vẫn chỉ có một cái ghế.”

“Ta không cần ngồi trên bàn.” Lâm Xước vội vàng nói, thấy góc phòng có chiếc ghế nhỏ, “Ta...Ta ngồi chỗ đó là được rồi.”

Mai Sóc có chút dở khóc dở cười nhìn hẳn: “Người ngồi trong đó?”

“Không, không được sao?”

Mai Sóc lắc đầu, miệng hơi cười, “Tới đây.”

Hẳn theo lời đi tới bên cạnh nàng, nàng kéo ghế ra, “Ngồi xuống.” Hẳn quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt rất là khó hiểu, giống như là đang hỏi, muốn ta ngồi à?

Mai Sóc dứt khoát đặt hai tay ở thắt lưng hẳn, ôm nhắc lên ngồi trên cái ghế, nàng nhìn một vòng chung quanh ở trong phòng, lấy đồ ở trên tủ nhỏ cạnh mép giường ra, trước dòi qua miễn cưỡng chịu đựng ngồi xuống.

“Ăn cơm.” Nàng thấy hẳn ngồi không nhúc nhích, mở miệng nói.

Lâm Xước cầm đũa, nhìn nàng đưa tay gấp thức ăn, mới bắt đầu bới cơm trắng, một con tôm gấp vào trong chén hẳn, “Người chỉ ăn cơm trắng thì có nuốt trôi không?”

“Có thể.” Hẳn như là nóng lòng chứng minh bản thân mình rất dễ nuôi, không cần tiêu hao bao nhiêu lương thực. Tôm tròn lóng lánh bóng lạng lạng nằm ở trong chén hẳn, Mai Sóc bắc đũa đến mép chén của hẳn, “Là người muốn ta lột giúp người sao?”

“Không phải, không phải.” Hấn vội vã nhét tôm vào miệng, trên môi còn bị thương, gai cứng của vỏ tôm xẹt qua, lại dẫn tới một cơn đau đớn, hấn mím môi, nhanh chóng ăn xong con tôm kia

Mai Sóc đột nhiên để đĩa xuống, đi tới nâng cao cằm của hấn, hấn lúng ta lúng túng nhìn nàng, “Sao lại chảy máu?” Nàng đứng lên, vào phòng bếp cầm mảnh khăn ẩm áp, giúp hấn đề miệng.

Lâm Xước bối rối nhìn nàng, nàng có thể cảm thấy hấn rất phiền toái hay không?

Lấy khăn ra, Mai Sóc tiện tay đặt lên bàn, một tay Lâm Xước đang cầm chén, “Thật ra thì ta không sao, thật sự, ta cũng không sợ đau chút nào, ta có thể làm việc rất tốt, thật đó.”

“Ta biết.” Mai Sóc ngậm đĩa trong miệng, “Câu nói đầu tiên mà ta nghe người nói chính là ‘ta sẽ làm việc thật tốt, ta sẽ nghe lời, đừng bán ta’.”

Lâm Xước cúi đầu: “Ta thật sự sẽ làm việc thật tốt, sẽ nghe lời.”

Mai Sóc mới phát hiện ra mình nói cái gì, rất muốn tự mình tát mình một cái, thật đúng là không mở bình thì ai mà biết trong bình có thứ gì, người nào lại muốn nhớ tới sự thật là mình bị người thân bán đi.

Nàng để cái muỗng vào trong chén của hấn, “Uống chút canh đi.”

Lâm Xước đang yên lặng ăn cơm, đột nhiên cảm thấy, thật ra thì tài nấu nướng của nàng tuy là cũng được, nhưng mà chỉ là cũng được, nếu như hấn làm tốt việc nấu cơm, nàng thích ăn, vậy thì sẽ không ghét bỏ hấn, sẽ không đuổi hấn đi chứ?

***

Lâm Xước phát hiện Mai Sóc bị phong hàn, vẫn còn rất nghiêm trọng. Sắc trời đã tối, dùng xong bữa tối rồi, hấn thu dọn bát đĩa đi vào rửa, Mai Sóc cũng không ngăn cản hấn.

Chờ lúc hấn đi ra, cầm trong tay một chén nước canh đen như mực, trong nhà không có ai, cánh cửa nhỏ này mở ra, hấn đi tới, ngoài phòng ánh trăng mờ người, có lẽ còn có thể thấy rõ, đó là một sân nhỏ, một mặt dựa vào tường, hai mặt lấy gạch ngói dựng lên, một mặt dùng hàng rào vây lại, phía trên hàng rào có dây leo bò lên, thì ra là, cánh cửa nhỏ này coi như là cửa sau của nhà nàng, giữa hàng rào có cánh cửa gỗ, có thể mở ra để đi ra ngoài.

Tiếp theo chính là một con đường nhỏ, đằng sau còn lại là mảnh lớn đồng ruộng, các gia đình trong thôn này phần lớn đều là cửa lớn đối diện hồ, cửa sau đối ruộng, nhưng mà loại sân nhỏ này cũng không thấy nhiều.

“Rửa xong rồi?” Giọng nói mập mờ không rõ vang lên.

Lâm Xước xoay người, mới phát hiện nàng đang ngồi ở một góc sân nhỏ, trong góc kia chất không ít vật liệu gỗ, nàng cầm búa, trong miệng ngậm mấy cây đinh, trong tay là cái ghế đã sắp thành hình.

Cuối cùng đóng mấy cây đinh xuống, Mai Sóc dựng cái ghế đứng lên, cười nói với hấn: “Xong rồi.”

Nàng xách theo cái ghế đi tới, thấy chén trong tay hấn, ngạc nhiên nói, “Đây là cái gì?”

“Ta nấu canh gừng, có bỏ đường đỏ, người bị lạnh rồi.” Hấn cẩn thận nhìn trộm nàng, khẽ giọng cao chén trong tay.

Mai Sóc buông cái ghế trong tay, nhận lấy chén uống một hơi cạn sạch, nhếch nhếch miệng, Lâm Xước lo lắng nói, “Sao rồi?” Hấn đặc biệt bỏ rất nhiều đường, không phải là nàng cảm thấy khó uống chứ?

“Rất ngọt.” Nhưng thật ra là vô cùng ngọt, ngọt đến mức sau đó nàng lại rót tiếp một chén lớn trà lạnh nữa.

Lâm Xước cầm chén quay về phòng bếp, lại bung một cái bồn nước lớn ra ngoài, “Người muốn rửa mặt không?”

Nước ấm không nóng không lạnh, vừa vặn, khóe miệng Mai Sóc khẽ nhếch cười, cầm lấy bồn từ trong tay hấn, “Không vội, chúng ta còn có chuyện khác phải làm.”

“Hãy nói cho ta biết, người tên gì vậy?”

“Lâm Xước.” Tiếng nói lại trở nên cực thấp, hấn cúi đầu, “Phụ thân nói, là Xước trong lò mò, chẳng qua là ta không biết.”

“Lâm Xước.” Nàng từ từ lặp lại hai chữ kia, “Được rồi, Tiểu Xước, năm nay người bao nhiêu tuổi.”

“Đã 17 tuổi.”

Nhỏ hơn nàng sáu tuổi đấy, Lâm Xước vắt khô khăn mặt rồi đưa tới, nàng lau mặt. Nhìn bóng lưng hằn bụng bồn nước đi vào, Mai Sóc gãi đầu của mình, thân thể xương cốt vừa gầy, thể chất lại không tốt lắm, dù sao cũng phải dưỡng tốt trước, những thứ khác, có lẽ tạm thời đứng sang bên thôi.

***

Mai Sóc đứng ở bên giường, nhìn người co rút thành một cục, rúc lại giống như con tôm khô, nằm áp sát vào tường. Một giường lớn, hán chỉ nằm một góc nhỏ nhỏ.

“Người làm sao vậy? Co lại thành cái bộ dáng này, ta cũng sẽ không ăn người.”

“Ta, cái đó, người sẽ ngủ, ngủ không ngon.” Hán khẽ ngồi dậy, một tay nắm cái chăn thật mỏng kia.

“Ý của người là, nếu như người chiếm chỗ hơi lớn thì ta sẽ không ngủ ngon?”

Hán gật đầu, Mai Sóc ngồi lên mép giường, “Thế như vậy, người ngủ có ngon không?”

“Ta không quan trọng.”

Nàng đi tới tủ bên cạnh, lôi ra một cái chăn dày, đắp lên cho hán, bản thân kéo chăn mỏng kia qua, “Đừng cuộn giống như con tôm vậy, người chỉ gầy như sào trúc, có thể chiếm bao nhiêu chỗ chứ?”

Đến khuya ngày đó, Mai Sóc đột nhiên tỉnh lại, phát hiện người bên cạnh hình như có chút run rẩy, trong bóng tối, nàng đưa tay qua dò xét, hán run lên một cái thật mạnh, nàng mới phát hiện cả người hán lạnh lẽo.

“Sao người lại lạnh đến mức như một mảnh băng vụn?”

Nàng vén chăn của hán lên, trực tiếp ôm hán vào lòng, hai cái chăn đắp lại với nhau, tay chân của hán lạnh lẽo thấu xương, quả thật không giống nhiệt độ của một người sống sẽ có.

“Trước kia người đều là trải qua như thế hay sao?” Nàng nhướn lông mày lên, cởi quần áo của mình ra, nhét hai tay của hán vào trong ngực mình, lạnh khiến cho bản thân nàng cũng run run.

Lâm Xước hoàn toàn không dám nói chuyện, nhiệt độ cơ thể cô gái từ bàn tay tràn vào trái tim, là cảm giác hán chưa bao giờ biết.

Thật vất vả và cuối cùng hai tay của hán đã có một chút nhiệt độ, nàng đã nắm bắp chân của hán, muốn sưởi ấm cho hán, “Không...không cần.” Hán né tránh muốn lui về phía sau.

“Sao thế?”

“Không sạch sẽ.”

“Cái gì sạch sẽ hay không sạch sẽ.” Nàng kéo hai chân của hán qua, hán giùng giàng về phía sau.

Mai Sóc đưa tay ôm cả người hán vào trong ngực, dán chặt hai chân của hán, “Xong, như vậy được chưa?”

Hơi thở phun ở cổ hán, rước lấy run rẩy không ngừng, Mai Sóc buộc chặt tay, “Ngủ đi, ngày mai ta đi xách một cái lò sưởi về.”

Ngày hôm sau, một người nào đó ôm mảnh băng vụn ngủ một đêm, phong hàn càng thêm nghiêm trọng, giọng nói khàn khàn, vừa gặp gió liền nhảy mũi.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Mặc dù phong hàn nghiêm trọng, sau cùng thừa dịp lúc mặt hồ còn chưa đóng băng, Mai Sóc vẫn đi ra ngoài hồ một chút. Lâm Xước ở nhà một mình, nghĩ lúc này phải làm bữa cơm trưa thật ngon.

Hắn ngược mắt nhìn giò trên xà nhà, cầm cái ghế đi vào, đập lên cầm giò xuống, chỉ có một cái giò thể nhưng bên trong có chút thịt muối, ngoài ra chỉ còn lại một chút hạt thóc đầy đặn.

Hắn khó hiểu cầm những hạt thóc kia lên nhìn, từng hạt đầy đặn, rõ ràng là hạt thóc thượng hạng, tại sao nàng không đi xác?

Hắn để hạt thóc ở một bên, lại treo giò lên xà nhà. Hiện tại làm cơm trưa còn ngại sớm, hắn đi tới nhà chính, nhìn giường đệm đã sắp xếp lại sạch gọn, ánh mắt mê muội, trên mặt hiện lên ứng đồ nhân nhật, ánh trên da thịt tái nhợt, càng trở nên xinh đẹp.

Đứng một lúc lâu, rút cuộc hắn đẩy cửa phòng ra, đi ra bên ngoài, giọng nói a cũng đã có sương trắng. Lâm Xước nắm quần áo thật chặt, đi về phía nhà mình.

Gió thu luôn thích quét lá rụng, dưới tàng cây Phong lớn trước mặt quán rượu chất đồng tràn đầy lá rụng màu đỏ thắm, bị gió thổi bay bừa bãi, hắn lấy ra lá phong thổi tới trên mặt mình, thì gặp được chủ quán rượu kia đứng ở cửa, bên cạnh còn một người phụ nữ trung niên đang đứng, "Ôi, lão Mã là thật à?"

"Lừa người làm gì?"

"Không ngờ, cái tên Mai Sóc kia vẫn còn có chút lòng thương hương tiếc ngọc đây."

"Nàng cũng lớn rồi, đúng lúc nên cưới một người đàn ông về nhà. Chẳng qua là lão Nhị Lâm gia kia. . ." Lời của người đàn bà họ Mã này nói chưa hết, khẽ lắc đầu, "Có lẽ là nàng ta không biết thôi."

"Nàng ta mới đến nơi này bao lâu, dù cho người nhà chúng ta ở nơi này nhưng có bao nhiêu người biết?"

Lâm Xước nắm tay thật chặt, đi vút qua từ đằng trước quán rượu, *d&d#l@q^d<.com> đi thẳng đến cửa nhà mình, phát hiện cửa chính đóng chặt, hắn tiến lên gõ cửa nhưng không có tiếng động.

Hắn vòng quanh nhà vài vòng, đúng lúc có một chàng trai nhà hàng xóm mở cửa phòng, "O kìa, Lâm Xước, sao người lại về?"

"Ta...Ta tới lấy đồ, mẹ ta đâu?"

"Mẹ người? Đi đến trấn trên với anh người rồi, nói là dọn đến trấn trên ở, không trở lại nữa. Sao người không đi cùng?"

"Không trở lại." Hắn ngơ ngác lặp lại, nhìn trong chuồng gà phía ngoài còn mấy con gà lớn nhỏ tìm trùng ăn trên mặt đất, nói với chàng trai kia, "Cám ơn người."

Chàng trai kia khó hiểu nhìn hắn, trở về nhà, Lâm Xước đứng ở nơi đó, cuối cùng vẫn là tiến lên, đẩy ra cửa sổ không quá mức vững chắc. Hai tay hắn chống lên khung cửa sổ, dùng sức leo vào bên trong, in hai lần đỏ khung đòn trên tay.

Trong nhà yên tĩnh khiến hắn không quen lắm, hình như tiếng mẹ giận mắng vẫn còn vang ở bên tai, mắt hắn nhìn phòng trống rỗng, rút cuộc vẫn đi vào phòng bếp, lấy ra vài cái vỏ cát ở cùng với đồng gạch trên cái giá nhỏ phía trong.

Khóe miệng khẽ cong lên, như vậy, là có thể sắc thuốc cho nàng rồi. Mười mấy năm qua, người đầu tiên phát hiện hắn luôn bị lạnh cóng tỉnh vào lúc khuya mùa Đông, người sẽ sưởi ấm cho hắn.

***

Trong Tây hồ, thủy sản đắt tiền nhất cũng không phải là cua, mà là cá bạc, tron bóng không để lại dấu tay, luôn thông minh lại không chui vào trong túi lưới. Cá bạc đại bổ, mà lại ôn hòa, hơn nữa thích hợp cho người yếu ớt không thể quá bổ ăn vào.

Mùa thích hợp nhất để vớt cá bạc là vào lúc Xuân Hạ, thời kỳ bọn chúng sinh sôi nảy nở, đến mùa thu một con cá bạc bán được mấy lượng bạc cũng chẳng có gì là lạ.

"Người khẳng định là người không bán cho ta?"

Mai Sóc cười lắc đầu, một tay giơ lên hai con cá bạc mập mạp, hít hít mũi, nói với Vu An: "Tự mình giữ lại ăn không tốt sao?"

"Người nuốt vào mấy lượng bạc bụng mà vẫn không tiếc. Nếu là ta, chắc chắn bắt lên trấn trên, để cho những kẻ có tiền kia tới tranh giành, giá cả có thể gọi là cao nhất lúc bán ra lại, người cũng biết thời tiết này khó bắt cá bạc biết bao?"

Mai Sóc đi về phía nhà, ống quần dưới chân hơi ẩm, mang theo lạnh lẽo, nàng lại hồn nhiên không hay. Vào lúc gần giữa trưa, ven hồ khói bếp dâng lên liên tiếp. Xa xa, Nàng thấy ống khói nhà mình cũng toả ra khói trắng lượn lờ, khóe miệng vẫn vẽ nên nụ cười, loại cảm giác có người đang đợi nàng về nhà thật tốt.

Về nhà, ngôi nhà chỉ thuộc về hai người các nàng.

***

Trong nhà có một hơi thở thuộc về Lâm Xước, đây là cảm giác của Mai Sóc, một mùi khói lửa pha lẫn với mùi cơm thơm nhàn nhạt. Nàng đi vào phòng bếp, đã thấy hán ngồi xồm ở giữa lòng bếp, tay nhỏ bé không ngừng quạt lửa.

Nàng tìm cái vại nhỏ, đầy nước, bỏ hai con cá này vào. Hán đứng lên, "Ngươi đã về."

Nàng gật đầu, khoe miệng tươi cười mới vừa rồi vẫn chưa từng tan đi, "Làm gì đó, thơm quá." Nàng đi tới trên bếp lò, thấy một chén to bốc lên mùi hương cơm nồng đậm, bên trong có thịt hun khói cắt miếng nhỏ, còn có một chút đậu nành, hạt bắp, cơm có một chút cháy xém vàng, mang theo chút xiu mùi khét, cũng là đặc biệt thơm ngon.

"Sao lại có mùi vị cây trúc?" Nàng cúi đầu, đang nhìn về cây trúc thô chắc phía trước bị bỏ ra theo đót trúc tựa vào góc tường, giữa lòng bếp còn nằm một ít đót trúc đã bị đốt đen, hán lúng ta lúng túng đứng ở nơi đó, "Ta nghĩ, cái này có thể nấu cơm, dùng hết rồi còn có thể đốt, ngươi...ngươi ăn cơm trước đi."

Nàng bung chén lên, cầm đũa lên, "Ngươi còn có thể làm cơm làm à." Đưa một miếng vào miệng, hán vội vàng nhìn nàng, "Ăn thật ngon." Nàng không có dụ dỗ hán, cơm mềm mà dẻo, ăn qua miệng thú vị, thịt muối vừa đúng, gặp phải đậu, hình như còn có chút mùi gì khác, đúng rồi, là mùi quế trúc (một loại trúc) thơm ngát.

"Hôm nay hình như hạt gạo đặc biệt lớn?" Nàng đứng ở cạnh bếp lò, đang ăn cơm, vừa nói.

"Ta...ta tự chủ trương lấy gạo trong giỏ xách của ngươi đi xác, đãi gạo làm cơm."

"À." Nàng lại ăn nửa bát, "No rồi." Cầm chén nhét vào trong tay hán, hán ngăn ra, "Ta đã ăn xong rồi."

"Thật sao?" Mai Sóc nhướn mày, nhìn chung quanh một vòng, "Ăn cái gì? Chén đâu?"

"Rửa, rửa rồi."

Nàng thờ dãi, "Tiểu Xước, ngươi có biết ngươi không ăn vạ nói láo được hay không, nếu như ngươi muốn học, thật ra ta có thể dạy ngươi. Nhưng mà bây giờ thì ăn cơm, còn nữa, sau này cơm thừa qua đêm vứt đi toàn bộ cho ta."

Mai Sóc đi tới nhà chính, một tay lại bắt đầu vò đầu, đốt cây trúc chuẩn bị dùng để chống đỡ xà nhà ngược lại là chuyện nhỏ, 0di33xn0dafnB30fys0doon vậy thì lửa giống dùng để uơm giống mùa xuân sang năm bị nấu rồi, nên làm cái gì bây giờ?

***

"Đây là cái gì?"

"Cái đó, ngươi bị lạnh, đây là thuốc."

"Từ đâu tới?"

"Tự ta nấu, bỏ cây Sơn Trà Diệp, Bạc Hà, còn có xác ve, rất hữu hiệu, trước kia lúc mẹ bị lạnh. . ." Lời còn chưa dứt, Mai Sóc một hơi uống cạn, hán cầm chén định tránh ra, thân thể bị nàng ôm lấy, kéo eo lại gần về trước người, "Sao ngươi luôn có bộ dáng muốn chạy trốn từ bên cạnh ta?"

"Ta, không, không có."

Mai Sóc ôm hán ngồi lên trên đùi, lấy chén trong tay hán ra, "Ở nhà một mình nhàm chán không?"

"Sẽ không đâu, ta có thể thu dọn lại phòng."

"Mỗi ngày đều dọn dẹp lại một lần?" Nhìn ánh mắt của hán lại bắt đầu hiện ra nụ cười trên đầu, "Cũng được, mỗi ngày ngươi có thể thử để lúc ta trở lại thấy trong phòng bài biện đều khác nhau, còn có vật liệu gỗ sần sau, ta đang nghĩ, mỗi ngày đều chất ở cùng một chỗ, có lẽ sẽ dễ dàng bị một ăn."

"Được." Hán ngoan ngoãn gật đầu, "Mỗi ngày ta đều chuyển đổi chỗ khác."

Nàng cười vui mặt đến cổ hán, "Tiểu xước à, ngươi thật đúng là. . ." Nàng giương mắt, đối diện với ánh mắt có chút không hiểu của hán, "Đáng yêu."

Trên mặt Lâm Xước vệt qua đỏ ửng nhàn nhạt, phía dưới là hai chân thon dài bẽn lẽn của nàng, trong đầu không tự chủ được nghĩ tới đêm qua nó đã dán sát hai chân của hán, trên mặt càng thêm đỏ ửng.

"Thì sao, nóng à? Trong phòng này không phải rất ấm áp ư?" Nàng cố ý kẻ sát gần hơn, hơi thở phả ở trên mặt hắn, trong mũi Lâm Xước ngứa một chút, sợi tóc của nàng vừa vụn phất qua, không nhận được đề dăng hất hơi một cái.

Mai Sóc đột nhiên ý thức được, mình đang bị lạnh, thân thể hắn lại kém như vậy, truyền qua sẽ không tốt. Nàng buông hắn ra, đứng lên, "Tự mình ngoan ngoãn ngây ngô, ta còn có chút việc đi ra ngoài một chuyến." Nàng đẩy cửa ra, một đợt hơi lạnh ập tới, Lâm Xước có chút mất mát đứng tại chỗ, nhìn cửa đóng lại.

***

"Đây là lò ấm tay, bằng đồng, truyền nhiệt tốt nhất, nếu như ngại nóng thì có thể bọc một miếng khăn gấm." Người phụ nữ kia đi tới cửa hàng bên đó, "A, cái này."

"Bao nhiêu tiền."

"Chỉ tính người một lượng bạc thôi."

"Không thể bớt sao?"

"Ta nói tiểu thư đó, đây chính là lò sưởi tay tốt nhất ở chỗ chúng ta rồi, hình dạng lại khéo léo, ấp ủ trong lòng bảo đảm người đứng ở trong tuyết cũng sẽ không lạnh."

"Được rồi, cảm tạ."

Mai Sóc ôm cái lò sưởi tay hình cầu nhỏ nhỏ này ra ngoài, đi qua một con đường, vào một cái ngõ, bên trong có một cửa tiệm, cửa chính bằng gỗ lim khắc hoa, đi vào chính là một cái cầu thang, chủ là một người đàn ông lớn tuổi, cười nói: "Tiểu thư, vợ và tôi mua đồ cho chồng mình ư?"

Nàng gật đầu, "Ta biết nơi này của người đều là đồ vật cho đàn ông dùng, nhưng ta muốn là thứ có thể dùng để giải trí."

"Tiêu khiển? Dạng gì, quyền sách, khung thêu, hay là cái gì?"

"Sách? Ta nghĩ có lẽ là hắn không biết chữ."

Người đàn ông kia nhìn nàng một cái, đi lên thang lầu, "Theo ta lên đây đi."

"Những thứ này đều là tranh liên hoàn, không biết chữ cũng có thể xem hiểu, đều là một ít chuyện xưa, rất thích hợp."

"Chuyện xưa?"

"Đúng vậy, đủ loại đều có." Hắn mở ra một cuốn, "Đây đều là dựa theo những lời nói vốn có vẽ phông ra, trang #ddlqd# bubble khúc hát trước kia cũng có hát. Người xem, giống như cuốn này, thật ra thì chính là truyện《 Mẫu Đan đình 》, còn có cuốn này,《 Con điều làm lờ 》."

"A, nó nói cái gì?"

"Người không biết?"

"Ta còn chưa xem qua."

"Ôi, trong một lúc cái này cũng nói không rõ ràng lắm, người trở về để cho đàn ông nhà người xem rồi nói cho người nghe."

"Được, còn nữa không?"

"Nơi này còn có mấy cuốn đều là thần thoại." Hắn xếp chồng cuốn sách vào trong tay nàng, Mai Sóc bung sách đi theo phía sau hắn, "A, đúng rồi, còn có món đồ tốt, mấy ngày trước ta mới lấy được, người qua đây."

"Đây là cái gì?" Mai Sóc đang bung sách, trong tay không được rảnh, cúi đầu nhìn thứ giống như là khung thêu mà lại không giống, khổ nhỏ nhỏ cũng chỉ vừa lòng bài tay, một vòng tròn tròn dùng khung viền mảnh, phía trên hình như là hình dạng một đôi uyên ương, lại mờ mịt không thấy rõ.

"Chồng của người, chắc là không biết thêu chứ?"

"Ừ."

"Người xem cái này, hình dáng cũng đã làm xong rồi, chỉ cần biết cách dùng kim khâu bình thường nhất, từng kim từng kim thêu vào là được rồi, rất đơn giản, vừa học đã biết, dùng để tiêu khiển không còn gì tốt hơn, thêu xong cũng có thể giống như bình thường thêu khâu gì đó ở lên áo gối."

"Được, còn có kiểu dáng khác không?"

"Đĩ nhiên." Người đàn ông lại lấy mấy cái, "Còn có chỉ thêu, người chờ một chút, ta đi lấy."

Lúc Mai Sóc đi ra, trong tay cầm một đồng đồ lớn, ngược mắt nhìn trời, không còn sớm, từ trấn trên Tây Hà trở về thôn Tây Hà cũng còn không có ít đường, nằng nhanh hơn chút, nếu để cho Tiểu Xước chờ sốt ruột thì không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lúc này màn đêm tới càng ngày càng sớm, khi Mai Sóc chạy tới nhà, trời đã mờ tối, nằng vừa đến nhà, đã thấy Lâm Xước đứng ở cửa, bộ dạng làm việc gì sai, hai tay vụn vẹo qua lại trong tay áo.

"Người..." Lời còn chưa hỏi ra miệng, nằng lé mắt nhìn sau lưng hắn có mấy con gà mái gà trống có lớn có nhỏ đi dạo qua lại.

Đầu hắn sắp cúi xuống ngực, giọng nói lóng ngóng, "Mẹ đi rồi, bọn nó không có ai nuôi, ngày lạnh như thế, bọn nó sẽ chết rét mất, ta...ta..." Thật ra thì hắn do dự rất lâu, nằng mua mình chính là bị mẹ ép, bây giờ lại còn dám mặt dày mày dạn bảo nằng kèm theo chứa chấp gia cầm mà mình nuôi. Nhưng thật sự là hắn không có cách nào tro mắt nhìn bọn nó chết đói, chết rét.

"Đi vào." Mai Sóc đi vào phòng, hắn đi theo phía sau nằng, nhìn những con gà kia, trong lòng lạnh lạnh, quả nhiên là nằng sẽ không đồng ý.

Mai Sóc buông đồ đạc trong tay, mở ra cửa thông với sân nhỏ, quay đầu nói với hắn, "Tới đây."

Hắn đi lên trước, nằng chọn mấy tấm ván gỗ dài, bảo hắn cầm giúp một tấm, bản thân nhấc lên mấy tấm, "Trước dựng một cái ổ tạm thời qua một đêm, ngày mai ta sẽ làm một cái như bình thường."

Hắn đột nhiên ngừng đầu, tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn nằng, Mai Sóc cười khê cúi người, "Tiểu Xước, có vẻ đây là lần đầu tiên người biết tròng ta."

Hắn hốt hoảng cúi đầu, "Không có, ta không có."

Một tay của nằng đã cầm những tấm ván gỗ kia, một tay kia kéo tay của hắn, "Lại đây" Bất lấy tay lạnh buốt, nằng cầm thật chặt, mảnh băng vụn quả nhiên chính là mảnh băng vụn.

Nhà của Mai Sóc là xếp cuối cùng trong một loạt nhà này, bên cạnh chính là mặt hồ uốn lượn, ở giữa có một mảnh đất trống lớn, trong ngày Xuân Hè cỏ dại mọc thành bụi, bây giờ cũng khô vàng ú rũ nhiều.

Nằng đi tới chỗ dựa vào tường rồi dừng lại, để ván gỗ xuống, nói với Lâm Xước: "Đi lấy mấy viên gạch."

Lâm Xước theo lời bỏ đi, lúc mọi người xây nhà có để lại rất nhiều viên gạch ở ven đường, nằm ở trong bụi cây lùm cỏ, hắn lấy một chồng quay lại góc tường, Mai Sóc đã dựng một rào chắn ba mặt nhỏ, nhận gạch trong tay hắn rồi chắn ở bên ngoài chuồng, để tránh cho ván gỗ ngã xuống, "Kêu chúng nó tới đây."

Lâm Xước đặt ngón trỏ cong lên vào trong miệng, hút sáo, mấy con gia cầm ngoan ngoãn tới đây ngay, không cần bận tâm, thoáng xua một cái thì lần lượt từng con từng con vào trong rào.

Lâm Xước nhìn nằng cũng lấp lên hai cây gỗ rộng rãi ở phía trên, để lại khe hở, "Trước chỉ tạm chấp vá vậy thôi."

Hắn ngoan ngoãn gật đầu, nằng bằng lòng chứa chấp, hắn đã vô cùng mừng rỡ, nằng mắt đúng lúc thấy ý cười đầy mặt nằng, "Sao, sao vậy?"

"Tiểu Xước, "Nằng đứng lên, "Ta phát hiện người thật sự có tài, có lẽ đầu mùa xuân năm sau, ta có thể thử để cho người nuôi hai con chim ưng biển." Nằng gãi gãi đầu, "Người biết không? Cho tới bây giờ ta không có cách nào với mấy thứ súc vật có lông này."

Nói thật, mỗi lần thấy người ta đứng ở mũi thuyền, hét một tiếng, ở mép thuyền một con chim ưng biển tõm tõm nhảy xuống hồ, lúc đi lên từng trong cổ to của nó chen chúc ra từng con từng con cá, thì nằng cực kỳ hâm mộ, đáng tiếc, nằng thật sự không có tài nghệ để thuần dưỡng chim ưng biển.

Chim ưng biển, chính xác mà nói phải gọi là chim cốc, chỉ là những người ở đây đều gọi nó thành chim ưng biển, chim ưng biển bị thuần phục sẽ bị

buộc dây thừng lên xung quanh cổ, khiến chúng nó không có cách nào nuốt chửng cá bị bắt lên, sau khi lên thuyền mọi người chỉ cần phải nặn ra cá nó bắt được, thuần hoá được chim ưng biển tốt thì một ngày lặn xuống nước bắt cá đều có thể nhiều hơn so với bất cứ người nào tung lưới bắt được.

“Được.” Lâm Xước vẫn gật đầu, trong giọng nói có vui sướng rõ ràng, có thể làm cho nàng cảm thấy mình có ích, bây giờ là chuyện vui vẻ nhất đối với hắn.

“Đi thôi, vào xem ta mua cái gì cho ngươi.” Nàng kéo bả vai gầy gò của hắn qua, chạm vào quần áo đơn bạc, trong lòng thầm mắng mình sợ ý, muốn chết, nàng vẫn quên mất chuyện quan trọng nhất, hình như hắn còn chưa có đủ áo bông khi đông tới.

***

“Đây là cái gì?” Lâm Xước tò mò nhìn một đồng đồ trên bàn. Mai Sóc ngồi ở trước bàn, nhìn hắn tròn tròn mắt, kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn, đưa một ngón tay ra cẩn thận chạm vào lò sưởi tay kia, lò tròn kia lẩn qua bên cạnh, hắn giống như là bị hoảng sợ rút tay trở về ngay.

Tiếng cười có chút khàn khàn vang lên, Lâm Xước chợt như là nhảy dựng lên chạy tới phòng bếp, “A, ta quên ngươi còn chưa ăn cơm tối.”

Mai Sóc nhìn bóng lưng của hắn, nụ cười nhiều hơn, gom đồ trên bàn lại, thấy hắn bung chén ra ngoài, còn có một tô thuốc. Khê thờ dài một hơi, cái vị của thuốc kia thật đúng là không phải khó uống bình thường.

Khác với buổi trưa, lần này là cơm trắng và hai chén đồ ăn, trên một chén cơm là một quả trứng trần nước sôi lòng đào, ngay giữa lòng đỏ trứng màu da cam trong mơ hồ hình như còn có trạng thái lòng ở chính giữa.

“Hôm nay lúc ta mang chúng nó trở lại thì phát hiện Tiểu Hoa đẻ trứng.”

Mai Sóc cầm lấy chén cơm trắng không có trứng kia, “Ừ, ăn đi.”

“Không phải, là cái này.” Hắn cầm lấy cái chén khác đưa cho nàng, Mai Sóc giữ chén không nhúc nhích, làm sao hắn có thể đổi được đây. Mai Sóc gấp một đĩa lá rau cải, liếm liếm môi, quả nhiên, dù cho tùy tiện cùng đơn giản nhất nhưng món ăn cũng khác biệt một trời một vực so với nàng, xem ra trước kia bản thân nàng làm cơm, thật sự là... Nàng lắc đầu, thấy Lâm Xước không hề nhúc nhích, “Sao lại không ăn?”

“Cái này, làm cho ngươi.” Hắn gấp trứng muốn thả vào trong chén nàng, Mai Sóc cũng đưa đĩa kẹp lại cái trứng đó, “Ngoan, tự mình ăn đi.”

“Nhưng...”

“Ngươi không nghe lời của ta?”

“Không phải, nhưng...” Trứng trần nước sôi rơi vào trong chén hắn, Lâm Xước ngược mắt nhìn nàng, nàng nhẹ nhàng nháy mắt, mặt hắn đỏ tới mang tai cúi đầu, cũng không cãi cò với nàng nữa, há mồm cắn một miếng nhỏ.

Ở giữa chưa có chín kỹ, vị hơi nặn, nhưng mà trong lòng lại như bị vô số con kiến nhỏ bò qua, hơi ngứa chút, có chút tê, còn có một chút xiu ngọt.

***

Lâm Xước rửa chén ở trước bếp lò, Mai Sóc ở một bên nổi lửa nấu nước, thuận tiện đi vào giữa, ngồi ở ở trong đó một lúc lâu, Lâm Xước rửa chén xong, cũng không biết nàng đang làm gì.

“Xong rồi.” Nàng đột nhiên lên tiếng nói, đứng lên, trong tay ôm lò sưởi tay kia, bên trong là than củi đỏ rực, nàng đi tới nhà chính, cầm miếng khăn gấp bao lại, cẩn thận gói kỹ, xác định không có chỗ lộ ở bên ngoài sẽ nóng đến hắn, mới ngoác bảo Lâm Xước qua.

Nàng nhét lò sưởi tay ấm áp vào trong ngực hắn, Lâm Xước kinh ngạc nhận lấy, phát hiện thứ tròn trịa này lại nóng hằm hập, Mai Sóc xoa xoa đầu của hắn, “Về sau lạnh thì ôm nó, lửa than tắt thì đi lòng bếp (khoảng giữa bếp) đổi.”

Hắn còn đang kinh ngạc, Mai Sóc lại nói, “Trước nhét vào trong chăn đi, tránh cho một lát ngươi lên giường lại lạnh.” Hắn nghe lời đi qua cất xong, lại đi về đứng bên cạnh nàng, nàng duỗi tay ôm hắn qua ngồi ở trên chân mình. Nàng thích loại cảm giác này, cảm có thể đặt ở đỉnh đầu hắn, trong ngực là thân thể mềm mại, mũi ngửi thấy mùi trên người hắn làm cho người ta an tâm.

Tuy nói là gầy một chút, nhưng mà nàng có nhiều thời gian để nuôi hắn cho béo. Lâm Xước vẫn không biết mình đã thành mục tiêu cho kế hoạch chăn heo của nàng, đôi tay giữa eo làm cho tay chân hắn bủn rủn, cả người không có sức, hắn gần như có thể xác định, nếu như bây giờ để hắn xuống đất, hắn chắc chắn đứng không vững.

Chỉ là không bao lâu, sự chú ý của hắn đã bị đồ trên bàn hấp dẫn đi, cuốn sách về hình nhân vật, khung thêu khéo léo đẹp đẽ, các loại bông vải chỉ thêu mềm mại, còn có mấy cái vòng kỳ quái do sợi đồng thau quấn thành.

Thân thể hần khê lại gần, cầm lên một chuỗi vòng kia, “Đây là cái gì?”

“Cửu Liên Hoàn.”

“Những thứ này à?” Còn dư lại mấy cái vòng có lẽ nhỏ hơn một chút, tạo hình kỳ lạ, một cái giống như hình cái bình trà, bên trong cũng xoắn ốc vòng quanh vài vòng, có ba cái vòng lớn lồng vào phía trên, còn có một cái là hình dạng quạt, cũng na ná như nhau.

“Vòng thật khéo léo.” Nàng cầm một cái vòng quanh ở đầu ngón tay, “Lúc chơi đùa thì phải tháo vòng ra.”

“Cái này có thể tháo ra không?”

“Dĩ nhiên, người có thể từ từ gỡ.” Nàng lại lấy qua mấy cuốn sách, “Còn có những thứ này, lúc nhàm chán cũng có thể xem để giết thời gian.” Nàng mở ra một cuốn, “Ta còn chờ người xem xong rồi kể cho ta nghe.”

Thật vừa đúng lúc, cuốn kia chính là chuyện xưa kể về thần thoại, Mai Sóc lật qua một vài tờ, đang vẽ một chàng trai tắm trong hồ, ở một bên còn có một cô gái giấu đi quần áo của hắn. Mặc dù chàng trai kia ngâm mình ở trong nước, vẽ cũng không rõ ràng, Mai Sóc vẫn hơi nhướng lên lông mày, sách này thích hợp cho Tiểu Xước xem sao?

Nàng lật lướt qua vài tờ, xác định không có vấn đề gì, Lâm Xước lại nói khê, “Ta biết chuyện xưa này, cha từng kể với ta.”

“Người biết?”

Lâm Xước xoay người lại nhìn nàng, “Đây không phải là mọi người đều biết sao? Lễ đêm thất tịch chính là xảy ra như vậy đó.”

Mai Sóc dừng tay một chút, cười nói, “Vậy một lát trước khi ngủ kể cho ta nghe, có được hay không?”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Dưới chân ấm áp, là giường đệm mới vừa được lò sưởi ủ ấm, hần chui cả vào trong chăn, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, cầm cọ xát nhẹ nhàng ở trên chăn, nghe thấy tiếng nàng rót nước, miệng nhếch lên một đường cong mờ.

Mai Sóc ngồi vào trên giường, lỗ mũi đã hoàn toàn thông, những phương thuốc dân gian kia của hắn thật đúng là rất hiệu quả, tuy là hơi khó uống.

Nàng vén chăn lên cũng chui vào chăn, “Tiểu Xước, chuẩn bị tốt kể chuyện xưa cho ta chưa?”

Hắn nghiêng người sang, “Thật ra thì cha cũng từng kể rất nhiều chuyện xưa cho ta.”

“Ừ.”

“Lúc buổi tối mùa hè, hóng mát ở bên hồ, chúng ta sẽ chạy đi đập đom đóm, thì cha lại bảo chúng ta ngồi xuống, sau đó sẽ kể chuyện xưa cho chúng ta nghe, có khi nói về người phàm trên mặt đất, có khi thì nói về người trên trời.”

“Thần Tiên?” Mai Sóc đột nhiên chen miệng, rất háng hái hỏi, “Có những thứ gì?”

“Ta...ta kể chuyện xưa giày đầu hổ cho người có được hay không?”

“Giày Đầu Hổ? Chính là thứ cho đứa trẻ mang, phía trên thêu kiểu con hổ màu vàng có tròng mắt trắng (cặp mắt giận dữ hoặc khinh bỉ) kia...? Cái này còn có chuyện xưa?”

Lâm Xước gạt đầu, lại hỏi nàng, “Người muốn nghe không?”

“Dĩ nhiên.” Nàng đưa tay kéo chặt chăn cho hắn, thật ra thì nàng cũng không muốn hai tấm chăn, nhưng nàng càng không muốn khảo nghiệm lực tự chủ của mình.

“Rất lâu trước kia...” Hắn mới nói ra miệng, thì Mai Sóc bắt đầu cười, hắn không hiểu nhìn nàng, “Người tiếp tục, chỉ là ta cảm thấy hình như tất cả

chuyện xưa đều bắt đầu như vậy, có chút buồn cười mà thôi.”

”Thật lâu...” Hấn thấy nàng còn cười, dứt khoát nhảy vọt qua cầu kia, “Có một nhà lái đò, mọi người gọi nàng là Ngư nương, thật ra thì Ngư nương còn rất trẻ.”

”Vậy là bao nhiêu?”

Lâm Xước rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Có lẽ xấp xỉ với ngươi.”

”Có một ngày, mưa to gió lớn, tất cả những nhà đò khác cũng không chịu đưa người qua sông, bởi vì lúc này rất nguy hiểm.”

”Chỉ là trời mưa xuống cá sẽ nhảy ra, bắt dễ dàng hơn.”

”Vậy không phải là bị xối ướt sao?”

”Có áo toi, chẳng qua ít nhiều vẫn sẽ ướt thôi.” Mai Sóc vừa tính ngoặt sang, lại hỏi, “Sau đó thì sao?”

”Sau đó Ngư nương là một cô nương rất tốt bụng, có một ông cụ muốn qua sông, nàng bèn đội mưa chống thuyền đưa ông cụ sang sông. Ông cụ vô cùng cảm tạ nàng, bèn nói với nàng, ta không có tiền cho ngươi...”

”Vô cùng cảm tạ nàng lại còn nói không có tiền cho nàng?”

”Ông ấy là không có tiền đưa, nhưng mà ông nói ta chỉ có bức tranh này, ngươi hãy nhận đi. Ngư nương lấy tới vừa nhìn, trên tranh có một chàng trai xinh đẹp, đang thêu một đôi giày Đâu Hồ.”

”Giày Đâu Hồ chính là tới như vậy sao?”

”Còn chưa kết thúc đâu. Ngư nương rất thích bức tranh này, bèn dán nó vào trong khoang thuyền của mình, ai biết đến lúc buổi tối, chàng trai kia lại đi xuống từ trên tranh...”

”Hấn là quý? Hay là hò yêu?”

”Không phải, hấn là tiên tử. Ban ngày hấn trở lại trên tranh, buổi tối sẽ ra ngoài, chàng trai kia làm thê phu với Ngư nương. Một năm sau còn sinh cho nàng một em bé gái, gọi là Tiểu Bảo, một nhà ba người thật sự rất hạnh phúc.” Hấn nuốt ngụm nước miếng, Mai Sóc ngồi dậy, cầm lấy chén nước mới vừa rót đặt ở trên tủ nhỏ bên giường, “Một thì nghỉ một lát, khát không?”

Hấn lắc đầu, loại cảm giác này, cho dù nói lâu thêm nữa hấn cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, giống như đã rất lâu rồi hấn chưa từng có một lần được nói nhiều lời như thế.

Mai Sóc đưa chén nước tới bên miệng hấn, hấn uống một hớp nhỏ, tiếp tục nói, “Rất nhanh, bảy năm đã trôi qua.”

Mai Sóc đang đến gần chỗ hấn mới vừa uống nước rồi bản thân cũng uống, những lời này của hấn vừa nói ra, nàng ho một tiếng sặc vào một ngụm nước, không ngừng ho khan.

Lâm Xước gấp đến mức vội vàng vỗ lưng của nàng, “Ngươi làm sao vậy?”

Mai Sóc che miệng, khoát tay lia lịa, thở bình thường lại, cười nói, “Tiểu Xước, uống một hớp nước của ngươi đã trôi qua bảy năm rồi, thật sự là ta chưa chuẩn bị xong.”

Lâm Xước ngẩn ra, bản thân cũng không nhận được cười khe khẽ, “Kể chuyện xưa không phải là như vậy sao?”

”Vậy bảy năm sau thì như thế nào?”

”Bảy năm sau, chuyện này bị một quan lớn biết. Ặ ta muốn chiếm đoạt chàng trai kia, bèn phái người đi cướp bức tranh.”

”Cướp đi?” Mai Sóc chui về trong chăn, lại hỏi.

”Ừ. Nhưng Ặ dán tranh vào trong phòng, chàng trai kia lại chưa bao giờ xuống, chỉ là trong mắt chàng trai trên bức tranh trước mặt vẫn luôn có nước mắt.”

”Nhưng sao vẫn chưa nhắc tới về giày Đâu Hồ ấy?”

”Sẽ có. Tiểu Bảo không tìm thấy cha, khóc muốn đi tìm hấn, Ngư nương nói cha nàng bị giam ở trong tòa nhà lớn. Tiểu Bảo bèn mang vào giày Đâu Hồ mà phụ thân làm cho nàng, chạy đi tìm cha.”

”Sao mẹ nàng không đi?”

Lâm Xước sùng sốt trong chốc lát, “Nàng ấy, nàng ấy không đánh lại quan lớn đó.”

”Vậy nàng ta đã để mặc đàn ông của mình bị người bắt hả? Người phụ nữ này cũng chả có gì đặc biệt.”

”Lúc trước quan lớn đó tới cướp, nàng cũng bị đánh bị thương.” Hấn dừng một chút, lại nói, “Tiểu Bảo chạy tới rừng cây trong núi sâu, khi thấy mấy tiên tử tắm xong ở hồ nước trong núi, đi tới.”

”Sao những tiên tử này đều thích xuống tắm như vậy?”

Lâm Xước lại không biết làm sao trả lời nàng, Mai Sóc đột nhiên đến gần bên cạnh hấn, “Không biết sao? Ta cho người biết.”

”Tại sao?”

Nàng đưa tay nhẹ nhàng búng búng trán của hấn, “Bởi vì bọn họ nhớ trần tục hạ phạm chính là đến tìm phụ nữ, cho nên đương nhiên biện pháp được việc nhất là khiến người mơ màng.”

Lâm Xước không hiểu nhìn nàng, Mai Sóc cười một tiếng, “Người tiếp tục kể đi.” Sao lại quên, Tiểu Xước của nàng còn là miếng vải trắng sạch sẽ, đoán chừng hỏi hấn là người có biết làm sao đưa bé kia tới hay không, hấn sẽ trừng lớn mắt hỏi ngược lại người, hai người làm thế phụ, ngủ trên một cái giường không phải có con nít rồi sao?

”Tiểu Bảo phát hiện một tiên tử trong đó chính là cha của nàng, vô cùng vui sướng, chạy tới ôm cha nàng muốn hấn về nhà. Cha nàng nói cho nàng biết, không có bức tranh kia, thì hấn không đến được phạm trần, muốn hấn trở về, nhất định phải tìm bức tranh kia về. Trước khi đi, hấn dùng nước hồ lau giày Đầu Hồ của Tiểu Bảo, sau đó thì vèo một tiếng không thấy nữa, Tiểu Bảo bị một trận mây mù cản mất, lúc tỉnh lại đã trở về nhà mình.”

Lâm Xước nói một hồi một đoạn lớn, ngừng lại, Mai Sóc nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng vuốt lưng cho hấn. Tứ chi lạnh run, hô hấp hụt hơi, mặt trắng dễ mỗi mặt, xem ra là thận khí không tốt, đáng tiếc nàng không hiểu y lý, chỉ biết đại khái.

Nàng thu tay lại, cúi đầu thấy cánh mũi nho nhỏ của hấn hơi rung rung, bởi vì mình mới vừa gần gũi mà trên mặt ửng hồng nhàn nhạt, trong lòng nổi lên rồi loạn một hồi, cuối cùng thì vẫn cố nén ép xuống, “Sau đó thì sao?”

Lâm Xước không chú ý tới nàng có chút lạc giọng, nói tiếp, “Tiểu Bảo bèn chạy tới phủ nha quan lớn kia, muốn gặp cha nàng. Quan lớn này lại nghĩ để Tiểu Bảo lừa gạt chàng trai kia từ trên tranh xuống, dẫn nàng tới chỗ phòng dán tranh kia. Tiểu Bảo đi kéo tay cha, quả nhiên chàng trai kia đi xuống từ trong tranh.”

”Quan lớn kia thấy chàng trai, lại muốn tới bắt hấn, ai biết con hồ trên giày Đầu Hồ của Tiểu Bảo biến thành một con hồ thật lớn, ngâm quan lớn vào trong mồm tha đi rồi.”

”Kết thúc?”

”Ừ, sau đó thì Tiểu Bảo và cha nàng cùng nhau về nhà, người một nhà sinh hoạt vui vẻ hạnh phúc.”

”Làm sao lại muốn kể cái này?”

Lâm Xước cúi đầu, đầu vùi vào trong chăn, “Cha, mùa hè năm kia trước khi cha qua đời, cũng làm một đôi giày Đầu Hồ cho ta và anh trai, kể chuyện xưa này với chúng ta, còn nói, giày Đầu Hồ có thể bảo vệ được chúng ta.”

Mai Sóc xoa xoa đầu của hấn, Odi33xn0dafnl330fys0doon đột nhiên giọng điệu trở nên cực kỳ nghiêm túc, “Tiểu Xước.”

Lâm Xước nâng mắt, thấy nàng vô cùng sùng sốt nhìn mặt tường phía sau hấn, một ngón tay chỉ phía trên, về mặt hoảng sợ, “Trên tường, có người xuống.”

Lúc này vốn là đêm khuya, rất yên tĩnh, Lâm Xước lại mới vừa kể chuyện xưa mang theo sắc thái thần thoại, trong lòng thật giống như bị búa nhỏ gõ vào, thân thể co rụt lại, từ từ quay đầu nhìn lại.

Mặt tường sạch sẽ, có chút ố vàng, nơi đó có bóng người nào. Hấn mới ý thức được nàng đang đùa hấn, quả nhiên quay đầu lại thấy nàng cười không ngớt, “Vậy cũng có thể lừa gạt được người.”

Lâm Xước xoay người lại nằm xong, nhỏ giọng nói, “Ta vốn là rất đàn.”

”Nhưng ta chỉ thích đồ đàn.” Mai Sóc cũng nhỏ giọng, hai lòng thấy gò má trắng nõn lại bắt đầu ửng hồng, “Ngủ đi, mơ thấy mộng đẹp.”

Lâm Xước nhắm mắt lại, quả thật hiếm thấy rất nhanh lại chìm vào mộng đẹp.

Về phần Mai Súc, nhìn về mặt hần ngủ yên bình, khoe miệng hiện ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, không ngờ, từ nhỏ chưa từng hưởng thụ qua chuyện xua đầu giường trước lúc ngủ, lại do hần bỏ sung cho nàng.

***

Sáng sớm hôm sau, Lâm Xước tỉnh lại, phát hiện bên kia giường trống không, giường đệm đã lạnh. Hần đứng dậy mặc quần áo, quay một vòng ở trong phòng, vén lên rồi buộc lại màn vừa dày vừa nặng phía trước giường, nàng không có ở đây, cũng không ở phòng bếp.

Hần mở cửa sân nhỏ ra, trống không.

Hôm nay đã là lập đông, từ hôm qua mặt hồ đã bắt đầu kết lên tầng băng mỏng, một năm này dù mùa đánh cá đã kết thúc. Sau khi thu hoạch vụ thu, phần lớn đồng ruộng để đó không dùng, chờ đầu mùa xuân sang năm sau gieo giống. Mới hơn một tháng lại sắp bước sang năm mới rồi, tuy là mưa sấm đò tết còn sớm, có vài nhà cũng đã bắt đầu quét dọn phòng rồi, lương thực luôn luôn để dành đủ.

Đối với mọi người trong thôn Tây Hà này mà nói, vụ mùa đã qua, ngày bắt đầu nhàn hạ rảnh rỗi, nhất là đối với phụ nữ mà nói, dù sao những việc vặt trong nhà đều do đàn ông xử lý.

Lâm Xước mặc quần áo, mở cửa, một luồng hơi lạnh đập tới trước mặt, hần đi ra bên ngoài, nhìn xung quanh, mong mỏi thấy bóng dáng của nàng. Một tay hần nắm thật chặt vạt áo của mình, nàng đi đâu rồi?

Bên góc nhà kia truyền đến một tiếng đóng đinh, hần theo tiếng đi tới, quả nhiên là thấy nàng ngồi xổm trên mặt đất, búa trong tay gõ một cái giống như cái giá gì đó.

Kề sát mặt tường, là cái chuồng dùng gạch xây lên, cao cỡ nửa người, ở giữa có một khoảng không chắn, đã gắn lên một cái cửa gỗ.

“Tiểu Xước, người đã dậy rồi.”

“Đây là, chuồng gà?” Hần đi tới sau lưng nàng, hỏi không chắc chắn.

“Ừ.” Nàng để cái giá trong tay nằm ngang trên mặt đất, hai tầng thấp một chút.

“Đây là cái gì?”

“Cho chúng nó ngủ đó.” Nàng đặt cái giá vào sát tường, trái cỏ khô lên, trên dưới vừa vặn cũng có thể làm ổ cho ba, bốn con gà đi vào.

“Đúng rồi, ta thả chúng nó ra ngoài tự tìm thức ăn rồi, người là nuôi tản ra (chắc như nuôi thả bên mình) phải không?” Nàng ngồi xổm trên mặt đất, quay đầu lại nhìn hần.

Lâm Xước gật đầu, nàng đứng lên, vỗ tay một cái, “Vừa vặn trước bậc thềm lò bếp của lão Đặng cách vách dư rất nhiều cục gạch, ta đã đi xin lại.” Nàng nhìn, “Vẫn thiếu chút gì đó, a..., còn phải thêm cái nóc, nếu không trời mưa thì xong rồi.”

“Ta giúp người.”

Mai Súc nhìn hần, “Bữa sáng làm chưa? Ta đã đói bụng rồi.”

“A, ta đi ngay.” Hần vọt trở về như lửa đốt mông, ở phía sau Mai Súc không ngừng cười lắc đầu.

Lâm Xước chạy về phòng, đốt lửa ở trong lòng bếp, từ từ đột nhiên nhớ tới, hôm nay hình như giọng của nàng có chút khác biệt, có lẽ là phong hàn hết rồi. Nhưng mà bây giờ giọng nói này, thật sự là rất êm tai, hình như cũng rất quen tai, hần từng nghe ở đâu sao?

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Lâm Xước dùng muôi đồng mức cháo trong nồi, bởi vì thả com cháy nên toả ra một mùi thơm hơi cháy khét. Hần bung chén, đi ra ngoài phòng, hình dáng nóc chuồng gà đã bắt đầu hiện ra, cách một khoảng giữa với rào chắn gỗ phía dưới, đứng ở ngoài rào chắn vừa vặn có thể thấy tình hình bên trong.

Mai Sóc đứng ở bên ngoài, cười nói với hắn, “Bảo chúng nó đi vào thử một chút.” Nàng nhận lấy chén cháo trong tay hắn, ngửa đầu muốn uống ngay.

”Cẩn thận nóng.” Lâm Xước vội vàng nói.

Nàng ăn mấy miếng, nuốt xuống, “Thơm quá.”

Lúc này Lâm Xước mới quay người lại, huyết còi kêu lên, Mai Sóc đứng sau lưng hắn, uống từng ngụm cháo, nhìn mấy con gà đi vào vòng tròn mới xây. Ở phía sau, Lâm Xước cùng đi vào theo khiến chuồng gà không tính là lớn có vẻ hơi chen chúc.

Hắn sờ sờ một con gà trống toàn thân màu hồng quả quýt, ở trên đầu lại có một nhúm lông màu trắng nhỏ, “Đây là Tiểu Hoa, nó đẻ trứng nhiều nhất.”

Hắn lại ôm lấy một con gà trống lông vàng không lớn lắm, chỉ chỉ một con gà trống khác có màu sắc, kích cỡ không xê xích bao nhiêu trên đất, “Đây là Đại Tiểu Mao. Bọn nó đều do Đại Bạch đẻ trứng rồi ấp ra, đáng tiếc Đại Bạch đã không còn ở đây.”

”Còn có con này,“ Hắn để con gà trống kia xuống, vỗ vỗ con gà mái duy nhất có hình thể lớn nhất trong đó, “Ta gọi nó là Tiểu Hắc.” Hắn cứ thế nói xong, đột nhiên nhớ tới không biết nàng có hứng thú nghe hắn tán gẫu những chuyện vặt vãnh này hay không, quay người lại, nàng đang bụng chén đứng ở bên ngoài, nhìn hắn, “Còn gì nữa không?”

Hắn ngồi xổm ở bên trong, nghiêng thân thể, đầu quay sang nàng, theo hướng một con gà trống lông trắng nhỏ nhất bên trong, “Tiểu Bạch.”

Mai Sóc nhìn bộ dáng của hắn, tiếng nói vang lên chứa ý cười, “Tiểu Quai.” Hắn lắc đầu nói, “Không phải gọi là Tiểu Quai.”

”Ta đang gọi người.”

Hắn ngẩn ra, không thể nén lại bắt đầu đỏ mặt, chút có chút không nuốt lưng con gà trống lông trắng kia, không dám nhìn nàng.

”Chính người đã ăn chưa?”

Hắn lắc đầu, “Ra đi, trở về ăn điểm tâm, một lát ta còn phải đi ra ngoài một chuyến.”

Mặc dù rất muốn hỏi nàng phải đi đâu, Lâm Xước vẫn chịu đựng không mở miệng, thật sự nàng đối với hắn tốt lắm, sao hắn còn có thể không biết đủ mà đi quản chuyện của nàng?

Thật ra thì sâu trong lòng chưa từng gạt bỏ sợ hãi và khiếp đảm, chỉ là tạm thời bị che giấu, chỉ cần một góc nhỏ bị nhắc lên thì cũng tuôn về tràn đầy trời đất.

***

Mai Sóc đi ở trên đường bên hồ, trong tay ôm hai cái áo bông của nàng. Hồi đó lúc đi tiện tay cầm một chút bạc từ trong nhà, lúc trước đưa cho Lâm Nguyên cộng thêm mua đồ cho Lâm Xước, bây giờ đã dùng gần hết rồi, còn phải giữ lại một chút mua sắm đồ tết, nên chỉ lấy quần áo của nàng đi đôi một chút.

Trước khi đi bảo Lâm Xước chừng hai con cá kia, bây giờ nàng âm thầm ảo não, nên xử lý xong cá lại đưa cho hắn, chẳng phải là hiện tại lại vẫn để cho hắn tự giết cá.

Còn có bạc Vu An thiếu trước đó, có lẽ nên đi đòi lại.

Nàng không yên lòng đi, rất nhanh đã dừng ở bên ngoài hàng rào một gia đình, “Phong đại thúc.” Nàng khoát một tay lên trên hàng rào, cất giọng kêu.

Trong thôn không có tiệm may, muốn đi trấn trên lại quá xa, Phong đại thúc này có tay nghề không thua may vá trấn trên. Mọi người trong thôn có người nào muốn may quần áo, sửa quần áo, vá đường biên cổ định, đều tới tìm hắn.

Người tới cười ha ha rồi đi mở cửa trên hàng rào ra, dẫn nàng vào nhà, Mai Sóc đưa quần áo cho hắn, “Có thể đổi thành kiểu nam không?”

”Dĩ nhiên, kích cỡ thế nào?”

”Người từng gặp lão Nhị nhà Lâm Nguyên chưa? Cỡ của hắn, cổ áo làm cao một chút.” Nàng nhìn một vòng chung quanh, “Thê chủ của người không có ở đây sao?”

”Đi ra ngoài rồi. Lão Nhị Lâm gia, gọi là Lâm Xước?”

”Ừ.”

Người đàn ông kia giữ mở quần áo ra, đặt ở một bên trên bàn dài, nhanh chóng bắt đầu cầm cây kéo lên, miệng cũng không nhàn rỗi, “Nói đến Lâm Xước này, thật ra thì cũng là đứa bé số khổ mà.”

“Cái gì?”

“Người không biết ư? Hồi đó khi cha hắn chết, trong thôn còn ầm ĩ lớn.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Mai Sóc nhíu mày, hắn không nhìn cây kéo lướt qua cắt xoẹt, tiếp tục nói, “Khắc chết đó, vốn là mệnh khắc mẹ, sau đó thu quan rồi hạ táng, tìm thầy phong thủy đến xem, thì ra là chuyển đến trên người cha hắn, cho nên đã đi như thế.”

Hình như Mai Sóc không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn động tác của hắn, “Cổ áo dày thêm một chút, đừng lọt gió.”

“Ta biết rồi.”

Sau hơn một canh giờ, nàng cầm hai cái áo bông đổi thành nhỏ, dieenddafneequysddoon đưa mười mấy văn tiền cho người đàn ông kia, ra ngoài đi về phía đường về nhà, trong lòng không hiểu sao có chút bất ổn, nàng bước nhanh hơn.

Đẩy cửa ra, trong nhà yên tĩnh, nàng đi vào phòng bếp, hắn quay người lại giống như là đột nhiên bị kinh sợ, Mai Sóc thấy trên tay hắn có dấu vết máu dầm dề, sợ đến mức quăng quần áo, đi lên nắm lấy tay của hắn, “Sao thế, bị thương chỗ nào?”

“Không phải,“ Hắn dùng sức rút tay về, “Là cá.”

Nàng lau tay của hắn, muốn xác định hắn không có bị thương, hiếm khi hắn hết sức không muốn, thân thể cứng đờ, không để cho nàng nắm tay của mình.

Mai Sóc dò phía sau hắn, nắm một bàn tay ra ngoài, cuối cùng thì Lâm Xước không có hơi sức của nàng, “Đừng...Đừng nhìn.”

Tay bị nhấn vào trong chậu nước, rửa đi vết máu, trên bàn tay sạch bóng, vạch lên ba đường dài rõ ràng, theo cách nói của dân gian xem tướng tay thì ba đường này, một đường tình, một đường sinh tử, một đường số làm quan.

Mà ba đường này của hắn khác với người bình thường, từ một điểm phát ra, tất cả đều vạch đến bên kia bàn tay, giống như chần dứt cả bàn tay.

Một tay khác cũng bị nắm tới rửa sạch, đường vân giống nhau, nước mắt của hắn tràn ra, “Đừng...Đừng, ta không phải, không phải mà.”

***

Trái đoạn khắc mẹ, phải đoạn khắc vợ, mệnh Cục Hung (cục xấu). Hắn ngã ngồi dưới mặt đất, hai tay ướt nhẹp nắm lại, mệnh khắc vợ đó, ai còn có thể bằng lòng muốn hắn, hắn ngẩng đầu lên, gương mặt trắng trẻo đầy nước mắt, thân thể Mai Sóc nửa ngồi, không có biểu cảm gì nhìn hắn.

Còn đau hơn so với nhánh trúc mà mẹ đánh vào người, còn khổ hơn so với mọi người nhục mạ lúc cha đi, còn lạnh thấu xương hơn so với giặt quần áo ở trong nước hồ Tây Hà lúc mùa đông, còn rét thấu xương hơn so với quỳ gối trong tuyết khiến bầm hai đầu gối, loáng thoáng hình như hắn có thể thấy bản thân nằm ở trong đồng lá rơi khi gió lớn thổi qua, trên mặt trắng bệch như tờ giấy đã không còn hô hấp, đôi tay mở ra rơi ở bên người, dấu vết màu đỏ như máu rõ mồn một trước mắt, đoạn chường, đoạn chường, con ác mộng đi theo hắn 17 năm, rốt cuộc muôn đẩy hắn vào đường cùng sao?

Bàn tay bị người tách ra, khăn ẩm áp sát vào, không biết từ lúc nào nàng đã đứng lên, đổ một chậu nước ấm, vắt khô một miếng khăn tỉ mỉ lau chùi bàn tay cho hắn.

“Không phải cái gì? Trên đất lạnh như thế, người ngồi làm gì?” Thân thể được nàng ôm lấy, ôm suốt đến nhà chính, thả lên giường, nhét lò sưởi vào trong ngực, nàng nhặt lên hai bộ quần áo trên đất, “Một lát ấm lên thì thử một chút, có vừa người không?”

Vạt áo bị hắn bắt lấy, vang lên tiếng nói khổ sở, “Người, không thấy sao?”

“Thấy cái gì?” Mai Sóc khó hiểu nhìn hắn.

“Bàn tay của ta.”

“Không sao đâu, không bị thương đến.” Nàng nắm tay phải của hắn lên, lại nhìn một chút, “Chỉ là lạnh giống như khối băng, nên ấm áp chút.”

Nàng quay lại phòng bếp, Lâm Xước nhìn bóng lưng của nàng, chẳng lẽ nàng không biết đoạn chường sao? Làm sao có thể không biết?

Nhưng mà trong lòng lại dâng lên mong đợi nho nhỏ, nàng không biết nhỉ, vậy thì sẽ không để ý mệnh hung (mạng xấu) đoạn chường này của hắn.

Mai Sóc trở lại trong phòng bếp rồi nhanh nhẹn giết con cá ngân còn dư lại, trong đầu lại đang xoay quanh ý nghĩ khác, rốt cuộc thì nói rõ tốt, hay

là giả bộ ngu làm như không biết mới tốt?

Nàng bỏ hai con cá đã rửa sạch sẽ vào chén canh lớn rồi vẩy rượu Thiệu Hưng, thả miếng tỏi gừng lên, ở trong bụng cá mổ ra cũng xoa rượu Thiệu Hưng lên. Đặt chén canh ở trên bếp lò, nàng rửa sạch tay, đi tới nhà chính, Lâm Xước ôm chân ngồi ở trên giường, lò sưởi bị đặt ở một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm chuỗi Cửu Liên Hoàn ở đầu giường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nàng ngồi lên, ôm hân từ phía sau, một tay nắm Cửu Liên Hoàn qua, “Đã tháo ra sao?”

Hân lắc đầu, “Vừa nhìn cũng không biết.”

Nàng gác cằm lên trên vai hân, lắc cái vòng phát ra tiếng giòn giã, “Từ từ đi, dù sao cũng cho người giải trí.”

Tay Lâm Xước nắm lại thật chặt đặt ở trên chân, cuộc sống như thế, thể chủ như vậy, sao hân chịu buông tay được, nếu như nhất định phải gạt nàng, vậy để cho hân luôn giấu diếm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tháng chạp, ngày đầu tiên, mặt hồ đã kết một tầng băng mỏng, hơn nữa còn có khuynh hướng dày thêm.

Mồng tám tháng chạp, Mai Sóc mua lương thực từ trong cửa hàng đi ra, mang theo rất nhiều túi, bên trong túi có đậu nành, đậu xanh, gạo nếp, đậu phụ, còn có đậu phộng, quả hạnh nhân, táo đỏ, hạt sen, đều là nguyên liệu dùng để nấu cháo “Lạp Bát”, nàng còn thuận tiện mua thêm long nhãn khô (nhãn khô), mã tiền, hạt dưa, hạt dẻ, củ ấu, kẹo mạch nha và một ít bánh nướng, muốn cho Lâm Xước dùng để ăn vặt. Nam nhân ở tuổi này hân là đều thích ăn những thứ đồ ăn vặt này đi.

Mùng tám tháng chạp vừa qua, không sai biệt lắm thì không khí của lễ mừng năm mới cũng sắp bắt đầu rồi, mười lăm ngày trước quân gia đã cho người quét dọn nhà cửa sạch sẽ, ba ngày họp phiên chợ là ngày 15, 16, 17 cũng đã đi mua đôi câu đối Tết, còn có tranh Tết, giấy xén, pháo nổ, đương nhiên còn có bột mì, thịt heo, hạt vừng, trứng gà để làm bánh bao, bánh hấp, giao thừa còn muốn làm vằn thắn nữa.

Mai Sóc đẩy cửa ra thấy Lâm Xước đang ngồi trên giường, nhìn nàng mua về rất nhiều túi lớn túi nhỏ. Khoảng thời gian gần cuối năm, tâm tình của hân tựa như đã khá lên nhiều, sau ngày đó cũng không thấy nhắc lại bất cứ chuyện gì về bàn tay hân nữa, nhưng hân vẫn rất dễ kích động, ví dụ như hiện tại, vừa nghe thấy giọng nàng ngoài cửa, hân đã lập tức nhảy dựng lên.

“Người đã trở lại.” Hân đi lên phía trước muốn cầm túi trong tay nàng, Mai Sóc liền phân ra những túi nhỏ đưa cho hân cầm, hân mở ra xem xét, “Đây là hạt dẻ?”

“Cho người dùng ăn vặt.” Nàng để hết đồ lên bàn, sau đó mang nguyên liệu nấu cháo Lạp Bát đi vào phòng bếp, để lại Lâm Xước còn đang sững sờ với một đồng lớn đồ ăn vặt.

Mai Sóc đi ra, “Làm sao vậy, không thích ăn sao?”

Hân liên tục lắc đầu, Mai Sóc lột vỏ hạt dẻ, nhét vào trong miệng hân, hân nhai lấy nhai để nhưng lại khóc lên, Mai Sóc đi qua ôm hân, lau nước mắt cho hân, “Sao đang tốt mà ăn cái này lại muốn khóc?”

Ai ngờ hân càng khóc càng lớn, đúng là đem y phục trước ngực nàng đều thấm ướt rồi, hơn nửa ngày nước mắt mới dừng lại, sau đó cứ thút tha thút tha không ngừng. Lúc này mới phát hiện một tay mình còn gắt gao núm lấy cổ áo của nàng, hân ngượng ngùng buông tay ra, Mai Sóc nghiêng mặt, tiến đến trước mặt hân, quan sát hân một vòng, hai mắt hân đỏ hoe, lẳng lặng nhìn nàng, một chút cũng không né tránh.

“Khóc cái gì?”

“Ta, ta...” Hân ta ta nửa ngày, vì vừa khóc xong nên lời nói không đầy đủ, từ khi phụ thân hân đi rồi, chưa từng có người chăm sóc hân kỹ như vậy, mua đồ ăn vặt cho hân, quan tâm hân có phải là đang khóc hay không. Hân gương mặt, ánh mắt thần thò, lại không biết tầm mắt mình đang yên lặng hướng về phía bờ môi mỏng của nàng.

“Tiểu Xước, người cứ như vậy nhìn ta, ta sẽ muốn làm chuyện xấu.” Hô hấp nóng rực phun vào gáy nàng khiến lỗ tai ngứa ngứa, hân còn tự tay cào cào trên lỗ tai nàng một chút, nàng cười khẽ, lấy ra một phần nhỏ kẹo mạch nha, nhét vào trong miệng hân, “Ngọt không?”

Hân gạt đầu, “Đều để ở đây, muốn ăn thì tự mình lấy, nhớ để lại một ít kẹo mạch nha để vài ngày nữa còn dùng để cúng ông Táo bà Táo.”

Mai Sóc thả hần xuống, đang muốn nói gì đó thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nàng đi qua mở ra, lại là Vu An.

”Làm sao vậy?” Không phải mang thư đến sao.

Nàng ta liếc qua Lâm Xước, “Ra ngoài nói.”

Mai Sóc khó hiểu, nhưng vẫn đi ra ngoài, hai người đứng ở ngoài cửa, “Ta nghĩ ngươi cũng chưa nghe nói, Lâm Nguyên đã xảy ra chuyện.”

”Như thế nào?”

”Nàng ta không phải đã đi lên trần trên rồi sao? Nghe nói nàng ta cầm bạc đi Hoa Lâu.”

Mai Sóc nhún vai, nữ nhân này quả nhiên không nhìn được, nhưng, “Đi Hoa Lâu lại không phạm pháp, vậy có thể xảy ra chuyện gì?”

”Chính là bạc có vấn đề, nói là đình bạc lớn, bị bắt lại.”

Mai Sóc nhíu lông mày một cái, Vu An lại nói, “Cũng không biết nàng ta lấy ở đâu mà có ngân lượng lớn, lại không phải nhà quyền thế, sao lại có thứ này? Ngươi nói nàng ta cùng là kiếp dân chúng, không bị người khác hoài nghi mới là lạ đấy.”

”Bị bắt?”

”Nhốt vào đại lao nha môn rồi, ta đặc biệt đến nói cho ngươi biết, chính ngươi đi xem đi.”

Vu An đi rồi, Mai Sóc xoay người lại, bắt gặp Lâm Xước đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng, “Sao lại đi ra ngoài?”

Mặt mũi hần tràn đầy lo lắng, Mai Sóc giãn đôi lông mày, cười nói, “Vu An tìm ta cùng đi lên trần thôi, đại khái trước bữa cơm tối có thể đã trở lại, ngươi không cần chờ ta, đối thì tự mình đứng trước, biết không?”

Hần gật đầu, Mai Sóc nhìn hần đi vào nhà, thở dài, hướng cửa thôn đi đến.

”Phòng số ba, ngươi có thể đi ra ngoài.” Đội trưởng nhà lao quát, mở khóa sắt ra, Lâm Nguyên cử động cả tay chân từ đồng cỏ tranh đứng lên, cúi đầu khom lưng hướng đội trưởng nhà lao nói, “Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.”

”Ngươi cũng không cần cảm ơn ta, không ngờ gia thế nhà người lại lớn như vậy, rõ ràng huyện lệnh đại nhân còn tự mình đến nhà lao ra lệnh cho ta thả người.”

Lâm Nguyên từ nhà tù đi ra, trong lòng hơi khó hiểu, là ai tới cứu nàng ta, chẳng lẽ là Lâm Ảnh và người của Triệu gia? Chẳng lẽ con trai lớn giành được quyền thế rồi ư?

Trong nội tâm nàng ta bỗng lâng lâng vui sướng, bước chân cũng nhanh hơn, nhưng chưa đi được mấy bước đã bị một bóng người chặn đường.

”Người nào, dám.. Là ngươi.” Nàng ta duỗi ngón tay chỉ vào người trước mặt, “Ta còn không đến tìm ngươi tính sổ đó, bạc của ngươi cho ta, rốt cuộc là bị làm sao, nhất định là đồ trộm cắp, chứ sao ngươi lại có nhiều bạc như vậy.”

Mai Sóc nhíu mày, “Ngươi đây là vội vàng muốn đi đâu?”

”Ta muốn đi Triệu gia, ta cho ngươi biết, hôm nay tâm trạng lão nương đang rất tốt nên không muốn so đo với ngươi.” Nàng ta vung tay lên, muốn đi về phía trước.

Mai Sóc quay ngược cổ tay nàng ta lại, nàng ta trừng mắt cả giận nói, “Ngươi muốn làm gì?”

”Ta không muốn làm gì, chỉ cần từ nay về sau ngươi hãy bớt gây chuyện cho ta, ta cũng không muốn khoảng thời gian tốt đẹp của mình bị ngươi phá hủy.”

Lâm Nguyên hất tay của nàng ra, “Lão nương làm chuyện gì, từ bao giờ đến phiên ngươi trông nom, ta nghĩ tốt nhất ngươi nên nhanh chân chạy trở về thôn Tây Hà đi.”

”Ta đương nhiên là muốn trở về.” Nàng liếc mắt, “Nhưng nữ nhân như ngươi quá rắc rối, vì muốn phòng ngừa vạn nhất, ngươi phải cho ta một dấu ấn tay vào trong này.”

Nàng liền lấy ra một tờ giấy bằng da cứng ngắt, Lâm Nguyên ghé nhìn qua, nàng ta cũng không biết nhiều chữ lắm, nhưng đại khái vẫn có thể hiểu được, ý nàng muốn Lâm Nguyên xin hứa, từ nay về sau, Lâm Xước là người của Mai gia, không còn liên quan nửa phần với nàng ta nữa.

”Ngươi có ý tứ gì?”

Mai Sóc lại móc ra một cái hộp gỗ chứa mực đóng dấu, mở ra xem thì giống như là vừa mới mua thôi, nàng cầm tay Lâm Nguyên, ngón tay cái hướng bên trong hộp nhấn một cái, sau đó hướng trên tờ giấy kia nhấn một cái.

Lâm Nguyên nào có đủ sức lực như nàng, tay buông lỏng rồi mới dám giận dữ, ác miệng mắng to, “Người đây là ép bán ép mua, ta có thể đi kiện người.”

“Kiện ta?” Nàng mỉm cười một cái, dáng vẻ châm chọc mà nhìn nàng ta, “Ép bán ép mua ở đây là ai? Trong lòng mỗi người chúng ta đều biết rõ, ta cũng lười so đo với người, tóm lại từ nay về sau Tiểu Xước cùng người không còn quan hệ gì nữa rồi.” Nàng làm khô dấu tay kia thì liền cuộn trang giấy lại nhét vào trong ngực.

Lâm Nguyên vẫn còn đứng trước mặt nàng, nàng liếc mắt nhìn nàng ta, “Không phải đang rất gấp sao, tại sao lại còn không đi?”

Lâm Nguyên hung hăng lườm nàng một cái, nghĩ lại chính mình cũng không có gì tổn thất, vội vã liền hướng Triệu gia đi đến, Mai Sóc nhìn bóng lưng nàng ta, lắc đầu, nữ nhân như thế này, sao có thể sinh ra được một Tiểu Xước trong sạch đơn thuần như vậy đây? Vì vậy nàng thả tin tưởng rằng, Tiểu Xước hoàn toàn giống cha hần.

Ngày mồng tám tháng chạp, tuyết giăng khắp lối. Đương nhiên đây là một cách nói khoa trương, nhưng ngày mồng tám tháng chạp năm nay, trời càng ngày càng lạnh, sợ sẽ còn kéo dài qua năm sau.

Nghe nói chỉ cần ăn cháo “Lạp Bát” đặc hơn một chút là có thể giải hạn trong người.

Mặc dù Mai Sóc cũng sẽ nấu, nhưng nàng tự biết trình độ của mình không thể so với Lâm Xước, nên chỉ đành đứng sau lưng hần, nhìn hần cầm chiếc thìa lớn khuấy cho nồi cháo sánh lại.

Thật ra nói là cháo “Lạp Bát” nhưng nguyên liệu nấu cháo cũng chỉ gồm tám loại nguyên liệu không xa lạ gì, gồm có hạt thông, hạt kê vàng, gạo nếp và bốn loại hạt khô, Lâm Xước múc một bát cháo, rắc một ít vừng mè rồi nhờ một bà lớn tuổi bụng lên, hương thơm xông vào mũi, Mai Sóc nhận lấy, chờ hần múc thêm một chén nữa, hai tay bụng đi đến nhà chính, bỏ lên trên bàn.

Lâm Xước đi tới, thấy hai ngón tay nàng đang cầm phần dải tai của lỗ tai liền nói, “Người bị phỏng rồi sao?”

“Không sao.” Nàng vẫn cầm lấy dải tai của mình, Lâm Xước quay người trở về phòng bếp, không lâu sau lại đi ra, cầm trong tay một chiếc bình nhỏ màu đen, nhìn phía bên ngoài trông rất bản.

“Đây là cái gì?” Mai Sóc buông tay, tò mò hỏi.

Lâm Xước đi đến trước mặt nàng, nắm lấy tay phải của nàng mở ra, quả nhiên đầu ngón tay có điểm hồng hồng, “Cao rần.” Hần dè dặt cẩn thận bôi thuốc lên một đầu ngón tay của nàng, xong rồi lại đổi một tay khác tiếp tục bôi.

Mai Sóc cũng rất hiếu kỳ, cho tới bây giờ nàng chỉ biết là khi bị phỏng thì sẽ chườm nước đá, nhưng mà thoa thuốc thế này lại rất thoải mái, dùng nước đá thì sẽ có chút khó chịu. Hần cầm chiếc bình rồi thấm chất lỏng trong đó thoa lên tay nàng, cảm giác ban đầu không tốt lắm, nhưng không lâu sau thì cảm giác tê dại đã không thấy tăm hơi.

Nàng giơ tay mình lên nhìn kỹ, “Người lấy thuốc ở nơi nào? Trước đây cũng chưa từng thấy.”

Hần cúi thấp đầu xuống, “Ngày đó lúc người đi lên trần trên, ta đã trở về lấy.” Hần thấy nàng cũng không có tức giận, lại nói, “Ta chỉ là nghĩ, dù sao nương cũng sẽ không trở lại, đồ dùng trước kia nếu còn dùng được thì đừng lãng phí.”

“Trèo cửa sổ?” Khóe miệng nàng khẽ nhếch cười, thấy hần nhăn nhó nhíu mày, muốn đến xoa đầu của hần, nhưng nhớ lại trên tay mình còn thoa dầu nên liền ngừng giữa không trung, “Rất tốt, dứt khoát hôm nào đó ta với người cùng đi, xem xem nhà cũ của người có bộ đáng gì, nhân tiện xem thứ gì có thể sử dụng được thì mang về.”

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

“Tiểu Xước, đó là bếp lò, không phải thêu đài, người còn hi vọng nó sẽ không có bụi bặm sao?” Mai Sóc đứng ở cửa phòng bếp, nhìn hần không ngừng lau mọi góc lò bếp, cười đi lên kéo qua khăn lau trong tay hần.

”Không phải, nơi này còn chưa sạch sẽ.” Hắn đưa tay muốn lấy lại khăn lau, nàng giơ cao không cho, hắn thả tay xuống, vào lúc nàng cho là hắn đã từ bỏ thì hắn đi tới vại nước bên cạnh, lại lục ra vài miếng khăn lau, rồi cuộc nàng không nhịn được bật cười, Lâm Xước trở lại chỗ mới vừa bị nàng cắt đứt, lại bắt đầu lau.

Uống xong chén cháo mồng 8 tháng chạp rồi để chén đã rửa sạch sẽ vào tủ chén, trong chum nước tràn đầy nước, trong lu gạo bên cạnh cũng đựng gạo tẻ hơn phân nửa lu, gốc tường kê sát một loạt rất nhiều túi vải thô màu xám trắng, gạo nếp, gạo kê mỗi thứ có hơn nửa túi, còn có bột mì, một chút lương thực phụ, bên cạnh còn đồng khoai lang đỏ và hạt bắp.

Trên xà nhà treo một cái giỏ được lấy xuống để dưới đất, dùng để chứa trứng gà. Bình nhỏ đựng dầu muối tương dấm cũng được hắn rửa sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, ngược lại thật sự như là sắp được người ta dùng chứa sơn phấn.

Đồ cần qua năm còn thiếu rất nhiều, lại chờ chợ phiên mấy ngày sau nữa, nàng đi tới phía sau hắn, “Hôm nay mới ngày mồng tám tháng chạp, người không cần vội vã thu dọn nhà như vậy.”

Lâm Xước nghiêm túc dọn xong bức họa tảo quân nương nương, “Dù sao, “ Miệng hắn áp ứng, “Ta cũng không chuyện khác phải làm.”

”Ai nói người không có?”

Hắn quay người lại nhìn nàng, mở to mắt, giống như là đang hỏi, ta muốn làm cái gì?

”Đương nhiên là theo ta.”

”À?” Hắn dường như rất kinh ngạc, một tay Mai Sóc thò ra trước người hắn rút đi khăn lau, “Người không chịu?” Nàng không có lấy tay về, lại đưa đến dưới nách hắn lên lên cù hắn ngứa.

”A, đừng mà, thật là nhột, đừng.” Hắn không ngừng né tránh, rồi cuộc bật cười, thân thể đụng vào trong ngực nàng, bị ôm ra khỏi phòng bếp.

”Không bằng chúng ta đến sân nhỏ ngồi một lát.” Sau khi nàng mở cửa ra, mới vừa đi ra, lại kinh ngạc phát hiện một đồng lớn vật liệu gỗ bị chuyển chỗ, nàng nhìn người trong lòng, “Người dời?”

Hắn gật đầu, “Người nói vẫn để một chỗ dễ dàng bị mọt.”

Nàng co ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái ở trên trán hắn, “Ta nói bọn nó sẽ tự mình đứng lên đi bộ giống như cà kheo vậy người có tin hay không?”

”Không tin.” Hắn lắc đầu, Mai Sóc cười thả hắn xuống, nhìn nàng nói, “Ngày hôm qua ta dời lúc người đi trần trên, ta quên nói cho người biết.”

”Thì ra là lúc ta không ở nhà, người lại có thể chạy trở về, có thể chuyển vật liệu gỗ.”

Lâm Xước nghe không ra giọng điệu của nàng, nhưng thấy khóe miệng nàng mỉm cười, biết tâm tình nàng đang tốt, cũng không tự giác mỉm môi, nhìn nàng đi tới ngồi xuống trên băng ghế nhỏ trong góc.

Lát gỗ bay lên, hắn hoa cả mắt nhìn gan bàn tay của nàng đang kẹp một cây đao nhỏ đẹp đẹp, đang bào một khối gỗ dường như chỉ lớn chừng bàn tay, ngày hôm qua hắn cũng thấy, lúc ấy chỉ không biết sao một khối vật liệu gỗ nhỏ này dùng để làm cái gì. Bào xong nàng lại đổi một cây đao, tay không ngừng lên xuống, bắt đầu điêu khắc khối gỗ kia.

Lâm Xước đột nhiên nhớ tới nàng làm cái ghế trước kia, nghề mộc của nàng thật sự là làm rất tốt đấy, vậy tại sao lại muốn sống bằng đánh cá làm ruộng?

”Tiểu Xước.” Tiếng của nàng gọi hắn như đi vào cõi thần tiên về, “Mang vải ráp đánh bóng bên kia tới đây.”

Hắn theo lời đi qua, đưa cho nàng, nàng chà sáng thật nhanh tượng gỗ nho nhỏ trong tay, hắn không nhìn rõ là cái gì, cho đến khi nàng móc ra một sợi dây đỏ từ trong ngực, xuyên qua một cái vừa để xuống, khi tượng gỗ kia để xuống trước mắt hắn, một tượng gỗ hồ ly màu nâu phôi bày trước mặt hắn. Chỉ cao bằng một ngón tay, khéo léo đẹp đẽ, lại điêu khắc trông rất sống động, vô cùng dễ thương. Lỗ tai có một ít chéch, cái đuôi cũng lớn lớn, vòng qua chặn lại miệng. Nhưng đôi mắt kia, chắc là khắc ra ý tính ranh mơ hồ.

Nàng đứng lên, đeo tượng gỗ hồ ly kia trước ngực hắn, hắn kinh ngạc giương mắt, “Là cho ta sao?”

”Nếu không thì sao?” Nàng sửa lại cổ áo của hắn một chút, “Thích không?”

Lâm Xước gật đầu, tiếp đó cúi đầu, một tay cẩn thận vuốt nó từng li từng tí, “Thật đáng yêu, rất thích.”

Nàng xoa đầu của hắn, lại không cẩn thận cũng xoa gỗ vụn để lại trên tay lên tóc hắn, nàng đến gần trước người hắn muốn nhặt một chút xù đi. “Đừng nhúc nhích.”

Lâm Xước một tay nắm tượng gỗ hồ ly nhỏ này, không nhúc nhích, cũng sắp dán lên thân thể của nàng, một mùi thơm dễ người thuộc về ánh mặt

trời và vật liệu gỗ, hẳn đột nhiên có một loại kích động muốn vùi vào.

Đội đến khi Mai Sốc lui người ra, trên gương mặt của hắn hiện ra đồ ửng nhàn nhạt, trong mắt lại có mắt mấp nhàn nhạt.

”Thời tiết hôm nay rất tốt, dẫn người đi ra ngoài đi dạo.” Nàng nắm lấy tay của hắn, mở ra cửa rào tre sân sau.

***

Đối với Mai Sốc trước kia, chàng vụng mỗi ngày một bầu rượu thì nói gì cũng không thể tiết kiệm, có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, kể từ sau khi Lâm Xước đến, thì nàng lại không đi chơi uống rượu nữa.

Thế nhưng ngày này lúc đi qua quán rượu, rót cuộc con sâu rượu trong bụng của nàng lại bắt đầu làm âm ỉ.

Vì vậy nàng dẫn Lâm Xước vào quán rượu, chủ quán rượu thấy nàng, ánh mắt lướt qua Lâm Xước, cười nói với Mai Sốc, “Đúng là rất lâu rồi người không có tới.”

”Hâm nóng bầu rượu.”

”Hò lô của người đâu?”

”Uống ở chỗ này đi, thuận tiện xào chút thức ăn nhắm rượu, đúng rồi, nơi này của người còn làm bánh màn thầu không?”

”Làm, sao lại không làm?”

”Vậy thì lại lấy hai bánh màn thầu trắng.”

Một cái lều dựng lên ở cửa, bày mấy bàn dài sạch sẽ, Lâm Xước ngồi ở đối diện nàng, quay đầu nhìn bốn phía. Hắn đi qua đường trước vô số lần, nhưng là lần đầu tiên đi vào.

Chủ quán rượu kia xào chút thức ăn, chú ý nhìn sang, thì thấy Lâm Xước mặc áo bông gọn gàng sạch sẽ, hình như tuy là có chút không vừa vặn, nhưng tốt hơn rất nhiều so với quần áo trước kia của hắn, trước ngực còn giống như treo đồ trang sức gì đó, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Nàng cười một tiếng, Mai Sốc đúng là một thê chủ tốt, bộ dáng như vậy cũng không có gì không tốt, về phần sự kiện kia, cần gì phải đi nói toạc ra, đoạn chương hay không đoạt chương, còn phải xem mệnh mỗi người, đàn ông của Lâm Nguyên, thay vì nói là bị khắc chết chẳng bằng nói là mệt nhọc mà chết.

Chút thức ăn với bánh màn thầu đưa lên trước, Mai Sốc đẩy bánh màn thầu tới trước mặt hắn, “Ăn đi.”

”Người thì sao?”

”Ta dĩ nhiên là đang đợi rượu.” Nàng vừa dứt lời, rượu Thiệu Hưng hâm nóng xong đưa lên, Mai Sốc nhận lấy uống một hớp lớn, thỏa mãn thở dài một hơi, Lâm Xước nhìn nàng, nàng cười nói, “Sao thế? Người cũng muốn thử một chút?”

Hắn lắc đầu liên tục, trước kia hắn từng vào lúc cực đói len lén uống qua một hớp rượu Thiệu Hưng dùng để nấu ăn, từ đó thì cũng không muốn đụng tiếp.

Lúc Mai Sốc đang uống rượu, Lâm Xước gặm bánh màn thầu, bên cạnh lại đi tới thêm vài người phụ nữ, trẻ có già có, Vu An cũng ở trong đấy, một người phụ nữ lớn tuổi nhất trong đó nói, “Chuẩn bị gần đủ rồi, còn thiếu vài hộ người cùng đi thông báo một chút.”

Một người tuổi còn trẻ gật đầu, gương mặt thấy Mai Sốc, “Ai, vừa đúng, Mai Sốc ở chỗ này.”

***

Mùng mười tháng chạp hàng năm, thôn Tây Hà này có một tập tục đặc biệt xuất hiện, phàm là trong nhà có ruộng lúa thì mỗi nhà đều phải lấy ra loại hạt thóc giữ lại, dùng giấy đỏ bọc lại, viết tên lên, thả vào trong tế đàn thống nhất, mang cống phẩm lên, do cụ già đức cao vọng trọng nhất trong thôn phụ trách tế bái thần phụ trách thu hoạch vụ thu, Bạch Đế Thiệu Hạo.

Mai Sốc tới nơi này vẫn chưa tới một năm, không biết tập tục này, Lâm Nguyên không làm sản xuất, cho nên Lâm Xước cũng không trải qua.

Nàng nghe xong ngẩn ra, mới nói, “Ta không giữ lại lúa giống.”

”Ngày đó ta rõ ràng thấy người giữ lại, còn thấy người thả vào trong giỏ xong.” Vu An khó hiểu nói.

Nàng còn chưa kịp trả lời, về mặt Lâm Xước trắng bệch, nắm tay áo của nàng, “Đúng, đúng là cái giỏ đó, có phải những thứ bị ta nấu kia hay

không?”

“Nấu?” Bà cụ kia kinh hãi, “Đây chính là chuyện không may mắn nhất, tại sao có thể nấu lúa giống, vậy sẽ đắc tội Bạch Đế, năm sau không phù hộ Tây Hà chúng ta, có thể sẽ mất mùa.”

“Nói hươu nói vượn.” Mai Sóc đã nắm tay của hắn ở trong tay, không ngoài dự đoán, tay lạnh lạnh toả ra mồ hôi. Quả nhiên, hắn sợ nhất, chính là những Đạo Phong Thủy này, hung cát gì đấy.

“Ta thật sự không có giữ lại, bởi vì năm sau ta không định trồng lúa.” Nàng không để lại dấu vết trừng mắt nhìn Vu An, nàng ta nghi ngờ lướt qua Lâm Xước, ngược lại không mở miệng nữa.

“Không trồng lúa?”

“Đúng, ta định lật ruộng nước, bồi thêm đất trồng ít khoai sọ, khoai tây, củ từ, khoai lang gì đó.”

“Người vốn không có giống khoai lang?”

“Hiện tại ta cho rằng một mảnh nhỏ như vậy không đủ trồng trọt, cho nên cũng không có giống lúa nước, đã sửa lại.” Nàng nhún vai một cái, “Dù sao trong thôn người trồng giống lúa nhiều như vậy, đến lúc đó đổi hoặc là mua đều được.”

Những người đó nửa tin nửa ngờ, chỉ là cũng không nói gì nhiều, ngồi xuống ăn xong bữa cơm rau dưa rồi rời đi.

Lâm Xước vẫn ngờ ngác sững sờ, dường như vẫn chưa trở lại bình thường. Mai Sóc lo lắng nhìn hắn, cũng không đoái hoài tới uống rượu, ngồi vào bên cạnh hắn, sờ sờ trán của hắn, “Sao vậy?”

Lời vừa hỏi xong, trong bụng nàng truyền đến một cơn quặn đau, giữa lòng mày nàng nhíu lại, nhin đau, Lâm Xước cầm lấy cổ tay nàng thật chặt, “Đều là ta sai, là ta, là ta nấu lúa giống.”

“Không liên quan, chuyện của người.” Nàng cắn răng, trên lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, liên tục chảy xuống từ sống lưng lạnh lạnh, đau đớn khó nhin ở bụng lan tràn ra, Lâm Xước phát hiện nàng không bình thường, vội la lên, “Người làm sao vậy?”

Môi nàng bắt đầu trắng bệch, một cảm giác buồn nôn ọe dâng lên từ cổ họng, rót cuộc nàng xoay người phun ra trên mặt đất.

“Người làm sao vậy?” Lâm Xước gấp đến độ nhảy dựng lên, chủ quán rượu kia nghe thấy tiếng động, từ trong nhà vén rèm ra ngoài, thấy bộ dáng này của nàng, vội vàng điu nàng, nói với Lâm Xước, “Nhanh, đi đầu thôn tây tìm lão Mã tới đây.”

***

“Ngộ độc thức ăn? Nàng đã ăn cái gì?” Chủ quán rượu khó hiểu nói, người phụ nữ bị kêu là lão Mã lật trở chút thức ăn trên bàn, hỏi về phía Lâm Xước, “Trước khi ra ngoài nàng đã ăn thứ gì không giống với người?”

“Không giống nhau?” Lâm Xước lẩm bẩm nói nhỏ, uống xong cháo mòng 8 tháng chạp, sau đó, “Nàng ăn thật nhiều củ ấu.”

“Vậy thì đúng rồi, ăn củ ấu, lúc này lại ăn thịt heo.”

“Hai thứ đồ này không thể ăn chung sao?” Chủ quán rượu ngạc nhiên nói.

“Dĩ nhiên không thể, chỉ là nàng cũng không có chuyện gì lớn, trở về nghỉ mấy ngày, uống nhiều cháo một chút, người trẻ tuổi mà, rất nhanh sẽ khoẻ lại.”

Sau khi Lão Mã đi, Mai Sóc mới vừa ới xong, trang bubble uống nước, lại nghỉ ngơi lâu như vậy, bụng cũng không đau lắm. Nàng cảm ơn chủ quán rượu kia, trả tiền muốn mang Lâm Xước về.

Hắn đột nhiên rút tay về, tay Mai Sóc treo ở giữa không trung, hắn không ngừng lắc đầu, “Đều là ta, đều là ta sai.”

“Cái gì?”

“Ta nấu lúa giống, bởi vì ta, người mới có thể như vậy, đều là bởi vì ta.” Đôi mắt hắn đỏ bừng, Mai Sóc đi lên trước, nhưng hắn lại lui về phía sau tránh một bước dài, “Đừng, ta không muốn hại chết người.”

“Tiểu Xước, người nói bậy bạ gì đó?”

Trong mắt của hắn hiện ra ánh nước mắt, giang hai tay ra về phía nàng, “Người xem, ta là đoạn chương đó, ta sẽ khắc vợ khắc mẹ, là ta hại chết cha, ta không muốn hại chết người.”

Chương 12

Gió thổi nhẹ, mang theo vài cánh hoa lác đác rơi xuống, Mai Sóc yên lặng nhìn hấn, Lâm Xước cắn môi, hấn vẫn tự nói với mình, gạt nằng, nhất định phải gạt nằng.

Nhưng là, hấn làm sao có thể, vì hạnh phúc của mình mà đẩy nằng vào chỗ chết? Nằng tốt như vậy, đẹp như vậy. Nước mắt theo sườn mặt rơi xuống, chảy đến miệng, vị mặn mặn, vì đôi mắt đầm nước khiến tầm mắt hấn không rõ lắm, bằng không, hấn sẽ phát hiện trong mắt Mai Sóc tràn đầy đau lòng.

Mai Sóc đi lên từng bước, không để ý sự giãy dụa của hấn, mạnh mẽ ôm lấy hấn, “Về nhà nói sau.” Trong bụng còn có chút không khoẻ, nhưng cứ ôm thân thể hấn mà đi, nhưng lại khiến nằng an tâm hơn, thậm chí sự ản ản khó chịu kia tựa hồ cũng tan đi.

Hôm nay, đúng là càng ngày càng lạnh rồi, đại khái hai ngày nữa tuyết sẽ rơi đi.

Nằng một đường ôm hấn trở về, trên đường gặp phải vài người kỳ quái nhìn qua, Lâm Xước cúi mặt xuống thấp, vài vệt nước mắt còn chưa khô, hai tay núp ở trước người, trong đầu kêu loạn lên, không hiểu nằng là đang muốn làm gì, nằng thật sẽ không cần hấn sao? Sẽ đuổi hấn đi sao?

Nhưng là, trong lòng vẫn mơ hồ có một tia hi vọng nho nhỏ, có lẽ nằng sẽ giữ hấn lại, nằng đối với hấn tốt như vậy, hấn muốn giương mắt nhìn nằng, nhưng là vẫn còn không dám, hấn sợ nhìn thấy sự ghét bỏ của nằng, hoặc không kiên nhẫn, ít nhất đoạn đường này, khiến cho hấn còn có thể ảo tưởng một giấc mộng đi.

Đẩy cửa ra, Lâm Xước chỉ cảm thấy trên người ảm áp, nằng không có buông tay, ôm hấn ngồi xuống trên ghế bên cạnh bàn, hấn vẫn ngồi trên đùi nằng, vẫn cứ cúi đầu, Mai Sóc nâng cằm của hấn lên nói, “Có mấy lời, ta hấn là sớm nói cho ngươi biết đi.”

Hấn khó hiểu, nhưng nhìn trong mắt nằng không có bất kỳ sự ghét bỏ hoặc không kiên nhẫn nào, thậm chí có một loại vẻ mặt hấn cũng không nhận biết được, chưa bao giờ gặp qua trên mặt người nào khác, giống như bụi hoa xinh đẹp nở trong ngày xuân ở thôn Tây Hà, từ đó có thể bay ra một hai chú cò trắng, mà cò trắng xuất hiện chứng tỏ nước rất cạn, từng vòng song nước nhộn nhạo mở ra, thật lâu không ngừng. Trong cặp mắt kia, có thể nhìn thấy hấn, Lâm Xước kinh ngạc nhìn chằm chằm vào, thậm chí nhất thời quên luôn chuyện phía trước.

Nằng cầm lấy tay hấn, nhẹ nhàng mở ra, lúc này mới gọi suy nghĩ của hấn trở về, hai tay hấn cùng co lại phía sau, Mai Sóc cầm lấy tay phải của hấn áp vào bên môi, “Có biết hay không, tương loại bàn tay này, trong trăm ngàn người tài sẽ chỉ xuất hiện một cái.”

“Mà hai tay ngươi đều có, ta cũng không biết trừ ngươi ra còn có cái thứ hai hay không.” Nằng ôm hấn vào trong ngực, “Tiểu Xước nhi, ngươi biết ngươi có bao nhiêu đặc biệt không?”

Hấn bị nằng ôm lấy, tựa vào hõm vai nằng, trong lòng xuất hiện muôn vàn suy nghĩ, nằng là có ý tứ gì, nằng thật là không quan tâm, hay là muốn hấn.” Hic hic.” Hấn hít cái mũi đau xót, nước mắt chảy ra so với trước càng lợi hại hơn.

Môi mỏng rớt cục dán lên gương mặt của hấn, đầu lưỡi liếm một chút nước mắt của hấn, cảm xúc mịn màng khiến nằng muốn ngừng mà không được, hai tay không tự chủ kéo áo bông của hấn ra, một tay dò vào áo lót bên trong, tuy cơ thể hấn gầy yếu cơ hồ có thể đụng đến xương cốt, nhưng mà da thịt bên trong lại trơn láng lạ lùng, nằng nhẹ nhàng sờ, tay dò xét xuống thắt lưng hấn, muốn vói vào quần lót.

“Ừm” Lâm Xước bất an phát ra tiếng nói, tay nằng vẫn để tại chỗ, cúi đầu thấy mặt hấn đỏ như sắp chảy ra nước, nằng âm thầm rên rỉ một tiếng, đây thật sự là một khảo nghiệm quá sức chịu đựng rồi.

Da thịt Lâm Xước bởi vì tiếp xúc với không khí lạnh nên nổi lên từng mảng giống như da gà, nằng thầm mắng mình, vội vàng thay hấn kéo quần áo lại, gắt gao ôm vào trong ngực, “Thực xin lỗi.” Nằng vừa rồi lại muốn ăn hấn, nhưng tình trạng thân thể hấn bây giờ, sao có thể chịu đựng được sự hoan ái của nằng.

“Ngươi...” Lâm Xước bị dọa sợ, nằng rõ ràng mới vừa liếm hấn, còn, còn đưa tay sờ trong người hấn...

Nằng làm sao có thể như vậy, như thế này, mặt hấn như sắp bị thiêu cháy nhưng trong lòng lại trải qua một cảm giác thỏa mãn khác thường, xong rồi, sao hấn lại giống như bị yêu tà bám vào người vậy, không phải là hấn rất ghét quan hệ nam nữ phóng đảng hay sao?

Mai Sóc dán cằm trên mép tóc hấn, suy nghĩ của hấn chắc lại bay tới thời điểm hơn hai năm trước rồi.

“Lâm Xước, mẹ nguoi đâu?” Ngoài cửa có mấy người nữ nhân đến, nhìn hần hỏi, hần thả tay xuống đứng lên, nắm chặt quần áo.

“Nương, nương nói đi Hà gia rồi.”

Mấy người nữ nhân kia suông sã cười từ phía, “Không có tiền trả nợ, ngược lại còn đi tìm đàn ông rong chơi lâu lổ.”

“Ta xem bà nghe, câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Hoa quý gì gì?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.”

“Đúng đúng, chính là câu này. Không bằng chúng ta đi nhìn xem này nữ nhân này phong lưu như thế nào.”

Những người đó dần dần đi xa, Lâm Xước càng nghĩ càng lo lắng, lúc trước nương còn bị mấy người đến đòi nợ đánh, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Hần đi ra cửa, xuyên qua con đường nhỏ bên bờ ruộng, nghĩ nên đi trước nhắc nhở Lâm Nguyên né tránh.

“Di, tiểu quý này tại sao lại ở chỗ này?” Hần mới vừa đi tới trước cửa Hà gia, liền gặp được mấy người nữ nhân kia cũng vừa đến, “Không cần phải nói, nghĩ đến nhắc nhở lão nương nguoi có phải hay không?” Một nữ nhân bắt tay hần, “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Dẫn nguoi đi nhìn xem lão nương nhà nguoi cùng nam nhân kia đang làm gì đó, thế nào?” Nữ nhân kia cười cười lộ ra một tia dâm tà, nắm cổ áo của hần mang hần đi đến phía trước cửa sổ nhà Hà gia, cửa sổ không có đóng, nhẹ nhàng đẩy liền hở một khe hở nhỏ. Đập vào mắt, chính là mẹ ruột của mình cùng người đàn ông kia lúc lên lúc xuống nằm ở trên giường, nửa thân thể không đắp chăn lộ ở bên ngoài, bất kể là mẹ hần hay là người nam nhân kia, đều không mặc gì.

Tiếng rên rỉ truyền đến, còn có tiếng Lâm Nguyên thở dốc, Lâm Xước chỉ thấy Lâm Nguyên không phủ chăn trên người, còn có quần áo lung tung phía dưới, hần gắt gao nhắm chặt hai mắt, bên cạnh truyền đến tiếng những nữ nhân kia nói, “Ban ngày ban mặt lại dám làm mấy chuyện mờ ám, thật đúng là một đôi gian phu dâm phụ.”

“Tiểu quý không được nhìn.”

“Quên đi, đi đi, tiểu quý đi một bên chơi đi, chúng ta sẽ tìm kẻ khác.”

“Người nói lời này đẩy hần đi xa ra, khiến nàng ta tâm can ngứa ngáy, chỉ có thể nhìn không thể ăn, xem nàng ta còn dám nói không có tiền hay không?”

“Ha ha, chú ý này không sai.”

Hần đứng ở một bên, nhìn những nữ nhân kia đá văng cửa Hà gia, trí nhớ lũ lượt kéo về, còn có nương nhìn thấy hần, sau khi về nhà còn dùng đòn hiếp đánh hần. Trên cái mông tựa hồ có thể cảm giác được đau đớn lúc đó, hần nhớ rõ buổi tối đó, hần đều chỉ có thể nằm úp sấp mà ngủ.

Nếu đây là chuyện ám muội, vì sao nàng còn muốn làm như vậy? Lâm Xước tựa vào trước người nàng, nghĩ đến chính mình vừa rồi đè nén không được mà rên rỉ, còn có cảm giác hơi vui sướng của mình, hần cắn môi, chẳng lẽ hần cũng là người không biết xấu hổ như vậy sao?

“Nguoi đang suy nghĩ cái gì?” Giọng nói của nàng truyền đến bên tai, Lâm Xước không nói gì, nàng nhìn hần vẫn là bộ dáng giữ yên lặng, “Lần trước nguoi hầm canh gừng, bây giờ có thể lại hầm cho ta một chén được không?”

“Được.” Lâm Xước lập tức nhảy xuống, hướng phòng bếp đi đến, Mai Sóc thân nhiên hé môi cười, đưa tay vuốt vuốt bụng.

Lại là một con đau kéo tới, nàng còn tưởng rằng nôn xong sẽ khá hơn chứ.

Lâm Xước đứng lúc cầm bát đi ra, nàng đã cúi người xuống, “Nguoi làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Nàng chính là muốn tiếp nhận chiếc bát trong tay hần, cảm giác buồn nôn lại xông tới, nhưng nàng mạnh mẽ đè ép nó xuống.

Mai Sóc không biết sắc mặt mình lúc này có bao nhiêu trắng bệch, Lâm Xước buông bát trong tay xuống, rơi trên mặt đất, tiếng vang thanh thúy truyền đến, mảnh sứ rơi đầy đất, nước canh màu đen tràn ra một vũng lớn, về mặt hần đau khổ, trong ánh mắt đều là hoảng sợ, làm sao có thể lại quên, cho dù nàng quan tâm hần, cho dù nàng còn muốn hần, nhưng mệnh đoạn chương của hần cũng sẽ không thay đổi, hần vẫn là mạng khác với a.

“Cho ta uống nước.” Giọng nói nàng có chút suy yếu, Lâm Xước đi vào đổ nước ra, nàng vừa cầm đã uống vài ngụm, Lâm Xước ngồi xổm người xuống, tay chân luống cuống bắt đầu thu dọn mảnh sứ vỡ, Mai Sóc nhìn thấy liền hết hồn, “Đừng đừng.” Nàng quỳnh lên, đi tới kéo tay hần lại, sợ hần bị mảnh sứ đâm chảy máu, mắt hần chợt lóe, nhưng nàng ngược lại cũng không dừng lại, nhìn tay trái nàng bị mảnh vỡ đâm trúng, máu từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, Lâm Xước cầm lấy tay nàng, “Không, không, đều là lỗi của ta, lại là ta.” Trong mắt hần, phảng phất là vết thương ở cổ nàng, “Đều là ta, ta đem nguoi hại thành cái dạng này.”

“Lại nói bậy rồi.” Mai Sóc giơ tay lên, đứng lên, “Ngoan, đừng đụng những mảnh vỡ này.” Nàng đi đến ngăn tủ ở nhà chính phía trước, “Tiểu Xước nhi, đến mở ra lấy cho ta băng gạc và thuốc trị thương nữa.”

***

Tay nàng bị bao thành một cái bánh chưng lớn, bởi vì Lâm Xước lo lắng, quấn một vòng lại một vòng, sau khi hấn bôi thuốc trị thương rồi, Mai Sóc kéo hấn qua nói, “Tiểu Xước nhi, ta cho ngươi biết một bí mật, thế nào?”

Lâm Xước nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu, nàng lại nói, “Là chuyện về nhà của ta, nhưng ta chưa từng nói với người nào khác, bởi vì thật sự nói không nên lời.”

“Tất cả những đứa trẻ nhà chúng ta, vào lúc trăng tròn, sẽ bị ngấm mình ở trong những thùng rượu đầy tràn, ngồi trong đó cả một ngày, bên cạnh còn có vài đạo nhân niệm kinh kỳ Phật, trước khi đến năm tuổi, hàng năm đều phải trải qua một lần như vậy, đợi khi sinh nhật năm tuổi lại đến quỳ trong từ đường một ngày một đêm thì toàn bộ nghi thức mới được coi là hoàn thành.”

“Vì sao?” Lâm Xước rốt cục nhìn không được hỏi.

“Bởi vì số mệnh của nhà chúng ta, nhất định đã đắc tội thần Phật, cho nên phải làm như vậy, từ nay về sau, tướng mệnh của chúng ta sẽ không bị phong tục thể gian khổng chế, không còn gì kiêng kỵ.”

“Cái gì số mệnh?” Lâm Xước bán tín bán nghi hỏi.

Nàng thần thần bí bí giảm thấp thanh âm xuống, “Số mệnh người chết.”

Hấn cả kinh, thân mình rõ ràng run lên, Mai Sóc tiếp tục nói, “Nhà chúng ta chính là làm quan tài cho người chết.”

“Hòm quan tài, quan tài?”

“Đúng vậy, ngươi cho là vì sao ta lại sinh sống bằng nghề mộc, từ nhỏ làm không biết bao nhiêu cái quan tài, lại còn chà sáng lại còn khắc hoa.”

“Vì thế, cho nên...”

“Cho nên ngươi nói cái gì mà đoạn chương khắc vợ, đối với ta một chút cũng không có ảnh hưởng.” Nàng dùng ngón tay sưng tấy như bánh chưng sờ vào đầu hấn, “Ngươi xem, ngươi gả cho ta, vốn chính là ý trời đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tay bánh chưng của Mai Sóc vẫn còn ở trên đầu hấn, Lâm Xước hơi ngẩng đầu lên, “Nhưng, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Làm quan tài không phải để người qua đời yên nghỉ ư? Nhất là, dù cho nhiều nhất có chút xúi quẩy, tại sao lại đắc tội thần Phật chứ?”

Trong lòng Mai Sóc thầm than, làm sao vốn là đồ đàn cũng không dễ lừa gạt thế này.

“Vốn là thế, là sẽ không, nhưng mà nhà chúng ta có chút đặc biệt.” Nàng thu tay lại, vẻ cần nắn kẻ vào bên lỗ tai hấn, “Cho nên ta mới chưa từng nói với người ta.”

Hấn tò mò lớn mắt, Mai Sóc nói tiếp, “Trần trụi làm quan tài bán đi, thật sự là không kiếm được tiền gì, ngươi biết không? Vật liệu gỗ vừa tìm được tốt nhất, không như vậy thả không bao lâu thì nát vụn, chúng ta cũng phải xin lỗi người ta, ngươi nói chết rồi còn không thể yên ổn có phải hay không?”

Lâm Xước gật đầu, nàng nhếch lên một chút ý cười nhợt nhạt, “Lúc hạ táng, phần lớn người nhà đều sẽ có thói quen để vật bồi táng (chôn cùng). Nhà chúng ta làm việc này cũng thâu từ lúc quan tài, khắc hoa, lau người, ngâm cơm, nhập quan, trình tự liên tiếp, mãi cho đến cuối cùng đào hầm. Cái này không kiếm được tiền cũng không phải là một biện pháp, vì vậy chúng ta sẽ lấy trước một chút các vật chôn cất cùng bên trong.” Giọng nàng càng ngày càng thấp, gần như là dán vào thì thầm bên lỗ tai hấn, “Đương nhiên là lén lút.”

“Vây, đó không phải là, không phải là ăn trộm ư?” Lâm Xước không dám tin nhìn nàng.

“Đó cũng hết cách rồi, nhiều người phải ăn cơm như vậy, thay vì chôn dưới đất nát đi, còn không bằng lấy ra dùng. Cho nên người xem, một đám đác tội toàn bộ quý quái thần Phật gì đó như vậy.”

“Vây, vậy...” Hấn nhíu lông mày hẹp dài, hình như vô cùng lo lắng, Mai Sóc ôm hấn, “Chỉ là đạo nghi thức kia rất linh nghiệm, nhà chúng ta tổ truyền năm sáu thế hệ, tất cả đều không có việc gì.”

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật, bà cố ta vẫn sống đến hơn 70 tuổi, còn có bà nội ta, hiện tại cũng đã sắp 70 rồi, còn khoẻ lắm” Lâm Xước dĩ nhiên không đề ý đến, Mai Sóc nói đến câu bà nội kia thì về mặt có chút trở nên kỳ lạ, mang theo một chút xiu sùng kính, một chút xiu chán ghét, lại còn có một chút sợ hãi.

Lâm Xước nâng lên hàng mi nét mày “Người nhà ngươi, đều còn sống?”

“Ừ.” Nàng gật đầu, nhưng hấn lại cúi đầu không nói nữa, hình như là Mai Sóc không muốn nhắc lại về người nhà của nàng, “Tiểu Xước, chén canh kia mới vừa đồ, sắc lại cho ta một chén đi?”

Hấn đi vào phòng bếp, cắt mấy miếng gừng thật mỏng, trong lòng có một chút trống trải. Thật ra thì cũng rất bình thường, đương nhiên nàng sẽ không muốn để cho người nhà nàng gặp mình, tuy là bây giờ nàng rất tốt với hấn, dĩ nhiên nhưng mà hấn cũng chỉ là một thị (hầu hạ) mà nàng mua được thôi, còn có tư cách gì để cho nàng nhắc tới người nhà của nàng, để cho người nhà nàng tiếp nhận hấn.

Lâm Xước bưng chén canh đi ra phòng bếp, trên đất đã thu dọn sạch sẽ mảnh sứ vỡ, Mai Sóc lột hai gói đầu vào cùng nhau, đang hít mát dựa vào phía trên, hấn đứng ở nơi đó, không biết có phải là nàng ngủ thiếp đi, cũng không dám đánh thức nàng.

Mai Sóc đột nhiên mở mắt ra, vươn tay, hấn vội vã đưa tới, nàng nhận lấy uống một hớp, sau đó từ từ uống hết, bụng ấm áp. Về khó chịu giống như là lửa nóng đang đốt trước đó thấy tốt hơn nhiều.”Tiểu xước, người nấu canh gừng thật rất tốt, nếu lần sau có thể bỏ chút ít đường thì tốt hơn.”

Lâm Xước nhận lấy chén không đi trở về phòng bếp, trong lòng thầm ghi nhớ, nàng không thích ăn đồ quá ngọt.

***

Lúc nửa đêm, Mai Sóc tỉnh lại, trong nhà ánh sáng yếu ớt, lại quên tắt đi đèn cầy của cửa hàng nhỏ đã ngủ thiếp đi. Trên người ra một trận mồ hôi, chắc là hiệu quả của canh gừng này, rốt cuộc bụng thoải mái, chỉ là sao ấm như vậy?

Lúc này mới phát hiện ra, cái lò sưởi kia đang nhét vào trong lòng mình, kê sát vào trên bụng. Nàng nhìn chàng trai co rút thành một cục này, không nhận được lác đầu, cái tên ngốc này.

Nàng nhẹ nhàng kéo tay của hấn, trả lò sưởi về, động tác thật chậm vô cùng nhẹ, thân thể hấn khẽ nhúc nhích, trong tay Mai Sóc dừng lại, đợi một lát, hấn không còn động tác nữa, lúc này mới kéo tay của hấn qua, thả lại tư thế cũ.

Hấn đột nhiên đưa tay, gãi ở trên cánh mũi mình một chút, nàng cười khẽ, cánh mũi nhỏ nhỏ của hấn kia lại co rúm một chút. Mai Sóc đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ở phía trên, muốn cho hấn thoải mái chút.

Còn chưa được mấy cái, Lâm Xước đột nhiên mở mắt ra, mê mê mang mang nhìn nàng, Mai Sóc nhẹ giọng nói, “Không có việc gì không sao, người ngủ tiếp.”

Hấn nghe lời nhắm mắt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, mắt đột nhiên trợn to, nhìn nàng, vội la lên, “Bụng của người còn đau không? Ta...Ta đi...”

“Đi cái gì mà đi, ngoan ngoãn ngủ, ta rất khỏe.” Nàng đè lại chăn, âm thầm hỏi hận, sao hấn dễ tính như vậy.

Lâm Xước nằm xong lại nhìn nàng, sờ tới lò sưởi trong lòng mình, lại muốn nhét về phía chỗ nàng, “Người ôm.”

“Ta lại không lạnh.”

“Nhưng mà, bụng sẽ thoải mái hơn.”

“Ta rất nóng.” Nàng kéo tay của hấn qua dán lên trán của mình, “Người xem, đã toát mồ hôi rồi.” Cái trán hơi ướt, quả nhiên là ra một lớp mồ hôi mỏng “Ng Sloan, ngủ.”

Lâm Xước vẫn mở mắt nhìn nàng, bản thân Mai Sóc nhắm mắt lại, thật lâu mở ra, lúc này mới phát hiện ra hấn cũng nhắm nghiền hai mắt. Nàng khẽ đứng dậy, thổi tắt ánh nến. Trong nhà một vùng tăm tối, chỉ có một chút ánh trắng hết sức yếu ớt xuyên qua ở cửa sổ, dưới màn đêm đen như mực, không có một ngôi sao.

***

Mùng mười tháng chạp, Mai Sốc dẫn theo Lâm Xước cùng nhau đi đến đầu thôn xem bọn họ Tế Tụ cốc (lúa kê) giống, hán vẫn hơi trầm lặng bởi vì bản thân nấu hết lúa giống, mà nàng thì cần chết cũng không thừa nhận đó là lúa giống.

Tế Tụ xong rồi, người phụ nữ chủ trì kia cầm phân đi một chút vật tế cho người ở chỗ này, không chỉ là Bạch Đế, chỉ cần là vật tế mà các thần tiên đã hưởng dụng qua, mọi người lại ăn vào, đều sẽ được cho là sẽ mang đến phúc lợi.

Hai người đi về phía đường về nhà, Lâm Xước cầm trong tay một khối sao mỡ (com rang) cao chừng bao giấy dầu bao lại. Mặt hồ đã đóng băng, họ đang đi đến nửa đường, bầu trời đột nhiên bắt đầu bay xuống từng mảnh từng mảnh bông tuyết to chừng nửa bàn tay, mỏng manh, lạnh lạnh, Lâm Xước đưa một cái tay khác ra, đón lấy bông tuyết kia.

“Người thích Tuyết rơi?” Nàng nghiêng đầu nhìn hán.

Hán cúi đầu nhìn bông tuyết từ từ hòa tan trên tay mình, “Khi còn bé thì rất thích.” Hán ngẩng mặt lên, nhìn lên bông tuyết bay xuống dày đặc trên trời, trong mắt mang theo một loại mộng lung xa xôi, không rõ.

Mai Sốc dùng cái tay mới mở băng ra, còn có vết sẹo bị thương kia nhẹ nhàng đè qua bông tuyết chỉ còn lại một chút xú trên tay hán, “Về sau, người cũng còn có thể thích.”

Hán nhìn nàng, tiếp đó cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, Mai Sốc kéo một tay của hán qua, “Chúng ta về nhà đi, tuyết rơi, chuồng gà nên thêm một cái lều, nếu không buổi tối sẽ bị chết công rồi.”

“Có phải có một câu gọi là Tuyết rơi đúng lúc báo trước năm được mùa hay không?” Đi chưa tới vài bước, hán đột nhiên hỏi.

“Không sai.” Mai Sốc cười khẽ, “Sao người biết?”

“Cha ta từng nói, cha biết rất nhiều thứ, ông còn biết chữ.”

“Sao người không học?”

“Cha vốn muốn dạy ta và anh, chỉ là mẹ nói, con trai học những thứ vô dụng này làm gì, siêng năng làm việc mới là chính xác.”

“Người muốn học không?”

Lâm Xước không hiểu nhìn nàng, nàng ra hiệu hán gói kỹ khối com rang cao kia, bông tuyết đã rơi vào rồi, sau đó mới nói: “Ta có thể dạy người.”

“Qua mấy ngày nữa chúng ta phải đi chợ, dù sao cũng phải mua bộ câu đối xuân, không bằng mua chút giấy Tuyên Thành, bút mực nữa, thì ta có thể dạy người biết chữ rồi.” Nàng dừng một chút, “Cứ dứt khoát mua giấy đỏ, ta cũng tự viết câu đối xuân tốt lắm.”

Trong mắt của hán sáng lên một chút xú tia sáng yếu ớt lại chói mắt, kéo tay của nàng rõ ràng nắm thật chặt, nàng đã biết, hán rất muốn học.

“Chúng ta, còn phải mua tranh tết sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Người biết vẽ sao?”

“Cái này có thể là ta không biết, sao thế?”

“Trước kia cha ta rất thích vẽ một bức họa, phía trên sẽ có bốn em bé mập mạp.” Hán dùng tay nắm com rang cao kia khoa tay múa chân, “Chính là như vậy, một đứa cầm củ sen trong tay, một đứa cầm một con cá, còn có một đứa mặc xinh đẹp nhất, buộc bím tóc nhỏ cao ngất, còn có một đứa mặc yếm.”

“Chúng ta đi từ từ chọn trong cửa hàng tranh tết, nói không chừng sẽ tìm được thứ giống thế.”

Rốt cuộc khỏe môi hán hơi nhếch lên, trên đầu còn rơi xuống vài mảnh bông tuyết, Mai Sốc quay đầu, đã có thể thấy nhà cách đó không xa, nàng thỏa mãn thở dài. Trên đường còn có mấy bóng người, đều đang vội vã đi về phía đường về nhà. Bông tuyết rơi không ngừng, chờ qua tối nay, trên mặt đất sẽ trải lên một tầng bề mặt trắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Mai Sóc đẩy cửa ra, trong tay xách theo một cái gầu xúc bằng tre trúc, Lâm Xước đang ngồi ở trước bàn, nàng nhắc đồ trong tay lên, “Xin chút vỏ kiêu mạch về, một hồi ta còn phải trả gầu xúc này lại, thử nhìn một chút.”

Lâm Xước đứng lên, trong tay cầm một cái gối đầu còn chưa thành hình, chỉ cỡ một nửa gối đầu bình thường, ngay ngắn vuông vức, may ba mặt, hấn mở ra, Mai Sóc đổ những thứ vỏ kiêu mạch kia vào, đồ đầy vừa vặn phồng lên.

Hắn lại ngồi về tiếp tục vá một mặt còn dư lại, đường may không quá chỉnh tề, thậm chí có chút thô ráp, mặt ngoài thêu mấy cây Trúc, chính là một bộ đơn giản nhất trong đồ thêu đơn giản mà Mai Sóc mua về trước kia.

Hắn kết thúc xong đường may, cầm kéo nhỏ lên cắt đứt đầu sợi chỉ còn lại, Mai Sóc nhận lấy cái gối đầu nhỏ kia, lật xem một lượt trước sau, cười quảng lên lại tiếp được.

“A Sóc.”

“Hà?” Nàng cười yếu ớt lên tiếng, tốn ba ngày, rốt cuộc hắn đã bắt đầu gọi thuận miệng, không hề lấp ba lấp bắp nữa.

“Thực sự chỉ làm bánh nhân đậu là được rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, không phải là người không thích ăn ngọt sao?”

“Ta thích mà.” Nàng để gối đầu xuống, “Ta rất thích ăn ngọt, chỉ là đừng quá ngọt, như vậy sẽ ngán.”

“Ừm.” Hắn gật đầu, Mai Sóc ném gối đầu lên giường, “Cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta đi làm đậu thôi.”

Sáng sớm mười lăm tháng chạp phải ăn viên, cho nên lúc ngày 14 phải bắt đầu làm. Không giống với bánh trôi giữa tháng giêng, viên không thả trong nước nấu mà là dùng lồng hấp chưng, cái đầu cũng phải lớn hơn gấp đôi bánh trôi. Bánh mặn bình thường thì có nhân rau thịt, nhân sợi củ cải, nhân hạt cải dầu mỡ heo, bánh ngọt thì có bánh nhân đậu, bánh nhân vừng.

Mở nắp nồi ra, đậu đỏ đã luộc lần thứ hai, trước vớt lên để ráo cho khô qua một lần, lại cho vào nồi, giảm lửa bí hơi trong lòng bếp. Lần này đậu đỏ bên trong đã mềm hoàn toàn, Lâm Xước dùng túi lưới vớt toàn bộ đậu đỏ chìm ở đáy nồi ra, lọc cho khô nước, chuyển sang rây loại bỏ vỏ, sau đó thả bột đậu lọc xong vào trên mấy tầng vải thưa mà Mai Sóc đã mở ra, bọc lại rồi đập.

“Đề ta.” Mai Sóc nhận lấy, dùng sức đập, Lâm Xước múc canh đậu đỏ còn dư lại trong nồi ra, múc một muống đồng nước rửa nồi sạch sẽ, lau khô, sau đó chạy đến châm thêm củi lửa trong lòng bếp.

Lửa đốt rùng rục, hấn ra ngoài dùng muống nhỏ múc mấy muống dầu cải, rót vào trong nồi, tiếp theo châm nước, còn có muống lớn đường đỏ. Đợi đến khi đường đỏ đã hòa tan, Mai Sóc mở vải thưa ra, đang muốn đổ toàn bộ xuống.

“Đừng, trước tiên thả ít một chút.” Lâm Xước vội vàng nói, Mai Sóc dùng cái sạn chỉ chỉ ở chỗ một nửa, hấn lắc đầu, nàng lại giảm xuống chút nữa, hấn mới gật đầu. Nàng đưa cái sạn cho hấn, “Ta đi xem lửa, chê nhỏ thì gọi ta.”

“Ừ.”

Lâm Xước xào bột đậu trong nồi, tiếp đó lại đập nắp lại, sau đó mở ra bỏ thêm một nửa còn dư lại bên trong, “A Sóc, lửa có thể nhỏ một chút.”

“Biết rồi.”

Không bao lâu, tất cả bột đậu cũng đặc xuống, lại nấu một lát, cuối cùng trộn mấy cái, Mai Sóc đã ra ngoài từ lòng bếp trong, cầm chén canh lớn đưa cho hấn. Lâm Xước múc bột đậu ra, bốc hơi nóng và mùi thơm, Mai Sóc đưa ngón trỏ tay phải ra, vớt một miếng lớn nhét vào trong miệng.

“Ăn ngon không?” Hấn bung chén, nhìn nàng hỏi, Mai Sóc cũng không trả lời, chỉ á một tiếng, nuốt xuống, lại vớt một lần. Nàng đã ăn ba miếng lớn, mới liếm đầu lưỡi, “Làm sao lại ăn không ngon?”

Lâm Xước yên tâm, cầm chén đặt ở bên cạnh lò bếp, đi lấy bột mì sống ngon. Hắn dời cái ghế qua đặt ở trong phòng bếp, bột và bột đậu đều đặt ở phía trên, lại dời băng ghế cạnh cửa qua, rửa tay sạch sẽ, bắt đầu ngồi làm viên.

Véo xuống một viên bột, vo tròn, lại dẹt dẹp, sau đó bao bột đậu, gom một bên, cuối cùng xoa tròn. Hắn làm một mình, Mai Sóc bèn ngồi ở bên cạnh ăn vài miếng bột đậu.

Đội đến lúc trong chén bày năm sáu viên, hân phát hiện bột đậu đã không còn một nửa. Hân nhìn nàng, Mai Sóc không hiểu, “Sao thế?”

Hân lắc đầu, cúi đầu tiếp tục vo bột, dĩ nhiên bột thật ra thì viên làm nhiều chút hay làm thiếu chút cũng không liên quan, chỉ cần nàng thích ăn, là tốt rồi.

***

Tuyết rơi rông rã ba ngày rưỡi, tuyết đã sớm chất đóng nổi lên thật dày trên đất, đập lên chính là một dấu chân thật sâu. Tuy là chiều hôm qua xuất hiện mặt trời, thời tiết vẫn vô cùng giá lạnh như cũ, tuyết đọng đầy đất hoàn toàn không có ý sắp hòa tan.

Hôm nay nhìn qua là một trời đầy mây, cũng không biết qua chút thời gian có thể xuất hiện mặt trời hay không. Mai Sóc đứng ở dưới giường mang giày bông vải vào cho hân.

“Một hồi chúng ta đi Vu gia, cùng đi với các nàng.”

Hôm qua đã chưng xong viên, hơi hâm lại là có thể ăn, đội đến ăn xong, Lâm Xước thu dọn bát đĩa đi vào, Mai Sóc cất ngân lượng xong, chờ hân ra ngoài, bèn kéo tay của hân qua, “Đi thôi.”

Trời rất lạnh, may là không có gió lớn, Vu An đã đợi ở cửa ra vào, thấy nàng bèn cười nói, “Đại tiểu thư cuối cùng mê neho xong rồi.”

Mai Sóc liếc nàng ta một cái, ôm Lâm Xước ngồi xong ở trên xe đẩy tay, bản thân và Vu An ngồi chung vào vị trí lái xe phía trước.

“Đây là cái gì?” Mai Sóc nhìn bạc vụn mà Vu An đưa tới, khó hiểu nói.

“Trước nợ người, vẫn chưa đưa, người không cần vậy ta lấy lại đây.” Nàng làm bộ muốn cầm trở về, Mai Sóc nắm lấy, “Đúng lúc.” Nàng cũng đúng là thiếu chút nữa quên mất.

Con bò này bắt đầu kéo xe đẩy tay đi về phía trước, Mai Sóc quay đầu lại liếc nhìn Lâm Xước, sau đó quay đầu lại, “Muội muội người đầu rồi, sao không đi?”

“Ở lại ở trong nhà ngủ ngon rồi, nói cái gì một mình ta đến là được rồi.”

Mai Sóc cười một tiếng, sáng nay cũng là Lâm Xước tỉnh trước, không phải vậy có lẽ nàng vẫn còn muốn nằm trên một lúc lâu nữa, sẽ không tranh thủ sớm tỉnh mơ như vậy.

***

Trên đường tuyết đã bị quét đến bên cạnh, lộ ra đường gạch xanh, cách mấy đoạn đường lại gặp phải một đống tuyết đọng lớn cao ngang người chôn lấp ở góc tường ven đường. Mai Sóc và Lâm Xước đã xuống xe đẩy tay từ từ đi tới, Vu An chuyển qua đi tới một bên khác.

Giữa đường bày hai dãy gian hàng đã dựng xong, đối lưng lẫn nhau, cách một con đường với cửa hàng hai bên, hàng quán hợp còn chưa bày toàn bộ ra, ngược lại cửa hàng gốc trên đường đã mở hơn phân nửa.

Mai Sóc kéo hân dừng ở trước mặt một cửa hàng sách tranh, “Mua giấy Tuyên Thành trước.”

Hai người đi vào, lại thấy các loại giấy Tuyên Thành chất đống trên đường dài dựa vào tường, đơn tuyên, giáp tuyên, miên liên, trát hoa (các loại giấy).... Tận cùng bên trong, bày mấy xấp dùng bó đắp lên, chắc là thứ tốt nhất.

“Tiểu thư, muốn dạng giấy gì?” Có người sau lưng tiến lên, Mai Sóc xoay người, “Đơn tuyên là được rồi, hoa văn giấy muốn vân tay.”

“Không xem bên này sao? Những vân quy bối (lưng rùa) này, còn có song ti đường, chất lượng cũng đều rất tốt.”

“Không cần, ba thước, lấy 100 tấm.”

“Được, còn muốn cái gì?”

“Bút mực, còn có nghiên mực.”

Mai Sóc ôm bút mực nghiên mực dùng giấy bọc lại, còn có chồng giấy Tuyên Thành lớn trong bao vải, chuyển qua nửa con đường, gian hàng dần dần nhiều lên, một dãy lớn đều là bán tranh tề. Mai Sóc dùng miệng có bấu về phía Lâm Xước, “Từ từ tìm đi.”

Lâm Xước nhìn bộ dạng trong tay nàng không được rảnh, muốn nhận lấy một chút thay nàng, nàng cười một tiếng, gương mặt, ánh mắt lại đột nhiên rét lạnh, ngay sau đó khôi phục bình thường, “Tiểu Xước Nhi, người từ từ vòng ở nơi này, chỉ dừng ra khỏi con đường này, biết không? Ta đi tìm Vu An bỏ những đồ này xuống.”

Hắn ngoan ngoãn gật đầu, “Ta chỉ ở chỗ này.”

Mai Sóc đi ngang qua một ngõ nhỏ, đến một con phố khác, thật sự tìm được Vu An, để đồ xuống, tán gẫu đôi câu với nàng, lại không tìm được người nọ thấy trước đó. Cũng không biết có phải là bản thân nàng hoa mắt hay không.

***

Lâm Xước đi qua ở phía trước mấy gian hàng, rất nhiều tranh tết đủ loại kiểu dáng, hắn nhìn từng tờ một, con doi, đào mừng thọ, Bạch Tượng (voi trắng) công bình hoa, hoặc là vạn niên thanh, còn có Môn Thần, cũng có con nít mập cầm cá, nắm củ sen, nhưng không có một bộ là bốn đứa con nít.

Vòng quanh mấy gian hàng, còn chưa thấy Mai Sóc trở lại, hắn giương mắt, giữa lúc thấy đối diện có một cửa hàng tranh tết rất lớn, cũng không có rất nhiều người, hắn đi tới, đứng do dự ở cửa tiệm một lúc lâu, cuối cùng đi vào. Người chủ kia là một phụ nữ trung niên nhã nhặn, để cho hắn tự xem những thứ tranh tết treo, bày kia.

Hắn ngược mắt nhìn tranh tết trên tường, thấy góc tường, ánh mắt sáng lên, chính là cái này, có điều không có tiền trên người, vẫn phải chờ Mai Sóc trở lại.

Hắn tiếp tục xem những tranh vẽ khác, ngoài cửa một người công tử tuổi còn trẻ đột nhiên đi tới, mang theo một tiểu thị (hầu hạ), hắn lướt nhanh cửa hàng, không giống đang nhìn tranh, ngược lại giống như đang tìm gì đó, hắn có chút thất vọng cúi thấp đầu, đúng lúc giương mắt thì thấy ánh mắt khó hiểu của Lâm Xước, cười cợt với hắn, đang muốn rời đi, cũng không biết làm sao cửa hàng này đột nhiên buôn bán khá hơn, lại đi vào hai người thanh niên trẻ tuổi kết bạn đồng hành, lần này hai người ăn mặc rõ ràng muốn hoa lệ nhiều hơn, vẻ mặt cũng có chút kiêu căng.

Một chàng trai trong đó quét ánh mắt qua Lâm Xước, đột nhiên ánh mắt sáng lên, theo dõi tượng gỗ trước ngực hắn, “Thật đáng yêu, ta chính là muốn tìm loại tượng gỗ nhỏ này.”

Một chàng trai khác cũng nhìn sang, dường như không có phản ứng gì lớn, chỉ đi lên trước nói với Lâm Xước: “Cái này của người bao nhiêu tiền?”

Lâm Xước lui lại mấy bước, một tay nắm thật chặt tượng gỗ hồ ly kia, “Không, không bán.”

“Sợ chúng ta cho ít tiền sao?” Chàng trai kia móc ra một thỏi bạc, “Nhiều đây còn chưa đủ sao?”

“Không bán, không phải bán.” Hắn lắc đầu liên tục, hình như chàng trai kia hơi tức giận, “Sao ngươi còn muốn trả giá rồi hả?”

“Hừ.” Từ sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh, trước đó chàng trai mang theo tiểu thị phát ra một tiếng cười lạnh, “Ban ngày ban mặt, ép buộc người ta, thì ra đây chính là gia phong Tề gia, ta thật sự là được chỉ bảo.”

Chàng trai kia quay người lại, nhìn đến hắn, có chút nghi ngờ nhìn chòng chọc một hồi, “Ngươi, là Tô Cẩm?”

“Thì ra là Tề công tử còn nhớ rõ ta.” Tô Cẩm này cười cười, chàng trai kia ngạc nhiên nói, “Sao ngươi lại đến trấn Tây Hà?”

“Dĩ nhiên là đưa gắm vóc tới đây.” Hắn còn định muốn nói gì, ngoài cửa đột nhiên đi tới một cô gái, cả người ăn mặc như người hầu, trên mặt có nụ cười, “Tiểu công tử, thì ra là người ở nơi này, làm cho ta phải tìm.”

Tô Cẩm cắn răng, “Tìm, rốt cuộc là ai đang tìm ai?”

“Đương nhiên là ta đang tìm ngươi.” Bộ mặt người hầu này vô tội, Lâm Xước nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, dung mạo nàng và A Sóc thật là có điểm khá giống, nhất là đôi môi kia, đều mỏng như vậy.

“Tô Triều, bắt đầu bây giờ, trang ## bubble không cho phép ngươi cách ta ngoài ba thước.”

“Tại sao?”

“Ngươi là người hầu của ta, không nên bảo vệ ta sao?”

“Như vậy à.” Người hầu khó xử gãi đầu.

“Ngươi có ý kiến?”

“Vậy ngươi muốn đi nhà xí, ta cũng đi theo?”

“Ngươi... Tại sao ngươi không chết đi?”

Nàng bẹp môi, khó xử giống như là muốn nặn ra vài giọt nước mắt, “Tiểu công tử, thuộc hạ chỉ có thể kiếp sau trở lại làm trâu làm ngựa cho ngươi

rồi.”

Hiển nhiên Tô Cẩm giận lắm, ngoài cửa lại truyền tới một tiếng cười khê của cô gái, “Tiểu Xước Nhi, lựa được rồi?”

Người hầu này xoay người, bốn mắt nhìn nhau với cô gái tiến vào này, trong mắt đều viết cùng một câu nói, đáng chết, sao người cũng chạy ra ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mai Sóc đi tới, lướt thoáng qua nàng, đi tới bên cạnh Lâm Xước, “Sao thế, đã tìm được chưa?”

Lâm Xước gật đầu, chỉ chỉ bức tranh trên tường kia, Mai Sóc quay đầu lại đang muốn gọi chủ quán, trước đó Tề công tử lại đi tới trước người của nàng, “Muốn giá bao nhiêu thì các người mới bằng lòng bán cái tượng gỗ kia?”

Người hầu này nhìn về phía Lâm Xước, thấy cái tượng gỗ kia, đột nhiên khóe môi nhếch lên nụ cười mập mờ, không để lại dấu vết trùng mắt nhìn với Mai Sóc.

“Không bán.” Mai Sóc nắm vai Lâm Xước, “Xin lỗi.”

Tề công tử này đụng hai cây đinh mềm, thật là tức giận, nhưng chàng trai trước đó nhìn trộm tượng gỗ kia kéo hẳn một cái, “Thôi, không cần chấp nhặt với những người này, chúng ta đi thôi.”

Tề công tử này nhìn hai người một cái, cùng rời khỏi với chàng trai kia, lúc này mới phát hiện ra, vài người hầu chờ đợi ở cửa, đợi hai người đi ra ngoài, mới đi theo phía sau cùng rời khỏi.

“Chủ quán, làm phiền, bức tranh góc tường kia.” Lúc này chủ quán vẫn luôn buồn bực ở bên cạnh không nói lời nào mới tới đây, “Hai vị à, các người đắc tội Tề gia như vậy, thật sự không phải là chuyện tốt lắm.”

“Không có việc gì, làm phiền người lấy xuống.” Mai Sóc nhìn về phía Lâm Xước, “Lại chọn một số khác.”

Lâm Xước gật đầu một cái, đi qua bên cạnh xem tranh, hẳn không biết Tề gia kia là thân phận gì lai lịch ra sao, đương nhiên cũng không hiểu chủ quán kia đang lo lắng cái gì. Bộ dáng Mai Sóc che chở cho hắn mới vừa rồi chỉ làm cho trong lòng hắn trải qua một chút ý ngọt ngào.

Tô Cẩm đang tức giận người hầu kia của hắn, quay mặt xoay người cũng đi nhìn chút tranh vẽ trên tường, mà cô gái nọ gọi là Tô Triều chợt cánh tay Mai Sóc, nhỏ giọng, “Ta nhớ được người nào đó đã từng buông lời nói đời này chỉ làm tượng gỗ khắc cho một người thôi.”

“Vậy thì thế nào?”

“Hắc hắc,” Trên mặt nàng ấy mang theo nụ cười không có ý tốt, ánh mắt nhìn bóng lưng Lâm Xước, “Lần này nếu lão thái bà biết, khẳng định tức đến quá sức.”

“Không phải là người luôn có thể trêu tức bà ấy nhất sao?”

“Chỉ có người này thật đúng là không lên tiếng thì thôi, một tiếng kêu lên làm kinh người, ta cũng không dám tự mình nói với mình như vậy đâu.”

“Người còn có cái gì không dám?” Mai Sóc liếc xéo nhìn nàng ấy, “Hiện tại toàn bộ Phong thành người nào không biết nhị thiếu Mai gia là một người đoạn tụ (đồng tính).”

Tô Triều, hoặc là nói Mai Triều, há mồm đang định nói cái gì nữa, “Tô Triều.” Tiếng Tô Cẩm truyền đến, nàng chân chó dán lên ngay, “Tiểu công tử, chuyện gì? Người đói bụng, hay là khát, ta đi ra ngoài mua về ngay.”

“Người còn muốn chuồn mất?”

“Trời đất chứng giám, ta muốn chuồn lúc nào.”

“Người cho rằng ta không biết, tối hôm qua người đi đến phố Hoa, có phải hay không?”

“Ta, cái đó.” Nàng gãi gãi đầu, “Chỉ đi tới một lúc.” Tô Cẩm giận đến phát tay áo rời khỏi cửa tiệm kia, tiểu thị theo sát sau lưng, Mai Triều liếc nhìn Mai Sóc một cái, cũng đi theo ra ngoài.

Mai Sóc nhìn bóng lưng nàng ấy âm thầm lắc đầu, “Tại sao nàng ta đi phố Hoa, hẳn lại tức giận như vậy?” Lâm Xước đột nhiên đi tới bên cạnh nàng hỏi.

Mai Sóc cúi đầu nhìn hắn, “Ngươi biết phố Hoa là làm cái gì?”

“Không phải bán hoa sao?”

Chủ quán kia bật cười hi hi một tiếng, Mai Sóc cười khẽ, “Đúng, đúng là bán hoa, chỉ là hoa này nha, không phải là hoa thật.”

Lâm Xước không hiểu nhìn nụ cười của nàng, “Là hoa lụa sao?”

Chủ quán kia lấy mấy bức tranh hán chọn xong, nhét vào một ống trúc nhỏ, nhét nắp lên, đưa cho Mai Sóc, Mai Sóc nhận lấy ôm vào trong lòng, “Hoa lụa? Thật giống cũng không đúng.”

Hai người ra khỏi cửa hàng, trên đường gian hàng hầu như đã hoàn toàn chật rồi, người đi trên đường cũng nhiều. Phần lớn ăn mặc mập mạp cồng kềnh, cũng không có thiếu mang theo mũ, rất nhiều đàn ông còn có lông quây quanh trên cổ đẩy. Hình như năm nay lông nhưng màu trắng lưu hành nhất lộ ra ở cổ áo, ngoan ngoan tuân theo rủ xuống trước ngực.

“Vậy là hoa gì?”

Mai Sóc lôi kéo hắn tới ven đường, “Sáng nay ăn không nhiều lắm, đói chưa?”

“Tạm tạm.”

Nàng giương mắt, “Thật ra ta lại hơi khát, uống chút sữa đậu nành nóng không tệ.”

Lâm Xước nhìn theo tầm mắt của nàng, góc đường có một lều nhỏ dựng ra ngoài nhà, phía dưới bày không ít bàn vuông nhỏ, ở nơi đó một chàng trai tuổi còn trẻ đưa từng chén đựng sữa đậu nành đến trước bàn khách.

Nàng lôi kéo tay hơi bị lạnh của hắn, đi tới ngồi xuống một cái bàn trước mặt.

Sữa đậu nành rất rẻ, một đồng tiền là một chén, uống hai chén cũng không đủ, trong cửa hàng nhỏ này còn bán chút đậu hũ hoa (đậu hũ miếng), bánh bao vỏ đậu hũ, mỗi cái cũng nhỏ nhỏ chỉ lớn bằng một nửa bánh bao bình thường, một hộp là không còn.

Lâm Xước bưng lên chén sữa đậu nành kia nâng niu trong tay, “Ấm thật.”

Mai Sóc bưng chén đã uống vài ngụm lên, Lâm Xước nhìn nàng, “Đó là hoa khô?”

Nàng sắc mặt một cái, cười chỉ trỏ của hắn, “Ngươi thật đúng là cần phải đánh vỡ nồi cát hỏi tới cùng hay sao?”

Hắn lắc đầu, “Ta không đánh vỡ nồi cát, nhưng, vậy thì không có tổn gì mà.” Hắn uống xong sữa đậu nành, Mai Sóc chỉ vào quán nhỏ cách đó không xa, “Thấy không, nơi đó có bán câu đối xuân.” Nàng móc ra một đồng tiền, “Đi mua mấy tờ, nàng hỏi ngươi muốn cái gì, ngươi cứ nói muốn không chữ câu đối.”

“Ồ.” Tuy là hắn không hiểu, vẫn ngoan ngoãn đồng ý qua, chạy tới, chân trước mới vừa đi, một cô gái ngồi xuống ở đối diện Mai Sóc, “Đẩy hắn đi làm gì? Ta cũng muốn gặp em rể chuẩn của ta một lần mà.”

“Vị tiểu công tử kia của ngươi đâu?”

“Hắn đói bụng, ta mua đồ ăn cho hắn.” Một tay nàng đỡ ở dưới má trái, “Lão Tam, nói thật, ngươi ra ngoài lúc nào?”

“Nguyên tiêu năm ngoái.”

“Ta nói sao ta không biết.” Nàng lắc đầu liên tục, “Sao chuyện lại có thể trùng hợp như thế?”

“Ngươi cũng vậy?”

“Ai nói không phải chứ. Ta loanh quanh một vòng thật to, ngươi biết tòa Phụng Dương Thành gần thành Tây Hà này không?”

“Biết.”

“Chính là ta gặp được một người tại nơi đó.”

“Người mới vừa đó?”

“Này, mắc mớ gì tới hân ta, Kiều công tử kia đã biết ngại chuyện của ta, là tỷ tỷ của hân.”

Một hộp sữa đậu nành trong miệng Mai Sóc phụt một tiếng phun ra toàn bộ, Mai Triều né thật nhanh qua, “Làm gì thế, người muốn đánh nhau?”

“Người...người lại còn coi người ta là đồng tính như người?”

“Ta vốn là.” Mặt Mai Triều khiếp sợ nhìn nàng, “Dầu gì từ nhỏ đến lớn, nói thế nào người cũng cùng sinh sống với ta hơn hai mươi năm, người lại không biết?”

Mai Sóc liếc mắt, “Người cứ tán gẫu đi, không biết là người nào chạy thanh lâu mà chạy chuyên cần như vậy.”

“Người không hiểu, đó là người ta đi học với các anh em phải làm sao khiến cho phụ nữ vui lòng.” Nàng phát phát tay, Mai Sóc quay đầu, mơ hồ thấy Lâm Xước đứng lại đang trả tiền, “Người nên đi.”

“Biết, ta cho người biết, hôm nay người chưa từng gặp ta...ta cũng chưa từng gặp người.”

“Ta suy nghĩ một chút.” Mai Sóc nhủ mảy.

Mai Triều không có ý tốt tiến tới trước mặt nàng, “Lão Tam, người không có tư cách nói như vậy. Phải biết, trên dưới cả nhà kia người duy nhất biết điều khắc chạm rồng Cửu Hoàng Triều Phượng đồ ở trên gỗ Tê Phượng, chính là người.”

Mai Sóc nheo mắt lại, Lâm Xước đang đi về tới, Mai Triều liếc nhìn hân một cái, “Người thật chi chịu vì hân dùng đao khắc gỗ rồi sao?”

Nàng không trả lời, Lâm Xước đã đi vào cửa hàng nhỏ này, hân khó hiểu nhìn chung quanh, “Mới vừa rồi ta rõ ràng thấy có người đến đây, sao lập tức đã không có?”

Mai Sóc nhận lấy bộ giấy đỏ dài cuộn lại trong tay hân, “Người nhìn lầm rồi.”

Nàng quay nửa mặt sang, cũng không biết đang nói chuyện với ai, trang ## bubble há mồm phát ra một tiếng thật khẽ, “Đúng.”

Lúc đó ở trước mặt chàng trai trẻ tuổi bán bánh bao đậu hũ kia, khóe miệng cô gái nhếch một chút giống như là đang cười.

Lâm Xước ồ một tiếng, “Lúc ta mới vừa đi về tới, đột nhiên nghĩ đến.”

“Nghĩ tới điều gì?”

“Nhất định là hoa thịt vụn.”

Mai Sóc ngẩn ra, “Cái gì?”

“Hoa thịt vụn đó.”

“Hoa thịt vụn gì?”

“Người không biết?” Hình như Lâm Xước rất kinh ngạc, “Chính là dùng đậu nành làm loại đó, để trong vạc lên men, có thể dùng để đậu nấu, loại tương thịt nướng đó...” Hân vươn tay ra dấu bộ dạng một cái vại lớn, “Phía trên nếu như mọc ra mốc không cạo sạch sẽ, hoặc là lúc lên men bị ẩm ướt, hoặc là dính hơi nước, sẽ lên hoa thịt vụn màu trắng, tương sẽ hư rồi.”

“Ồ.” Mai Sóc cười đến nghẹn đáp một tiếng, vươn tay bóp một cái ở trên mặt hân, hân không biết sao tâm tình nàng đột nhiên lại tốt như vậy, cho là mình đã đoán đúng thật, “Nhất định là có người bán tương hư, cho nên hân sẽ tức giận có đúng hay không?”

“Tiểu Xước Nhi,“ Khóe miệng nàng nhếch lên, “Người vẫn nghĩ tới chuyện này à?”

“Ừ.” Hân gật đầu, “Ta tiện thể nghĩ đến, chúng ta trở về cũng nên bắt đầu làm tương.”

“Được, giao cho người, nhưng mà bây giờ, chúng ta tiếp tục đi dạo phố.” Nàng kéo tay của hân đứng lên, đi ra khỏi cửa hàng nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Lâm Xước bị nàng lôi kéo, thuận thế ngoan ngoãn đứng lên, “Trong nhà còn có đậu nành không?”

“Có, còn phải dùng đến cái gì?”

“Hoa tiêu, gừng, muối, đường, còn có thể bỏ thịt băm vụn, có điều không bỏ cũng không có quan hệ.” Hai người đi ra khỏi cửa hàng đậu hủ nhỏ kia, Mai Sóc gật đầu, “Vừa vặn, đợi lát nữa trước khi trở về ta cũng muốn cùng kéo thêm chút thịt heo về với Vu An, dù sao trời lạnh, để cũng sẽ không hư.”

Đường này bên cạnh cửa hàng, không giống với những quán nhỏ chuyên để tập hợp tới kia, rất nhiều chỗ đều là mở hàng nằm ở trên đường phố này, giống như là y quán gì đó, qua với không qua năm cũng không có quan hệ gì. Nhưng chính là phần lớn những cửa hàng này cũng dán chữ Phúc, treo đèn lồng màu đỏ, có vẻ năm vị mười phần.

Dọc phố còn có vài hộ gia đình, cổng chính đóng chặt, có cái đã dán câu đối xuân lên, Chính là một chỗ hậu viện đại trạch (sân sau nhà lớn) đối diện cửa hàng đậu hủ kia, mọc ra mảng lớn Thụy Trúc xanh um tươi tốt, Lâm Xước nhìn rừng trúc kia, cảm thấy xanh biếc đáng yêu.

Mai Sóc dẫn theo hần đi về phía một cửa hàng sơn cách vách, Lâm Xước thấy chàng trai ăn mặc đẹp đẽ bên trong, cứng ngắt đứng ở cửa, “Chúng ta, không cần, không cần mua sơn.”

“Không mua sơn à.” Nàng lôi kéo hần, “Đi mua hộp Tuyết Hoa cao.”

“Mua Tuyết Hoa cao làm cái gì?”

“Chân của người, gót chân cũng bắt đầu khô nứt rồi, cho là ta không biết?”

Lâm Xước cúi đầu, “Ta dùng vải xô quấn một chút, đến ngày ẩm áp, sẽ tốt lên nhiều rồi.”

Mai Sóc gõ nhẹ đầu của hần, tiếp đó lại xoa nhẹ một cái, giọng điệu không cho từ chối, “Không được.”

“Ta...ta không vào.”

“Sao thế?”

Hần chỉ lắc đầu, Mai Sóc ngược mắt lên nhìn cửa hàng bán sơn phấn này, không ngờ thấy hai bóng dáng mới gặp phải trước đây không lâu, thân thể hơi thấp xuống, đối diện ánh mắt của hần, “Rốt cuộc người đang sợ cái gì? Có ta ở đây, chẳng lẽ người còn có thể bị người bắt nạt được hay sao?”

“Đúng là ca ca.”

Mai Sóc ngẩn ra, đúng lúc Tề công tử và đồng bạn kia cùng đi ra ngoài, mấy người tiểu thị đi theo phía sau vừa vặn không thấy, trong tay cũng xách theo đồ.

“Khâu La, dường như chúng ta lại đụng phải.” Tề công tử kia lướt qua hai người, “Người còn muốn tượng gỗ đó không?”

Hần cười một tiếng, “Chỉ là một cái tượng gỗ so sánh với hạch điều có giá trị không rẻ này, làm sao ta sẽ còn để mất?” Hần giang hai tay, hạt đào điêu khắc thành một con cá chép nằm ở lòng bàn tay, vảy cá cũng vạch rõ ràng ra ngoài, chuỗi Phi Thụy ngọc châu, mài đến tỏa sáng.

“Vậy thì đi thôi.” Hần ý bảo những tiểu thị kia đuổi theo, “Lần này cuối cùng nàng cũng coi như là lên chút lòng, hợp với trong lòng người là được rồi.”

Khâu La này lấy tay lại, “Đáng tiếc, ta cũng không có một chút hứng thú đối với tiểu thư quần áo lụa là như vậy.”

Lâm Xước thấy một tay để không của Lâm Ảnh siết thật chặt vạt áo, dáng vẻ giống như là rất khổ sở. Hai người đàn ông kia từ từ tránh ra, tiếng Tề công tử này vẫn còn đang truyền đến, “Chừa chút mặt mũi có được hay không, nói thế nào nàng ấy cũng là tỷ tỷ ta.”

Những tiểu thị kia cùng đi phía sau, tầm mắt Lâm Xước vẫn theo bóng lưng bọn họ xa dần, cho đến tiếng nói Mai Sóc vang lên, “Nếu người thích, ta cũng có thể điêu khắc.”

“Cái gì?” Hần không hiểu quay đầu lại.

“Hạch điều.” Nàng nhìn hần, trong mắt ý vị không rõ, “Hạt đào, hạt hạnh, hạt trám, dù là quả ngà voi, chỉ cần người muốn, ta đều có thể khắc cho

ngươi.”

Bởi vì điêu khắc khó khăn, từng cái hạch điêu thượng hạng đều rao giá không rẻ, hạch điêu thường thấy nhất có ba loại nguyên liệu, hạt đào, hạt hạnh, hạt trám, trong đó lại lấy hạt trám làm đầu lên, về phần khắc quả ngà voi, vậy càng là Thượng Phẩm trong Thượng Phẩm, toàn thân màu trắng ngà voi, xuống đao dễ nứt, chính là điêu sư tốt nhất, cũng ít có thể thành công khắc ra tác phẩm tinh tế tí mĩ.

Hai năm trước, đã từng có người ở kinh đô lấy giá trên trời mua lại hơn mười hai quả ngà voi khắc cảm tình, mỗi một cái nghe nói ngay cả bộ lông trên người cũng trông rất sống động, đều là Trần Phẩm tuyệt thế. Đáng tiếc không có ai biết những quả voi quả khắc này rốt cuộc làm ra từ tay người nào, có điều trong lỗ tai một con heo nguyên bảo cuối cùng khắc một đóa hoa mai nhỏ nhỏ.

“Ta rất thích cái này mà.” Hắc nắm tượng gỗ nhỏ trước ngực mình, tiếp đó cúi đầu, “Đây là, là ngươi khắc.”

Mai Sóc sững sốt một chút, ngay sau đó nâng lên khóe môi, trong mắt sóng nước mềm mại lại nhộn nhạo lên, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì? Đây là Tiểu Xước Nhi của nàng đây, làm sao sẽ quan tâm những vấn đề có đáng tiền hay không, trong mắt hắc, chỉ cần là nàng tự tay khắc, tượng gỗ hạch điêu lại sẽ khác nhau ở chỗ nào?

“Được rồi, bọn họ đi rồi, có thể đi vào?”

Lâm Xước có chút ngượng ngùng gật đầu, đi tới bên trong, lại nói, “Dường như đáng vẻ ca ca xem ra rất khổ sở.”

“Đừng đi trông nom.” Nàng đi tới trước quầy, cúi đầu nhìn hộp sứ bình sứ khéo léo tinh xảo, nhưng đều là các loại phấn. “Chủ quán, có Tuyết Hoa cao không?”

“Có có, đương nhiên là có.” Chủ quán kia bưng ra một đồng hộp sứ, mở ra một cái, thuốc cao phấn trắng tinh tế, hiện ra một tầng bóng loáng sáng lên “Người cái này một chút, bỏ thêm hoa lài, là tron bóng nhất rồi, thoa lên đảm bảo giữa mùa đông cũng trắng trẻo mướt mướt.” Mai Sóc nhận lấy, đi tới phía trước mũi Lâm Xước, “Ngươi ngửi chút.”

Lâm Xước hít mũi, nghiêng đầu sang chỗ khác bèn bắt đầu nhảy mũi, Mai Sóc cười trả lại, “Xem ra hắc không thích mùi này.”

“Vậy thì dạng gì? Hương Hoa hồng?”

“Đồ này của người là bôi lên mặt?” Mai Sóc vừa nhận lấy, vừa nói.

“Toàn thân cũng có thể.”

“Hắt xì, hắt xì.” Lại là hai cái nhảy mũi, Mai Sóc đành chịu nhìn chủ quán kia, “Ngươi có loại nào là mùi vị nhạt nhát không?”

Chủ quán kia gãi gãi đầu, “Mùi vị nhạt nhát, ta nghĩ đã.” Nàng cúi đầu tìm kiếm một hồi, “Vậy cũng chỉ có loại này.”

Mai Sóc đưa cho Lâm Xước, hắc ngửi một cái, lại đột nhiên sững sờ tại chỗ, “Thế nào?” Mai Sóc không hiểu nhận lấy cũng ngửi một cái, ừ, sạch sẽ nhàn nhạt ngửi rất thơm.

“Cái này, đây là mùi trước kia trên người phụ thân.” Hắc ngo ngác mở miệng, Mai Sóc đưa hộp Tuyết Hoa cao này cho lão bản. “Chính là hộp này.”

“Tiểu thư, ta thấy lông mày vị công tử này rất nhạt, d!^Nd+n(#Q%*d@n không bằng mua cây bút kẻ lông mày, vẽ một chút lông mày cho hắc?”

“Không cần.” Mai Sóc trả tiền xong, lôi kéo hắc đi ra ngoài, thấy ăn mặc kiểu tóc chưa kết hôn của hắc, vừa nghĩ đến, có phải là nàng sợ số chuyện gì hay không? Chính là muốn nói gì đó, khi vừa ngẩng đầu thì thấy phía trước nhà bên cạnh cửa hàng đậu hũ kia vây quanh không ít người.

Tiếng một người phụ nữ truyền tới, thật là vang dội, “Lương phổ Ngân nê tra chi tẫn khứ, Hoa Sơn ngọc tiết thủy □ dung *. Đúng là đối hay, đáng tiếc Lương phổ Ngân nê này, Hoa Sơn ngọc tiết, đều là lời lẽ tầm thường, thật sự là không có ý tưởng mới.”

*: Đất Lương bùn bạc diệt hết cặn, Hoa Sơn ngọc vụn nước □ tan.

Trước mặt cửa hàng này vây quanh mấy người, hai, ba cô gái ăn mặc kiểu thư sinh thì đứng ở trong, trước mặt trải ra giấy đỏ bút mực, trên mặt một bức chính là viết câu đối bị người mới vừa rồi đọc lên.

“Sao thế?” Mai Sóc kéo một người đi đường qua đứng ở bên cạnh xem trò vui hỏi.

“Này, chủ cửa hàng đậu hũ kia mời người viết câu đối, nàng chọn tới sẽ đưa năm cân đậu hũ hàng mã tử (bánh bao đậu hũ).”

Hình như đậu hũ hàng mã tử này là chiêu bài của cửa hàng này, bán còn rất đắt, mới vừa rồi lúc uống sữa đậu nành còn ngửi thấy được mùi thơm bay ra từ trong lồng hấp, Mai Sóc cười nói, “Năm cân, cũng không phải là số lượng nhỏ.”

“Nếu không người cũng đi thử một chút? Nếu ta biết, ta cũng sẽ đi, đậu hủ hàng mã tử kia, mùi vị thật sự là rất ngon.” Người đi đường kia liếm liếm đầu lưỡi, “Đáng tiếc giá tiền có chút đắt, nếu không thật đúng là mỗi ngày ta đều muốn lấy nó làm điểm tâm”

Mai Sóc quét một vòng chung quanh, ánh mắt rơi vào trên Rừng trúc hậu viện, nhét tất cả giấy đỏ và ống trúc vào trong ngực Lâm Xước, “Ta đi thử một chút.”

Không đợi hắn kịp phản ứng, nàng đã đi tới, Lâm Xước đứng ở phía sau đám người nhìn nàng đi tới trước mặt những thư sinh kia, không biết nói cái gì, người thư sinh trước đó đưa bút lông cho nàng. Hắn đến gần mấy bước, Mai Sóc bị vây quanh ở giữa, những thư sinh kia cũng có chút hứng thú nhìn nàng bắt đầu viết, mà chủ quán kia cũng quan sát Mai Sóc. Mai Sóc cúi đầu viết câu đối, không chú ý tới ánh mắt nàng phát sáng đến có chút không bình thường.

“Môn đối thiên khoa trúc.” Vẽ trên viết xong, đã có người đọc ra, chủ quán kia gật đầu, “Hoàn toàn thiết cảnh, tựu thị bất tri đạo hữu thập yêu ý tứ *.”

Mai Sóc lấy một giấy đỏ khác, lại no mực tiếp tục viết, đợi đến nàng đến cả viết Hoàn phi xong cả thấy. Chủ quán kia đọc kỹ hai bên, đột nhiên cười to, “Vô cùng miểu, vô cùng tuyệt diệu.”

Chỉ thấy vẽ dưới viết, “Gia tàng vạn quyển sách.” Hoàn phi, “Đại khối văn chương.”

“So sánh đậu hủ với trang sách, thật đúng là lần đầu thấy, chỉ là cuốn sách trắng nõn như đậu hủ, có lẽ cũng chỉ có thiên thư (sách trời).”

Mai Sóc đặt bút xuống, chủ quán kia kêu con trai của mình lên, “Tới, đi lấy bánh bao mới vừa làm tới đây.”

“Tiểu thư, không biết người tên gì vậy?”

Mai Sóc cười một tiếng, “Thế nào, câu đối này còn phải không cần ký tên không được?”

“Dĩ nhiên không phải, tiểu thư không muốn nói, đương nhiên ta cũng sẽ không hỏi thêm.” Nàng gói kỹ bánh bao sống còn chưa chưng chín, đưa cho nàng, “Đa tạ câu đối của người.”

“Đa tạ bánh bao của người.” Nàng xoay người, xoay người lại đúng lúc thấy Lâm Xước đến gần, cười nói với hắn: “Xem ra ta còn là phải ôm đồ nặng như vậy tiếp tục đi dạo.”

***

Lúc vừa qua khỏi giữa trưa, rốt cuộc Mai Sóc gặp được Vu An, “Người mua nhiều bánh bao như vậy làm cái gì?”

“Không tốn tiền.” Nàng đặt tất cả bao vào trên xe đẩy tay.

“Ta đi cắt năm, sáu cân thịt heo, coi như người một nửa.”

“Được.”

“Lại còn mua pháo trúc, trẻ con mới chơi cái này.” Nàng chặc chặc lắc đầu, “Đi về chưa?”

“Người rất gấp?”

“Vậy thì cũng không phải, người còn muốn đi đâu?”

Mai Sóc nhìn Lâm Xước một cái, “Trước tiên người có thể thay ta chăm sóc Tiểu Xước Nhi một lúc hay không? Ta đi một chỗ, trở về ngay.”

“Được thì được, chỉ là người...” Muốn đi đâu còn chưa có hỏi ra lời, nàng đã sửa lại một chút quần áo Lâm Xước, bảo hắn đợi nàng, sau đó đã đi ra ngoài, rất nhanh biến mất ở góc đường.

“Nàng ấy muốn đi đâu?” Vu An hỏi.

Lâm Xước lắc đầu.

“Thì ra là người cũng không biết.”

***

“Tiểu thư, hôm nay đại phu không ra khám bệnh.” Một gã sai vặt áo xanh chào đón, Mai Sóc nhảy vào cửa, “Không cần đến khám bệnh, ta chỉ là muốn hỏi đại phu chút vấn đề.”

“Vây, mời người đi vào.”

Đại phu này đang ngồi đọc sách ở bàn trà phía trước, tròng mắt lên, Mai Sóc đi tới ngồi xuống trên ghế đầu trước mặt nàng.

“Hỏi cái gì?”

“Thận khí không đủ tạo thành thể hư (thân thể yếu ớt), nên dùng thuốc gì?”

“Đàn ông?”

“Ừ.”

“Triệu chứng gì?”

“Tay chân lạnh cả người, nhất là lúc tối, ngủ nông dễ tỉnh, hụt hơi, tiếng bình thường đều rất thấp.”

“Bựa lưỡi trắng bệch sao?”

“Cái này ta không có chú ý.”

“Theo cách nói của người mới vừa rồi đến xem, có phải thận khí không đủ hay không ta còn chưa xác định được, nhưng khẳng định là khí lạnh vào cơ thể, dùng thuốc, còn không bằng cạo sa (bệnh cấp tính như cảm nắng, lên sởi, thổ tả) cho hần một hồi, thể hư chỉ có thể từ từ điều trị, không có biện pháp khác.”

“Cạo gió?”

“Ừ.” Nàng đại phu để sách trong tay xuống, “Người cũng không dẫn bệnh nhân tới đây.”

“Thật sự phải cạo gió, ta có thể học không?”

Đại phu này nhìn nàng một cái, “Đương nhiên có thể.” Nàng lật ra một trang quyển sách từ trên bàn trà của mình, “Đây là kinh mạch huyết vị đồ thân thể con người, trước tiên người phải nhớ kỹ tất cả những thứ này.”

“Ta đều rõ ràng những thứ này.”

“Bộ dáng như thế, vậy còn lại thì dễ dàng, người đi theo ta.” Nàng vén rèm đi vào phòng trong, “Ta dạy cho người mấy thủ pháp xoa bóp, nếu như vừa bắt đầu ra sa cũng rất lợi hại, trước tiên dùng tay ấn là được rồi, nếu không đoán chừng hần cũng không chịu nổi.”

“Sẽ đau?”

“Nếu như hần kinh lạc không thông “ Đại phu liếc xéo nhìn nàng, “Vây nhất định sẽ rất đau.”

***

Ngày đó lúc ánh nắng chiếu ngã về tây, vị Tề công tử kia và Khâu La cùng nhau trở lại trước mặt cửa hàng đậu hũ kia, “Người phải đi về?”

“Ừ.” Khâu La gật đầu, nhìn tòa đại trạch đối diện, “Linh Châu, ta trở về từ cửa sau thì có thể, người không phải lại tiễn ta.”

Tề Linh Châu vừa ngẩng đầu, đột nhiên cười nói, “Câu đối này lại là thú vị.”

Khâu La quay người lại, nhìn thấy trước mặt cửa hàng đậu hũ có dán câu đối, lắc đầu nói, “Một người làm đậu hũ, cả gan dám nói nhà mình giàu vạn quyển sách.”

“Người xem hoành phi này, nàng ta là đang nói đậu hũ.”

Khâu La đang nhìn, Tề Linh Châu đột nhiên nói, “A, Huyện lệnh đại nhân đã trở lại.”

Cỗ kiệu càng ngày càng gần, gã sai vặt phía trước đột nhiên thấy hai người, lập tức chạy tới, “Công tử, Tề công tử.”

“Mẹ.” Khâu La lên tiếng kêu, bên trong kiệu đi xuống một người phụ nữ, bộ dạng chừng năm mươi tuổi, ngược lại diện mạo không tệ, chỉ là trung niên phát tướng, ưỡn cao cái bụng không nhỏ.

Vị Huyện lệnh đại nhân kia mới vừa xuống kiệu, ánh mắt thoáng nhìn, thì thấy trước mặt cửa hàng đậu hũ dán câu đối.

“Cửa đối diện ngàn cây trúc, nhà giàu vạn quyển sách, còn lớn hơn khối văn chương.” Nàng vỗ kiệu một cái, thân thể mấy người kiệu phu loạn

choạng, thì nghe nàng cả giận nói, “Lại dám dùng Rừng trúc của ta làm văn.”

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Hai tiếng xé toạt, câu đối hoành phi đều bị tháo ra, lại nói vị Khâu đại nhân này vẫn coi như một thanh quan, chỉ là tâm nhãn quá nhỏ, tính toán chỉ li.

Chủ cửa hàng đậu hũ kia bị mang ra ngoài, “Ngươi viết?” Nàng nhận lấy giấy đỏ rách nát mà gã sai vặt đưa tới, giờ giờ lên.

“Sao đại nhân cũng để tâm đối với câu đối của đám cửa nhỏ nhà nghèo chúng ta?” Chủ quán kia nửa khom người nhưng giọng điệu không có một chút tôn kính, ngược lại vô cùng nhạo báng.

Khâu đại nhân thật là không vui, “Ngươi ngẩng đầu lên.”

Nàng ta lắc đầu từ từ đứng thẳng người, “Khâu Mạt, ngươi thật đúng là càng lớn càng trẻ lại rồi, ngay cả tiếng của ta cũng không nghe ra.”

“Sur, sur tỷ.” Nàng kinh hoàng, vui vẻ nói, “Làm sao ngươi ở chỗ này?”

“Ta đã đến đối diện cửa hậu viện nhà ngươi cũng sắp hơn một tháng, đại nhân trăm công ngàn việc, đương nhiên không rảnh trông nom đám mua bán nhỏ chúng ta rồi.”

“Đến đây, về nhà của ta đi rồi từ từ trò chuyện tán gẫu, chúng ta đã nhiều năm không gặp.” Nàng lôi kéo chủ quán liền đi, Khâu La đi theo phía sau hai người, cùng nhau vào nhà Huyện lệnh đại nhân từ cửa sau.

Trong phòng khách đốt lò lửa, bay ra một mùi thơm lửa than, Khâu Mạt bảo người dâng trà nóng điểm tâm lên, “Sur tỷ, làm sao ngươi lại tới nơi này? Không phải là ngươi đang phụ trách xây dựng hành cung sao? Làm sao lại bắt đầu làm đậu hũ?”

Nàng ta nâng chung trà lên, nhẹ nhàng hé miệng cười cười, “Vốn cũng là làm ngự trang, thu xếp chỗ chuẩn bị từ từ tìm người.”

“Tìm người? Tìm người nào?”

“Nhưng mà lần này, thật đúng là đi mòn gót hài không tìm được, đến khi tìm ra thì chẳng tốn chút công phu.”

“Ngươi muốn tìm người nào?” Khâu Mạt lại hỏi.

“Ngươi biết Mai gia Phong thành không?”

“Làm sao lại không biết? Trước đó ta còn từng gặp gỡ Tam Thiếu Mai gia.”

“Ngươi từng gặp rồi?” Nàng ta cười một tiếng, “Sớm biết thế nên sớm tới tìm ngươi, chỉ là hôm nay ta cũng gặp được rồi.” Nàng ta móc ra một bức tranh từ trong lòng, phía trên vẽ một cô gái, vẽ hình dáng vẽ mặt đủ cả, bắt ngờ chính là Mai Sóc.

“Bản lĩnh tốt.” Khâu Mạt nhận lấy bức họa kia rồi nhìn kỹ, “Tranh này không biết là đưa ra từ tay người nào?”

“Ta cũng không biết, ta chưa từng gặp Mai Tam thiếu, Mai gia chỉ cho ta bức tranh này.”

“Ngươi muốn tìm nàng ấy làm gì? Nếu gặp rồi thì người đâu?”

Nàng ta đứng lên, “Còn có nửa năm, kỳ hạn xây dựng hành cung sắp đến, vị điều sư của chúng ta lại mất tích hơn nửa năm.”

“Mất tích?”

“Chính xác mà nói, nàng ấy bỏ nhà ra đi, không rõ tung tích.”

“Vậy là ngươi muốn bắt nàng ấy trở về?”

“Bắt về?” Nàng ta lắc đầu, “Ta chỉ cần nàng ấy khắc một tòa giàn hoa chạm rồng vẽ Bức Cổ (cách vẽ lấy đồ cổ làm đề tài).”

“Này, khắc hoa cái giá thôi mà, tùy tùy tiện tiện tìm thợ mộc khắc một cái không được sao.”

“Tòa giàn hoa là sừng phi của đương kim đế thượng đích thân chọn, nửa trên làm khung, nửa dưới chạm trổ, mở miệng đã muốn Cửu Hoàng Triều Phụng.”

“Vậy người bên tìm Mai gia à.”

“Đúng vậy, dĩ nhiên là ta tìm tới Mai gia, sau đó mới biết vị Mai Tam thiếu này đã mất tích.”

“Cửu Hoàng Triều Phụng à, trang@d#d##q#d@bubble lần trước thấy vẫn là hơn hai mươi năm trước, lúc chúng ta cùng lên kinh đi thi, khi đó tiên đế còn tại vị.” Khâu Mạt nheo mắt lại, “Nhìn thoáng qua, ta nghĩ thậm chí cả đời ta cũng không quên được.”

“Vị hoàng phi kia cũng thấy ở Tàng Bảo Các Cẩm Cung, cho nên cố ý ra một vấn đề khó khăn như vậy. Đáng tiếc Mai Tiêu đã chết, hiện tại Mai gia biết chạm trổ Cửu Hoàng Triều Phụng cũng chỉ có vị Tam Thiếu này.” Nàng ta lấy bức tranh về, “Ý Mai gia là muốn ta đưa nàng ấy trở về, có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Nghe nói Nhị thiếu Tam Thiếu Mai gia cùng nhau mất tích, Mai Tam thiếu rời nhà trước đã từng buông lời nghỉ tay, mà vị Mai đại thiếu duy nhất kèm chế được hai người kia thì chưa trở về nhà.”

“Cái này có quan hệ gì sao?”

Nàng ta cầm chắc bức tranh nhét vào trong ngực, “Quan hệ chính là, ta công khai đi còn không bằng vụng trộm tạo mối quan hệ với nàng ấy, lại lấy thân phận bạn bè cầu xin chạm trổ.”

“Thật ra thì.” Khâu Mạt thấy nàng ta phải đi, mở miệng hỏi, “Nếu muốn chạm trổ Cửu Hoàng Triều Phụng, thế tất là bắt đầu từ Mai gia, để thượng cần gì lượn quanh vòng lớn như vậy muốn người đến giải quyết?”

“Khâu Mạt.” Nàng ta quay người lại thở dài, “Người xem một chút người đi, tuổi không tính là già, lại phát tướng, trí nhớ cũng trở nên kém. Năm đó không phải chúng ta cũng ở kinh đô, tiên đế tử hôn cho Mai Tiêu, người cũng không nghĩ một chút chính quân của bà ấy là ai?”

Khâu Mạt bừng tỉnh hiểu ra, “A, đúng, đúng...”

“Cho nên người suy nghĩ một chút, tính đến tầng quan hệ này, Mai Tam thiếu còn phải gọi đế thượng một tiếng cô cô. Nếu nàng ấy không bằng lòng chạm trổ, chẳng lẽ đế thượng còn có thể chém cháu gái mình?”

***

“A Sóc, ta tự mình làm là được rồi.” Lâm Xước muốn nhận chậu trong tay nàng, Mai Sóc né qua, để chậu xuống. “Ngồi lên giường đi.”

Hắn ngoan ngoãn ngồi xong, Mai Sóc ngồi xổm người xuống, nắm chân của hắn qua, cời giày xuống. Lâm Xước luôn cảm giác chân của mình không sạch sẽ, co lại muốn rút về. Mai Sóc nắm thật chặt một cổ chân của hắn, rút vớ bỏ, bỏ vào trong nước nóng.

“Chớ động, một hồi nước vẩy ra.”

Quả nhiên Lâm Xước không nhúc nhích được nữa, nàng lại rút một giày vớ khác, dè vào trong nước vẩy nước gội vào trên chân hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

Trắng nõn gầy yếu, một tay nàng cầm lòng bàn chân của hắn, nâng lên một cái chân, “Tiểu Xước Nhi, người thật sự là rất gầy đây nè.” Nàng dùng xương ngón tay mon trón rõ ràng, ngón chân xinh xắn của hắn khẽ co ro, “Vậy, vậy sau này ta ăn nhiều một chút.”

Mai Sóc cười khẽ, lấy tay vặn thẳng ngón chân của hắn, móng chân trong suốt y hệt vỏ sò, nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát, lại dè nước động bên trong, đôi một cái chân từ từ tiếp tục rửa.

Tắm xong dùng khăn bọc lại lau khô, nàng bưng chậu nước lên, “Ngồi đừng nhúc nhích, chờ ta trở lại.”

Mai Sóc đi tới sân sau đổ nước, trở lại lấy ra Tuyết Hoa cao mua lúc ban ngày, mở ra nắp sứ nhỏ, dùng ngón tay vét một phần nhỏ ngưng cao, một tay kia nắm chân của hắn qua từ từ bôi tan ở gót chân, sau đó dùng bàn tay xoa hết toàn bộ chân.

Lâm Xước ngồi không nhúc nhích, hai chân cong lên, ngồi ở trên chần, một tay kéo vải vóc trên đầu gối, nhìn ánh mắt nàng chuyên chú, không biết làm sao đột nhiên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, □ cảm giác con kiến nhỏ bò lại dâng lên ở trong lòng.

Nàng đôi một cái chân, xoa vuốt trên dưới chỗ khô nứt ở gót chân, khi thoa xong gương mặt thấy vẻ mặt hắn sững sờ, trong lòng mềm nhũn, kéo

chân của hắn qua rồi nhẹ nhàng hôn một cái ở trên hạt xương. Lâm Xước bị sợ đến co rụt lại. Mai Sóc đứng dậy cất Tuyết Hoa cao, ngồi trở lại trên giường, buông xuống ống quần của hắn mới vừa rồi bị nàng hơi vén lên, “Lạnh không?”

“Không sao.” Hắn lắc đầu, trong nhà nổi lửa lên. Hắn không biết làm sao Mai Sóc đột nhiên lại nghĩ tới dựng lò lửa ở nhà, cái giá tam giác chống đỡ lò sắt nhỏ, ngọn lửa đốt không tính là mạnh, trên tường cũng chiếu bóng dáng màu quắt, không ngừng lóe lên.

“Này cởi quần áo đi.”

“Hả?” Hắn trừng lớn mắt nhìn nàng. Mai Sóc cố ý thoảng nhếch lên nụ cười xấu xa, nâng cằm của hắn, “Nhanh lên một chút, cởi hết nằm trên giường.”

Hắn vẫn trừng lớn đôi mắt, không biết làm sao mà nhìn nàng, hắn vẫn cho rằng nàng là người tốt, tại sao lại đột nhiên nhắc tới với hắn yêu cầu vô lý như vậy? Hắn lắc đầu, thân thể cũng đang lui về phía góc giường. Mai Sóc nhìn động tác của bản thân hắn tưởng rằng đang trốn tránh nàng, cúi người, hai tay thăm dò hai bên thân thể hắn, vậy hắn ở trong một vòng nhỏ, “Thế nào? Muốn ta ra tay?”

“Vì, tại sao?” Hắn ấp a ấp úng mở miệng, thân thể dán ở trên tường, không thể lui nữa.

“Cởi quần áo rất khó sao?”

“Nhưng mà, nhưng người, ta...” Trong miệng hắn mơ hồ không rõ, trong đầu đang suy nghĩ hồ hết loạn lên, nàng là chủ thể mà hắn cũng chỉ là thị của nàng, tại sao hắn có thể từ chối nàng? Nhưng, tại sao phải cởi quần áo?

Không đợi hắn nghĩ thông, nàng đã đưa tay kéo vạt áo của hắn ra, trước khi về nhà áo bông cũng đã cởi ra, hiện tại cởi xuống một cái nữa, cũng chỉ còn sót lại một áo đơn sát người nhất rồi.

Hắn chỉ cảm thấy mắc cỡ trên mặt mình có lẽ sắp đốt cháy, trong lòng uất ức một hồi, tại sao nàng muốn khi dễ hắn như vậy? Đột nhiên trên người chột lạnh, mới phát hiện ra mình thật sự ngoại trừ quần lót đã không còn mảnh vải, Mai Sóc lật người hắn qua, để cho hắn nằm sấp ở trên giường, kéo chăn qua đắp đến thắt lưng hắn.

Nàng không thấy lúc này đôi mắt hắn đã ý lệ trong suốt, “Tiểu Xước Nhi, có lẽ sẽ hơi đau một chút, nhịn một chút.” Nàng đưa tay đầu tiên là dùng ngón cái ấn nhẹ huyệt Phong Trì sau ót hắn, từ từ dùng sức, dọc theo cột sống đi xuống, đẩy tới thắt lưng hắn.

Lâm Xước chỉ cảm thấy căng đau khó nhịn, căn môi thật chặt, nước mắt nhỏ giọt, toàn bộ rơi vào trên áo gối.

Trong tay Mai Sóc không nắm được đúng mực, không dám dùng quá sức, mới mấy cái chỉ thấy dọc theo hai xương bả vai hắn hiện ra sa màu đỏ tím, theo cách nói của đại phu kia, coi như là kinh lạc không thông, tích tụ nghiêm trọng.

“Tiểu Xước Nhi, đau không?”

Hắn không có lên tiếng. Mai Sóc nhất thời khó hiểu, nghiêng người tiến tới trước mặt hắn, mới thấy được nước mắt hắn đều vẽ đầy bộ mặt, nàng kinh hãi, “Sao thế, rất đau có phải hay không?” Nàng lại không dám ấn tiếp nữa, Lâm Xước ngồi dậy ôm lấy chân, Mai Sóc đưa tay dùng lòng ngón tay lau nước mắt của hắn, “Thật xin lỗi, là ta không đúng mực, đau thì sao không nói cho ta?”

Hai tay hắn siết chặt thật chặt, thật ra thì, so với lúc mẹ dùng roi mây đánh, hắn đều có thể chịu đựng những đau đớn này, nhưng mà, tại sao nàng phải đối với hắn như vậy, vừa dùng một loại phương thức kỳ lạ làm cho hắn đau đớn, còn vừa dịu dàng nói chuyện với hắn như vậy?

Mai Sóc không biết cảm giác nàng cho Lâm Xước bây giờ, giống như vừa đánh hắn còn vừa muôn vạn dịu dàng tình cảm hỏi hắn đau không?

Hắn căn môi, “Ta...ta ta sai chỗ nào, ta sẽ đổi, thật mà.”

Mai Sóc bối rối, nàng đã làm cái gì? Nàng sững sờ một lúc lâu, “Người cho rằng ta đang dạy dỗ người, cho nên mới làm như vậy?”

Hắn im lặng không lên tiếng nhưng rõ ràng là thừa nhận, trang ## bubble Mai Sóc vừa buồn cười vừa tức giận, cùng kéo hắn với cả chân vào trong ngực, “Tiểu Xước Nhi, thứ nhất, ta sẽ không đánh người, thứ hai, ta là đang thông kinh lạc cho người, để người dưỡng tốt thân thể.”

“Thật, thật ư?”

“Người không tin ta?” Nàng khẽ vuốt ve lưng của hắn, cúi đầu.

“Không phải, ta...ta chỉ là.” Hắn rụt người một cái, “Ta mới vừa sợ.”

“Bé ngốc.” Nàng cười khẽ, mơ hồ biết hắn luôn lo lắng cái gì, “Tiểu Xước Nhi, người không cần phải sợ, làm sao ta sẽ không muốn người.” Hắn không có cảm giác an toàn như vậy, mà nàng lại sợ hãi lâu như vậy.

Nàng xoa vuốt tóc mềm mại của hắn, “Chờ thêm hết năm, ta sẽ đi chuẩn bị, chúng ta thành thân.”

Chương 18

Lâm Xước mở to đôi mắt tròn tròn, có chút kinh ngạc, có chút không dám tin, bờ môi khẽ mở ra, sững sờ nhìn nàng. Nàng nói thành thân?

Mai Sóc nâng cằm của hắn lên, “Vốn là nên có tam thư lục sính, chỉ là bây giờ người đã là người của ta rồi, ta nên đưa sính lễ cho ai đây? Cho mình?” Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ thật sự từ mình gả ra ngoài, lại gả vào cửa nhà mình?

Tam thư lục sính cưới chính quân vào cửa, một lá thư một sính nạp thị quân vào cửa, thị không cần thư sính, không cần hình thức. Ở trong thôn trang nhỏ bờ Tây Hà này, trong nhà cũng không giàu có, có vài người phụ nữ thậm chí không lấy được chính quân, cái gọi là người thường đi chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp, rất nhiều con trai còn không muốn ở lại lập gia đình, thà rằng đi làm thị nhà người có tiền.

Cho nên ở trong lòng của Lâm Xước cũng không có khái niệm gia đình giàu có thị quân thị thiếp cả sảnh đường trong thành trấn trên gì đó, thậm chí chưa từng nghĩ tới. Nếu thật sự theo ý nghĩ của bản thân hắn là chỉ có thể làm thị, có phải lúc nào đó thì Mai Sóc còn có thể cưới một chính quân về hay không?

Thế giới của hai người đã để hắn từ từ tiếp nhận chuyện đương nhiên này.

Sợ hãi của hắn chỉ là lo lắng Mai Sóc sẽ vứt bỏ hắn, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người tới chia sẻ nàng.

Hắn kinh ngạc, thuần túy là bởi vì Mai Sóc tốn năm mươi hai lượng bạc ròng cho hắn, chưa từng thấy có người sẽ cưới chàng trai mình mua vào cửa làm chính quân.

Có điều, nàng sẽ không để cho sợ hãi của hắn trở thành sự thật, mà hắn kinh ngạc, quay đầu lại cũng chỉ có ngọt ngào vui sướng.

“Tiểu Xước Nhi, người đây xem là về mặt gì?”

Một cái lòng mỳ thanh tú của hắn có chút nghiêng, miệng vẫn mở rộng giống như vò trai, lộ ra răng trắng như trân châu xinh xắn, trùng mắt nhìn. Đột nhiên thân thể hắn co rụt lại, nắm lấy quần áo trước ngực nàng, nắm thật chặt, một cái tay khác đưa ra nhéo mặt của mình. Mai Sóc cúi đầu, tay nắm chặt đốt ngón tay trắng bệch của hắn, bao ở lòng bàn tay đầy vết chai của mình, “Đầu đất nhỏ này cả ngày chỉ thích làm việc ngốc, nhéo người, người không đau ta còn đau hơn.”

Lòng bàn tay truyền tới cảm xúc ấm áp, hắn không phải đang nằm mơ, là thật, đều là thật, nàng nói muốn cưới hắn, tam thư lục sính, chính quân đã bái trời đất.

Mũi hắn cay xè, nước mắt cũng không giữ được nữa mà chảy xuống ào ào, “A Sóc.”

Hắn chưa từng vui mừng giống như bây giờ, may mắn lúc trước quý ở cửa nhà gặp được nàng, may mắn mẫu thân tham tiền buộc nàng mua mình, may mắn, tất cả hết thảy... tất cả, thì ra tất cả đau đớn đã từng chỉ là vì gặp gỡ được người.

Mai Sóc đưa tay lau nước mắt của hắn, lắc đầu cười khẽ, để hắn xuống, kéo chăn lên đắp kín, “Được rồi, đi ngủ sớm chút thôi.” Chuyện cạo gió ắn lưng vẫn phải từ từ đi, giống như đại phu đó nói, lần đầu tiên nếu tính loại bỏ quá nhiều khí lạnh, thân thể hắn cũng sẽ không chịu nổi.

Nàng tắt lò lửa, mình cũng mặc áo đơn chui vào chăn, hắn nhắm hai mắt, có lẽ vẫn chưa ngủ, lông mi vẫn còn đang run.

Mai Sóc nằm ngửa mặt lên trời, nhìn nóc nhà, không bao lâu đã chìm vào mộng đẹp.

***

Sáng sớm hôm sau lúc trời mới vừa sáng, Lâm Xước đã tỉnh, rón rén bò xuống giường, rửa mặt xong vào phòng bếp, nghĩ đến bánh bao mang về ngày hôm qua, chạy đến lòng bếp đốt lửa hấp bánh bao.

Trong phòng bếp vốn là có lòng hấp, vẫn chưa từng dùng tới, mấy ngày trước hắn mới vừa rửa sạch hong khô qua, vốn chuẩn bị lúc hai mươi lăm hai mươi sáu dùng để hấp bánh màn thầu, ngược lại hiện tại dùng trước.

Một mùi thơm bột mì lẫn vào với lửa than bay vào trong lỗ mũi, mắt Mai Sóc giật giật, tay chân duỗi thẳng mở ra nhưng không muốn dậy, lật người nằm sấp trên giường, nắm lấy gối đầu của Lâm Xước chồng lên trên gối đầu của mình, mặt chôn vào hít một hơi. Đó là một hơi thở nhật nhẽo thuộc

về riêng bản thân hẳn, nàng càng không muốn dậy.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, sáng sớm, nàng thầm lầu bầu, trừ Vu An khẳng định cũng sẽ không có người khác.

Tiếp theo là một đợt tiếng chạy chậm, Lâm Xước chạy từ lòng bếp đến mở cửa, hẳn sợ nàng bị đánh thức, chạy rất gấp, một tiếng cọt kẹt cửa được mở ra.

Trướng màn vừa dày vừa nặng ngăn cách nhà chính, Mai Sóc không thấy được bên ngoài, lại nghe được tiếng Lâm Xước, “Ngươi, xin hỏi ngươi tìm ai?”

Không phải Vu An? Nàng tò mò một hồi, rất nhanh đứng dậy mặc quần áo, tùy tiện mang giày, tóc tai bù xù mà đi ra ngoài, ngoài cửa ánh sáng có chút chói mắt, Lâm Xước đang đứng ở cạnh cửa, bên ngoài có một phụ nữ trung niên hơi quen mặt.

“Là ngươi.” Nàng gãi gãi đầu, ngồi ở bên bàn, “Làm sao ngươi biết ta ở nơi này?” Nàng ngáp một cái, “Không phải là bánh bao tặng đi lại không bỏ được chứ?”

Người phụ nữ kia đi vào, Lâm Xước đóng cửa lại, nhìn hai người một cái, lại chạy về phòng bếp tiếp tục nhóm lửa.

“Thật ra thì nhắc tới cũng xấu hổ.” Trong tay người phụ nữ kia xách theo một cái bọc, “Hôm qua con trai ta nhất thời cảm nhầm bánh bao, đưa cho các ngươi một túi bánh bao không tươi, cho nên ta đặc biệt hỏi thăm tìm đến, đổi lại cho các ngươi.”

Mai Sóc giương mắt nhìn nàng ta, “Chủ quán thật đúng là có lòng.”

“Khách khí, nếu hại hai vị bị tiêu chảy thì ta thật sự là áy náy.” Nàng ta để bánh bao xuống, nhưng không có ý muốn đi. Mai Sóc cũng không có ý mời nàng ta ngồi xuống, hai người cứ bế tắc như vậy. Lâm Xước đột nhiên bung nước đi ra, đi tới trước người Mai Sóc, rửa mặt cho nàng.

“Tại hạ Tề Minh, không biết tiểu thư xưng hô như thế nào?” Đợi đến khi Mai Sóc rửa mặt xong, Lâm Xước lại bung nước tránh ra, nàng ta đột nhiên hỏi.

“Mai Sóc.”

“Thì ra là Mai tiểu thư.” Nàng ta xem phòng một vòng, “Lúc ta mới vừa đến đây, thấy cảnh tượng bờ Tây Hà này, quả nhiên là không tệ.” Dừng một chút, lại nói, “Thôn này cũng thật là yên bình, thật đúng là khiến tâm tình người ta yên ổn lại.”

“Thế nào, đại thẩm cũng muốn chuyển đến đây?” Mai Sóc không chút để ý hỏi, kéo ra một cái ghế khác. Tề Minh đang cho là nàng muốn bảo mình ngồi xuống, chẳng ngờ chân còn chưa nhúc nhích, đúng lúc thấy Lâm Xước đi ra, trong tay bung hai chén cháo, “A Sóc, bánh bao vẫn đang hấp.”

“Đừng hấp, đại thẩm nói bánh bao không tươi.”

Lâm Xước nhìn Tề Minh một cái, hình như thật là khó hiểu, “Nhưng ta nghĩ rất tươi mà.”

“Đại thẩm đã nói không tươi rồi.” Nàng đưa túi bánh bao trên bàn cho hẳn, “Hấp chỗ này đi.”

“Ồ.” Hẳn nhận lấy, lại đi về phòng bếp, Tề Minh còn đang đứng, “Mai tiểu thư, ngươi có biết nơi này còn có gian nhà nào để không hay không, ta cũng tiện xem trước một chút, trở về lại hỏi ý người nhà.”

“Cái này, ta thật là không rõ lắm, có điều ngươi có thể đi thôn tây tìm một vị họ Mã. Lúc đầu gian nhà của ta cũng mua được từ trong tay nàng ấy.” Nàng bung một bát cháo qua uống một hộp lớn, thoải mái thở dài, lại nói, “Đại thẩm, ngươi ăn điểm tâm chưa?”

Tề Minh vui mừng trong bụng, cho là nàng muốn giữ mình cùng ăn điểm tâm, đây có thể chính là cơ hội tốt để kết giao, “Buổi sáng đi gấp, còn chưa kịp ăn.”

“Vậy đại thẩm nên mau chóng trở về dùng điểm tâm đi, hoặc là ngươi đi ra phía cửa thôn, gặp được quán rượu nhỏ có bán điểm tâm” (Ahhihi ăn đưa bỏ rồi)

Trên mặt Tề Minh cứng lại, thấy nàng cầm đầu cầm cổ húp cháo, không thể làm gì khác hơn là cáo từ rồi đi.

Lúc Lâm Xước đi ra, chỉ thấy một mình Mai Sóc bung chén cháo, 0di33xn0dafnl330fys0doon nhìn về phía cửa, khoe miệng nhếch lên nụ cười có chút quỷ dị, “Đại thẩm đó đi chưa?”

“Ừ.”

Hắn đặt đậu hũ hàng mã tử hấp chín lên bàn, “Nhưng, những thứ mới vừa rồi kia thật sự rất tươi mà.”

“Ta biết.”

Lâm Xước không hiểu nhìn nàng, thôi, hấn cúi đầu húp cháo, chuyện không nghĩ ra thì không suy nghĩ nữa.

Mai Sóc cầm lấy bánh bao, miệng cắn mềm xốp vừa phải, mùi vị thật đúng là ngon. Tề Minh đã từng là Đới Dao Thị Vệ Ngự Tiền tam phẩm, bây giờ đại nhân Tuân phủ phụ trách xây dựng hành cung bờ đông Tây Hà. Nếu không phải là lúc trước một lần đi qua kinh đô với lão đại, thật đúng là sẽ không biết nhân vật số một như vậy. Lại nói đã vài năm, hôm qua mình lại không nhận ra.

Ăn điểm tâm xong, Lâm Xước dọn dẹp bát đĩa, Mai Sóc nhìn hấn, “Một lát ta bắt đầu dạy ngươi biết chữ.”

Hấn gạt đầu, mặt mày có vui sướng không cách nào lờ là, bụng chén, mới vừa vào phòng bếp lại đột nhiên lộ ra, “A Sóc, ngươi nói hôm nay muốn đi xay bột mì.”

Mai Sóc vỗ đầu một cái, “Ta đã quên mất.” Nàng đứng lên, “Vậy chờ ta trở lại sẽ dạy ngươi.”

Thì ra là một chút bột mì trong nhà đã dùng gần hết lúc làm viên rồi, còn phải xay chút bột mì, bột ngô mịn, Mai Sóc công lên mấy bao bố từ trong góc phòng bếp. Lâm Xước đi theo phía sau nàng, “Nặng không?”

“Không sao, chờ ta trở lại.”

“Ừ.”

Thôn trên chỉ có hai gia đình có cối đá xay bột mì, một nhà trong đó cũng coi là gia đình có tiền nhất trong thôn, cũng chính là lão Mã mà Mai Sóc mua nhà từ trong tay nàng ấy. Nàng công bao bố đi về phía tây thôn, lúc đến gần nhà họ Mã, đứng lúc thấy bóng lưng Tề Minh dần dần biến mất ở nơi xa.

Nàng để bao bố xuống, “Lão Mã.”

Mã Anh không ở nhà, mở cửa là con gái của nàng, Mai Sóc móc ra mười mấy văn tiền, “Xay bột mì.”

“Tự mình vào đi, ở sân sau.” Nàng ấy phát phát tay, lại không chịu nhận tiền, “Ngươi rảnh rồi đến đánh mấy ván cờ với mẹ ta là được.” Mai Sóc lấy lại tiền, lại hỏi, “Mới vừa có người đến muốn hỏi người mua nhà hay không?”

“Làm sao ngươi biết?” Nàng kỳ lạ nói.

“Ngươi bán chưa?”

“Bán rồi, nhà kia cũng cách ngươi không xa, bỏ không đã lâu, chỉ là mưa xuống nóc nhà đoán chừng sẽ có chút dột, nàng ta nói không sao cả.”

Mai Sóc không hỏi gì nữa, chỉ là lại công bao bố lên vào sân sau, bắt đầu nghiền gạo xay bột mì.

***

Lâm Xước rửa chén đĩa, dọn dẹp xong xuôi, đi tới nhà chính, cũng không biết còn bao lâu nàng sẽ trở về, ngồi ở trước bàn lại bắt đầu chơi chuỗi Cửu Liên Hoàn mà làm sao hấn cũng không tháo được.

Mai Sóc vẫn không chịu dạy hấn, nói gì muốn hấn tự mình từ từ tháo, tháo nửa ngày, hấn vẫn chỉ có thể để xuống, cầm lấy một bức đồ thêu đơn giản chỉ thêu được một chút xiu. Hấn chỉ cần dựa theo hình vẽ phác hoạ tốt từng kim từng kim đâm vào, trên giá thêu đã thấp thoáng có thể nhìn ra một nửa con uyên ương.

Phụ thân từng nói, lúc thành thân, mình tự làm khăn voan đỏ thì sẽ mang đến vận may cho nhà vợ.

Hấn chưa từng gặp người nhà vợ, vậy cũng sẽ không nghĩ đến họ, hấn chỉ đang suy nghĩ có thể mang đến may mắn cho nàng. Hấn nhất định phải cẩn thận thêu xong bức thêu này.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lúc Mai Sóc trở lại, Lâm Xước vừa vắn thêu xong một con uyển ương, đỉnh màu xanh lá cây, lông chim ba màu hồng vàng cam, phía dưới còn có chút hoa văn sóng nước.

Hắn để khung thêu qua một bên, tiến lên muốn nhận lấy bao bố trong tay nàng. Mai Sóc đưa cho hắn một bao nhỏ nhất trước mặt. Hắn kéo bao bố, xê dịch đi tới phòng bếp, tiếng vang bao bố kéo lê trên mặt đất lẹt xoẹt. Mai Sóc nhìn động tác của hắn không nhịn được cười khẽ, đi ở phía sau hắn vào phòng bếp.

“Tiểu Xước Nhi, dáng vẻ này của ngươi giống với Tiểu Quai.”

Tay Lâm Xước để bao bố xuống đột nhiên run lên, Tiểu Quai? Nàng, hình như nàng từng gọi hắn như vậy. Nàng là cảm thấy hắn rất giống với người khác sao? Mà người nọ, có thể để cho nàng kêu Tiểu Quai thân mật như vậy.

Không biết vì sao, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy buồn buồn, thật khó chịu.

Nàng đi theo phía sau hắn, xếp một chút còn dư lại cất xong, “Nó lúc nào cũng sẽ cắn túi, chạy thật lùi về phía sau, chỉ là nó có bốn cái chân kéo chạy.”

Lâm Xước ngẩn ra, gương mặt sững sờ nhìn nàng, cắn, còn bốn cái chân?

“Nó, nó là...”

“Lúc ta còn nhỏ từng nuôi một con chó nhỏ.” Mai Sóc cúi đầu, nhìn thẳng hai mắt của hắn, ý cười đầy mặt, “Biết không? Ngươi có một đôi mắt sạch sẽ giống như nó.”

Thường thấy tình người ấm lạnh, thường thấy người lừa ta gạt, thường thấy gặp dịp thì chơi, ngọt bùi cay đắng đều ở trong lòng. Sở dĩ nàng trốn nhà, chính là vì cuộc sống thật đơn giản như vậy, về phần gặp gỡ hắn, đó là ông trời ban ân tốt nhất.

Nàng lại cảm thấy hắn giống như con chó, mặc dù hắn rất thích con chó nhỏ, nhưng cũng không thể nói móc người ta như vậy. Lâm Xước khẽ nhướn mí mắt, khoe miệng mấp máy, xoay người không để ý tới nàng nữa.

Mai Sóc nhìn bóng lưng của hắn, đứng thẳng người, biểu đạt ngây ngô giống như kẻ ngu, Tiểu Xước Nhi, cái này, đây coi như là đang làm nũng với nàng sao?

***

Thu dọn xong bát đĩa cơm trưa, lúc Lâm Xước đi ra, Mai Sóc đã bày xong giấy Tuyên Thành ở trên bàn, nghiền mực đề ở một góc giấy Tuyên Thành, đang mài mực.

Nước mài mực đương nhiên không thể nào chú trọng, cứ như lúc trước ở nhà lấy nước suối núi gì đó vậy, và lại mực này, tất cả đều là mực bình thường. Mực đã đầy nàng thử một chút trên giấy, coi như tốt, ít nhất xuống bút sẽ không tô ra.

Bên tay trái bày mấy cuốn sách thật mỏng 《Bách Gia Tính》 và 《Thiên Tự Văn》, dùng để hắn vỗ lòng biết chữ không có gì thích hợp hơn.

Hắn đi tới trước người của nàng, kéo ghế ra muốn ngồi xuống, Mai Sóc đưa tay ôm eo của hắn qua, “Tới đây.” Cách chân, Lâm Xước giật giật thân thể, tò mò gục xuống bàn, một tay cầm bút lông lên, “Ta cũng có thể viết sao?”

“Dĩ nhiên, có điều phải từ từ thôi, nhận biết chữ trước.” Một tay nàng vòng bên hông hắn, một tay mở tờ thứ nhất《Bách Gia Tính》 ra.

Đối với Lâm Xước mà nói, những chữ tiểu Khải cực nhỏ kia giống như là từng con từng con sâu nhỏ, chẳng qua là chúng nó cố định ở trên trang sách, sẽ không bò mà thôi.

Mới bắt đầu đều là họ kếp Hoàng thất quý tộc, Lâm Xước chỉ vào chữ thứ nhất, “Ta nhận ra cái này, đông, phải hay không?”

“Không sai, làm sao ngươi biết?”

“Bên cửa thôn kia không phải có một mặt tường, trước kia đều viết ‘Tứ Khí Đông Lai’, ta nhận được câu này, lúc cha và ta cùng đi qua đã dạy ta.”

“Được, ta đọc từng cái một cho ngươi nghe, d!^Nd+n(#Q%*d@n đọc một hàng trước tiên ngươi nhớ một lần xem có thể ghi nhớ bao nhiêu.”

“Ừ.”

“Đông Phương, Tây Lăng, Hách Liên, Đạm Đài, Bắc Minh, Nam Cung, Tả Khưu, Đoan Mộc.” Mai Sóc dừng một chút, “Đông Nam Tây Bắc ngươi đều nhận ra sao?”

“Cái này là Nam, còn có...” Hấn gãi gãi mình, ngẩng đầu lên nhìn nàng, lắc đầu.

“Từ từ đi, ta đọc một cái, ngươi theo một.”

“Được.”

...

Mai Sóc vừa đọc, vừa dùng lối chữ Khải từ từ viết xuống ở trên giấy Tuyên Thành, để hấn nhớ. Đọc một hàng tám họ mười sáu chữ, đọc quen, Mai Sóc cảm thấy vừa bắt đầu cũng không cần dạy quá nhiều, hôm nay chỉ những thứ này là đủ rồi. Lâm Xước cúi đầu, nói nhỏ trong miệng.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa tính dò xét, đầu tiên là nhẹ nhàng một tiếng, tiếp theo nặng lên.

Nàng buông Lâm Xước ra, đi ra ngoài mở cửa, lại là Tề Minh, gãi đầu, hình như rất là bối rối.

“Có chuyện gì sao?” Mai Sóc nhíu mày.

“Cái đó, “Nàng chà xát hai tay, “Nóc nhà kia của ta bị đột rất lợi hại, nhìn thời tiết, ngày mai có thể lại sẽ bắt đầu tuyết rơi, ta nghĩ, ngươi có thể dạy ta làm thế nào tu sửa hay không?”

Mai Sóc không có phản ứng gì, nàng ta lại nói tiếp, “Ta trả tiền công cho ngươi.”

Nàng sờ sờ cằm, “Cũng được.” Nàng xoay người lại vào nhà, đi tới sân nhỏ, vén lên vải bố da rắn che lại vật liệu gỗ và công cụ, tuyết đọng ra sức bổ nhào vào rơi xuống đầy đất.

Dọn lấy đồ đạc ra ngoài, “Tiểu Xước Nhi, tự mình học, trở lại ta hỏi ngươi.”

Hấn gật đầu, tự mình ngồi ở trên ghế, đôi tay xoay vòng trên bàn, trang sách bày ở trước người, bộ dạng cực kỳ ngoan. Nàng cười ra cửa, cùng đi với Tề Minh qua đó.

***

Lúc trở lại, đã là sau hơn một canh giờ, nàng phui bụi trên người, vào phòng, lại phát hiện hấn gục xuống bàn lim dim, nghiêng dựa vào trên cánh tay mình, lộ ra nửa gương mặt, một cánh tay đệm ở dưới đầu mình, một cái đuôi ở bên ngoài, ngón trở lọt vào trong nghiêng mực, ngậm mình ở trong mực.

Nàng nhẹ nhàng đến gần, tay kia của hấn đột nhiên giật giật, ngón trở duỗi ra gãi gãi giữa lông mày của mình, lại thả về trên bàn.

Vết sẹo giữa lông mày kia vừa lúc bị bôi đen một phần nhỏ, Mai Sóc nhìn gò má của hấn, lòng đùa giỡn vừa nổi lên, cầm bút lên thêm đầy mực, nhẹ nhàng vẽ ra theo phần điểm đen kia.

Mai Sóc nghiêng đầu, nửa đoá hoa sen màu mực dần dần thành hình ở lông mày nhạt nhẽo đó.

Mặc dù động tác của nàng rất nhẹ thật nhẹ, vẫn là đánh thức hấn. Nháy mắt mơ mơ màng màng, nhìn ý cười của nàng, không rõ chân tướng, cũng trả về nàng một nụ cười.

Trong lòng Mai Sóc lo sợ, ánh mắt trở nên mê ly, nửa đoá hoa sen mực này, cong lên theo khóe mắt hấn, trước mắt nàng hình như xuất hiện cảnh tượng hoa nở.

Nàng đột nhiên phát hiện, nên tặng cái gì làm lễ ra mắt cho hấn.

Tuy rằng tính huống của nàng và hấn có chút đặc biệt, không nên thiếu đồ, nàng cũng sẽ bù đắp đủ mỗi một loại, đương nhiên cũng không thể thiếu đưa xong thư đặt hết sinh cho lễ ra mắt chính quân tương lai.

Lâm Xước không hiểu tại sao nàng vẫn nhìn chăm chăm vào mình, còn tưởng rằng trên mặt mình có chỗ nào dơ bẩn, hấn đưa tay dùng sức chà qua, “Đừng nhúc nhích.” Mai Sóc không ngăn cản kịp, vậy là vết mực chưa khô bị lau đi. Lần này, nửa gương mặt đều in lên màu đen lẫn lộn.

Hấn giang hai tay, khó hiểu nhìn mình lòng bàn tay nhuộm phải vết mực, Mai Sóc còn không kịp cười, nhìn trên mặt hấn, những vết mực kia càng như là ngấm vào da, màu da không dính mực vào cũng có vẻ mơ hồ hơi xanh đen.

Nàng vội vã đi lấy khăn, thấm ướt ra ngoài lau nhẹ nhẹ cho hấn. Đợi một chút nàng lau sạch toàn bộ, Lâm Xước vẫn không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trong bụng Mai Sóc thầm than, làn da của hấn còn mỏng hơn so với nàng tưởng tượng, có lẽ còn non nớt, về sau không thể chơi loại trò chơi vẽ tranh ở trên mặt này.

***

Ngày hôm sau, quả nhiên lại bắt đầu rơi tuyết xuống, hơn nữa có lẽ còn lớn hơn so với trận trước kia, cách quãng chưa có ý ngừng lại hoàn toàn, thời tiết càng thêm lạnh lẽo. Thật ra thì băng kết trên mặt hồ đã có thể chịu đựng người đi qua chạy lại ở phía trên, chỉ là bình thường cũng sẽ không có người dám đi chạy, nếu lúc nào đó rạn nứt, ngã vào hồ nước lạnh như băng này, đúng là nửa cái mạng cũng sẽ không còn.

Trên đường chất đầy tuyết đọng, chỗ bị giẫm thật sự thì tuyết đọng kết thành băng, đi bộ cũng trở nên rất khó khăn, không cẩn thận sẽ trượt chân.

Sáng sớm thức dậy, trên mái hiên cũng treo lên băng óng ánh trong suốt, gõ xuống rồi đun nóng trực tiếp cũng có thể dùng để uống.

Lâm Xước rửa sạch vại lớn, nấu nhừ đậu nành bắt đầu làm tương, mỗi ngày mồi me mồi ra lên thì phải cạo đi ngay, lên men hơn nửa tháng, đợi đến lúc lễ mừng năm mới là có thể dùng để nấu ăn, hoặc là dùng bánh màn thầu hấp chấm ăn.

Lúc xế chiều, Mai Sóc bèn ôm hán ngồi ở trước bàn biết chữ, có lúc hán cũng có cảm giác, hình như thời gian hán ngồi cái ghế nàng mới làm ra kia còn không dài bằng thời gian ngồi ở trên chân nàng.

Rút sa trên người của hán rất chậm, lần đầu tiên cách ba ngày mới rút ra toàn bộ đấy, từ từ trở thành cách ngày ấn một lần, sau đó nàng dùng sừng trâu nước làm một miếng cạo gió. Nhìn hán cắn môi, đáng về đau lại vừa cứng rắn chịu đựng không chịu kêu thành tiếng, nàng đều đau lòng đến tận tận, nhưng không có biện pháp, nhắm mắt từ từ gia tăng sức lực.

Trong phòng bếp ngoài miệng nướng nướng táo thần bị dán lên kệo mạch nha viên, không để cho bà ấy có thể lên trời tố cáo. Lâm Xước luôn thích nhìn ngơ ngác, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nhà các nàng có thể có chuyện gì để cho bà ấy đi tố cáo?

Mất thấy, đã đến 29, đêm năm thiếu. Ở trong phòng bếp Lâm Xước chưng bánh màn thầu hấp bánh ngọt, Mai Sóc lại ngồi ở nhà chính làm đi làm lại.

Tranh tết đã dán ở trên tường, chữ Phúc cũng dán ở trên phía ngoài cửa, nhưng nàng lại không nghĩ ra được nên viết câu đối xuân gì. Nàng vốn cũng không phải là văn nhân thư sinh gì mà phải tùy tiện viết một bộ chữ, nàng lại mất hứng, đây chính là năm đầu tiên nàng và Tiểu Xước Nhi trải qua cùng nhau.

Đang suy nghĩ, Lâm Xước đi ra từ trong phòng bếp, cầm trong tay gần nửa miếng bánh hấp nóng hổi hấp, đi tới trước người của nàng, ánh mắt mong đợi nhìn nàng, "A Sóc, người hãy thử xem, đủ mềm chưa? Có thể quá ngọt rồi hay không hả?" Nàng đến gần tay của hán rồi cắn, ngược mắt nhìn hán, trong miệng nhai bánh hấp có một chút ngọt, cũng không biết thế nào, lại quý thần xui khiến đặt bút, "Mĩ đại sinh xuân điểm ngạch trang, tiêu tửu ánh nhân kết tâm phát*".

(*): than về lòng may trang điểm trán xuân mới, tiêu rượu ánh người kết tâm tóc. (vốn thơ có hạn "眉黛生春点额妆, 椒酒映人结簪发", ai bít chỉ giùm nhé)

Vung lên mà hoàn thành, Lâm Xước cầm giấy đỏ, bèn thay nàng thoa bột nhão dán lên trên cửa. Có lẽ là nàng hoàn toàn không nhớ, đúng lúc này nàng không phải đang viết câu đối đám cưới dùng thành thân, mà là muốn viết câu đối xuân.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lửa đốt trong lòng bếp đang lên hùng hục, trong nồi lớn truyền đến tiếng nước sôi ùng ục, Mai Sóc đang ngăn người nhìn ngọn lửa. Hai ngày nay nàng làm sao thế, Lâm Xước mỉm cười với nàng, nàng cũng liền không phân rõ trời nam đất bắc.

Trước kia quả thật hán cũng không biết cười lắm, nhất là nụ cười thật lòng rộng mở như vậy, hầu như cũng chưa từng có.

Kỳ, tình yêu là chuyện hai người, trước đều là một mình nàng đang cố gắng, mà hán ý lại nàng, lại càng sợ nàng. Hôm nay hán dần dần bắt đầu tin tưởng nàng, thậm chí mở rộng lòng dạ đối với nàng. Dĩ nhiên là nàng vui mừng, nhưng giống như cho tới bây giờ, nàng thật như là tiểu nha đầu mười bảy mười tám tuổi mới biết yêu như thế sao?

Thư, sáng sớm ba mươi tết bị người gõ lên cánh cửa, lại là một đám trẻ con ồn ào đòi bánh kẹo cưới, nàng còn kỳ quái, sao đã sớm biết nàng muốn thành thân rồi hả?

Võng, "Mấy ngày nữa trở lại, bây giờ còn chưa có." Nàng cúi người xuống dụ dỗ một đứa bé trai, sau lưng bé gái chà xát mặt, "Xấu hổ.. xấu hổ, câu đối đám cưới cũng dán ra rồi, còn nói không có, không ngượng ngùng."

Nàng ngẩn ra, quay người lại nhìn, mới phát hiện ra trên cửa chính của mình thật sự dán một bộ câu đối đám cưới, hình như, còn chính là ngày hôm qua nàng chóiang vàng viết xuống.

"Cái này, ặc, dán nhầm rồi." Nàng gỡ cái ột, quay đầu lại nhìn giấy đỏ, nhìn một chút ngược lại cảm thấy có lẽ mình viết câu đối đám cưới đều thuận mắt hơn so với nghĩ tới câu đối xuân trước kia. Nàng đóng cửa lại, để lại một bầy trẻ con cười đùa, náo loạn một hồi, ném cầu tuyết lẫn nhau, dần dần đi xa.

Nàng mất tập trung, tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, rốt cuộc nàng trở lại bình thường, đứng lên.

Tuy rằng vẫn là buổi trưa, mảnh tường trong nhà chính đã bị để xuống, ngăn cách nhà chính thành hai gian, thùng gỗ đang đặt ở trước giường. Trước tết đương nhiên phải tắm nước nóng, tắm rửa mình đến sạch bóng, không thể mang theo dơ bẩn qua năm mới. Mai Sóc lo lắng khuya trời lạnh, cho nên ban ngày đã đun nước chuẩn bị để cho hấn tắm.

Đổ nước nóng vào, thử một chút nước ấm vừa đúng, nàng nhắc mảnh tường lên, Lâm Xước đang ngồi ở trước bàn, ngón tay chỉ qua từng chữ từng chữ, miệng lẩm bẩm. Nàng đi lên trước lấy cuốn sách dưới tay hấn ra, "Tắm."

Hấn đi vào bắt đầu cởi quần áo, bên cạnh thùng gỗ vắt khăn vải chà sát cơ thể. Mai Sóc ngồi ở trước bàn, nhìn 《Bách Gia Tinh》kia vốn đã vượt qua một nửa, một tay chống đầu của mình, muốn đi vào không?

Lâm Xước đã vào thùng gỗ, bên trong truyền đến tiếng nước chảy rào rào, Mai Sóc đứng lên, không biết là nên đi ra gió lạnh thổi một chút để dễ dàng xuống một số suy nghĩ đẹp để đầy não của mình, hay là trực tiếp vén rèm đi vào.

Lúc hấn tắm trước kia, nàng đều trực tiếp nán lại ở sân sau, chờ hấn tắm xong mới vào nhà, thứ nhất nàng muốn ở trong nhà, đoán chừng hấn cũng không chịu tắm. Mai Sóc nhìn mảnh tường, bây giờ hấn cũng thật là tin tưởng nàng, nàng vẫn ở lại chỗ này, hấn cũng dám xuống nước tắm rửa rồi.

Lâm Xước không biết trong lòng người bên ngoài đang đánh giằng co, vẫn còn đang ghi nhớ chữ mới vừa học, thì ra là họ của hấn và nàng đều là một thiên bàng đây.

Nhìn một chữ mực kia giống nhau như đúc, hấn đã vui vẻ rất lâu.

Hấn vốc nước lên giội ở trên người mình, không nghe thấy tiếng mảnh tường bị vén lên, mãi đến khi khăn vải trong tay bị người rút đi từ trước người.

"A." Hấn tròn tròn mắt nhìn người tới, "Người... Sao người đi vào?"

Mai Sóc gãi gãi đầu, "Ta chà lưng cho người." Không đợi hấn nói gì, nàng đứng ở phía sau hấn, "Người với không tới."

Lâm Xước ngồi ở trong thùng gỗ, cuộn thân thể mình thành một đoàn, đôi tay bao bọc hai chân cong lên, khăn vải ướt nhẹ chà trên lưng. Mai Sóc nhìn hấn dán vào vách thùng gỗ, thân thể cả người cứng ngắc, cúi thấp thân thể, "Cho ta thấy, không có gì phải xấu hổ."

Hấn cúi đầu thấp xuống, lộ ra lỗ tai đỏ ửng lên, Mai Sóc vót lên mái tóc dài của hấn, dính ướt nắm ở trong tay, đổ chút nước xà phòng từ từ xoa xoa.

"Chúng ta là người thân mật nhất, cho nên, đừng cảm thấy đây là người không thể gặp." Nàng rửa sạch tóc dài bôi bọt màu trắng của hấn, xoa hai vai của hấn, muốn cho hấn thả lỏng ra.

Lâm Xước vẫn không có phản ứng gì, nàng kéo một cái tay của hấn, chuyển qua lau chùi tỉ mỉ, tiến tới bên tai hấn, "Lại không thích ta chạm vào người sao?"

Một lúc lâu, rốt cuộc hấn lắc đầu một cái, giọng rất nhỏ gần như chìm ngập ở trong tiếng nước chảy, "Không, không phải."

Mai Sóc cười khẽ, một tay mon trón vai thon gầy của hấn, cuối cùng, dưới tay chạm đến cảm giác khung thân thể khiến sự đau lòng của nàng lần ất những thứ sâu nhỏ gây rối dày đặc lất nhất ở trong đầu kia.

Nàng ném khăn vải vào trong nước, "Tự người chà phía trước đi."

Đợi đến khi Lâm Xước tắm xong, trừng mắt lẫn nhau với Mai Sóc, "Người không đứng lên?" Mai Sóc ngồi ở trên giường, trong tay cầm áo đơn cho hấn thay.

Hấn không dám nhìn nàng, nắm khăn vải, cũng đang không ngừng lau chùi cùng một chỗ ở vách thùng gỗ, Mai Sóc thầm nghĩ, có lẽ hấn hoàn toàn không biết trong tay mình đang làm gì.

Nàng quyết định, hôm nay nói gì cũng không thể lảng tránh, hấn có chuyện càng cần nàng tới khai sáng so những chữ bên ngoài kia, ít nhất, không thể lại để cho hấn vẫn co ro cúm rúm như thế ở trước mặt nàng, đến cả thân thể cũng thẹn thùng đối với nàng trông thấy.

"Nước sắp lạnh rồi." Nàng lại nói.

Hắn vẫn còn đang lau, nàng đứng lên, d!^Nd+n(#Q%*d@n đỡ hắn mạnh mẽ kéo hắn đi ra từ trong nước, Lâm Xước đưa lưng về phía nàng, khăn vải trong tay rơi vào trong nước. Mai Sóc mở ra một miếng khăn vải lớn bọc hắn lại, trực tiếp ôm đến trên giường. Thật ra thì miếng kia vốn là khăn trải giường, lúc nàng mới vừa dọn tới thì bản thân làm dơ lại không giặt sạch sẽ, sau đó cắt một nửa sạch sẽ ra may hai lớp.

Tóc hắn còn ướt rồi tung lộn xộn, Mai Sóc kéo khăn vải lau tóc của hắn, mặt Lâm Xước đỏ lên, một tay đã nắm áo đơn đặt tại trước ngực, nàng kéo khăn vải ra, hắn cúi đầu bắt đầu mặc quần áo.

Hai chân thon dài trắng nõn cong lên, eo bị chặn che lại, Mai Sóc ngồi ở trước người hắn, hắn khoác thêm áo đơn, còn chưa có cài nút, ở trong không khí lạnh lẽo hạt đậu màu đỏ sậm kiểu diêm trước ngực đã hơi trở nên cứng rắn, cần cổ xương quai xanh bị tóc ướt che đầy hờ, như ẩn như hiện. Ý nghĩ mà nàng thật vất vả đề xuống lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, chớp mũi đột nhiên nóng một chút, ẩm ướt, không phải chứ?

Mai Sóc ngẩng cằm lên, đưa tay chùi qua dưới mũi, nàng, nàng lại đang chảy máu mũi.

Lâm Xước cài nút áo đơn, giường mắt trộm dò xét Mai Sóc một cái, không phát hiện nàng không bình thường, chui thật nhanh vào trong chăn bắt đầu mặc quần lót, nhìn trên giường đùn lên đoàn nhỏ, Mai Sóc ngược đầu, một tay bịt mũi, quả nhiên, nàng quả thật không thể tốt hơn bao nhiêu so với tiểu nha đầu mới biết yêu.

Mặc xong quần áo, hắn chui ra từ trong chăn, ngẩng đầu lên, "A, A Sóc người làm sao vậy?"

Hắn lão đảo xuống giường, vội vã vắt khăn lạnh tới đây đặt ở dưới mũi cho nàng, trong lòng Mai Sóc đang than thở rất lớn, còn may, hắn không biết là làm sao nàng lại chảy máu mũi, nếu không, nếu để cho người ta biết nàng lại nhìn hắn thì có thể thấy chảy máu mũi, coi như là nàng triệt để không còn mặt mũi gặp người rồi.

***

Sắc trời bắt đầu tối, bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ, Mai Sóc ngồi xỏm ở góc tường, "Pháo đâu? Đã nhét đi đâu rồi?"

"Bên này." Lâm Xước xách lên một chuỗi pháo, Mai Sóc khom lưng nhặt pháo lên, "Người biết đốt không?"

Hắn lắc đầu, "Ta xem người đốt."

"Người là không dám thôi." Nàng cười xấu xa mở cửa, siết chặt cổ áo của hắn, "Lấy đi ra ngoài trước, ta đi đốt cây nhang châm lửa."

Lâm Xước cầm pháo, kéo pháo, nhìn một đám trẻ con hi hi ha ha chạy trốn ở trong đồng tuyết, kéo một cái pháo xuống, đốt lửa cắm vào trong tuyết, sau đó bịt kín lỗ tai, mắt mở to mong đợi nhìn chăm chăm tuyết.

Lâm Xước cũng che lỗ tai theo, liền nghe được một tiếng, tuyết động bị văng lên. Hắn buông tay ra, Mai Sóc đang ra ngoài từ trong nhà, cầm trong tay nửa cây nhang nhỏ nhen lửa.

Nhà cách vách cũng đều có đàn bà ra ngoài đốt pháo. Mai Sóc một tay cầm pháo, làm bộ muốn đốt cháy, Lâm Xước bịt lấy lỗ tai, nàng đột nhiên để pháo tới trước mặt hắn, hắn "A" một tiếng, chạy đi xa xa nhìn nàng, nàng cười cầm pháo vào trong tuyết đốt.

Khắp nơi đều là tiếng đùng đùng vang dội bên tai không dứt, Mai Sóc ngược mắt nhìn màn đêm, nhớ tới rất nhiều năm trước. Lúc nàng còn nhỏ, có một lần giao thừa trong cung có người tới tặng cha rất nhiều thứ, trang@ddlqđ@bubble editor hình như bên trong có một loại pháo gọi là pháo hoa, đốt lên hoa lửa chói mắt đầy trời, màu sắc chói lóa mắt. Đáng tiếc, loại pháo hoa này rất hiếm thấy, ít lưu truyền ở dân gian, nếu không, hắn nhất định cũng sẽ thích.

"A Sóc."

"Hả?" Nàng quay đầu nhìn hắn, hắn đến gần bên người nàng, "Ta thật vui về."

"Cái gì?" Nàng lớn tiếng hỏi, tiếng pháo lẫn át tiếng của hắn, nàng nghe không rõ, Lâm Xước chỉ chỉ ánh lửa đang nhảy nhót bên cạnh, vừa cúi đầu, lớn tiếng nói, "Nhang sắp hết."

Đầu ngón tay Mai Sóc như bị phỏng, ném một vài đầu nhang sót lại ra ngoài, một trận tiếng pháo trước đó vừa vãn dừng lại, bên cạnh truyền đến tiếng cười nhàn nhạt của hắn.

Mai Sóc không quay đầu, ôi, bằng không thì trời mới biết nàng lại muốn làm ra chuyện điên rồ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mừng một mở cửa sớm, mừng hai về thăm nhà, mừng ba chẳng qua là trùng hợp, mừng bốn bỗng tạm ngừng no bụng. Mãi cho đến mừng năm, Thương gia nghênh xong thần tài, mới bắt đầu khai trương làm ăn.

Trong một tiệm bán sơn phấn trấn Tây Hà, bà chủ kia đã bị người khách này giầy vò đến hoàn toàn không duy trì nổi khuôn mặt tươi cười, "Tiểu thư, rốt cuộc người muốn màu gì? Tất cả màu sắc sơn phấn của ta đã đều ở chỗ này."

Trên cả mu bàn tay trái Mai Sóc thoa đầy các loại phấn, "Đừng tươi đẹp quá."

"Cho nên, ta đây cũng lấy ra màu nhạt." Bà chủ kia mở ra mấy hộp phấn, "Cái này là màu đỏ tía, với màu đàn hương này, đều thuộc về tương đối tối."

"Quá chán chường rồi."

"Nếu không người hãy thử xem màu vàng? Gần đây màu vàng phớt đỏ cũng bán được rất nhiều."

Mai Sóc lắc đầu liên tục, thân thể bà chủ kia khom xuống, "Tiểu thư à, người đã mè nheo nửa giờ, chỗ này của ta thật sự là không tìm được màu sắc người muốn."

Trong cửa hàng, màn cửa trước mặt đột nhiên bị vén lên, một người làm đi ra, trong tay đang cầm một chiếc hộp gỗ, phía trên bày chừng mười hộp phấn thật ngay ngắn, "Bà chủ, một nhóm điều chỉnh đẹp lắm."

"Để nơi này đi."

Mai Sóc đột nhiên xông về phía bà chủ kia nói: "Ta tự đi điều có được hay không?"

Nàng đi theo người làm kia vào hậu viện, trong xưởng nho nhỏ, trên đài dài bày đầy chất lỏng các loại hoa và loại hạt mài thành phấn, còn có phấn hạt dễ mịn và bột tan cơ bản nhất, người làm kia dẫn theo nàng ngồi xuống, "Tiểu thư, đại khái là người muốn màu sắc nào?"

"Ta cũng không biết." Mai Sóc thở dài, "Ta chỉ là không thấy thích."

"Vậy thì người muốn cho hấn thoa lên nơi nào?"

"Điều này cũng có khác nhau?"

"Dĩ nhiên."

"Lông mày."

Người làm kia trầm ngâm một chút, "Lông mày? Vậy người muốn không phải là phấn, người là muốn nhuộm vẽ ở lông mày hấn, là muốn vẽ đứng chứ?"

Mai Sóc gật đầu, người làm kia tiếp tục nói, "Thật ra thì lông mày, hoa lửa (hóa vàng dán) sẽ thích hợp hơn." Nàng ta đứng lên, đi tới một ô trên giá gỗ bên cạnh, lấy xuống một cái hộp nhỏ.

"Chẳng qua nếu muốn điều thật, cũng được, nhưng phải nhiều dùng chút bạch chi (mỡ trắng), nếu là phấn bình thường, người cũng vẽ không lên nổi, sẽ tan ra ngay."

Mai Sóc cúi đầu nhìn bên trong hộp, "Những thứ này chính là hoa điên?"

"Ừ."

Mai Sóc đưa tay cầm lên một cái xanh biếc nho nhỏ, giống như là lông chim, chạm khắc mang theo cảm giác mơ hồ, nhìn qua thì không tệ. Có điều, nàng tưởng tượng lông mày Lâm Xước dán lên tươi đẹp như vậy . . . Lắc đầu liên tục, không được không được.

Chọn nửa ngày, chọn trúng hình dáng một đóa hoa sen nho nhỏ, một cái mặt quạt, còn có mấy mảnh tròn đơn giản lớn nhỏ không đều.

"Vậy thì lấy cái gì dán lên đây?"

Người làm kia đưa cho nàng một hộp sứ nhỏ hơn nhiều so với hộp phấn, "Đây là a giao (keo), quẹt lên một chút xít, miệng hà hơi thổi ra làm nóng,

liền hòa tan, để ở sau lưng rồi dán lên. Về phần lúc lấy xuống, dễ dàng hơn, tắm nước nóng một chút là được."

"Đa tạ. Chẳng qua ta vẫn suy nghĩ muốn điều."

"Vậy ta giúp ngươi, ngươi nghĩ xem muốn màu sắc gì."

***

Nến đỏ đã mua xong, rượu và hoa quả khô đều có sẵn, giá y đi tìm Phong đại thúc chuyên môn khâu vá sửa đồ cho người ta ở thôn trên kia làm, có lẽ ngày mai sẽ có thể xong rồi.

Lục đạo sinh, đạo thứ nhất trao cho nhà mẹ chàng trai, đồng thời đặt thư mời, đạo thứ hai trao cho nhà cha chàng trai, đạo thứ ba trao cho di thím bác chồng, đạo thứ tư trao cho thân quyến lớn tuổi hơn, đệ ngũ đạo vẫn như cũ là trao cho nhà mẹ chàng trai. Có điều là một đạo chính thức nhất trong lục đạo, nhiều đồ nhất, đồng thời trao Lễ Thư, đạo thứ sáu còn lại là lễ ra mắt cho chàng trai, tiếp theo nên trao nghênh thư định ra ngày thành thân.

Nhưng mà đây chỉ là quy củ mới bắt đầu, thông thường gia đình cửa nhỏ cũng không còn nhiều thân thích như vậy, dần dần, thật ra thì lục đạo sinh đã biến thành ba đạo sinh, lúc trao thư mời một đạo, trao Lễ Thư một đạo, cuối cùng lễ ra mắt và nghênh thư cho chàng trai lại một đạo.

Một đạo sinh phức tạp nhất cũng từ đạo thứ năm biến thành đạo thứ nhất, đạo thứ nhất này, đối với người phụ nữ muốn cưới danh môn khuê tú mà nói, có đủ nở mày nở mặt hay không, trực tiếp liên quan sinh thư có sẽ được tiếp nhận hay không.

Chỉ là cái này cũng không có quan hệ với nàng, trong ngực Mai Sóc giấu lại hộp phấn lông mày kia, trong lòng không ngừng suy nghĩ, sinh thư không có người nào có thể trao, Lễ Thư không người nào có thể nhận, nghênh thư không người nào có thể đưa. Nàng vốn không quan tâm những thứ này, nhưng nếu ba thư sáu sinh không kết thúc được, không biết hẳn sẽ nghĩ như thế nào.

Sắc trời đã tối, tuyết đọng dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng bạc nhàn nhạt, nàng đi ở trong tuyết, trên đất tuyết đọng bị giẫm đầy phát ra tiếng xào xạc, ngược mắt nhìn nhà bên cạnh trong cửa sổ lộ ra ánh nền màu quất ảm áp, trong lúc bất chợt nàng cảm thấy nóng lòng trở về nhà.

***

Đẩy cửa ra, Lâm Xước đang đứng ở trước giường, giống như là đang nhét thứ gì vào phía dưới gối đầu, nghe được tiếng động đột nhiên xoay người lại, "Ngươi...ngươi trở lại."

Mai Sóc nhếch nhếch khóe môi, đi tới trước người hắn, "Ta đột nhiên nhớ tới, tiền lì xì áp tuổi kia của ngươi đã đề rất nhiều ngày, cũng nên lấy ra rồi."

Giấy đỏ bao lại, thật ra thì chỉ có mấy văn tiền, Mai Sóc ngồi ở trên giường, lấy tay muốn kéo gối đầu lên.

"Không muốn." Hắn đột nhiên vội vàng nhào tới một tay đè lại gối đầu, thân thể nửa ngã ở trên giường, trên mặt đỏ bừng bừng, cũng không dám nhìn nàng.

Mai Sóc càng thêm khó hiểu, càng muốn biết rốt cuộc là phía dưới gối đầu này cất giấu cái gì.

"Vậy chính ngươi lấy ra." Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, bộ dạng giống như là muốn tránh ra. Lâm Xước không nghĩ ngờ có lừa gạt, buông lỏng tay đặt ở trên gối đầu. Ngay trong nháy mắt hai tay hắn rời khỏi gối, Mai Sóc đã chặn ngang mở ra, xách gối đầu lên.

Khăn đỏ thêu uyên ương, Mai Sóc nhẹ nhàng cầm lên, khóe miệng vẽ ra nụ cười thật sâu, một tay mon trón, "Tiểu Xước Nhi, ngươi thật là đủ thiên vị." Nàng lại nắm gối đầu nhỏ bên giường kia đặt dựa vào tường, phía trên thêu trúc xanh, chính là cái đầu tiên hắn thêu.

"Lần này đường may lại chính tề hơn nhiều."

Sớm thêu khăn đỏ còn giấu ở phía dưới gối đầu như vậy, kết quả lại bị nàng phát hiện, hẳn giống như là làm việc gì sai bị bắt cái bao, cúi đầu, ấp úng nhẹ giọng nói, "Thêu nhiều hơn, thì chính tề."

Nàng đặt khăn đỏ lại dưới cái gối đè xong, ô eo ếch hắn, "Ta nghĩ, ta đều trao ba thư tới trong nhà Vu An nhé, lại từ nhà nàng ấy cưới ngươi tới đây."

"Chúng ta là cách không xa, đến lúc đó sáng sớm ta có thể đưa ngươi đi, giữa trưa lại đón ngươi trở về rồi." Như vậy, qua một hồi ở trong thôn xóm, tất cả mọi người sẽ biết, hẳn là chính quân mà nàng chính đáng hợp tình cưới về.

Mai Sóc một tay ôm đầu hắn càng chôn càng rơi xuống vào trong ngực, "Ngươi cứ nói xem?"

Hắn dựa vào trên vạt áo nàng, Mai Sóc cúi đầu, thấy đầu đen nhánh này đi xuống thấp lại thấp, khẽ cười buông hắn ra, "Vậy thì tốt, ta thật đói, com tối đâu?"

***

Hai ngày sau, là một ngày trời trong, ánh nắng khi có khi không, cũng không biết tuyết có phải sắp ngừng thật vậy hay không. Lâm Xước đứng ở trước mặt chuồng gà, thân thể nửa ngồi. Mùa đông, bản thân bọn nó không tìm được cái gì ăn, mỗi ngày đều phải cho ăn thêm một lần.

"Lâm công tử." Sau lưng truyền đến từ một giọng nữ thật thấp, thân thể hắn run lên, thiếu chút nữa hạt bắp khô trong tay cho gà ăn đều rơi ra.

Mẹ luôn gọi hắn là lão nhị, cha gọi hắn là Xước Nhi, Mai Sóc gọi hắn là Tiểu Xước Nhi, người trong thôn không phải gọi hắn là lão Nhị Lâm gia, chính là trực tiếp gọi Lâm Xước, lần đầu tiên, có người gọi hắn với vẻ nho nhã như vậy.

"Ngươi... Ngươi tìm A Sóc sao?"

Mai Sóc còn ý ở trên giường, ngày hôm qua vì chuẩn bị thành thân bận bịu đến rất khuya, có lẽ là nàng mệt mỏi. Hắn để lại điểm tâm ở trên bàn, cũng không biết trước khi ngủ thì nàng có thể thức dậy hay không.

"Ta nghe nói các ngươi sắp thành thân rồi hả?" Tề Minh đứng ở sau lưng hắn, nhìn động tác hắn rải hạt bắp. Mai Tam thiếu này, dĩ nhiên thật đúng là dám tự quyết định cưới chính quân như vậy, xem ra phân lượng chàng trai này trong lòng nàng rất nặng.

Lâm Xước duỗi ra một tay gỡ rối tai, gạt đầu một cái, rải xong hạt bắp trong tay, hắn quay người lại, "Ày, ngươi muốn vào nhà không? A Sóc có thể còn chưa dậy."

"Không cần... không cần, ta chỉ là tới chúc mừng các ngươi." Có thể, muốn cầu xin điều khác, nàng nên xuống tay từ trên người hắn.

Tề Minh đi không bao lâu, Lâm Xước đi tới trước nhà, vừa lúc cửa bị đẩy ra, Mai Sóc ngáp, "Nói chuyện với người nào đấy?"

"Thím Tề." Hắn đi tới trước người của nàng, Mai Sóc hí mắt, cúi đầu gác cằm lên trên vai hắn, đáng vẻ uể oải.

"Sao ngươi không ngủ thêm một lúc?"

"Đói bụng." Thật ra thì, nếu không phải là nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng hắn và người ta nói chuyện, nàng cũng sẽ không dậy.

"À, điểm tâm đã sắp nguội rồi." Hắn chạy thật nhanh vào trong nhà, cầm Mai Sóc không có sức, hắn đột nhiên lấy vai ra, thân thể nàng loạng choạng về phía trước một chút, một tay vịn khung cửa, thẳng người lên lắc đầu khẽ cười nhìn hắn đi thử nhiệt độ trong chén cháo nhỏ.

Tương lên men nổi lên, dùng để xào đậu nành, lại thêm một chút xiu thịt thái hạt lựu, hương mặn đậm đà, kèm với cháo thì không có gì thích hợp hơn, Mai Sóc uống xong một ngụm cuối cùng, "Canh giờ cũng xấp xỉ rồi, ta đưa ngươi đi qua."

***

Trà lái, bánh đoàn viên, hoa quả khô dùng vỏ đậu phộng và quả nhãn, ba thứ cùng trao, có lẽ cũng rất ít thấy rồi. Gia súc tiết kiệm, vài vốc tiết kiệm, đồ trang sức tiết kiệm, tiền sinh cũng cùng tiết kiệm, Mai Sóc nhìn vệt màu đỏ cực kỳ chói mắt cách đó không xa trong tuyết, nhớ lại trước kia mình đã từng thấy sinh lễ, từ gạo và mì, trà lái đến hải vị tam sinh (hải sản, ba loại heo, bò, dê), quả lạnh màu đường càng thêm tràn đầy mấy hộp Bát Bảo lớn, bánh hỉ trên gánh, vài vốc tơ lụa thành ống, càng không cần phải nói hương pháo, vòng vàng, viên châu ngọc bích.

Thật ra thì nàng biết hắn sẽ không để ý những thứ này, có điều trong lòng cũng sẽ muốn cho hắn tốt nhất, bởi vì, hắn đáng giá.

Trước cửa nhà Vu An quần lên lụa đỏ, rõ ràng sáng sớm mới đưa hắn đi qua, hiện tại, cũng đã bắt đầu nhớ hắn. Nàng phát hiện tim mình đập mãnh liệt, mọi người nói Cận Hương Tình Khiếp (người xa quê lâu ngày sẽ thấy sợ hãi một cách khó hiểu), bây giờ nàng coi như là cận nhân tình khiếp sao?

Mai Sóc dùng sức nhéo một cái ở trên cánh tay của mình, vỗ vỗ đầu của mình, "Ngươi bình thường một chút có được hay không?" Nàng vừa làm bầm lâu bầu, đi tới nhà Vu An, chỉ thấy cặp chị em kia cười xấu xa chặn ở cửa.

"Làm gì?" Nàng đề phòng nhìn hai người.

"Tay không mà đến, lại muốn cưới người về? Ngươi đúng là nghĩ khá lắm."

"Ta đã trao sinh rồi."

"Ngươi không biết, còn phải điềm tốt sao?"

"Không có."

"Không có thì không cho vào, không cho.. không cho." Hai tay Vu Ninh mở ra, như Môn Thần (thần giữ cửa) ngăn cản, trang@ddlqđ@bubble

editor Vu An cười ôm con gái nhỏ lên chạy đến, cô bé kia đầu tiên là nhìn mẹ, tiếp đó quay đầu nhìn về phía Mai Sốc, "Dì à, chú đang khóc đấy."

Mai Sốc bèn một phát kéo Vu Ninh ra, đẩy cửa bèn vọt vào, Lâm Xước đã đổi lại giá y đồ thẩm cả người, đang ngồi ở bên cạnh chính quân Vu An, chính quân này bèn tung mở khăn đỏ trong tay đội lên cho hắn, "Ồ kia này, sao ngươi lại xông vào?"

"Ngươi...ngươi không có khóc."

Từ sau lưng truyền đến tiếng cười của Vu An, "Mai Sốc, Tiểu Bảo nhà ta rớt răng rồi, nói chuyện lọt gió. Ta nghĩ bé muốn nói là chú ở trong phòng."

Mai Sốc chỉ ngây ngốc nhận lấy tay Lâm Xước, Vu An ở phía sau nâng đỡ nàng, "Tốt lắm, mau chóng đến nhà ngươi vái trời đất đi."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bep Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Nén đầu đỏ giống như nước mắt nhỏ từng giọt rơi xuống ở trên bàn, tay nàng run run vén lên khăn đỏ đội đầu của hắn, dưới ánh nến chiếu hàng mi nét mày rừ xuống của hắn làm cho nàng hầu như không thể nói.

Duy nhất một chút lý trí còn sót lại đang nói cho nàng biết, rượu hợp cần còn chưa có uống..., nàng đi xuống giường, rót hai ly rượu trong, đưa một chén cho hắn, "Uống một hớp nhỏ là được rồi."

Lâm Xước ngửa đầu uống một hớp nhỏ, trong miệng cay thật khó chịu, Mai Sốc cầm lấy ly rượu kia của hắn uống một hơi cạn sạch, lại nhét ly rượu mình uống chỉ còn lại đáy vào trong tay hắn.

Hắn hơi nhíu lông mày thanh tú lên, bụng ly rượu uống xong, mở rộng miệng nhỏ nhả thở ra, Mai Sốc lấy ly rượu đi, trở lại xoa trán của hắn, "Ngày đại hi, không cho cau mày."

Hắn thả lỏng lông mày, ngược mắt nhìn nàng, chỉ liếc mắt một cái, lại rút trở về. Ngồi ở trên giường, một cái chân trên mặt đất ma sát biên độ nhỏ trước sau.

Rượu giống như là một luồng nhiệt tinh tế chảy xuống từ cổ họng kéo dài suốt đến bụng. Mai Sốc đứng ở trước người hắn, đưa tay bắt đầu cởi áo ngoài của hắn, gỡ bỏ cái nút buộc không tính là phức tạp, giá y màu đỏ sậm bị để qua chân giường. Nàng đưa tay vuốt cổ của hắn, cúi người dán vào bên tai hắn khàn khàn hỏi, "Biết ta muốn làm cái gì không?"

Hắn run lên một cái, há mồm muốn nói, lại phát ra một tiếng rên rỉ thật thấp, "Ừm."

Mai Sốc ngồi vào trên giường, kéo hắn qua dựa vào trước người mình, "Ngươi biết?" Tay phải dò vào bên hông hắn, từ từ cởi vạt áo.....

***

"Tiểu Quai, Tiểu Xước Nhi, đừng như vậy, ra ngoài có được hay không?" Mai Sốc ngồi ở trên giường, trong ngực ôm tới một đoàn kén dùng chăn bao lấy, đưa tay muốn kéo chăn xuống, mới nhúc nhích chút ít, hắn lại lập tức kéo lên thật nhanh, chính là vui mình ở bên trong không chịu ra ngoài.

"Rốt cuộc là sao hả?" Nàng quay đầu lại nhìn về phía ga giường, tuy nói nàng không biết lần đầu tiên chàng trai phá thân rốt cuộc sẽ chảy bao nhiêu máu tanh, máu tanh bày ra trên giường này, hình như là hơi nhiều một chút. "Ngươi...ngươi rất đau sao?"

Không ai để ý nàng, nàng vò vò đầu, 0di33xn0dafnB30fys0doon tới hôm qua làm xong thì hắn ngủ thiếp đi, sáng nay nàng tỉnh lại bèn dậy nấu nước muốn thay hắn mát xa, trở lại chỉ thấy hắn bao bọc mình thành con nhộng, làm sao cũng không chịu ra ngoài.

"Vậy, cái kia rất đau xót sao?"

Trong đoàn chăn truyền ra một tiếng nói thật thấp, nàng nghe không rõ ràng, lỗ tai sát đến gần, "Ngươi nói cái gì?"

Lần này lại không tiếng động, "Vậy ít nhất để cho ta bụng nước nóng cho ngươi dùng một chút."

Mai Sốc chờ cả ngày, đột nhiên tiếng nói trở nên vô cùng bi thương, "Ngươi, cứ như vậy không cần ta nữa sao?"

Đoàn chăn bỗng nhúc nhích, đầu Lâm Xước rốt cuộc lộ ra, "Không, không phải." Suy nghĩ hắn kết lại, lời này, sao sẽ trở thành đi ra từ trong miệng

nàng?

Mai Sóc thuận thế kéo chân xuống, "Rốt cuộc ngươi chịu đi ra rồi."

Lâm Xước chống lại tầm mắt của nàng, lập tức lại muốn vui đầu trở về, một tay Mai Sóc nắm cằm của hắn, "Nhìn ta." Ánh mắt hắn né tránh, trên gương mặt bay qua hai áng mây hồng.

"Tiểu Xước Nhi, ngươi là đang xấu hổ, hay là," Một ý nghĩ nảy lên, khiến trong lòng nàng lạnh một mảng lớn, "Ngươi...ngươi không thoải mái? Không thích?"

Hắn không biết trả lời nàng như thế nào, hắn cảm thấy đây là chuyện không nên làm, nhưng hết lần này tới lần khác, không phải là hắn không thích, mà là rất thích, hắn không lừa được mình, rõ ràng là thích nụ hôn của nàng như vậy, tất cả mọi chuyện tối hôm qua nàng làm.

Hắn áp úng, trong miệng không phát ra được âm tiết từ đơn của câu, Mai Sóc nghe xong nửa buổi, rốt cuộc mơ hồ đoán được chút. "Ngươi cảm thấy đây là chuyện không sạch sẽ?" Nàng neho mắt lại, Lâm Xước cho là nàng tức giận, thân thể co rút, vừa động, mới phát hiện ra giữa hai chân mình thật sự có chút đau nhức.

"Tiểu Xước Nhi," nàng thở dài, "Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ là e thẹn, không ngờ ngươi lại cho rằng đây là chuyện cầu thả." Nàng dừng một chút, "Mẹ ngươi và Hà Nguyệt gì đó, họ không phải thế phu, cho nên mới phải bị người nói là gian phụ dâm phu."

Nàng chỉ chỉ mũi của hắn, "Đây là chuyện chỉ có thể làm cùng thế chủ mình, biết không? Là chuyện thân mật nhất, đừng cảm thấy nó không sạch sẽ."

Chờ một lát, hình như hắn từ từ hòa hoãn lại, nàng lại nói, "Ngươi thật sự cảm thấy không thoải mái sao?"

Cả đầu hắn vùi vào trong ngực nàng, trang@ddlqd@bubble editor cảm thấy trước ngực nàng mềm mại mà sát mặt của mình, lại đỏ mặt nâng đầu lên, nhỏ giọng mở miệng, "Không, không biết."

Mai Sóc thở phào nhẹ nhõm, "Được rồi, nước đã sắp lạnh, ta xoa cho ngươi một chút."

Mặc dù tối hôm qua nàng đã đè nén mình làm hết sức dịu dàng, hắn vẫn là mệt mỏi một lúc bèn ngủ thiếp đi. Mai Sóc hôn trán của hắn một cái, "Tiểu Xước Nhi, mau mau dưỡng tốt thân thể nhé."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Đêm qua động phòng phần nên đỏ, đợi sáng sớm lại cô cậu trước đường. Trang điểm xong nhỏ giọng hỏi thế quân, họa mi đậm nhạt hợp thời không. Mai Sóc cầm bút kẻ mày lông mềm trong tay, đột nhiên nghĩ đến mấy câu thơ này, ním môi một cái. Lúc này sắc trời đã sáng, trên mái hiên trụ bằng treo ở phía dưới đang hòa tan một chút xú, trong nhà, trong phòng bếp bay tới hương cháo nhân nhạt, Lâm Xước hít mũi một cái.

"Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi."

Trên bên trái mày truyền tới cảm xúc lạnh lạnh tron nhẵn, hắn không biết nàng đang làm gì, trong tay nắm một nắp hộp sứ thanh hoa nhỏ, hộp đang ở trong tay nàng, chợt liếc nhìn, hắn còn tưởng rằng đó là Tuyết Hoa cao thắm màu sắc, lại nhìn kỹ, nhưng là bột nhuyễn mịn, thế nhưng chút bột này nhìn qua lại không giống như là son phấn, không có chút nào liên quan, thổi hơi cũng sẽ không bay ra.

Mùi cháo thơm, hình như bắt đầu có mùi khét.

"Xong rồi." Mai Sóc thu hồi bút, hài lòng nhìn kiệt tác của mình, Lâm Xước ngược mắt nhìn nàng, nàng đưa tay đưa gương đồng trên tủ nhỏ đầu giường cho hắn.

Hắn kinh ngạc mà nhìn xem người trong gương đồng, không thấy vết sẹo ở lông mày, biến thành một cánh hoa khuyển nhạt màu. Màu đỏ rất nhạt, mang theo âm áp nhân nhạt say lòng người, giống như là buổi tối sau khi uống một chút xú rượu khê nổi lên màu đỏ bùng ở trên da thịt trắng nõn. Mà vết sẹo kia, cùng một chỗ với cánh hoa, giống như là cố ý tô lại trên vết thương ở dưới cánh hoa.

Mai Sóc nhét hộp son lông mày vào trong tay hắn, "Lỡ ra mắt của ta, tuy đã muộn chút, ngươi còn thích không?"

Lông mày thanh tú tinh tế khê kéo lên, mang đến ảo giác hoa nở, đôi mắt đen bóng được nổi bật lên càng trở nên Thủy Nhuận (ẩm ướt nước), Mai

Sóc đưa tay xoa gương mặt của hân, đột nhiên nghe được một tiếng tiếng vang ục ục, nàng khó hiểu nói, "Tiếng gì?"

Hân cúi đầu, "Đúng, là bụng của ta đang kêu."

Lúc này Mai Sóc mới phát hiện ra, trong nhà truyền đến từng đợt mùi khét, "Nguy rồi." Nàng chạy vào phòng bếp, "Lần này toàn bộ cháy khét rồi."

Lâm Xước đi theo sau nàng vào, nàng mở ra nắp nồi, một đợt hơi nước nóng bỏng đập vào mặt, miếng cháo đặc dính sát đáy nồi màu cháy vàng, cháo đã sắp bị nấu khô bốc lên bong bóng nho nhỏ, nước canh còn sôi lại không nhiều phát ra tiếng vang ục ục ục ục.

Mai Sóc gãi gãi đầu, xem ra kể từ sau khi hân tới, nàng xa nhà bếp quá lâu rồi, đến cả nấu cháo cũng có thể nấu cháy khét, "Còn có thể ăn đấy, ít nhất cháo này đủ thơm."

Lâm Xước xi bật cười, "Ừ, rất thơm."

Mai Sóc nhìn hân, trong lúc bất chợt hiểu ý trăm năm trước Uyên vương không tiếc mạo hiểm suýt nữa mất giang sơn, tâm tình tự động si mê chỉ vì được một nụ cười của Quân.

Mảnh phù dung sười ảm trong đêm xuân, từ nay quân vương chẳng lâm triều, nếu như đổi lại là nàng, cũng sẽ thà rằng lựa chọn làm một hôn quân muốn mỹ nhân không cần giang sơn.

***

"Xàn xạt, kìn kít kết..." Trước cửa quét ra một mảnh đất trống, một bên cửa chất đống một người Tuyết, cầm một cây cà rốt làm lỗ mũi, trên đầu còn mang một cái đầu lạp (nón rộng vành). Lâm Xước xách băng ghế ngồi xuống, dùng một tay vịn nồi sắt lớn lật qua lật lại, một tay kia cầm xẻng nhỏ không ngừng xúc lọ nồi.

"Lâm công tử." Âm thanh này truyền đến, hân lại run rẩy thiếu chút nữa xúc xẻng nhỏ trong tay đến trên tay kia, hân ngẩng đầu lên, "Tề đại thẩm, người kêu tên ta là được, ta tên là Lâm Xước."

"Được, Lâm Xước. Người đây là đang làm gì đấy?" Tề Minh khẽ khom thân thể xuống, lúc nhìn đến mặt hân hơi ngẩn người một chút, xem ra chàng trai tân hôn quả nhiên sẽ có biến hóa rất lớn, vốn mặt mũi bình thường không có gì đặc sắc, cũng đã có thể được cho là thanh tú, lúc này lại làm cho người ta liếc mắt nhìn không tự chủ muốn nhìn kỹ nữa.

"Xúc lọ nồi."

Tề Minh ngồi xổm người xuống, đưa tay cầm lấy chén nhỏ trên đất nhìn một chút lại trả về, "Vậy tại sao phải gom lại những muội than này?"

"Chúng ta là đốt rom củi và củ khô, những tro rom rạ này có thể cầm máu, còn có thể dùng để trị lở sinh đau trong miệng." Hân dừng lại động tác, nghiêm túc giải thích với nàng ta.

"Hoá ra là như vậy."

"Tề đại thẩm, người có chuyện gì sao?"

"Thê chủ nhà người đâu?"

"A Sóc đi mua rượu rồi."

"Ồ." Tề Minh đứng lên, "Thật ra là ta tới tìm người."

Lâm Xước có chút không hiểu nhìn nàng ta, nàng móc ra một cái trâm ngọc từ trong lòng ngực, "Các người thành thân ta cũng không có đưa quà tặng gì, bù lại ở chỗ này thôi."

***

Tề Minh hỏi thị quân nàng ấy, "Chàng trai tuổi như các người đều thích cái gì?"

Đó là một thị quân trẻ tuổi nhất của nàng, rồi đi kinh đô là bèn dẫn theo hân ở bên cạnh, bởi vì thị quân này xuất thân nhà nghèo, chịu được khổ nhất. Hay bởi vì thật sự trẻ tuổi, những chỗ này không giống ở trong Thành Trì lớn, nạp thị quân trẻ trên mười mấy tuổi chừng hai mươi cũng không có gì không bình thường. Nàng vì che giấu tai mắt người, vẫn nói với người ta đó là con trai của nàng.

Thị quân này suy nghĩ một chút, "Đồ trang sức, quần áo, son phấn, đồ vật xinh đẹp, đáng yêu."

Tề Minh gật đầu, quả thật, chính những đứa con trai ăn sung mặc sướng kia của nàng cũng đều thích những thứ đồ tinh xảo này. Đề nói ăn thịt

người miệng ngán, bắt người tay mềm, vì vậy nàng đặc biệt chế tạo cây trâm ngọc thanh lịch này, nhưng nàng không ngờ Lâm Xước sẽ từ chối.

"Đây chỉ là quà tặng."

Hắn lắc đầu, "Ta không thể nhận."

"Tại sao?"

Hắn cúi đầu tiếp tục xúc đáy nồi, "Cái này rất quý trọng, ta không thể nhận."

"Mọi người toàn là hàng xóm, có cái gì không thể nhận, một chút tâm ý của ta, đừng từ chối. Từ chối nữa chính là xem thường ta." Nàng nhét trâm ngọc vào trong tay hắn, xoay người rời đi.

Truyền đến tiếng chào sất chạm đất từ sau lưng, vạt áo bị người níu lại, "Tề đại thẩm, ta... Ta không thể, người lấy về đi." Lòng bàn tay mở ra, bởi vì dính lọ nồi có chút đen sì, hắn ngược mắt nhìn nàng ta, tay kéo vạt áo nàng ta rút trở về, ánh mắt có chút khiếp đảm, lại bước bình cứng ngắt ngăn ở trước mặt nàng ta, nhất định phải để nàng ta lấy trâm ngọc lại.

Tề Minh rất bất đắc dĩ, rất khó hiểu, không phải nói chàng trai trẻ tuổi đều sẽ thích những thứ đồ này sao? Tại sao Mai Sóc thiếu lại cười một người kỳ quái như vậy, rõ ràng rất nhất gan, rồi lại bước bình đến gay gắt.

"Dùng lễ tặng ra ngoài thì ta không thu lại." Dù sao cũng là người làm quen Đái Đào Thị Vệ, giọng nói không tự chủ trở nên nghiêm khắc, Lâm Xước có chút sợ hãi, giọng thấp đến mức giống như là muỗi kêu, "Nhưng mà, ta không nhận." Một chữ cuối cùng giống như là rơi ra từ trong kẽ răng, không hề có sức lực.

Mai Sóc không có ở đây, hắn sẽ vô cùng không có cảm giác an toàn.

Bởi vì thiếu hụt cảm giác an toàn, cho nên đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy cảm, mặt mày người trước mắt này mang theo lệ khí, hắn không nhìn ra được, nhưng bản năng phát giác được, ánh mắt hắn nhìn nghiêng về phía sau, hi vọng có thể thấy bóng dáng quen thuộc kia.

"Hôm nay ta lấy ra, sẽ không chuẩn bị lấy lại. Tóm lại, người nhận." Nàng đẩy tay hắn trở về, nghiêm mặt. Nàng chỉ còn dư lại chưa tới thời gian nửa năm, thật vất vả nghĩ đến biện pháp, cũng không muốn để hắn làm thất bại nữa.

Lâm Xước bẹp môi không dám nói không, lại không muốn nhận, khoe mắt vừa nghiêng, khi thấy bóng dáng màu xám tro bên hông giắt hồ lô rượu kia, thành thói không lo lắng ngâm cọng rom từ từ vòng qua góc nhà cách vách.

Lâm Xước chạy tới, đột nhiên đâm vào trong ngực nàng, Mai Sóc không hiểu ra sao, trong lòng lại vui vẻ, đây coi như là đang nghênh đón nàng về nhà? Hai tay hắn nắm cánh tay của nàng, Mai Sóc giương mắt thấy Tề Minh, "A, Tề đại thẩm, người cũng ở đây."

Lâm Xước ngẩng mặt lên, đưa trâm ngọc cho nàng, "A Sóc, người trả lại cho Tề đại thẩm có được hay không? Ta không lấy."

Mai Sóc nhận lấy trâm ngọc, nhếch miệng lên một thoáng nụ cười khiến Tề Minh bất chợt cảm thấy trên lưng nổi lên lạnh lẽo.

Thì ra là không phải đang nghênh đón nàng, là đang tìm chỗ tránh.

Chẳng qua có thể đầu tiên nghĩ đến tránh trong ngực nàng, nàng rất hài lòng, vỗ vỗ đầu Lâm Xước, nàng nói với Tề Minh: "Tề đại thẩm, xin lỗi, Tiểu Xước Nhi nhà ta không thích trâm ngọc, hắn thích trâm gỗ."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tề Minh ngồi ở chỗ ngồi hàng đầu quán kịch, một mình uống rượu buồn bã, giống như không nghe thấy đối với tiếng ca diễn y y nha nha trước mặt, sau lưng bị người vỗ một cái, "Vi sao đến rồi cũng không tới tìm ta?" Bụng Khâu Mạt quá lớn, đi ngang qua một loạt chỗ ngồi ở đó thật là khó khăn.

Những người làm kia thấy Huyện lệnh đại nhân, lập tức tiến lên dời bàn ghế chung quanh ra, dọn dẹp ra một mảng lớn chỗ trống cho hai người.

"Làm sao ngươi có rãnh rồi tới đây?"

"Chao ôi, tranh thủ lúc rãnh rồi. Gần đây bị Tề gia này làm cho ta cũng bẽ đầu sút trán."

"Tề gia?"

"Đúng rồi, lại nói cũng coi là Bôn gia ngươi, thế nào, không phải có quan hệ thân thích với ngươi chứ?"

"Ta không có thân thích ở trong trấn này."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Đại tiểu thư Tề gia này dám muốn kết hôn với con trai nhỏ của ta, vốn thật ra là ta cũng không có ý kiến gì, mà tiểu tử tông Lăng thị không chịu đồng ý. Ôi, ta kẹt ở trong đó, coi như là trong ngoài không được lòng người."

"Ngươi đồng ý không được sao, còn quản hấn khi gió có đồng ý hay không?" Tề Minh uống một hớp rượu, giọng nói vẫn là bức bối đến sợ.

"Hắn là từ nhỏ bị chính quân ta nuông chiều, muốn gió có gió, lúc này muốn thật sự buộc hắn gả đi, nhất định không chắc sẽ làm ra chuyện gì." Khâu Mạt nhận lấy trà người làm đưa lên, "Ngươi làm sao vậy? Đáng vẻ buồn bã ỉu xiu."

"Còn không phải là Mai Tam Thiếu"

"Thì sao, một chút tiến triển cũng không có à?"

"Đừng nói nữa, tron bóng không lưu dấu tay, lần đó ta xin nàng giúp ta sửa nóc nhà, nói bóng nói gió cũng bị nàng dẫn qua, nếu không thì giả bộ ngu." Nàng quơ quơ bầu rượu trống rỗng trong tay, ý bảo người làm bên cạnh đổi, "Còn có chàng trai mà nàng cưới được, một chút đồ trang sức không thích, cái gì cũng không chịu lấy, ta cũng không có biện pháp nào."

"Cõi đời này, thật không có những người khác biết điều khác Cửu Hoàng Triều Phượng sao?"

Tề Minh lắc đầu liên tục, "Không có." Nàng tiếp tục uống rượu, Khâu Mạt đề lại bầu rượu, "Chẳng qua ngược lại gần đây ta nghe được tin tức, người nhất định sẽ có hứng thú."

"Cái gì?"

"Mai đại thiếu về Phong thành."

"Thật?"

"Nghe nói là vậy."

"Xem ra, ta nên đi Phong thành một chuyến." Tề Minh đột nhiên đứng lên, con hát trên đài sợ hết hồn, âm thanh dừng lại.

"Các nàng là tỷ muội mình, nàng ấy sẽ giúp ngươi?"

"Ngươi quên sao? Mai Sóc, nàng lại là ngẩng đầu ra khỏi nhà."

***

Đêm lạnh như nước, trăng sáng lập loè ở trong mây, Mai Sóc không cẩn thận giẫm một phát trên người tuyết ở cạnh cửa, đập bụng bẹp xuống, nàng gãi đầu, "Lần này nguy rồi." Đây chính là Tiểu Xước Nhi chất đóng một buổi chiều mới tích tụ ra được.

Nàng ngồi xổm người xuống, vốc một đống tuyết trắng, lấp lên vào đó, lấy tay vỗ phẳng lại, lúc này mới đứng dậy.

Ở trong màn đêm câu đối đám cưới trên cửa không thấy rõ chữ, nàng đưa tay bóc xuống, đẩy cửa đi vào, nhưng mà khắp nơi đều tối đen như mực.

"Tiểu Xước Nhi, ngươi đang ở đâu? Sao không thấp ánh nến?"

Theo ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng mơ hồ thấy hắn đang đứng ở bên giường thả màn vải, "Hôm nay là mừng mười."

"Mừng mười thế nào?"

"Mừng mười là ngày con chuột gả con, *d&d#l@q^d<.com> thấp ánh nến sẽ bị dọa đến bọn nó."

Mai Sóc nhắc mình lên đi tới, lần này thật sự là đưa tay không thấy được năm ngón rồi, nàng đưa tay sờ tới mặt của hắn, tiện kéo thân thể hắn qua, "Đây chỉ là một truyền thuyết."

"Có lẽ là thật đấy?" Hắn ngẩng mặt lên, thật ra thì cái gì cũng không thấy, "Trước kia phụ thân từng nói, rất nhiều việc chỉ là chúng ta không tin mà thôi, không có nghĩa là nó không tồn tại."

Mai Sóc ngẩn ra, đưa tay chính xác không nhầm búng xuống trán của hắn, "Thật muốn biết cha ngươi là hạng người gì, có thể dạy dỗ ngươi như vậy..."

Lời nàng nói chưa hoàn tất, ôm lấy hắn, Lâm Xước không nhịn được hỏi nói: "Như vậy cái gì?"

Mai Sóc không trả lời hắn, chỉ cười nói, "Nếu không thể hù đến bọn nó, vậy chúng ta làm chút chuyện không cần thấp ánh nến là được rồi."

Sau đêm tân hôn đó, hai ngày nay nàng cũng không chạm vào hắn, nàng lục lọi từ cổ áo xuống phía dưới còi quần áo hắn, không cần nhìn cũng đoán được hiện tại trên mặt hắn hiện ra đồ ửng.

Trong nhà tối thui vang lên tiếng xiêm áo xột xoạt và tiếng rên rỉ nhàn nhạt.

...

Mai Sóc lật người, thuận tay ôm lên trên người hắn, đưa tay cuốn tóc bên tai hắn, "Nguyên tiêu, muốn đi hội đèn lồng không?"

"Muốn." Tiếng nói thật thấp, còn đang hơi thở hổn hển, mang theo lười biếng khó che giấu sau ân ái, nghe được trong lòng Mai Sóc lại nhộn nhạo, đưa tay xoa trên da thịt mỏng mẩy non mềm của hắn. Không bao lâu, tiếng hít thở nặng nề của hắn truyền đến, vậy mà đã ngủ thiếp đi.

Mai Sóc buông hắn xuống, đắp kín mền, ôm cơ thể mềm mại của hắn, vốn tưởng rằng sẽ khó có thể ngủ, chưa từng nghĩ rằng mới vừa dính vào gối đầu một lúc thì cũng ngủ thiếp đi.

***

Mười lăm tháng giêng Tết Nguyên Tiêu, lại kêu lên Nguyên Tiết, một buổi sáng tỉnh mơ thì có thể thấy đèn lồng được bắt đầu dựng lên, còn có người múa sư đang tập luyện, quán rượu quán cơm cũng bắt đầu bán bánh trôi, dầu chùy, bánh gạo nếp, canh nát.

Mai Sóc ôm Lâm Xước từ trên xe đẩy tay xuống, "Lão Mã, đa tạ."

"Không khách khí, dù sao cũng là thuận đường."

Tạm biệt Mã Anh, nàng lôi kéo tay Lâm Xước, "Ta nói còn quá sớm đấy."

Hắn cúi thấp đầu, ngượng ngùng nhỏ giọng nói, "Ta không ngủ được."

"Bánh trôi tươi sốt, bánh trôi làm tẻ điện, Odi33xn0dafnB330fys0doon mới ra lò, nguyên liệu nhân bánh nóng hổi, vừng, bánh đậu, hạch đào, son tra..."

Tiếng la truyền đến từng đợt, "Bánh trôi trân châu, Kim Quế Viên tử, bánh trôi bí đỏ, bánh trôi rượu cất..." Cũng là hai gia đình đối diện quán cơm nhỏ, một người kêu một tiếng, một người khác thì cố gắng muốn đề tới.

"Muốn đi ăn chút không?"

Lâm Xước gật đầu, hai người đi tới một nhà trong đó ngồi xuống, người làm kia lập tức nhanh nhẹn lau bàn sạch sẽ, "Hai vị muốn cái gì? Hễ là nhà đối diện có, chỗ này ta đều có tất cả."

"Làm sao ta biết nhà đối diện có cái gì?" Mai Sóc buồn cười nói.

"Nói như thế này hễ là ăn vặt tết Nguyên Tiêu, chỗ này ta đều có."

"Vậy thì tới hai chén canh nát, hai cái dầu chùy."

"Tốt lắm, ta lập tức làm tại chỗ, rất nhanh sẽ có thể ăn rồi."

Lâm Xước xoay người, có chút hăng hái nhìn tới nàng bao lên nguyên liệu nhân bánh ở giữa bột mềm, nặn thành hình cây búa, làm hai cái bỏ vào trong nước sôi, chỉ chốc lát viên chùy nổi lên, nàng lập tức vớt lên ném vào trong một chậu nước giếng lạnh lẽo bên cạnh, đồng thời đổ dầu vào trong nồi, sau khi sôi trào ném viên chùy vào chiên giòn.

Xèo xèo giọt nước sôi bắn bọt lên, không bao lâu, dầu chùy chiên vàng rực bóng lưỡng được đặt ở trong đĩa nhỏ đưa lên, còn có hai chén điểm tâm vị ngọt sền sệt dùng bột khoai lang và bột củ sen trộn cùng nhau, bỏ thêm hạt sen, trái nhãn, táo đỏ.

Lâm Xước chưa từng ăn canh nát và dầu chùy, tò mò cắn một cái, vừa giòn vừa thơm, mang theo một chút xiu chua ngọt của son tra, nước bọt đầy miệng. Tiếp theo hần mức một miếng canh nát đưa vào trong miệng, hương vị canh nát ngọt ngào mềm dính gần như muốn dính lên đôi môi.

Mai Sóc nhìn hần, ý cười thỏa mãn đầy mặt, mình cũng mức miếng đưa vào trong miệng, mới vừa nuốt xuống, lại nghe phía ngoài truyền tới tiếng một cô gái tức giận, "Tại sao nàng muốn dựng một tháp đèn thì chúng ta phải nhường lại toàn bộ chỗ, chúng ta có còn làm ăn hay không?"

"Đại thẩm à, xin người bớt giận, mảnh đất này vốn đều là Tề gia, là gia đình cho bà thu tô mướn ra ngoài, bà thu tô lại cho chúng ta mướn."

"Đây là thế nào?" Mai Sóc hỏi người làm kia, nàng lau cái bàn bên cạnh, "Đại tiểu thư Tề gia muốn dựng tháp đèn ở mảnh đất trống lớn trước mặt này, những chỗ kia lúc đầu là gian hàng nên cũng phải lấy đi. Đây không phải là những người kia không muốn, đều đang ầm ĩ đấy. Chỉ là đất này vốn của người ta, ầm ĩ có ích gì đâu?"

Nàng vừa dứt lời, một đình cổ kiêu dũng ở trước mặt đám người kia, người phụ nữ mới vừa lớn tiếng nói, "Tề Minh Châu, người này tính là cái gì?"

Hai bên mỗi một tiểu thị vén lên màn kiệu, một cô gái tuổi còn trẻ mặc áo gấm đi ra, Kim Hoàn buộc tóc, lướt qua người trước mặt một cái, "Đây là đất nhà ta, ta muốn dựng tháp đèn ở chỗ này, có vấn đề sao?"

"Vậy người còn để chúng ta làm ăn hay không?"

"Ít làm một ngày, sẽ chết sao?"

"Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, loại đại tiểu thư như người sống trong nhung lụa làm sao biết ngày này quan trọng bao nhiêu đối với chúng ta."

"Vậy cũng không biết đấy, dù sao mảnh đất này, hôm nay là ta dùng chắc rồi." Nàng buông hết lời, xoay người lại đi vào trong kiệu, mấy kiệu nương (người phụ nữ nâng kiệu) nâng kiệu lên, hai tiểu thị đi theo bên kiệu, đi đến phía trước. Đi qua trước mặt quán cơm này, Lâm Xước đột nhiên lên tiếng nói, "Ca ca."

"Hả?"

"Ta thấy ca ca."

"Thấy thì thấy thôi." Nàng đẩy cái chén trước mặt hần, "Sắp nguội rồi, nhanh ăn đi."

□ □
Tập tin gửi kèm:

□
đèn lâu.jpg [125.34 KiB | Đã xem 550 lần] đèn lâu.jpg [125.34 KiB | Đã xem 550 lần]

□
banhtroichien.jpg [39.92 KiB | Đã xem 550 lần] banhtroichien.jpg [39.92 KiB | Đã xem 550 lần]

bánh trôi.jpg [42.6 KiB | Đã xem 550 lần]

□

dầu chùy.jpg [31.87 KiB | Đã xem 550 lần]

□
bánh gạo nếp.jpg [45.12 KiB | Đã xem 550 lần] bánh gạo nếp.jpg [45.12 KiB | Đã xem 550 lần]

canh nát.jpg [30.28 KiB | Đã xem 550 lần]

□ □

Chương 25

"Tô Triều, không cho phép ngươi nhúc nhích." Giọng nói vô cùng khoẻ khoắn, phá vỡ một sáng sớm yên tĩnh ở trong hoa viên Tô gia, bóng dáng của cô gái dừng lại, xoay người lại lấy lòng cười nói, "Tiểu công tử, có chuyện gì sao?"

"Hôm nay là tết Nguyên Tiêu."

"Ta biết."

"Ta muốn đèn thỏ."

"Vậy, tìm người mua đi?"

"Ngươi làm cho ta."

Về mặt Tô Triều đau khổ, "Ta cũng không biết."

"Ta dạy cho ngươi."

"Tiểu công tử, ngươi đã tự mình biết làm rồi, muốn ta làm làm gì?"

"Ta mặc kệ, ta cứ muốn ngươi làm." Tô Cẩm hơi ngẩng đầu lên, miệng cong lên. Tô Triều than thở, gã sai vặt tiểu thị đi qua cửa không cảm thấy kinh ngạc cười đi tới, lão quản gia đột nhiên chạy vào, "Tô Triều, bên ngoài có người tìm ngươi."

"Người nào?" Tô Cẩm hỏi.

"Không biết, nàng nói gì đó, kỳ niên bất thính triều, nguyên sóc phùng đoàn nguyệt (*) gì đó." Không phải là tất cả điện tử sách luận đàn

(*): hên năm không nghe sáng sớm, đầu mồng một gặp tháng giêng (híc dịch tạm thời)

Lông mày Tô Triều chợt nghiêm nghị, đột nhiên lắc mình trong nháy mắt không thấy bóng dáng. Tô Cẩm chạy đuổi theo về phía cửa, "Ngươi muốn đi đâu?"

***

Gió đêm xuân hoa nở ngàn cây, càn quét rơi xuống, sao như mưa. Ngựa quý xe chạm khắc hương đầy đường, tiếng Phụng tiêu cảm động, âm ngọc xoay sáng, cả đêm Ngự Long (cá rồng) múa. Sau hoàng hôn, bóng đêm dần tới, Lâm Xước ngược đầu nhìn tháp đèn cao chừng trăm thước này, đèn lồng lớn màu đỏ đang giăng đầy rủ xuống trên dây thừng thô, đèn đuốc sáng trưng.

Trên đường phố cho dù quán rượu tiệm trà đều là ánh đèn đồng thời đốt, tiếng chiêng tiếng trống, một khúc sênh ca, tiếng nhạc mười dặm không ngớt, nhiều nhà ngọn đèn đuốc đêm giống như ban ngày, quán nhỏ tiệm lớn càng thêm đèn màu tề tụ, hẳn chưa từng trải qua cảnh tượng bực này, một đôi mắt làm sao cũng nhìn không tới.

Tết Nguyên Tiêu náo nhiệt, có thể nói là đứng đầu tất cả ngày lễ trong một năm, cũng chỉ đêm thất tịch còn có thể thoát cùng sánh vai. Mai Sóc ở bên cạnh hắn, cẩn thận che chở hắn, giương mắt thấy bên cạnh đầu người chật chội chỗ một dãy bán đèn tường lớn, cười nói, "Có muốn đi đoán đồ đèn hay không?"

"Ta không biết."

"Ta bảo đảm ngươi biết, có tin hay không?"

Lâm Xước lắc đầu, nàng lôi kéo hắn đi tới, cái gọi là bán đèn tường, một mặt đèn lồng dựa vào vách tường, ba mặt dán mảnh câu đối, hẳn là người đoán trúng tự có diêm tốt đem tặng, đều là chút đồ chơi nhỏ không đáng tiền, đám người bán hàng rong cũng vì hấp dẫn người tới đây mua đèn màu.

Mai Sóc vốn dáng dấp cao, cũng không cần chen, đứng ở phía sau đám người, đôi tay khoác lên cổ hắn, híp mắt lướt qua từng cái đồ đèn một, Lâm Xước không nhìn thấy, chỉ là ngửa đầu ra sau nhìn nàng.

Nàng đột nhiên cười nghiêng người tiến lên, xoay một cái đèn hoa ở trong góc, người bán hàng rong đang ở phía dưới đèn hoa cười nói với nàng, "Tiểu thư, có thể lấy xuống nhìn."

Nàng gật đầu cảm ơn, lấy xuống thì thầm về phía Lâm Xước, "Nghe. Tám cái chân, giờ mặt lồi, hai cây cây kéo múa cắt ở phía trước, từ nhỏ hoành hành lại bá đạo, trong miệng thường ỏi bọt, là cái gì?"

"Con của à."

"Cho nên ta nói ngươi sẽ đoán được."

Lúc này người bán hàng rong lấy ra một dây đỏ tua nhét vào trong tay hắn, cười nói với Mai Sóc, "Dễ nhất cũng có thể bị ngươi lật ra được, tiểu thư, nếu không bản thân ngươi đoán một lần nữa?"

"Được." Mới vừa nói xong, vừa đúng người bên trên đang nhao nhao âm ỉ tranh một câu đồ chữ, " 'Linh thai phương thôn, tà nguyệt tam tinh (Phần mộ một tác vuông, trăng nghiêng ba vạch) '. Phương thôn không phải có núi Phương Thôn sao, tam tinh chính là ba giờ, nhất định là một chữ 'sán' (汕)."

"Vậy tà nguyệt này? Nếu ta nói, tà nguyệt chính là trăng rằm, nhất định là chữ 'vịnh' (灣)."

" 'âm' (心), là một chữ tâm," Một giọng nam thanh nhã, "Tà nguyệt như câu, tam tinh tại thượng (trăng nghiêng như vẽ, ba sao ở trên cao), linh thai phương thôn chính là ý trái tim."

"Không tệ không tệ, tiểu công tử đoán trúng rồi." Người bán hàng rong này gỡ xuống một chiếc đèn hoa sen, sau lưng chàng trai kia dẫn theo hai tiểu thi, một người trong đó nhận lấy, hắn xoay người rời đi, trong đám người đột nhiên có người nói, "Đây không phải là tiểu công tử Khâu gia sao, tài tử đệ nhất trấn Tây Hà, chẳng trách."

"Hắc, ta nghe nói tối nay Tề đại tiểu thư dựng tháp đèn chính là vì hắn, sao hắn lại tới nơi này giải đồ nhỉ?"

"Đây không phải là trời còn chưa tối sao, không bằng chúng ta cũng đến tháp đèn bên kia xem kịch vui đi."

Đùn đẩy nhốn nháo đi mấy người, Mai Sóc nhìn đèn hoa bên trên, trong lòng thầm nghĩ có muốn mua một cái cho Lâm Xước chơi hay không, người bán hàng rong này men theo tầm mắt của nàng, cười nói, "Tiểu thư, chỗ này ta có mấy đồ đèn khó đoán, nếu như ngươi trúng, thì đưa tặng đèn hoa cho ngươi như thế nào?"

Nàng hăng hái lên, "Có cái gì?"

Nàng gỡ xuống một chiếc đèn kéo quân cỡ cao nhất, chỉ thấy phía trên viết đầy đặc dòng chữ khá hơn chút, "Đây là một cái khó đoán nhất, ngươi tới nhìn một chút như thế nào?"

Mai Sóc nhận lấy đèn tỉ mỉ nhìn thật kỹ, *d&d#l@q^d<.com> chỉ thấy phía trên dùng chữ Khải nhỏ nghiêm túc viết:

Xuống lầu, kim châm liệu trước roi

Hỏi ông trời, người ở phương nào

Hận vương tôn, vẫn rời đi

Mắng oan gia, nói đi khó giữ

Hối hận ban đầu, ta lỡ miệng

Có đi tới, không lui lại

Đen trắng không cần hỏi

Tách ra không cần đao

Từ hôm nay chớ dựa vào kẻ thù

Ngàn dặm tương tư vứt đi tiêu

Mai Sóc cười trả lại đèn kéo quân cho nàng ta, người bán hàng rong này cho là nàng đoán không ra, nàng lại nói, "Ta lại cho ngươi viết phần đèn lựa như thế nào?"

Người bán hàng rong này có chút kỳ quái, nhưng mà vẫn gật đầu, lấy đèn lựa ra, Mai Sóc lấy bút chấm đầy mực, cũng dùng chữ Khải nhỏ viết

xuống:

Nguyên tiêu tốt lành, chân chừ ngồi dưới ánh đèn

Tiếng kêu trời, người ở nhà ai

Hận Ngọc nương, không có chút lời tri tâm

Chuyện trước mắt, muốn ngừng mà không được

Từ nay về sau, ta làm vỡ không nói hấn

Luận giao tình, cũng không kém

Nhuộm thành màu đen, không nói được lời nói trong sạch

Muốn tách ra, trừ phi đao cắt xuống

Cho tới bây giờ, quãng đến tay ta vô lực lại kém

Nghiền ngấm dần đo, cửa và Tâm nhi đều là giả

Người bán hàng rong này nhìn đầu tiên là sừng sốt một chút, tiếp đó kinh ngạc gật đầu liên tục, chỉ vào đèn hoa bên trên với Lâm Xước, "Những đèn hoa này, thích gì, tùy tiện chọn đi."

Lâm Xước ngẩn ra, lời kéo vạt áo Mai Sốc, "Thật à?"

Nàng gật đầu, hần chỉ chỉ một chiếc đèn thỏ nho nhỏ, người bán hàng rong này lấy xuống, nói với Mai Sốc: "Phu quân nhà ngươi cũng thật là không tham lam, ta đây nhiều đèn hoa quế quay, đèn kéo quân hoa lệ như vậy không cần, ngược lại là muốn chiếc đèn thỏ nho nhỏ như vậy."

Mai Sốc cười vuốt vuốt đầu của hần, thật ra thì câu đó chữ này, trước kia lúc ở nhà đã chơi chung với lão đại lão nhị, bằng không nàng cũng không thể nào nhanh như vậy là có thể viết ra ngay được. Lâm Xước xách theo đèn thỏ, vào sau khi hai người đi không bao lâu, một bóng người đứng ở trước hàng đèn đó đi qua, ánh mắt lướt qua chiếc đèn nhỏ mới dán ra này, đột nhiên dừng bước, một ngón tay chỉ ngọn đèn kia, mặt như sương lạnh, "Đây là người viết?"

Người bán hàng rong này không nhận được sự run cả người, trang ## bubble gương mặt nhìn bầu trời, tuyết này cũng sắp tan, sao đột nhiên lại hạ nhiệt độ? "Đây là thư pháp của một vị khách mới vừa rồi."

"Người nào?"

"Chỉ là một người khách nữ."

Nàng kia nhướn lên lông mày, "Nói rõ một chút, nàng ta đi hướng nào?"

***

Theo màn đêm càng thêm sâu đậm, tháp đèn cũng có vẻ càng ngày càng huy hoàng, trước mặt phía sau cũng đứng không ít người, Mai Sốc dè dặt vai Lâm Xước, "Ngao ngawn đừng đi lung tung, cơm tối người cũng chưa ăn, ta đi mua chút bánh trôi chiên dầu trở lại. Nhớ, đứng ở chỗ này nhìn đèn lâu là tốt rồi."

Lâm Xước gật đầu, nhìn nàng băng qua một con phố bên cạnh, quay đầu lại cúi đầu duỗi ngón tay ra gãi gãi lông tơ dán trên lỗ tai đèn thỏ, "Nhị đệ, sao người lại ở trong đây?"

Từ sau lưng truyền đến tiếng quen thuộc sừng sốt, hần xoay người liền gặp được Lâm Ảnh đứng ở cách đó không xa.

"Ca ca."

Lâm Ảnh từ từ đến gần, thấy rõ hần, ánh mắt càng thêm trở nên kinh ngạc, nói không ra nơi nào thay đổi, nhưng cả người đều không giống nhau. Lâm Ảnh cúi đầu thấy đèn trong tay hần, "Một mình người?"

"Thê chủ dẫn ta tới." Lâm Xước muốn nói lại thôi, "Ca ca, người... Người có khỏe không?"

"Ta có cái gì không tốt." Hần mở tay ra, "Hiện tại ta ăn ngon ở được, ngược lại người... Thê chủ người đối với người như thế nào?"

"Rất tốt."

"Nhìn ra được, không nói với người nữa, ta phải đi về, một lát đại tiểu thư muốn tìm người rồi."

Hắn nhìn Lâm Ảnh đi mất bóng, một tay tiếp tục gãi lỗ tai thỏ, trong lòng luôn nghĩ lần trước nhìn thấy Lâm Ảnh thì đáng về hắn khổ sở. Ca ca, ca ca lớn lên giống với phụ thân như vậy, cho dù vào sau khi phụ thân chết, hắn càng ngày càng xa lánh mình, hắn cũng chỉ là đang tức giận thôi, giống như tất cả mọi người cảm thấy mình là mệnh đoạn chương khắc chết phụ thân.

"Tiểu Xước Nhi, chọn một cái."

"Cái gì?" Hắn quay đầu lại, thấy Mai Sóc cầm trong tay hai bao giấy dầu gói bánh trôi lớn, một cái thì có nửa cái lớn bằng bàn tay, chiên trên mặt vàng óng ánh, nhìn qua giòn giòn.

"Một cái là bánh nhân thịt mỡ heo, một cái là bánh nhân bốn cay, chọn một cái, ta cũng không biết cái nào là nhân gì."

"Bốn cay?"

"Bốn cay mù tạc, tỏi, hẹ, gừng." nàng cười đến không có ý tốt, "Chắc rất cay rất rít miệng."

"Cái này." Hắn chỉ chỉ một cái kia ở tay phải nàng. Mai Sóc đưa cho hắn, hắn cắn xuống một cái, trên môi dính đầy dầu sáng bóng, gương mặt thấy Mai Sóc đang nhe răng trợn mắt hít khí, không nhịn được cười ra.

"Cười ta?" Nàng đưa tay xoa xoa dầu trên miệng hắn, "Ngon không?" Ngón tay nhét vào trong miệng, "Ta nên mua hai cái bánh nhân thịt."

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

"A Sóc, đó là cái gì?" Lâm Xước ngửa đầu lên, nhìn trên bầu trời đêm cháy lên pháo hoa rực rỡ, kinh ngạc há to miệng, giờ cao bánh trôi chiên trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất cũng không biết. Mai Sóc dứt khoát nghiêng đầu qua sấp lại nuốt gần phân nửa còn sót lại trong tay hắn xuống bụng, rớt trên đất còn không bằng vào bụng của nàng, dù sao bên cạnh có chính là ăn vật, đói bụng có thể mua nữa.

"A, pháo hoa." Nàng nhai bánh trôi ngọng nghịu trả lời.

Lâm Xước cúi đầu, "Thật là đẹp." Phát hiện trong tay chỉ còn lại tám giấy dầu trống không, bánh trôi đâu rồi, bị hắn làm rơi mất sao? Hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, cũng không thấy có, chẳng lẽ lăn rớt mất? Nhìn lại Mai Sóc, đã sớm nhai xong rồi nuốt xuống bụng không còn, trừ góc miệng dính một chút xiu mỡ bám khả nghi, nàng là lưỡi liềm đi, đưa tay kéo vai của hắn qua, "Đến gần chút, chúng ta xem pháo hoa."

Trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra là phóng ở nơi nào, chỉ thấy viên đạn này tiếp theo viên đạn kia lên trời cao, ngay sau đó hóa thành trăm ngàn tia ánh lửa năm màu, ngang dọc tán loạn, lại chậm rãi biến mất ở dưới màn đêm.

"Tê đại tiểu thư thật đúng là dốc hết vốn liếng." Bên cạnh đi qua hai người phụ nữ, đang chuyện trò, "Cũng không biết có ích hay không."

"Khó nói, ta xem nàng, tính có khả năng là phí công một hồi tương đối lớn."

Lâm Xước dừng lại, đứng ở trước mặt tháp đèn, ngửa đầu nhìn pháo hoa đầy trời, Mai Sóc quay đầu quan sát tòa tháp đèn này, dù sao cũng là dựng ngay tức thời, khung nhìn qua không phải kiên cố lắm, chính giữa buộc lên một chiếc đèn kéo quân to lớn làm cho dây thừng lụa màu buộc bên cạnh đều kéo tới căng. Trong lòng nàng thầm nghĩ vẫn là tránh xa một chút tốt hơn, còn chưa kịp nói chuyện, từ sau lưng truyền đến từng trận ồn ào náo động, quay đầu nhìn lại, đám người đang chen lấn về phía trước lại là đội trưởng múa sư đang tới đây, đám người vì tránh ra để mở đường, mắt thấy sắp chen lên.

Lâm Xước đang ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, đột nhiên không kịp chuẩn bị bị người chen lên, thân thể loạng choạng về phía trước một chút, lao vào vọt đến bên cạnh, Mai Sóc lại bị đẩy ra phổ bên kia.

Đội múa sư này tổng cộng có tám con sư tử, bên trong mỗi một con là hai người, màu sắc sư tử không giống nhau, trước mặt mỗi con đều có một người dẫn sư, mang đai đỏ buộc đầu, mặc quần áo vẽ màu đỏ, thắt lưng cột dải lụa màu, một tay cầm vải điều vung vẩy, một tay xoay tú cầu trên chọc sư tử về phía trước.

Con sư tử thứ nhất tới đây, râu đen mặt đỏ tai to, cái gọi là gõ khắc thành đầu tơ làm đuôi, mắt mạ vàng răng thiếp bạc, nó không ngừng nháy ánh mắt ánh vàng lấp lánh, nhảy lạt về phía đám người bên ven đường, nhào lộn, các loại động tác nhảy lên.

Cách đám người, Mai Sóc thấy Lâm Xước đối diện bị một động tác lạy chào của sư tử này chọc cho cười né tránh, nàng từ từ hoà hoãn lại thân thể có chút cứng ngắc, tự giễu cười, cũng chỉ là bị đội múa sư tách ra đứng ở hai bên đường phố mà thôi, đến cả Tiểu Xước Nhi cũng cảm thấy bình thường, nàng lại trông gà hoá cuốc, thật giống như đã xảy ra chuyện rồi.

Mấy con kẻ tiếp đều nhỏ hơn một chút, làm vài động tác chọc lét chọc cười, Mai Sóc đã hoàn toàn thả lỏng xuống.

Chỉ thấy con sư tử thứ nhất đã đến dưới tháp đèn, người múa sư này đột nhiên vén lên trang phục sư tử trên người, trong tay đầu múa sư đó nắm một thanh Loan Dao, mấy dao chém đứt mấy cây cột chống dưới tháp đèn. Tất cả động tác đều hoàn thành trong nháy mắt, đợi đến lúc đám người phản ứng lại, tháp đèn này đã phát ra tiếng ken két, chậm rãi nghiêng về phía trước, đèn lồng rơi xuống, ánh nến đốt giấy lụa thành từng quả từng quả cầu lửa, nện xuống đám người.

Phía dưới loạn thành một đoàn, người đẩy người, người chen người, chỉ muốn chạy đi, Mai Sóc không thấy rõ trước mặt, đưa tay ngăn một đèn lồng nện xuống, lại thấy được Lâm Xước bị người chen ngã xuống đất, nàng chỉ cảm thấy tim nhảy đèn trong cổ họng, sẽ sắp đi ra.

Nàng đã không thấy quả cầu lửa đèn lồng kia không ngừng nện xuống, không thấy tháp đèn ngã xuống, cũng không nhớ rõ cuộc là mình đang mượn lực phía trên cái gì, phi thân phóng qua đám người chặn kéo hấn qua, nguy hiểm thoáng né qua tháp đèn rơi xuống đất, tiếng ầm ầm vang lên, tháp đèn cao trượng cứ ngã xuống đất như vậy, gỗ vụn bay lên, tia lửa văng khắp nơi.

Mai Sóc đưa lưng về phía tâm đường, đầu Lâm Xước dựa vào trên vai nàng, trơ mắt nhìn tháp đèn nện xuống, đèn thỏ mới vừa hát ra lần dưới đất, bị ép tới tan tành.

Ngực của nàng phập phồng, thở hổn hển, một tay nặng nề đè đầu của hắn, hô hấp phả ra ở gần cổ hắn, Lâm Xước cảm giác mình sắp bị nàng ghim đến không thở nổi.

Phát sinh trong nháy mắt như vậy, trên đường phố hoàn toàn tĩnh mịch, khói bụi dâng lên, chỗ tháp đèn ngã xuống đất dấy lên một đồng lửa, tiếng huyền ảo dần dần trở lại, hai người động thủ kia đã bị níu lấy, người phụ nữ động đao này cũng bị người trói đôi tay, tức giận nói, "Là nàng ta buộc ta."

Cũng là người phụ nữ ăn nói với Tề Minh Châu sáng nay, Tề đại tiểu thư trở về dặn dò bà thu tô thu hồi đất cho nàng thuê, không chỉ tối nay, tương lai sau này, trên trấn Tây Hà cũng sẽ không có địa tô cho nàng nữa.

Người bên cạnh liên tục lắc đầu than thở, bị quá hoá liều lại thiếu chút nữa hại chết người vô tội, quả nhiên người vô cùng tức giận thì không có lý trí có thể nói.

Hai người phụ nữ kia bị quan sai mang đi, có người tới đây dọn dẹp tàn cuộc. Nơi khúc quanh đường, một người phụ nữ mặt lạnh đứng, híp mắt, mới vừa rồi rõ ràng thấy lão Tam, động tác rõ ràng như vậy, nhưng lập tức lại bao phủ trong đám người, không nhận rõ.

"Đại thiếu." Lặng yên không tiếng động, một người phụ nữ sau lưng nhích tới gần, khom mình hành lễ, "Tìm được nhị thiếu rồi."

"Nơi nào?"

"Tô gia thành Phụng Dương."

"Tô gia? Tô gia phường Gấm đó ư?"

"Không sai." Người phụ nữ kia dừng một chút, "Chúng ta không kéo nàng đi được, nhị thiếu nói, nàng xem trọng Tô Chức đại tiểu thư Tô gia, muốn, muốn..."

"Muốn cái gì?"

"Muốn gả vào Tô gia."

Trán Mai Kỳ nổi gân xanh, liếc nhìn đồng lửa đốt hừng hực cách đó không xa, "Đi, đến Phụng Dương." Lão Tam, trước tiên chờ ta giải quyết lão Nhị, trước hết để cho người Tiểu Dao một chút nữa.

***

"A, A Sóc."

"Ừ." Giọng nàng buồn buồn truyền đến trên cành cỏ, Lâm Xước cố gắng ló ra hít một hơi, "Người... Người biết bay?"

Mai Sóc thoáng buông lỏng tay ra, một tay ôm hắn, một tay vuốt vuốt đầu của hắn, "Không phải bay, chỉ là mượn lực nhảy vọt, người từng luyện võ đều biết."

"Ồ." Hắn cúi đầu không nói chuyện nữa, thật ra thì hắn cũng bị hù sợ, bị sợ đến không biết làm sao, có điều lúc được nàng ôm lấy, hắn lại an tâm, ngược lại thấy động tác nàng bay vọt khiến hắn kinh ngạc thật lâu.

Mai Sóc buông hắn xuống, lôi kéo tay của hắn, "Đi, ta muốn đi quán trà."

"Uống trà?"

"Ừ."

"Bây giờ là buổi tối, tại sao muốn uống trà?"

Mai Sóc nhìn hắn một cái, "Ta muốn an ủi."

***

Mí mắt Tề Minh nháy dòn dập, nàng kéo một thợ thủ công đẩy xe vận chuyển đá qua, "Mí mắt trái nháy là cái gì?"

"Mắt trái nháy tài, mắt phải nháy tai."

Cũng còn may, cũng còn may, nháy là mắt trái, nàng đi về phía trước, chưa được mấy bước, mí mắt phải cũng bắt đầu nháy, lần này nguy rồi. Là chỗ trấn Tây Hà đã xảy ra chuyện gì sao? Mai đại thiếu không tìm được người?

Thật là hối hận, nhận được tin tức nói gã Tề Phụng chuyển đến nàng bèn vội vàng chạy về kiểm thu, lòng như lửa đốt quên mình chỉ nói cho Mai Kỳ là Mai Sóc ở trên trấn Tây Hà, lại không nói cho nàng biết địa chỉ cụ thể.

"Tề tuần phủ." Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu la, nàng đáp lời đi tới, ấn khốe mắt của mình, sẽ không linh như thế chứ?

***

"Đại tiểu thư, đừng uống nữa."

"Lấy ra." Tề Minh Châu đoạt lấy bầu rượu, ánh mắt hắn khinh thường không ngừng phóng to ở trong đầu, phóng to nữa, nàng thật đúng là xui xẻo, trang ## bubble cũng chỉ là muốn làm hắn vui lòng, lại cũng có thể làm hư. Rượu lạnh như băng vào cổ họng, men say xông tới, nàng tức giận tròn trừng mắt nhìn, một tay vỗ cái bàn tròn, "Ta cũng không tin, ta không giải quyết được người."

Bóng dáng của Khâu La với người trước mặt dần dần chồng lên nhau, "Người...người tới làm gì? Không phải, không phải xem thường ta sao?"

"Đại tiểu thư, người say, đừng nữa uống." Lâm Ảnh tiến lên muốn cầm bầu rượu trong tay nàng, thân thể bị nàng ôm lấy, "Thế nào, chê ta vô dụng, nói ta cái gì cũng không biết."

"Đại tiểu thư." Lâm Ảnh giãy thân thể, hơi thở nàng mang theo cảm giác say phun lên, hắn ghét mùi rượu, khó chịu muốn ói, lại tránh né không ra.

"Ta cho người xem một chút, ta biết cái gì."

Thân thể bị nàng ném lên giường, Tề Minh Châu đóng cửa phòng lại, ánh mắt mê ly bắt đầu cởi quần áo hắn, Lâm Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, lại không hiểu cũng biết nàng muốn làm gì, hắn cắn răng thừa nhận sức tay nàng thô lỗ, trong lòng lại trải qua vui vẻ một hồi, như vậy, hắn cũng không cần nhìn ánh mắt người khác cả ngày, cả ngày bị người kêu đến hết đi.

Hắn muốn qua ngày thật tốt, giống như vừa bắt đầu hắn đã muốn rời khỏi thôn Tây Hà, hắn chán ghét cuộc sống như thế, hắn muốn áo gấm, giường cao gối mềm, sơn trân hải vị, dù là làm thị thiếp người ta cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27

Editor: trang bubble ^^

Một quả táo đỏ, hai đoá Cúc Hoa, ba mảnh Bạc Hà, bốn hạt cầu kỷ, cộng thêm năm giọt nước bưởi tươi, người làm kia có chút ngạc nhiên nhìn nàng, "Tiểu thư, cái này ngâm ra còn có thể uống sao?"

"Dù sao người ngâm dựa theo ta nói là được."

"A Sóc, tại sao nhất định phải ngâm như vậy?" Người làm kia không thể thay đổi được nòng, rốt cuộc đồng ý rồi đi, Lâm Xước đi theo nàng ngồi xuống, không nhận được hỏi.

Nàng kéo tay của hắn qua, tiến tới cần cổ mình, "Đây là cái gì?"

"Người...Cổ của người." Cổ có chút lạnh, Mai Sóc cúi đầu nhìn vào trong mắt của hắn, "Tim của ta nhảy đến nơi này rồi, không uống trà đặc chất an ủi này, không đề xuống được."

***

Từ quán trà ra ngoài, vừa qua khỏi giờ hội, đêm đã khuya, cộng thêm mới vừa xảy ra chuyện, trên đường phố cũng đã yên tĩnh lại, Mai Sóc ngồi xổm người xuống, "Đi lên."

"Tự ta đi là được."

Nàng nửa quay người lại, "Cũng bắt đầu ngáp rồi, lên đây đi, muốn ngủ thì ngủ, đến nhà ta ôm người lên giường."

Lâm Xước theo lời leo lên lưng của nàng, Mai Sóc đứng lên, đôi tay ôm chân của hắn, hai tay của hắn quấn ở trên cổ nàng, đầu khẽ rũ xuống, chính là dính vào trên vai nàng.

Vạn vật im tiếng, trên bầu trời đêm chỉ có mấy chấm sao nhỏ treo cao, trăng tròn giấu ở trong tầng mây, không rõ ràng lắm. Trên đường vốn có chút tối, bởi vì là tết Nguyên Tiêu, mọi người đều ngủ rất trễ, dọc đường, trong nhà phần lớn đèn đuốc sáng choang, cửa còn có treo đèn lồng. Sau tai cảm thấy hơi thở ấm áp của hắn phả ra, trong bụng mềm mại thiếu chút nữa hai chân mềm yếu, không đi đường được, trong tay Mai Sóc nắm thật chặt, nhẹ nhàng nâng thân thể hắn lên trên một chút. Nếu có thể cõng người tiếp nữa như vậy, đi bao lâu ta đều bằng lòng.

***

Trời tuyết tan luôn là lạnh hơn so với lúc tuyết rơi, Nguyên tiêu vừa qua, tiếp theo thì lập tức lập xuân, có điều tiết lạnh mùa xuân se lạnh, tuy nước hồ đã hết đóng băng, nhưng nước vẫn lạnh giống như băng.

Mai Sóc đẩy cửa ra, trong tay xách theo một cái rổ, ý cười đầy mặt, "Đoán ta mang theo cái gì trở lại?"

Trên rổ đang đắp một lớp vải mềm, Lâm Xước lắc đầu, "Không biết."

"Hình bầu dục, vỏ thì cứng, thịt nhưng rất dễ bẻ, bên trong có màu vàng có màu trắng, nhóp nhúa."

"Trứng?"

Mai Sóc vạch vải mềm, lại là hai quả trứng trắng trong hiện xanh, lớn hơn so với trứng gà không chỉ một vòng.

"Đây là trứng gì?" Lâm Xước cẩn thận cầm lên một quả, mon tron nhẹ nhàng.

"Trứng chim cốc."

"Chim ung biển?"

"Ừ."

"Nhưng, đây là trứng đó, còn chưa ấp nở?" Hắn cẩn thận từng li từng tí trả trứng về. Mai Sóc đắp vải mềm lên, "Người tới ấp trứng là được."

Hắn kinh ngạc tròn tròn mắt, "Ta...Sao ta biết, biết ấp trứng?"

"Không thì yên vị ở trên vỏ trứng, ngồi lên mười ngày nửa tháng, dĩ nhiên là ấp nở rồi."

Lâm Xước lắc đầu liên tục, "Mới không phải, dưới bụng nó có lông vũ, mới sẽ ấm áp, nếu không trứng còn không có ấp nở, chim non nhỏ sẽ chết rét. Làm sao ta có thể biết?"

"Trêu chọc người, để trong chuồng gà đi tìm con gà trống ấp trứng là được rồi."

Lâm Xước xách theo rổ đi ra ngoài, không bao lâu trở lại đột nhiên hỏi nàng, "A Sóc, động phòng tiểu thị là có ý gì?"

Mai Sóc vừa thở hổn hển một nửa, bị nước miếng của mình làm cho sặc, "Khụ khụ, người, khụ, người hỏi cái này làm gì?"

Hắn vỗ lưng của nàng, lại cúi thấp đầu, "Ta nghe người ta nói ca ca làm động phòng tiểu thị của Tề Đại tiểu thư." Không biết vì sao, nghe giọng nói những người đó hình như là một chuyện không tốt.

Mai Sóc thật vất vả thuận khí, hỏi có chút cẩn thận, "Người không biết?"

Thật ra thì gia đình giàu có bình thường, động phòng tiểu thị có hai loại, một loại là lớn tuổi hơn so với tiểu thư, bình thường đều là phụ thân phái đi, đã thông nhân sự, đặc biệt khai trai cho tiểu thư. Một loại khác chính là tiểu thư tự mình coi trọng thu vào, mà Lâm Ảnh rất rõ ràng là người sau.

May mà bởi vì Mai Kỳ chán ghét đối với đàn ông đã đến trình độ nhất định, cho nên trong viện ba tỷ muội bọn họ cũng không có tiểu thị thiệp thân, dùng đều là gã sai vặt, nhiều nhất chỉ có mấy người quét dọn sân. Nhưng đây cũng không có nghĩa là Mai Sóc chưa từng phong lưu khi còn trẻ, không tính là khách quen xóm làng chơi, hầu như cũng từng đi. Nàng không động vào xử nữ, cũng sẽ không tìm cùng một người đàn ông hai lần, nàng tự nhận là chưa từng có khoản nợ phong lưu nào, nhưng khi nhìn ánh mắt sạch sẽ của Lâm Xước, nàng không khỏi cảm thấy chột dạ.

Lâm Xước lắc đầu, mắt nàng chuyển lòng vòng, "Động phòng tiểu thị chính là người quan hệ tốt nhất với tiểu thư, người được sủng nhất. Tiểu thư, ừ, thích hẳn hầu hạ nhất."

Lâm Xước nghe xong, "Cái này cũng không có gì không tốt."

"Ừ." Nàng vẫn còn có chút chột dạ đáp một tiếng, nhìn hắn vào phòng bếp làm cơm trưa, mình đẩy ra cửa sân sau, cái trước đó chuẩn bị làm hộp nhỏ đưa cho hắn để dụng cụ vẫn chưa hoàn thành, vừa vận hôm nay tiếp tục.

Mai Sóc miệng hùm đang kẹp lưỡi dao mảnh, khắc hoa văn phức tạp ở trên mặt hộp, bởi vì không yên lòng, lưỡi dao vạch đến trên ngón cái của mình, đợi đến khi phản ứng kịp đau đớn, hoa văn bằng gỗ đã dính vào vết máu.

Nàng giờ tay chạy đến nhà chính muốn tìm gói thuốc, Lâm Xước đang ngồi nhóm lửa, ánh mắt liếc qua thấy ngón tay nàng nhuộm máu, vọt đứng lên từ trong lòng bếp, cầm lấy một chén nhỏ, trong cái chén có lọ nôi cạo xuống trước đó, hắn ngâm ngón tay nàng vào trong miệng liếm qua, sau đó trực tiếp nhét vào trong lọ nôi.

Mai Sóc lo lắng không biết hắn đang làm gì, đợi đến lúc lấy ngón tay ra, máu ngừng lại, lạnh lạnh giống như cũng không đau lắm.

"Đây là..."

"Lọ nôi, tối nay lại rửa đi, trước giữ lại chờ lau." Hắn cất chén nhỏ xong, cầm lấy tay nàng, "Đau không?"

"Sớm không đau."

Lâm Xước xoay người muốn trở về ngồi nhóm lửa, Mai Sóc đột nhiên quay vai của hắn lại, "Tiểu Xước Nhi, ta hỏi người chuyện này."

"Cái gì?" Hắn ngửa đầu lên, lời đến khoe miệng, Mai Sóc còn chưa nói ra miệng được, thôi, dù thế nào đi nữa đến cả phổ hoa hắn cũng không biết, lại nói đó đều là chuyện hắn gặp gỡ trước kia, có quan hệ gì đây.

"Buổi trưa hôm nay ăn cái gì?"

"Mì sợi."

"Đột nhiên lại muốn ăn mì như vậy?"

Hắn cúi đầu, "Hôm nay, hôm nay là sinh nhật ta, cho nên, ta muốn..."

"Cái gì?" Hai tay Mai Sóc bắt lấy vai hắn, dieendafnleequysddoon nắm hắn đến đau, thân thể Lâm Xước co rụt lại, đây là thế nào, nàng, nàng không thích ăn mì sao?

"Vậy, ta đi nấu cơm."

"Người... Sao người không nói cho ta?"

"À?"

Nàng lại vẫn không có hỏi hắn sinh nhật là lúc nào, thế chủ như nàng thật đúng là làm đến đủ thất bại. Không được, tuy là chậm, nàng phải suy nghĩ thật kỹ một chút, nên làm như thế nào bởi thường hắn.

"Tiểu Xước Nhi, người có đồ gì đặc biệt thích hay không?"

Lâm Xước cúi đầu xoắn tay áo, trên tay còn có dấu than củi mới vừa nhóm lửa, trong miệng hình như phun ra một âm tiết, Mai Sóc cúi đầu, "Cái

gi?"

"Ngươi."

Nàng ngẩn ra, ngây ngốc ngẩn người tại đó, Lâm Xước vội vàng giương mắt nói: "Không phải, không phải ta nói ngươi là đồ, ta...Ta chính là..." Chính là người nói thích gì, ta chỉ nghĩ tới ngươi.

Mai Sóc đột nhiên xoay người giống như là muốn đi ra ngoài, hần nắm vạt áo của nàng, gấp đến độ sắp khóc lên, "Ngươi đừng đi, ta...Ta không có ý đó."

"Tiểu Xước Nhi, đừng lời ta...Ta đi tìm cái rương, chui vào tặng cho ngươi."

***

Dĩ nhiên Mai Sóc không thể nào thật sự gói mình đưa cho hần, Lâm Xước bụng hai tờ mìn ra ngoài, trên mặt dập dờn hành lá cắt nhỏ, thơm nức mũi, "Nghĩ tới chưa?"

"Ngươi...Ngươi dạy ta giải Cửu Liên Hoàn chứ?"

"Chỉ như vậy?"

"Buổi tối đó kể chuyện xưa cho ta?"

"Còn gì nữa không?"

Lâm Xước ngẩn mắt, hình như đang rất cố gắng suy nghĩ, Mai Sóc gấp sợi mìn lên bắt đầu ăn, hần mới nói: "Ngươi...Ngươi có thể đi theo ta thăm phụ thân một chút không?"

***

Tùng bách thấp thoáng, một tấm bảng gỗ đứng thẳng trước mặt đồng đất nhỏ, "Phụ thân, ta mang theo đường cao người thích nhất."

Hần tự tay nhỏ cỏ dại trước mộ, Mai Sóc bắt được tay của hần, "Đề ta."

"Những thứ kia không cần nhỏ." Hần kéo tay của nàng, chỉ chỉ vài cây phiến lá lớn hơn, "Đó là hoa phụ thân thích nhất, mùa hè sẽ nở hoa, ta len len trồng."

"Len len?"

"Mẹ không cho ta đến, mọi người đều nói là ta khắc chết phụ thân, ta không thể tới nhìn ông."

Trong tay Mai Sóc dừng lại, không biết nên nói gì. Ôm đầu của hần qua, "Chuyện không liên quan tới ngươi."

Hần rũ hàng mi nét mày khóc sụt sùi vùi vào trong ngực nàng, Mai Sóc vỗ lưng của hần, khóc thật lâu, hần tự tay lau nước mắt, đột nhiên bắt đầu đào cái gì ở trước tấm bảng gỗ.

"Ngươi làm sao vậy?"

Hần vừa đào vừa nói, "Khi đó ta chôn xuống." Hần rút cuốc mìn ra một nửa vòng ngọc, lau bùn đất dính phía trên, "Đây là cuối cùng phụ thân để lại cho ta và ca ca, chúng ta mỗi người một nửa. Phụ thân nói là muốn cho thê chôn cùng lại."

Mai Sóc nhận lấy, hần nhìn nàng một cái, lại cúi thấp đầu, "Phụ thân còn nói, muốn thê chôn đối với mình rất tốt thật tốt, mới có thể cho nàng."

"Vậy ngươi chôn làm gì?"

"Ta...Ta cho là ta không thể tặng cho ai." Hần nắm thật chặt quả đấm, Mai Sóc đã nắm tay của hần, "Không cho nghĩ những chuyện kia." Một tay nàng mon tron một nửa vòng tay này, đột nhiên cảm thấy cảm xúc trong tay có chút kỳ quái, cúi đầu nhìn, chỉ thấy bên trong vòng tay này có khắc cái gì, giống như là đuôi phượng hoàng.

"Sao thế?" Lâm Xước thấy vẻ mặt nàng có chút kỳ quái, không nhịn được hỏi.

"Không có việc gì." Nàng kéo hần đứng dậy, bản thân lại cung kính mà dập đầu lạy ba cái với tấm bảng gỗ, "Phụ thân, cảm ơn người." Là người nuôi dưỡng con trai như Tiểu Xước Nhi vậy, trang ## bubble ta mới có thể gặp được hần, nếu không cuộc đời của ta hoàn toàn không cách nào hoàn chỉnh. Nàng cắt một nửa vòng tay này vào trong ngực, đứng lên. "Đi thôi."

Nàng kéo Lâm Xước đi về phía đường về nhà, "Tối nay ngươi sẽ dạy ta giải Cửu Liên Hoàn sao?"

"Tự mình giải."

"Tại sao?"

"Ta dạy ngươi thì không có gì hay."

"Vậy ngươi kể chuyện xưa cho ta không?"

"Được, hiện tại thì ta có thể kể."

"Tốt."

"Nghe cho kỹ."

Trời chiều ngã về tây, ở trên đường chiếu ra hai bóng dáng hẹp dài đi kèm giọng nói cô gái thật thấp, "Ngày trước có ngọn núi, trên núi có tòa miếu, trong miếu có một Ni Cô già, Ni Cô già kể chuyện xưa cho ni cô nhỏ, bên kể, ngày trước có ngọn núi, trên núi có tòa miếu, trong miếu có một Ni Cô già, Ni Cô già kể chuyện xưa cho ni cô nhỏ..."

"Ngươi vô lại."

"Không thích? Vậy đổi một cái được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Đến đầu tháng hai, mặc dù vẫn chưa tới cỡ dài chim bay lên, Dương Liễu say khói xuân màu xanh biếc xuân dào dạt, ven hồ chồi non cỏ xanh đã bắt đầu lộ ra sức sống xanh biếc. Lập xuân đã qua, đã có người vội vàng bắt đầu xuống hồ đánh cá. Buổi sáng sớm nay, Mai Sóc lục học tử, nhìn một chút xú bạc vụn còn sót lại lác đác. Quả nhiên, nàng vẫn là người không biết lo liệu việc nhà, xem ra năm nay nàng vẫn nên lên trấn trên bán thủy sản với người của thôn này.

Thêm nữa năm sau không trồng lúa gạo, tuy là nàng nói thoải mái, trồng chút lương thực phụ giúp, thế nhưng thật sự phải mua hạt thóc hoặc mua gạo, đây cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Cá chợ sáng nếu so với chợ buổi trưa thì giá cả cao hơn không ít, bây giờ còn là đầu mùa xuân, xé chiều đi đánh cá cũng sẽ không nóng lắm. Mai Sóc nghĩ nàng có thể xuống hồ buổi chiều, sáng sớm ngày hôm sau đến trấn trên bán.

Thương lượng xong với hai tỷ muội Vu An, tóm lại trong lòng nàng có chút không yên lòng Lâm Xước lắm. Tuy rằng bây giờ thân thể hắn đã khá hơn nhiều, mỗi lần cạo ra sa xong cũng bắt đầu chậm dần, màu sắc cũng đang từ từ trở nên nhạt mà không còn là màu đen khỏi đầu nữa.

Nàng về đến nhà, lại không tìm được người hấn, không có ở nhà chính, cũng không ở phòng bếp. Nàng đẩy cửa sân sau ra, phía dưới hàng rào cũng đã có một chút màu xanh biếc, bờ ruộng đối diện bắt đầu có người uơm giống, sân nhỏ một chút nên có thể thấy điểm đầu, hấn cũng không ở đây.

Nàng trở lại nhà chính, hơi suy nghĩ, ra cửa đi tới tường nhà bên, quả nhiên, hấn đang ngồi xổm ở trong chuồng gà, lo nhìn chăm chăm gì đó.

"Tiểu Xước Nhi, ngươi..."

Hắn đột nhiên quay người lại, làm một động tác tiếng xuyt đối với nàng, chỉ chỉ hai quả trứng tròn trong lồng rơm, vỏ trứng phát ra tiếng vỡ vụn, răng rắc, chim cóc từ trứng ấp nở lúc đầu.

Một quả xuất hiện một vết nứt trên vỏ trứng, càng nứt càng lớn, một vật hình tròn nhỏ lông măng màu xám tro chui ra, phát ra tiếng kêu thô khan thật thấp về phía Lâm Xước, lão đảo bỏ đến bên chân hắn, không nhúc nhích.

Lâm Xước xoay người lại nhìn Mai Sóc, "A Sóc, không có chim cóc (chim ưng biển) lớn, ai tới cho bọn nó ăn?"

"Không cần, người ta nói với ta loại chim cóc mặt ngọc này không giống với chim cóc bình thường, không cần đuổi đến mỏ đồ ăn trong túi cổ họng

chim lớn." Nàng cũng đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, duỗi tay chọt một cái ở trên đầu quả cầu lông tơ màu xám tro mềm mại kia. "Lấy thịt cá nát vụn cho chúng nó ăn là được rồi, có điều đừng cho ăn quá no."

Một quả trứng khác cũng bắt đầu phát ra tiếng vỡ vụn răng rắc, có điều quả này nứt rất kỳ quái, mãi cho đến khi chim non nhỏ chui ra, trên đầu còn đội một miếng vỏ trứng nhỏ, không có rớt xuống.

Con này cũng bắt đầu đi đường loạng choạng loạng choạng, Lâm Xước cảm thấy thật sự không có biện pháp gắn liền hai chim non nhỏ lông bù xù này với lông đen ửng ánh kim loại sáng bóng của chúng nó sau khi lớn lên. Có điều, nàng mới vừa nói không phải là giống chim ưng biển bình thường, "Vậy chúng nó trưởng thành rồi sẽ có cái gì khác nhau?"

"Ta cũng không biết, giống như sẽ lớn không ít, màu sắc cũng không giống lắm thôi."

Hai con chim non nhỏ một trước một sau nằm ở bên chân của Lâm Xước, gà đều tự mình chạy đi ra ngoài tìm thức ăn rồi, chỉ còn lại con ấp trứng kia ở ở một bên. Hai người ngồi xổm ở bên trong, có vẻ rất chen chúc, Mai Sóc đứng lên, cười nói, "Ta thấy bọn nó nhận đúng người rồi."

Một tay Lâm Xước nắm một con lên, "A Sóc, ta sẽ cố gắng thuần dưỡng, thời điểm mùa hè, người sẽ có thể mang theo chim ưng biển đánh cá rồi."

"Được, ta chờ."

***

"Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng, Nhật Nguyệt Doanh Trắc, Thần Túc Liệt Trưng."

"Người thật sự đều nhớ kỹ rồi?"

"Ừm."

Mai Sóc lật trang sách, một quyển《Bách Gia Tính》đọc xong nhớ kỹ, xem ra cuốn《Thiên Tự Văn》sẽ nhanh hơn. Nàng nên đi lấy thêm chút sách đến nữa, qua ít ngày nữa, cũng có thể dạy hắn viết chữ.

"Nam thích trình tiết, nữ hiền Tài Lương, trang@d#d##q#d@bubble biết qua cần phải đổi, đạt được có thể đừng quên..."

Lâm Xước ngừng lại, Mai Sóc nghiêng đầu qua, "Sao thế?"

"Nó viết biết qua cần phải đổi."

"Hà?"

"Chẳng qua là cảm thấy rất tốt."

Mai Sóc cười khẽ, hắn tiếp tục đọc tiếp, càng là một chữ cũng không sai, hắn học cũng không nhanh. Nàng giải thích tỉ mỉ qua còn phải lặp lại mấy lần hắn mới có thể ghi nhớ toàn bộ. Chẳng qua là rất nghiêm túc, cũng nhớ rất vững chắc, nhớ kỹ thì không dễ dàng quên, làm cho nàng đây thân là thê chủ Phu Tử rất có cảm giác thành tựu.

Kiểm tra bài học trước xong, Mai Sóc bắt đầu dạy hắn chữ mới. "Chờ ta bắt đầu đánh cá rồi, sau này đổi buổi tối dạy người."

"Ừ."

"Nếu là trời mưa xuống không ra được thì học nhiều chút."

Hắn tiếp tục gật đầu, Mai Sóc lại nói, "Cửu Liên Hoàn của người đã giải ra chưa? Đã mấy tháng rồi."

Hắn bẹp bẹp môi, "Người không chịu dạy ta."

"Ta dạy cho người thì chơi không vui rồi." Nàng duỗi tay cầm Cửu Liên Hoàn trên tủ giường, "Hình như ta còn nợ người một câu chuyện xưa, dạy người giải thì không được, có điều kể chuyện xưa Cửu Liên Hoàn cho người nói thì được."

"Được." Hắn buông tờ giấy trong tay xuống, nửa quay đầu lại nhìn nàng, một tay Mai Sóc chắn ở bên hông hắn, đi lên ôm lấy một chút, buông tay ra, cầm đặt ở trên vai hắn, một tay gầy vòng tròn, "Người xem ở giữa này, thật dài giống như là một thanh kiếm, vì vậy người phát minh Cửu Liên Hoàn là một Tướng quân dẫn binh đánh giặc."

"Tướng quân không phải đánh giặc sao? Nàng làm cái này làm gì?"

"Khi đó, thiên hạ còn chưa có Thái Bình, ba phần Thiên Hạ, hàng năm nàng dẫn binh ở bên ngoài, chính quân của nàng vẫn ở nhà một mình. Nàng

sợ chính quân nàng nhàm chán, bèn muốn làm chút đồ cho hân giải sầu tịch mịch."

"Vì vậy nàng đã làm cái Cửu Liên Hoàn này, bảo người ta đưa về cho chính quân nàng giải. Ai biết người đưa tin đó không nói rõ ràng, chính quân kia không biết Cửu Liên Hoàn này là dùng để giải, thấy nó một vòng móc một vòng, dung mạo rất là đáng yêu, còn có thể phát ra tiếng va chạm leng keng leng keng, thêm nữa là thể chủ của mình sai người ngăn dậm xa xôi đưa tới, trong lòng hân vui mừng, bèn tìm sợi dây xích treo Cửu Liên Hoàn này lên, liền treo ở ngực."

Lâm Xước nhìn cái Cửu Liên Hoàn đó, cảm thấy nó đeo ở ngực nhất định rất nặng, vẫn là tượng gỗ khắc hồ ly nhỏ của hân tốt.

"Vừa bắt đầu, chàng trai chung quanh thấy hân đeo như vậy đều cảm thấy kỳ lạ, dần dần, nghe nói đồ trang sức này là Tướng quân đặc biệt làm đưa tới, đều cảm thấy hâm mộ, bèn bắt đầu bắt chước, đều mang một cái Cửu Liên Hoàn như vậy ở trước ngực, lớn nhỏ không đều, cũng có đủ loại chất liệu."

"Sau đó Tướng quân chiến thắng trở về nhà, phát hiện chàng trai ở quê hương đều đeo Cửu Liên Hoàn, nhất thời khó hiểu, về nhà vừa hỏi, mới biết phu quân mình coi nó thành đồ trang sức. Dưới nụ cười to của nàng, dieendafleequysddoon dạy hân nên làm sao giải Cửu Liên Hoàn này."

"Về sau nữa thì sao, Cửu Liên Hoàn đã biến thành một món đồ chơi già trẻ đều thích hợp."

"Xong rồi?"

"Ừ, người cho rằng dài bao nhiêu. Được rồi, biết chữ rồi. Họa nhân ác tích, phúc duyên thiện khánh."

"Họa nhân ác tích, phúc duyên thiện khánh."

"Họa nhân ác tích là nói bởi vì làm ác rất nhiều lần, từ từ tích lũy sẽ đưa tới gieo họa, hàng năm hành thiện thì có thể đạt được hạnh phúc."

"Giống như thiện hữu thiện báo." Hân gật đầu, dùng ngón tay khoa tay múa chân mấy chữ kia ở trên bàn, trong miệng lặp lại ghi nhớ, "Họa nhân ác tích, phúc duyên thiện khánh."

Thiện hữu thiện báo? Trong lòng Mai Sóc thầm than tức, thật ra thì nàng càng tin tưởng người tốt không có báo đáp tốt, thấp hương còn có thể chọc quý kêu. Có điều, ôi, chuyện cũ năm xưa đừng đi suy nghĩ.

Nàng nhìn Lâm Xước cúi đầu xuống, cong lên khóe môi, bây giờ suy nghĩ một chút, thật ra thì ngược lại cũng không phải không có đạo lý, nếu không phải là nàng trốn nhà ra đi, nàng cũng sẽ không gặp gỡ hân.

***

Ngày hai tháng hai, Long Sĩ Đầu, mưa xuân rơi xuống khắp nơi. Trong truyền thuyết, đây là ngày Thần Long trông coi mây mưa ngẩng đầu, ngày này về sau, nước mưa sẽ tăng nhanh, mọi người cũng có thể bắt đầu cấy mạ gieo giống.

Mới vừa cán xong da hoành thánh còn chồng ở trên bàn, một tay Mai Sóc chống cằm, "Thật ra thì ta vẫn không nghĩ ra, tại sao ngày hai tháng hai phải ăn hoành thánh?"

"Bởi vì hoành thánh là con ngươi của rồng."

"Giống chỗ nào?"

"Ta cũng không biết, thật ra thì cũng không cần phải ăn hoành thánh, còn có thể ăn bánh mì, như vậy chính là vảy rồng."

"Còn vảy rồng." Nàng nhận lấy nhân cây tẻ thái trộn xong trong tay hân, "Vảy tai rồng đâu?"

"Bánh sủi cảo."

"Râu rồng, cái này ngươi không nói ta cũng đoán được, sợi mì?"

Lâm Xước cười gật đầu liên tục, Mai Sóc lắc đầu, "Cũng chính là ăn cái gì cũng có thể, dù sao đều có thể nhấc lên, nơi này có vài tập tục thật đúng là chơi thật vui."

"A Sóc."

"Hà?"

"Quê hương ngươi không phải dạng này sao?"

"Cái đó, thật ra thì ta cũng không biết, trang@ddlqd@bubble editor coi như là ta cũng chưa từng trải qua." Nàng bắt đầu bao hoành thánh với hân,

"Ta đột nhiên nghĩ đến lười rỗng, cái này dù sao vẫn không cách nào có đồ gì kéo tới rồi chứ?"

"Có mà."

"Cái gì?"

"Bánh bao hấp."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hai con chim ưng biển nhỏ này lớn lên rất nhanh, vẫn chưa tới nửa tháng đã lớn hơn một vòng, lông vũ dần dần trở nên cứng, sức ăn cũng càng ngày càng lớn, vừa bắt đầu còn muốn lấy thịt cá vụn cho ăn, hiện giờ cá nhỏ đều là từng con từng con, ngược đầu lên liền nuốt mất.

Mai Sóc xách theo giỏ cá, ống quần bơi vì bị thấm ướt, vén lên trên bắp chân nhỏ, còn chưa về đến cửa nhà đã gặp được Lâm Xước chạy tới phía nàng, nàng đưa tay đỡ hân, "Sao thế?"

"Cá không còn, bọn nó đói bụng."

Mai Sóc nhếch lông mày lên, "Hết cả rồi?"

"Ừ, đều ăn hết rồi."

Nàng đều để lại cá nhỏ hai ba tấc đứt cho hai con chim ưng biển này ăn, tính ra trước kia cũng giữ lại rất nhiều, nàng đưa giỏ cá trong tay cho hân, "Chọn con nhỏ cho ăn."

"Ừ."

Hân xách giỏ cá lên, thân thể lại nặng trĩu xuống, Mai Sóc cười lại nhận trở về, "Để ta cầm đi."

"A Sóc, ta cảm thấy bọn nó lớn lên không giống chim ưng biển."

"Bởi vì không phải chim ưng biển bình thường, lớn lên tự nhiên không giống lắm."

Nàng đẩy cửa ra, một con chim lông xám tro vỗ xào xạc bay lên, mở ra hai cánh, trực tiếp đứng về phía trên mặt nàng, Lâm Xước vội vàng giơ tay lên đón qua, chim này dừng ở trên cánh tay hân, "Còn có một con đâu?"

"Chỗ đó, Tiểu Xác luôn thích đậu ở trên xà nhà."

"Đừng để cho nó ị cứt chim ở trong nhà là được."

"Mới sẽ không, Tiểu Xác và Tiểu Quy cũng biết, nếu làm dơ ở trong phòng ngủ sẽ đánh bọn nó."

Lâm Xước ngồi xổm người xuống bắt con cá nhỏ, tron nhẵn không lưu dấu tay rơi trên mặt đất, chim ưng biển trên cánh tay nhanh chóng mở lên nuốt xuống bụng, con trên xà nhà kia cũng bay xuống, đậu ở trên giỏ cá, hai cái móng vuốt quắp mép, đầu đã sắp vói đi vào.

"Đi." Mai Sóc đưa tay xách giỏ cá lên, "Nếu người cho nó ăn tất cả, ta cũng không cần đi họp chợ ngày mai."

Cho ăn cá xong, Lâm Xước ngồi ở trước bàn, mắt to trừng mắt nhỏ với hai con chim này, Mai Sóc vuốt vuốt đầu của hân, "Người luyện ưng thì luyện, chó mệt nhọc."

"Ừ, ta biết rồi."

Mai Sóc đi tới sân sau, tuy chim ưng biển không thể coi là ưng, dù sao cũng là loài chim dữ, nàng không biết luyện ưng nhưng cũng từng nghe nói, muốn ưng hoàn toàn nghe lời, chỉ cho ăn là không đủ mà phương pháp luyện ưng chính là nhìn thẳng vào mắt với nó, khiến nó hoàn toàn thân phục. Nghĩ đến ánh mắt trong suốt mềm mại của Lâm Xước, nàng cười thầm lắc đầu, ánh mắt một chút khí thế cũng không có này thật sự được không?

Cũng may hai con chim này vừa sinh ra thấy chính là hân, bắt đầu đã rất gần hân, chính là phải cho bọn nó biết chủ nhân muốn làm cái gì, còn

cần bỏ chút thời gian.

Nàng ngồi xổm người xuống đào đất ở phía trước hàng rào, sau đó trồng vào cành cây khá hơn chút, mới vừa đắp thêm đất xong, cửa sân sau bị đẩy ra, Lâm Xước thấy động tác của nàng lại xoay người đến vại nước phòng bếp múc một thùng nước nhỏ đi ra.

"Đây là cái gì?"

Nàng nhận lấy, lấy tay vẩy nước xuống, "Lãng tiêu." Thấy hắn không hiểu, lại bổ sung, "Khá giống hoa loa kèn, cái loại có thể leo dây đó."

Hắn cũng ngồi xổm xuống ở bên cạnh nàng, đưa tay sờ sờ cành cây, trong tay Mai Sốc không ngừng, "Không thích hoa sao?"

"Không phải, có điều trồng trái cây không phải tốt hơn sao?"

Trong tay Mai Sốc dừng một chút, thì nghe hắn lại nói, "Cũng sẽ nở hoa, còn có thể ăn."

"Ừ." Nàng cười gật đầu liên tục, "Sao ta không nghĩ tới, quả thật khá hơn." Nàng vẩy vẩy tay, xách theo thùng không đứng lên, đienddafleequysddoon thuận thế kéo hắn lên cùng, "Tốt như vậy, ngày mai ngửi và ta cùng đi trấn trên, đi mua chút hạt giống."

"Muốn loại gì?"

"Tùy người, người thích gì?"

"Quả nhỏ, mùa hè còn có thể hóng mát."

"Quả nhỏ gọi rần, người không sợ à?"

"Vậy, dưa hấu này?" Hắn ngửa lên đầu hỏi.

"Đất nhỏ như vậy."

"Vậy loại gì đây?"

"Thật ra thì quả nhỏ cũng được, ta dựng một cái giá cho người, nếu thật sự có rần, chúng ta bắt làm canh rần."

***

"Người sẽ không nhầm chán sao?" Một tay Mai Sốc loại trừ vảy cá thật nhanh, hỏi người bên cạnh thay nàng dội nước rửa sạch sẽ.

Lâm Xước lắc đầu, nàng mở bong bóng cá ra, liên tiếp lấy ra nội tạng, bong bóng cá ném qua trong bàn bên cạnh, bên trong đã tích tụ nửa bồn, bởi vì có người sẽ đặc biệt mua những bong bóng cá này nấu ăn.

Mai Sốc giết cá xong đưa cho Vu An, lau tay sạch sẽ, cầm một chút ở trong chậu thu tiền nhét vào trong tay hắn, "Bản thân tự đi xem một chút, muốn mua cái gì, đừng quên hạt giống, cẩn thận một chút."

Hắn đi ra ngoài mấy bước, lại quay đầu nhìn nàng, thấy nàng đưa tay lại bắt được một con cá nhảy nhót tung búng, cúi đầu, sợi tóc che ở trên trán, đao trong tay nhanh chóng cạo mạnh vảy cá, nhìn một lúc lâu, hắn mới quay người lại từ từ đi ra ngoài.

Bởi vì là chợ, dòng người chen chúc, ngày này còn chưa tới giữa trưa, cá đã bán sạch toàn bộ, Mai Sốc thu dọn đồ đạc, "Hôm nay muộn chút ta tự mình trở về."

"Biết, muốn từ từ lắt lư với chính quân nhà người mà."

Nàng cười một tiếng, đắp vải bố lên trên gian hàng, chia nhau đi ra với tỷ muội Vu An, ánh mắt quét bạn hàng chung quanh, đi chưa đến nửa con phố thì thấy một cửa tiệm thợ may trước mặt bày vài búp bê may bằng tơ lụa, làm thành hình dáng chó nhỏ mèo nhỏ, lấy tay sờ một cái, vô cùng mềm mại có lẽ là bên trong nhét bông vải.

"Chủ quán." Trong tay nàng cầm một con chó nhỏ màu trắng, lỗ tai rũ xuống, hai mắt thật to, may được rất sống động, "Cái này bán thế nào?"

"Tiểu thư, ánh mắt người thật là tốt, những búp bê này đã ở cả chỗ này, cái khác đều bị đặt ra rồi, chỉ còn sót con này trong tay người thôi."

"Bán thế nào..." Chữ bán mới ra tiếng, sau lưng truyền đến âm thanh của một chàng trai, "Công tử, chính là chỗ này."

Chàng trai mang mũ mạn, đứng ở cách đó không xa, chủ quán kia vừa thấy hắn, lập tức nghênh đón, "Khâu công tử, là người, tiểu điểm có rất nhiều kiểu dáng quần áo mới, muốn đến xem sao?"

"Không cần, ta nghe người ta nói chỗ các người có búp bê làm bằng tơ lụa, cho nên mới đặc biệt tới."

"Cái này, những búp bê kia đều đã được đặt rồi, chỉ còn..."

"Chủ quán, bao nhiêu tiền? Ta muốn." Trong tay Mai Sóc nắm chặt đuôi con chó nhỏ kia nhấc lên.

Chủ quán kia có chút khó khăn nhìn nàng, lại nhìn Khâu La một chút, hần nhìn Mai Sóc một cái, "Tiểu thư, có thể nhường cho ta không? Ta có thể trả cho người gấp đôi giá tiền."

Nàng lắc đầu, chỉ nói với chủ quán kia: "Rốt cuộc bao nhiêu tiền?"

"Ba đồng bạc."

Nhét bạc vụn vào trong tay nàng, Mai Sóc cầm rồi đi, phía sau Khâu La cúi đầu, tiểu thị bên cạnh an ủi, "Công tử, có lẽ không chỉ nhà này có, chúng ta có thể đi những nơi khác tìm một chút."

"Người còn nhớ nàng không?"

"Cái gì?"

"Cô gái kia, lần trước là cái tượng gỗ kia, lần này lại là búp bê tơ lụa, sao đồ ta thích lại luôn đụng vào trong tay nàng?"

"Cái này." Tiểu thị này nói không ra lời, Khâu La xoay người, "Thôi, chúng ta trở về đi thôi."

Vòng qua góc đường, tiểu thị này chỉ vào cách đó không xa, "Công tử, là cô gái kia kìa, nếu không chúng ta lại hỏi một chút, nàng có chịu nhường lại hay không?"

Khâu La giương mắt nhìn, nàng đang đi về phía trước, trong lúc bất chợt đưa tay chặn ngang giữ chặt một chàng trai phía trước, chàng trai kia hình như bị dọa sợ không nhẹ, xoay người lại thấy nàng, lại nhàn nhạt cười lên, chính là chàng trai đeo tượng gỗ gặp phải ngày đó.

Hắn ôm lấy búp bê tơ lụa, mặt mày tất cả đều là nụ cười, đó là nụ cười được người toàn tâm toàn ý cưng chiều mới có, trong lúc bất chợt Khâu La cảm thấy trong lòng rầu rĩ.

"Khâu công tử." Từ sau lưng truyền đến tiếng vang dội, hắn đang ngẩn ra quay đầu lại, thì thấy một người phụ nữ thân cao thể trắng, sau lưng kéo một chiếc xe đẩy tay, phía trên lại là bày đầy đủ loại búp bê tơ lụa. "Người..."

"Đại tiểu thư nhà ta biết công tử thích những thứ này, đã đặc biệt đặt trong cửa tiệm kia, tất cả đều tặng cho công tử."

Khâu La từ từ đi lên trước, đưa tay cầm lên một con, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười hiếm thấy. Nữ bại gia này luôn làm chút việc ngốc, vừa bắt đầu cảm thấy nàng quần áo lụa là nhưng dần dần không ghét nổi rồi.

Hắn ngẩng đầu nói với cô gái kia: "Nói cho nàng biết, cứ nói ta cảm ơn nàng, người thay ta đưa đến trong nhà đi."

"Được, được." Cô gái kia thụ sủng nhược kinh gật đầu liên tục, lần này trở về nhất định đại tiểu thư sẽ khen nàng có khả năng, còn không thể khen thưởng nàng thật tốt.

Khâu La mang theo tiểu thị tiếp tục đi về phía trước, "Ta hẹn xong với mẹ giữa trưa gặp mặt ở quán trà, người nói lần này bà sẽ đến trễ không?"

"Đại nhân cũng đã đến rồi."

"Làm sao người biết?"

"Bởi vì xe ngựa đã đậu ở chỗ đó rồi."

Lúc này Khâu La mới phát hiện ra, trang@d#d##q#d@bubble xe ngựa của mẫu thân đã dừng ở cửa quán trà, hắn đi lên lầu hai vào trong một phòng trang nhã, lại thấy mẫu thân đang tựa vào cửa sổ tự lảm bảm, "Sao Mai Tam thiếu vẫn còn ở nơi này, không phải Tề Minh tìm đại thiếu đến dẫn nàng đi về sao?"

"Mẹ."

"Con đã đến rồi."

"Mẹ nói cái gì đấy? Tam Thiếu đại thiếu làm sao?"

"Mai Tam Thiếu của Mai gia Phong thành "

"Là ai?"

"Ừ, tự con nhìn."

Khâu La đi tới trước cửa sổ nhìn theo phương hướng đầu ngón tay Khâu Mạt chỉ, lại là nàng ta.

"Ta nên viết lá thư cho Tề Minh." Nàng xoay người trở lại trước cái bàn tròn, Khâu La đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, hỏi, "Người mà Minh đi muốn tìm chính là nàng sao?"

"Không sai."

"Nàng kia, chính là Tam Thiếu Mai gia nghe nói chậm trễ nhất thiên hạ kia?"

"Đúng vậy." Khâu Mạt đứng lên, "Hôm nay mẹ không uống trà cùng con, ta phải trở về viết thư cho Tề Minh."

"Được, mẹ đi trước đi." Đầu ngón tay hần đánh vòng ở mép ly trà, thì ra nàng chính là Tam Thiếu Mai gia.

***

Vừa dựa vào tường, vừa dựa vào hàng rào, trong miệng Mai Sóc cắn sợi dây, đang buộc cái giá, Lâm Xước đứng ở một bên, muốn giúp một tay lại không giúp được cái gì, trên bả vai bên cạnh đậu con chim ưng biển được gọi là Tiểu Quy.

"Tại sao hôm nay ngươi không đi đánh cá?"

Nàng dành ra một cái tay kéo sợi dây cắn ở trong miệng ra, "Nghỉ một ngày." Nàng ngẩng đầu lên, "Ta xin mày xuống có được hay không? Biết mày có thể bay, bộ dạng mày đậu như vậy làm sao ta làm?"

Lâm Xước cười ngón út tay phải cuộn lại đưa đến khoe miệng nhẹ nhàng thổi một hơi, một con chim ưng biển khác cũng bay đến trên vai hần, "Ta phát hiện trên đầu bọn nó còn có trong cổ bắt đầu mọc lông vũ màu trắng."

"Cho nên gọi là chim cốc mặt ngọc chứ sao."

Nàng buông tay ra, vỗ vỗ cái giá, "Không sai biệt lắm, hạt giống đâu?"

"Chủ quán kia nói gieo giống ra quả nhỏ không ngọt, bảo ta dùng cành ngắn trồng."

"Cũng được."

"A Sóc, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta làm là được." Hần vỗ vỗ hai con chim trên vai, một con rất nhanh bay đi, đậu ở trên hàng rào, một con khác lại không chịu động. Mai Sóc đi lên trước đưa tay phải ra, nó vẫn không nhúc nhích, "Cho mày đậu là tốt lắm rồi, còn chọn." Nàng duỗi tay muốn tới bắt, con kia cũng hoạt động bay khỏi.

Mai Sóc liếc mắt, "Cũng biết quán người, lúc nào nuôi mập thì ta giết hầm cách thủy canh chim uống." Vừa cúi đầu, vừa đối diện ánh mắt kinh ngạc của Lâm Xước quay người lại ngồi chồm hồm trên mặt đất.

"Ta đùa giỡn." Nói thì nói như thế, nàng vẫn là hung tợn tròn mắt nhìn hai con chim này một cái, quán hần cả ngày, sức ăn còn càng lúc càng lớn, hại cá mà nàng có thể cầm đi bán càng ngày càng ít, thời gian đánh cá mỗi ngày cũng đành phải không ngừng dài thêm. Liên luy, thời gian ở cùng Tiểu Xước Nhi lại càng ngày càng ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

"Tề Tuần phủ, thư của người."

"Lấy ra." Tề Minh nhận lấy thư mở ra, giận đến vỡ mạch đầu của mình, quả nhiên tại sao nàng có thể quên nói cho Mai Kỳ, lần này nàng ấy chạy đến Phụng Dương trước, "Chuẩn bị ngựa cho ta."

"Đại nhân người lại muốn đi ra ngoài?"

"Ừ, gọi tất cả quân sự đi vào, ta có chuyện phải bàn giao."

"Vâng" Người hầu này đi ra mấy bước lại lui trở về, "Đại nhân, lần này là người muốn đi đến đâu?"

"Phượng Dương."

***

"Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng....." Lật qua từng trang sách một, "..... Vị ngữ trợ giả, yên tai hồ dã."

Mai Sóc đưa một chén nước qua, hần tiến lên trước uống xong, "Ta học xong rồi."

"Ừ, ngoan." Nàng hôn nhẹ mép tóc hần, "Một chữ cũng không sai."

"Vậy tiếp theo ta học cái gì?"

"Không học gì, ta bắt đầu dạy người viết chữ."

"Thật?"

"Đương nhiên là thật." Nàng nhét bút lông vào trong tay hần, bao lấy tay của hần dạy hần cầm bút, ở trên bàn để trống vẽ khoa tay múa chân, ngang, thẳng, phải, trái, chấm, cong.

"Trước viết chữ "Nhất" cho ta nhìn một chút." Nàng buông tay ra để cho hần tự mình cầm bút, một tay mài mực cho hần. Lâm Xước vụng về nắm bút, bắt chước dáng vẻ nàng chấm no mực thấy trước kia đưa bút lông đến trong nghiên mực, chấm mấy cái giống như là thấm nước.

Mai Sóc không nhịn được cười, một tay đề giấy Tuyên Thành cho hần, nàng vừa buông lỏng tay, tư thế cầm bút trong tay hần cũng đã biến hình, nắm tay trước cũng như bốn ngón tay vừa nắm, ngón cái móc lên, một tay mình đề giấy Tuyên Thành, nặng nề vẽ một nét bút trên giấy.

"Một là ngang, không phải dựng lên." Nàng tốt bụng nhắc nhở hần.

Hần cố gắng muốn viết ngang, làm sao tư thế cầm bút kia, dựng lên vẽ vuông liền, ngang lại uốn éo, đầu hần càng ngày càng chệch, thân thể xiêu vẹo, nghiêng đầu, phải dựa vào đến trên người nàng. Rốt cuộc Mai Sóc bật cười, tay giữ ở eo nhỏ kéo hần ngồi thẳng, "Ta vẫn là cầm tay người viết xong trước."

Tay ấm áp, mang theo vết chai lại phủ lên, đẩy ra ngón tay hần nắm thật chặt, xếp xong tư thế cầm bút, chặn tay của hần, từ từ viết một chữ "Nhất" thô to ở trên giấy Tuyên Thành. Màu mực không đều, bởi vì phương thức nhúng mực kỳ quái của hần mới vừa rồi, Mai Sóc lại kéo tay của hần, "No mực là làm như vậy. Phía dưới muốn viết cái gì?"

"Mai Sóc."

"Hà?"

"Ta muốn, muốn viết tên của người."

"Cái đó còn chưa được."

Hần có chút mất mát cúi thấp đầu, Mai Sóc nhẹ nhàng gõ đầu của hần một cái, "Người cả bút đơn vẽ chữ còn không biết viết, lập tức viết chữ phức tạp như vậy, viết ra được mới là lạ."

"Nhưng..."

"Nhưng mà cái gì?" Mai Sóc nhìn về mặt hần nửa vòng vo trở lại, ngoài miệng không khách khí nhưng mà trong lòng lại là càng ngày càng vui vẻ, bây giờ có phải nàng có thể cho rằng hần hoàn toàn mở rộng nội tâm ra với nàng, biết làm nũng, biết giả mồm, sẽ nói mình muốn hay không.

"Vậy lúc nào thì ta có thể viết?"

"Muốn viết như vậy?"

"Ừ."

Cầm tờ giấy Tuyên Thành sạch sẽ khác, trang ## bubble nàng nhắc bút viết xuống hai chữ Lâm Xước, hần lại gần nhìn kỹ, "Đây không phải là tên của người, là của ta."

"Ừ."

"Nhưng ta muốn học viết của ngươi."

"Lúc nào ngươi viết tốt tên của mình, thì ta dạy ngươi viết của ta."

"Được."

Hắn vui đầu dựa theo chữ của nàng nặng nề vạch lên đường ngang đường dọc trên giấy, Mai Sóc kéo bút trong tay hắn một cái, "Nhẹ một chút, giấy này lại không thù với ngươi, đã xuyên thủng mặt sau giấy."

Thật vất vả, rốt cuộc một chữ "Mộc Mộc" khô cứng rắn đi ra rồi, giống như tám cây côn gỗ đập đi ra, một chút cảm giác phẩy mác cũng không có, "Xấu quá." Chính hắn nhìn chữ mình, một tay cầm bút lông, một tay cầm giấy Tuyên Thành.

"Từ từ đi, vừa bắt đầu đều như vậy." Nàng nhếch lên cười xấu xa, xem ngươi viết chữ "Xước" đó như thế nào.

Quả nhiên, bút lông trong tay Lâm Xước vốn không biết xoay chuyển uốn cong, viết chữ lâm ngang dọc thẳng đứng còn có thể tạm miễn cưỡng một tý, có điều nửa tí ti này, hắn lại không viết xuống được, một tay nắm bút thật chặt, dừng lại ở chỗ quanh thứ nhất, chấm mực càng lúc càng lớn, vết mực đã vọt mở trên giấy Tuyên Thành, hắn quay đầu lại cầu cứu nhìn nàng, "A Sóc."

Nàng lại nắm lấy tay của hắn, "Ngươi cầm bút luôn không đúng, vì vậy sẽ không xoay kịp, đừng nắm quá chặt."

Trên mặt hắn dính vết mực, bản thân lại không biết, nghiêm túc gật đầu, nhìn nàng nắm tay của mình dẫn dắt hắn từ từ viết tên của mình.

***

Tiết trời dần dần ấm lại, xuân hàn cũng đi qua rồi, lăng tiêu trên hàng rào bắt đầu nhú lên chồi non, ở trên con đường đều là cỏ xanh màu xanh biếc. Mai Sóc đi đánh cá, Lâm Xước ở nhà một mình, hai con chim ưng biển đều ở sân sau, trong nhà chính yên tĩnh, trên bàn tràn đầy tờ giấy, rốt cuộc hắn tự viết ra được một cái tên hoàn hoàn chỉnh chỉnh, nhìn chung quanh, tuy nhìn thế nào cũng cảm thấy xấu xí, có điều ít nhất hắn viết ra thì có thể học tên của nàng rồi.

Hắn nhìn tên của mình, đột nhiên nghĩ đến, bên trong《 Bách Gia Tinh 》có họ của nàng, hắn có thể dựa theo viết trước. Còn có "Sóc", hình như hắn chưa từng học qua, không nhớ rõ trên《 Thiên Tự Văn 》có hay không.

Hắn đứng lên, mở học tủ ra tìm kiếm hai cuốn sách vốn đã thu này, đang lục, một miếng giấy chất da cứng rắn rớt ra, hắn khó hiểu nhặt lên, tuy có chữ không nhận biết nhưng cũng xem hiểu, đây là nàng viết sao? Vậy đầu tay phía dưới kia chính là của mẹ rồi.

Không còn liên quan nữa, lại không liên hệ. Giấy trắng mực đen đầu nhói mắt, hắn đưa tay dụi dụi con mắt, cầm giấy cứng đi tới trước bàn, phía trên có một chữ mai, phía sau kia không nhận biết, khẳng định chính là sóc rồi.

Trong tay nắm bút thật chặt, viết viết, nước mắt không nhịn được lại chảy ra, mẹ cũng không cần hắn nữa. Hắn dùng tay trái lau đi nước mắt, không khóc, hắn có A Sóc, A Sóc... Trong lòng lầm bầm lặp lại gọi tên của nàng, dưới tay hắn càng viết càng dùng sức.

Lúc Mai Sóc trở lại, trời còn chưa tối, hắn đang trong phòng bếp, nhìn phía trên mấy trang giấy trên bàn tràn đầy chữ viết nghiêng ngã, nàng lắc đầu cười khẽ, rút ra nửa tờ giấy Tuyên Thành bị đè lại, bên trái viết tên của hắn, bên phải là của nàng, kỳ lạ, làm sao hắn biết viết tên của nàng rồi hả?

Mai Sóc thu dọn sạch sẽ trên bàn, xoay người nhìn về phía phòng bếp, bếp màu quát chiếu mặt của hắn, chiếu lên lập loè, nàng gấp tờ giấy kia lại nhét vào trong ngực.

***

Giữa trưa ngày hôm sau lúc trở lại từ trên trán, trong ngực Mai Sóc cất một cái hộp, khoe miệng nhếch lên tươi cười, rốt cuộc nhớ đến thiếu quà tặng sinh nhật của hắn.

Mặc dù khối đá này không phải là ngọc Điền Hoàng, cũng không phải là đá Kê Huyết, nhưng chỉ cần là nàng tự tay khắc xuống, Tiểu Xước Nhi nhất định cũng sẽ thích, huống chi cái này, lại nói còn có một nửa là xuất phát từ bút tích của hắn. Dưới chân nàng bước tăng nhanh, chỉ muốn gặp được hắn nhanh lên một chút.

Vừa tới cửa thôn thì thấy một chiếc xe ngựa, nàng đang kỳ quái, lại nhìn thật kỹ, trên rèm trước xe treo thanh ti kết không thể quen thuộc hơn được. { kỳ } Nàng đột nhiên mờ to mắt, { thur } quay người bỏ chạy, { vớng } không được mấy bước bả vai bị người ta tóm lấy, nàng phát tay liền bỏ, cô gái sau lưng lui lại vài bước, "Lão Tam, hơn một năm không thấy, ngươi chính là đối với ta như vậy?"

Mai Sóc lăm lăm nhìn trái phải, không thấy người nào, cũng không biết Mai Kỳ có mang cận vệ của nàng tới đây hay không, "Lão đại, ta không trở

về, van người."

Mai Kỳ giống như nhếch lên môi mỏng của nàng, lạnh lùng nhìn nàng, "Không thể nào."

Mai Sóc nheo mắt lại, tay phải nắm chặt quyền, Mai Kỳ đưa tay tới bắt bả vai nàng, nàng lắc mình né tránh, vung chưởng tiến lên. Mai Kỳ nhíu mày, "Lão Tam, người biết rõ mình không phải là đối thủ của ta, làm gì phải gắng gượng đánh với ta?"

"Ta sẽ không về."

"Thật đúng là một giọng điệu với lão Nhị, có điều nàng ta đã ngây ngô ở tại nhà thật tốt rồi, người cũng không chạy được."

"Lão đại, xem như ta cầu xin người. Người coi như ta chết ở xứ người, trở về nói hài cốt ta không còn."

Mai Kỳ hận không thể đập một cái tát lên, "Ta cho là lão Nhị mới có thể nói loại lời khốn nạn này, người cũng không học tốt." Động tác dưới tay nàng nhanh hơn, "Hôm nay ta không dẫn người trở về thì không thể, Mai Bình, Mai Kế đi ra chế trụ nàng cho ta."

***

"Lâm Xước, mau ra đây." Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Xước đang cho chim ưng biển ăn, chạy đến mở cửa, lại là Vu Ninh, "Sao thế?"

"Mai Sóc đánh nhau với người ta ở cửa thôn, tỷ tỷ ta bảo ta tìm người đến xem một chút."

Trong lòng hấn căng thẳng, cũng không đoái hoài tới tay còn ướt nhep, chạy đi thật nhanh, ngay cả Vu Ninh cũng thiếu chút nữa không đuổi kịp. Hấn càng chạy càng nhanh, mấy lần dưới chân bị vấp tảng đá té ngã, thiếu chút nữa lưng la lung lay té xuống. Đột nhiên nhớ tới buổi tối tết Nguyên Tiêu đó, Mai Sóc nói tìm nàng nhảy đến cổ họng, hiện tại rốt cuộc hấn cũng biết đây là cảm giác gì.

Chính là lúc đến gần chỗ cửa thôn, hấn thấy xa xa Mai Sóc bị hai người phụ nữ cao lớn bắt cóc kéo vào xe ngựa, "A Sóc." Hấn hao hết hơi sức toàn thân hô to, xe ngựa rời đi rất nhanh, hấn nhắc chân đuổi theo, xe ngựa kia càng ngày càng xa, rốt cuộc cũng không nhìn thấy nữa, dưới chân hấn mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, "A Sóc."

Đôi tay dề xuống đất, hấn chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều tan hết, "A Sóc." Hấn chỉ có nàng, chỉ có nàng.

Vu An một tay che ngực, ho khan từ từ đến gần, mới vừa bị một người phụ nữ trong đó đánh một chưởng. Tuy người nọ xem ra không có dùng sức, nàng cũng đã khó thở, rốt cuộc là Mai Sóc chọc tới người nào? Dưới chân đột nhiên đụng phải gì đó, nàng cúi đầu nhìn, lại thấy một hộp giấy cứng nằm trên mặt đất, nàng nhặt lên, than thở đưa cho Lâm Xước, "Hình như là của Mai Sóc."

Hấn run run rẩy rẩy mở hộp giấy ra, lại là một cặp con dấu màu trắng đen, một khối trong đó đã rạn nứt, tay hấn run run cầm lên, hai khối con dấu này, trên một khối có khắc tên của hấn, trên một khối có khắc tên của nàng, trang ## bubble dạng chữ nghiêng ngã này nhất định là trang giấy mà hấn cho là mất kia, hai cái tên hấn viết xuống kia.

"A Sóc." Nước mắt nhỏ xuống ở trên mặt con dấu, con dấu có khắc hai chữ "Mai Sóc", đã nứt ra từ giữa, khiến cái tên đó đành gãy thành hai nửa.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Hấn vui đùa ở trên giường, cả người co rút thành một cục, phía trên còn lưu lại một chút mùi của nàng, áo gối đã ướt đầm, trong chăn không ngừng truyền đến tiếng nghẹn ngào.

Trời đã tảng sáng, sân sau truyền đến tiếng kêu gọi của hai con chim ưng biển, Lâm Xước vén chăn lên, đầu giường đặt một hộp gỗ nhỏ, phía trên điêu khắc hoa văn chạm rồng. Ngày đó, hấn nhìn rất lâu cũng không nhìn ra là khắc cái gì, nàng còn cười hấn, bây giờ nhìn lại, rõ ràng là hai con sư tử đang giành một hoa tú cầu, khe hở ở giữa còn thấm vết máu của nàng cắt đứt ngón tay ngày đó.

Hấn mở hộp ra, phấn mảy và hoa diên nằm lẳng lẳng ở bên trong hộp này, hơi thở của nàng vẫn còn loáng thoáng ở trước người, cẩn thận từng li từng tí thay hấn vẽ lông mày, dán hoa diên vào.

Lâm Xước chợt bò xuống từ trên giường, mở hộc tủ ra, móc ra một miếng vải xám thật dày, gấp mấy bộ quần áo, cũng bỏ hộp bạc vụn hành trang của nàng vào, lại suy nghĩ một chút, cũng nhét cái hộp gỗ và con chó nhỏ bằng tơ lụa ở đầu giường kia vào, bao bọc lại, mặc dù có phòng một chút

xú nhưng cũng không nặng, hắn đặt cái bao lên giường, đẩy cửa chạy ra ngoài.

***

"Người thật sự nghĩ kỹ rồi?" Vu An nhìn người trước mắt đôi mắt sưng đỏ giống như là con thỏ, nhất định là hắn khóc cả đêm, Lâm Xước kiên định gật đầu.

"Người biết phải đi đâu tìm?"

"Không biết nhưng ta muốn tìm nàng." Hắn ngửa đầu lên, "Người có thể thay ta chăm sóc gà trong nhà, còn có chim ưng biển không?"

"Đĩ nhiên."

"Cám ơn."

"Đi thôi, cùng đến nhà người xua bọn nó tới, thuận tiện, dẫn người cùng đi trấn trên."

Đeo bọc quần áo, thu xếp ổn thỏa gia cầm, Lâm Xước ngồi ở trên xe đẩy, chính quân Vu An nhét bạc vụn cho hắn, "Mọi chuyện tự mình nên cẩn thận."

"Cám ơn." Ánh mắt hắn vẫn là đáng vẻ đỏ ngầu giống như không cẩn thận sẽ sắp vỡ òa.

"Đưa ngọc, lại nói ta còn là người làm mai trên danh nghĩa của các người đấy."

Xe chạy đi khỏi không bao xa, Vu An ngẩng đầu lên, "Sao bọn nó lại đi theo?"

Chỉ thấy hai con chim ưng biển lượn vòng ở giữa không trung, một mạch đi theo không chịu rời đi. Lâm Xước vẫy tay, "Tiểu Quy, trở về, Tiểu Xác, ngoan, trở về." Hắn cong ngón út lên thổi nhẹ, hai con chim ưng biển này lại hiểu lầm ý của hắn, ngược lại bay thấp tới trước người hắn.

Đi một nửa đường rồi, hắn cũng không thể bắt bọn nó bay trở về, Vu An lắc đầu, "Người cứ mang theo đi, dù sao bọn nó bay cao cũng sẽ không trở ngại chuyện gì."

"Nhưng ta không có đồ dứt bọn nó ăn."

"Vậy hãy để cho bọn nó tự mình tìm thức ăn. Người muốn đi đâu trước?"

"Ta đi tìm ca ca." Hắn mím môi, Vu An nhú nhú mày, "Người muốn đến Tề gia?"

"Ừ."

***

Lâm Ảnh rất kinh ngạc Lâm Xước sẽ tìm đến hắn, nghe nói hắn muốn mò kim đáy biển tìm người, lắc đầu liên tục, "Điều này sao có thể? Người ngay cả người mang nàng đi là ai, hình dạng thế nào cũng không biết, dù là báo quan cũng sẽ không có người có biện pháp."

Hắn xếp xong quần áo bỏ vào trong ngăn kéo, phúi bụi trên người một cái, "Đại tiểu thư sắp dậy, ta cần phải đi hầu hạ nàng, người cứ ở trong phòng ta, nhiều nhất là ra ngoài trong sân đi một chút, đừng ra khỏi viện có biết hay không? Nếu không xảy ra điều gì không may chính người nhìn mà lo liệu, ta cũng sẽ không giúp người."

Lâm Xước sững sờ gật đầu, hàm răng cắn môi, hắn không tìm được nàng thật sao? Không, dù cho phải đi bao nhiêu đường, dù là đi xin ăn dọc đường, cho dù phải đi khắp chân trời góc biển, hắn cũng nhất định phải tìm được nàng.

Hắn đứng lên đi tới trong viện, ở nhà này đều là tiểu thị, thấy hắn còn tưởng rằng người mới tới, đều bận rộn chuyện của mình, cũng không có người đến hỏi hắn.

"Nhanh, nhanh." Ngoài cửa động thấy rõ một quân sự đáng vẻ người phụ nữ trung niên đi tới, "Tất cả cùng ta đến phòng bếp giúp một tay đi, trang@d#d##q#d@bubble buổi trưa hôm nay Khâu đại nhân với Khâu công tử sẽ tới, động tác cũng nhanh nhẹn một chút."

Nàng thấy Lâm Xước đứng yên, không khách khí xách cổ áo hắn lên, "Mới tới nên siêng năng làm việc, còn dám lười biếng, còn không mau đi."

Vài tiểu thị cùng nhau đi tới phía phòng bếp, hắn cũng chỉ đành theo ở phía sau, mới vừa bước vào phòng bếp, hắn lại bị kệ bếp lớn hơn nhà người bình thường gấp mấy lần làm cho sợ hết hồn, còn có một loạt bếp lửa sắp một mình, rất nhiều phụ nữ bụng nổi trong tay, quăng nồi lật chảo, thế lửa giống như là sắp đốt tới trên tay, bệ dài ở giữa bày từng đĩa lớn món ăn đã làm xong, có người đang ăn thử từng cái một.

"Tối nay là Khâu đại nhân và Khâu công tử đến Tề gia, rất có thể là tới nói chuyện hôn sự với Đại tiểu thư, cho nên một chút sai lầm cũng không

thể xảy ra." Quán gia kia không ngừng nói dong dài, một người phụ nữ cao to vỗ một cái ở trên người nàng, "Này, người nói Khâu đại nhân kia thích ăn cay."

"Không sai."

"Chủ tử Tề gia không ai ăn cay, cho nên," Nàng buông tay ra, "Chúng ta không làm được món ăn cay."

"Bây giờ người nói với ta không làm được món ăn cay." Quán gia kia không ngừng loay quanh ở tại chỗ, "Hiện tại đi ra quán rượu mua sẵn còn tới kịp không?"

"Còn có một canh giờ, mua được thì đến kịp, có điều món ăn để lâu thì mùi vị khẳng định không ngon."

"Vậy làm sao bây giờ?" Quán gia kia quay đầu lại nhìn về phía một hàng tiểu thị kia, "Có người biết làm món ăn cay hay không?"

Lâm Xước khẽ giương mắt, một tay nắm vạt áo của mình, hắn đương nhiên biết làm nhưng vẫn không dám đứng ra nói mình biết. Quán gia kia lại hỏi một lần, hắn vốn là đứng cẩn thận, đột nhiên thân thể bị người va chạm, hắn bước một bước dài phía trước, quán gia kia vui vẻ nói, "Người biết?"

Hắn đứng vững vàng thân thể, cúi đầu gật một cái.

"Được, nguyên liệu đều ở bên kia, làm một món trước thử xem."

"Người đừng hắn làm gì?" Một tiểu thị hỏi người bên cạnh hắn, người kia lườm hắn, "Người không biết, đó là đệ đệ Lâm Ảnh."

"A, xem ra bản thân hắn làm thông phòng của Đại tiểu thư còn chưa đủ, còn muốn dẫn đệ đệ mình đến. Ta thấy chờ đại tiểu thư cưới Khâu công tử kia, hắn còn làm thế nào."

Bào ngư nhân sâm vi cá bao tử, hắn đều không biết, chân gấu, hắn bị sợ đến lui lại hai bước, Lâm Xước nhìn một vòng tất cả nguyên liệu chính, rốt cuộc chỉ chỉ một đồng miếng thịt gà đã cắt gọn, nhỏ giọng nói, "Ta còn cần đậu phụ khô, nấm mèo, nấm hương, bánh quai chèo, rau thơm." Bên cạnh có người đưa ra, hắn nhìn vài loại Lạt Tiêu (ớt) trong đĩa bên cạnh, cầm hoa tiêu và ớt chỉ thiên.

Hắn cầm chén canh lớn bỏ thịt gà vào, bỏ thêm rượu gia vị và muối không ngừng lấy tay bắt đầu cầm xoa nắn. Mỡ heo thoa nôi, lửa đốt mạnh, hành xào thơm, tỏi, ớt, thêm thịt gà xào trộn, lại đổ rượu vàng, lại om nấu một hồi, đổ toàn bộ nguyên liệu phối hợp mới vừa cắt nhỏ vào xào trộn cùng nhau.

Quán gia kia trực tiếp gấp một chút từ trong nôi, ăn một nửa thì phun ra ngoài, Lâm Xước nom nớp lo sợ nhìn hắn, hai tiểu thị trước đó liếc mắt nhìn nhau, há hê nhìn hắn.

"Đủ cay, cũng đủ hương, đáng tiếc ta ăn không vô. Người còn có thể làm những món khác không?"

Hắn gật đầu, quán gia kia hài lòng nói, "Vậy thì tốt, một hồi trước khi ăn trưa người làm thêm vài món ăn cay, làm ngon lát nữa khen thưởng."

***

Khâu La và Tề Linh Châu ngồi chung một chỗ, bên kia là mẫu thân hắn, giờ phút này đang ăn đến đầu đầy mồ hôi, đầy mặt thỏa mãn.

Một món cá chần nước sôi, một món đậu hũ Ma Bà, một món gà nướng vi với hạt tiêu mới vừa làm, đều là món ăn gia đình bình thường, ăn quen son trên hải vị, đột nhiên ăn được món ăn chính gốc như vậy, khiến Khâu Mạt không nhịn được nhớ tới cuộc sống trước kia, cộng thêm mùi vị mấy món ăn này đúng là ngon vô cùng, nàng hài lòng dùng khăn ướt tiểu thị bên cạnh đưa lên lau miệng, nói với Tề Minh Châu: "Đầu bếp nhà người nấu món ăn đúng là càng ngày càng tốt, đến, gọi đầu bếp làm món ăn này tới, ta tự mình khen thưởng."

Đợi đến khi người bị dẫn tới, vẫn cúi đầu, Lâm Ảnh đứng ở sau lưng Tề Minh Châu sợ run lên, Khâu La liếc thấy ngực hắn đeo tượng gỗ, nghiêng đầu theo dõi hắn, nhìn một lúc lâu.

"Đến, ta thưởng." Khâu Mạt móc ra một thỏi bạc lớn, quán gia kia đứng ở trước người Lâm Xước, nhận lấy thay hắn, nửa quay người lại nói: "Còn không cảm ơn đại nhân."

"Cám, cảm ơn đại nhân." Hắn lại cúi đầu, đi theo quán gia kia ra khỏi đại sảnh, quán gia kia lấy ra mấy văn tiền, "Ừ, thưởng người, lát nữa mua chút đồ ăn vặt ăn đi."

Hắn nhận lấy, biết thỏi bạc này nhất định là nàng ta cầm, chỉ là nhận tiền đồng, quán gia kia phát phát tay, "Trở về đi."

Lâm Xước trở lại trong phòng Lâm Ảnh, lại vác bọc quần áo lên, Lâm Ảnh vừa vịn từ ngoài cửa đi vào, "Người muốn đi đâu?"

"Ta muốn đi tìm thê chủ của ta."

"Ngươi còn chưa hết hy vọng." Hắn lắc đầu, "Ngươi xem, hôm nay ngươi làm món ăn, chủ tử cũng hài lòng như vậy, 0di33xn0dafnB330fys0doon ngươi có thể ở lại làm thiếp thị cùng với ta, sau này ăn mặc không lo, mỗi tháng đều có tiền tháng, không phải tốt hơn ngươi ra ngoài sống cuộc sống cực khổ?"

Một tay Lâm Xước nắm thật chặt bọc quần áo, "Ta muốn đi tìm thê chủ của ta."

"Ngươi, thôi, cái người mắt toét này, ngươi cứ bước bình đi." Hắn đi về trong phòng không để ý đến Lâm Xước nữa. Lâm Xước đi ra ngoài, mới ra khỏi viện, một tiểu thị đang chờ hắn ở cửa, "Công tử nhà ta cho mời."

Hắn không hiểu, tiểu thị này kéo hắn đi ngay, hắn đành phải đi theo, đi tới cửa Tề Gia, lại là một cỗ kiệu, tiểu thị này làm tư thế mời hắn đi vào, hắn đi tới trước mặt cỗ kiệu, vừa quay đầu nhìn tiểu thị kia.

Màn kiệu vén lên, một giọng nói truyền tới, "Vào đi."

Lâm Xước có chút tập tễnh lên xe ngựa, thân thể không đứng thẳng được, chỉ đành phải khom người, Khâu La vỗ vỗ vị trí trống không, "Ngồi đi."

Hắn có chút không biết làm sao, Khâu La nhìn hắn, "Ta chỉ là tò mò, sao ngươi lại ở Tề gia, thê chủ ngươi đâu?"

Nhắc tới Mai Sóc, Lâm Xước không nhịn được mũi cay xè, đỏ cả vành mắt nhưng cái gì cũng không nói, chỉ cắn môi.

"Nếu như ta nói cho ngươi biết, ta biết rõ thê chủ ngươi ở đâu, ngươi phải cảm tạ ta thế nào?"

Trong nháy mắt, hắn tròn to mắt, không dám tin nhìn hắn, Khâu La móc ra một cái ống trúc từ dưới ghế ngồi xe ngựa, mở nắp ra, lấy ra một bức họa dùng sợi dây buộc lại.

"Chỉ cần ngươi đồng ý, sau khi tìm được nàng, để nàng điều khắc một bộ bình phong dựa theo bức họa này. Ta sẽ nói cho ngươi biết, nàng ở nơi nào."

"Được."

"Còn nữa, ngươi không thể mở bức họa này ra nhìn."

"Được." Hắn vẫn là gật đầu.

"Vậy thì tốt, muốn tìm được thê chủ nhà ngươi, thì phải đi đến Mai gia Phong thành."

***

"Đại thiếu."

"Nàng vẫn không chịu ăn cái gì?"

"Khay đều ném ra." Cô gái trang phục hộ vệ thở dài, "Tam Thiếu, nàng ấy vẫn đang không ngừng khất chữ."

"Khất chữ?"

"Dạ, ta thấy tay nàng ấy cũng sắp mài hồng rồi, muốn bảo nàng ấy dừng lại nhưng nàng ấy không chịu nghe."

0 kỳ 0 "Hôm nay nàng ấy chạy trốn mấy lần?"

0 thư 0 "Ba lần, đều bị trói trở lại."

0 vãng 0 Mai Kỳ đứng ở cửa phòng, thật lâu, trang ## bubble phát hiện bên trong không có tiếng vang, nàng đẩy cửa phòng ra, Mai Sóc đang nằm nhoài trên một mảnh gỗ dài rộng dùng để làm hoành phi, nhắm hai mắt giống như là đã ngủ, hốc mắt lõm xuống, vẻ mặt tiêu tụy.

Nàng nhẹ nhàng kéo lưỡi dao khỏi hồ khâu (giữa ngón cái và ngón trỏ) nàng ấy, than thở cắt đi cây đao mảnh. Mai Sóc giật giật, trong miệng mơ hồ kêu một tiếng gì đó không rõ, nàng không nghe rõ, cúi đầu muốn nghe nữa, lại thấy trên mặt tấm bảng gỗ kia có khắc cùng một chữ rậm rạp chẳng chịt, lớn nhỏ không đều, "Xước?" Nàng không hiểu nhướng lông mày lên, đây là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Lâm Xước đi xuống từ trên xe ngựa của Khâu La, trong bao quần áo nhô ra một ống trúc hẹp dài chứa bức họa, hần hít một hơi, nhìn chiếc xe ngựa kia từ từ chạy xa, kéo bọc quần áo trong tay lên, đi tới phía trước.

Nội thành Tây Hà, bốn tòa cửa thành Đông Nam Tây Bắc, chỉ cửa Thành Bắc ở bờ bắc Tây Hà, bốn tòa cửa thành mỗi toà có riêng một tòa Ủng thành, hai chòi gác vốn dùng để chống đỡ kẻ địch bên ngoài, bây giờ thiên hạ Thái Bình, Ủng thành nho nhỏ này cũng thành nơi mua bán.

Trần chính Tây Hà ở phụ cận cửa Thành Đông, Khâu La nói, Phong thành ở phía Đông nội thành Tây Hà, hần ra khỏi cửa nội thành, phát hiện bụng bắt đầu phát ra tiếng kêu ục ục, làm cơm nửa ngày nhưng chính hần còn chưa được dùng com trưa.

Ven đường bay tới mùi thơm hạt vừng, mới vừa rồi quán gia kia kín đáo đưa cho hần mấy văn tiền vừa vắn đã nhét vào trong khe hở đai lưng, hần đi tới trước mặt quán nhỏ này, mua hai cái bánh nướng, cầm ở trong tay vừa đi vừa ăn. Mới vừa ăn xong, hần đang vuốt ngón tay liếm hạt vừng dính vào, lại thấy một cái sọt trên chiếc xe ba gác bị người đựng vào bên cạnh, quả táo đỏ đầy đặn rơi đầy đất.

Đại thúc kia luống cuống tay chân nhặt táo đỏ, bên cạnh lại chạy tới mấy tên lưu manh, cướp chừng rất nhiều thì đi. Đại thúc kia tự biết không đuổi kịp, đang than thở, một đôi tay nhỏ bé tới nhặt táo đỏ thay hần bỏ vào trong cái sọt.

"Cám ơn, tiểu công tử, cám ơn." Đại thúc mang táo đỏ lên xe ba gác, hần thấy Lâm Xước đứng lên, trên người còn đeo bọc quần áo, "Ngươi đây là muốn ra khỏi thành?"

"Ừ, ta muốn đi Phong thành."

"Ngươi muốn đi Phong thành, ngược lại ta có thể mang ngươi một đoạn đường."

"Thật sự?"

"Dĩ nhiên, lên đây đi." Hần vỗ vỗ xe ba gác.

"Cám ơn."

"Khách khí cái gì." Bản thân đại thúc kia cũng ngồi lên, điều khiển xe ba gác, rất nhanh đã ra ngoại thành. "Ngươi muốn đi Phong thành làm cái gì?"

"Ta muốn đi tìm thê chủ ta."

***

Trời chiều ngã về tây, rốt cuộc xuống núi, trời bắt đầu mờ tối, Lâm Xước nhảy xuống xe ba gác, từ biệt đại thúc kia, tiếp tục nhắm phía đông đi tới. Vùng hoang dã, trên đường đều là chút cỏ dại bụi cây, hần nhét từng quả từng quả táo chín mà đại thúc kia cho một ít vào miệng, coi như là com tối.

Trên đỉnh đầu truyền đến vài tiếng kêu cao vút, hần ngẩng đầu lên, "Tiểu Quy, ngươi vẫn còn ở đó." Hần nhìn về phía sau, lại không thấy một con khác. Cùng nhau đi tới, hình như bọn nó vẫn ở chung quanh, nhưng chỉ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, nhìn qua lại cũng không giống như là đáng về đối bụng, hần không nghĩ ra là bọn nó ăn cái gì.

Đột nhiên một tiếng kêu truyền đến, hần vội vàng quay đầu nhìn lại, thì thấy Tiểu Xác nhanh chóng đáp xuống từ giữa không trung, hần đang muốn chạy tới, nó lại ra sức bay lên, bay đến bên cạnh hần, vút cái gì xuống, đậu xuống lấy lòng hướng về bên cạnh hần, vây quanh thứ màu nâu nhạt kia, Lâm Xước cúi đầu trầm ngâm nhìn, lại là con chuột đồng, đã ghen một hơi.

Chim ưng biển biết bắt chuột đồng? Thấy hần không cử động, chính nó mổ con chuột đồng kia ăn đến vui mừng, Tiểu Quy cũng xông tới, Lâm Xước lắc đầu càng ngày càng không hiểu, coi như biết bắt, chim ưng biển cũng không thể ăn chuột đồng chứ.

Hần đã rất nhiều lần nghi ngờ hai con này không phải là chim ưng biển, Mai Sóc lại vẫn cứ nói chúng nó chỉ là chim ưng biển đặc biệt. Hần ngược mắt nhìn trăng cong mù sương màu trắng treo trên ngọn cây, đi tới vài khoảnh bao bọc giữa đại thụ, ngồi xuống ở trước một thân cây, ôm bọc quần áo ở trước người, "A Sóc, bọn nó nhất định không phải chim ưng biển."

Hần mờ to mắt, mặc dù đã đầu mùa xuân, trang ## bubble ban đêm không thể so với ban ngày, lạnh run đến càng ngày càng lạnh, hần lấy cả mấy bộ quần áo ra khoác lên người, hai con không phải chim ưng biển lại không biết là chim gì bay đến đậu trên ngọn cây, đỉnh đầu và trên vai đều mọc ra lông trắng, trên lưng lông chim nâu lá cọ tới điểm màu kim loại bóng láng.

Hai mắt hần nhắm nghiền, hình như thấy Mai Sóc lắc đầu cười khế, "Nói rồi là chim ưng biển mặt ngọc, đương nhiên sẽ mọc lông trắng rồi."

"A Sóc đàn, rõ ràng là không phải vậy." Một tay hắn ôm bọc quần áo, một tay nắm tượng gỗ nhỏ khắc hồ ly trước ngực mình, mệt nhọc cả ngày, dần dần chìm vào mộng đẹp.

***

Cửa chính sơn khắc màu đỏ thẫm, bức hoành treo trên cao viết năm chữ to "Sắc tạo Tiêu Dao phủ", một người cười ngửa chạy như bay từ đầu đường đến, lập tức cô gái lật người xuống, người giữ cửa dắt ngựa qua, "Bình hộ vệ, người trở lại rồi."

"Ừ." Nàng kia không ngừng bước, sau cửa chính là một tòa đại viện, lại nhìn về phía sau trong đại sảnh chỉ có tiểu thị đang lau chùi bình hoa sứ men xanh trên bàn dài, nàng băng qua hành lang uốn khúc bên trái, vào vườn hoa, lại gặp phải một người đàn ông trung niên đang dẫn theo bốn tiểu thị ở trên cầu đá, nàng cúi đầu, "Nhị chính quân."

"Mai Bình." Hắn duỗi ngón tay thon dài ra, móng tay thật dài khiến tâm trạng Mai Bình buồn nôn một trận, "Người vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu đấy?"

"Thuộc hạ đi gặp Đại Thiếu."

"Đi tìm đại thiếu à, ta nghe nói nàng ấy đã mang Nhị Thiếu Tam Thiếu về, nhốt ở trong viện, là có chuyện này?"

"Quả thật Nhị thiếu Tam thiếu đã trở về phủ, thuộc hạ phải đi thông báo Đại thiếu, lão chủ tử sắp trở lại."

"Mẹ sắp trở về rồi hả?"

"Vâng."

"Được rồi, người đi xuống đi." Hắn phát phát tay, Mai Bình bèn vội vàng khom người lui ra.

Người đàn ông trung niên kia nhìn nàng rồi đi, nói với hai tiểu thị sau lưng: "Từng thấy Tứ Tiểu Thư không?"

Hai tiểu thị cùng nhau lắc đầu, "Hôm nay cũng chưa từng gặp Tứ Tiểu Thư." Người đàn ông kia không vui xuống cầu đá, đi tới phía cửa trước.

Mai Bình nhanh chóng đi tới phía trước một tòa viện, băng qua cổng tò vò, Mai Kế đang tu bổ một cây Phong đồ đằng sau cánh cửa, lùi về phía sau mấy bước, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, "Mai Kế, Đại thiếu đâu?"

"Thư phòng." Đầu nàng cũng không quay lại, đợi đến khi Mai Bình đi ra, mới lại hỏi, "Sao thế, vội vàng vàng?"

"Lão chủ tử sắp trở về rồi."

Cây kéo dưới tay nàng ngừng lại, "Sao đột nhiên như vậy?"

"Lão chủ tử nghe nói Đại thiếu đã mang Nhị thiếu Tam thiếu về, nên đặc biệt trở lại từ biệt viện."

"Lần này Tam thiếu sẽ đáng thương."

"Bây giờ nàng ấy còn chưa đủ thâm sao?" Nàng xoay người lại đi tới phía thư phòng, úp tay gõ cửa phòng, "Đi vào."

"Đại thiếu."

Mai Kỳ đang đứng ở trước giá sách, nhận nhặt đáp một tiếng.

"Lão chủ tử sắp trở về rồi."

"Lúc nào?"

"Có lẽ mấy ngày sau sẽ đến."

Mai Kỳ thở dài, "Trình gia kia còn ở bên cạnh bà?"

"Dạ, nghe người đưa tin nói, Trình công tử vẫn ở bên cạnh lão chủ tử cùng với bà, cũng chưa từng trở về nhà."

"Đi gọi quân gia vào."

"Vâng."

Không bao lâu, truyền đến một âm thanh khăn khăn, một người đàn ông trung niên đi tới cửa nhưng không đi vào, "Đại thiếu, người tìm ta?"

"Mặc thúc, mấy ngày nữa nãi nãi (bà nội) sẽ trở lại, Trình công tử kia cũng sẽ đi cùng, trong nhà nhân thủ không đủ, người đi mời thêm chút nữa."

"Vâng." Người đàn ông kia đi vài bước ra ngoài, lại lui trở về, "Đại thiếu, người cứ tùy theo Tam Thiếu chán chường tiếp như vậy?"

"Người cho rằng ta không đau lòng?" Nàng thở dài, "Nhưng lòng của nàng đã buông, sẽ không thu hồi lại..."

"Đại thiếu, ba người các người đều là ta nhìn lớn lên, tính tình Tam Thiếu, ta cũng rõ ràng, thế nhưng lần này, không phải người nên đi hỏi nàng ấy một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu chỉ là đơn thuần muốn rời khỏi, làm sao nàng ấy lại làm mình thành bộ dáng này? Người đánh nàng ấy ngất xỉu mang về, nàng ấy tỉnh rồi lại luôn không đi nhìn nàng ấy, cũng không để ý nàng ấy, cứ giam lỏng nàng ấy như vậy. Có lẽ, nàng ấy thật sự có chuyện gì, có lẽ không thể không đi làm."

***

Mai gia phủ Tiêu Dao, phía trước vốn không có ba chữ phủ Tiêu Dao kia, vốn gọi là phủ Sơ Ảnh.

Nhân khẩu Mai gia luôn luôn ít ỏi, năm đó thị quân Mai An cũng không hề ít, nhưng chỉ được một nữ ba nam. Con gái Mai Tiêu cưới Trương Từ tiên hoàng, hiện tại cũng là thân huynh trưởng của hoàng đế, sinh ra ba đứa con gái, chia ra gọi là Mai Kỳ, Mai Triều, Mai Sóc.

Vốn là thê phu cảm sát hòa minh, nhưng vào sau một lần hai vợ chồng cứu về một chàng trai đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc ấy Mai Tiêu và Đại hoàng tử Đông Phương Liên dẫn theo ba đứa con gái vẫn còn ở trong tả lột hồi kinh thăm viếng Đế hậu lúc đó, bây giờ là Thái hậu, lúc về Phong thành cứu một công tử nghèo túng, gọi là Trình Ly, mang về thu vào hậu hạ ở bên người.

Tính tình Đông Phương Liên ôn hòa, khí độ hoàng gia cũng không ít chút nào, cũng không có một chút điều ngoa kiêu căng, ngược lại Mai An vốn rất là hài lòng đối với người con rể này, cho dù là sinh ra, hay là làm người, cộng thêm hắn ba năm ôm hai, vào cửa năm năm đã sinh ra ba đứa con gái.

Lại riêng vào lần thăm người thân trở lại đó, Hoàng đế hạ chỉ sửa chữa phủ đệ Mai gia lần nữa, đồng thời ban tên cho phủ Tiêu Dao. Phủ Tiêu Dao hoàn toàn là dùng tên Mai Tiêu.

Mai An cho là Đông Phương Liên nói cái gì ở trước mặt hoàng đế, mới có đạo thánh chỉ này, nếu hắn không hài lòng nhà này, bà cũng bắt đầu càng thấy người con rể này càng không vừa mắt.

Vì vậy, lão chủ tử Mai gia không chịu được người không theo của mình nên xem trọng Trình Ly biết vâng lời, vĩnh viễn sẽ không phản bác một câu nói của mình, vì vậy, Mai Tiêu hiểu thuận mẫu thân cưới thị quân, vì vậy, Đông Phương Liên khoan hồng độ lượng an ủi thê chủ mình, hắn không ngại.

Nhưng mà, chuyện Mai Tiêu chưa bao giờ qua đêm ở trong viện Trình Ly, rất nhanh lại bị Mai An biết, dĩ nhiên bà vẫn không dám ngay mặt ép con gái đến trong viện hắn, dù sao Đông Phương Liên ôn hòa nữa, bà vẫn kiêng kỵ thân phận Đại hoàng tử của hắn.

Người ngoài cũng không biết trong lúc đó xảy ra chuyện gì nhưng sau đó Trình Ly mang thai, cũng sinh ra một đứa con gái, gọi là Mai Đoan Nguyệt. Có điều, thật ra thì ở Mai gia, trên xưng hô phân biệt vẫn còn rất rõ ràng, tất cả mọi người gọi ba con gái của Đông Phương Liên là Đại thiếu Nhị thiếu Tam Thiếu, mà Mai Đoan Nguyệt lại gọi là Tử Tiểu Thư.

Ở Phong thành, những việc này cũng không phải là bí mật, cộng thêm trước đó ba vị tiểu thư Mai gia thật sự là nổi danh ở Phong thành, đến cả chuyện hai vị gia trưởng đã qua đời của bọn họ cũng thuận tiện kèm theo thành đề tài tán gẫu của mọi người tiệm trà quán rượu.

Đầu Lâm Xước choáng váng đi ra ngoài, vẫn còn đang để ý suy nghĩ không rõ, A Sóc có hai tỷ tỷ, một người muội muội, tỷ tỷ là một phụ thân sinh, muội muội không phải.

Nghe xong nửa ngày, hắn chỉ nhớ đoạn này.

Lúc hắn vào thành, cửa thành vừa mới mở ra, sương trắng còn chưa tan đi, hắn là người đầu tiên vào thành ngày này, trên đường cái còn chưa có người nào, một lát đã người đến người đi, trình độ náo nhiệt phồn hoa, chợ trên trấn Tây Hà hoàn toàn không thể so sánh.

Lâm Xước chưa từng thấy hiệu buôn phồn thịnh như vậy, không nhịn được lăm lét nhìn trái phải, mọc nhiều hơn một cặp mắt nữa cũng giống như không đủ, còn phải cẩn thận né tránh ngựa động một chút là sẽ xuất hiện.

"Ha, trước mặt chán nhiều người như vậy là đang làm gì?"

Hắn đang tò mò quan sát một cửa hàng mặt nạ, hồng hồng xanh xanh, có đủ tợn, có ôn hòa, sau lưng truyền đến tiếng hai phụ nữ.

"Không biết, đi xem một chút."

"Các người không biết?" Lần này mở miệng lại là người bán hàng rong mặt nạ kia, "Mai gia tuyển đầy tớ, đây không phải là lại có người nghĩ đến

nát óc muốn nhét con trai nhà mình vào chứ sao."

"Phủ Tiêu Dao Mai gia? Mai gia đại thiếu đó không phải có cái gì, chứng đều nam (俱男症 hự ai biết chi gùm???) gì đó, còn có Nhị thiếu kia không phải là một kẻ đoan tự?"

"Vậy thì thế nào? Người ta dù sao vẫn là thế gia lớn nhất Phong thành, còn là hoàng thân."

"Ai nha, nếu mà ta có con trai, ta cũng muốn nhét đi vào, gần quan được ban lộc chứ sao."

Một tay Lâm Xước nắm bọc quần áo, đốt ngón tay nắm đến đầu ngón, trong mắt là hưng phấn khó có thể che giấu, Mai gia tuyền đầy tớ, Mai gia, Mai gia, hai chữ không ngừng qua lại tuần hoàn ở trong đầu. Vốn chỉ là muốn hỏi thăm Mai gia ở nơi nào, hần nhanh nhóng đi tới đám người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Lâm Xước nhìn đám người trước mặt, đột nhiên cảm thấy bộ dáng kia nhìn rất quen mắt, ngẫm nghĩ một chút, lúc còn rất nhỏ vào tết thất tịch, phụ thân mang theo đến trên trần đi dạo hội chùa, cũng là một hàng chàng trai trẻ tuổi thật dài như vậy, chẳng qua khi đó là người đang chọn lựa tới trước bàn đại diện nam toàn trần cầu khéo tay.

Ca ca còn từng nói, sau khi hần lớn lên, cũng muốn làm người kia. Phụ thân bèn hỏi mình, Xước Nhi thì sao? Hần nhớ đến lúc ấy trong tay của mình cầm một chuỗi khoai ngọt đang ăn đến ngon miệng, húng hăng lác đầu, Xước Nhi đàn không biết thổi hoa, Xước Nhi xem ca ca đi.

Hần đi mấy bước về phía trước, Tàn Mặc chọn xong số người, xoay người lại thấy hần, "Người cũng đến tuyển dụng hay sao?"

Hần lắc đầu, "Đợi lát nữa lúc trở về, các người có thể để ta đi theo hay không?"

"Đi theo? Đi theo làm cái gì?"

"Ta muốn đến Mai gia."

Tàn Mặc nhìn hần, quần áo có chút nhàn, tóc cũng rối bời. Gia đình ở quê bình thường thì không quá quan tâm kiểu tóc đàn ông nhất định phải tuân theo bộ dạng đã lập gia đình hoặc chưa hay không, hần thành thân rồi cũng không đổi, cộng thêm hiện tại lại rời rạc cả ra, thấy thế nào cũng chính là một thiếu niên.

So với những người rõ ràng có dụng ý khác kia, ngược lại người này đúng là thành thật hơn nhiều, nhìn qua cũng là chịu làm việc. "Lần này, ta chỉ nhận dẫn tiểu thị trở về, không mang theo người khác." Tàn Mặc khẽ nâng cao cằm nhìn hần, thấy hần bởi vì khó khăn níu lấy tay áo.

"Vậy, vậy làm sao có thể làm thiếp thị?"

"Chúng ta muốn tuyển hai tể thị hầu hạ thiếp thân (theo bên mình), còn có ba tiểu thị thô sai sử làm việc vặt." Hần phát tay ý bảo người cùng đi bắt đầu tuyển người ở trong đám đàn ông kia, bản thân rất có hăng hái đứng ở trước người Lâm Xước, "Người muốn làm cái nào?"

"Thô sai sử." Lâm Xước không chút nghĩ ngợi đáp.

"Tại sao?" Chàng trai nơi này thì ai không muốn làm tiểu thị thiếp thân, tuy rằng không biết bọn họ có phải là thiếp thân hay không, cũng không phải là đi hầu hạ tiểu thư. Nhưng sao hần lại trực tiếp muốn làm thô sai sử như vậy?

"Ta biết làm rất nhiều việc nặng, cũng có thể giặt quần áo nấu cơm."

Tàn Mặc cười một tiếng, "Người biết nấu cơm?"

"Ừ." Giống như là sợ hần không tin, hần nặng nề gật đầu, Tàn Mặc nhìn lên nhìn xuống đánh giá hần một phen, thật ra thì ba tiểu thị lần này, đúng là chọn lựa bởi vì phòng bếp không đủ nhân thủ. "Tốt lắm, người ở lại chỗ này, một lát chọn xong cả rồi cùng đi." Hần cố ý nhíu mày, "Người có thể đến Mai gia."

***

So sánh xuống, hần ngồi chung với hai chàng trai nhìn qua có lẽ ôn hòa hơn nhiều, hai người đối diện rõ ràng không thích để ý tới bọn họ lắm, xe ngựa có chút lắc lư, dừng lại ở cửa lớn Mai gia, còn chưa kịp nhìn đã bị người dẫn đi vào, ở tiền viện thì hai người kia tách ra với bọn họ.

Ba người đi theo phía sau Tần Mặc, lượn quanh đến đầu choáng váng, bị đưa đến viện đầy tớ, nơi này chia hai viện trái phải. Lâm Xước và hai người bị đưa đến viện bên trái, Tần Mặc đứng ở trước người ba người, "Đi đặt tất cả đồ vào trong phòng, thay quần áo trên giường. Còn nữa, tóc buộc lại một chút." Một câu tiếp theo là trực tiếp nhìn Lâm Xước nói.

"Động tác nhanh lên một chút, ta vẫn chờ ở nơi này, lập tức ra ngoài sẽ phải bắt đầu làm việc."

Mai phủ rất lớn, đãi ngộ tiểu thị cũng tốt hơn so với những nhà khác, đều là gian phòng nhỏ đơn độc, Lâm Xước đặt bao đồ ở trên giường, vừa ấn đầu tay xuống khẽ ước một nắm đặt ở phía dưới gối đầu, rất nhanh thay quần áo, chải tóc đi ra ngoài, chỉ có một mình Tần Mặc đứng, "Trái lại động tác người rất nhanh nhẹn."

"Có điều tóc này không đúng, người không biết kiểu tóc của tiểu thị?"

Hần lắc đầu, Tần Mặc cúi vai bỏ buộc tóc hần, rất nhanh nắm lên một đám tóc dày phía sau, vòng một vòng ở sau ót cột lên, trên trán tóc rối rơi xuống, vừa vịn che lại vết sẹo ở lông mày.

Mới vừa làm xong, hai người khác cũng trước sau ra ngoài, Tần Mặc ho khan một tiếng, "Ta sẽ lập tức dẫn bọn người đi phòng bếp, bên trong sẽ có người dạy các người phải làm cái gì, nơi đó cũng là chỗ các người làm việc chủ yếu sau này. Chẳng qua trước lúc này, có một số việc phải giao xuống."

"Bởi vì làm việc ở phòng bếp, chờ các người quen thuộc nơi này, có thể thường phải chạy đưa đồ đến các viện, có điều đưa xong thì đi, nơi nào cũng không nên ở lâu, cũng không nên tùy tiện nói chuyện với người ta, càng không cho nói huyền thuyên lung tung."

"Còn nữa, tuy rằng các người cũng sẽ không thấy ba vị tiểu thư, nhưng nhất định phải nhớ, nếu như thấy Đại thiếu, cũng chính là đại tiểu thư, nhất định phải cách xa nàng ít nhất ba thước, dù sao cố gắng xa, có thể xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu."

"Về phần Nhị thiếu, cho dù nàng ấy nói lời gì, cũng coi như là để đấy... Tóm lại, không nên tin lời Nhị thiếu nói, nhất là lúc đáng về nàng khi giả làm anh em tốt với người."

"Còn có Tam Thiếu..." Hần thở dài, "Thôi, chỉ những thứ này, đi theo ta."

Lâm Xước đỡ dẫn đứng tại chỗ, chẳng qua là đang nghĩ, hần nói không thấy được ba vị tiểu thư, vậy hần phải thế nào mới có thể tìm được A Sóc, còn có tiếng than thở cuối cùng kia, không khỏi níu lấy tim của hần, không được rồi, khó chịu đến đau đớn.

"Nghĩ gì thế? Còn không theo kịp." Tiếng Tần Mặc truyền đến, hần vội vàng đuổi theo.

***

Cả buổi trưa, đều là vượt qua ở trong nhóm lửa, rửa rau, rửa bát, đến giữa trưa, tiểu thị trong phòng bếp đều ngồi ở cùng trên một cái bàn dài. Lâm Xước dùng chiếc đũa đâm com trắng trước mặt, nhưng mà một chút cũng ăn không trôi, thấy mọi người đều đang gấp thức ăn ăn com, hần buông chén đũa xuống, rời chỗ ngồi, đi tới phía ngoài phòng bếp.

Hần muốn đi tìm A Sóc, nhưng Mai phủ lớn như vậy, nàng lại ở nơi nào?

Lâm Xước ra khỏi phòng bếp, đi lung tung ở Mai gia, trang phục tiểu thị rất tiện dụng, sẽ không có ai ngăn hần lại, hần nghiêng đầu ghi nhớ chữ trước cánh cửa tròn ở một viện, "Ngọc, ngọc cái gì uyển."

Bên trong đột nhiên truyền đến tiếng của một người đàn ông, hình như đang tức giận, "Ta...ta thật sự là sắp bị con tức chết rồi, làm sao ta lại sinh ra đứa con gái như người chứ?"

Không có ai đáp lại, Lâm Xước từ từ tránh ra, 0di33xn0dafnB30fys0doon hoa viên Mai gia rất lớn, đi xuyên qua, có một tòa lầu cao ba tầng, xem ra mùa hè có vẻ rất thích hợp hóng mát. "Cái gì sóng lâu." Thế nào hần cũng chỉ nhận ra hai chữ.

Mặt hồ bình tĩnh không gợn sóng, lá sen xanh nhạt xem ra vừa mới mọc ra, hần đi qua cầu đá, trước mặt lại là một cái viện.

Lâm Xước liếc nhìn phong đỏ cửa viện, lên trên nữa lại nhìn cả hai chữ đều không nhận ra, hai tiểu thị đứng trước cổng tò vò, mặc chính là quần áo màu đỏ tươi, đùn đẩy ở nơi đó. Quy củ Mai gia, quần áo tế thị là sắc màu ấm, thô sai sử lại là màu sắc trang nhã.

"Người đi."

"Mới không cần, ngày hôm qua ta mới suýt chút nữa bị khay đập, hôm nay đến phiên người."

"Không cần, ta không muốn đi, ta ăn mặc thế này vẫn còn mới, ta cũng không muốn bị làm bẩn."

"Đều là Đại thiếu phái Bình hộ vệ ra ngoài, kết quả yêu cầu chúng ta tới đưa com." Hấn lắc thân mình, vừa quay đầu, đột nhiên ánh mắt tỏa sáng, vẫy tay với Lâm Xước, "Này, người tới đây."

"Người là mới tới? Trước kia chưa từng thấy."

Lâm Xước gật đầu một cái, hai tiểu thị này liếc nhau một cái, một người trong đó nhét khay trong tay vào trên tay hấn, "Người đi vào đưa com"

"Đưa com?"

"Đúng, đúng, người đi vào trong, đi vào hành lang bên trái, một chút là có thể thấy gian phòng, chính là bên kia."

Hai tiểu thị này xoay người bèn muốn rời đi, người trước đó hình như có chút không đành lòng, vừa quay đầu lại nói: "Người gõ cửa một cái, dù có người đáp lại hay không đều đi vào trong, trực tiếp để khay trên bàn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời đi."

Lâm Xước chậm nửa nhịp còn muốn hỏi bọn họ phải đi đưa cho người nào, hai tiểu thị này đã cùng nhau đi xa, hấn cầm khay, hành lang rất ngắn, gõ lăm chằng chịt, rào chắn khắc hoa, bên cạnh chính là mặt hồ mới vừa rồi, còn có thể thấy cầu đá, thì ra tòa viện này là nửa rộng mở.

Hấn gõ cửa, quả nhiên không có ai đáp lại, đẩy ra đi vào, ánh sáng trong phòng rất tối, chỉ có một cánh cửa sổ đối diện mở rộng ra, cửa sổ khác đều kéo rèm. Phía trước cửa sổ là một bóng lưng, lại nhìn khuất sáng, là một cô gái rất cao hình như mặc áo xám, tóc hoàn toàn rời rạt, không có chải chuốt, đứng không nhúc nhích.

Trong phòng tràn đầy một mùi thơm gỗ vụn nhàn nhạt, hấn bưng khay đứng tại chỗ, tham lam hít hương vị gỗ này, dường như, giống với mùi trên người A Sóc.

Tuy mới vừa rồi tiểu thị kia bảo hấn đặt khay xuống thì rời đi, thế nhưng hấn lại không nỡ rời đi, hấn đặt khay nhẹ nhẹ ở trên bàn tròn, vẫn là phát ra một chút tiếng vang.

"Ta không ăn, cảm đi ra." Bóng lưng kia đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, tuy rằng giọng điệu tràn đầy tàn bạo, Lâm Xước không dám tin tròn tròn mắt, giọng nói này, giọng nói này. Trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn góc tối trí nhớ bị lãng quên thật lâu, vào trước khi gặp nàng, hấn đã từng nghe thấy giọng nói này, đêm hôm đó mẹ không cho hấn về nhà, lúc hấn ở ngôi miếu đồ nát cũng từng nghe thấy. Thế nhưng, giọng nói dễ nghe kia quanh quẩn thật lâu trong đầu hấn, chính là giọng của nàng.

***

Mai Sóc cảm thấy mình nhất định là nhớ nhưng quá độ sinh ra nghe lầm rồi, nếu không làm sao lại nghe thấy sau lưng có tiếng Tiểu Xước Nhi đang gọi nàng, nàng lắc đầu cười khổ.

"A, A Sóc." Tiếng nói kia lại không xác định kêu một tiếng, lỗ tai nàng run lên một cái, xoay người thật chậm, ánh sáng bên trong phòng không rõ lắm, một thiếu niên áo xanh đứng đối diện, toàn thân trang phục tiểu thị, nàng, nàng đây là đến cả ảo giác cũng sinh ra sao?

Vậy mà bóng dáng kia lại đột nhiên chạy về phía nàng, gần đây thân thể Mai Sóc bị dày vò nên rất kém, lại bị hấn nhào đến lui hai bước về phía sau, trang ## bubble dựa vào trên bệ cửa, lúc này mới ổn định thân thể, cảm xúc âm ỉm mềm mại trong ngực lại không có biến mất. Là Tiểu Xước Nhi, thật sự là Tiểu Xước Nhi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Biết ý ta, cảm quân thương, đêm nay còn lại lấy đèn bạc chiếu, vẫn còn sợ rằng tương phùng là trong mộng. Mai Sóc giữ hấn thật chặt, chỉ sợ vừa buông tay sẽ phát hiện đây chẳng qua là một giấc mộng tương tự của mình. Nàng hơi cúi đầu xuống, môi in dấu ở tóc hấn, thật lâu không hề rời đi, cho đến người trong ngực phát ra một tiếng um tương tự với thờ không nổi.

Rốt cuộc nàng có chút không tình không nguyện buông hai tay ra, bắt lấy hai vai hấn nhìn hấn, trong mắt Lâm Xước sương mù mờ mờ, nước mắt xoay một vòng, duỗi ra một cái tay, xoa mặt của nàng, "A Sóc." Làm sao người làm mình thành bộ dáng này?

Trong mắt gần đầy tia máu, hốc mắt có chút lõm xuống, sắc mặt trở nên ố vàng xanh, tóc rối rắm ở chung một chỗ, vốn chưa từng chải sửa sang. Nàng đưa tay dè tay hấn xuống, ở lại trên gương mặt mình, "Tiểu Xước Nhi."

"Ừ."

"Tiểu Xước Nhi."

"Ừ, thế nào?"

"Chỉ là muốn gọi người một chút." Nàng vuốt ve mu bàn tay hắn, rồi cuộc gọi lên nụ cười đầu tiên mấy ngày nay, "Làm sao người biết tới đây?"

Nàng thật sự ngay cả nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ gặp được hắn ở Mai gia, nàng vẫn luôn nhớ hắn sẽ khóc thành cái dạng gì, một mình hắn ở trong thôn Tây Hà phải vượt qua như thế nào, nghĩ đến suýt chút nữa nổi điên.

"Ta tới trên tìm ca ca trước, sau đó nấu cơm ở nơi đó, sau đó gặp được Khâu công tử, hắn nói cho ta biết người ở Mai gia Phong thành, ta bèn tới tìm người, quán gia nói phải làm tiểu thị mới có thể dẫn ta tới Mai gia, sau đó ta đã tới rồi." Hắn ngược đầu, lời nói vội vàng, Mai Sóc đau lòng khẽ ôm hắn, Tiểu Quai của nàng có lẽ kiên cường dũng cảm nhiều hơn so với nàng tưởng.

"A Sóc, người đói không?" Hắn đột nhiên hỏi.

Mới phát hiện ra mình đói quá đầu, sớm đã không có cảm giác đói bụng, Mai Sóc lắc đầu cười khổ, Lâm Xước vội kéo tay của nàng, kéo đến trước bàn, "Người nhất định còn chưa có ăn rồi." Hắn chính là tới đưa cơm mà, Mai Sóc ngồi xuống, đưa tay bụng chén lên, "Thế chính người?"

Hắn gãi gãi đầu, "Ta vừa muốn tìm người, không có khẩu vị ăn đồ gì."

"Tiểu ngu đần, há mồm." Một đĩa cơm trắng đưa đến khóe miệng, hắn há mồm ngoan ngoãn nhai, lại một đĩa thức ăn đưa vào. "A Sóc, sao chính người không ăn?" Hắn mơ hồ không rõ hỏi.

"Không muốn ăn." Nàng đã không muốn ăn đồ thời gian rất lâu, hiện tại mặc dù lòng dạ hoàn toàn buông lỏng xuống, nhưng vẫn là một chút muốn ăn cũng không có.

"Tại sao?" Hắn cắn qua chao thịt nàng gấp đến, đột nhiên kinh ngạc nói, "Đây là cái gì? Mùi vị kỳ quái, chỉ là thơm quá."

"Có thể đói quá lâu. Chao thịt, thích thì ăn nhiều một chút."

Hắn đột nhiên đứng lên tiếng động rất lớn, thiếu chút nữa làm đổ khay, "Người đói đã lâu? Ta đi lấy cho người chén canh, còn có chút món ăn khai vị thanh đạm." Nàng nhất định là đói bụng làm tổn thương, thấy những thứ dầu mỡ thịt này, dĩ nhiên là càng thêm không đói bụng rồi.

"Ngồi xuống." Nàng tiếp tục bung chén cơm, đưa tới một đĩa cơm, "Chính mình ăn xong trước."

Lâm Xước nhai thật nhanh, nuốt xuống không kịp tốc độ há mồm nuốt vào, lập tức bị cơm làm cho sặc, Mai Sóc đứng lên đi tới bên cạnh hắn, vỗ lưng của hắn, "Thế nào rồi?"

Hắn lắc đầu muốn nói mình không có việc gì, nàng kéo cái ghế qua ngồi vào bên cạnh hắn, chờ hắn hết ho khan tiếp tục cho hắn ăn. Nhìn dáng vẻ hắn ăn cơm, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng đến tràn đầy, dù là tuyệt thực nhiều ngày như vậy, có thể nhìn hắn như vậy, nàng cũng sẽ không cảm thấy đói bụng chút nào.

Nuốt xuống một ngụm cơm cuối cùng, hắn đã nắm khay, "Ta sẽ đi phòng bếp ngay bây giờ."

"Đợi chút, trở lại."

Hắn xoay người, đôi tay nắm khay, Mai Sóc kéo thân thể hắn qua, "Không vội."

"Không được, người đều đói đến tổn thương." Hắn lắc đầu không chịu buông khay xuống, nhất định phải đi ra ngoài lấy canh cho nàng, Mai Sóc thấy bộ dạng hắn cứng đầu cứng cổ, hít một hơi thật sâu, cúi người xuống vui mặt vào cắn cổ hắn, lẩm bẩm nói nhỏ, "Thật tốt, thật tốt." Lâu nay không gặp tính khí già mồm, rồi cuộc lại gặp được.

Mai Sóc ngẩng đầu lên, "Một lát người đi ra ngoài, đừng nói cho bất kỳ kẻ nào quan hệ của chúng ta, coi như là tiểu thị của Mai gia, ở bên ngoài cứ kêu ta là Tam Thiếu. Còn nữa, những thứ này cứ nói là ta ăn, bây giờ còn không đủ, người phải lấy thức ăn đều là thứ tự ta muốn chọn."

Hắn không hiểu sững sờ gật đầu, cũng không nhớ hỏi tại sao, chỉ là vội vã muốn đi lấy đồ ăn cho nàng, đẩy cửa phòng ra bèn đi ra ngoài, Mai Sóc nhìn bóng lưng của hắn khẽ lắc đầu một cái, hắn cũng không hiểu rõ gì cả, cũng tốt.

Nàng vẫn chưa nói cho bất kỳ kẻ nào về chuyện của hắn, lão đại không tới gặp nàng, nàng chạy trốn vô số lần cũng bị người bắt trở lại, nàng chỉ không ngừng tìm Mai Bình Mai Kế nói muốn trở về Tây Hà. Nàng sợ nếu để cho người ta biết, với tính khí lão thái bà không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không thể để cho hắn chịu một chút tổn thương.

Nàng đi tới trước mặt tủ quần áo thay quần áo, chải xong tóc, nhưng vẫn không thấy hắn trở lại, đường đến phòng bếp cũng nên xấp xỉ rồi, chẳng

lẽ còn đang nấu com lần nữa?

***

"Người nói cái gì?" Tần Mặc không dám tin nhìn hán chăm chăm, Lâm Xước bị ánh mắt hán gần như là muốn nuốt mình xuống dọa sợ hết hồn, lại lập lại một lần, "Tam, Tam Thiếu còn muốn ăn."

Tần Mặc nhìn khay rỗng tuếch, "Đây là Tam Thiếu ăn?"

Lâm Xước rất muốn gật đầu theo lời Mai Sóc, không biết làm sao, hán thật sự là không biết nói láo, cứng ngắt nửa ngày, rốt cuộc vẫn quyết định phải nghe lời thê chủ, lấy hết dũng khí gật đầu một cái. "Đúng, là Tam Thiếu ăn."

"Làm sao người lại đi đưa com?"

"Ta mới vừa đi ra, đi tới trước mặt cổng tò vò một cái viện, có người đưa khay cho ta bảo ta đi đưa."

Tần Mặc sáng tỏ, ngày hôm trước Đại thiếu phái Mai Bình đi ra ngoài, kết quả việc xấu đưa com cho Tam Thiếu rơi vào trên đầu mấy tiểu thị, gần đây Tam Thiếu nóng nảy thô bạo, làm cho những tiểu thị kia từng tên một e sợ không kịp trốn tránh, nhất định là kéo hán làm thế thân.

Hán nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Xước một vòng, "Để cái khay xuống, trước đi theo ta."

Lâm Xước có chút sợ hãi đi theo hán, không biết là chuyện gì. Bây giờ là hán đang làm tiểu thị, chẳng lẽ là bởi vì hán ăn com của A Sóc cũng sẽ bị phạt sao?

Nhưng A Sóc đói bụng lâu như vậy, lại không có khẩu vị, buổi trưa rõ ràng phòng bếp có hầm xong canh xương loãng, để cho hán đưa qua không phải tốt rồi sao? Hán ai oán nhìn bóng lưng Tần Mặc. Tần Mặc chợt dừng lại, hán thật vất vả ngừng bước chân, ngược mắt lên nhìn, lại chính là toà sóng lâu gì đó mà hán đi qua trước đó.

"Đại thiếu đang ở Quỳnh Ba lâu, người theo ta đi lên gặp nàng."

***

Mai gia ở Phong thành, có nhà xưởng chung quanh, một người phụ trách dựng tháp kiến trúc cỡ lớn, hai người đảm nhiệm buôn bán các loại gia cụ (đồ dùng trong nhà), còn có một người chính là đảm nhiệm buôn bán quan tài gỗ.

Tượng gỗ Mai gia vang danh thiên hạ, đương gia tất cả buôn bán Mai gia hôm nay chính là đại thiếu Mai Kỳ. Mà Quỳnh Ba lâu, chính là nơi nàng xử lý công việc thường ngày.

Tiểu Lâu có ba tầng, cầu thang không giống với lầu các bình thường, không phải thẳng tắp đi lên, mà là hình xoắn ốc lượn quanh đi lên, Tần Mặc dẫn theo hán lên lầu cuối, Lâm Xước tò mò nhìn từ trên cầu thang hướng về phía dưới, cảm thấy cầu thang này đi lòng vòng giống như là hoa văn phía trên vỏ ốc sên.

"Đại thiếu."

"Sao thế?"

"Hôm nay Tam Thiếu dùng com, vẫn còn chê ít."

Mai Kỳ buông sổ sách trong tay, bút lông cũng đặt ở trên giá bút, ánh mắt lướt qua Lâm Xước, "Hán là ai?"

"Tiểu thị đưa com cho Tam Thiếu hôm nay."

"Mới tới?"

"Không sai, mới mướn vào."

Mai Kỳ đứng lên, đi tới trước người Lâm Xước, nói là trước người, thật ra thì vẫn cách một khoảng cách thật là xa, từ trên cao nhìn xuống hán, "Người tên gì?"

Lâm Xước nhìn trộm nàng, phát hiện dáng dấp nàng và Mai Sóc giống nhau đến mấy phần, nhưng cả người lạnh lùng như băng, hán lại cúi đầu, "Lâm Xước."

Không ai phát hiện trong tay áo, tay Mai Kỳ khẽ nhúc nhích, nàng xoay người, "Nếu Tam Thiếu còn muốn, thì lại để cho hán đưa com đi."

"Vâng." Tần Mặc có chút không hiểu đối với Mai Kỳ thờ ơ hờ, mang theo Lâm Xước đi xuống, đợi đến hai người đi xuống, phía sau giá sách

xếp ngay ngắn sau bàn đọc sách đi ra một người, "Đại thiếu."

"Đúng lúc, Mai Bình, mới vừa rồi người còn chưa kịp nói xong, tiếp tục."

"Tam Thiếu ở thôn Tây Hà, nghe nói tam thư lục sách kết hôn, chàng trai kia," nàng dừng một chút, "Gọi là Lâm Xước."

***

Một chén canh xương đặc, một đĩa dưa chuột xào dấm, một chén rau trộn tào phớ, một chén nhỏ cơm trắng, đại nương tay cầm muôi phòng bếp nghe nói Tam Thiếu chịu ăn đồ, muốn đồ khai vị, còn đặc biệt bỏ thêm một chén nước kỳ quái, màu tím đậm gần như đen thui, lác loáng một cái lại hiện ra màu đỏ, hần không biết là cái gì, chỉ bụng khay dùng tốc độ nhanh nhất đi tới viện Mai Sóc.

Mai Sóc cũng đã không kịp đợi, nàng đẩy cửa phòng ra, mới vừa đi tới một nửa ở trên hành lang, một bóng người đột nhiên xuất hiện ngăn ở trước người của nàng, "Tam Thiếu, mời về."

"Ta chỉ đi phòng bếp, được chứ?"

Mai Kế khom người, cũng không trả lời nàng, Mai Sóc cũng biết nàng sẽ không thả người, đang muốn nói gì, thì thấy cách đó không xa Lâm Xước bụng khay gần như là đang đi nhanh tới, khiến nàng không nhận được lo lắng hần sẽ vấp ngã ở trên bậc thang cầu đá.

Nhưng mà hần vững vàng sải bước đi lên, Mai Sóc xoay người đi trở về phòng, Mai Kế rất nhanh trở lại trong viện, canh giữ ở trong góc không rõ ràng lắm.

Lâm Xước không nhìn thấy nàng ấy, chỉ là đẩy cửa phòng ra, Mai Sóc nhận lấy khay trong tay hần, một phát đá lên cửa, tiện tay ném khay lên bàn, ly nước vẩy ra ngoài, "Tại sao lâu như thế?" Nàng ôm thân thể hần qua, hại nàng cho rằng đã xảy ra chuyện gì, thậm chí hoài nghi là mình mơ một giấc mộng ban ngày vô cùng chân thật. Xem ra, thật sự là đối đã lâu, đầu cũng choáng váng rồi.

Hần ngưỡng mặt lên, "Quản gia dẫn ta đi gặp Đại thiếu."

Mai Sóc ngăn ra, thấy nàng làm gì đó? "Nàng ấy nói gì?"

"Chỉ nói nếu người còn muốn, để cho ta lại đưa tới."

"Chỉ như vậy?" Tại sao nàng có một loại dự cảm chẳng lành. Mắt Lâm Xước mở to trông mong nhìn trên bàn, "A Sóc, người ăn cơm có được hay không? Tất cả mọi người nói người tuyệt thực rất nhiều ngày."

"Được." Nàng xoa xoa đầu của hần, ngồi vào trước bàn, cầm chén canh lên uống một hớp tận, lại phát hiện là một chút mùi vị mình cũng không nếm ra được.

"Hiện tại thì khá hơn chút nào không?" Hần vội vàng hỏi.

Nàng cười gật đầu, "Dĩ nhiên." Từng ngậm từng ngậm cơm trắng bắt đầu thêm chút thức ăn vào miệng, chỉ cảm thấy còn coi như nhẹ nhàng khoan khoái, vẫn nếm không ra một chút mùi vị.

Có điều nàng không nói gì, Lâm Xước đang cầm cái chén kia, "Đại nương nói chén nước này cực kỳ khai vị, người không muốn uống sao?"

"Người uống đi, ta ăn cơm trước, uống ngọt không tốt."

"Đây là ngọt?" Hần tiến tới mép chén uống một hớp nho nhỏ, chua chua ngọt ngọt, quả thật cực kỳ khai vị, "Uống rất ngon."

"Vậy thì uống hết đi." Nàng rất nhanh ăn xong một chén cơm, "Người chờ một chút thay ta đi gọi Tàn quản gia tới."

"Được."

***

"Tam Thiếu, người tìm ta?"

Một mình Tàn Mặc đi tới trước phòng Mai Sóc, cửa mở ra, Mai Sóc ngồi ở trước bàn, thay đổi chán chường mấy ngày trước, hần đi vào, Tam Thiếu không phải Đại thiếu, không cần cách xa như vậy, "Mặc thúc, ta định hỏi người muốn một người."

"Tam Thiếu, người là muốn?"

"Ta muốn một tiểu thị thiếp thân, không phải là người mới tuyển người vào sao?"

"Tam Thiếu, không phải ngươi muốn người gọi là Lâm Xước kia?" Tần Mặc đột nhiên hỏi, Mai Sóc sững sờ, "Có vấn đề gì không?"

"Tam Thiếu, tiểu thị trong nhà rất nhiều, ngươi có thể chọn người khác hay không?"

"Xảy ra chuyện gì?" Mai Sóc vẫn không thể nào khắc chế, chợt đứng lên, Tần Mặc lui hai bước, "Ngay vừa mới rồi, Đại thiếu cũng nói nàng ấy muốn một tiểu thị thiếp thân, đã yêu cầu hần đi."

Mai Sóc nắm chặt quyền, cắn răng, "Mai Kỳ, ngươi là tên khốn kiếp, không phải là ngươi đụng đàn ông thì sẽ nổi lên mẩn đỏ sao? Ngươi muốn tiểu thị thiếp thân cái rắm!"

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Bây giờ nàng ấy ở nơi nào? Quỳnh Ba lâu có phải hay không?" Mai Sóc níu lấy cổ áo của Tần Mặc, Tần Mặc chặn lại xoa xoa tay của nàng, "Tam Thiếu, Đại thiếu không có ở trong phủ, nàng đi ra ngoài rồi."

"Vậy..."

"Vừa là tiểu thị thiếp thân, dĩ nhiên là mang theo cùng đi." Một câu nói của hần đánh bay ảo tưởng của nàng, cũng đổ bình dấm chua của nàng. Dám mang Tiểu Quai của nàng theo bên người? "Đi nơi nào?"

"Khánh thành quán rượu của Hoàng gia thành Bắc, tối nay tiệc mời..."

Cửa phòng vốn là mở rộng ra, Mai Sóc còn chưa có nghe xong đã xông ra một bước xa, không ngoài dự đoán, không đến ba bước thì Mai Kế đi lên chặn lại, "Chớ cản trở ta." Nàng nghiêng răng, hung tợn trừng nói.

Mai Kế sững sờ một chút, đột nhiên giống như là nhớ ra gì đó, lắc mình tránh ra, trong lòng Mai Sóc càng thêm tức giận khó nén, nếu có thể không cần nàng nữa nhất định là lão đại hạ lệnh, rút cuộc nàng ấy tính chuyện gì?

"Tần quân gia, Tam Thiếu, nàng là sao thế?"

Tần Mặc nhướn mày, đột nhiên cười nói, "Trong nhà vắng lạnh đã lâu, lần này có thể sắp náo nhiệt."

***

Lâm Xước cách một khoảng thật là xa đi theo người phía trước, không biết sao mình lại đi theo bọn họ ra ngoài, hần rõ ràng là thay Mai Sóc gọi quân gia, kết quả gặp phải Đại thiếu mặt lạnh này, còn có một hộ vệ trẻ tuổi, hỏi hần một đống vấn đề.

Rõ ràng nói với hần là dẫn hần đi gặp A Sóc, kết quả lúc này cũng sắp ra khỏi Mai phủ rồi. Hần vận ống tay áo, hần muốn A Sóc.

Mai Bình quay đầu lại nhìn hần một cái, nói khẽ với Mai Kỳ: "Đại thiếu, không phải ngươi cảm thấy đầu óc người này không dùng tốt lắm sao?"

"Thế nào?"

"Ngươi nghĩ, một lát hần nói mình là tiểu thị Mai gia, không biết Tam Thiếu, kết quả vừa nghe thấy chúng ta muốn dẫn hần gặp Tam Thiếu, lại lập tức hấp ta hấp tấp đi theo, muốn giả bộ cũng có thể giả bộ giống chút nữa chứ?"

"Nửa đoạn trước, là lão Tam dạy, phía sau, chính là tự mình muốn rồi." Mai Kỳ dừng bước, "Đến rồi."

Mai Kỳ đi tới trước bậc thang cửa lớn, quay đầu thấy Lâm Xước đứng ở cửa quan sát hai tòa sư tử đá, "Đi vào." Hần hình như đang mất tập trung, Mai Kỳ lại lập lại một lần, hần mới theo tới.

Mai Bình tiếp tục lắc đầu, đầu óc không dùng được, phản ứng trì hoãn, còn thích đi vào cõi thần tiên. Đại thiếu, ngươi lại là tội gì, đáng vẻ như vậy dạy thế nào cũng không thể đi qua cửa này của lão chủ tử, trừ phi, trời rơi mưa đỏ.

"Ngươi đang nhìn cái gì?" Mai Kỳ đột nhiên hỏi, Lâm Xước rất kinh ngạc nàng sẽ hỏi mình vấn đề, trước đó đều là tên hộ vệ kia đang mở miệng nói chuyện với mình, a một tiếng, "Sư tử."

"Có gì đáng nhìn?"

"Bên trái dưới chân đạp cầu, bên phải dưới chân là sư tử nhỏ."

"Đạp cầu chính là cái, đạp Sư Tử nhỏ chính là đực."

"Hoá ra là dạng như vậy." Hần đột nhiên nhớ tới Mai Sóc khắc đôi sư tử kia trên cái hộp cho hắn, ngẩng đầu hỏi, "Đại thiếu, Tam, *Tam Thiếu ở chỗ này sao?"

"Đi vào lại nói."

Mai Kỳ quay người lại, mới vừa bước vào cửa chính Hoàng phủ, thì có một phụ nữ trung niên mập mạp nhiệt tình tiến lên đón, "Ồi chào, Mai đại thiếu, rốt cuộc người có thể tới rồi."

"Đến, mau mời mau mời, ta đã bảo phòng bếp chuẩn bị xong, chỉ chờ đại thiếu người vừa tới, là có thể mở tiệc."

"Đợi lâu rồi."

"Đại thiếu, trước đó người phái người tới nói còn phải dẫn một người khách đến, là Nhị thiếu hay là Tam Thiếu?"

"Đều không phải vậy."

***

Lòng Mai Sóc như lửa đốt thấy đến thành Bắc, tòa quán rượu này mới vừa làm xong, các loại công cụ với vật liệu gỗ dùng còn dư lại cũng còn chưa chuyển đi, cửa còn có người đang quét dọn, thấy thế nào cũng không giống như là bộ dạng có thể bày tiệc rượu. Nàng đứng ở cửa, một giọng nói truyền đến từ sau lưng, "Tam tỷ, sao tỷ lại ở trong đây?"

Nàng quay người lại, cô gái đối diện chỉ trên dưới hai mươi, cũng là một vẻ từng trải, trên người tràn đầy bụi bặm, thất lưng giắt thước đo, "Đoan Nguyệt, không phải Hoàng gia mở tiệc ở chỗ này ư?" Nàng túm lấy Mai Đoan Nguyệt, vội vàng hỏi.

"Dĩ nhiên không phải, hôm nay chúng ta mới làm xong. Bữa tiệc này là ở Hoàng phủ."

Mai Sóc ngửa mặt lên trời gần như là muốn gầm rú, chỗ kia không phải cách Mai gia hai con đường, nàng lại băng qua nửa thành.

Nàng chạy đi giống như là lừa thiêu mông, kéo một con ngựa ở cửa tửu lầu, quay người liền lên, "Đoan Nguyệt, cho ta mượn ngựa."

"Tam..." Mai Đoan Nguyệt còn muốn gọi nàng nhưng không kịp, lắc đầu đi trở về trong quán rượu tiếp tục kiểm tra đường nối tay vịn cầu thang, tốt nhất không nên có chỗ cần làm lại, tối nay nàng còn muốn kết thúc công việc sớm chút.

***

Bữa gia yến này coi như là tiệc cảm tạ xem như kết thúc làm xong quán rượu, chỉ có ba người, cái bàn tròn lại lớn đến khác thường, Mai Kỳ ngồi hướng Nam, Hoàng Cửu ở đối diện nàng, cách chỗ Mai Kỳ không gần không xa còn có một chỗ ngồi, Mai Bình đứng ở sau lưng hắn, Hoàng Cửu có chút không rõ vì sao nhưng cũng không mở miệng hỏi. Mai Bình âm thầm cảm khái, đây còn không phải là vì thuận tiện gần kề giáo dục nhưng lại cứ không thể quá gần.

Hần nhìn một vòng, lại hỏi, "Tam Thiếu đâu?"

Mai Kỳ không để ý hắn, Hoàng Cửu vỗ tay một cái, bên cạnh có tiểu thị đi lên đưa tới một chén nước trà, chỉ là ở bên cạnh Mai Kỳ đặc biệt sắp xếp một ghế sai vặt. Lâm Xước đang cảm giác khát nước, nhận lấy lại như muốn uống, Mai Kỳ nhỏ giọng, "Súc miệng, nhỏ ở trong khay."

Hần muốn nuốt xuống một hớp nước trà đang ngậm trong miệng, bị nàng vừa hù dọa như vậy, một hơi toàn bộ sặc ở cổ họng, che miệng không nhìn được ho khan, tiểu thị bên cạnh thấy thế, vội vàng đưa khăn ướt lên.

Khóe mắt Mai Kỳ co rút một cái, mình nhỏ nước súc miệng ở trong khay trà sai vặt bên cạnh đưa tới.

Hoàng gia làm chính là buôn bán quán rượu, Odi33xn0dafn1330fys0doon coi trọng nhất đối với ăn, dù là gia yến (tiệc nhà) cũng dùng tiệc bát trân (tám món trân quý) trong bát trân chín âu chiêu đãi khách quý. Bát trân gồm long can (gan rồng), phượng tủy, thai báo, lý vĩ (đuôi cá chép), hào chích (chả chim), tinh thần (môi tinh tinh), hùng chưởng (chân gấu), tô lạc thiên (ve nấu sữa béo), trừ đuôi cá chép, chân gấu với tô lạc thiên, ngũ trân khác theo thứ tự là lấy tổ yến, vây cá, cây hương, gà cảnh, môi cá nhám thay thế.

Có điều hôm nay Hoàng gia lên món thứ nhất tổ yến cũng là một món dùng đông qua (bí đao) giả trang chén đựng, sợi bí đao làm nguyên liệu chính của tổ yến chay. Bên cạnh có tiểu thị đổ ra ở trong chén đưa lên, Lâm Xước mới vừa bị hù dọa, lúc này cũng không dám sờ vào, chỉ nhìn Mai Kỳ.

"Mai đại thiếu." Hoàng Cửu đột nhiên đứng dậy, một tay cầm ly, "Hôm nay ta nhất định phải kính người một ly, đợi đến lúc quán rượu khai trương lại mời người vui lòng tới uống mấy chén."

Mai Kỳ cầm ly của mình không đứng lên, gắp sai vật tới rót đầy rượu vào, ly rượu đang đưa đến khóe miệng muốn uống vào, thủ vệ ngoài cửa đột nhiên chạy vào nói với Hoàng Cửu: "Gia chủ, Mai Tam thiếu ở ngoài cửa lớn, nhất định muốn đi vào, nói là hết sức khẩn cấp muốn tìm Mai đại thiếu."

"Tam Thiếu cũng tới, vậy thì thật là đúng lúc quá, cùng ngồi vào bàn tiệc." Lời nàng còn chưa nói hết, đã nghe thấy loảng xoảng một tiếng, quay người nhìn lại, thì ra là thiếu niên ăn mặc tiểu thị mà Mai Kỳ mang tới đột nhiên đứng lên, trong tay Mai Kỳ đang cầm ly rượu, thỉnh thoảng bị hấn và chạm, ly rượu đột nhiên rơi xuống, rơi ngay vào trong chén tổ yến chay kia, nước canh văng lên, một chút in ở trên quần áo của nàng.

Mấy tiểu thị đồng thời luống cuống tay chân đi lên thu dọn sạch sẽ, không ai chú ý tới trong cổ Mai Kỳ nổi lên vết màu đỏ tươi. Mai Bình nghiêng mặt, không đành lòng nhìn nữa, Đại thiếu, nói người chính là đang tự mình chuốc lấy cực khổ, chuyện như vậy để cho Tam Thiếu tự mình giải quyết được rồi.

Hoàng Cửu kêu gọi người làm thêm chỗ ngồi, Mai Sóc đi vào cửa, ánh mắt vững vàng khóa ở trên thân người đứng lên kia, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Món ăn thứ hai đang đưa lên, trong mâm lớn toàn bộ đầy gà đất, có người đặc biệt phụ trách cắt ra, thì ra là trong bụng gà nhét vảy cá.

Mở tất cả, mùi thơm nứt mũi xông tới mặt. Nhìn Mai Sóc, Lâm Xước đột nhiên phát hiện mặc dù buổi trưa mình ăn thật nhiều, lúc này lại bắt đầu có khẩu vị, giống như là đói bụng.

Thêm chỗ ngồi ở bên tay phải Mai Kỳ, mà Lâm Xước đang ngồi ở bên tay trái nàng, Mai Sóc đi qua từ phía sau hai người, vỗ vỗ bả vai Lâm Xước ý bảo hấn ngồi xuống, mình kéo chỗ ngồi đến bên cạnh Lâm Xước, chỗ ngồi cả cái bàn tròn hiện ra một loại kết cấu quý dị, Mai Kỳ phía Nam, bên cạnh ấy là thiếu niên kia, bên cạnh thiếu niên lại là Mai Sóc, mấy người này cũng cách tương đối gần, nhất là Mai Sóc và thiếu niên kia. Mà Hoàng Cửu thì một mình ngồi ở đối diện, tràn đầy hứng thú quan sát đánh giá đối với tỷ muội Mai gia và thiếu niên ở giữa kia.

Thật vất vả ngồi vào chỗ của mình, món ăn thứ ba cũng đến rồi, thịt cây hương xào lăn, vị cay xông mũi, Mai Sóc cảm ơn tiểu thị đưa khăn ướt lên, tâm trạng tốt nhìn hấn ăn vậy cả giống như hút miến.

"Hấn ăn đồ phát ra âm thanh quá lớn." Giọng Mai Kỳ lạnh lùng truyền đến.

"Ta thích nghe." Mai Sóc nhũn mảy, mức toàn bộ vảy cá trong chén mình bỏ vào trong chén hấn, dù sao nàng ấy chắc chắn cũng đã biết, cũng không cần thiết che giấu.

"Người khác sẽ không thích."

"Đến, Tam Thiếu, ta cũng kính người một ly." Hoàng Cửu cười đứng lên, Mai Sóc cầm ly rượu lên, "Bà chủ Hoàng khách khí, quán rượu khai trương, ta nhất định sẽ đi cổ vũ, ai cũng biết ở trong Phong thành này, nói đến đồ ăn, nếu Hoàng gia xếp hạng thứ hai, thì không ai dám xếp thứ nhất rồi."

Tâm tình Hoàng Cửu thật tốt, ý bảo người làm đi thức giục phòng bếp gấp rút mang thức ăn lên, gà cảnh nướng, mỗi cá nhám xào dấm, canh đuôi cá chép loãng, chân gấu kho tàu, cuối cùng một món tô lạc thiên chiên dầu.

Lâm Xước chết sống không chịu đựng chân gấu này, cuối cùng Mai Sóc thay hấn bới thêm một chén com hương lá sen nữa, tiếp theo đứng lên lại bới thêm một chén nữa đưa đến trước mặt Mai Kỳ, "Lão đại."

Mai Kỳ nửa giương mắt nhìn nàng, trang ## bubble trong cổ vết đỏ đã từ từ lui xuống, nhận lấy com, "Ngày mai bắt đầu trở về xưởng đi."

"Lão đại."

Mai Kỳ tự mình nói tiếp: "Bà nội lập tức sẽ trở lại." Nàng liếc mắt nhìn Lâm Xước một cái, "Không phải người muốn tiểu thị thiếp thân?"

"Ta đi." Nàng cắn răng, uy hiếp nàng? Hừ, không phải là trở về xưởng ư, lại không có nghĩ là nàng ấy muốn ra tay. Nàng nhìn người bên cạnh không hề bị lay động đang ăn com, nghĩ đến hấn hoàn toàn không có chú ý họ đang nói cái gì. Mai Sóc mềm xuống hàng mi nét mảy, thỏa mãn nhìn hấn, dù sao nàng từng nói, nàng sẽ chỉ lại động đao lần nữa vì một người, mà người kia, nàng đã sớm tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36

Ngày hôm sau là ngày nắng to, cảnh xuân ấm áp, Mai Sốc dậy thật sớm, tối hôm qua từ Hoàng phủ trở lại sắc trời đã tối, nhìn hán cũng mệt mỏi, nàng không nỡ tối khuya còn muốn hán cuốn gối chuyển chỗ. Một lát này, nàng đang suy nghĩ phải lập tức bảo Tần Mặc cuộn toàn bộ chăn nệm của hán vào trong phòng nàng, vốn là tiểu thị thiếp thân ở tại phòng ngoài của chủ tử cũng rất bình thường, tuy không phải là nàng muốn hán ở phòng ngoài.

Lúc này, Tần Mặc hán là ở phòng bếp, nàng bước nhanh trên cầu đá, băng qua vườn hoa, lại phát hiện sáng sớm nay, trong phòng bếp rối loạn không yên, "Mặc thúc."

Tần Mặc quay người lại, "Tam Thiểu, hôm nay sao sớm như vậy, đồ ăn sáng còn chưa chuẩn bị xong."

"Đây là thế nào?"

"Thịt muối cũng đều không có, nghi ngờ trong nhà bị trộm."

"Thịt muối? Có tên tặc nào lại đặc biệt chạy tới chỉ trộm thịt muối hay sao?"

"Ta cũng khó hiểu, nhưng vốn phơi ở bên ngoài quay người lại thì không còn." Tần Mặc lắc đầu, một gã làm việc vặt phòng bếp đột nhiên kinh ngạc nói, "Quần gia, quần gia, mau nhìn, thì ra không phải là trộm, là, là..."

Tần Mặc và Mai Sốc cũng xoay người lại nhìn, hai con chim lớn cánh màu đen, đỉnh đầu mọc lông vũ màu trắng bay nhảy ngậm trong mồm thịt muối tha đi, một con rất nhanh bay lên đầu tường, một con khác lượn một vòng ở trên đỉnh đầu mấy người, đột nhiên treo lơ lửng giữa trời không ngừng vỗ cánh ở trước người Mai Sốc.

"Tiểu Quy?" Mai Sốc không quá chắc chắn mở miệng, một con này cũng bay nhào lên đầu tường, hai con chim dùng móng vuốt cố định thịt muối, lôi xé mớ, Mai Sốc không hiểu chút nào nhìn bọn nó, sao chim ưng biển cũng biết ăn thịt?

Đang suy nghĩ, một người vọt vào tới trước cổng tò vò, thở hổn hển, cả người ăn mặc áo xanh tiểu thị, thấy nàng thì chạy tới đây, "A... Tam Thiểu, người có thấy hay không, thấy..."

"Cái đó?" Nàng chỉ chỉ đầu tường, Lâm Xước vỗ vỗ ngực, giống như là thở phào nhẹ nhõm, "Ta mới vừa thấy khoe miệng bọn nó có thịt, còn tưởng rằng bọn họ làm người bị thương, còn may cũng còn may."

Hán cong ngón út lên thổi tiếng huýt, một con chim ngậm thịt muối bay xuống, một con khác ngẩng đầu lên, đứng một lúc lâu ở đầu tường, cũng bay xuống, Tần Mặc đuổi một ngón tay chỉ vào hán, "Người người người... người nuôi?"

Trong lòng Mai Sốc thầm kêu không ổn, còn chưa kịp che miệng của hán, Lâm Xước gật đầu một cái, "Ừ." Tần Mặc quay đầu quan sát tỉ mỉ hai con chim này, "Đây là, là bạch kiên điều?" (Đại bàng đầu nâu hay đại bàng hoàng đế phương đông)

"Không biết." Lâm Xước lắc đầu nhìn Mai Sốc, nàng còn luôn nói đây là chim cốc. Mai Sốc lôi kéo Tần Mặc, "Mặc thúc, người xem chẳng qua chỉ là hai con chim, trong nhà cũng nuôi nổi đúng hay không?"

"Tam Thiểu, chẳng qua chỉ là hai con chim? Người cho rằng đây là chim Hoàng Yến hay là vẹt? Đây chính là bạch kiên điều đó." Hán lắc đầu liên tục, ác điều nguy hiểm như vậy, nuôi dưỡng ở trong nhà? Đùa gì thế, bây giờ nhìn lên còn nhỏ, đợi đến trưởng thành, ai còn kèm chế được? Nhất định phải thừa dịp bây giờ lúc còn nhỏ bắt lại, muốn giết muốn đuổi đi cũng nói sau.

"Mặc thúc." Mặt Mai Sốc khẩn cầu, Tần Mặc vẫn lắc đầu, mới nhớ tới sáng nay lần qua lần lại như vậy, phòng bếp cũng chưa làm đồ ăn sáng, lần này nguy rồi, đại thiếu nhị thiếu cũng còn may, Nhị chính quân nơi đó lại không thể bị chậm trễ. Hán xoay người lại chỉ huy người làm xem nào nhiệt đều trở về làm việc, Mai Sốc ở phía sau khoát tay áo, hai tay Lâm Xước vung lên, hai con bạch kiên điều cùng nhau bay đi, một trong số đó trước khi bay đi vẫn không quên tha một khối thịt muối lớn nữa.

Lúc đó ngay ở cửa, trước cổng tò vò lại đi tới hai người, đúng lúc thấy một màn này.

Mai Kỳ nhìn hai con bạch kiên điều đập cánh mới vừa bay khỏi với người khỏi xương còn duy trì đưa tay ý bảo bọn nó rời đi, khoe mắt lại bắt đầu co giật, "Lão Tam, người đến xương, hán đứng lại cho ta."

Sáng nay đồ ăn sáng chậm một chút, nàng vội vã muốn bắt đầu làm các loại việc không còn kịp nữa, thuận tiện tới đây xem một chút, kết quả lại thấy được một màn xuất sắc như vậy, rất tốt, quy củ gì đó đều không tuân thủ thì cũng thôi đi, lại còn nuôi hai con bạch kiên điều, nếu bị bà nội biết việc này, Thần Tiên cũng giúp không được họ.

"Hán cùng đi với ta."

"Hán ở lại."

"Vậy ta cũng không đi."

"Lão Tam, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, ba ngày sau bà nội sẽ đến."

"Vậy, vậy thì thế nào?" Mai Sóc ngăn ở trước người Lâm Xước, nhưng rõ ràng thiếu tự tin.

"Có thể dạy bao nhiêu tính bấy nhiêu."

"Vậy ta cùng một chỗ với hân."

"Ngươi? Ngươi ở đây cũng chỉ biết quấy rối, đi lên xưởng cho ta, chuyện làm ăn gỗ Tề Phụng đã mất bao nhiêu, còn không đi bù lại cho ta."

Nàng xoay người, nói với Mai Bình sau lưng: "Một lát đi mời nam phu tử trong thành, còn có môi công, hi cha dạy lễ nghi trước khi thành thân."

"Dạ, đại thiếu."

Lâm Xước kéo tay áo Mai Sóc, "Ta phải học cái gì sao?"

Mai Sóc cúi đầu, "Ngươi thấy hứng thú thì tùy tiện học một chút, không muốn học cũng đừng để ý đến các nàng."

"Sẽ có người dạy ta viết chữ sao?"

"Sẽ." Nàng vuốt vuốt đầu của hân, "Còn sẽ có người kẻ rất nhiều, rất nhiều, ừ, chuyện xưa cho ngươi, nghe qua coi như thôi."

"Được." Hân gật đầu, Mai Sóc giương mắt, đối diện mắt Mai Kỳ nheo lại, bốn mắt nhìn nhau, Mai Sóc trừng mắt lên, nếu hân thiếu một cọng lông tơ, dù là đại tỷ ta cũng sẽ không nề tình. Ấu đả đánh không lại ngươi, ít nhất chơi đao ngươi còn chưa chơi thắng ta.

Mai Kỳ quay đầu đi không để ý tới nàng, xoay người rời đi, "Mai Bình, giao cho ngươi."

***

Nhà xưởng chung quanh Mai gia là Hoành Chi, Âm Hương, Quỳnh Ba, Cù Tiên. Hoành Chi làm lều, Âm Hương làm món gia cụ vật liệu gỗ lớn, Quỳnh Ba làm chế phẩm tượng gỗ món nhỏ, Cù Tiên làm quan tài. Ý Mai Kỳ là muốn nàng đến Âm Hương Các, chỉ là Mai Sóc xoay một vòng, trực tiếp đến Hoành Chi hiên.

"Đoan Nguyệt."

Trong sảnh lớn người đến người đi, thật là bận rộn, khắp nơi là người nắm trong tay quyền da dê, Mai Đoan Nguyệt nhìn xuống từ trên cầu thang lầu hai, "Tam tỷ, sao tỷ lại tới?"

"Ngươi xuống đây, ta có lời nói cho ngươi."

Mai Đoan Nguyệt đi xuống lầu, "Chuyện gì?"

"Ngươi vẫn muốn học khắc gỗ Tề Phụng?"

Mai Đoan Nguyệt chợt ngẩng mặt nhìn nàng, "Tam, Tam tỷ, ta không phải, tỷ đừng..."

"Ta chỉ là hỏi ngươi có muốn học hay không, chớ kéo những chuyện khác vào, chỉ cần trả lời ta."

Nàng gật đầu một cái, "Dĩ nhiên là muốn, nhưng mà, việc này chỉ có dòng chính nữ mới có thể."

"Chớ để ý, đi theo ta." Mai Sóc lời kéo nàng bèn đi ra khỏi Hoành Chi hiên, "Đến Âm Hương Các, ta dạy cho ngươi."

Nhanh như cầu vồng, uyển chuyển như rồng bay, phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu này như tuyết phiêu lãng trong gió. Mai Đoan Nguyệt vẫn cho là từ như vậy chỉ có thể dùng để hình dung những công tử đẹp tao nhã tuyệt thế kia, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, mảnh lưỡi dao kia trong tay Tam tỷ mới đảm đương nổi mấy câu thơ này. Chỉ thấy trong tay nàng lượn vòng lên xuống, lát gỗ tung bay, bốn ngón tay nhẹ nhàng xoay một cái, lưỡi dao bay lên lại nổi xuống, chính là một tư thế khác, tất cả động tác đều ở trong nháy mắt này, chỉ thấy người hoa mắt đi chuyển thân kỳ.

Mai Sóc giương mắt, khi thấy trong mắt nàng ánh mắt như si như cuồng, nàng cười một tiếng, "Đoan Nguyệt, hôm nay ta dạy ngươi đao pháp cơ bản nhất trước, sau đó tự ngươi luyện."

***

"Bình hộ vệ, ngươi đùa giỡn ư?" Đại thúc trung niên kia quan sát hân từ trên xuống dưới mấy lần, rồi nói với Lâm Xước: "Đi vài bước ta xem một chút."

Cả người Lâm Xước khó chịu, không biết vì sao lại có mấy đại thúc trang điểm lộng lẫy vây ở bên cạnh mình như vậy, vì vậy từ một đầu gian phòng đi tới một đầu khác, cố gắng cách bọn họ xa một chút.

"Ba ngày, để hần nhìn qua tướng là công tử đại gia? Đừng nói người cho ta ba trăm lượng bạc, chính là ba ngàn lượng cũng làm không được."

"Không cần giống toàn bộ, chính là trong thời gian ngắn giả bộ một chút, nhìn qua gần giống là được."

"Vây, ta cố sức." Đại thúc này đưa tay gọi hần, "Người qua đây."

Lâm Xước duỗi ra một cái tay gãi gãi lỗ tai ngứa ngáy của mình, đại thúc không vui nói, "Lúc đi bộ, tay không cho đụng lung tung bất kỳ chỗ nào."

Thân thể hần cứng đờ, rõ ràng A Sóc nói hần không muốn học thì có thể không cần học, tại sao ngay cả hần đi bộ cũng phải bị người cai quản? Hần tủi thân bẹp môi, chỉ có A Sóc tốt nhất, những người khác sẽ bắt nạt hần, Mai Bình thì làm như không thấy đối với vẻ mặt hần, "Hoa đại thúc, người muốn dạy thế nào đều được, ta đi ra ngoài trước."

Hoa đại thúc này đợi nàng vừa đi, bảo thủ hạ của mình là một chàng trai khác lấy tới mấy chiếc dây lụa, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, "Đến, ngồi xuống."

Ở trên cẳng chân bị trói chặt, giữa hai chân chỉ chừa một đoạn ngắn khoảng cách, "Được rồi, đứng lên đi bộ, nhớ loại cảm giác này."

Lâm Xước cảm thấy hai chân đã không phải là của mình, tại sao phải đi bộ như vậy? Chân của hần lại không có không tốt, tại sao phải học đi bộ?

Hần đang khó khăn đi lại, trên cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, dieendafineeqsddoon Hoa đại thúc này mở cửa, rất là kinh ngạc cười nói, "Đây không phải là Tam Thiếu ư, thật lâu chưa từng thấy."

Lâm Xước nghe được lời hần nói, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, một cô gái đứng ở cửa, còn không phải chính là Mai Sóc, lòng hần vừa vui vừa vui, quên trên chân mình còn buộc dây lụa, một phát liền muốn bước đi ra, kết quả trực tiếp ngã xuống phía trước, chỉ lát nữa là sẽ chó ngã gặm bùn.

Mai Sóc chợt kéo Hoa đại thúc này ra, đi lên bắt kịp ôm hần vào trong ngực, trong lòng đã mắng Mai Kỳ trên trăm lần, lão đại chết tiệt, còn nói sẽ chỉ là lễ nghi đơn giản nhất, nàng còn tưởng rằng chính là dạy dỗ đầu lưỡi, đây coi như là thế nào? Người nàng nâng niu trong lòng bàn tay, lại bị người biến tướng ngược đãi.

"Hoa đại thúc, đúng không? Hôm nay huấn luyện chỉ đến nơi này là được rồi, mấy vị cực khổ."

"Chỉ như vậy, mới vừa rồi Bình hộ vệ..."

"Không có việc gì, đã đủ rồi, tiền một phần sẽ không thiếu." Mai Sóc đẩy mấy người ra ngoài cửa, Hoa đại thúc này còn không hết hy vọng, "Tam Thiếu, bây giờ là rất hiếm có thể thấy được người, có hứng thú để ta làm mai mối cho hay không?"

"Không cần không cần, đa tạ."

"Vây Nhị thiếu thì sao? Đại thiếu?"

Mai Sóc cuối cùng đẩy người đi ra, chặn ngang đóng cửa lại, xoay người lại nhìn hần vẫn bị trói hai chân đứng ở trong phòng, đứng cũng không phải, đi cũng không xong.

Nàng ôm hần đi tới ngồi trên cái ghế trước, để cho hần ngồi ở trên chân mình, đưa tay mở ra dây lụa kia. "Xin lỗi, ta không nên để lại một mình người."

"A Sóc."

"Hà?"

Hần đột nhiên khom thân thể xuống tựa vào trên vai nàng, thỏa mãn thở dài, gương mặt cọ xát ở trên quần áo của nàng, tâm trạng nàng hoàn toàn mềm mại, tỉnh ra, mặc dù gặp mặt, trừ một đoạn thời gian ngắn ngủn vừa bắt đầu ở trong phòng nàng, họ thật sự vẫn chưa được chỉ có hai người chung đụng.

"Bọn họ nói, muốn cho ta nhìn lên nghĩ rằng là công tử đại gia." Hần nhìn gò má của nàng, "Tại sao ta phải như công tử thế gia?" Hần vốn không phải là công tử thế gia gì, hần chỉ là một đứa con bị bỏ rơi do mẹ ản xuống đầu tay không cần thời.

Mai Sóc không chú ý tới ánh mắt hần có chút ảm đạm, thở dài, "Tiểu Xước Nhi, mấy ngày nữa bà nội ta sẽ trở về, bà ấy là một người tính khí không tốt lắm." Nàng ôm hần đứng lên, "Thôi, mặc kệ bà ta, chúng ta trở về phòng."

Đẩy cửa ra băng qua hành lang đã đến bên trong phòng nàng, người bên ngoài cũng đã đi ra. Nàng đặt Lâm Xước ở đầu giường, đá giày ngồi lên,

hắn có chút kinh ngạc nhìn nàng, "Hiện tại, là, là ban ngày."

Nàng cười xấu xa tiến tới bên lỗ tai hắn, "Thê chủ ngươi đã vườn không nhà trống lâu như vậy, ngươi không biết ngượng lại để ta chờ đợi."

Chân tơ gấm, bóng loáng như nước, xẹt qua da thịt mang đến kích thích khác thường, cặp mắt hắn mù sương đã không nhận rõ đó là tay của nàng hay là tơ lụa di động ở trên người mình.

***

"Đại thiếu, thân phận này như thế nào?"

"Nói."

"Lâm gia Du Châu, thế gia đồ sứ Giang Nam, trang@d#d##q#d@bubble phú giáp một phương, dưới có ba con trai, toàn là khuê nữ (chưa đính hôn)."

"Chính là cái này đi." Nàng ấn huyết Thái Dương, Mai Bình không hiểu nói, "Đại thiếu, ngươi cần gì phí tâm muốn thay Tam Thiếu giữ hắn lại như vậy?"

"Ta chưa từng thấy bộ dáng này của lão Tam." Nàng thờ dãi, đẩy cửa sổ ra, dưới Quỳnh Ba lầu chính là mặt hồ trong veo dao động, gió nhẹ thổi qua, làm cho lòng người sáng khoái một hồi, "Nếu không thể giữ hắn lại, chỉ sợ ta cũng không giữ được nàng."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Lâm Xước loáng thoáng cảm thấy một đợt xúc cảm tron nhấn phát qua toàn thân, mở ra cặp mắt mê ly, vừa đối diện ánh mắt nàng mỉm cười, nàng lật người ôm hắn ở trên người, chấn gấm thật mỏng ở trên người, mang theo từng chút một cảm giác lạnh lẽo, lúc này chạm đến da thịt ấm áp, hắn khe khẽ run lên, lại thoải mái cuộn người lại, cả người vùi ở trong lòng nàng.

Một tay Mai Sóc lại thoáng cái xuyên qua tóc hắn, "Tiểu Xước Nhi, ngươi trở nên nhẹ, nhất định là lại gầy rồi."

"Nhưng quần áo không có trở nên lớn mà."

"Vậy là gầy một chút xíu."

"Ngươi đây cũng biết?"

"Ta đương nhiên biết, ngươi gầy bao nhiêu lượng ta cũng có thể nói ra được."

"Vậy mới không tin."

"Không tin?" Tay ở giữa tóc xuống phía dưới thăm dò bên hông hắn bắt đầu gãi ngứa, Lâm Xước tránh né đứng dậy, một chân giẫm ở trên chân gấm, dưới chân trượt đi, ngã chổng vó lên trời ở trên giường.

Tiếng cười của Mai Sóc vang lên, hắn còn chưa kịp nhúc nhích thì lại bị nàng đặt ở phía dưới, "Đây chính là hậu quả không nghe lời ta."

Lâm Xước đẩy thân thể của nàng một cái, "A Sóc, trời tối rồi."

"Ta biết."

"Ta cần phải trở về."

"Không cần." Nàng ngáp một cái, "Bên Mặc thúc kia, sớm muộn gì phải nói cho hắn biết, yên tâm đi, không có chuyện gì."

***

Mấy ngày nay liên tiếp đều là trời nắng to vạn dặm không có bóng mây, gió nhẹ nắng ấm, bên hồ liễu rủ đu đưa, Mai Sóc tựa tại góc tường, một tay vòng ở trước ngực, một tay nắm cành liễu rủ ngắm nghía, nhưng tất cả tâm thần đều đang nghe giọng nói mềm dẻo truyền tới trong phòng,

"Thanh nhân trình tể, thủ tiết chỉnh tề, hành kỷ hữu sĩ, động tĩnh hữu pháp, gọi là phu đức."

Tiếp theo là một giọng nói nhỏ nhả thuộc về người đàn ông trung niên, "Trạch từ nhi thuyết, bắt đạo ác ngữ, thì nhiên hậu ngôn, bắt yếm vu nhân, là phu ngôn."

Nàng lắc đầu cười khẽ, một giọng nói truyền đến từ sau lưng, "Tam Thiếu, thì ra là ngươi ở nơi này."

"Mặc thúc, thế nào?"

Tần Mặc đi tới trước người của nàng, vừa vặn có thể thấy chàng trai ngồi ở trước bàn sách với nam phu tử đứng sau bệ cửa sổ, "Ngươi vẫn luôn đứng ở chỗ này?"

Nàng đưa tay, càn liểu phất qua ở dưới cánh mũi, "Mặc thúc, ngươi biết loại cảm giác đó không? Ngươi nhìn hắn, nghe tiếng của hắn, lòng của ngươi cũng đã đầy," Giọng của nàng dần dần trở nên nhẹ, lắm bầm nói nhỏ cũng không biết là nói cho Tần Mặc đang nghe hay là nói cho mình nghe, "Trần đây, cũng không để cho người khác nữa."

"Tam Thiếu, ngươi thật sự là rất thích hắn." Hắn cười than thở, "Sự kiện kia, trừ ngươi ra ta, Đại thiếu, Nhị thiếu, với vị Phu Tử đại thiếu mời tới này, vậy cũng còn chưa có người khác biết, nhưng trước khi hắn vào làm thiệp thị rất nhiều người từng thấy, trong nhà người làm nhiều, miệng lưỡi cũng hỗn tạp, vẫn phải tìm lời giải thích."

"Mặc thúc, giao cho ngươi."

"Ngươi đúng là bớt việc."

"Đa tạ Mặc thúc rồi." Nàng xoay người làm vái chào, như là đang nói đùa, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc, Tần Mặc hiểu địa vị chàng trai kia trong lòng nàng, "Yên tâm đi, lần đầu tiên ta thấy hắn đã cảm thấy hắn rất hợp nhãn duyên, không đúng vậy sẽ không dễ dàng đã dẫn hắn đi vào như thế."

Mai Sóc cười đùa nói, "Có thể khiến Mặc thúc liếc mắt đã hợp duyên, Tiểu Xước Nhi nhà ta thật đúng là phúc phận đã tu luyện mấy đời. Tầm mắt Mặc thúc cao bao nhiêu, mọi người chúng ta đều biết, nếu không phải vậy sao vẫn độc thân?"

"Đi, nói một chút lại không có mức độ."

"Chẳng qua gần đây ta cũng không gặp lão Nhi, nàng không có bị giam lại chứ?"

"Vừa bắt đầu cũng giam lỏng mấy ngày, sau đó thì thả rồi, ta cũng không làm sao thấy, chẳng qua ta nghe người ta nói Nhị thiếu ngâm mình cả ngày ở Hoa Lầu."

Trong phòng giọng nói đứt quãng tiếp tục truyền đến, "Cô cữu cho tâm, khỏi đương khả thất tai? Thê tuy dù vân ái, cô hữu Vân Phi, đây gọi là lấy nghĩa tự phá người vậy." (lòng anh chị em họ, há có thể đánh mất ư? thê dù rằng yêu, anh chị em họ dù sai, đây gọi là lấy nghĩa tự đánh bại người vậy)

Mai Sóc ngược mắt nhìn ánh tà dương phủ ở phía trời tây, đi lên trước gõ mở cửa phòng, "Trịnh Phu Tử, có thể tan học chứ?"

Người đàn ông trung niên kia nhìn nàng một cái, "Đại thiếu dặn dò, hôm nay phải học thuộc lòng《 nam giới 》."

《 nam giới 》? Mai Sóc than thở, thứ bà nội thích nhất. Lâm Xước thấy nàng đi vào, ánh mắt lấp lánh lập loè, tầm mắt từ trên trang sách rời đi, Trịnh Phu Tử này không vui dùng thước đánh một cái ở trên bàn, hắn run một cái, lập tức ngoan ngoãn ngồi tốt, đầu cúi thấp miệng lẩm bầm.

"Tam Thiếu, kính xin ngươi đi ra ngoài trước."

"Còn bao nhiêu?"

"Vừa tới phần thứ sáu, còn có nửa phần."

"Trước cơm tối có thể xong không?"

"Vậy thì hỏi hắn rồi."

Mai Sóc đi tới trước người hắn, "Ngươi thuộc lòng trước, ta đi ra ngoài một chuyến, quay lại cùng dùng cơm tối với ngươi." Hắn giương mắt, hình như có chút không muốn, "Tiểu đầu đất." Mai Sóc vuốt bằng tóc rơi trên trán hắn, "Ta cũng không phải là đi xa nhà, sẽ trở lại ngay."

"Khụ khụ." Thước trong tay Trịnh Phu Tử lại đang gõ mấy cái trên bàn, Mai Sóc khẽ gật đầu với hắn một cái, "Ta đi ngay." Nàng xoay người ra ngoài phòng, xa xa hình như thấy hai con bạch kiến điều quanh quẩn ở bầu trời Mai gia, đảo mắt lại không thấy bóng dáng.

***

Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ đại câu lan, không có đoán sai, Mai Triều chắc là ở Túy Tuyết câu lan, Mai Sóc kéo chặt cổ áo, lại nghe được giọng nói mềm mại của quan phụ thân đáng vẻ khách cớm kia ra ngoài, vẫn cảm thấy cả người mình nổi lên một tầng da gà, trước kia sao không cảm thấy khó có thể chịu được như vậy?

"Mai Tam thiếu, thật sự là khách ít đến khách ít đến, đây là muốn tìm..."

"Ta tìm Nhị tỷ ta, nàng có ở đây không?" Mai Sóc trực tiếp cắt đứt hấn, gạt mở bàn tay hấn đuổi ra.

"Mai Nhị thiếu, có có, đang ở bên trong phòng Luyến Nhi nhà ta nghe hát."

"Ta tự đi tìm nàng."

"Tam Thiếu." Quan phụ thân này kéo nàng lại, "Ngươi cũng biết quy củ Túy Tuyết câu lan của ta, Luyến Nhi là một trong bốn đại đầu bảng của ta đây, lúc hấn tiếp khách, những người khác hết thấy không gặp."

"Ta tìm lão nhị nhà ta, cũng không phải là tìm hấn." Nàng mò vào trong ngực, móc ra một thỏi bạc, "Được chưa?"

Thật vất vả coi như là xua người đi, nàng đi vào, một tay bịt mũi, mới vừa lên cầu thang, đã gặp được Mai Triều xiêu vẹo xuống dưới, nàng đưa tay đỡ lấy nàng, "Ngươi làm sao vậy?"

"Cảm Nhi." Nàng há mồm, nghênh đón mùi rượu đập vào mặt, chọc cho con sâu rượu trong bụng Mai Sóc cũng bắt đầu từng con từng con bò ra ngoài.

"Nơi này không có Cảm Nhi, ngược lại thì có Luyến Nhi, Hoa Nhi gì đó." Nàng tức giận nói, một tay đặt nàng ấy ngay ngắn, "Ngươi còn đi đường được không?"

"Đi, lão Tam." Cuối cùng thì Mai Triều nhận ra nàng, "Theo ta đi uống rượu."

Mai Sóc bị nàng lôi kéo lên trên, "Uống thì uống, tự ta biết đi. Còn nữa, ta là tới nói với ngươi, lão đại bảo sáng mai chúng ta đến ngoài thành chờ lão thái bà, xem như là chịu đòn nhận tội gì đó."

"Chịu cái rắm, ta cũng đã hai mươi lăm, làm chuyện gì còn cần bà ấy để ý tới? Bà ấy nhìn không vừa mắt thì ta phải nhận sai?"

"Nói đúng lắm, đi, ta uống cùng ngươi."

***

"..... Khiêm tắc đức chi bính, thuận tắc phu chi hành. Phàm tư nhị giả, túc dĩ hoà hĩ." Lâm Xước thở ra một hơi rất lớn, Trịnh Phu Tử này gật đầu, "Hôm nay thì đến chỗ này."

Ngoài cửa truyền đến hai tiếng bước chân chột nhẹ chột nặng, ánh mắt Lâm Xước mong đợi nhìn về phía cửa, lúc thấy người tới thì có chút thất vọng cúi đầu, lại là Mai Kỳ và Tần Mặc.

"Trịnh Phu Tử, đa tạ."

"Không khách khí."

"Bây giờ sắc trời đã tối, ta vừa vặn muốn đi ra ngoài, có thể thuận đường tiễn ngươi trở về."

"Đa tạ Mai đại thiếu rồi."

Mai Kỳ chân trước mới vừa đi, thì Tần Mặc đi vào nói với hấn, "Đi theo ta."

"Đi nơi nào?"

"Bắt đầu từ ngày mai, ngươi ở tại Tùng uyển."

"Tùng uyển?"

"Không sai, năm Tiểu Uyển khách viện đến nay đều bỏ trống Tùng, Trúc, Huyền, Lan, Thọ ngũ thụ thạch, đại thiếu cố ý để cho ngươi vào ở Tùng uyển đây. Đến lúc đó Trình công tử gì kia vừa đến, nhiều nhất cũng đến ở Trúc uyển."

"Trình công tử gì, Trúc uyển?"

Tần Mặc sùng sốt một chút, "Ta quên, Tam Thiếu từng nói, những chuyện này không cần nói với ngươi. Ta dẫn ngươi đi thu dọn đồ đạc, tối nay ngươi cứ đến ở Tùng uyển đi, bữa tối sẽ có người đưa cho ngươi."

"Ta chờ A Sóc trở lại ăn cơm tối."

"Tùy ngươi thôi. Chẳng qua lời ta nói dưới đây, có lẽ Tam Thiếu còn có thể nói một lần với ngươi, tóm lại, ngươi nhớ kỹ."

"Ừ."

"Thân phận của ngươi, bây giờ là tam công tử Lâm gia Du Châu Giang Nam, trong nhà đòi đòi kinh doanh buôn bán đồ sứ, ngày trước lên Kinh thăm người thân với người nhà thất lạc ở chỗ này, đến bước đường ký xuống nô khế với ta."

"Nhưng..."

"Hãy nghe ta nói hết. Sau đó người hầu ngươi tìm tới chúng ta mới coi như biết thân phận của ngươi, vào trước khi người nhà ngươi từ kinh đô thăm người thân trở lại đón ngươi, ngươi tạm thời cũng sẽ ở tại Mai gia làm khách."

Lâm Xước gãi đầu, "Đây không phải là đang gạt người sao?"

"Nếu như ngươi muốn ở chung một chỗ với Tam Thiếu, cứ nhớ kỹ theo lời ta nói." Tần Mặc quay người lại nhìn hắn, đột nhiên buồn cười phát hiện động tác này, vẫn thật sự giống như đúc với Mai Sóc, "Đến, đi vào lấy đồ ra."

***

Trịnh Phu Tử này dừng lại, đứng ở trước mặt một cửa hàng, tầm mắt lại dừng ở trên một tòa cổng chào viện phường tinh xảo cách đó không xa, phát ra một tiếng than nhẹ, "Lâu thượng hoàng hôn đục vọng hư, ngọc thê hoành tuyệt nguyệt như câu*."

*: Hai câu đầu trong bài thơ "Đại tặng kỳ 1" của Lý Thương Ẩn, có nghĩa là "Đứng trên lầu trông ngóng tới chiều mới thôi, Cầu ngọc không thấy, trăng như lưỡi liềm" (Thivien.net)

Mai Kỳ cách một khoảng cách với hắn, không nghe rõ hắn đang nói gì, "Trịnh Phu Tử."

"Đa tạ đại thiếu đưa ta trở lại, ta đến nhà rồi."

"Vậy thì tốt." Mai Kỳ xoay người đang muốn rời đi, lầu nhỏ tinh xảo kia chính là Túy Tuyệt câu lan, bên trong mấy tên tay chân khiêng một tên du côn không có tiền trả vứt ra. Người phụ nữ kia lão đảo té ngã trên đất, Trịnh Phu Tử thiếu chút nữa bị nằng đụng phải, chột đứng không vững ngã xuống phía Mai Kỳ, nằng tiện tay vừa đỡ, vừa nghĩ đến mình không thể đụng vào, đang muốn buông tay đột nhiên nghe được hai tiếng bộp bộp, một giọng nói giòn giã vang lên, "Dâm tặc, còn không buông cha ta ra."

***

Mai Sóc đỡ Mai Triều đứng không vững lão đảo đi ra từ Túy Tuyệt câu lan, hai người đứng ở đầu gió, sắc trời hoàng hôn, vẫn rõ ràng thấy lão đại kia của mình cho tới bây giờ nhượng bộ lui binh với đàn ông đang bị một thiếu niên áo đỏ chống nạnh tức giận mắng.

"Ngươi... ngươi còn không buông cha ta ra." Một tay thiếu niên áo đỏ này giờ cây vọt trúc, hai tiếng mới vừa rồi chính là đánh vào trên tay mình, hắn đi từng bước một đến gần, Mai Kỳ đột nhiên bắt đầu nghiêng đầu không ngừng nhảy mũi, hắn sững sờ tại chỗ, trên người mình có mùi vị gì sao? Nằng phản ứng lớn thế này.

Trịnh Phu Tử thoát thân kéo hắn, "Phức Nhi chó hồ đồ, nằng chỉ là đưa ta trở lại."

Trịnh Phu Tử lôi kéo con trai tránh ra, rốt cuộc Mai Kỳ ngừng nhảy mũi, điểm đỏ trong cổ lại mọc lên như măng sau xuân. Bên tai nghe được tiếng cười quen thuộc, nằng quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy lão Tam mình đứng ở một bên xem kịch vui, lão Nhị thì ngọc đầu dựa vào trên vai nằng.

Ngũ lăng niên thiếu bản đa tình, ngân an bạch mã đạp ca du, nghệ thường nhất khúc đương thì sự, lục nhu hồng tiểu bất cảm phong *. Trang ## bubble Ba tiểu thư Mai gia nổi tiếng Phong thành, rốt cuộc lại một lần nữa cùng nhau xuất hiện tại câu lan xa hoa đòi truy của Phong thành.

* : (五陵年少本多情, 银鞍白马踏歌游, 霓裳一曲当时事, 绿柔红小不禁风.) Thiếu niên Ngũ Lăng vốn đa tình, ngựa trắng yên bạc đạp khúc đạo chơi, chuyện một khúc nghệ thường lúc đó, mềm xanh hồng nhỏ không khỏi nhanh như gió (hic tìm ko ra bài nào nên mình dịch tạm. Ai biết thì chỉ giùm nhé)

Mai Sóc kéo Mai Triều đến gần, thật nhanh ném nằng tới trên người Mai Kỳ, "Ta vội chạy về, ngươi mang theo nằng đi."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

"Phụ thân, tại sao người còn muốn đi ra ngoài làm việc? Con có thể nuôi sống người." Một tay thiếu niên áo đỏ treo vọt trúc ở góc tường, đi tới trong sân, cảm giận nói.

"Phúc Nhi." Trịnh Phu Tử thở dài, "Con còn nhỏ tuổi đã phải gánh vác cái nhà này, đều là lỗi của phụ thân, phụ thân chỉ muốn chia sẻ cho con một chút. Hơn nữa, ta chỉ là đi ra ngoài dạy một tiểu công tử đọc chút sách."

"Tiểu công tử? Mới vừa rồi kia là ai?"

"Đại thiếu Mai gia, ta cho rằng con sẽ biết."

"Không biết, ngược lại thật ra con từng gặp Mai Nhi thiếu ở Túy Tuyết câu lan. Đúng rồi, phụ thân, những công tử kia rất thích hương phấn hoa mẫu đơn của con mới điều ra. Hôm nay, con cảm không ít tiền khen thưởng, ngày mai chúng ta đi cắt vài xấp vài bó làm bộ quần áo mới cho người nhé."

Trịnh Phu Tử đi lên trước nhận lấy nông trúc trong tay hắn, cùng nhau đào cánh hoa khô bên trong, "Giữ đi, cũng bắt đầu để dành, sau này cũng nên đặt mua đồ cưới cho con."

"Cần đồ cưới gì, con mới sẽ không lập gia đình."

"Thật ư?"

"Đương nhiên là thật." Hắn cảm từng cánh hoa tới dưới mũi, "Con muốn thử một chút hương hoa mẫu đơn phối với mùi vị lá phong."

"Điều này có thể được không?"

"Thử một chút. Phụ thân, tại sao Mai đại thiếu muốn người đi dạy người đọc sách? Chẳng lẽ công tử Mai gia còn cần người dạy đọc sách sao?"

"Không phải công tử Mai gia, người kia hẳn là người yêu của Tam Thiếu."

Hắn phát ra tiếng giễu cợt nhàn nhạt, "Vậy không dám chắc là những công tử thế gia kia, làm sao còn dùng tới phụ thân người đi dạy?"

"Công tử thế gia?" Trịnh Phu Tử cười nói, "Ngược lại nhìn cũng không giống, chỉ là đứa bé kia trái lại rất được người khác ưa thích, khó trách Tam Thiếu chung tình như thế."

"Chung tình? Có thể bao lâu, những tiểu thư thế gia kia, người nào không phải có mới nói cũ, thay đổi thất thường?" Dưới tay hắn vừa dùng lực, mấy cánh hoa bị nghiền nát, Trịnh Phu Tử than thở, "Phúc Nhi, con vẫn chưa quên được. Thế gian này, dù sao vẫn có nữ tử chung tình."

"Con không tin. Phụ thân, con đi hái phấn hoa."

***

Lâm Xước thu dọn đồ đạc của mình ở trong viện hạ nhân, đi theo sau lưng Tàn Mặc, đi tới Ngũ Thụy viện. "Quản gia..."

"Ngươi theo Tam Thiếu gọi ta Mặc thúc là được rồi."

"Mặc thúc, tại sao ta muốn ở chung một chỗ với A Sóc, thì ta phải làm người khác?"

Tàn Mặc sững sốt một chút, không biết trả lời hắn như thế nào, đột nhiên nghe được giữa không trung truyền đến mấy tiếng kêu, hắn than vãn dài, "Quên nói, hai con chim này, ta tạm thời không bắt chúng nó, có điều ngươi tuyệt đối đừng để chúng nó xuất hiện ở Mai gia nữa, hơn nữa, đừng để cho người biết là ngươi nuôi."

"Tại sao?"

"Không có nhiều tại sao như vậy, làm theo là được rồi."

"Vl..." Hắn im bất tiếng, nhìn Tiểu Xác và Tiểu Quy vòng mấy vòng ở trên không, thấy hắn không có phản ứng, song song bay xa. Hắn đột nhiên rất muốn về nhà, có thể dứt bọn nó ăn cá, có thể đùa giỡn với bọn nó, có thể thấy A Sóc muốn đánh bọn nó rồi lại không bắt được, nàng sẽ đến

cù hấn ngựa, nói tiểu bại hoại lại giúp chúng nó không giúp ta.

Tần Mặc không chú ý tới hấn đang suy nghĩ tâm sự, bản thân tự lằm bằm ở nơi đó, "Nói thật, kể từ con chó nhỏ kia của Tam Thiếu chết về sau thì trong nhà chưa từng nuôi vật sống nữa."

"Chó nhỏ? Có phải gọi Tiểu Quai hay không?"

"Người cũng biết. Đúng vậy, khi đó gia chủ và chính quân đều qua đời không bao lâu, Tam Thiếu rầu rĩ không vui cả ngày, ta bèn bắt con chó nhỏ chơi cùng nàng." Hấn thở dài, "Đáng tiếc, lão chủ tử nói Tam Thiếu mê muội mất cả ý chí, lại bảo người ta cứng rắn đề con chó nhỏ kia chết đuối ở trong chum nước."

"A."

"Đại thiếu và nhị thiếu cũng không có thiên phú khác gì, Tam Thiếu lại không chịu đề tâm, cũng khó trách lão chủ tử sẽ nóng lòng như vậy."

"Chết đuối rồi." Hấn còn đang suy nghĩ con chó nhỏ kia.

"Sau khi vứt bỏ thứ kia, tuy Tam Thiếu bắt đầu chăm chỉ học khắc gỗ nhưng mà giữa lão chủ tử luôn có ngăn cách, kết xuống khúc mắc. Cộng thêm, khi đó đại thiếu còn chưa quản lý việc nhà, lão chủ tử thường xuyên dẫn Tam Thiếu ra ngoài xã giao, ta biết là nàng rất chán ghét những chuyện này."

"Đáng thương A Sóc." Hấn cúi đầu, tự mình lằm bằm lầu bầu ở nơi đó.

"Đến đây, người xem, nơi này chính là Tùng uyển." Tần Mặc dẫn theo hấn đi vào, "Đối diện chính là Trúc uyển, người có thể ra vào từ cửa sau, cách Hạm Đạm viện cũng không xa."

"Hạm Đạm viện là nơi nào?"

"Viện của Tam Thiếu, người đừng nói cho ta là người không biết?"

"Thì ra là hai chữ kia đọc là Hạm Đạm."

Tần Mặc không nhận được lắc đầu, lúc này sợ ý một chút sẽ lộ khuyết điểm, hấn thật sự không cảm thấy có thể lừa gạt được lão chủ tử.

Lâm Xước vác bọc quần áo của mình đi vào, gian phòng nơi này không thể so sánh nổi với viện người làm, hấn đứng ở trước giường nhìn một hồi, cảm giác thiếu gì đó, suy nghĩ một lát, lấy chó nhỏ bằng tơ lụa trong bao quần áo ra đặt ở đầu giường, hộp gỗ đặt ở trên tủ nhỏ, tự mình nghiêng đầu nhìn một hồi, như vậy thì tốt hơn nhiều.

***

Lúc Mai Sóc chạy về đến nhà, sắc trời đã đen thui, Hạm Đạm viện vốn là một viện lớn nhất Mai gia, nửa mặt rộng mở cập hồ, ba tỷ muội họ vẫn ở lại đây, chỉ là Mai Kỳ thường trực tiếp qua đêm ở Quỳnh Ba lâu. Nàng đi tới thư phòng, bên trong đã trống rỗng không có người ở, lúc lại đến Ngũ Thụy viện, quả nhiên thấy ánh nền màu quất sáng lên trong phòng ngủ Tùng uyển.

Đẩy cửa đi vào thì gặp được Lâm Xước nằm nhoài ở trước bàn, sa mỏng đẩy bên dưới là bữa tối chưa có động tới, tiểu ngu đàn này lại thật sự vẫn đang chờ nàng.

Nàng nhẹ tiếng đi tới trước người hấn, Lâm Xước giương mắt thấy nàng, mắt buồn ngủ mông lung kéo lên một nụ cười ngây thơ, Mai Sóc vuốt mặt của hấn, "Thức ăn đã lạnh rồi, ta tìm người hâm lại." Vốn là sợ hấn không quen, đặc biệt không phải tiểu thị tới đây, bây giờ nhìn lại, có phải nên bảo Mặc thúc tìm hai người tới đây hay không.

"Không cần làm phiền, lạnh cũng ăn ngon." Hấn kéo tay của nàng, Mai Sóc ôm eo hấn, bản thân ngồi xuống ở chỗ vốn là chỗ ngồi của hấn, thu xếp xong hấn ở trên đùi mình, "Thật lâu không ôm người ăn cơm."

Lâm Xước hít mũi một cái, "Sao có mùi rượu?"

"Ta uống rượu."

"Không phải, món ăn có mùi rượu."

"Là tủy kê." Nàng gấp một đĩa thịt gà lóc xương nhét vào trong miệng hấn, "Ném thử một chút."

"A Sóc."

"Hà?"

"Tại sao ta muốn cùng với ngươi, sẽ phải làm người khác?" Hấn miệt mài nghĩ tới vấn đề này, Mai Sóc đề đưa xuống, "Ngươi làm người khác chỉ là vì để cho nãi nãi có thể tiếp nhận ngươi."

"Tại sao bà lại không tiếp nhận ta?"

"Bởi vì, bà ấy là người rất quan tâm xuất thân."

"Ồ." Hấn rũ thấp xuống hàng mi nét mặt Mai Sóc chỉ chỉ bờ môi của hấn, "Thế nào?"

"Ta không thích làm người khác."

"Ngươi không phải là người khác, ngươi là Tiểu Xước Nhi thiên hạ vô song độc nhất vô nhị của ta."

"A Sóc, ngươi nhớ Tiểu Quai không?"

"Tiểu Quai không phải ở chỗ này sao?" Một tay nàng nắm cằm của hấn, lại gấp một đũa món ăn nhét vào trong miệng. Lâm Xước nói hàm hồ không rõ, "Ta là nói Tiểu Quai, Tiểu Quai của ngươi trước kia."

Mai Sóc buông cằm của hấn ra, bao lại tay nhỏ bé của hấn, "Ta đã từng chỉ dám núp ở một bên, nhìn họ bị phá hủy vật ta yêu quý. Lần này, ta tuyệt đối sẽ không buông tay nữa."

Lâm Xước không hiểu nhìn nàng, nàng cúi đầu, trán chống lên trán của hấn, nhìn vào trong mắt của hấn, "Tiểu Xước Nhi, muốn về nhà không?"

"Muốn." Hấn vội vàng nói.

"Sắp rồi, ta sẽ dẫn ngươi về nhà."

***

"Ngươi chắc chắn là canh giờ này? Chúng ta đã đợi hơn nửa ngày."

"Có thể nán lại trên đường."

Mai Triều ngáp một cái, một tay chống ở vai Mai Sóc, "Ôi, gáy đã bò dậy, ngay cả một giấc yên ổn cũng không ngủ được. Chúc Nhi à, ta thật là nhớ ngươi."

"Chúc Nhi, không phải là Cẩm Nhi?"

"Cẩm nhi gì?"

"Tối hôm qua, ngươi uống rượu say, liên tục gọi Cẩm Nhi."

"Đùa gì thế, làm sao ta lại gọi công tử những nhẽo đó, cả ngày chỉ biết cho ta thêm phiền."

"Lão Nhi, thừa nhận đi, người ngươi thích tuyệt đối là nam nhân."

"Ta..." Mai Triều mới vừa mở miệng nói xong một chữ, thì thấy cách đó không xa một cỗ kiệu tám người vào tới cửa thành, phía sau một cỗ kiệu nhỏ bốn người, tiểu thị đi theo bên cạnh cỗ kiệu, mỗi người còn có bốn gã hộ vệ, phía sau còn đi theo mấy nữ tử trang phục tối tó.

Cỗ kiệu này dừng ở cách đó không xa trước người hai người, Mai Sóc đi lên trước với Mai Kỳ một trái một phải vén màn kiệu lên, "Nãi nãi."

Bên trong kiệu âm u rơi vào ánh sáng, một đôi mắt linh lợi quát thước lướt qua hai người, đôi môi điển hình thuộc về Mai gia mấp máy, "Muốn để hai người bận rộn các ngươi tự mình đến đón, ta thật đúng là là vinh hạnh."

"Nãi nãi, xem ngài nói gì vậy, ngài lặn lội đường xa, tôn nữ không thể đi theo hai bên, vậy ra khỏi thành tới đón tiếp dĩ nhiên là nghĩa bất dung từ (không thể thoái thác)." Mai Triều chân chó muốn đỡ bà xuống, Mai An không nhìn nàng nữa, "Miễn, ta sợ một hồi lại ngã xuống như chó gặm bùn, ta vẫn là để cho người ta khiêng về tương đối an toàn."

"Lão Tam."

"Nãi nãi."

"Trình công tử đang ở phía sau, ngươi cùng đi với hấn trở về được rồi."

Mai Sóc lắc đầu liên tục, "Nãi nãi, ta đương nhiên phải theo xung quanh ngài, hộ tống ngài trở về phủ, tại sao có thể đi dạo phố." Nàng nháy mắt với Mai Triều, thả mình trông xuống, cất cao giọng nói, "Khởi kiệu."

Hai cỗ kiệu vào thành, Mai Sóc và Mai Triều cùng đi sau cùng, "Làm thế nào bây giờ?"

"Cái gì làm thế nào?"

"Trình Lãng."

"Nhức đầu không phải là lão đại ư, người lo lắng cái gì?"

"Cũng phải, dù sao cũng chỉ là lão thái bà đơn phương, ăn thua gì đến ta."

Mai Triều không có ý tốt cười nói, "Lần này lão đại lại có tội chịu." Đào mắt thấy Mai Sóc vào thành chuyển sang một con phố khác, "Người đi đâu vậy? Về nhà đi bên này."

"Ta muốn đi mua hộp hương phấn."

"Mua hương phấn làm gì?"

"Người suy nghĩ một chút những công tử trong thành kia, người nào không cần hương phấn hay sao? Trẻ hơn nữa cũng sẽ bôi lên một chút, lão thái bà lỗ mũi linh như vậy, ta phải chuẩn bị một hộp cho Tiểu Xước Nhi."

"Nói rất dễ nghe, không phải là muốn mua để dụ dỗ hần."

"Tùy người nói thế nào, đi theo ta đi, mới có thể kịp trở về trước khi bà về đến nhà."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Cỗ kiệu cách Mai gia còn có hai con đường, Mai Sóc và Mai Triều bước vào cửa chính thì gặp Tàn Mặc dẫn người chờ ở Tiền viện, "Quả nhiên vẫn là chúng ta tới trước."

"Hần đâu?"

"Ta còn muốn hỏi Tam Thiếu người đấy?" Tàn Mặc liếc xéo nhìn nàng, "Người đâu? Không phải còn chưa dậy chứ."

"Tối hôm qua, hần ăn túy kê hơi nhiều, có chút mơ màng, không phải thật sự say rồi, lúc này lại không dậy nổi?" Trong tay Mai Sóc cầm hộp hương phấn, nhét vào trong tay Mai Triều, "Ta đi xem một chút."

"Không cần, hần tới rồi. Có điều quần áo này, sao kỳ cục như vậy?" Một tay Mai Triều xoay cái hộp, nhìn Lâm Xước vội vã chạy tới, "Dây lưng kia không phải là quần quanh ở ống tay áo sao?"

"Nguy rồi, ta quên mất. Hần không biết mặc những quần áo này."

Tàn Mặc kéo Mai Sóc muốn lên trước, "Người chờ ở nơi này, ta dẫn hần đi mặc lại."

Mai Sóc nhìn hần bị Tàn Mặc dẫn đi, bộ dạng không hiểu cẩn thận mỗi bước đi, quay người lại than thở, trong tay Mai Triều ném hộp hương phấn, ném lên cao, lại đón lấy, "Không nữa."

"Ta thật là muốn dẫn hần trở về."

"Hắc, lời như thế nói cho ta nghe cũng thôi đi, bị lão thái bà hoặc là lão đại nghe được, người đều xong rồi."

"Cái gì bị ta nghe được?"

"Lão đại." Hai người cùng nhau quay đầu lại, trong tay Mai Triều không đúng mực, ném cái hộp qua đầu, bay thẳng đến đập lên người Mai Kỳ, hương phấn trắng toát đập vào mặt nàng.

"Khụ khụ." Nàng không ngừng ho khan, một tay che ở ngực, chỉ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, Mai Sóc thấy nàng khom người, tiến lên đỡ lấy nàng. "Lão đại, người vẫn khoẻ chứ?"

Nàng càng ngày càng không thờ nổi, ngực phập phồng lên xuống, Mai Sóc hoảng hồn, trước kia nhiều nhất chính là nổi mẩn đỏ, ngứa mũi, chưa từng thấy cái bộ dáng này của nàng, huống chi, cũng không có nam nhân đụng chạm nàng. "Lão đại, người làm sao vậy?"

Mai Triều đưa tay qua mũi hương phấn trước người của nàng, ai ngờ cẳng mũi hương phấn rơi vãi càng lan rộng, trong không khí trước mặt cũng đều tràn đầy hương phấn dạng bột.

Trên mặt nàng cũng nhanh chóng nổi lên mẩn đỏ, không có sức ngã vào trên người Mai Sóc, Mai Sóc đánh rơi tay Mai Triều lau lung tung, "Còn không đi gọi đại phu."

"Tam Thiệu, thuộc hạ sẽ đi ngay." Hai người Mai Bình và Mai Kế nhanh chóng băng qua Tiễn viện, xoa người lên ngựa ở cửa lớn, vừa vặn gặp gỡ ngay mặt với cổ kiệu của Mai An, cũng không đoái hoài đi xuống thỉnh an, nghênh ngang rời đi. Mai An vén màn kiệu lên, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đại thiếu phát bệnh, đã bất tỉnh rồi." Người hầu tiến lên đón kê lên ghế gỗ ở phía dưới xe ngựa, dìu đỡ bà xuống xe ngựa.

Mai Sóc đã nửa ôm nửa vác đưa Mai Kỳ về trong phòng, tiễn viện có chút rối loạn. Mai An đi tới, đang cau mày không vui nhìn một đám người hầu hốt hoảng, vừa giương mắt đã thấy Tàn Mặc dẫn theo một chàng trai tuổi còn trẻ đi ra, nhìn tuổi còn nhỏ hơn một chút so Trình Lăng, cả người áo khoác tơ lụa màu trắng ngà voi, chính là trang phục ống quần lớn lưu hành nhất trong nam giới hiện nay, ống tay dùng sợi tơ buộc lại, cổ áo lật thẳng lên, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, tóc dùng một cây trâm ngọc cố định ở sau ót, trên trán bên trái rơi ra một chút tóc rối, một đôi mắt đen bóng đang nhìn trộm chung quanh, khá giống đang tìm người nào đó.

Bà nheo lại mắt, "Đây là người nào?"

Tàn Mặc đang không hiểu sao ba tiểu thư đều không thấy, nghe thấy bà mở miệng hỏi thì vội vàng khom người nói, "Tam công tử Lâm gia Du Châu, tạm thời làm khách ở trong nhà."

"Lâm gia Du Châu?"

"Không sai, chính là tam công tử Lâm gia. Khuê danh gọi là Lâm Xước."

Lâm Xước theo Tàn Mặc dạy, ngoan ngoãn hơi cúi đầu, rõ ràng lên tiếng nói, "Gặp qua lão chủ tử." Giọng nói kia, đại khái bởi vì chén tủy kê kia tối hôm qua có mấy phần men say, ngủ một đêm, ở trong mềm dẻo trước sau như một mang theo một chút khăn khăn lơ mơ. Chỉ thấy một tay hẩn nắm vạt áo, ở chỗ Mai An không thấy được đang không được tự nhiên xoắn vạt áo.

Ở dưới Mai An lý giải, đây chỉ là xa cách của công tử đại gia bình thường, gạt đầu không để ý nhiều, "Đi xem một chút Kỳ Nhi như thế nào?"

"Đại thiếu xảy ra chuyện gì?" Tàn Mặc ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói.

"Nói là phát bệnh." Bà ra hiệu Trình Lăng sau lưng đuổi theo, 0di33xr0dafnl330fys0doon nói với Lâm Xước: "Người cũng cùng đi đi."

Tàn Mặc đi ở cuối cùng, âm thầm lau mồ hôi, ấn tượng đầu tiên này coi như là qua ải được rồi.

***

Mai Kỳ đang nằm ở trên giường, trên mặt trong cổ lít nhit mọc đầy mẩn đỏ.

"Nhất định là hộp hương phấn này có vấn đề, đáng chết, ta đi tóm người đàn ông kia tới đây, xem hắn bỏ thứ gì ở bên trong." Mai Triều dựa vào mép giường, bởi vì không có tiểu thị, Mai Sóc tự mình vắt miếng khăn ướt lau hương phấn trên mặt cho nàng.

"Nàng cũng không phải là bộ dáng này lần đầu tiên, chỉ là lần này tương đối nghiêm trọng, cũng không thờ nổi."

Cửa bị người đẩy ra, một vài người cuộn cuộn hùng dũng tiến vào, Mai Sóc thấy Lâm Xước cẩn thận theo ở phía sau, thở phào nhẹ nhõm, "Nãi nãi, sao ngài cũng tới?"

"Kỳ Nhi sao rồi?"

"Chờ đại phu tới mới biết."

"Ta vẫn luôn nói, trong nhà tại sao có thể không chuẩn bị đại phu chuyên môn." Mai An đi tới trước giường, Mai Sóc thối lui đến phía sau bà nháy mắt với Tàn Mặc, như thế nào rồi?

Tạm thời không thành vấn đề.

"Nàng là dị ứng phấn hoa sao?" Một giọng nói đột nhiên phá vỡ một vùng yên tĩnh lớn. Mai An quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, cả Trình Lăng kia cũng không dám nhìn Mai Kỳ nữa, chỉ sợ bị bà phát hiện, "Người nói cái gì?"

Lâm Xước không phát hiện ánh mắt của bà biến hóa, nhìn Mai Kỳ tiếp tục nói, "Dị ứng phấn hoa sẽ nổi mẩn đỏ, khó thở. Trước kia, ta đã từng gặp, khi đó..."

"Khụ khụ." Một đợt tiếng ho khan kịch liệt đột nhiên vang lên.

"Lão Tam, người lại làm sao, người cũng thở không nổi?"

"Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ là đột nhiên cảm thấy nơi này rất ngột ngạt."

"Người nói tiếp, nếu đúng là vậy nên làm như thế nào?" Bà không để ý Mai Sóc nữa, nhìn Lâm Xước, hỏi.

"Để ong mật nấp ở trên huyết đạo của nàng, còn phải ăn mật ong."

"Đùa gì thế, tại sao có thể tùy tiện dùng nọc ong?" Mai An cau mày không vui trách mắng. Thân thể Lâm Xước rút lại, theo bản năng tránh tới sau lưng Mai Sóc, cũng may Mai An quay đầu lại nhìn Mai Kỳ, không phát hiện động tác của hắn.

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng bước chân, Mai Bình đẩy cửa phòng ra, "Đại phu tới rồi."

***

"Đại phu, tôn nữ của ta như thế nào?"

"Thể chất Đại thiếu rất đặc thù, 0di33xn0dafnl330fys0doon nhìn dáng vẻ này hẳn là dị ứng với một thứ gì đó gây ra."

"Là phấn hoa?"

"Rất có thể, trước đó nàng tiếp xúc cái gì?"

"Hương phấn."

"Vậy thì đúng rồi, đúng là dị ứng phấn hoa."

Mai An quay đầu lại nhìn Lâm Xước một cái, "Như vậy có thể dùng nọc ong chữa trị sao?"

"Nọc ong? Nọc ong quả thật có thể trị tận gốc loại dị ứng này, nhưng mà tính nguy hiểm cũng rất cao, bởi vì đại thiếu nàng ấy có thể cũng đồng thời dị ứng với nọc ong."

"Vậy phải làm gì?"

"Vừa rồi gây nên dị ứng của đại thiếu chính là phấn hoa gì? Nếu dùng ong mật thu phấn cho loại hoa đó, nên khả năng thành công sẽ khá cao."

"Vậy là phấn hoa gì?"

"Người nhìn ta làm gì?" Mai Sóc nhướn mày lên, "Ta chỉ ngửi mùi vị, làm sao biết là phấn hoa gì?"

"Mai Bình."

"Có thuộc hạ."

"Đi dẫn người điều hương phấn này về. Lão Tam, cùng đi với nàng."

"Vâng" Mai Sóc khẽ nghiêng đầu về phía Lâm Xước một chút, hắn đi theo phía sau nàng cùng đi ra ngoài. "Mai Bình, ta đi là được rồi, người ở nơi này coi chừng lão đại đi."

"Tam Thiếu."

"Yên tâm, ta cũng không phải là cụt tay gãy chân, dẫn một người trở lại còn chưa có vấn đề gì."

"Tiểu Xước Nhi." Ra khỏi cửa chính Mai gia, Mai Sóc đột nhiên ôm eo của hắn, chột nhấc hắn lên lưng ngựa, "A." Hắn bị dọa đến phát ra một tiếng hét kinh hãi.

"Sợ rồi? Ngươi cũng dọa ta rồi. Không có chuyện làm đột nhiên nói dị ứng phấn hoa gì đó, muốn nói ngươi cũng nói một mình với ta, may nhờ ta ngăn cản nếu không ngươi còn muốn nói gì?"

"Trước kia, tiểu Hồ cách vách cũng từng bị dị ứng phấn hoa, Mã đại thẩm chính là chữa khỏi hẳn như vậy, ở trong hoa lau đúng đưa tìm được loại ong mật rất lớn kia."

Nàng xoay người lên lưng ngựa, hơi hốt gõ một cái ở trên đầu hẳn, những lời này vừa ra vậy thì giả bộ trước kia sẽ thật sự đều toi công.

"Có điều, ta đột nhiên phát hiện thì ra là ngươi ăn mặc một tý, không nói quá nhiều lời ngược lại thật là có chút mùi vị kia. Khó trách đến cả lão thái bà cũng bị lừa gạt."

"Mùi vị gì?" Hẳn nâng cao tay áo người một cái trên người mình, không có mùi mà.

Nàng khẽ cười lắc đầu, giục ngựa nhanh chóng băng qua mấy con phố, có phải là nàng nên rút ra thời gian đi thăm dò một chút nửa vòng ngọc kia, làm sao nhà bình thường lại dám khắc Phượng Hoàng ở trên vòng ngọc.

***

"Gần đây con là làm sao? Nải nải của con trở về con lại cũng không đi, còn có vết thương trên tay, đều là từ đâu tới?"

"Phụ thân, người đừng quản con." Mai Đoan Nguyệt rút tay của mình về.

"Ta mặc kệ con, ta mặc kệ con thì ai để ý tới con, cả ngày chỉ biết thước đo dựng lâu, con muốn tức chết ta phải hay không?" Trình Ly đuổi ra ngón tay chột đầu của nàng, thì nghe cùm cụp một tiếng, "Ai nha, móng tay của ta gãy rồi."

"Phụ thân, sớm kêu ngươi đừng để móng tay dài như vậy rồi, lần này thì hay rồi."

"Đồ bất hiếu nữ, con còn không thay quần áo sạch, cùng đi thăm nải nải con với ta."

"Nải nải, thể cốt bà khỏe mạnh, không bệnh không đau có gì để thăm, con đi về Hoàn Chi hiền đây."

"Mai Đoan Nguyệt, con, con chính là muốn tức chết ta phải hay không?" Ngoài Ngọc Long uyển, mấy tiểu thị quét dọn viện, không cảm thấy kinh ngạc đối với âm thanh này, qua mấy ngày lại sẽ xảy ra thêm một đoạn, đã sớm tập mãi thành quen.

Mai Đoan Nguyệt ra khỏi Mai gia, cổ kiệu còn dừng ở cửa lớn, nàng cưỡi ngựa trở lại Hoàn Chi hiền, mới vừa xuống ngựa đã bị thợ bên trong kéo lấy, hoảng hốt lo sợ hét lên, "Tứ Tiểu Thư, không xong, đã xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì? Ngươi nói chậm một chút."

"Vật liệu gỗ, vật liệu gỗ trong kho phòng, ngay cả gỗ Tê Phượng cũng gặp chuyện không may rồi, đều bị một ăn rồi."

Nàng xoay người xuống ngựa, cả giận nói, "Các ngươi đều là trông coi như thế nào?"

"Tứ Tiểu Thư, làm sao, làm thế nào bây giờ?"

"Ba nhà xưởng khác như thế nào?"

"Bên Cù Tiên kia dường như cũng bị một rồi, trang ## bubble Âm Hương và Quỳnh Ba còn chưa có tin tức."

"Dẫn ta đi xem một chút."

"Vâng, vâng."

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

"Tam Thiếu, Tam Thiếu." Mới đến nửa đường, Mai Sóc đã bị người ngăn lại, "Tứ tiểu thư bảo ta trở về Mai gia tìm ngươi, vừa vặn gặp được ngươi rồi."

"Thế nào?"

"Ngươi nhanh đến Hoành Chi hiên xem một chút, tất cả vật liệu gỗ đều bị mọt rồi."

"Mọt rồi hả?" Mai Sóc nhướn lông mày lên. "Biết rồi, ta đi ngay."

"Vậy hương phấn kia..." Lâm Xước ngửa đầu lên quay đầu lại nhìn nàng.

"Đợi chút."

"Tam Thiếu, còn có việc?"

"Ngươi đến một cửa hàng hương phấn bên cạnh Túy Tuyết câu lan, tìm nam nhân điều hương phấn kia, ta mặc kệ ngươi muốn nói cũng tốt, trói cũng được, dẫn hắn trở về Mai gia."

"Trở về Mai gia?"

"Ừ, đến đó ngươi cứ nói mang điều hương phấn tới, tự nhiên có người chú ý ngươi."

"Được, ta sẽ đi ngay."

Bản thân nàng quay đầu ngựa lại, không đi đường cái, trực tiếp qua ngõ nhỏ, dừng ở cửa lớn Hoành Chi hiên. Nàng nhảy xuống ngựa, giang hai tay ra, ở trên lưng ngựa Lâm Xước sững sờ nhìn nàng.

"Xuống."

"Phải xuống thế nào?"

"Chân kia vắt qua, nhảy xuống, ta đỡ."

Ở trên lưng ngựa, hắn từ từ muốn vòng một chân qua, thân thể không ngừng ngửa ra sau, chân còn chưa có qua, thân thể lại ngã xuống trước, Mai Sóc chột đốn được hắn, hắn nhỏ giọng oán trách nói, "Cái móng ngựa thật là đau."

"Ta xoa xoa." Nàng xem như thật đưa tay xuống dưới, dọa sợ đến Lâm Xước xoay người né ra, đây là đang ở trên đường cái.

"Buổi tối trở về xoa cho ngươi." Nàng khẽ cúi người xuống, dán vào bên lỗ tai hắn nhẹ giọng nói, hắn nghiêng đầu không để ý tới nàng, sau tai triệt để hiện ra màu hồng nhàn nhạt.

"Tam tỷ." Mai Đoan Nguyệt lao ra từ cửa lớn, "Ngươi đã tới thật rồi."

"Thế nào?"

"Ngươi đi xem một chút, ta chưa từng thấy vật liệu gỗ bị mọt thành bộ dạng này."

***

Mai Sóc ngồi xổm người xuống, đưa tay nhặt một mảnh gỗ vụn nhỏ bị đục rỗng từ từ ma sát ở đầu ngón tay, trên vật liệu gỗ đều là mảnh vụn dạng bột màu trắng, còn có một chút dính liền ở chung một chỗ, nàng đưa tay nhấn một cái ở trên vật liệu gỗ nhìn như hoàn chỉnh, mỏng manh toàn bộ sụp đổ xuống, bên trong đã sớm bị đục rỗng.

Mai Đoan Nguyệt đứng ở sau lưng nàng, "Ta điều tra, thật ra thì thật sự bị mọt rất lợi hại đều là gỗ Tê Phượng, thứ khác cũng chỉ là ở giáp ranh nối liền với gỗ Tê Phượng bị mọt hết một chút."

Lâm Xước đứng ở bên cạnh nàng, hai tay khoác lên trên đầu gối của mình, nhìn vật liệu gỗ một chút, lại nhìn nàng một chút, "Là lũ kiến sao?"

"Xem ra là như vậy, nhưng mà gần đây thời tiết khô ráo, không nên lại có nhiều như vậy. Huống chi, hàng năm đều sẽ có vật liệu gỗ bị mọt, mọt đến lợi hại như vậy thật đúng là lần đầu thấy."

"Lại nói, bọn họ cũng sẽ không đến nỗi chỉ chọn gỗ Tê Phượng." Mai Đoan Nguyệt nhún lông mày, "Bên Cù Tiên cũng đã xảy ra chuyện."

"Nhóm vật liệu gỗ này có cái gì đặc biệt sao?"

"Nhóm gỗ Tê Phượng này đều là gần đây đại tỷ đi ra ngoài tìm thấy nguồn gỗ mới."

"Từ đâu tới?"

"Muội không biết."

Mai Sóc bẹp bẹp môi, trương mục của lão đại chỉ có chính nàng biết, xem ra phải đợi nàng tỉnh lại mới biết nhóm vật liệu gỗ này là từ đâu tới rồi. Nàng đứng lên, "Trước đó dựng lầu từng dùng nhóm vật liệu gỗ này sao?"

"Không có, ai lại dùng gỗ Tê Phụng dựng lầu vô cùng bạo tay như vậy."

"Vậy thì tốt, xem ra những thứ này cũng chỉ có thể chế củi đốt, ta đến Cù Tiên xem một chút."

Mai Đoan Nguyệt gạt đầu, đột nhiên nhìn Lâm Xước hỏi, "Tam tỷ phu của muội à?"

"Ngươi cứ nói đi?"

"Có phải là muội còn phải kêu tiếng kêu sư phụ hay không?"

"Đoan Nguyệt, hần nhỏ hơn ngươi."

"Muội chỉ là nói một chút thôi." Nàng ấy xoay người, rút ra thước đo ở eo khoa tay múa chân trên đồng vật liệu gỗ kia, trong miệng lầm bầm lầu bầu, "Một đao chế ra bao dài thích hợp đây?"

Mai Sóc dẫn theo Lâm Xước đi ra ngoài, đã nghe nàng ấy đang một mình nói thầm ở chỗ này, "Muội nghe nói trong nhà có vị khách, tam công tử Lâm gia Du Châu, Lâm gia Du Châu này lại là thế gia đồ sứ..."

***

Mãi cho đến giữa trưa ngày đó, Mai Sóc mới bế đầu sứt trán trở lại Mai gia, đầu mặt mội đặt ở vai Lâm Xước, "Ngươi nói ta làm gì phải tự chui đầu vào lưới, chạy tới vào lúc này?"

"Không biết." Hần nhón chân lên muốn lau mồ hôi trên ót cho nàng. "Những vị khách kia đều thật dữ."

"Ừ, cho nên nói buôn bán người chết khó làm nhất."

"Nhưng quan tài người thân người ta bị một, không thể yên nghỉ, tức giận cũng rất bình thường mà."

"Ồi." Nàng lắc đầu liên tục, "Còn dư lại cái khó làm nhất kia, thì ta không giải quyết được, người nào thích quản lý người đó đi."

Vào cửa chính, Lâm Xước đi theo phía sau nàng, cách một khoảng cách, đi tới phía Hạm Đạm viện, mới vòng qua mặt hồ còn chưa bước vào cổng tò vò, đã nghe thấy một giọng nam giòn giã chầm chọc, "Ta đã nói hoa văn gỗ tê chính là hoa quế, mùa này, ai cũng không lần ra được, nếu ngươi có bản lĩnh khiến hoa quế nở vào mùa xuân ngươi đi được rồi, ta không ngăn cản ngươi nữa."

Không ai đáp lại, hần tiếp tục nói, "Còn nữa, ta đói rồi, các ngươi chính là đối đãi khách như thế?"

"Thượng Quan công tử, mời tới bên này."

Ngay sau đó thì gặp được một bóng dáng màu đỏ đi theo phía sau Mai Bình ra ngoài, Mai Sóc đuổi ra ngón tay gãi gãi đầu, "Hoa quế, chẳng phải là phải đợi đến mùa thu?"

Đang nói, Tàn Mặc cũng đi ra theo sau lưng Mai An, "Hoa quế đến mùa thu mới mở, khi đó nào còn ong mật, đổi một loại hoa khác thử xem."

"Nhưng đại phu nói, nếu đại thiếu mẫn cảm nhất với loại phấn hoa này, thì trong nọc ong của loại phấn hoa này khả năng thành công tương đối lớn." Ngoài miệng Tàn Mặc nói như vậy, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, chờ đại thiếu minh tinh, nếu mà biết nọc ong có thể trị tận gốc bệnh nàng, chỉ sợ là hoa gì cũng sẽ đi thử một lần thôi.

"Hoa gì không được, cứ là hoa gỗ tê." Mai An nâng mắt, khi thấy Mai Sóc đứng ở dưới cầu đá, sau lưng còn đi theo chàng trai trẻ tuổi kia, "Lão Tam và chàng trai kia..."

Trên lưng Tàn Mặc không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cố gắng khống chế giọng của mình, nếu mà làm hờn chỉ sợ Tam Thiếu sẽ chế mình giống như chặt cây, "Tam Thiếu là thích Lâm công tử kia rồi, chỉ chờ lão chủ tử người đồng ý, đại thiếu sẽ chuẩn bị phái người đi cầu hôn hạ sinh."

"Thích?"

"Lão chủ tử, Lâm công tử này là người tao nhã lễ độ, tính tình lại tốt, cưới hẳn chắc hẳn Tam Thiếu cũng có thể kiếm lòng lại, an phận ở lại trong nhà."

"Nãi nãi." Còn chưa nói hết, Mai Sóc đã cao giọng kêu bà, bước vài bước lớn qua, "Người nhớ Thủy gia Thành Đông kia?"

"Nhớ, thế nào?"

"Gỗ Tê Phụng trong xưởng chúng ta bị một, mấy cỗ quan tài làm xong cũng bị một rồi, việc khác ta đều xử lý tốt, chính là chỗ vị Thủy đại nương này, nói gì thì thể chính quân bà nhất định phải nhập quan hạ táng vào ba ngày sau, bây giờ trong tay chúng ta một chút gỗ Tê Phụng rất tốt cũng không có, bà ấy lại không chịu lấy vật liệu gỗ khác, nếu không người đi nói với bà ấy một chút?"

"Con gái bà ấy là phủ đài Phong thành."

"Ta biết."

"Ngày mai, người mời bà ấy tới trong nhà làm khách, nhớ phải dùng tiệc toàn cá chép."

Mai Sóc đang muốn hỏi lại, bà đã xoay người rồi đi, tầm mắt quét qua ở trên người Lâm Xước, từ từ đi lên cầu đá.

Mai Sóc lôi kéo Tần Mặc, "Tại sao phải dùng tiệc toàn cá chép?"

"Có lẽ Thủy đại nương kia thích ăn cá chép."

"Cẩn thận." Tiếng Lâm Xước truyền đến, Mai Sóc bị sợ vội vàng quay đầu, đã thấy Mai An thiếu chút nữa trật chân ngã ở trên bậc thang, Lâm Xước đang một tay đỡ bà, "Vậy thì đỡ ta trở về."

"À." Hắn ngoan ngoãn cùng đi phía sau, Mai Sóc không ngừng xoay vòng tại chỗ, nhỏ giọng, "Trình Lăng đâu? Chạy đi chết chỗ nào rồi, không phải vẫn đi theo sao?"

"Tam Thiếu." Tần Mặc nắm chặt lấy vai của nàng, "Người suy nghĩ một chút, đây là một hiện tượng tốt, phải hay không?"

"Tốt cái rắm, nói hai câu là lời ra rồi." Nàng nhìn bóng người xa dần, "Không được, ta phải đi theo."

"Tam Thiếu, ta khuyên người chính là đừng đi mới tốt."

"Tại sao?"

"Ta cảm thấy là một mình hắn ngược lại cũng còn tốt, người vừa đi vậy tuyệt đối là tăng nhanh tốc độ lộ."

***

"Bà thật sự không làm khó dễ người?"

"Không có, bà hỏi ta có phải gọi là Lâm Xước hay không. Ta nói dạ, sau đó bà còn hỏi chút chuyện đồ sứ, A Sóc, làm sao người biết bà sẽ hỏi? Ta bèn nói tất cả người nói cho ta biết ở trên đường."

"Chỉ như vậy?"

"Ừ, bà đến trong viện thì có rất nhiều tôi tớ đi lên hầu hạ, bà lại để cho ta trở về."

Thoạt nhìn hình như tốt hơn so với nàng tưởng tượng, Mai Sóc thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ đầu của hắn, "Tốt lắm, hiện tại cởi quần áo nằm trên giường đi thôi."

Lâm Xước tròn tròn mắt, "Người...Người cũng ngủ nơi này?"

"Ta nói muốn xoa cho người, người quên rồi." Nàng cởi quần áo của hắn, "Hại ta lo lắng lâu như vậy, người không cảm thấy nên bồi thường ta một chút sao?"

"Ừ." Hắn nằm lỳ ở trên giường, trong miệng không nhin được tràn ra rên rỉ khe khẽ, Mai Sóc mặc áo đơn, hai chân ngồi xổm ở bên người hắn, đôi tay đẩy từ bờ mông một mạch dùng sức dọc theo xương sống lên trên, dừng lại ở cổ, "Sao rồi, còn đau?"

"Không, không phải."

"Ta còn tưởng rằng rất lâu không có ấn cho người, người lại bắt đầu đau." Nàng thở hắt hắt, dùng động tác lại, thân thể khẽ nhào người về phía trước, nâng cao ở phía trên hắn, "Xoay người lại."

Lúc này trên người hắn cũng không mặc gì, hai tay chống ở trước ngực từ từ quay người sang đối diện nàng, trên gương mặt còn vệt lên hai đóa

mây hồng nhỏ, trong cổ cũng hiện ra màu sắc trắng trẻo mướt mướt, Mai Sóc cúi đầu mút vào xương quai xanh của hắn, hắn dựa lưng vào trên giường, trên xương bả vai mới vừa được đầm qua có một tý đau nhức, bả vai khẽ giật giật nhưng vẫn bị nàng phát hiện. "Thế nào? Trên lưng đau?"

Hắn gật đầu lại lắc đầu, Mai Sóc cười khẽ, "Một hồi phải một hồi không phải." Nàng ngồi dậy, ôm hắn giang chân ở trên người mình, kéo ra hai chân quần ở bên hông mình, tiếp tục cúi đầu tỉ mỉ liếm hôn ở giữa cổ hắn.

"Ừm." Hắn không ngừng phát ra rên rỉ mềm mại đứt quãng, người dưới bị nàng ôm trọn thật chặt, cũng không có động tác nữa, một tay hắn nắm cánh tay của nàng, một tay khoác lên trên vai nàng, bản năng nhẹ nhàng lắc lư eo của mình, Mai Sóc tiếp tục hôn hắn, tiếng rên khe khẽ không ngừng tràn ra từ giữa cánh môi khít.

***

Sáng sớm hôm sau, ngoài phòng truyền đến tiếng chim hót lạnh lạnh, Mai Sóc ngồi dậy mặc quần áo thật nhanh, khi hắn mê mê mang mang mở mắt ra thì chạm khẽ một chút trên mặt, "Ngủ tiếp, ta phải đi rồi."

"Ừm." Hắn ngủ đến dần độn u mê, lại nhắm nghiền hai mắt, Mai Sóc vừa mặc áo khoác vừa lắc đầu, "Bán người cũng không biết."

Ra khỏi Tùng uyển, đang trở về Hạm Đạm viện vừa vịn gập gối với Tần Mặc đối diện trên cầu đá, "Tam Thiếu."

"Mặc thúc, có chuyện gì sao?"

"Tôi hôm qua ngủ qua đêm ở nơi nào?" Mặt hắn không chút thay đổi, trong tay còn bung khay.

"Đây là cho ai, cần Mặc thúc tự mình đưa tới?"

"Đừng đánh trống lảng."

"Ta thì, cái đó, Tùng uyển."

"Tam Thiếu." Hắn thở dài nói, "Chỉ mấy ngày thì người không thể kiềm chế một chút. Đợi đến lúc đại thiếu tìm người trực tiếp cầu hôn hạ sính, nếu lúc này lại lộ ra, người muốn khóc cũng không kịp."

"Làm sao lại như vậy?"

"Đừng nói ta không nhắc tình người, Trình công tử kia lại là ở tại đối diện Trúc uyển."

"Được rồi, ta trở về qua đêm trong phòng mình." Nàng giang hai tay ra, "Tiệc toàn cá chép kia, chuẩn bị xong chưa?"

"Cái khác đều tốt, chỉ là món cá chép hóa rồng, nhất định phải tại chỗ mổ đao lấy miếng cá, không thể xảy ra lỗi, ta không biết nên chọn đầu bếp nào."

"Ta tới là được."

"Tam Thiếu, không phải là ta muốn đả kích người, đây không phải là đang khắc gỗ còn phải điêu đao Hoa Hồ Diệp, người được không?"

"Vậy..." Nàng đảo tròn mắt, cười nói, "Ta đột nhiên nghĩ đến ứng cử viên thích hợp nhất."

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Trên mặt hồ dọc theo một sân phơi đá cẩm thạch hình tròn, quay chung quanh ở bên trong một vùng lá sen, cá chép nhảy vọt trong nước, cả tòa đình nghỉ mát đều là gỗ lim thuần thủ công dựng thành, chỗ đường nối từng vòng đan xen, không dùng đến một cây đinh. Hành lang khắc hoa Mộc Lan, ngay cả phía trên khung cửa sổ gỗ lim cũng khắc đồ án phức tạp, phòng khách Ngọc Chi này vốn là năm đó Mai Tiêu có ý xây để cho Đông Phương Liên thưởng trà hóng mát.

Trên đường qua rất nhiều tiểu thị đang nâng khay đi vào sắp xếp bữa tiệc, Mai Triều nghiêng người dựa vào trên cột hành lang nhìn bọn họ, nhằm chán âm thầm oán trách tại sao muốn nàng đến xem?

Mai Kỳ mới vừa tỉnh lại, mẩn đỏ trên người đã lui vẫn còn nghỉ ngơi ở trong phòng. Nhưng cuối cùng có phải nghỉ ngơi hay không thật sự là khó mà nói, Mai Sóc trở về Hạm Đạm viện một chuyến, ra ngoài đi tới cầu đá còn nghe được tiếng cây ốt Tiểu Hồng sảng giọng, "Người muốn tìm chết thì người đi được rồi? Người nào quản người?"

Lão đại à lão đại, người tự cầu nhiều phúc đi.

Đi tới phòng bếp, Lâm Xước đang đứng ở cửa với Tần Mặc, hôm nay hắn mặc một bộ váy ngắn, phía dưới làn váy là quần mỏng màu trắng, trên người màu xanh nhạt dần dần trở thành nhạt cho đến làn váy người dưới đã là màu trắng tinh, ngược lại cực kỳ giống một cây cải thìa.

"Như thế nào?" Nàng nhìn Lâm Xước, hỏi lại là Tần Mặc.

"Cũng chuẩn bị gần đủ rồi, nghe nói vị phủ đại nhân kia cũng sẽ cùng đến cho nên chuẩn bị thêm mấy món ăn."

Nàng đưa tay sửa sang lại cổ áo Lâm Xước, "Còn nhớ làm thế nào?"

"Ừ." Hắn gật đầu, "Trên lưng một đao theo xương sống lưng, một đao dưới da, lấy hai miếng cá, dùng đao Hoa Hồ Diệp đổi đao, sau đó trả về cắm cây tăm bằng trúc ở trên, lại đặt củ cải hình rồng ở giữa, sau đó lên bàn."

"Sau đó thì sao?"

"Tam Thiếu."

"Sao thế?" Nàng quay đầu lại, một người hầu đang chạy vào từ bên ngoài cổng tò vò, "Thủy đại nhân đã đến."

"Ta lập tức đi qua. Mặc thúc, người..."

"Biết, ta sẽ dẫn hắn qua." Ai sẽ nghĩ tới trong nhà nhiều đầu bếp như vậy lại không có một người nào đổi đao Hoa Hồ Diệp ở trên miếng cá được như hắn, đến cuối cùng, thật sự vẫn chỉ có thể cho hắn đến.

"Bởi vì trong nhà nhiều nhất chính là cá, chúng ta ở bên hồ." Lúc Tần Mặc kinh ngạc thì Lâm Xước nói cho hắn biết.

"Cá? Có phải Tam Thiếu cũng sẽ đi đánh cá hay không?"

"Đúng vậy." Nhìn qua, hắn rất vui mừng nhắc tới việc này, "A Sóc còn muốn nuôi chim Ưng biển để cùng đánh cá, chỉ là nàng nuôi sai rồi."

Trời, đừng nói cho hắn chính là hai con bạch kiên điều kia.

"Người đã gặp rồi, chính là Tiểu Xác và Tiểu Quy."

Tam Thiếu, thì ra người cũng là thiên tài, vậy cũng có thể trộn lẫn.

***

Củ cải trắng khắc thành đầu rồng xoắn dầu, thân rồng dùng miếng bao quăn vỏ trứng màu vàng óng chiên giòn làm thành khung xương trên, móng gà đặt ở dưới thân rồng, bốn cái Ngũ Trảo Kim Long trông rất sống động vờn quanh ở bốn phía mâm sứ lớn.

Mai An và vị mẫu thân Thủy đại nhân kia, Thủy Khải Nguyên, ngồi ở phía Nam chủ tọa, phía bên trái là Mai Triều Mai Sóc, phía bên phải còn lại là vị Thủy đại nhân, Thủy Nam Thanh kia. Trên bàn tròn đã lên sáu món ăn, ở chính giữa bàn tròn lồm xồm, đốt một lò lửa than, thêm vào một cái nồi lớn, mùi thơm cháo gà nồng đậm bay tới, Thủy Khải Nguyên nhàu mày cười cười nói, "Không ngờ, Lão Gia chủ còn có tâm tư này, ta đã rất lâu chưa nếm thử cá chép hóa rồng chính gốc rồi."

"Có phải là món đó hay không còn muốn hai vị nếm thử mới biết."

Trên bàn tròn còn có một cái bục vuông nhỏ bằng gỗ lim, Tần Mặc dẫn theo Lâm Xước đi lên, tay áo của hắn vén đến khuỷu tay, bắt lên một con cá chép tươi sống từ trong thùng, đập trên thớt gỗ, thật nhanh lấy miếng cá đổi đao hoa, cá chép không ngừng đánh thẳng, Lâm Xước mím môi cau mày, tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Mai Triều đề thật chặt thân thể Mai Sóc, nhỏ giọng, cũng may hai người ngồi ở bên trái cách xa hắn nhất, không ai chú ý tới họ, "Người làm gì đấy?"

"Tại sao không ai nói cho ta là cá sống?"

"Nói nhảm, người không biết?"

"Làm sao ta biết được?" Rõ ràng vừa bắt đầu nói là giết xong cá, thế nào đột nhiên đổi thành cá sống, sớm biết nàng nói gì cũng sẽ không để hắn

đến.

Đang lúc nói chuyện, hắn đã đổi xong đao Hoa Hồ Điệp, đặt miếng cá lại thân cá, cắm trọn con cá lên cây tăm bằng trúc ở chính giữa mâm, bày thành một tư thế vượt long môn, người hầu bên trên lập tức bung mâm sứ lớn lên bàn.

Người hầu này dọn xong bàn lui xuống, Lâm Xước rửa sạch tay lau khô, lại đi tới trước bàn, "Ồ đây là xong rồi." Mai An nhàn nhạt mở miệng, Lâm Xước nhìn bà một cái lại nhìn một chút Mai Sóc ngồi không yên nơi đó, ồ một tiếng. Đứng ở trước bàn, bên cạnh Mai An, dùng chiếc đũa gỗ xuống hai miếng cá dài, đổi đao nhỏ cắt, trực tiếp cắt thành đoạn ngắn ở miệng nồi, thả vào trong nồi cháo gà.

Không cần chóc lát, mùi thơm nguyên chất hơn so với trước kia bay ra từ trong nồi lớn, tiểu thị bên cạnh múc một chén canh cho mỗi một người, bên trong chén canh là một miếng cá ngắn tròn mềm và một quả trứng bò câu vốn có trong nồi canh, còn dập dòn một chút rau lá xanh.

Thủy Khai Nguyên thoát nhìn rất hài lòng, uống xong canh gật đầu thờ dài, "Lần trước ta ăn được cá chép hóa rồng, vẫn là chuyện rất nhiều năm trước."

"Thủy đại nhân cảm thấy thế nào?" Mai An hỏi.

"Đây là công tử quý phủ?" Nàng ăn xong miếng cá, đột nhiên hỏi.

"Không phải, là khách trong nhà."

Đội các nàng uống xong, nhận lấy chén canh, Lâm Xước loại bỏ con cá từ trên cây tăm bằng trúc, cầm lại loại bỏ vảy cá trên đài vuông, móc nội tạng, rửa sạch sẽ, tiếp theo thả trọn con cá lại trong nồi, ngay cả bộ xương rồng cũng bỏ vào nồi, đậy nắp nồi lại.

"Lão Nhị và lão Tam đâu?" Mai An đột nhiên mở miệng, Tàn Mặc vừa nhấc mắt, mới phát hiện hai người kia mới vừa rồi đều chú ý nhìn Lâm Xước, lúc nào đã không thấy cũng không ai phát hiện, "Có thể, đi ngoài rồi."

***

"Nàng ta còn dám nhìn hắn như vậy, ta lập tức đi vào lật bàn." Một tay Mai Sóc khoắc lên trên lan can đá, thân thể nửa nghiêng ở trên mặt hồ, nàng nhất định là điên rồi mới có thể bảo hắn đi đến làm cái này.

"Ít nhất để lại ấn tượng tốt cho lão thái bà, đây không phải là mục đích của ngươi sao? Lời nói của lão đại vẫn treo ở bên mép, không phải là nhỏ không nhận sẽ loạn mưu lớn?"

"Ta không vào."

"Làm gì?"

"Thì nói thân thể ta không thoải mái, ở lại nữa ta sợ ta sẽ không nhận được muốn đánh nàng ta."

"Không phải là hỏi thêm đôi câu, người...Ngươi đến mức ấy à? Mới vừa rồi người nào không phải đang nhìn hắn, có phải bởi vì chỉ một mình nàng ta còn coi là trẻ tuổi hay không? Lão Tam, hôm nay ta coi như là thêm kiến thức." Mai Triều lắc đầu liên tục, tiếp tục cười đều nói, "Xem ra chỗ ngồi này còn thiếu món ăn."

"Cái gì?"

"Miếng cá xào dấm."

"Ngươi vào đi thôi." Nàng buồn buồn nói, Tiểu Xước Nhi của nàng là một bảo bối, sao nàng lại quên, bảo bối nên giấu đi.

***

"Lão Tam đâu?"

"A, thân thể lão Tam không thoải mái lắm, về phòng đi nghỉ trước." Mai Triều ngồi trở lại chỗ ngồi, thuận miệng đáp.

Tay Lâm Xước mở nồi run lên, lấy nắp nồi đi, một mùi thơm nứt mũi đến, canh cá màu trắng sữa hiện ra mỡ gà màu vàng kim, hắn xoay người lại đưa nắp nồi cho Tàn Mặc, nhỏ giọng nói, "Ta có thể đi chưa?"

"Không được, đợi đến bữa tiệc kết thúc mới có thể."

Hắn bẹp môi, Tàn Mặc nhỏ giọng nói, "Nàng mới vừa rồi còn rất tốt, không có việc gì."

Cuối cùng uống xong một chén canh nấu đuôi, người hầu bung tô canh trái cây tới, từng tiểu thị một rót chén nhỏ đưa lên, Thủy Nam Thanh đuổi

ngón tay gõ mặt bàn, "Mới vừa rồi hẳn bận rộn lâu như vậy, không tới cùng dùng một chút sao?"

"Không cần, dù sao lão Tam cũng chưa dùng cơm, một lát bảo phòng bếp xào cùng chút cơm dùng chung với hẳn là được rồi. Thủy đại nhân ném thử một chút canh trái cây này như thế nào, đây là một trong mấy món ăn am hiểu nhất của đầu bếp trong nhà."

Ánh mắt Tần Mặc sáng lên, nhìn Lâm Xước, đây coi như là biến tướng thừa nhận sao? Nhưng mà hẳn hồn nhiên không hay, còn đang nghĩ tới Mai Sóc, không được tự nhiên xoắn vạt áo, trong lòng không ngừng nghĩ tới, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, các người ăn nhanh lên một chút đi.

Một bữa cơm xong rồi, Thủy Khai Nguyên cũng buông miệng, đồng ý dùng vật liệu gỗ khác để thay thế, mấy người từ phòng khách Ngọc Chi ra ngoài thì có một tiểu thị tiến lên đưa tờ giấy cho Thủy Nam Thanh, "Thủy đại nhân, là Tam Thiếu muốn giao cho người."

Thủy Nam Thanh không hiểu mở ra, thì thấy trên đó viết mấy câu, "Nam Sơn tam xích lý, bản tại Thanh Phong cư, ký dĩ điểm ngạch Thành Long, hà khổ quy cầu phạm cá." (trong ba thước Nam Sơn, vốn ở Thanh Phong cư, phạm đã điểm trán thành rồng, tội gì quay lại cầu cá thường)

Nàng ta đột nhiên cười nói, "Tam Thiếu thật là một người tuyệt vời, có điều cá thường này tự có mùi vị cá thường. Tam Thiếu, người nói đúng hay không?"

Người dựa vào phía sau cột hành lang từ từ đi ra, "Đáng tiếc không phải là của người."

"Lão Tam, làm sao người ở chỗ này?" Mấy người đang bị lời của hai người làm cho không hiểu ra sao, Mai An đột nhiên nhìn thấy nàng, nhũn mày hỏi.

"Ta đột nhiên cảm thấy không khó chịu nữa, muốn trở lại xem."

Thủy Nam Thanh lấy lại tờ giấy, "Tam Thiếu, lúc nào đại hôn, đưa tẩm thiệp mời, yêu cầu này không quá phận chứ?"

Nàng thả lỏng lông mày, tiếng Mai An truyền đến, "Được rồi, lão Nhị lão Tam, các người tiễn Thủy đại nhân đi ra ngoài, ta có chút mệt mỏi, nên đi về nghỉ ngơi trước."

***

"Lão chủ tử, người là đồng ý rồi?" Tần Mặc đi theo sau lưng Mai An, không nhịn được hỏi.

"Đồng ý cái gì?"

"Hôn sự của Tam Thiếu và Lâm Tam công tử này."

Mấy người đi qua vườn hoa, rất nhiều tiểu thị đi theo phía sau, Lâm Xước vốn là muốn cùng Mai Sóc, chỉ là bị Tần Mặc kêu, không thể làm gì khác hơn là cùng đi lại đây.

Mai An quay đầu lại nhìn hẳn, lòng hẳn không yên xoay đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy ánh mắt hẳn đột nhiên sáng lên, tầm mắt nhìn một chỗ nào đó ở không trung, bà nhìn theo tầm mắt của hẳn, thì thấy hai con chim lớn màu đen dừng ở trên mái cong, phát ra tiếng kêu to thật thấp.

Tần Mặc thầm kêu không tốt, trang ## bubble vội vàng đỡ Mai An, "Lão chủ tử, nếu người mệt mỏi vẫn là sớm đi về đi nghỉ ngơi, ngủ trưa thôi."

"Trong nhà lúc nào thì có những thứ này?"

"Cái này, đây cũng là bên ngoài bay tới, một lát ta sẽ tìm người đuổi đi."

Mai An không nói gì, một nhóm người vòng qua ở bên hồ, Lâm Xước đi qua bên cạnh núi đá giả, tầm mắt nhìn Tiểu Xác và Tiểu Quy của hẳn, nghe âm thanh này là đối bụng sao?

Trên đất rất nhiều đá vụn, lòng bàn chân hẳn giẫm ở trên một hòn đá không nhỏ, a một tiếng, Tần Mặc quay đầu lại, thì thấy thân thể hẳn ngã ra sau, mắt thấy sẽ sắp ngã vào trong hồ.

Một tiếng ré dài bén nhọn vang lên, không đợi hẳn phản ứng kịp, một trong số con chim lớn màu đen đó lao xuống từ trên mái cong, nâng đỡ ở phía sau, cứu hẳn từ tư thế xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ đi lên, Lâm Xước vỗ ngực, tâm thần chưa bình tĩnh, sớm quên Mai An còn ở trước mặt, vỗ đầu bạch kiên điều này, "Tiểu Xác, cảm ơn mày."

Tần Mặc chỉ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, hẳn nên giải thích như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

"Lão chủ tử," Ở phía sau, Tàn Mặc đuổi theo bà, vội vàng giải thích, "Thật ra là như thế này, Lâm gia lo lắng một mình hấn ra khỏi nhà không an toàn, cho nên thuận đường hai con đại bàng này cũng tiện bảo vệ hấn."

"Nhưng sao ta cảm thấy đây là chính hấn nuôi?"

"Đó là bởi vì..."

"Ngươi không cần phải nói, bảo lão Tam tự mình tới gặp ta."

Bà mang theo tiểu thị trở về viện của mình, Lâm Xước ngơ ngác nhìn Tàn Mặc, "Có phải là ta làm gì sai không?"

"Ngươi không sai, là lỗi của ta, lúc đầu ta nên chém hai cái thứ này."

Lâm Xước bị dọa sợ đến trợn tròn mắt, tay vẫn còn đang vuốt đầu Tiểu Xác ngừng ở giữa không trung, "Tại sao?"

"Tiểu Xước Nhi, Mặc thúc, các ngươi ở chỗ này, ta đói quá, có cái gì ăn không?" Mai Sóc đang đi tới từ cách đó không xa, nhìn qua tâm tình nàng không tệ, Tàn Mặc đứng thẳng người, "Tam Thiếu, lão chủ tử muốn một mình gặp ngươi."

"Được, ta đi ngay." Nàng vuốt vuốt đầu Lâm Xước, đi ra ngoài mấy bước, tiếng Tàn Mặc lại truyền tới, "Tiện thể nói một câu, lão chủ tử đối với tài nghệ nuôi đại bàng của Lâm công tử, xem thế là đủ rồi."

Cực kỳ không ngoài dự đoán thấy dưới chân Mai Sóc lão đảo, xoay người lại, "Nhìn, nhìn thấy rồi, bà ấy nói gì?"

"Bà liền muốn một mình ngươi đi gặp bà."

***

Cái viện này, Mai Sóc rất ít muốn đi vào, hai vại nước lớn trồng bông súng trước cửa vẫn luôn là con ác mộng của nàng.

Một quyền của nàng nặng nề nện ở trên bàn, "Nói đùa, ta muốn cưới hấn, chính là ba thư sáu sính, chính quân cưới hỏi đàng hoàng, đừng nói cho ta thị quân gì đó, ta sẽ không đồng ý."

"Thân phận của hấn, ta cũng không truy cứu, ngươi còn muốn như thế nào?"

Mai Sóc nhìn cặp mắt sáng loáng lóng lánh kia, chăm chọc cười nói, "Thật ra thì ta vẫn luôn không lừa gạt được bà có phải hay không? Trong mắt bà, chúng ta chỉ là một màn náo kịch buồn cười."

"Ta đồng ý ngươi cưới hấn, lễ thị quân cũng không coi là bạc đãi hấn."

"Nãi nãi, ta lại gọi ngài một tiếng nãi nãi, nói cho ta biết, rõ ràng là bà cũng rất thích hấn đúng không? Chỉ vì hấn không phải công tử thế gia chó má gì đó nên bà không thể tiếp nhận?"

"Đây không phải là vấn đề ta có thích hay không, Tam Thiếu quân Mai gia, chẳng lẽ ngươi muốn cưới một chàng trai thân thế thấp hèn bị người chê cười?"

"Trừ bà ra, có ai lại quan tâm những thứ này?" Nàng cười lạnh nói, "Lại nói, thân phận phụ thân rất cao quý, bà cũng không thấy rõ thích hấn. Bỏ thuốc cho con gái của mình, có lẽ cũng chỉ bà làm được."

Bốp, một cái tát đánh vào trên mặt nàng, đầu Mai Sóc nghiêng về một bên, tóc tai rối bù, trên mặt năm dấu tay hồng hồng, "Không phải sao? Dám làm thì tại sao sợ ta nói?"

"Lão Tam, ngươi còn có thể lão xược một chút nữa."

"Ta có nói sai sao?"

"Ngươi rút ra ngoài cho ta."

"Ta sẽ đi ra ngoài, rời khỏi Mai gia, mang theo hấn cùng đi." Nàng nện một đấm ở trên bàn, gần như là gào lên một tiếng, xoay người liền muốn rời đi, vừa đi đến cửa trước thì gặp phải một hàng hộ vệ thành dạng vòng bao bọc vây quanh nàng. "Còn nghĩ đến chiều này, các người xong chưa?"

"Mang nàng trở về phòng, nhìn cho thật kỹ, trước đám cưới cũng đừng để cho nàng ra ngoài."

***

"Đại thiếu."

"Hả?" Mai Kỳ nửa ngồi lên, nhấp một hợp chén thuốc, "Thế nào?"

"Mấy ngày sau Tam Thiếu sẽ đám cưới."

"Rốt cuộc thành công rồi sao?" Nàng kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, Tần Mặc than thở, "Không phải là với hấn."

"Cái gì?"

"Là với Trình Lăng, lão chủ tử làm chủ, Tam Thiếu bị nhốt rồi. Ta cũng là sáng nay mới biết, còn có đứa nhỏ Lâm Xước kia, sáng sớm ta đã tìm ấy mà cũng không tìm được đã đi đâu."

"Trình Lăng?"

"Đại thiếu, thật ra thì hấn thích là người, ta nghĩ người biết."

Mai Kỳ không lên tiếng, Tần Mặc tiếp tục nói, "Nhưng mà cho tới bây giờ hấn đối với lão chủ tử ngàn y trăm thuận (nghe lời), trang ## bubble lão chủ tử muốn hấn gả, sao hấn sẽ nói không."

Mai Kỳ xốc chần lên, "Đại thiếu, người muốn đi nơi nào?"

"Lão Tam bị giam lỏng ở trong phòng?"

"Vâng"

"Ta đi xem một chút."

"Nhưng người..."

"Ta không sao."

Nàng ra khỏi cửa phòng của mình, phòng của Mai Sóc ở phía đông Hạm Đạm viện, chính là ở nửa mặt mở rộng đó, nàng cong lên ngón tay, còn chưa gõ cửa, mấy tên hộ vệ cùng xuất hiện ở phía sau.

"Ngay cả ta cũng muốn cản?"

"Đại thiếu, là lão chủ tử ra lệnh, bất kỳ kẻ nào cũng không cho gặp Tam Thiếu." Lời còn chưa nói hết, hai bóng dáng khác xuất hiện ở sau lưng Mai Kỳ, nàng đẩy cửa phòng ra, "Giải quyết nhanh lên một chút."

"Dạ, đại thiếu."

"Bình hộ vệ, cần gì tự giết lẫn nhau?"

"Không có gì, có điều các người là người của lão chủ tử, chúng ta là người của đại thiếu." Ngoài phòng truyền đến tiếng đánh nhau, Mai Kỳ đi vào phòng thì thấy nàng đang cúi đầu mài gì đó.

"Người đang làm gì?"

"Lão đại, sao người lại tới đây?"

"Người nhìn thế nào không có bộ dáng gấp gáp chút nào?"

"Ta chuẩn bị làm người đầu gối cho bà ta, bà ta nhất định sẽ hài lòng, bởi vì cái này sẽ cực kỳ cực kỳ nghe lời bà ta nói."

"Lão Tam." Nàng thở dài, "Người đi đi."

"Cái gì?"

"Ngươi đi đi."

"Lão đại, ta không nghe lầm chứ, không phải ngươi bắt ta trở lại, ngươi lại để cho ta đi?"

"Nương là ôm hận mà chết, ta không muốn ngươi bước theo gót nàng."

"Ngươi đang nói gì? Nương, không phải nàng ngã bệnh..."

"Ngươi thật sự cho rằng tính tình phụ thân của chúng ta là tao nhã như vậy sao? Trong mắt của hắn thật ra là không cho phép một hạt cát, nếu nương chỉ cưới nhị phụ thân thì cũng thôi đi, nhưng lão Tứ ra đời chính là một màn phản bội sờ sờ trước mắt đối với phụ thân, vì vậy tích tụ thành bệnh, đến chết cũng không tha thứ nương."

"Tại sao ngươi chưa từng có nói cho ta biết?"

"Khi đó ngươi chỉ có ba tuổi, ta không muốn ngươi biết những thứ này, ta cũng không nói với lão Nhị. Lúc đầu ta cho rằng ngươi chỉ là lòng dạ buông thả, đến sau khi gặp gỡ hắn, ta giúp ngươi giữ hắn lại cũng chỉ vì để giữ ngươi lại, nhưng bây giờ, ta nghĩ ta đã không có tư cách." Nàng đẩy cửa sổ ra, "Ngươi dạy lão Tứ khắc gỗ Tề Phụng, không phải là vì khoảnh khắc này."

"Ngươi biết rồi."

"Đúng vậy, quay đầu lại vẫn là như ý nhị phụ thân." Mấy tên hộ viện đã co quắp trên mặt đất, Mai Bình Mai Kế đứng ở trong sân, nàng tự giễu nói, "Ta lại ở chỗ này giúp muối muối ta trốn nhà."

"Lão đại." Nàng khoác vai của nàng ấy, "Bất cứ lúc nào, ngươi có thể tới tìm ta, có điều nếu không mang hai người các nàng ta sẽ tương đối yên tâm"

Mai Kỳ khẽ hừ một tiếng.

"Lão Tứ và phụ thân nàng không giống nhau."

"Ta biết, không phải vậy sẽ không giao Hoàn Chi hiện cho nàng ấy xử lý, bây giờ nhìn lại, dieendafleequysddoon đến cả Âm Hương Các cũng phải vật lộn." Nàng đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ ở trên cửa sổ, "Cửu Hoàng Triều Phụng, nàng cũng có thể sao?"

"Có thể không thành thạo lắm, nhưng đạo pháp ta đều đã dạy rồi."

"Vậy thì tốt, ta đồng ý người ta rồi."

"Tề Minh?"

"Ừ." Nàng quay người lại, "Chớ nói nhảm, ngươi đi nhanh đi."

"Lão đại, đa tạ."

Nàng thu dọn bọc quần áo, Tần Mặc chạy chậm vào từ cổng tò vò, vòng qua hộ viện co quắp trên đất, "Đại thiếu, ta còn chưa tìm được hắn."

"Không tìm được người nào?" Mai Sóc hỏi.

"Tam Thiếu, còn có thể là ai? Tiểu Xước Nhi nhà ngươi, còn nữa, Thượng Quan Phúc kia cũng không thấy."

***

"Ngươi làm gì đấy, đứng ngồi không yên hay sao?"

"Ta... Ta vẫn là muốn trở về." Lâm Xước nắm vạt áo, từ trên ghế đứng lên, "Ta muốn đi tìm A Sóc."

"Tìm cái gì mà tìm, nàng ta đã muốn cưới người khác, ngươi còn nhớ nhung nàng ta?"

"Sẽ không, nàng sẽ không gạt ta, ta muốn đi tìm nàng."

"Tốt lắm được rồi. Người Mai gia đã nói như thế nào, nàng ta muốn cưới Trình công tử kia làm chính quân rồi, mà ngươi chỉ có thể làm thị quân, thế nàng ta đâu rồi, thời gian dài như vậy, có tới giải thích với ngươi một chút không?"

Hắn lại ngồi xuống ghế, nhìn Thượng Quan Phúc đang mài cánh hoa trong nong trúc, phấn hoa nhỏ vụn ở giữa khe hở rồi nói tiếp xuống trong chậu. Một tay nắm thật chặt quần áo của mình, sẽ không, A Sóc sẽ không lừa hắn.

Nhưng tại sao, tại sao tất cả mọi người nói nàng muốn cưới người khác? Rõ ràng, nàng và hắn đã bái trời đất rồi. Rõ ràng, hắn mới là chính quân nàng cưới hồi hoàng hôn.

Thượng Quan Phúc nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, "Ôi, người nghĩ thoáng chút, những thế gia như họ không phải là cái bộ dáng này à, muốn môn đăng hộ đối gì đó. Nếu người thật sự thích nàng ta, cùng lắm thì đợi lát nữa ta đưa người trở về, người đi làm thị quân của nàng ta là được."

Hắn cúi đầu, thì ra là cho tới bây giờ, thân phận của hắn lại không xứng với nàng, thì ra là, cho tới bây giờ nàng vẫn không phải là của một mình hắn.

Có phải nàng cũng sẽ ôm người khác, dạy hắn biết chữ, đút hắn ăn cơm hay không? Chỉ cần nghĩ đến trong ngực nàng là một người đàn ông khác, hắn chỉ cảm thấy tim mình đau đớn giống như là bị xé rách.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, đều rơi vào trong phần hoa mà Thượng Quan Phúc mới vừa mài xong, hắn vội vã đoạt lại, "Ôi, người."

Ngoài cửa, Trịnh Phu Tử đi tới, "Phúc Nhi, quan phụ thân của Túc Tuyết câu lan tới tìm người, nói rất nhiều ngày người không đến, mấy công tử phở hoa kia cũng hỏi có phải người có hương phần gì mới hay không."

"Phở hoa?" Lâm Xước đột nhiên ngẩng đôi mắt đỏ ngầu lên.

"Phải, có muốn cùng đi với ta hay không?" Hắn đi tới bên cạnh cầm lấy một giỏ trúc đeo lên người, "Vừa vặn để cho người mở mang kiến thức một chút, cõi đời này có bao nhiêu phụ nữ bạc tình phụ bạc."

***

Thì ra, đây chính là phở hoa, đàn ông một người xinh đẹp hơn so với một người, những phụ nữ kia đều là trái ôm phải ấp, hắn cúi đầu, thay Thượng Quan Phúc cầm một giỏ trúc, "Nàng, nàng cũng sẽ đến nơi này sao?"

"Người nói Tam Thiếu nhà người?"

Hắn cúi đầu ừ một tiếng, Thượng Quan Phúc dẫn theo hắn lên lầu, "Người cứ nói đi?"

"Ta... Ta không biết."

"Người không phải là không biết, người là lừa mình dối người, giả vờ không biết." Hắn đẩy ra cửa một gian phòng, "Ngọc công tử."

"Ôi chào, Phúc Nhi, ta thật là nhớ người muốn chết."

"Nhớ tới hương phần của ta thôi." Hắn đặt giỏ trúc lên bàn, "Người ngủ xem, đây là Đan Phong nhiệm ta mới điều."

"Đan Phong?"

"Chính là Mẫu Đơn cộng thêm Phong độ."

Chàng trai kia cầm lên một hộp nhỏ, "Hắn là ai?"

"Bằng hữu (bạn) của ta."

"Ừ, không tệ, thơm mà không ngấy, còn tốt hơn so với hương Mẫu Đơn tinh khiết."

"Vậy thì tốt."

Cửa phòng không có đóng lại, bên ngoài truyền tới tiếng vui mừng của một chàng trai, "Đó không phải là Nhị Thiếu và Tam Thiếu Mai gia, làm sao lại cùng đến nơi này?"

Giỏ trúc trong tay Lâm Xước rơi trên mặt đất, Thượng Quan Phúc kéo hắn lại, "Người gấp cái gì, làm sao người biết là nàng ta tới tìm người, có lẽ là nàng ta tìm đến công tử trong lầu này."

"Ta... Ta..."

"Ngọc công tử giúp chúng ta một chuyện, ta sẽ tặng cho người hương phần hôm nay."

"Không thành vấn đề, người nói."

Lại một tiếng nói truyền đến, "Ôi chào, ngay cả đại thiếu cũng tới, chỉ là dừng lại ở ngoài cửa không đi vào."

Về mặt Thượng Quan Phúc thay đổi, đi tới đá lên cửa phòng hảo hạng.

***

"Thượng Quan Phúc." Về mặt Mai Sóc tái xanh, đứng ở dưới lầu quất, nàng vung mở tay quan phụ thân kia, lại dám dẫn Tiểu Xước Nhi của nàng đến loại địa phương này, rốt cuộc là hấn tính chuyện gì.

"Ồ, đây không phải là Mai Tam thiếu, không phải là người sắp phải thành thân sao? Còn tới loại địa phương này làm cái gì, cũng không sợ chính quân tương lai của người sẽ tức giận." Ở trên cầu thang, hấn từ từ đi xuống.

"Hấn ở đâu?"

"Hấn, hấn là ai?"

"Người biết ta đang nói cái gì."

"Nếu như Tam Thiếu nói là phu quân kết tóc bị người vứt bỏ kia thì ta không biết."

"Người ở đây nói hưu nói vượn cái gì, ta muốn gặp hấn."

"Ta lại không biết."

"Nói cho nàng biết." Một giọng nói lạnh lùng truyền tới, Thượng Quan Phúc chột vung nàng ra, "Người không cần mạng, người đừng ta làm gì?"

"Quen thuộc là tốt rồi, người nói." Mai Kỳ nhủ mảy, nơi này đầy rẫy các loại mùi hương phấn, nàng bắt đầu nhảy mũi, Thượng Quan Phúc kéo nàng bên đi tới bên ngoài, "Hấn đang trong phòng Ngọc công tử."

"Người mau đi đi, ta đi xem lão đại." Mai Triều đẩy nàng một cái, Mai Sóc gạt đầu, mấy bước dài xông lên lầu hai, hỏi phòng của Ngọc công tử, đẩy cửa vào.

Một bóng người đang đưa lưng về phía nàng ngồi ở bên cạnh bàn, ngón tay thấm nước trà trong chén không biết đang viết cái gì.

Mai Sóc không nói gì, chỉ đi lên trước ôm hấn từ phía sau, thở dài, nhìn trên một nửa bàn nhắn nhụi ẩm ướt tràn đầy chữ Sóc, hôn in lên tóc hấn, "Tiểu Xước Nhi, chúng ta về nhà, về Tây Hà."

"Được." Mang theo giọng mũi nồng đậm.

Nàng đau lòng nhắm mắt lại, "Chỉ có ta và người."

"Còn có Tiểu Xác và Tiểu Quy."

"Được, còn có bọn nó."

Mang theo hấn ra ngoài, Mai Kỳ và Mai Triều cũng không còn bóng dáng, nàng ôm hấn lên ngựa, Lâm Xước hít hít mũi, "A Sóc, đồ của ta vẫn còn ở Tùng uyển."

"Không cần."

"Nhưng mà, đó là người tặng cho ta."

"Cái gì?"

"Chó nhỏ bằng tơ lụa, còn có son lông mày."

Nàng cắn cắn môi, "Ta trở về lấy, người chờ ta ở cửa."

"Ừ."

***

Mai Sóc lấy đồ, muốn đi đến cửa lớn, từ sau lưng truyền đến tiếng nói mà nàng không muốn nghe nhất, "Người còn dám đi về phía trước một bước thử xem một chút."

"Nãi nãi, đây là một lần cuối cùng ta gọi bà như vậy, ta muốn đi, rời khỏi nơi này thôi."

"Hôm nay nếu ngươi dám bước ra đi một bước, cũng đừng trở về nữa."

Nói là nói như vậy, bên cạnh vẫn là đi ra tám hộ viện, bên trái bốn, bên phải bốn. Mai Sóc hí híp mắt, thật nhanh rút ra kiếm trong tay tên hộ viện cách nàng gần nhất.

"Ngươi muốn làm gì?"

Nàng nhìn Mai An, lưỡi đao xẹt qua cổ tay trái, "Huyết mạch Mai gia, bây giờ còn bà, từ nay về sau, ta sẽ không bước vào cửa nhà này một bước nữa."

Nàng xoay người rời đi, Mai An giận đến hoàn toàn nói không ra lời, Tần Mặc đứng ở cách đó không xa, âm thầm than thở. Lão chủ tử, chẳng lẽ đến bây giờ ngài còn không rõ, trong lòng hắn rốt cuộc cái gì mới là quan trọng nhất, chẳng lẽ thật sự phải đợi ba tiểu thư đều đi theo gót gia chủ, ngươi mới biết phải hối hận?

***

"A Sóc, máu, máu."

"Ngaoan, đừng nói chuyện, chúng ta đi." Nàng dùng tay phải vung lên dây cương, Lâm Xước kéo xuống quần áo của mình, thay nàng quấn lên cổ tay trái, "Tại sao lại như vậy?"

"Đây gọi là chảy máu tiêu tai."

"Có cách nói này sao?" Hắn cột nút, nghi vấn nhìn nàng.

"Đương nhiên là có."

"À." Yên tĩnh một hồi, hắn lại hỏi, "Ngươi không thành thân à?"

"Không phải ta đã thành thân rồi à, với ngươi ở Tây Hà?"

"Ta là nói, cùng kia, Trình công tử kia." Hắn nén đủ sức, mới nói xong những lời này.

Mai Sóc cúi đầu liếc nhìn hắn một cái, "Trừ ngươi ra, ta không muốn cưới bất kỳ kẻ nào."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Ra khỏi Phong thành, Mai Sóc ghìm ngựa hãm lại tốc độ, Lâm Xước vẫn rất yên tĩnh, cũng không oán giận cái mông xóc đau nữa, "Ngươi làm sao vậy?" Nàng kéo dây cương, ngoại thành gió thổi vào mặt, rất ẩm, rất êm dịu.

Hắn tự tay vuốt lông bờm màu đỏ thẫm trên đầu con ngựa kia, Mai Sóc buông lỏng dây cương ra, tay phải nắm chặt lấy càm của hắn quay sang mình, "Nói cho ta biết, sao thế?"

"Ngươi... Ngươi có thể cưới người khác."

Mai Sóc sững sốt một chút, "Ngươi mới biết?" Nàng thuần túy chỉ là kỳ lạ, bởi vì phụ nữ ba phu bốn thị vốn rất bình thường.

Hắn rũ thấp xuống hàng mi nét mày, "Ta vừa nghĩ đến." Trước đó, bên cạnh nàng lại chưa từng xuất hiện chàng trai trẻ tuổi khác, làm sao hắn lại vô duyên vô cớ nghĩ đến cái này.

"Ta đã nói ta không muốn cưới bất kỳ người nào khác."

"Bây giờ ngươi không muốn."

Mai Sóc đột nhiên cười, "Vậy ta nói lại một lần, hiện tại không muốn, tương lai không muốn, vĩnh viễn cũng sẽ không muốn."

"Thật?"

"Thật không thể thật nữa." Nàng buông lỏng tay ra, "Cho nên người bị Thượng Quan Phúc kia lừa một chút đã đi theo hắn, Tiểu Xước Nhi, ta thật sự đau lòng, người không tin tưởng ta chút nào."

Hắn giương mắt, ở trên mặt nàng không tìm được bất kỳ cảm xúc nào như đau lòng ăn khớp với bên trên, "Họ nói với ta, người sắp thành thân với người khác, ta cảm thấy ta sắp chết rồi."

"Phi phi, nói không tốt gì đó." Nàng che cái miệng của hắn, Lâm Xước tránh ra, "Ta không tìm được người, sau đó lại gặp được hắn. Ta không định đi, ta chỉ là không muốn thấy người cười người khác."

"Tốt lắm được rồi, đừng suy nghĩ, sau này cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, chúng ta về nhà."

"Ừ." Thân thể hắn khẽ dựa về sau vào trên người nàng, "Người còn có thể trở về không?"

"Không biết."

"Nhưng đó là nhà người mà."

"Không phải." Hắn khó hiểu quay đầu lại, nàng nâng lên khóe môi, ngẩng đầu lên, trời xanh mây trắng còn có hai con chim lớn lông đen đầu trắng quen thuộc trên đỉnh đầu, "Chỗ có người, mới là nhà của ta." Nàng lần nữa vùng vọt ngựa lên, "Nói bây giờ đi về mới là nhà của chúng ta."

***

Đến trấn trên Tây Hà, Mai Sóc bán ngựa, dù sao cưỡi ngựa về trong thôn quá mức kỳ quái, nàng và Lâm Xước cùng nhau từ từ đi trở về, chỗ cách cửa thôn còn có nửa dặm đường, xa xa đã nhìn thấy vài con diều bay trên không trung.

Tính toán ngày tháng, cũng sắp thanh minh, bây giờ đi về trồng ít gì đó vẫn kịp nhỉ? Cũng chỉ có thể trồng rau cải mùa hè. Mai Sóc đang mất tập trung, cánh tay bị hắn nắm, "Con diều."

"Ừ, ta thấy rồi."

Trong ánh mắt của hắn hình như có chút ngóng trông, trong đầu nàng vẫn còn đang tính nếu trồng khoai sọ, một hàng có thể bao nhiêu cây, trang ## bubble toàn bộ trồng khoai sọ lại thật giống như quả nhiều, nếu không dứt khoát bắt đầu trồng dưa hấu, ngày đó không phải hắn còn muốn trồng ở sân sau. "Trở về, ta làm cho người một cái."

"Nhưng ta không biết thả."

Cũng không được, trong thôn có mấy mảnh đất dưa hấu lớn, muốn ăn đi xin vài trái là được rồi, đi bán cũng không có lợi, nếu không quả đậu, dây mướp dưa chuột cũng được, có điều còn phải dựng giàn dưa. "Ta dạy cho người. Thích đáng về gì?"

"Bộ dạng con diều?"

"Ừ."

Hắn ngược mắt nhìn con diều bay bổng trong gió ở trên trời, hình như có hai sợi dây quấn ở cùng nhau, hắn nghĩ một chút, "Kẹo hồ lô."

"Cái gì?"

"Kẹo hồ lô, không được sao?"

"Kẹo hồ lô, ta thật đúng là, thật sự chưa từng thấy con diều hình dáng kẹo hồ lô." Nàng đột nhiên cười nói, "Người là thèm ăn muốn ăn hay là thế nào?"

"Ta chỉ là nghĩ, đỏ đỏ sẽ rất dễ thấy, cũng sẽ không làm mất rồi, hơn nữa thật dài không phải dễ bay lên hơn sao?"

Nụ cười của Mai Sóc càng nhếch càng lớn, thỏa mãn thở dài, quả nhiên về nhà một lần tâm tình cũng sẽ trở nên tốt. "Được, chính là diều kẹo hồ lô." Lại xem người có bay lên nổi hay không.

***

Đẩy cửa ra, trong nhà là một đợt mùi vị ẩm mốc âm u, "Xem ra, đồ đạc cũng phải dọn ra phơi nắng rồi."

"Hiện tại thời tiết rất tốt, ta sẽ ra ngoài bắc gậy trúc phơi chăn."

"Người chậm một chút." Mai Sốc không gọi hắn lại, hắn đã hai tay cùng cầm bốn, năm cây gậy trúc nhỏ ở góc tường đi tới sân sau. Mở cửa, bụng ngang cây gậy trúc đi ra ngoài.

Bản thân nàng đi tới trước tủ nhỏ, cởi ra vài vóc quần trên cổ tay, máu đã không còn chảy nữa, nhưng vết thương còn sâu, nàng biết nếu không phải là nàng cắt một đao kia, bản thân không thể nào đi dễ dàng như vậy được, có điều hình như sức lực không có nắm giữ tốt, cắt quá sâu chút.

Nàng đang muốn cúi đầu tìm thuốc trị thương, Lâm Xước đi tới sân sau, phát ra một tiếng thét kinh hãi, nàng lập tức chạy ra, chỉ thấy hắn còn bụng gậy trúc đứng đó, mắt mở thật to.

Liếc mắt nhìn qua, trên giàn nho dựng trước khi đi đã leo lên lá non xanh biếc, thân quần quanh lá cong thành độ cong đáng yêu, vẫn còn đang leo lên trên, "Ta cho là không ai tưới nước làm cỏ đều sẽ chết rồi."

"Có lẽ là nước mưa mùa xuân tương đối nhiều." Nàng đi lên trước nhận lấy gậy trúc trong tay hắn, ba cái cắm vào cùng nhau tạo thành một cái giá tam giác vững chắc, hai cây khác một đầu bắc lên trên cái giá tam giác này, một đầu bắc lên trên tường.

"Ta đi lấy chăn ra ngoài."

"Quần áo cũng lấy tất cả ra phơi nắng đi."

"Ừ."

Hắn xách chăn lớn nắm thành một đoàn ra ngoài, cầm đặt ở trên chăn, không thấy rõ đường, thiếu chút nữa vấp ngã, Mai Sốc ổn định thân thể hắn, nhận lấy giũ tung ra.

"A Sốc."

"Hà?"

"Người còn muốn đi đánh cá không?"

"Dĩ nhiên."

"Nhưng người không có chim ưng biển."

Dưới tay nàng dừng một chút, "Đúng rồi, hai cái con chỉ có biết ăn thôi đâu?"

"Ở bên ngoài đấy, lúc đến đầu thôn còn thấy bọn nó bay ở phía trên."

"Không có thì không có thôi, ta tự mình đánh cá." Dù sao con ngựa kia bán không ít bạc, đủ đi một lúc.

Trên hàng rào, lăng tiêu cũng lớn lên rất tươi tốt, trên cây trúc phơi đầy quần áo, Mai Sốc về trong phòng tiếp tục bôi thuốc, "Ta phải đi mua chút hạt giống."

"Được, ta dọn dẹp nhà." Hắn giương mắt phát hiện trên xà ngang đã treo lên mạng nhện, Mai Sốc nhìn theo tầm mắt của hắn, "Phía trên không cho làm, chờ ta trở lại để ta lau."

"Ồ."

"Không cho chạm vào." Nàng khẽ cúi người xuống, đối diện hai mắt của hắn, "Nếu không xem ta trừng trị người như thế nào."

"Trừng trị như thế nào?"

"Còn dám hỏi?" Không đợi nàng đưa tay, Lâm Xước quay người lại chạy đến bên cạnh, "Ta đi quét dọn phòng bếp."

Nàng cười lắc đầu, ra cửa gặp gỡ rất nhiều người trong thôn, nàng nửa thật nửa giả nói về quê nhà một chuyến, đi tới cửa nhà Vu An, nàng đang quần dây thùng nặng nề, giương mắt thấy nàng, kinh ngạc không khép miệng được, tiếp đó thì ném dây thùng tới dây võ vai của nàng, "Ta còn tưởng rằng người không về được."

"Quả nhiên không thể trông cậy vào trong mồm chó có thể khạc ra thứ gì tốt."

"Đã xảy ra chuyện gì? Hắn tìm được người hay không? Những người kia rốt cuộc là ai?"

"Người nhà."

Thấy nàng không muốn nói thêm, Vu An cũng không hỏi nữa, Mai Sốc chỉ chỉ dây thùng trên đất, "Người làm gì đấy?"

"Phơi quần áo. Gà trong nhà của người, một lát xua trở về đi, còn sinh một ổ."

"Ồ đó sẽ đưa người, coi như là ta cảm ơn."

"Di di (di)." Truyền đến từ sau lưng một tiếng nói mềm non nớt, Mai Sốc cười ngồi xổm người xuống, "Tiểu Bảo, răng đổi xong rồi, không hở gió rồi hả?"

Bé gái nhếch môi, phía trên hai cái răng cửa đã dài ra, phía dưới một cái răng lại lảo đảo rõ ràng cũng mau tiêu mất rồi.

"Vẫn cùng ta đi trần trên bán cá sao?"

"Đi, làm gì không đi." Nàng đứng lên, "Chẳng qua ta phải qua mấy ngày."

"Được."

"Nương, răng rơi rồi."

"Cái gì?" Vu An quay người lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay con gái mình nằm một cái răng sâu một nửa, dieendafnleequysddoon nàng cười kéo tay nhỏ bé qua, "Lần này là răng phía dưới, chúng ta ném trên nóc nhà đi."

"Được." Một lớn một nhỏ hai cái tay cùng nhau ném đi, răng lên mái nhà, trong lòng Mai Sốc đột nhiên ngứa một chút, lại nói không được đây là cảm giác gì.

***

Bàn ghế lau sạch sẽ rồi, trong ngoài vại nước cũng lau sạch, tự hấn cảm thùng nước đi ra ngoài gánh gần nửa vại nước, bắt đầu nấu nước. Không có củi đốt nhưng sân sau còn có rất nhiều vật liệu gỗ mà Mai Sốc chất đống, tuy có chút ẩm ướt, có điều còn có thể nhóm lửa, chỉ là khói hơi nhiều.

Trên kệ bếp trong mọi góc đều treo mạng nhện, hấn dùng một chiếc đũa cuốn mạng nhện lại quấn đi, trên bức họa táo thần nương nương cũng kết cả một tấm mạng nhện, hấn cẩn thận từng li từng tí bắt xuống một con nhện nhỏ màu nâu, đôi tay che kín đi tới sân sau thả vào trên giàn nho.

Bận rộn nửa ngày, đang muốn nghỉ một lát, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng xì xào, Lâm Xước chạy ra, chỉ thấy đầu nàng đầy mồ hôi chống nạnh, trước mặt là gia cầm quen thuộc, Mai Sốc gặp được hấn thì thất bại mà đặt đầu ở trên vai hấn, "Vị xua bọn nó trở lại, nửa cái mạng của ta cũng bị mất. Có nước uống không?"

"Ta đi rót."

Trở lại trong nhà, Mai Sốc ngẩng đầu lên ừm ực ừm ực uống hết một chén nước đầy, nâng mắt nhìn phòng. Lâm Xước đột nhiên nhận lấy cái chén trong tay của nàng bèn chạy vào trong phòng bếp.

"Mạng nhện trên xà nhà đâu? Người chạy đến phòng bếp cũng vô dụng, ra ngoài."

"Đừng mà."

"Làm sao đi lên, đập trên bàn, còn phải bắc cái ghế có phải hay không? Té xuống làm sao bây giờ?"

"Sẽ không, trước kia ta vẫn lau suốt."

Mai Sốc và hấn đi lòng vòng vòng quanh cái bàn, quay người vây hấn ở trong ngực, "Sau này những chuyện này để ta làm, người đừng hòng nhúng tay. Còn nữa, về sau cũng không cho giết cá."

"Tại sao?"

"Ngày đó, người lấy miếng cá ở trên mình cá sống, ta thấy mà kinh hồn táng đảm."

"A Sốc."

"Hả?"

"Thì ra là lá gan người nhỏ như vậy."

Nàng sững sốt một chút, "Cũng biết cười ta." Nàng đưa tay bắt lấy thắt lưng nhảy cảm của hấn, hấn rúc lại muốn né tránh, Mai Sốc nặng nề vỗ một cái ở trên mông hấn, "Buổi chiều cùng ta đi tới ven hồ." Vô được tiếng rất lớn, nhưng thật ra thì một chút cũng không đau.

"Buổi chiều người muốn đi đánh cá?"

"Ừ. Người và ta cùng đi."

"Trước kia, người chưa từng cho ta đi." Hấn kỳ quái nói.

"Hiện tại thời tiết ẩm áp, trước kia nước quá lạnh."

***

"Thì ra, chiếc thuyền này là của người." Lâm Xước kinh ngạc đứng ở ven hồ, Mai Sóc tháo dây mỏ neo ném ra, "Cái gì thì ra là của ta?"

"Trước kia, lúc ta giặt quần áo ở bên hồ từng thấy chiếc thuyền này, ta còn đang suy nghĩ, sao có người lại dùng thuyền đánh cá đáng vẻ như vậy, vốn là chiếc thuyền nhỏ dạo hồ."

"Ta biết, lúc ấy chỉ tìm được chiếc này, vốn chính là thuyền dạo hồ, buồng sắp xếp cá này vẫn là tự ta thêm lần nữa."

Nàng xoay bước đi lên, duỗi tay về phía hấn, "Lên đây đi."

Thuyền nhỏ lắc lư, phía dưới cột buồm trúc là bàn nhỏ, bên cạnh hai cái ghế gỗ cố định trải lên vải bông xanh lam linh tinh, Lâm Xước ngồi ở phía trên, lấy tay vỗ vỗ, đột nhiên cười nói, "A Sóc, người biết không? Lúc đó ta còn đang nghĩ, nếu có thể đi lên ngồi một chút là tốt rồi."

Mai Sóc đứng ở đầu thuyền, lưới đánh cá vớt ở bên chân, "Ngồi bên trong làm gì, ra ngoài." Ngày ẩm, đến cả gió thổi cũng thoải mái.

Hấn nằm sấp ở đuôi thuyền, đưa tay vạch lên nước ở trong nước, "Mùi vị gì? Thom quá."

"Thức ăn cá, dẫn bọn nó tới đây." Nàng nắm lượng lớn thức ăn mồi đen thui lù từ trong một bình sắt nhỏ, rắc tới trong nước, Lâm Xước đứng dậy bưng bưng chạy đến mũi thuyền, "Cá đâu?"

"Dĩ nhiên ở trong nước." Nàng nhét bình sắt cho hấn, "Người tiếp tục rắc."

Nàng mở ra lưới đánh cá tung xuống, Lâm Xước tròn to mắt nhìn chăm chăm trong nước, đột nhiên văng lên một đợt bọt nước, hấn giơ lên tay áo, vạt áo vẫn bị văng ướt. Một tiếng cười của cô gái truyền đến, tiếp theo là Mai Sóc cười mắng, "Người muốn chết."

Hai chiếc thuyền cập vào không xa, Vu Ninh đang đứng ở mũi thuyền, mép thuyền đậu vài con chim ưng biển, một tay Mai Sóc nắm mái chèo chống ở trên thân thuyền, "Làm sao chỉ có một mình người?"

"Một mình ta là đủ rồi." Trong miệng nàng nhỏ hột quả, huyết sáo, mấy con chim ưng biển đồng loạt nhảy xuống nước, Mai Sóc chia tay, "Ném chùm Sơn Trà tới đây."

Vu Ninh cười lắc đầu, "Không cho." Bên chân của nàng, chất đầy một đồng Sơn Trà màu sắc hoặc đậm hoặc nhạt, lúc này cố ý dùng sức phun một cái hột tới trong nước trước mặt Mai Sóc, vừa văng lên bọt nước cũng ném mấy quả Sơn Trà tới đây.

"Không cho, được, người chờ đó." Mai Sóc quay người lại, "Tiểu Xước Nhi, gọi hai cái con kia xuống."

Lâm Xước khó hiểu nói, "Bọn nó cũng không biết bắt cá?"

"Người gọi xuống thì biết rồi."

Lâm Xước cuộn lại ngón út thối còi, liên tục thổi mấy tiếng. Vu Ninh đang không hiểu, đột nhiên cả mấy con chim ưng biển của nàng đều bay ra từ trong nước, hoàn toàn không để ý nàng kêu to, đập cánh chạy tứ tán bốn phía. Lúc này mới phát hiện ra, trên mặt hồ, hai con đại bàng đang bay lượn ở tầng trời thấp.

"Người... Người có khí phách. Mau gọi bọn nó tránh ra, chim ưng biển cũng không dám trở lại."

"Người cũng để người ta thử bắt cá một chút mà." Mai Sóc rảnh rang hai tay vất lên, chống ở trên mái chèo, mấy con chim ưng biển này trở lại trên thuyền Vu Ninh thế nào cũng không chịu xuống nước lần nữa.

"Mai Sóc." Nàng chèo thuyền tới đây dừng nàng, Lâm Xước cười chạy đến sau lưng Mai Sóc nắm quần áo của nàng, hai chiếc thuyền khẽ va vào một phát, Mai Sóc khom lưng thuận tay xách hai chùm Sơn Trà ở mũi thuyền nàng tới đây, "Đây là nơi nào có?"

"Hái ở đối diện."

Nàng vặn xuống hai trái từ trên cành cây rửa một chút ở trong nước, đưa cho Lâm Xước một trái, mình lột một trái, tiếp đó nhe răng tròn mắt,

"Sao chua như vậy?"

"Hắc hắc, ai bảo người tìm màu sắc nhạt như vậy, còn chưa có chín chứ sao."

Vừa quay đầu lại, Lâm Xước đang ăn đến say sưa ngon lành, "Người không chê chua?"

"Là rất chua." Nói thì nói như thế, trong miệng cũng không dừng lại, Mai Sóc lắc đầu, "Vậy người từ từ ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Tuy là chua đến hàm răng cũng cảm thấy có chút vô lực, Lâm Xước vẫn không nhận được lột thêm mấy trái, đột nhiên cảm thấy thích loại cảm giác chua chua khắp ở trong miệng này.

"Này, có thể bảo chúng nó đi được chưa?" Vu Ninh dùng mái chèo gõ sàn thuyền. Hắn nhanh chóng nuốt xuống thịt quả trong miệng, thò ra một tiếng còi ngắn ngủi, hai con bạch kiên điều này từ từ bay cao, vòng mấy vòng ở trên bầu trời mặt hồ, rất nhanh không thấy bóng dáng nữa.

Mai Sóc đang thu lưới, chỉ có mấy con cá, ngược lại có rất nhiều tôm thẻ chân trắng nhảy nhót tung bùng, "Ta quên, lại đến mùa tôm thẻ chân trắng sinh sôi nảy nở."

Nàng mở ra tấm ngăn trên sàn, phía dưới là một khoang thuyền nhỏ dùng để chứa cá, "Buổi tối làm tôm thẻ chân trắng nướng ngon lắm."

Vu Ninh đang ngửa đầu nhìn hai con đại bàng kia bay xa, thu hồi tầm mắt, "Có điều nói thật, làm sao người lại nghĩ đến nuôi hai con này?"

"Ta cho là chim ưng biển."

"Mai Sóc, người cũng thật là lợi hại, ngay cả trứng chim cốc với trứng đại bàng cũng không nhận rõ."

Lâm Xước không nhận được cười, sắc mặt một miếng Sơn Trà ở cổ họng, khom người ho khan, Mai Sóc ném túi lưới tới đây vỗ nhẹ lưng của hắn, "Phải phải, ta chính là lợi hại, một hai người đều chỉ biết lấy cái này tới cười ta."

Chất lỏng chua xót ở cổ họng mang đến đau nhói từng chút một, nuốt ngụm nước miếng mới chậm rãi lui lại, hắn giương mắt nhìn Mai Sóc cười nói, "Ngọc diện lộ từ."

Nàng tức giận bĩu môi, thấy hắn không có việc gì, vung mở tay tiếp tục thu lưới, Lâm Xước đi theo phía sau nàng, "A Sóc."

"Làm gì?"

"Ta còn muốn ăn."

"Sơn Trà?"

"Ừ."

"Còn ăn, người cũng không ngại ê răng?"

"Nhưng mà muốn ăn." Hắn ôm Sơn Trà đi tới đuôi thuyền ngồi xếp bằng xuống, thuyền Vu Ninh dần dần chạy xa, còn nhìn thấy chim ưng biển bay vọt vào nước, hoa lau nở ra vừa đứng, nở ra bông lúa mới, cán dài màu xanh nhạt ứng tím ánh bạc xa xôi đứng thẳng tắp từ trong hồ, gió vừa thổi thì không ngừng đung đưa.

Chỗ thuyền nhỏ vạch qua, lông bông lúa mềm mại phát qua gương mặt, ngứa ngáy làm cho hắn không nhận được cười khề. Lục bình ở dưới hoa lau có xanh có tím, còn thấy muối nước chân dài xệt qua trên mặt nước, hắn nhìn phương hướng của côn trùng này, chu cái miệng nhỏ nhắn, phun hạt qua.

Hạt phun vào trong nước, nước trên mặt nhàn nhạt đập dòn lên, không có đụng đến con muỗi nước kia. Hắn lắc đầu, thò dài thở dài.

***

"Sao không ăn?" Mai Sóc lột một đĩa nhỏ tôm thịt cho hắn, đẩy tới trước mặt, Lâm Xước dùng chiếc đũa gấp một con đặt ở trên com, "Ta cảm thấy trong miệng không có mùi vị."

Hắn bắt đầu vui đầu ăn com, Mai Sóc đưa tay dò xét xuống trán của hắn, "Ta thấy, ngươi là ăn nhiều Sơn Trà chua kia, đã ăn no rồi."

Trước đó, nàng ở Mai gia đói bụng chừng mấy ngày vừa mới bắt đầu ăn cái gì cũng là một chút hương vị cũng nếm không ra, sau đó vẫn là một mùi thơm nụ tới cay bất chợt thì đầu lưỡi đã tê rần một hồi, thì nếm ra được mùi vị. "Nếu không ngày mai dùng ớt khô làm mấy món ăn."

"Ngày mai ngươi phải đi trấn trên sao?"

"Còn chưa đâu, mấy ngày nay ta lật đất xong, gieo dây mướp xuống."

"Ta cùng làm với ngươi."

"Ừ." Nàng đẩy toàn bộ tôm thịt đến trong chén hắn, "Hiện tại, ăn com thật ngoan."

Com nước xong thu dọn bát đĩa, Lâm Xước rửa xong ra ngoài, thấy chó nhỏ bằng tơ lụa đầu giường, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "A Sóc, ngày đó lúc lấy ngươi đồ, có thấy một bức họa hay không?"

"Họa gì?"

"Chính là một ống trúc, bên trong là một bức họa."

"Ống trúc nhỏ, hình như ta đúng là thấy một cái, nhưng mà không có lấy, thì sao, là của ngươi?"

"Chính là lần kia lúc ta đi tìm ngươi, đồng ý Khâu công tử để đưa bức họa cho ngươi, nhưng sau đó ta quên mất."

"Để cho ta làm gì?"

"Hắn bảo ta đồng ý đưa bức họa cho ngươi khắc một bộ bình phong, thì nói cho ta biết ngươi ở chỗ nào." 0di33xn0dafh330fys0doon Hắn tự tay gỡ gỡ ớt mình, "Nhưng ta làm mất rồi, làm sao bây giờ?"

"Bình phong? Trên mặt bức họa là cái gì?"

"Không biết, hắn nói ta không thể nhìn."

"Hắn nói không thể thì ngươi không nhìn?" Mai Sóc đưa tay chợt kéo hắn lại gần hơn, "Mất đã mất rồi, hôm nào gặp hắn nói tiếng cảm ơn không phải tốt rồi. Nhưng mà làm sao hắn biết..." Lời nói chưa hết, suy nghĩ một chút có lẽ liên quan tới Tề Minh.

"Ta đồng ý rồi, nếu không bảo hắn cho thêm bức họa lần nữa."

"Ừ, ngươi đồng ý, cho nên tự ngươi khắc."

"Tại sao?" Lâm Xước kinh ngạc quay đầu.

"Bởi vì ta chỉ khắc cho ngươi."

"Nhưng mà, đây là ta đồng ý, ngươi khắc cho hắn có phải chính là khắc cho ta hay không?" Hắn rất nghiêm túc hỏi, Mai Sóc lờ đi đến khóe miệng đột nhiên biến thành cười khê một tiếng, "Được, ngươi nói cái gì chính là cái đó đi." Nàng không có ý định để tâm vào chuyện vụn vặt, dù sao chỉ cần hắn mở miệng, thật ra thì nàng cũng sẽ không từ chối.

***

Tất cả bùn đất đều lật một lần, mềm xốp đến vừa vịn tỏa ra một mùi mát mẻ trộn lẫn nước sương. Lâm Xước chân không giẫm ở trên bờ ruộng, đi theo phía sau nàng, nàng đào một cái hố, hắn bèn thả mấy hạt giống hôm qua đã ngâm thục mầm, sau đó đắp đất lên.

Mai Sóc quay đầu lại, hắn đang ngồi xổm bốc đất đắp lên, vừa giương mắt thấy nàng ngừng lại, "Đã xong sao?"

"Ừ."

Hắn kéo ra túi vải nhỏ để hạt giống buộc trước người mình, "Hạt giống cũng đã hết rồi." Hắn đứng lên ngoảnh mặt đi về, để lại một đường dấu chân nhàn nhạt, chỗ đệm thiếu một khối, năm dấu tay cực kỳ rõ ràng, Mai Sóc cúi đầu nhìn mất cả chân trắng nõn của hắn đạp lên trên mặt đất, trong lòng tràn qua dòng suối ấm áp.

Hắn quay đầu lại, "A Sóc, ngươi làm sao vậy?"

Nàng lấy lại tinh thần từ từ đến gần, cúi đầu nhìn đến trong móng tay hấn mắc vào rất nhiều bùn đất, đột nhiên cười một tay chọt chặn hấn lại nâng bẻ lên, "A, A Sóc, người làm gì đấy?"

"Chúng ta đi rửa chân." Nàng đi tới bờ ruộng bên cạnh xách giầy của hấn lên, "Hôm nay có khẩu vị không?"

"Ta đột nhiên rất muốn uống nước đen thùi lùì đó."

"Cái gì?"

"Chính là lúc ở bên nhà người kia, uống được nước đen thùi lùì chua chua ngọt ngọt đó."

"Nước ô mai? Gần đây khẩu vị người thật là càng ngày càng kỳ quái, chỉ muốn ăn chút đồ ăn vặt kỳ kỳ quái quái."

"Ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến. Ta sẽ ăn cơm."

"Ngày mai ta sẽ đi mua ô mai khô, son tra, cam thảo."

"Tại sao muốn mua những thứ này?"

Mai Sóc nghiêng đầu một chút, đứng một phút vào trên trán hấn, "Làm nước ô mai cho người uống."

***

Đêm hôm đó, Mai Sóc ngồi ở trước bàn dùng nhánh trúc buộc khung xương con diều, "Bốn cái đủ chưa?"

"Cái gì?" Lâm Xước ngẩng đầu lên, trên bàn vừa bày nhánh trúc, giấy lụa và bột nhào, vừa bày bút mực, hấn đang vui ở bên trong một đồng giấy Tuyên Thành.

"Kẹo hồ lô của người." Nàng giờ giờ lên khung trúc trong tay, "Bốn hồ lô đủ chưa?" Quá nhiều thì nàng thật sự hoài nghi có thể bay lên hay không.

"Ừ." Hấn lại vui xuống, cũng không lâu lắm, trong tay giờ một trang giấy, "A Sóc."

Mai Sóc ngược mắt lên nhìn, "Người viết tên ta viết đến nghiện có phải hay không?"

"Có khá hơn một chút hay không?"

"Tốt hơn nhiều."

Hấn đột nhiên nghĩ đến cái gì, đứng lên lấy ra một cái hộp bằng giấy từ trong ngăn tủ, bên trong đặt đôi con dấu mà nàng khắc kia, "Đây là gỏi của người?"

Nàng đưa tay lấy ra khối có khắc tên của mình kia, vốn đã roi nứt, lại được hấn dùng vải thưa gói kỹ lại giống như là quần miêng vết thương, có điều nhất định là không thể dùng làm con dấu nữa.

"Ừ, nhưng mà hư rồi."

Nàng thu lại hộp giấy, "Lần sau bảo lão đại đền, bắt chẹt nàng một đôi đá Diên Hoàng."

Hấn gật đầu không ngừng, "Diên Hoàng, vua ấn thạch (con dấu đá)."

"Làm sao người lại biết?" Mai Sóc kinh ngạc nói, đưa tay cầm khung trúc suýt chút nữa bị quẹt đứt ngón tay.

Hấn ngẩng đầu lên suy nghĩ một lát, "Có người nói cho ta biết, chắc là phụ thân đã nói với ta, phụ thân thật giống như có một khối con dấu như vậy, nhưng có một lần ca ca ngã bệnh, đi cầm đồ rồi."

Mai Sóc cúi đầu bắt đầu giấy dán ở trên khung trúc, đầu tiên là có vòng ngọc khắc phượng hoàng, thêm là ấn thạch Diên Hoàng mà gia đình người bình thường không có khả năng sẽ có, "Người có nhớ là cầm ở đâu hay không?"

Hấn lắc đầu, "Không nhớ rõ."

Hấn tiếp tục vui đầu viết chữ, Mai Sóc khiêu ánh nến sáng chút, nhìn gò má yên tĩnh của hấn, vẫn là bỏ đi ý nghĩ muốn đi tra cứu, cuộc sống như thế đã rất tốt, cần gì lại đi lục lại chuyện xưa thành niên.

***

"Người xác định không cần ta giúp thật?"

Lâm Xước gạt đầu lia lịa, cố ý đập nhanh chân tránh ra, rất nhanh sẽ biến mất ở trong làn sóng người trên đường cái.

Mai Sóc cười lắc đầu, xối một thùng nước tới trên thớt gỗ ướt nhẹp, đang lật sò sò dao ở trên đá mài dao bên cạnh. Vậy mà nàng lại không biết hần vòng qua góc đường thì dừng lại, nằm nhoài ở đầu ngõ nhìn nàng. Thật ra thì thật sự muốn một mình hần tự mình đến cao tường đại viện này tìm người, trong lòng hần sợ đến hoảng nhưng nàng đang bận kiếm tiền nuôi gia đình, sao hần có thể còn bảo nàng đi đến cùng mình, huống chi, là chính bản thân hần làm mất bức họa rồi.

Nhà huyện lệnh rất dễ hỏi thăm, hần bước đi dạo ở trên đường phố đối diện cửa chính, thật sự không dám đi gõ cửa, thật vất vả lấy hết dũng khí, lại thấy được một người không tưởng tượng được đi ra ngoài từ cửa lớn Khâu gia, hần bước nhanh lên nghênh đón, "Ca ca, sao người lại ở trong đây?"

Lâm Ảnh thấy hần, kinh ngạc một hồi, trang ## bubble đột nhiên nắm thật chặt tay của hần, "Nhị đệ, đi theo ta đến chỗ này."

"Đi nơi nào?"

Hần không nói chuyện, chỉ lôi kéo hần đi ngay, băng qua con phố dừng ở một chỗ, Lâm Xước liếc mắt nhìn qua, "Ca ca, người bị bệnh ư? Đến y quán làm cái gì?"

"Người đừng hỏi, đợi lát nữa người ở bên cạnh ta chớ đi." Hiện tại hần chỉ muốn có người có thể ở cùng.

"Được, ta không đi."

Người xem bệnh không coi là nhiều, đợi mấy người thì đến phiên hần, Lâm Ảnh ngồi xuống ở trước mặt đại phu đó, "Khó chịu chỗ nào?"

"Gần đây vẫn luôn nôn khan, buồn nôn."

"Đề tay lên." Hần tự tay bày gối đầu nhỏ bắt mạch lên cái bàn dài nhỏ, đại phu này đặt ngón tay lên, không bao lâu thì nói, "Mang thai, đều là phản ứng bình thường."

Lâm Ảnh còn chưa kịp nói chuyện, Lâm Xước tròn to mắt, "Ca ca, lúc nào thì người lập gia đình, sao ta không biết?"

Lâm Ảnh không trả lời hần, hần hình như không có phản ứng gì đối với đáp án này của đại phu, giống như là đã nắm chắc rồi, chỉ hỏi, "Vậy, có thể kê ra thuốc an thai không?"

"Cái này hiển nhiên." Đại phu này kê xong thuốc giao cho gã sai vặt đi lấy thuốc, Lâm Xước không đợi được Lâm Ảnh trả lời hần, nhìn gối đầu nhỏ này, lại hiếu kỳ nói: "Người bắt ngón tay làm sao lại biết ca ca ta mang thai."

"Hi mạch, vừa bắt thì xuất hiện."

"Hi mạch? Là dạng gì?"

"Hi mạch, chính là trọt mạch." Đại phu này quay đầu thúc giục gã sai vặt hốt thuốc mau mau, Lâm Xước vẫn không hiểu, tiếp tục nói, "Trọt mạch lại là cái gì?"

Đại phu này lắc đầu nói, "Làm sao người nhiều vấn đề như vậy, trọt mạch, một câu nói chính là lui tới lưu loát, giống như châu đi, ứng chỉ khôn khéo, còn mang một chút cảm giác quay về như vậy." Nàng kéo tay Lâm Xước qua thu xếp ở trên gối đầu, "Mạch tượng như người bình thường thì không phải là đáng về như vậy," Ngón tay bắt lên, "Mà là..."

"Làm sao đây cũng là hi mạch."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Lâm Xước đang chờ nàng nói câu tiếp theo, đột nhiên nghe được hai chữ hi mạch, sững sờ ngược mắt nhìn nàng, "Hi mạch? Ta?"

"Không phải người chẳng lẽ là ta?" Đại phu này tức giận nói.

Hắn cúi đầu, nhìn bụng mình, hí mạch, hẳn có cục cứng? Trái tim lan tràn qua một trận mừng như điên, hẳn đột nhiên hận hiện tại không thể bay ngay trở về nói cho Mai Sốc, hẳn có cục cứng.

Vừa quay đầu, Lâm Ảnh cười nhạt lại về phía hắn, "Người cũng mang thai." Không biết vì sao, ánh mắt của hắn có chút ảm đạm, dội một miếng nhỏ vào khoanh khắc ngầy ngất của Lâm Xước.

"Ca ca, người không sao chứ?" Gã sai vặt kia đang cầm hết thuốc tới đây, mười gói thuốc lớn dày cộm, Lâm Xước nhận lấy thay hắn, vẫn nhìn không được hỏi, "Ca ca, người lập gia đình rồi?"

"Chúng ta đi thôi." Lâm Ảnh móc ra bạc vụn trả tiền liền muốn rời khỏi, mới vừa đi ra ngoài mấy bước, Lâm Xước đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Ca ca, người chờ ta một chút." Một tay hắn nắm một chồng lớn gói thuốc, xách theo ngại một dứt khoát đôi tay ôm cả, cầm đặt lên, hắn đi trở về trước mặt đại phu kia, "Đại phu, ta muốn hỏi một chút....."

"Vấn đề của người thật đúng là nhiều, hỏi đi, cái gì?"

"Ta có cần nên kê thuốc dưỡng thai hay không?"

"Thai vị người ổn định vững vàng, kê thuốc dưỡng thai gì, uống thuốc rất thú vị sao?"

"À, ta đi đây."

Hắn trở lại bên cạnh Lâm Ảnh, ra khỏi y quán này, Lâm Ảnh mới giống như nói lảm bảm, "Ta chưa có thành thân."

"Hà?" Ánh mắt hắn mở to, Lâm Ảnh ngược mắt nhìn trời, "Ta chỉ là một người hầu ngủ, căn bản không có tư cách mang thai, trước mỗi lần hầu hạ tiểu thư đều sẽ có người đưa thuốc tới đây, là bản thân ta đồ thuốc không uống." Hắn sờ sờ bụng của mình, "Nếu như, nàng hoàn toàn không muốn đứa bé này, nếu như nàng muốn xóa bỏ đứa bé này."

Hắn đột nhiên tự giễu mà cười, "Làm sao nàng lại muốn chứ? Mới vừa rồi nàng còn phái ta đi tặng đồ cho Khâu công tử kia."

Lâm Xước không hiểu hắn đang nói gì cho lắm, chỉ lắc đầu nói, "Làm sao lại vậy, làm sao nàng lại xóa bỏ đứa bé của mình? Ca ca, người nói cho nàng biết, nàng nhất định sẽ thích con của mình."

"Nhị đệ, đưa thuốc cho ta đi, ta cần phải trở về." Hắn đưa tay tới nhận thuốc, Lâm Xước buông tay ra, đang muốn đưa cho hắn, tay của hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía đối diện, Lâm Xước không hiểu quay đầu nhìn lại, cô gái trẻ tuổi áo gấm thất lưng ngọc, có chút quen mặt, đúng rồi, kia là Tề gia đại tiểu thư, đó không phải là tiểu thư ca ca nói.

"Lâm Ảnh, người ở nơi này, đồ đã đưa đến chưa?" Nàng đến gần mấy bước, hai người hầu đi theo phía sau, Lâm Ảnh nhận lấy thuốc đi lên trước, khễ khom lưng xuống, "Đưa đến rồi."

"Đây là cái gì, người bị bệnh?"

Hắn cắn răng một cái, "Tiểu thư, đây là thuốc dưỡng thai."

"Cái gì thuốc dưỡng thai? Người...Người..." Ánh mắt nàng tròn to, "Là của người?"

"Vâng." Lâm Ảnh cúi đầu không dám nhìn nàng, nàng đang ngăn người tại đó, trong nháy mắt trên mặt thay đổi vô số loại dáng vẻ, cuối cùng khẽ nhủ thầm lại, "Đi về trước rồi hãy nói."

Lâm Xước đứng ở sau lưng nhìn mấy người đi xa, sao Tề đại tiểu thư kia biết mình sắp làm mẹ là phản ứng này, nàng hình như không vui mừng lắm.

Một tay hắn che bụng của mình, hẳn rất vui vẻ có cục cứng này, A Sốc sẽ vui vẻ sao?

***

Mai Sốc đang cạo vảy cá, trên trán ứa ra mồ hôi mỏng, Vu An đang chào hỏi khách, nhân tiện thu tiền, đang đưa một lão già đi, trang@đđlqđ@bubble editor cúi chỏ tay phải khễ chọc nàng, "Hắc, bảo bồi nhà người trở lại."

Nàng giương mắt, thì thấy hắn từ từ đến gần, đôi tay trắng trẻo, hình như có chút không yên lòng, "Tiểu Xước Nhi." Hắn đi tới bên cạnh nàng, trong tay Mai Sốc không có ngừng, một tay dè thân cá, một tay ở mặt bên tách bong bóng cá ra.

"A Sốc."

"Hả?"

"Ta cái đó, chính là....."

"Chính là cái gì?" Một đao cắt ra, đang sắp cắt vào.

"Ta có cục cưng." Hắn cúi đầu, không có phản ứng, lại nghe được một tiếng phốc trầm thấp, trên mặt hắn bị bắn lên chất lỏng lạnh lạnh, trên môi cũng có, hắn lẽ lưỡi vừa liếm, thật là đáng.

"Mai Sóc, ngươi có làm hay không, vỡ túi mật rồi." Vu An liên tục nhận lỗi với người đàn ông trung niên kia, "Đại thúc, chọn một con lần nữa đi, nơi này còn có rất nhiều cá cũng không tệ."

"Ngươi...Ngươi nói gì?" Một tay nàng còn đang nắm đao, mặt bắn vào trên mặt còn nhiều hơn so với hắn, ánh mắt đờ đẫn nhìn ả, không biết là về mặt gì.

"Ta mang thai, có cục cưng."

Còn chưa đợi đến lúc nàng nói chuyện, chỉ nghe được loảng xoảng boong boong một tiếng, hắn vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy nàng đập đổ mấy thùng nước đựng cá, cả người ngã ra sau ngã xuống đất, quần áo ướt đầm, cá nhảy lên ở trên người. Vu An thật vất vả giành lấy đao trong tay của nàng, đứng ở bên cạnh sắp mất trọn trắng, nàng hồn nhiên không hay, ánh mắt thẳng tắp theo dõi hắn, "Ngươi...Ngươi nói thật chứ?"

Hắn gật đầu, "Đại phu nói."

Nét mặt của nàng từ ngây ngốc biến thành cuồng nhiệt, khóe miệng càng nhếch càng lớn, một tay nhanh chóng chống đất đứng lên, cũng không quan tâm trên người ướt đầm, còn dính mùi cá, vồ một phát ôm lấy eo của hắn, "Tiểu Xước Nhi, ta sắp làm nương rồi." Nàng nâng hắn lên thật cao, mặt chôn ở giữa eo hắn, mặt Lâm Xước trở nên đỏ bừng, "A Sóc, ngươi thả ta xuống đi."

Nàng thả hắn xuống, trên mặt cười đến tinh thần phấn khởi, đột nhiên xoay người về phía người mua cá xem náo nhiệt nói, "Cá hôm nay tất cả đều tặng không."

Không chờ Vu An phục hồi tinh thần lại để ngăn cản nàng, cá trong thùng trên đất và nằm trên thớt đều bị tranh giành cá mà trống rỗng, đôi tay nàng để trên vai của hắn, nhìn chằm chằm hắn đến mức bên tai Lâm Xước toả nhiệt.

"Phá sản." Tiếng Vu An truyền tới, Lâm Xước gật đầu theo không ngừng, nhiều cá như vậy lại tặng cả ra ngoài.

Nàng gãi gãi đầu, "Ta vui mừng chứ sao." Vừa quay người, "Con rể tương lai của ngươi sắp ra đời, tặng chút lễ ra mắt cũng không chịu?"

"Làm sao ngươi biết chính là bé trai? Cũng có lẽ là bé gái."

"Thai đầu không có thì thai thứ hai, thai thứ hai không có thì thai thứ ba....."

Vu An mặc kệ nàng, "Đừng cười giống như là kẻ ngu như thế, vậy thì thu quán về nhà sớm một chút."

Lâm Xước hí hóp, nhếch miệng, nàng quả nhiên là vui vẻ, "A Sóc, ngươi muốn bé trai?"

"Đều tốt." Tay chân nàng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, "Trước ta chưa trở về, ta lại dẫn hắn đi y quán xem một chút." Nàng kéo Lâm Xước đi ngay, lúc Vu An ngẩng đầu muốn gọi nàng, nàng đã đi xa, "Thiệt là." Nàng lắc đầu liên tục, "Gấp thành cái bộ dáng này, ngươi đứng ra nên đổi bộ quần áo trước chứ."

***

"Vị kế tiếp."

Mai Sóc kéo Lâm Xước ngồi xuống, đại phu này vừa nâng mắt, trước nhìn thấy Mai Sóc, "Là ngươi." Lại nghiêng đầu thấy Lâm Xước, "Làm sao ngươi lại tới?"

Lâm Xước bẹp bẹp môi, sao giống như hắn rất phiền vậy? Mai Sóc nắm tay Lâm Xước ổn định tới gối đầu trên mặt bàn nhỏ, đại phu này lắc đầu cười nói, "Thì ra là ngươi tới học cạo gió chính là vì hắn. Mới vừa cảm qua rồi, thai vị rất ổn, không có vấn đề gì."

"Vậy thường ngày phải chú ý những thứ gì?"

"Ta là đại phu, cũng không phải là ỏn công."

"Vậy cần kê chút thuốc an thai dưỡng thai uống không?"

"Miệng hai người các người thật đúng là cùng một dạng, không sao thì uống thuốc gì?"

"Được rồi." Nàng kéo Lâm Xước đứng lên, mới phát hiện ra trên người mình đã ướt đầm rồi, còn có một mùi cá, nàng có chút xấu hổ cười cười, "Đi đến trong phòng ta đổi bộ quần áo đi."

"VẬY Ạ TẠ RỒI."

Mai Sóc thay quần áo xong ra ngoài, trong tay nắm quần áo ướt sũng của mình bao lại, "Mấy ngày nữa giặt sạch ta sẽ trả trở lại."

"Ừ." Đại phu kia đang xem bệnh, cũng không nói gì nhiều, đợi đến không bao lâu sau khi hai người đi, gã sai vặt kia đột nhiên chạy đến, "Đại phu."

"Sao thế?"

"Lúc mới vừa rồi, tiểu thư kia thay quần áo rồi đồ ở trên giường."

"Cái gì? Lấy ra."

Nàng đưa tay nhận lấy, đột nhiên nheo lại mắt, nửa vòng ngọc này, sao lại thấy quen mắt như vậy?

***

Mai Sóc kéo tay của hắn cùng đi trên đường ở trong ruộng, "Cẩn thận hòn đá dưới chân."

"Con đường này đã đi qua bao nhiêu lần rồi, ta mới sẽ không bị vấp ngã." Hắn cười có ý đá văng ra một hòn đá ngăn ở giữa đường, "Người mua nhiều sách như vậy về làm gì?"

Trong một tay kia của nàng ôm một chồng sách, hơn phân nửa bìa ngoài đều là màu xám đen, còn có mấy quyển màu vàng sẫm nhìn qua cũng có chút cũ. Trên cổ tay còn treo một túi vải, bên trong chứa ô mai khô, son tra, cam thảo và một ít đường phèn.

"Trở về từ từ học."

"Học cái gì?"

"Về đến nhà xem một chút tên những quyển sách này người sẽ biết."

Lâm Xước rất kỳ quái, vừa đến nhà nàng vừa để đồ xuống thì không kịp chờ đợi cầm tới từng quyển nhìn bìa ngoài, "Chờ phụ cái gì miệng."

"Ăn kiêng."

"Ở cữ như thế nào, sinh hoạt vợ chồng trong lúc mang thai....." Âm thanh của hắn thấp xuống, sau tai hiện ra thẹn thùng nhàn nhạt, Mai Sóc nhận lấy, "Làm sao còn có cái này, ta cũng không có phát hiện."

"Người mua những thứ này làm gì, cái này cũng không phải là cho người xem?" Khó trách mới vừa rồi ánh mắt những chương quỹ kia cũng kỳ quái thế kia, nào có thể chủ người ta tự xem những thứ này. "Những thứ này nên là ta xem."

"Người xem hiểu?"

"Ta... Ta...." Hắn rốt cuộc không có lời nào để nói.

***

"Nào có chú ý nhiều như vậy, chịu đựng qua chín tháng, mỗi một ôn công, đau một chút thì đi ra rồi."

"Ai còn trông nom có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, dù sao bình thường như thế nào thì vẫn như thế ấy, chẳng lẽ còn có thể không làm việc nghỉ ngơi ở nhà?"

"Ta lớn bụng rồi thì thê chủ nhà ta chưa từng chạm ta... Làm sao ta biết phải chú ý cái gì?"

"Đã nhiều năm rồi, sớm quên mất, ngược lại thật ra ta nhớ đến lúc sinh sản ấy đau đến chết đi sống lại, a, đúng rồi ta còn từng mất một đứa con, lúc mùa đông bị trượt, té một cái thì không còn rồi."

Mỗi lần hỏi một người, trong lòng Mai Sóc lại rối một phần, càng nói càng thái quá, nàng nhip đầu ngón tay bắt đầu đếm, xong rồi, Tiểu Xước Nhi sinh sản vừa vặn là vào trời đông giá rét.

"Sanh non, đúng là rất dễ dàng sẽ xảy ra, ta nhớ khi đó trên trời còn từng xảy ra một vụ án, thị quân bỏ đi đứa bé của chính quân, nghe nói chính

là dùng phần phụ tử gì đó bên trong son, sẽ xảy thai."

"Đương nhiên là từng có người chết, người khó sinh chết có lẽ không nhiều lắm, người không biết ư? Trên thôn chúng ta đã có mấy người."

Mai Sóc cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hô hấp cực khổ, "Mai Sóc, người sao vậy, sắc mặt khó nhìn như vậy?" Một đại thúc rút cuộc phát hiện nàng không bình thường lắm, ngưng lời bàn về khó sinh, "Thật ra thì cũng không có gì đáng lo lắng, chủ yếu đến lúc đó phải mời một Ỗ công giỏi một chút."

"Đa, đa tạ rồi."

Nhìn bóng lưng của nàng, đại thúc kia thở dài nói, "Không phải là sinh đứa bé à, nào có người coi là chuyện to tát như vậy?"

***

Ánh nến sáng hai nơi trong nhà, Lâm Xước nằm ở đầu giường vuốt vuốt Cừu Liên Hoàn, biết chơi thế nào cũng không giải được, cầm lấy khung thêu ghim kim, Mai Sóc đang dựa vào chân giường, trong tay cầm trang sách, bên cạnh còn có một chồng lớn.

Nếu nằm ở một đầu dựa vào tường thì người kia ánh sáng quá mờ, cho nên nàng chuyển đến chân giường, trong nhà yên tĩnh, chỉ có tiếng nàng thỉnh thoảng lật trang sách và tự lẩm bẩm như thường lệ, "Không thể dính khí lạnh."

"Trên đất khí lạnh nặng, không thể chân không chạm đất." Nàng trực tiếp không nhìn hai chữ mùa đông phía trước, đột nhiên nghĩ đến trước đó dẫn theo hán xuống đất hán còn chân không giẫm ở trên bờ ruộng.

Trong lòng Mai Sóc nghĩ lại mà sợ một trận, kéo chân của hán qua, cởi quần áo ra đặt ở trên bụng mình.

Lâm Xước rút lại, kinh ngạc nhìn nàng, "A Sóc, ta... Ta không lạnh."

"Chớ ầm ĩ, ngoan." Một tay nàng bắt lấy mắt cá chân của hán, một tay tiếp tục lật trang sách, Lâm Xước khó hiểu nhìn nàng một cái, tiếp tục cúi đầu ghim kim, dưới chân ấm áp, trong lòng cũng thế.

***

Lúc đầu xuân thoát đầu ẩm còn lạnh đã qua, sau Thanh Minh, người bị mắc phong hàn đã không có nhiều như vậy, y quán cũng rảnh rồi không ít so với một tháng trước đó.

"Đại phu."

"Hả?" Người phụ nữ trung niên đang cầm ly trà rảnh rang uống trà, mở ra mắt híp nhìn gã sai vặt một cái, "Chuyện gì?"

"Bên ngoài có người tìm người, không phải xem bệnh, nói là tỷ tỷ của người."

"Tỷ tỷ?" Nàng vội vàng đứng lên, đặt ly trà xuống đi ra ngoài, nhìn người tới kinh ngạc há to miệng, "Đại tỷ, làm sao người lại tới nơi này?"

"Xem xem người, như thế không được sao?" Nàng kia cũng lớn không hơn mấy tuổi so với nàng, cười từ từ đến gần, "Thật ra thì Nam Thanh, người biết nàng vốn là phủ đài Phong thành, lần này, nàng điều đến thành Tây Hà."

"Phủ đài thành Tây Hà? Vậy rất tốt, các người cũng sẽ dọn đến đây ở."

"Đúng vậy, đã dọn tới cả rồi."

"Đúng rồi, đại tỷ, người theo ta đi vào, cho người xem đồ tốt."

Nàng kéo Thủy Khải Nguyên vào trong phòng, móc ra một nửa vòng ngọc mà Mai Sóc không cẩn thận bỏ lại, "Người nhận ra cái này không?"

"Cái này," Nàng nhận lấy vòng ngọc, tỉ mỉ ngắm nhìn hoa văn khắc bên trong, "Trước khi Tam đệ mất tích, ta hình như từng thấy ở trong phòng hán. Có điều quá lâu rồi, đã không nhớ rõ."

Thủy Thừa Nguyên thở dài, "Người cũng cảm thấy là Tam đệ."

"Sao thế?"

"Chắc là của hán, ta còn nhớ, ấy là thứ mà người phụ nữ phụ lòng đi thẳng một mạch hoàn toàn không có tin tức đưa cho hán."

Trong tay Thủy Khải Nguyên siết chặt vòng ngọc, "Đừng nhắc tới người phụ nữ kia, nếu không phải là nàng ta, làm sao Tam đệ lại mất tích. Nửa vòng ngọc này là nơi nào tới?"

"Ta đang đợi nàng trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Đôi tay Lâm Xước nằm ở trên bếp lò, hít mũi một cái, "Mùi vị quả mơ." Nhìn bao vải xô trong nước sôi trào lên xuống bên trong nồi, "Ta còn tưởng rằng nước ô mai là dùng cây dương mai làm."

"Đều được." Nàng dùng mặt dao đập vỡ cục đường phèn lớn ở trên tấm thớt, "Có điều còn chưa tới mùa cây dương mai chín, nên dùng ô mai khô."

Thả đường phèn xuống, Mai Sóc đẩy nắp nồi lại, kéo hán qua, "Để tự nó từ từ nấu đi."

"Hôm nay nguoi không ra ngoài sao?"

"Nguoi đi nhìn trời xem." Hần chạy đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, vui vẻ vron tay, "Trời mưa rồi."

Mai Sóc tiếp tục ngồi vào bên cạnh bàn nhìn chửa phu của nàng vẫn như thường lệ, "Tiểu Xước Nhi, nguoi có cảm thấy buồn nôn muốn ói hay không?"

"Không có, sao thế?"

"Không có việc gì." Vậy chính là còn chưa tới giai đoạn kia, nàng thỉnh thoảng gấp góc gạch dưới ở trên trang sách, hán từ trước cửa sổ đi tới trước nguoi của nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, Mai Sóc không nhận được gương mặt, "Sao thế?"

"A Sóc, ta muốn một đứa con gái lớn lên thật giống với nguoi."

"Giống ta có cái gì tốt, giống như nguoi mới dễ nhìn."

"Giống như nguoi."

"Được được, có điều nếu sau này con của chúng ta đều giống như ta, nguoi đừng tức giận là tốt rồi."

"Mới sẽ không đâu."

Nàng lật vài tờ, liên tục lật đầu, "Ngày đó ta lại còn nói muốn dùng hoa tiêu nấu ăn."

"Sao thế?"

"Nguoi không thể ăn đồ cay."

"À." Mới vừa nói xong, nàng đột nhiên giống như là nhảy lên, chạy đến phòng bếp, Lâm Xước đi theo phía sau nàng, nàng mở ra nắp nồi, vớt gói vải xô kia ra.

"Thế nào rồi?"

"Ta thêm son tra." Nàng mở gói vải xô ra, nóng đến không ngừng rút tay về, ô mai khô, son tra và cam thảo, kim quế bên trong rơi ra ngoài, "Nồi này không được, lát nữa không thêm son tra làm lại lần nữa."

Trên trang sách mở ra trên mặt bàn, vừa vặn rõ ràng viết một hàng chữ, "Son tra, còn gọi là đường chu, hoạt huyết hóa ứ, tiêu tích phá khí, có hại cho thai chửa, dễ dẫn tới sinh non, chửa phu kiêng ăn."

***

Mưa rơi hai ngày, sáng sớm ngày hôm đó, tiếng mưa rơi tích tách ngừng lại, bầu trời trong xanh, trong không khí tràn ngập một lớp sương mỏng manh, lá xanh non được cọ rửa qua đến chảy mỡ, Lâm Xước đứng ở sân sau, lăng tiêu đã mọc ra nụ hoa, hai con bạch kiên điều đậu trên giàn nho lại lớn lên một vòng.

"Không cho làm việc nặng, cũng không cho tự mình ra ngoài một mình."

"Ừ, ta biết rồi." Hấn gạt đầu, Mai Sóc mang theo quần áo giặt sạch ra ngoài, hít không khí nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thần cũng theo đó trở nên phấn khởi.

Trên sách nói cảm xúc chứa phủ không ổn định, 0di33xn0dafh330fys0doon ngược lại nàng không phát hiện, ít nhất hấn vẫn ngoan ngoãn, thật tốt.

"Đại phu, ta tới trả quần áo." Nàng bước vào y quán, nhưng không thấy một bệnh nhân đến xem chẩn, chỉ có hai người phụ nữ trung niên tuổi tác tương đương, cũng đều biết.

"Mai Tam Thiếu" Thuý Khai Nguyên kỳ quái nói, quay đầu nhìn muội muội bên cạnh, "Ý của ngươi là nửa vòng ngọc này là của nàng rơi lại?"

Mai Sóc nheo lại mắt, "Nửa vòng ngọc?"

"Đây là của ngươi mà?"

Mai Sóc đưa tay muốn cầm đi, Thuý Thừa Nguyên rút tay không để cho nàng bắt được, "Ngươi nơi nào có được, còn có nửa cái đâu?"

"Tại sao ta lại phải nói cho các ngươi biết?"

Thuý Khai Nguyên và Thuý Thừa Nguyên liếc nhau một cái, thờ dãi, "Ngồi đi, ta từ từ nói cho ngươi biết từ đầu."

***

Rõ ràng ba tháng lao ngục tai ương, lúc Lâm Nguyên ra khỏi phòng giam, lần đầu tiên phát hiện ánh sáng ngày hôm đó chói vào mắt người thấy đau, bà khom người từ cửa rào sắt đi ra ngoài, mới đi không được mấy bước, thì bị một cô gái khoanh tay trước ngực ngăn lại.

Trong miệng nàng phát ra tiếng tím tím, "Bà mẫu (mẹ chồng) đại nhân, ngươi nói sao chúng ta luôn gặp gỡ ở cái chỗ này vậy? Thật đúng là có duyên phận phải không?"

"Tại sao là ngươi?" Bà quay người muốn rời đi ngay, Mai Sóc ngăn ở trước người của bà, "Mời ngươi đi ăn bữa cơm như thế nào?"

"Ngươi sẽ tốt bụng như thế?"

"Cứ đi nhà kia nói ngươi ăn cơm Bá Vương (ăn chùa) hại ngươi bị áp giải tới nha môn là được."

"Ta không có ăn cơm Bá Vương, ta chỉ là bị người ta trộm túi tiền." Bà ta tức giận nói.

"Trộm, a, cho nên hiện tại ta mời ngươi." Mai Sóc gạt đầu, "Mặc dù chúng ta ký khế ước thanh toán xong rồi, nhưng mà nói thế nào ngươi cũng là mẫu thân của Tiểu Xước Nhi, ta mời ngươi ăn cơm cũng thiên kinh địa nghĩa, ngươi nói đúng hay không?"

Lâm Nguyên méo môi, "Được, đã như vậy, ta cũng không khách khí với ngươi."

Hai người đến quán rượu, trước cửa sổ lầu hai dọc đường bày một dãy bàn, bên cạnh là lan can cao cỡ nửa người, phía trên mái hiên phủ xuống, vừa đúng không chặn tầm mắt, Mai Sóc chọn bàn ngồi xuống, kêu tiểu nhị mang thức ăn lên, chỗ dựa vào cầu thang có một vòng người vây quanh kéo đàn nhị hát khúc, không khéo thật đúng lúc đổi điện đường xá, chính là một chỗ câu lan.

Trước tiên đưa lên là một bầu rượu, Mai Sóc đầy ly mời bà ta, sau đó là chút thức ăn nhắm rượu, rót từng ly một cho bà ta. "Ha, ngươi rốt cuộc tính chuyện gì?" Lâm Nguyên khẽ xè gần thân thể, một ngón tay chỉ mũi của nàng, "Có chuyện cầu xin ta?"

"Xin ngươi? Ta dường như không có việc gì yêu cầu ngươi, chỉ là muốn hỏi ngươi một sự kiện."

"Hỏi cái gì?"

"Ngươi và phụ thân Tiểu Xước Nhi, chính là chính quân của ngươi, là quen biết như thế nào?" Mai Sóc lại làm đầy ly cho bà ta, phát hiện tầm mắt của bà ta vẫn luôn ở câu lan đối diện.

"Chúng ta quen biết như thế nào? Việc này mắc mớ gì tới ngươi?"

"Tò mò, hỏi một chút." Bầu rượu hết rồi, nàng ngoắc gọi tiểu nhị qua đổi, trên mặt Lâm Nguyên bắt đầu ửng hồng, ợ rượu, duỗi ra một ngón tay chỉ, "Lúc chúng ta mới quen, ta nói với ngươi, hấn cũng đã không tuân thủ phụ đạo."

"Cái gì?"

"Trong bụng hân đã có thai."

"Là Lâm Ảnh?"

"Ta giống như là loại ngu si sẽ thay người nuôi đứa bé sao?" Bà ta liếc mắt, "Đứa bé kia sớm mất rồi." Bà ta co quắp gục xuống bàn, "Là ta cứu hân một mạng, còn cho hân chỗ ở."

"Cho nên, hân coi như là vì báo ân người, lấy thân báo đáp?"

"Hừm." Lâm Nguyên phát ra một tiếng hừ lạnh, "Lão nương thấy bộ dạng hân xinh đẹp, tính khí lại tốt, mới miễn cưỡng cưới hân, nếu không người cảm thấy một chiếc giày rách như hân ai sẽ chịu muốn?"

"Thật sự?"

"Nói nhảm, đương nhiên là thật, chẳng lẽ ta còn tốn tâm tư lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ hân lấy ta?" Bà ta trừng mắt lên, Mai Sóc tự mình giờ ly rượu lên, đầy mặt chột hiểu, "A, hoá ra là như vậy, ta nói sao chứ, xem ra trước kia người cũng rất biết dụ người nha, lại có thể lừa hân gả cho người."

"Đó là đương nhiên." Thân chỉ bà có chút không rõ ràng, đóng đưa đầu, "Nhớ năm đó, lão nương cũng là phong lưu phóng khoáng, trước hoa dưới trăng còn không dụ hân đến ngoan ngoãn, làm cho hân quên sạch sành sanh Thanh gì kia."

"Thanh gì? Đây, người chớ say trước, tại sao hân lại gọi mình là Mộc Thanh? Đây."

Mai Sóc trở đầu Lâm Nguyên gục xuống bàn lên, lỗ mũi bà cũng bị ép tới đỏ bừng, bóng người đứng đưa trước mắt, trang ## bubble "Người... Người có biết hay không?"

"Biết cái gì?"

"Lúc đó, cả ngày bộ dạng nửa chết nửa sống, lão nương nổi giận, bèn tát hân một cái, cỗi đời này phụ nữ nhiều lắm, người nói ta đã không quan tâm hân là giày rách rồi, hân còn một dáng vẻ thanh cao."

"Ừ."

"Kết quả hân lại nở nụ cười, lại nói hân cười lên thật đúng là khá, sau đó thì chịu lấy ta, thật là có bệnh, không bình thường."

"Người còn chưa nói, Thanh gì?"

"Ai biết, khuya khoắt mà nói mớ một chút cũng có một người tên Thanh gì ở trong đó." Bà ta mơ hồ không rõ trong miệng phun ra bãi nước miếng, "Người nói ta cũng coi là không phụ lòng hân, trước khi hân chết, ta cũng chưa từng đến câu lan một lần. Cứ như vậy lại bị lão Nhị khắc chết rồi."

Đầu của bà ta bị người buông tay dừng một phát, trở về trên bàn, đập đến trán thấy đau, Mai Sóc hít một hơi thật sâu, "Tiểu nhị, tính tiền."

***

Mứt táo trong nồi bị nước ngâm ra nước đường, gói vải xô bao lấy ô mai khô và cam thảo, kim quế, hoa hồng khô thả xuống hầm nấu ở dưới lửa nhỏ, "A Sóc, sao người cũng không nói chuyện?"

Hân đứng ở sau lưng nàng, dùng gò má cọ sát phía sau lưng của nàng, Mai Sóc khẽ cười quay đầu lại, "Tiểu Xước Nhi, người có muốn hay không....."

"Muốn cái gì?"

"Gặp người thân của phụ thân người một chút"

"Người thân của phụ thân? Phụ thân có người thân, tại sao ông không nói cho ta biết?"

"Có lẽ ông không muốn nhớ tới chuyện đã qua. Lại nói, người có một Đại cô cô, một Nhị cô cô, người đã từng gặp, còn có một số biểu tỷ muội huynh đệ."

"Ta đã gặp?" Hân không hiểu nhìn nàng, Mai Sóc đi tới nhà chính, "Ừ, người gặp rồi sẽ biết."

"Tại sao người giống như không muốn để cho ta gặp họ?" Hân xoay người lại len lén kéo nắp nồi ra duỗi vào một ngón tay, thật là nóng, tiếp đó ngâm vào trong miệng, vị chua chua ngọt ngọt thật ngon.

Hân cũng đi tới nhà chính, Mai Sóc ngạc nhiên nói, "Ta có sao?"

"Đương nhiên là có."

"Người đây cũng nhìn ra được?"

"Ừ." Hấn gật đầu.

"Ta không có không muốn để cho người gặp các nàng, dù sao các nàng là trưởng bối của người, nhưng vị đại biểu tỷ kia của người, ta chính là không muốn để cho nàng ta gặp người."

"Đại biểu tỷ, là ai vậy?"

Nàng nhỏ mọn hừ hừ, chính là không chịu nói, nhất là sau khi biết truyền thống quang vinh biểu tỷ đệ thành thân của Thủy gia chết tiệt kia.

Lâm Xước quay đầu đi không hỏi nàng nữa, "Thì ra là phụ thân có người thân. A Sóc, ta rất muốn gặp họ, ca ca nhất định cũng sẽ muốn gặp. Không biết nương có biết hay không?"

Mai Sóc giương mắt nhìn hấn một cái, hấn không có phát hiện, nàng không nhịn được nâng lên khóe môi, nương người dĩ nhiên biết rồi, hơn nữa chuyện bấy giờ bà ta làm thật sự là thích hợp với bà ta nữa, chẳng qua là...

Nàng kéo bàn tay của hấn qua đặt vào lòng bàn tay, Thủy gia kia tốt nhất không nên để cho nàng thất vọng, để cho nàng hối hận dẫn Tiểu Xước Nhi đi gặp các nàng.

Chính là vào mấy ngày sau, trong địa lao huyện nha trấn Tây Hà, mới tới một Nha Sai giữ cửa, nghe nói còn là thân thích của phủ đài đại nhân thành Tây Hà.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

"A Sóc, tại sao chúng ta phải tới y quán?" Hấn dừng bước chân lại, kinh ngạc nhìn nàng, một tay đột nhiên che bụng chưa nhô lên của mình, "Là, có phải là cục cưng có chuyện gì hay không? A Sóc."

"Đừng nghĩ lung tung." Nàng xoay người đối diện hấn, "Hai cô cô kia của người đang ở bên trong."

Mai Sóc sai bước vào cửa, trước hết gặp phải một người mà nàng xem như thật sự là không muốn thấy, Thủy Nam Thanh vẫn còn mặc quan phục, hình như là vội vã chạy tới, gặp được hấn còn khoa trương vái chào một cái, "Biểu đệ, hay là Lâm Tam công tử Du Châu?"

Lâm Xước nhìn nàng, "Tại sao là người?" Còn có phía sau của nàng, một người vừa vặn là đại nương (bác gái) mà ngày ấy hấn làm cá chép hóa rồng cho, một người còn lại là đại phu chẩn ra hi mạch cho hấn.

"Người chính là Lâm Xước. Chúng ta cũng đã gặp rồi." Thủy Khải Nguyên cười kéo tay của hấn qua, "Ta nghe Nhị muội nói người mang thai rồi?"

Hấn gật đầu một cái, Thủy Nam Thanh nửa thật nửa giả kinh ngạc lên tiếng kêu, "Tam Thiếu, thật không nhìn ra, ta nhớ là trước đây không lâu gặp các người không phải còn chưa thành thân đó sao? Nhanh như vậy lại để cho hấn mang thai ngay rồi?"

"Được rồi, Nam Thanh, người cũng đừng đùa, không phải vừa bắt đầu đã biết hấn không phải tam công tử Lâm gia kia rồi."

Lâm Xước nhìn nàng, lại nhìn một chút Thủy Thừa Nguyên, "Các người là cô cô của ta?"

"Dĩ nhiên, ta là Đại cô cô của người, đây là Nhị cô cô của người, phụ thân người đúng là Tam đệ mà chúng ta thương nhất từ nhỏ." Nàng thờ dài, "Đáng tiếc."

Lâm Xước cúi đầu, Thủy Khải Nguyên vỗ vỗ tay của hấn, "Được rồi, hôm nay gặp được người phải là ngày vui vẻ, không nhắc tới những chuyện đau khổ này."

"Bà ta chưa nói sao?" Mai Sóc thờ ơ lạnh nhạt nói, "Lâm Nguyên, nói bàn tay của hấn." Nàng đi lên trước bảo vệ Lâm Xước ở trong ngực, Thủy Thừa Nguyên nhìn động tác của nàng, đột nhiên cười nói: "Đại tỷ, xem ra tiểu chất nhi (cháu nhỏ) này của chúng ta khá là giống ta."

Nàng giang hai tay, Mai Sốc vừa cúi đầu, rõ ràng cũng là một đôi đoạn chương. Nàng thấy buồn cười, tất cả đề phòng đều dễ xuống, "Xin lỗi, ta chỉ là....."

"Ta hiểu." Nàng sờ sờ đầu Lâm Xước, "Đứa bé đáng thương, người nhất định ăn rất nhiều khổ."

"Không có." Hấn lắc đầu, gương mặt chôn ở trong ngực Mai Sốc, "A Sốc đối với ta rất tốt cực kỳ tốt."

Thủy Thừa Nguyên khẽ cười nói với Thủy Nam Thanh, "Được rồi, người có thể tranh thủ trở về, ta cũng nên bắt đầu xem bệnh rồi." Nàng nhún vai một cái, đang đi ra ngoài, Thủy Thừa Nguyên mới vừa chào hỏi gã sai vặt, ngoài cửa lại lao đảo đi vào một chàng trai tuổi còn trẻ, đung đầu vào trên người Thủy Nam Thanh, một tay ôm bụng, trên mặt cực kỳ đau khổ, "Đại phu, cứu, cứu....."

Lâm Xước liếc nhìn hấn, bèn xông lên, "Ca ca, ca ca, người làm sao vậy?"

***

"Ca ca, hấn thế nào rồi?"

"Xảy thai, dấu hiệu dễ non." Thủy Thừa Nguyên thay hấn kéo chăn lên, thở dài nói: "Đứa bé thì không giữ được, hiện tại thân thể hấn cũng rất yếu."

"Tại sao lại như vậy?" Lâm Xước ngờ ngạc ngồi ở đầu giường, Mai Sốc vỗ vỗ bờ vai của hấn, đứng dậy đi ra ngoài, thấy Thủy Nam Thanh đứng ở ngoài sân, "Sao người còn chưa đi?"

"Ta, mới vừa kia, con của hấn....."

"Tề Minh Châu, đại tiểu thư Tề gia."

Nàng không nói gì nữa, liếc nhìn cửa phòng khép hờ, "Ta rời khỏi Phong thành trước, nghe nói lão chủ tử nhà người bị bệnh."

Mai Sốc nhận nhặt đáp một tiếng, mới nói: "Ta đã không còn quan hệ với bà ta."

"Thật sự?"

Nàng xoay người đi ra ngoài, "Tại sao lại có giả?" Thủy Nam Thanh đi theo phía sau nàng, rời khỏi hậu viện.

Lâm Xước vắt khăn ướt đắp trán cho hấn, sắc mặt người trên giường tái nhợt, cánh môi cũng không có màu máu gì, thật lâu, đột nhiên ho khan một tiếng tỉnh lại, "Nhị đệ, sao người ở chỗ này?"

"Ca ca, người đã tỉnh, ta đi gọi người." Hấn hoang mang chạy đi kêu Thủy Thừa Nguyên vào, "Nhị cô cô, ca ca tỉnh rồi."

"Người gọi nàng ta là cái gì?"

"Cái này từ từ lại nói." Thủy Thừa Nguyên ngồi xuống ở bên giường hấn, "Ta nói chuyện dưới đây, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Hấn cắn môi, "Có phải, cực cung không còn hay không?"

Nàng từ từ gạt đầu một cái, Lâm Ảnh nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra giọt nước, "Ta... Ta đã đoán được."

"Người đã ăn cái gì?"

"Mỗi ngày ba chén canh sơn tra, uống liên tục bốn ngày, nói là bỏ thân thể, ta... Ta đã đoán được không bình thường rồi."

Thủy Thừa Nguyên lắc đầu thở dài, trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nàng đứng dậy mở cửa, "Nam Thanh, sao người vẫn còn ở nơi này?"

"Hấn đã tỉnh rồi hả?"

"Tỉnh rồi."

"Cái này cho hấn, ta đi về." Thủy Thừa Nguyên xoay người lại đưa tờ giấy nàng đưa tới kia tới trong tay Lâm Ảnh, hấn kéo ra một nụ cười khổ, khẽ ước bán thân của hấn, người của Tề gia lần này nên hải lòng rồi chứ, sẽ không còn có một tội tử chương mất mang thai máu mũi Tề gia bọn họ như hấn nữa.

"Người chăm sóc hấn trước, ta đi sắc thuốc cho hấn."

"Ừm." Lâm Xước gạt đầu, 0di33xn0dafnl330fys0doon thấy ánh mắt Lâm Ảnh khó hiểu, từ từ nói tất cả chuyện lúc trước cho hấn, "Ca ca, các cô

cô đều rất tốt."

Hắn vẫn không có phản ứng gì lớn, "Nhị đệ."

"Hả?"

"Người trách ta không?"

"Tại sao phải trách người?"

"Sau khi phụ thân qua đời, ta vẫn hờ hững đối với người."

Hắn lắc đầu, "Ta biết, người là đang giận ta." Hắn tự tay vạch đường ở trên ra giường, Lâm Ảnh thở dài nói, "Người cho rằng ta cũng cảm thấy là người khắc chết phụ thân?"

"Không phải sao?"

"Ta chỉ là sợ, sợ mẹ cũng sẽ đối xử với người giống như đối xử với ta, hơn nữa, ta không nhìn được dáng vẻ kia của người."

Hắn tròn to mắt, "Dáng vẻ gì?"

"Cuối cùng ta cảm thấy người không biết tiến thủ, giống như lấp đầy bụng chính là chuyện thỏa mãn nhất trên đời, có một bánh bao đậu để ăn có lẽ người cũng có thể vui vẻ cả ngày."

"Vốn chính là vậy mà." Hắn khẽ bĩu môi, không cảm thấy việc này có gì không tốt, Lâm Ảnh rốt cuộc không nhịn được cười, "Đúng vậy, hiện tại ta mới nghĩ thông suốt, cuộc sống đơn giản giống như chúng ta trước kia vậy mới là tốt nhất." Hắn nhắm mắt lại, "Những chuyện ở Tề gia kia, ta coi như là giấc mộng." Chấn động ở khóe mắt, một giọt lại một giọt giống như là chuỗi ngọc bị đứt, chảy xuống ở trên má, Lâm Xước nhìn gương mặt hắn và phụ thân cực giống, loáng thoáng trong hai gương mặt chồng chéo lại với nhau.

Hắn là vào mùa hè nhl, hắn nhớ còn có đom đóm, phụ thân ôm thân thể nhỏ nhỏ của hắn, "Chuyện lúc trước, ta coi như là giấc mộng. Hiện tại tình mộng rồi, ta cũng có các con, đã đầy đủ rồi."

Hắn duỗi ngón trở ra, sờ qua giọt nước mắt trên mặt Lâm Ảnh, nhét vào trong miệng. Ngay cả mùi vị mặn mặn này cũng giống như đúc với thứ đem đổ chảy vào trong miệng hắn.

***

"Tất cả đều sẽ tốt hơn, hiện tại ca ca ở lại y quán, thân thể sẽ từ từ tốt, còn có Nhị cô cô ở đây. Cục cụng cũng sẽ khỏe mạnh, tất cả mọi người sẽ hạnh phúc."

"Một mình người nói thầm cái gì đấy?" Mai Sóc bưng chén đi tới phía sau hắn, một mình hắn nằm ở cửa sổ nói nhỏ làm bầm lầu bầu, nàng nhấp một hớp nước ô mai sau đó đưa cho hắn, "Ta luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, người ném thử một chút."

"Ta đang nghĩ, ca ca sẽ tốt hơn."

"Hắn đương nhiên sẽ tốt hơn." Cái tên Thụy Nam Thanh kia, vẫn đang quan báo tư thù (việc công trả thù riêng) cho Tề gia ăn quả đắng.

"Hình như lúc đó có lẽ lạnh một chút."

"Lạnh một chút?" Theo lý lúc đó cũng sẽ không dùng khối băng ướp lạnh, nàng nhớ trên ly cũng không có giọt nước, vậy thì là vấn đề về nước.

Nàng vỗ xuống đầu, sao lại quên rồi, Mai gia dùng đều là nước suối trên núi, còn trong suốt hơn nhiều so với nước hồ, cho dù là mùi vị hay là độ lạnh đều là nước hồ không sánh được. "Ta cũng đi lấy chút nước suối trên núi trở lại."

"Nước suối trên núi, làm cái gì?"

"Dĩ nhiên là làm nước ô mai." Nàng ôm lấy hắn từ phía sau, vuốt bụng hơi hơi nhô lên một chút của hắn, "Cũng cuối tháng tư rồi."

"Ừ." Hắn bẹp bẹp môi, chỉ chỉ con diều còn chưa tô màu treo trên tường, "Đã sắp qua mùa thả diều rồi."

"Năm nay người cũng đừng hòng, đến đây, cho người xem đồ tốt."

"Cái gì?"

Mai Sóc kéo hắn đi tới viện nhỏ, góc tường có đồ vật gì đó, phủ một tấm vải, mấy ngày gần đây vẫn thấy nàng đang bào lát, không biết đang làm

cái gì?

Nàng đi lên trước kéo vải ra, Lâm Xước tròn tròn mắt, "Cái này, đây là cái ghế sao? Sao đáng vẻ kỳ quái như thế? Hòn nứa cao như vậy?"

Cái ghế kia gần như cao đến ngực nàng vậy, ghế ngồi nhỏ, phía trước còn có một giỏ nhỏ giống như là dùng để đặt chân, "Là cho cựa cựa, có đúng hay không?"

Mai Sóc cười gật đầu, "Nhưng mà, tại sao phía dưới còn có bánh xe gỗ?"

Nàng đưa tay vừa xê dịch vừa lôi kéo ở phía sau thành ghế, ghế ngồi đột nhiên trở nên rất thấp, nàng đẩy cán thật dài phía sau, bánh xe gỗ hoạt động trượt trên mặt đất, "Cái ghế thì có thể để cho cựa cựa ngồi dùng để cho rút com ăn, cái này, có thể đẩy bé ra ngoài chơi."

Lâm Xước kinh ngạc đi lên trước nhận lấy thứ ở trong tay nàng không ngừng đẩy mạnh trước sau, một hồi biến thành cái ghế, một hồi biến thành xe đẩy, chơi đến cực kỳ vui vẻ, yêu thích không buông tay.

Nàng vẫn nhếch khóe môi, kế tiếp nên làm cái gì đây, đứng rồi, giường trẻ con.

Vật liệu gỗ có chút không đủ rồi, nên đi tìm một chút. Đang suy nghĩ, trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, nàng khó hiểu đi tới nhà chính, lúc này, người nào lại đến nơi này, chẳng lẽ là người của Thủy gia?

Cửa kéo ra, nàng liếc mắt, "Sao người còn lại đến nơi này? Tượng gỗ Cửu Hoàng Triều Phụng, người hẳn đã lấy được rồi."

Nàng sâu sắc thờ dài, vẻ mặt uể oải, "Đúng vậy, đã lấy được, ta đã bố trí ổn thỏa ở hành cung rồi."

"Vậy làm sao....."

"Cái này đặt đây so với không đặt càng muốn xong đời."

"Cái gì?"

"Ta mới phát hiện, chân phụng kia lại gãy rồi." Một tay Tề Minh chống mép cửa, "Người biết chân phụng kia mang ý nghĩa như thế nào, phụng thể đế thượng, tứ chi đỏ. Hiện tại trên tượng gỗ kia, lại đã gãy lìa rồi."

"Làm sao lại gãy?"

"Có thể là trên đường lúc chuyển tới đây va chạm làm cho gãy, đầu tháng sau đế thượng và người đi theo sắp đến hành cung, Tam Thiếu, người sẽ không thấy chết mà không cứu chứ."

"Ta....."

"Ta biết, người nhất định làm được, trang ## bubble hiện tại trong một lúc đã không tìm được gỗ Tề Phụng lớn nhỏ có sẵn rồi, chỉ có thể tu bổ ở phía trên, đổi một cái đao, rất nhanh, chỉ có người được thôi."

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân của hắn, "A Sóc, người sẽ đi, đúng không?"

Nàng thờ dài, xoay người lại nói: "Thu dọn một chút, người và ta cùng đi." Bộ dáng này của hắn, nàng cũng không yên lòng để lại một mình hắn ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Dù là ở bờ đông hay là bờ nam, hoa lau ở nơi thấp trũng bên bờ Tây Hà cũng vừa vắn nở ra.

Chỗ ngồi giữa xe ngựa đều tăng thêm cái đệm, Lâm Xước vén rèm lên thò đầu ra, Mai Sóc kéo thân thể hắn qua, "Sao thế, không thoải mái?"

"Ta... Ta có chút buồn nôn, muốn ói."

"Dừng xe." Nàng móc ra một đồng tiền từ trong bọc quần áo, mở ra một cái, lấy ra một miếng màu vàng nhạt thật mỏng, hắn mở miệng ngậm

vào trong miệng, nhắm mày lại, Mai Sóc đưa tay khép lại miệng của hắn, “Ngậm một lát.”

Tề Minh vén màn kiệu lên, “Sao thế?”

“Hắn có lẽ là say xe, cộng thêm có bầu, ta thấy hay là.....”

“A Sóc, ta không sao.” Mồm miệng hắn có chút không rõ, Tề Minh kỳ quái nói, “Trong miệng hắn ngậm cái gì?”

“Gừng miếng, giấm bột nôm nghén, ta tới điều khiển xe.”

Xe ngựa ổn định hơn nhiều, hắn ngậm một lát, nhổ miếng gừng ra, lấy ra một bao vải nhỏ khác, ném từng viên nho khô một vào trong mồm, trong tay nắm bao vải nhỏ đưa đến trước mặt Tề Minh, “Người muốn ăn không?”

Nàng dờ khóc dờ cười lắc đầu, thật không biết bên trong bọc quần áo lớn đó còn mang theo cái gì.

***

Mai Sóc ngồi xổm người xuống, “Không thể nào, đây là điều khắc chạm rồng, gãy rồi chính là gãy rồi.” Nàng đứng lên, “Không sửa được.”

Tề Minh nhắm mắt thất bại nhủ lòng mày lại, Lâm Xước kéo vạt áo nàng, “Vậy không thể điều khắc giàn hoa một lần nữa sao?” Nàng nhún vai một cái, Tề Minh xoa trán, “Đã không còn gỗ Tề Phụng.” Nàng xoay người đi ra ngoài, “Ta thử một chút hiện tại lập tức tìm người đi tìm, hi vọng vẫn tới kịp.”

Mai Sóc xoay người lại đứng ở trước mặt giàn hoa Bác Cổ đó, lắc đầu thở dài, “Lão Tứ này, đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc chuyển động nghiêng đao phải kẹp ở gan bàn tay, nếu không sẽ hỏng hoa văn gỗ Tề Phụng.” Nàng đưa tay ở chỗ gãy lia dùng ngón trỏ mon trón, “Nếu không làm sao để gãy như vậy.”

Hắn đứng ở sau lưng nàng, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy tượng gỗ phức tạp tinh xảo như vậy, “A Sóc.”

“Hà?”

“Tượng gỗ lớn như vậy, một chỗ gãy tí tẹo như thế thật sự rất nhỏ, thật ra thì rất khó phát hiện mà. Mới vừa rồi, Tề đại thẩm không nói ta cũng không nhìn ra.”

Nàng quay người lại, “Bụng còn có không thoải mái không?”

“Không có, hình như chính là sáng sớm tương đối dễ có loại cảm giác muốn ói kia.”

Nàng gật đầu, “Đi thôi, chúng ta cũng đừng ở lại chỗ này.” Cung điện hoa lệ, trống trơn làm cho nàng cảm thấy có chút ngột ngạt.

Phía sau hành cung có một loạt nhà ở đơn sơ, vốn là dựng nên cho thợ thuyền ở, lúc này sắp kết thúc rồi công nhân đều đi gần hết rồi, còn dư lại một ít người đang kết thúc công việc dọn dẹp. Tề Minh tìm người quét sạch sẽ một gian, mình sẽ ở bên cạnh, Mai Sóc đi vào xoay một vòng, “Không nhìn ra, Tề đại nhân lại cùng nhau đồng cam cộng khổ với thợ, ở chỗ đơn sơ như thế.”

“Tam Thiếu, nếu gỗ Tề Phụng không kịp tìm đến, hiện tại người thật sự không có biện pháp bảo cứu kia sao?”

“Nếu không tìm được, người cứ hy vọng không ai phát hiện lỗ hổng nho nhỏ đó đi.” Một tay nàng vịn khung cửa, trên mặt mang nụ cười chế nhạo, “Nếu phát hiện ra, người cứ hy vọng không ai viết văn ở trên mặt này, để cho người tránh được một kiếp.”

Trong nhà truyền đến hai tiếng bốp bốp, nàng vội vàng xoay người đi vào, thì thấy hắn ngồi chồm hồm trên mặt đất, một tay cầm giày, “Người làm gì đây?” Nàng cuống quýt ôm hắn, “Lại để chân không.”

“Con gián, ta đuổi bọn nó đi rồi.” Mai Sóc vừa cúi đầu, quả nhiên vừa hay thấy hai con gián chui vào đáy giường, chỗ này thật đúng là không thể ở lại lâu, “Sao không đánh chết đi.”

“Mới vừa rồi không muốn đánh chết.” Hắn nằm nhoài ở trên vai nàng, trong đầu nghĩ đến đáng về hai con con gián bị đánh dẹp, còn có chất lỏng sền sệt từ xác côn trùng dề dẹt chảy ra, trong dạ dày một đợt chất chua cuộn cuộn, hắn phát ra một tiếng nôn ọe.

“Sao vậy, mới vừa rồi không phải nói khỏe rồi, không muốn ói sao?” Nàng đặt hắn ngồi ổn ở trên giường, “Rất khó chịu sao? Muốn ói thì ói ra ngoài, chớ chịu đựng, bọc quần áo của ta đâu?” Nàng đi tới trước một cái bàn ở góc tường, bọc quần áo lớn của nàng đang chất ở phía trên, lục lung tung một hồi.

Tề Minh đang đứng ở cửa, liếc nhìn trong nhà thì có thể thấy điểm đầu, Tam Thiếu này, nhìn qua thật đúng là có chút, có chút tố chất thần kinh, chỉ hy vọng kỹ nghệ khắc gỗ của nàng đừng bị ảnh hưởng.

Vài cuốn sách rút ra, nàng cũng không để ý tới, lục ra một lọ sứ nhỏ, mở ra tấm vải đỏ bao lấy nút lọ, bên trong lại còn có cái muỗng sắt lá, vói vào mức một muỗng đưa đến trong miệng hân.

“Lần này lại là cái gì?” Nàng tò mò hỏi, mình cũng có nhiều đứa bé nhưng cũng không biết còn có những thứ chú ý này.

“Mứt táo và mật ong, còn có một chút thuốc điều hoà cùng nhau.” Là nàng lấy được từ chỗ Thủy Thừa Nguyên, nghe nói còn có thể khiến ăn ngon miệng. “Người chờ một chút dẫn ta đến phòng bếp, ta hâm chút cháo, có lẽ hân cũng không ăn được những thứ khác.”

“Có thể, vậy ta đi trước.” Tề Minh khép cửa, vừa nghiêng đầu đi ra ngoài không đến mấy bước thì gặp phải người hầu của mình cỡi ngựa dừng ở bên cạnh, nhảy xuống. “Đại nhân, nhận được dịch quán truyền tin, để thượng rút ngắn hành trình, cho nên có thể ngày mai sẽ đến.”

***

“Nơi bên hồ này gần như với trong nhà.” Lâm Xước đứng ở bên hồ làm bầm lầy bầy, “Tiểu Xác, đừng đi tới nữa, người sẽ rớt..... Không đứng, người biết bay, không rơi xuống.”

“Các người càng ngày càng lớn.” Hân sờ sờ đầu Tiểu Quy, “Lại lớn tiếp có thể sẽ cao giống như ta hay không?”

“Sau đó, có phải cũng sẽ sinh đại bàng nhỏ hay không hả?” Hân vỗ xuống đầu của mình, “Ta lại vẫn không biết, các người là đực hay là cái đấy?”

Một con khác cũng bay trở lại, lơ lửng thấp xuống chạm khẽ vành tai của hân một cái, Lâm Xước rút lại thân thể, không đau mà có một chút xiu nhột, hân biết đây là phương thức Tiểu Xác bày tỏ thân mật, “Nếu như A Sóc ở đây, khẳng định lại muốn đánh người.”

“Sao chạy tới nơi này?”

Hân cười quay người lại, mới vừa nói nàng, nàng đã tới rồi, Mai Sóc đang từ từ đến gần, “Tề đại thẩm tìm người đi nói gì?”

“Chuyện tượng gỗ, còn có thể có cái gì? Một mình người cần nhẫn lại đang nói cái gì đó?”

“Ta đang nghĩ, Tiểu Xác và Tiểu Quy là cái hay là đực.”

Mai Sóc vươn tay, “Nó là đực.” Một cái tát đang muốn vỗ vào trên người của Tiểu Quy, nó vỗ cánh vọt lên cao, tránh né bay khỏi nàng, “Một con khác là cái.”

“Làm sao người biết?”

“Người không phát hiện Tiểu Quy tương đối dính người, hơn nữa vóc dáng nhỏ, âm thanh cũng không vang dội như vậy.”

“Vậy chúng nó là một đôi u, sẽ sinh ra đại bàng nhỏ sao?”

“Chắc là vậy, trứng hai con này không phải một ổ, bọn nó lại vẫn ở chung một chỗ.” Nàng giương mắt, “Ta nghe nói bạch kiên điều là đại bàng trung thành nhất thế gian này.”

“Cái gì?”

“Bọn nó và những thứ chim khác đều không giống nhau, một đôi ở chung một chỗ sau đó cả đời cũng sẽ không tách ra, hơn nữa sẽ cùng nhau nuôi dưỡng chim non lớn lên.”

Trong bầu trời đêm vàng xám còn có ánh nắng chiều hoa mỹ, vàng màu tím nhuộm mảng lớn phía chân trời, hai con bạch kiên điều đuổi theo bay ở tầng trời thấp, “Hiện tại ta cũng không cần cho bọn nó ăn lắm, tự bọn nó biết bắt đồ ăn.”

“Phải, bọn nó thì không cần đứt, chẳng qua hiện tại ta muốn cho người ăn, còn người cái này trong bụng nữa, nên đi ăn cơm tối rồi.”

***

Một buổi sáng tinh mơ, lúc Lâm Xước tỉnh lại, kỳ quái phát hiện bài biện bốn phía đều rất xa lạ, dụi dụi mắt, mới nhớ tới đây không phải là ở nhà, bên cạnh trống không, Mai Sóc không có ở đây, nàng đã đi điều khắc tượng gỗ sao?

Vén chăn lên, hân đang muốn dậy, cửa bị người đẩy ra, nàng bung một cái chén đi vào, “Trước chớ xuống, đi tới bên giường ngồi xuống, để cho hân dựa vào trước người mình, “Uống cháo này trước.”

Hân cúi đầu, mới non nửa chén cháo trắng, “Điểm tâm?” Làm sao lại ít như vậy?

“Không phải, cho người lót bụng trước, sau đó sẽ đi rửa mặt, cũng không dễ ối buổi sáng rồi.”

“Ồ.” Hấn ực một cái cạ, “Tượng gỗ đó sao rồi?”

“Vẫn như vậy, nguồn gỗ Tề Phụng gần đây hình như cũng xảy ra chuyện.”

“Cũng bị một rồi, giống với ở Phong thành trước kia?”

“Ừ, không biết sâu lợi hại từ đâu tới.” Nàng lấy chén kia ra, Lâm Xước đứng dậy mặc quần áo, “Ta vẫn cảm thấy không ai sẽ phát hiện ra lỗi nhỏ như vậy.....”

“Lỗi hồng nho nhỏ.” Mai Sóc cười tiếp lời, nhẹ nhàng gõ một cái ở trên trán hấn, “Không phải ngươi muốn ta tới sao?”

“Vậy ta không muốn ngươi tới thì ngươi không tới sao?”

“Cái này dĩ nhiên.”

“Thật?”

“Ngươi cứ nói đi? Lúc ấy thấy Tề Minh gấp thành cái dạng kia, nếu ta không đến giúp nàng ta, ngươi sẽ yên tâm sao?”

“Nhưng nàng ta đã nói thấy chết mà không cứu, ta còn tưởng rằng thật sự sẽ chết người.” Hấn nhỏ giọng nói xong, có lẽ là chưa bao giờ nói này nọ sau lưng người khác, đáng về có chút chột dạ lắm.

Hấn mặc quần áo xong, trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, “Mai Sóc, tìm được gỗ Tề Phụng mộc rồi, nhanh, mau ra đây.”

Nàng vỗ vỗ quần áo Lâm Xước, “Tự mình cẩn thận, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Hấn gật đầu.

“Tới rồi.”

***

“Ngươi cần bao lâu?”

“Hai canh giờ.” Không đợi Tề Minh mở miệng nữa, “Nhanh nhất rồi.”

“Được rồi, ngươi càng nhanh càng tốt, nơi này cũng đã sắp dọn sạch chỗ rồi.”

“Dọn sạch chỗ này, vậy phòng phía sau sẽ phải phá hủy?”

“Vẫn còn chưa có, từ bên này nhìn cũng không thấy được phía sau.” Tề Minh dẫn theo nàng băng qua đại điện hành cung, “Ngươi cứ điều khắc ở đình nghỉ mát vườn hoa đi, đến lúc đó tiện dọn dẹp một chút.”

Nàng đang muốn gật đầu, một đầu hành lang uốn khúc xông tới một người, gần như muốn đâm vào trên người của Tề Minh, “Đại, đại nhân, tới rồi.”

“Ta biết rồi, vật liệu gỗ đã tìm được rồi.”

“Không, không phải, là hoàng bộ liên (xe) của hoàng thượng và quý quân, đến, đến rồi.”

Hai tay Mai Sóc mở ra, “Lần này vừa vận, dù sao cũng không cần bắt đầu rồi.”

Tề Minh đẩy nàng, “Ngươi đi, ta nghĩ biện pháp kéo dài một chút, quý quân chắc là cũng sẽ không vừa đến đã muốn xem Cửu Hoàng Triều Phụng.”

Mai Sóc lắc đầu nhìn bóng lưng của nàng, “Thật không biết ngươi khẩn cấp cái gì, không phải là muốn xem điều khắc Cửu Hoàng Triều Phụng, ta chính là hiện tại điều khắc cho các nàng xem thì thế nào?”

Nàng đi tới đình nghỉ mát, vật liệu gỗ này có chiều cao hai người, nửa trên đã khắc xong giàn hoa, nàng phải làm cũng chỉ là khắc hoa chạm trổ ở một nửa phía dưới, điều khắc Cửu Hoàng Triều Phụng này là điều khắc chạm rỗng, vật liệu gỗ không thể quá dày, nhưng mà muốn làm giàn hoa thì quá mỏng cũng không được, cũng chính bởi vì lấy loại độ dày này, cho nên độ khó khăn của điều khắc chạm rỗng rất lớn.

Nàng mở ra bọc quần áo trên lưng, mở ra trên bàn đá ở đình nghỉ mát, đầy nhưng màu đen, bên trong bao lấy đao khắc lớn nhỏ khác nhau, chày và đục cây, hình dáng cũng không giống nhau.

Nàng nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu rút ra một cây đao lớn nhất và một cây đao hẹp nhất, “Thật lâu không chạm vào rồi.” Hai cây đao chia ra cái lên ngón trỏ ngón giữa với ngón giữa ngón áp út, ngón cái móc lên, tay phải đặt ngang qua nắm chặt bên cạnh, trong nháy mắt đã có mảng lớn lát gỗ bay xuống trên mặt đất.

***

Nữ Đế tên Đông Phương Tuyền, 41 tuổi, mà Na Quý quân chỉ mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, quan viên đi theo không nhiều lắm, khoảng ở trong vòng mười người, quan địa phương đã lui ra ở trước điện, hộ vệ và cung thị thì hơn số này. Vào đại điện, Na Quý quân không đợi Tề Minh giới thiệu, “Tề đại nhân, Bồn cung đích thân chọn giá chạm trổ Cửu Hoàng Triều Phượng, không biết ở trong điện nào?”

Tề Minh khom người, “Đế thượng và quý quân đi đường mệt nhọc, không bằng đến tắm điện trước, nghỉ ngơi sơ qua.”

“Bồn cung không mệt, đế thượng, ngài cảm thấy thế nào?”

“Tề Minh, người áp ứng như thế, tượng gỗ đã xảy ra chuyện, hay là chưa có lấy được?” Đông Phương Tuyền ngồi xuống ở trên phượng ý.

Cuối cùng thì Tề Minh có chút hốt hoảng, cho nên cũng không chú ý tới hứng thú trong giọng nói Nữ Đế, “Đế thượng.”

“Nếu ái khanh lo lắng trăm mệt nhọc, bây giờ người cứ phải người nâng tới đây, cũng hoàn thành tâm nguyện của quý quân.”

“Đế thượng.” Nàng quỳ xuống.

“Thế nào? Có phải không tìm được người đến điêu khắc hay không?” Na Quý quân ngồi vào bên cạnh nàng, nàng nhận lấy trà cung thị đi theo đưa tới. Nếu con gái của đại hoàng huynh dễ giải quyết như vậy, nàng đã sớm tự mình hạ đạo ý chỉ bảo Mai gia khắc rồi. Vấn đề chính là, cháu gái ruột nhà mình dù là tính tình kém một chút, nàng cũng phải bao che khuyết điểm chút.

“Thật ra thì, không dỗi gắt đế thượng và quý quân, tác phẩm điêu khắc kia đang ở hậu hoa viên, chỉ là.....”

“Chỉ là làm sao?”

“Chỉ là tạm thời còn chưa hoàn thành, trải qua thêm một hai canh giờ nữa thì có thể làm xong.”

“Đang điêu khắc?” Na Quý quân đứng lên, “Đúng lúc, đế thượng, không bằng đi xem một chút đi.”

Đông Phương Tuyền ngược lại thì có chút kinh ngạc, “Là người nào?”

“Đế thượng, thần không hiểu lắm?”

“Người điêu khắc gỗ, lão đại hay là lão Nhị hay là lão Tam của Mai gia?” Nàng đột nhiên nhanh chóng bật thốt lên, trong lời nói còn mang theo một chút tức giận không giải thích được.

Tề Minh bị dọa sợ đến quỳ xuống, “Hồi đế thượng, là Mai Sóc, lão Tam, Mai gia.”

“Lại là con thỏ nhỏ chết kia.”

Tề Minh khẽ nâng đầu lên, “Đế thượng, thật ra thì hai vị tiểu thư khác của Mai gia cũng không am hiểu kỹ thuật điêu khắc gỗ.”

“Trẫm biết.” Nàng còn ngồi, “Làm sao người khiến nàng đồng ý?”

Tề Minh đối với vấn đề này rất kinh ngạc, Đông Phương Tuyền lại có chút giận dỗi, lúc ấy nghe nói Mai Sóc xích mích với trong nhà, nàng còn áy náy nho nhỏ một hồi, hơn nữa lời đồn đãi nàng nói muốn nghỉ tay kia, có lẽ là mình ép. Lại như ngày đó Mai Tiêu cũng đã nói, nếu tượng gỗ Tề Phượng là cũng giống với tượng gỗ khác, truyền dạy tay nghề sản xuất chế tạo hàng loạt sẽ mất đi đặc điểm mỗi một đao đều đã tốt còn muốn tốt hơn của nó, mỗi một tác phẩm điêu khắc đều là độc nhất vô nhị.

Cho nên, dù là tượng gỗ tên gọi giống nhau, thật ra thì chỗ rất nhỏ vẫn không giống nhau, việc này quyết định bởi tâm tình điêu sư, đao đến thần kỳ trong chốc lát thường thường sẽ sáng tạo ra một kiệt tác.

Thật ra thì điêu khắc Cửu Hoàng Triều Phượng, chính là một ngày hơn hai mươi năm trước, Mai Tiêu sáng tạo ra tượng gỗ ở ngự tiền, trong lúc nhất thời danh tiếng vang rền thiên hạ.

Tề Minh nhớ lại mấy ngày trước đây làm sao Mai Sóc lại đồng ý dễ dàng như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng bởi vì một người, “Thần cảm thấy, hình như là.....”

“Phải thì phải, không phải thì không phải, cái gì hình như là.”

Quý quân xoa dịu vỗ vỗ ở trên lưng nàng, “Đề thượng, xin bớt giận.”

“Là bởi vì chính quân của nàng muốn nàng tới điêu khắc tượng gỗ này.”

“Lúc nào thì Mai Sóc cưới chính quân rồi hả?”

“Trước đây không lâu.”

“Lại bởi vì một người đàn ông. Cô cô như trăm đây muốn nàng điêu khắc nàng đều không chịu, một người đàn ông nói một tiếng nàng lại chịu rồi.”

“Đề thượng, xin bớt giận, xin bớt giận.” Quý quân vuốt ngực nàng, nhỏ giọng mà nói thầm: “Người đã mấy chục tuổi rồi, còn ngây thơ như thế.”

“Ái quân, chàng nói cái gì?”

“Không có, không có gì. Đề thượng, thần quân đột nhiên nghĩ đến một chủ ý.”

“Chủ ý gì?”

“Đề thượng có nhớ từng nói với thần quân lúc ấy Mai Tiểu khắc ra Cửu Hoàng Triều Phụng là bởi vì đại hoàng huynh của đề thượng hay không?”

“Đúng thì thế nào?”

“Nếu Mai Sóc này và mẫu thân nàng là loại si tình như nhau, trang ## bubble không bằng cũng thử một lần, xem một chút có thể khiến nàng cũng khắc ra một kiệt tác tuyệt thế giống như Cửu Hoàng Triều Phụng hay không.”

“Việc này cũng vẫn có thể xem là một ý kiến hay. Vậy thì bắt chính quân kia của nàng tới đây.....”

“Đề thượng à, bắt chính quân của người ta thì nàng nào còn tâm tình điêu khắc tượng gỗ, việc này không thể dồn ép quá gấp, lại không thể không ép, việc này phải gấp díp vừa vặn mới được.”

“Vậy thì nên làm gì?”

“Vậy sẽ phải hỏi Tề đại nhân rồi, Tề đại nhân.”

“Có, có thần.” Trên trán nàng đỏ mồ hôi, Tam Thiếu ới Tam Thiếu, thật sự không phải là ta muốn bán người.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Lâm Xước cúi đầu ngửi cháo trong chén, hạch đào và quả sung? Còn có một chút giống như là thịt vụn, hẳn hóp một ngum nho nhỏ, mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, vẫn không nhìn được nhú sống mũi, A Sóc thật sự là trúng độc của những cuốn sách kia quá sâu, chờ trở về nhà, vẫn để hắn làm cơm tốt hơn.

Tuy là hương vị không được ngon cho lắm, hắn vẫn không nỡ lãng phí tâm ý của nàng, uống xong toàn bộ chén cháo. Nàng đi điêu khắc tượng gỗ rồi, hắn nhàn rồi không có chuyện gì, ra ngoài dạo một chút tốt lắm.

Bụng hơi nhô lên, không lớn, nhưng mà loại cảm giác này rất kỳ lạ, hắn mở ra năm ngón tay phủ ở trên bụng của mình khẽ vuốt. Gió ẩm áp phát qua, vén lên tóc, cũng phát lên vạt áo, hắn ngược mắt nhìn mặt hồ cách đó không xa, trong đầu cố gắng tưởng tượng một đứa bé béo núc ních, có mặt mày của nàng, lỗ tai của nàng, môi mọng của nàng, kết quả đến cuối cùng, tất cả trong đầu lại đều là bóng dáng của Mai Sóc.

"Không biết gà trong nhà thế nào, tuy rằng để người ta chăm sóc, nhưng Tiểu Hoa đang ấp trứng, ta cũng có chút lo lắng." Hắn đang từ từ đi dạo trên đất mềm còn cách bờ hồ một đoạn, cúi đầu, giống như là đang làm bầm lầy bầu với bụng của mình, "A Sóc còn nói qua mấy ngày đây mướp đã cắm vào trúc vườn dây leo rồi."

"Công tử." Sau lưng xa xa truyền đến giọng nói oang oang, nhưng mà hắn không nghe được, vẫn còn đang vừa đi về phía trước, vừa làm bầm lầy bầu, thuận tay uốn cong một cành hoa lau, "Công tử." Âm thanh kia vang lên, lại dùng sức mà kêu một tiếng, hắn quay người lại, thì gặp hai chàng trai trẻ tuổi chạy chậm về phía hắn, mặc trên người là sam màu nhạt, nhìn qua rất là phú quý.

Hắn kỳ quái đứng tại chỗ, hai chàng trai kia chạy chậm tới trước người hắn, "Là Lâm công tử sao?"

Hắn có chút sững sờ gật đầu một cái, một chàng trai trong đó tiến lên muốn kéo tay của hắn, "Theo chúng ta đến đây." Đột nhiên, bộp được một tiếng, thứ gì đó rớt ở giữa hai người, ba người đều cúi đầu nhìn.

"A." Hai chàng trai kia phát ra tiếng the thé kêu thảm thiết, lui về phía sau vài bước, "Thật là buồn nôn, là, là chuột chết."

Lâm Xước không biết làm sao giương mắt, "Tiểu Xác, tự mi ăn đi." Sau đó quay đầu nhìn về phía hai chàng trai kia, chậm rì rì nói: "Thật ra thì đây không phải là con chuột, chỗ chúng ta gọi đây chuột nhảy, các ngươi không cảm thấy nó lớn hơn so với chuột sao?"

Hai chàng trai kia liếc nhau một cái, nhìn hắn như là nhìn quái vật, "Lâm, Lâm công tử, có thể đi được chưa?"

"Ta phải đi nơi nào?" Hắn vỗ vỗ thân thể bạch kiên điêu, bảo nó bay khỏi, hai chàng trai kia không dám đến gần hắn, "Đứng, đứng như vậy, có vị Tề đại nhân bảo chúng ta đến dẫn người đi gặp thể chủ người."

***

Mai Sóc lui ra vài bước, thở dài thật lớn, cảm lưỡi dao mảnh trong tay trở lại, lấy ra cái giữa mài bóng ở góc cạnh chính đối luân phiên trượt, đợi đến lúc làm xong toàn bộ, ánh nắng đã chiếu vào trong lương đình, nàng thẳng người lên quay người, lại phát hiện hai người hầu vốn canh giữ ở phía sau không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng, ngược lại đã biến thành hai cung thị, nàng thu dọn bọc quần áo đi xuống, hai cung thị này cùng nhau khom người hành lễ với nàng, "Mai Tam thiếu."

Ở dưới ánh nắng to, Mai Sóc rung mình một cái, "Chuyện gì?"

"Đế thượng mời người điêu khắc xong thì đến phòng khách đối diện." Hai cung thị ở trước người của nàng tỏ ý muốn dẫn đường, nàng vẫn đứng không nhúc nhích, một người trong đó dùng tay làm dấu mời, "Đế thượng còn nói, Lâm công tử khẳng định rất vui mừng có thể gặp người ở đó."

Nàng đột nhiên có một loại xúc động muốn chửi bậy, vác bọc quần áo lên, đi theo sau lưng hai cung thị này, băng qua mấy con đường nhỏ đá cuội giữa khóm hoa, hành lang uốn khúc phòng khách giữa hồ, bên cạnh bàn đá đứng một hàng cung thị, mà ở giữa ba người ngồi rõ ràng, một thân áo xanh, dây cột tóc xanh lá, không phải Tiểu Xước Nhi nhà nàng lại là người nào?

Bước lên hành lang, mơ hồ truyền đến tiếng cười nói của đàn ông, "Người xem, cái này không phải đã tháo ra được rồi?"

Lâm Xước tháo xuống một vòng cuối cùng, một tay nắm chín cái vòng sợi đồng thau quấn quanh ở cùng nhau, một tay nắm cái cán, vừa nâng mắt, đúng lúc thấy nàng đi đến gần ở trên hành lang, hắn cong môi lên, muốn đứng dậy, lại bị Na Quý quân không dấu vết đè lại thân thể, một tay kêu cung thị đi lên, vài đĩa điểm tâm chồng chất ở trước mặt hắn, bốn năm cái tay người một khối muốn nhét vào trong miệng hắn.

Trên lan can bên cạnh phòng khách này, hai con bạch kiên điêu của hắn lại có thể đậu ở phía trên, Mai Sóc nhướn lông mày lên, họ là muốn làm cái gì?

Mai Sóc quỳ gối phía trước phòng khách, cung thị đã thông báo hai tiếng, Quý quân đứng lên, đi tới trước người của nàng, "Đều là người trong nhà, lại không có người ngoài ở đây, cũng không cần nhiều lễ nghi như vậy. Đế thượng, đúng không?"

"Đứng dậy đi."

Mai Sóc đứng lên, thấy Lâm Xước đang bị người vây ôm dứt bánh ngọt, nàng thu hồi ánh mắt nhìn Na Quý quân, "Quý....."

"Ôi chào, nói không cần nhiều lễ nghi như vậy, mới này chính quân của người còn đang nói chuyện hai con bạch kiên điêu kia với Bồn cung, thật là thú vị, Bồn cung thật sự là hâm mộ."

"Quý quân gặp nhiều kỳ trân, làm sao lại có hứng thú gì đối với hai con chim bình thường này?"

"Vây cũng chưa chắc." Hắn thân nhiên xoay người lại ngồi xuống, một tay khoác lên cánh tay của Đông Phương Tuyền, mặt nàng không chút thay đổi, uống ngụm nước trà, "Ái quân coi trọng hai con bạch kiên điêu này, cũng không biết người và chính quân của người có chịu bỏ đi thứ yêu thích hay không."

Mai Sóc liếc nhìn hai con bạch kiên điêu này, Tiểu Xác đang cúi đầu để ý lông vũ phần ngực bụng của mình, Tiểu Quy dường như đang nheo lại mắt dưới ánh mặt trời, giống như là đang ngủ gật, nói thật, thật sự phải cho, ngược lại nàng cũng không quan tâm lắm. Có điều, "Khụ, khụ." Lâm Xước bị sắc bánh ngọt kia, liền ho khan mấy tiếng, lập tức có nước trà đưa đến khóe miệng, bên khê ngửa đầu uống này nước trà cung thị đưa tới bên miệng hắn, nói không ra lời, chi trọn to mắt, kinh ngạc, đầu tiên là nghiêng đầu về bên phải nhìn một chút Na Quý quân, lại nghiêng đầu về phía bên trái nhìn một chút hai con bạch kiên điêu, cuối cùng vẫn nhìn Mai Sóc.

Nàng thở dài, làm sao hắn sẽ chịu?

"Đế thượng, Quý quân thật ra thì cũng không phải thật sự muốn cặp bạch kiên điêu này chứ?"

"Bồn cung là thích thật." Đầy mặt hấn thành khăn, "Có điều ngoài ra có thứ Bồn cung cũng rất thích."

"Ta... Ta không ăn, không....." Trong miệng Lâm Xước thật vất vả được trống không, lại bị người bắt đầu nhét bánh ngọt, 0di33xn0dafn1330fys0doon Mai Sóc nhủ mảy, Na Quý quân vỗ tay một cái, mấy cung thị lui xuống, mặt Lâm Xước hốt hoảng, rõ ràng muốn đứng lên nhưng không biết bị cái gì vướng chân, chỉ có thể vẫn ngồi như vậy.

Xem ra tiểu ngu dân này cho là thật, gấp thành như vậy, đáng tiếc bây giờ nàng không thể mở miệng nói cho hấn biết.

"Thật ra thì Tam thiếu nên đoán được Bồn cung thích gì." Hấn nhìn phía sau nàng, Mai Sóc quay đầu lại, thì thấy Tề Minh dẫn theo hai người hầu nâng một tấm bình phong còn chưa hoàn thành đến gần, chỉ chế tạo ra được đường viền.

"Tam thiếu, xin mời?"

Hôm nay nếu nàng không khắc ra chút gì đó, chắc hấn họ cũng sẽ không làm ra chuyện khác thường gì, có điều muốn hai người dẫn theo hai con chim ra đi nhẹ nhõm cũng là không thể nào. Nàng lại lưu lạc tới mức độ làm việc vì hai con điều, nhưng tất cả lại là bảo bối của hấn.

Nàng buông xuống bọc quần áo trên lưng đi tới giữa hành lang uốn khúc, hồ nước nơi này rất trong suốt, núi giả lượn lờ, ở trong cảm nhận của nàng lại không cách nào so sánh với những hồ nước thiên nhiên kia, cây đào vốn có của nàng bày ra trên mặt đất, khi quay đầu lại thấy hấn đã đứng dậy, khăn trương nhìn hấn.

Thật ra thì thời gian rất lâu, trong lòng vẫn có một loại nhớ nhung đang lên men, có lúc cầm đao hình như trong tay có loại cảm giác chộn rộn, nàng cầm lên hai cây đao dùng để đường nét, nhưng vẫn cúi đầu không hề cử động.

Gợn sóng trên mặt hồ Tây Hà vẫn luôn dập dờn trong đầu nàng, mang theo khói bếp mùi thơm lửa than, cuộc sống nàng muốn, cuộc sống cùng với hấn, không cần sáng lạng kinh thiên động địa, không có mùi dấm hoa đào ráng đầy trời, không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ muốn nước chảy đá mòn, cùng nhau nắm tay đến già.

Đợi đến lúc ta cũng không cầm được đao nữa, có phải là ta còn có thể muốn điều khác một tượng gỗ độc nhất vô nhị ở cõi đời này cho người hay không?

Hoặc là, dùng cả đời này, nắm tay của người, một đao nhỏ bé nhất không đáng nói đến giữa thế sự xoay vần trước mắt, rất mong lại vĩnh viễn sẽ không bị phai mờ.

Nàng thả hai cây đao này xuống, từ từ cầm lên một lưỡi đao nhỏ khác.

***

Mãi cho đến lúc ánh sáng mặt trời ngã về tây, Mai Sóc đứng lên, thân thể hơi chao đảo, trước mắt có chút toả ra đốm nhỏ, mồ hôi trong lòng bàn tay tuôn ra vô số, Đông Phương Tuyền và Na Quý quân đi tới phía sau nàng, chợt liếc mắt nhìn qua, trên bốn mặt bình phong này, giống như là một cảnh sắc thiên nhiên đẹp chạm rỗng, đó là hình ảnh dưới trời chiều, sóng nước trong veo trên mặt hồ, bên hồ thuyền bè rải rác lác đác, người đánh cá thu lưới trở về nhà tụ năm tụ ba đi trên đường nhỏ tới nông thôn, trong bụi hoa lau có thể thấy cò trắng chân dài đang đập nước bay qua, bên ruộng từng cái ống khói của nhà nhỏ đều bay lên khói bếp lượn lờ, đàn ông dựa cửa ngóng trông về, phụ nữ vén ống quần, trong tay giờ mấy đuôi cá lên thật cao.....

Từ đầu tới đuôi nàng đều đang dùng đao mảnh điêu khắc, mỗi một đao đều là cẩn thận tỉ mỉ.

"Đế, Đế thượng, Quý quân, nhìn, nhìn mặt sau." Tề Minh không dám tin cất giọng nói, Đông Phương Tuyền đi tới mặt sau bình phong này, hầu như không dám tin vào hai mắt của mình, nàng, nàng lại là điêu khắc một bức chạm rỗng hai mặt.

Lần này là hình ảnh Triều Dương sáng sớm mới lên, tất cả đều là hình ảnh phần chân trần trẻ sức sống, xe trâu cày ruộng, giàn hoa leo dây, trong hồ tập trung thuyền đánh cá, túi lưới tung xuống, chim ung biển đậu trên boong thuyền ngửa đầu nuốt cá.....

Đông Phương Tuyền nhìn trước sau mấy lần, có chút không nghĩ ra được rốt cuộc làm sao nàng khắc ra chạm trở hai mặt này, rõ ràng đều là chạm rỗng, nhìn kỹ, giữa hình ảnh mơ hồ đều có hai tầng, mỗi một mặt mỗi một nét đều đi liền mặt khác tôn nhau lên mà thành.

Nàng xoay người lại, Mai Sóc chạy tới trước người Lâm Xước, tầm mắt đối diện với hấn, nhẹ nhàng nghiêng đầu ra hiệu hai con bạch kiên điều kia xuống, "Chúng ta có thể đi được chưa?"

"Thật là khó mà tin rồi, chính là Cửu Hoàng Triều Phượng, cũng hoàn toàn không thể so với cái này." Na Quý quân tự lẩm bẩm đưa tay cẩn thận sờ bình phong này, giống như là sợ không cẩn thận đụng hư, "Mai Tam thiếu, cái này tên gì?"

Mai Sóc đang kéo Lâm Xước đi ra, đứng ở đó trước mặt tấm bình phong, khẽ cúi đầu nhìn hấn, "Người nói xem?"

Hấn đón nhận tầm mắt của nàng, "Khói bếp ven hồ."

***

"Ta mệt quá, ngủ một lát, trang ## bubble đến nhà gọi ta." Nàng ngồi ở trong xe ngựa, đầu đặt ở trên vai hấn, không bao lâu thì ngủ thiếp đi, Lâm Xước đưa tay gạt gạt tóc rơi trên trán nàng, "Ta hiểu ý của ngươi, thật sự, chúng ta sẽ cùng nhau, vẫn cùng nhau như vậy đến già."

Nàng khẽ giật giật thân thể, bản thân hấn đưa tay móc ra miếng gừng mỏng từ trong bọc quần áo ngậm trong miệng, nhẹ giọng giống như là làm bầm vuốt bụng nói: "Ngược lại thật ra ta đột nhiên nghĩ đến một cái tên, chẳng qua ta," lắc đầu một cái, "Vẫn là quên đi, ta có thể lấy ra tên gì được."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

"Tiểu Xước Nhi, đừng nhếch răng bĩu môi ở sau lưng ta, còn nữa, phòng bếp rất nóng, đến ngay ngô trong nhà chính đi." Dầu đổ vào nồi, truyền đến tiếng xèo xèo, Mai Sóc để cái xẻng xuống, quay người lại đẩy hấn ra khỏi phòng bếp.

"A Sóc, đề ta làm có được hay không?"

"Không được."

Hấn ngồi ở mép giường nhìn nàng đi trở về phòng bếp, hai chân nhàm chán đá qua lại trước sau, một tay nắm qua quạt hương bồ đầu giường tiện tay quạt lung tung, Mai Sóc bụng com nước ra ngoài, "Rất nóng?"

"Cũng không phải vậy." Hấn xuống giường, đi tới trước bàn nhìn nàng cười.

"Ngươi cười cái gì?"

"Ta đã đoán được lại là khổ qua, khổ qua xào trứng."

"Mùa hè ăn cái này rất tốt, thanh hỏa, trừ tà nhiệt, giải một nhọc."

Hấn còn đang cười, ngồi xuống gấp một đĩa đồ ăn, trong miệng cắn chiếc dưa, Mai Sóc nhéo lên gương mặt hấn không thể ức chế trở nên đầy dả, "Nghĩ gì thế?"

"Muốn ăn dưa hấu."

"Ăn com trước, buổi chiều sẽ có."

Lâm Xước nhấp một hớp canh cà chua quả mướp, nàng luôn nghĩ biện pháp làm vài món ăn khai vị giải nóng, thật ra thì kể từ sau khi kết thúc tháng nôn nghén, khẩu vị của hấn luôn rất tốt. Quả mướp tươi mới, hái tại chỗ gọt vỏ tại chỗ, tươi xanh ngon miệng.

Trong lồng tre trúc nhỏ trên xà nhà nuôi một con châu chấu xanh lá, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng, hôm qua nhét hoa dây mướp vào cho nó đã ăn gần đủ rồi, hoa dây mướp nở sáng sớm, buổi tối thì héo đi, gần đây hấn càng ngày càng ngủ nướng, châu chấu là hấn bắt tới nuôi, có điều chuyện cho ăn đều là sáng sớm nàng hái hoa đến cho ăn.

Mấy ngày trước vào tháng nóng nhất, thời kỳ nóng nhất sẽ sắp bắt đầu, hấn thổi một hơi, cũng thổi lên tóc rối trên trán, cặp mắt khấn cầu nhìn nàng, "Thật muốn ăn dưa hấu ướp băng." Ướp băng này chỉ cần dùng nước trong giếng sâu ngâm qua là được, dưa hấu chính là lạnh ngắt thấm người, thôn cập vào hồ nhưng mà vẫn có vài giếng nước sâu.

Mai Sóc nhếch lên một nụ cười dịu dàng, tất cả đều dễ thương lượng, bụng lên bát đồ ăn gạt rất nhiều trứng gà vào trong chén hấn, "Việc này, đừng có mơ."

***

Trên giàn nho kết mấy chùm nho xanh chưa chín muồi, cỏ dại dưới đất cũng trừ gần hết rồi, chỉ có một ít cỏ non nhỏ mềm mại, một cái ghế dây mây đặt ở phía dưới, Lâm Xước ngồi ở phía trên, trong tay cầm một khung thêu, lần này, không phải những đồ thêu đơn giản đã làm xong đường viền trước đó, là khung thêu thật. Hấn nhìn hoa kèn đồng nhỏ màu da cam mọc đầy trên hàng rào, từ từ ghim kim đâm vào thêu, dù sao mỗi lần đều thêu đến không đâu vào đâu, hấn cũng không sao cả, cái này thêu xong thì làm tả cho cục cưng.

Trên cửa vang lên tiếng gõ cửa, hần để xuống khung thêu từ từ đi tới, thật ra thì thân thể bốn tháng, bụng cũng không coi là lớn lắm, nhưng mà Mai Sốc không cho hần chạy, mở cửa ra, "Đại biểu tỷ, sao người lại tới đây?"

"Mai Sốc đâu?"

"Nàng đến núi Ngọc Tuyền."

Thủy Nam Thanh không hiểu chỉ về bờ bắc Tây Hà, "Núi Ngọc Tuyền, chính là Ngọc Tuyền bên kia? Trời nóng như vậy nàng ấy đi leo núi, nàng ấy sợ ăn no không có việc gì làm?"

"Nàng đi lấy nước suối."

"Lấy nước suối làm gì?"

"Làm nước ô mai, A Sốc nói ta không thể uống nước ô mai ướp lạnh, đều không tốt đối với ta và cục cưng, nhưng trời nóng như vậy, trang@ddlqđ@bubble editor cho nên sẽ dùng nước suối làm, sẽ mát hơn nhiều."

Thủy Nam Thanh lắc đầu, "Người này thật đúng là đủ rảnh rồi, ta có việc tìm nàng ấy, hôm nay ta cũng không rảnh đợi nàng rồi, người hãy nói với nàng một tiếng."

Lâm Xước gật đầu, tiễn Thủy Nam Thanh rời khỏi, đứng ở ngoài cửa, bây giờ chính là lúc nóng nhất buổi chiều, nhìn phía trên hồ nước hình như cũng tràn ra một luồng hơi nóng, mọi người đều thừa dịp sáng sớm đánh cá, sau đó kết thúc công việc thật sớm. Trời nóng như vậy, mới vừa rồi lúc nàng nói muốn lấy nước suối, làm sao hần không ngờ?

Hần đứng ở cửa, không bao lâu thì thấy Mai Sốc đi về tới, trong tay xách theo ống trúc, "A Sốc." Hần nhào tới, Mai Sốc bị dọa sợ đến thiếu chút nữa ném ống trúc trong tay ra ngoài, "Người làm gì đấy? Động tác lớn như vậy, cục cưng, cẩn thận."

"Sau này người đừng đi lấy nước suối."

"Không lấy, tại sao?"

"Trời nóng như vậy, người không cần đi, ta không nhất định phải uống nước suối làm."

Mai Sốc dẫn theo hần vào nhà, "Ta không nóng, trên núi rất mát mẻ."

"Thật?"

"Thật, nhất là trong hang núi, giống như có gió thổi hơi lạnh ra ngoài, nếu không làm sao nước này lại lạnh như vậy." Nàng dán ống trúc vào trên tay hần, trên vách ống trúc tụ lại một số bọt nước nhỏ dày đặc, thật mát nhưng cũng sẽ không quá lạnh, dính vào trên tay đặc biệt mát mẻ thoải mái vào ngày mùa hè nóng bức này.

"Thật ra thì trước kia ta không có sợ nóng như vậy, có lẽ là bởi vì mang thai cục cưng." Hần đi tới trải lên chiếu mây ngồi xuống trước giường, "Ta mới vừa chà chiếu."

"Người nói người chà mỗi ngày làm gì? Cũng không ngại mệt mỏi."

"Đúng rồi, mới nãy đại biểu tỷ tới, nói có chuyện tìm người."

"Biết rồi."

Hần ngửa mặt lên trời nằm xuống ở trên chiếu, Mai Sốc đi tới trước người hần, cởi ra quần áo của hần, "Như vậy mát mẻ hơn." Nhìn bụng to ra của mình, hần có chút đỏ mặt muốn đứng dậy, "Thật là khó nhìn."

"Rất đẹp." Eo ếch đầy đà hơn rất nhiều so với trước kia, da cũng trở nên đỏ thắm đầy đặn, thật giống như là có thể bóp ra nước.

Nàng dán gò má vào bụng hần, "Cục cưng, biết nhúc nhích rồi sao?"

Hần khẽ cười cũng đặt tay lên. "Ta cũng chưa phát hiện nó có động tĩnh gì."

Vừa mới dứt lời, giữa bụng dưới, phụ cận rốn đột nhiên truyền đến ngọ nguậy khe khẽ, Mai Sốc sửng sờ giương mắt, "Là, là cục cưng đang nhúc nhích sao?"

"Không biết, nhưng có thể là ta đang nấc cục." Đột nhiên, dưới tay cũng truyền tới một đợt cảm giác giống như là lồi lên mềm mại, "A Sốc, A Sốc, là bé đang nhúc nhích."

"Ta biết." Nàng nặng nề hôn một cái ở trên bụng hân, gò má Lâm Xước đỏ lên, từ từ ngồi dậy, "Thật sự, cục cưng biết nhúc nhích rồi."

Mai Sóc nhìn hân mờ mịt hai mắt, đôi môi tiến tới bên lỗ tai hân, "Thì sao, muốn không?"

"A Sóc." Trên mặt hân càng thêm đỏ ửng, không dám nhìn nàng, bây giờ thân thể hân đặc biệt nhạy cảm, một chút động tác thân thiết nho nhỏ cũng sẽ dẫn đến động tình.

Quần áo vốn đã cởi ra, nàng đưa tay kéo toàn bộ xuống, "Ta ở đây."

"Ta lại không, gọi người. Ừm, hiện tại, có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể, chỉ có ba tháng đầu và ba tháng cuối cùng không thích hợp." Tuy rằng không nên quá nhiều, có điều bốn năm ngày một lần vẫn là có thể, hơn nữa, nàng hôn mí mắt mê ly của hân, nàng đã rất lâu không có chạm qua hân, không chỉ hân muốn, chính nàng cũng rất muốn.

***

"Người tìm ta?"

"Ngồi đi." Thủy Nam Thanh kéo ghế ra, Mai Sóc buồn cười liếc nhìn chung quanh, "Trước kia ta cũng dẫn theo Lâm Nguyên tới quán rượu này."

"Thật ra thì ta chỉ muốn nói với người về chuyện của Lâm gia."

"Chuyện gì?"

Nàng móc ra nửa vòng ngọc, đặt lên bàn, Mai Sóc cười nói: "Lâm Ảnh đưa cho người, rất tốt mà."

"Tốt cái gì mà tốt? Đừng nói với ta là người không nhìn ra được, phía trên có khắc Phượng Hoàng, còn là Kim Phượng."

Tiểu nhị tới đây đưa rượu, Mai Sóc trấn an khoác bả vai của nàng ta, "Thả lỏng chút, đây chỉ là nửa vòng tay, cứ xem nó thành là tín vật đính ước của người, những thứ khác, cái gì cũng đừng nghĩ nhiều, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi."

"Người biết cái gì?" Thủy Nam Thanh uống rượu nghi ngờ nhìn nàng.

"Hôm đó ta lên hành cung điêu khắc gỗ." Nàng ngửa đầu uống cạn ly rượu, đưa tay lấy bình, "Trước khi đi, Na Quý quân đứng ở trước mặt tấm bình phong ta điêu khắc, lúc đưa tay thì tay áo tuột xuống một chút, ta đã thấy được." Nàng chỉ chỉ một nửa vòng tay kia, "Một cái rất giống."

"Người, không phải đang nói đùa chứ?"

"Không biết, cũng có khả năng là ta hoa mắt." 0di33xn0dafnl330fys0doon Nàng cũng rót đầy rượu cho Thủy Nam Thanh, "Có điều sau đó ta mới ý thức được."

"Ý thức được cái gì?"

Nàng đưa tay chấm rượu, viết xuống hai chữ, trên mộc, dưới thanh.

"Mộc Thanh? Tên tiểu cữu cữu tự mình lấy sau này có quan hệ gì sao?"

"Vốn là ta cũng không biết những thứ này, sau đó lúc ta đang lật những thứ chứa phu trái qua kia, thấy nội dung liên quan tới phong thủy. Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tương ứng thang âm chính là Cung Thương Giác Trung Vũ, hơn nữa Ngũ Hành vẫn tương ứng với phủ tạng (các cơ quan trong nội tạng: tim, gan, phổi, thận...) của chúng ta....."

"Nói điểm chính."

"Được rồi, màu xanh, về mộc, vị chúc Đông Phương." Nàng nhún vai một cái, nhìn Thủy Nam Thanh.

"Người nói là, là người của hoàng tộc." Nàng khép hờ mi mắt, một lúc lâu, "Người nói không sai, chuyện đã qua cũng đã qua rồi." Nàng lấy lại vòng tay, "Người nói cho hân biết chưa?"

Mai Sóc lắc đầu, "Không cần thiết, như bây giờ rất tốt, người chết đã chết rồi, cần gì phải đi lật ra những chuyện xưa trường thành kia."

"Tam thiếu." Nàng đưa tay nắm ở vai Mai Sóc, "Ta phát hiện bây giờ ta và người càng ngày càng hợp ý rồi, không bằng đi đối diện ngồi một chút như thế nào?"

Mai Sóc nhú lông mày một chút, "Người chắc chắn, đó là câu lan?"

"Phụ nữ mà, đi những chỗ này không phải rất bình thường? Chẳng lẽ người chưa từng đi qua?"

"Ít nhất sau khi gặp được Tiểu Xước Nhi, ta không nghĩ tới muốn đi loại địa phương này." Nàng hất mở tay của nàng, bên cạnh truyền tới tiếng một chàng trai rất cung kính, "Mai Tam thiếu"

Nàng quay đầu đi, lại là một chàng trai trang phục tiểu thị, đang đứng ở sau lưng Thủy Nam Thanh, "Đây là công tử bảo ta đưa cho người, công tử nói là chính quân nhà người nợ hần, người tự nhiên biết."

Mai Sóc sững sốt một chút, "Công tử nhà người là?"

"Công tử của Khâu đại nhân."

"À." Hình như là có chuyện như vậy, nàng nhận lấy ống trúc chứa bức tranh đó, tiểu thị kia rời khỏi quán rượu, Thủy Nam Thanh lại bắt được tay của nàng, "Mở ra nhìn một chút là cái gì?"

"Người cảm thấy hứng thú như vậy làm gì?"

"Khâu La Khâu công tử nha, nếu không phải vì hần, làm sao Tề Minh Châu sẽ làm ra những chuyện kia." Một tay nàng cầm ly rượu, phát ra tiếng kèn kẹt, Mai Sóc nghiêng đầu, mở nắp ra, "Coi chừng một chút, ly của nơi này thoát nhìn không rẻ."

Kéo bức tranh ra, lại là một bức tranh nhân vật, vẽ trông rất sống động, đủ thấy dụng tâm của người vẽ tranh, Mai Sóc lắc đầu liên tục, trong miệng không ngừng phát ra tiếng tằm tắc, Thủy Nam Thanh không nhịn được kéo bức tranh đó qua, "Người chắc cái gì, xem xong chưa, cho ta xem."

Nàng kéo bức tranh qua, lại sững sờ tại chỗ, Mai Sóc lấy lại bức họa, cuộn xong xếp gọn lại trong ống trúc, khóe miệng nhếch lên nụ cười không có ý tốt, đập ống trúc vào trên người nàng, "Cái này, ta thấy giao cho người giải quyết tốt hơn." Nàng đứng lên, "Ta còn vội vàng đến cửa hàng điểm tâm kia ở cửa thành mua bánh đậu xanh nước dừa lạnh nổi danh đó, gấp lại sau, Thủy đại nhân, tự mình bảo trọng."

Thủy Nam Thanh nghiêng nhìn nàng, "Một kẻ phu nô." Trong tay lại siết chặt ống trúc kia, chân mày nhíu lại.

***

Mai Sóc xách theo bánh ngọt lạnh trở về, không ngờ sẽ gặp gỡ chiếc xe ngựa quen thuộc kia ở cửa nhà, tóc đen tết rối vướng mép miệng, "Lão đại." Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, trong nhà truyền đến tiếng nói, nàng đẩy cửa ra, đi tới sân sau thì thấy nàng ấy chấp tay sau lưng đứng ở trước giàn nho, nàng kéo ra khóe môi, "Lão đại."

Mai Kỳ quay người lại, "Lão tam, xem ra các người sống rất tốt."

"Đó là đương nhiên."

Lâm Xước đang bung nước trà ra ngoài, rót trà lạnh vào trong chén, Mai Sóc dẫn theo nàng ngồi xuống ở nhà chính, bản thân kéo tay của hần qua, "Tiểu Xước Nhi, bánh ngọt lạnh." Hần ngồi ở mép giường, một tay cầm bánh ngọt lạnh đang ăn, một tay lắc giường con nít mà nàng mới vừa làm xong mấy ngày trước, cái nôi giống như là nửa hột đào vậy, phía trên còn treo một chuỗi chuông gió hạch điều.

"Lão Tam."

"Hà?"

"Ta là tới nói cho người biết."

"Nếu như là việc của bà ta, ta không muốn nghe."

"A Sóc, bà là nãi nãi của người." Giọng nói hần mơ hồ không rõ truyền đến, Mai Sóc không có uy thế chút nào trừng mắt nhìn hần một cái, Mai Kỳ nhấp một hớp trà lạnh, "Người đi rồi, không bao lâu, bà lại ngã bệnh. Ta bận rộn chuyện gỗ Tề Phụng, luôn không rảnh rỗi chú ý đến, gần đây trời nóng, trên người bà phát ra bệnh kỳ quái, ta mời rất nhiều đại phu cũng không có khả quan. Ta sợ....."

"Cù Tiên có sẵn quan tài, bà không cần trả tiền."

"Lão Tam."

"A Sóc." Hai tiếng nói cùng nhau truyền đến, "Vậy ta phải thế nào? Báo đáp tâm nguyện cuối cùng của bà ta, nói ta không quan tâm chuyện bà đã làm trước kia? Lão đại, người cứ nói đi?"

"Thật ra thì hôm nay, ta cũng không hy vọng có thể khuyên người trở về, chỉ muốn tới thăm người một chút."

"Đại thiếu, Mai, ừm, nãi nãi là bị bệnh gì?"

"Đại phu nói là châu nạm, là bệnh ngoài da, bởi vì rất hiếm thấy cộng thêm nãi nãi lớn tuổi vẫn luôn không có coi trọng."

"Ta còn thịt nằm heo." Mai Sóc tức giận nói.

"Là châu trong trân châu." Lâm Xước nhét một ngậm bánh ngọt lạnh cuối cùng vào trong miệng, Mai Kỳ khó hiểu nhìn hấn, "Ngươi biết?"

"Đúng vậy, nhưng mà, đây là bệnh sinh ở trên người gia cầm mà, tại sao người cũng sẽ bị?"

"Hừ." Mai Sóc phát ra một tiếng hừ hừ, "Vừa bắt đầu ta đã không tin, bà ta muốn dùng chiêu này buộc ta trở về đúng không? Vậy cũng cầu xin bà chọn bệnh tốt một chút để giả bộ."

"Lão Tam, là thật, ta chính mắt thấy, trên lưng của bà mọc đầy u màu đỏ sừng tấy làm mủ, không giả bộ được." Nàng dừng một chút, nói tiếp: "Hơn nữa, đại phu cũng nói, hình như đúng là bà nuôi con kia vệt bị lây bệnh qua."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Trong nhà nhất thời có chút yên tĩnh, chỉ còn lại hạch điều trên giường con nít va chạm vào nhau phát ra tiếng vang lạnh lạnh, Lâm Xước đứng lên đi tới bên cạnh Mai Sóc, "Cục sừng màu đỏ, bên trên là nửa trong suốt giống như nửa hạt châu cho nên gọi châu nạm, lúc mới vừa nghe ta cũng nghĩ đến thịt nằm heo." Một tay Mai Sóc ôm chặt thân thể hấn, hấn tiếp tục nói, "Khi đó ta nuôi vài con gà cũng bị cái này, ta chạy đi tìm Mã đại thẩm, bà nói cho ta biết."

Mai Sóc vẫn không lên tiếng, một tay kia cầm lấy chén canh chỉ rót nước trà ở nơi đó, hấn giờ tay lên, "Đều là mọc ở phía dưới cánh."

"Ngươi biết trị như thế nào?"

Lâm Xước ngược mắt nhìn Mai Kỳ, "Nhưng mà, đó là dùng trị cho gia cầm đấy."

"Có thì dù sao cũng tốt hơn không hề làm gì."

"A, chúng ta là dùng thạch tín, lưu hoàng thêm vài điều chế thành cao thoa lên phía trên những cục sừng kia."

"Khụ." Một hộp trà lạnh phun ở trên bàn, Lâm Xước đưa tay vỗ lưng của nàng, "A Sóc, ngươi làm sao vậy?"

"Tiểu Xước Nhi, ngươi chắc chắn đó là thuốc cứu mạng người mà không phải thứ giết người?"

"Ta đã nói là trị cho gia cầm mà."

Mai Kỳ đứng lên, "Lão đại, không phải thật sự muốn đi thử chứ?"

"Nếu như không có biện pháp. Hơn nữa, hấn còn từng nói dùng nọc ong để trị cho ta, không phải sao?"

Mai Sóc cũng đứng lên tiến nàng đi ra ngoài, "Ngươi không ngồi một lúc nữa sao?"

"Không cần, lão tam, ngươi thật sự không trở về cùng ta?"

Nàng trầm ngâm lúc lâu, Mai Kỳ lên xe ngựa, mới nghe được tiếng của nàng xuyên qua màn trướng truyền đến, "Thân thể hấn, không thích hợp đi xa nhà."

Xe ngựa ra khỏi thôn, Mai Kỳ hơi nhếch lên khóe môi, ít nhất, ngươi nói là không thích hợp đi xa nhà, mà không phải là ngươi không muốn.

Mai Sóc đứng ở cửa nhà, nhìn xe ngựa biến mất ở trong tầm mắt, Lâm Xước đứng ở bên cạnh nàng, "Ta còn nhớ lần đó bị nương đánh mười mấy roi mây, chừng mấy ngày hôm ta cũng không ngồi được đó."

Mai Sóc quay người lại, hấn tiếp tục nói, "Bởi vì ta len lén cầm mười mấy văn tiền đi mua lưu hoàng và thạch tín."

"Nói đến nương nguoi."

"Thế nào?"

"Lần đó đại biểu ty nguoi nói cho ta biết, vị Khâu huyện lệnh kia nói nhờ có bà, bây giờ địa lao huyện nha trông coi trở nên rất dễ dàng hơn so với trước kia."

"Tại sao?"

Nàng ôm cả bờ vai của hắn trở về nhà, "Bởi vì, bà nhìn ra địa lao đó, nhốt đều là một ít phạm nhân trộm cắp vặt, bình thường đều không vượt quá một hai năm, bà và những phạm nhân kia bài bạc, uống rượu, tán gẫu, nói chuyện rất là hợp ý. Hơn nữa, rút roi ra đánh lên người cũng cực kì thuận tay."

"Rốt cuộc nương tìm được chuyện thích hợp cho bà làm."

"Có điều đáng thương cái mộng nhỏ của nguoi, trước kia cả ngày bị bà đánh."

Nàng vốn đúng là không có động tác gì, chỉ lắc đầu một cái, Lâm Xước đột nhiên rời khỏi tay nắm cả bờ vai của nàng, trốn ra hai bước về phía bên cạnh, quay người lại nhìn nàng, nàng khó hiểu nói, "Nguoi làm gì đấy?"

"Ta... Ta cho là....." Hắn có chút ảo não cúi thấp đầu, sợ bị nàng đụng vào một phát lại không thể ngăn cản, nhưng mà bây giờ xem ra hình như là hắn hiểu lầm cái gì rồi.

Mai Sóc nhìn bộ dáng của hắn, "Nguoi cho rằng ta muốn làm gì? Tiểu Xước Nhi, thì ra trong mắt nguoi, ta là loại người như thế."

Hắn từ từ đến gần trước người của nàng, "Vậy trước kia, mỗi lần nguoi nhắc tới sẽ....." Lời còn chưa nói hết, trang ## bubble thân thể đã bị nàng nhốt lại, "Được rồi, nếu trước kia mỗi lần ta đều sẽ như vậy, lần này cũng sẽ không ngoại lệ, ta xoa xoa cho nguoi được rồi."

"A Sóc." Hắn đẩy nàng ra, biết rõ bây giờ thân thể hắn vô cùng nhạy cảm, còn cả ngày thích trêu chọc hắn. Hắn xoay người vào phòng bếp, Mai Sóc ở sau lưng hắn hỏi, "Nguoi đi vào làm gì?"

"Ta tự làm nước ô mai."

"Người biết sao?"

"Sớm biết."

***

Lúc đi ra, Mai Sóc không có ở trong nhà chính, hắn gọi một tiếng, tiếng của nàng truyền đến từ sân sau, Lâm Xước đẩy ra cửa khép hờ, nàng ngồi ở góc tường, "Nguoi ở đây làm cái gì?"

"Đèn trời."

"Đèn trời, hôm nay là....."

"Ngày mai là đêm thất tịch."

Hắn đi tới bên cạnh nàng, nàng đang dán xong một cái, "Đi lấy lửa đến."

Lâm Xước đi trở về phòng bếp dùng cây nến châm lửa, trở lại đưa cho nàng, "Cái này có thể bay lên sao?"

Cái đế bằng hàng trúc mảnh, giấy Tuyên Thành dán thành lồng giấy lớn, Mai Sóc đốt ngọn đèn dầu, tay buông lỏng, lắc lư mấy cái, đèn này chậm rãi từ từ bay cao, Lâm Xước ngửa đầu lên tầm mắt đuổi theo nó, "A, phía trên viết chữ, ta cũng không thấy là cái gì, A Sóc, nguoi viết cái gì?"

"Không nói cho nguoi."

"Nói cho ta biết."

Nàng lắc đầu, cười bắt đầu dán một cái khác, Lâm Xước nghiêng đầu một chút, "Vậy ta gọi Tiểu Quy và Tiểu Xác đuổi theo nó xuống."

"Nguoi không phải là đùa thật chứ?" Nàng hí mắt nhìn của hắn, hắn đuổi tay như thật muốn huyết còi, Mai Sóc chột kéo xuống, "Được rồi, nói cho nguoi, sẽ nói cho nguoi biết."

"Là cái gì?"

"Viết Lâm Xước là một tiểu ngu dân."

Hắn sùng sốt một chút, "Nói vậy, ta rõ ràng thấy viết vài hàng chữ."

"Lập lại, ta viết mấy lần."

"Thật?"

"Thật."

"Nhưng mà, tại sao muốn viết cái này?"

"Bởi vì người đứng vậy, đến, tiểu ngu dân, lại đi lấy vài tờ giấy Tuyên Thành cho ta."

"Ta cũng muốn viết."

"Được."

***

Trong bầu trời đêm mờ nhạt bay lên vài chiếc đèn trời nhỏ, cho đến khi Lâm Xước thấy những đèn kia đều biến mất ở trong tầm mắt, lập tức nghiêng đầu, lại phát hiện đồng ruộng cách đó không xa hình như có rất nhiều tia sáng lóe lóe, "Đom đóm nè, chúng ta đi bắt đi."

"Quá muộn rồi, đường cũng không thấy rõ."

"Vậy thì xách cái đèn." Hắn ngửa đầu trông đợi nhìn nàng, Mai Sóc đành chịu vuốt vuốt đầu của hắn, "Được rồi, có điều đi hoa lau lay động bên kia, sẽ nhiều hơn."

Hắn cong lên khoe miệng, "Được."

Mai Sóc xách ra chiếc đèn dầu, mới phát hiện không có che chắn của căn nhà, trước mặt bên hồ trống trải ánh trăng thông suốt, trong màn đêm nhiều loại chấm nhỏ, thật là rõ ràng, nàng tắt đèn, dẫn theo hắn từ từ đi tới bãi bùn hoa lau bên cạnh, "Người dùng cái gì bắt?"

"Cái này." Hắn giơ lên một bao vải xô.

"Cái này từ đâu tới, sao ta không phát hiện."

"Đây không phải là bao vải xô người dùng làm nước ô mai sao?" Hắn đột nhiên không nhúc nhích một chút, Mai Sóc cúi đầu xuống, thấy một vòng sáng màu vàng ảm đạm ở chóp mũi hắn, nàng cười đều nói, "Lần này người bắt không được rồi."

Hắn cầm bao vải xô lên, chụp lên về phía lỗ mũi mình, lại trùm vào mặt của mình, côn trùng thoát rồi.

Mai Sóc cười cúi người xuống, một tay vạch phiến lá ra, "Sao trên những phiến lá này cũng có rất nhiều côn trùng phát sáng?"

Hắn quay người sang phía bên cạnh đuổi tới theo vòng sáng, "Bay là sâu cái, sâu đực thì đậu ở trên phiến lá." Đôi tay giơ lên bao vải xô bỏ nhào về phía trước, "A Sóc, ta chụp được hai con nè."

"Ta cũng chụp được."

"Đâu?" Hắn quay người lại.

"Trong tay." Tay phải nàng cầm nắm tay, Lâm Xước mở túi ra, nàng luồn vào bụng lỏng tay ra, "Mang về người định để chỗ nào?"

"Trong màn."

Mai Sóc cười lắc đầu, xem ra tối nay nàng phải ngủ cùng gối với những con trùng này rồi.

Trời dần dần trở nên tối, mặt hồ vẫn là hiện ra gọn sóng lóe lóe, Lâm Xước chơi một hồi, ngáp một cái, trong tay còn đang nắm bao vải xô có con phát sáng kia, Mai Sóc ôm lấy hắn, một tay xách đèn, đập ánh bạc đầy đất, từ từ đi về phía đường về nhà.

Thả màn xuống, hắn mở bao vải xô ra, nhìn một lúc, rốt cuộc chịu hết nổi nhắm mắt lại, ngủ thật say, Mai Sóc nằm ở bên cạnh hắn, một tay nhẹ nhàng quạt quạt hương bồ, nhìn bên trong màn từng vệt vòng sáng, không nhận được dùng cây quạt quạt đi những côn trùng kia.

Bên ngoài cửa sổ không khóa chặt truyền đến ech kêu ve réo, nàng cũng ngáp một cái, để quạt hương bồ xuống trở mình, hai mắt nhắm nghiền.

***

Trời dần dần vào thu, tháng mười là mùa của rộ, cả ngày Mai Sóc đều loay hoay không rảnh rỗi, buổi tối hân nạng cao bụng bự tám tháng, nằm ngóảnh mặt về bên trái, "A Sóc, người mệt không?"

"Mệt, có điều rất vui vẻ."

Hắn cười cũng kéo chân lên cho nàng và mình, "Phụ thân từng nói, có vài người trời sinh chính là số vất vả, rất thích bận rộn, d!^Nd+n(#Q%*d@n nếu ở không rảnh rỗi, ngược lại cả người sẽ khó chịu."

"Ta không phải là số vất vả, ta chỉ thích cuộc sống như bây giờ, có lúc bận rộn cũng có lúc an nhàn, mỗi ngày đều rất phong phú, thật đơn giản vui vẻ."

Nàng ôm đầu của hắn qua hôn trán của hắn một cái, "Ngủ đi, Tiểu Xước Nhi."

Tiếp đó lại dán vào trên bụng hắn cũng hôn một cái, "Còn nữa, cục cưng Bạn Nhi của chúng ta."

"Người chắc chắn thật sự vẫn kêu bé là Bạn Nhi, người không tự mình đặt tên sao?"

Nàng lắc đầu, "Người lấy rất hay, Mai Bạn, ta thích cái tên này."

***

Vào tháng mười hai, vết rạn trên bụng của Lâm Xước càng ngày càng rõ ràng, mỗi lần nghĩ tới chẳng bao lâu nữa, cục cưng sẽ ra ngoài từ lỗ hồng rạn nứt này, thì nàng trở nên đứng ngồi không yên.

Trời cũng càng ngày càng lạnh, sáng sớm ngày hôm đó, ồn công nổi tiếng nhất trấn trên Tây Hà bị Mai Sóc dẫn về nhà, tất cả mọi người gọi ông là Trần Công, nghe nói bắt đầu từ ba mươi tuổi, ông đã đỡ đẻ hơn 30 năm, là toàn trấn Tây Hà, thậm chí còn là ồn công kinh nghiệm phong phú nhất thành Tây Hà.

Đến lúc rời nhà cách đó không xa, Trần Công đã thấy cửa nhà có một bóng tròn lớn đang phoi từng chuỗi ọt khô như lửa đỏ.

Chính xác mà nói, đó là một người, chỉ là nâng cao cái bụng, bị từng tầng quần áo thật dày bao bọc giống như là một bóng tròn lớn, Mai Sóc dẫn ông vào nhà, Trần Công nhìn Lâm Xước mấy lần, đưa tay sờ qua bụng của hắn, "Có đau bụng sinh?"

Hắn không hiểu lắc đầu, Trần Công nhìn về phía Mai Sóc, "Còn chưa có sắp sinh, người dẫn ta tới làm gì?"

"Vậy thật sự đến sắp sinh, làm sao còn tới kịp?"

"Cái người này, người thật sự là đang nói đùa, ta còn có rất nhiều chuyện làm ăn phải làm, còn có rất nhiều người phải đỡ đẻ, người lại hại ta lãng phí nhiều thời gian chạy tới như vậy." Ông lắc đầu xoay người muốn đi, Mai Sóc kéo ông lại, "Trần Công, ta van cầu ông, chính là chuyện mấy ngày này, ông ở lại chỗ của ta hai ngày, có được hay không?" Không đợi ông từ chối, lại nói tiếp, "Trong thành dù sao cũng còn có rất nhiều ồn công, làm ơn, không kém hai ngày này."

"Không có đạo lý này, người chờ hắn bắt đầu đau bụng sinh thì quay lại gọi ta."

"Nhưng mà," Nàng cắn răng một cái, "Vậy ông dạy ta."

Ông trừng lớn mắt, "Dạy người cái gì? Dạy người đỡ đẻ?"

Nàng gật đầu, Trần Công lắc đầu liên tục, "Không có đạo lý này, nào có đàn bà đỡ đẻ? Hơn nữa, ta làm ồn công mấy chục năm như vậy, người nào chưa từng thấy qua." Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mai Sóc và Lâm Xước mấy lần, trực tiếp nói với Lâm Xước: "Dù thế chủ người như vậy, lúc người sinh sản, nếu nàng còn đứng vững được, tên của ta sẽ viết ngược lại, đỡ đẻ vẫn là thôi đi."

Cuối cùng thì ông vẫn đi rồi, Mai Sóc ủ rũ cúi xuống ôm đầu, Lâm Xước dựa vào trên lưng nàng, "A Sóc, không có chuyện gì, mọi người đều là đau bụng sinh mới mời ồn công, hơn nữa trong thôn cũng có mà."

"Ta không yên lòng." Lúc này nàng mới phát hiện, Mai gia vẫn có chỗ tốt duy nhất, ít nhất loại thời điểm này, sông ở chỗ đó nhất định có thể mời được ồn công theo bên người bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

"Chân còn lại." Hấn đưa chân ra, nàng quần dây hồng ở trên mắt cá chân, Lâm Xước cúi đầu, nàng tiếp tục mang giày vớ cho hấn, hấn không hiểu nói: "Tại sao phải cột lên tơ hồng ở trên mắt cá chân của ta?"

Nàng vỗ vỗ chân của hấn, đứng lên, "Mua một cái yên lòng."

"Mua? Ngày hôm qua ngươi đi đâu?"

"Trong miếu."

"Ngươi đi cầu gì sao?"

"Ừ."

"Nhưng không phải là ngươi không tin điều này sao?"

"Hiện tại cái gì ta cũng tin, chỉ cần ngươi không có việc gì." Thật ra thì ngay cả đèn trời đêm đó, viết đầy chữ, nàng thả cũng là vì cầu cho hấn bình an vô sự.

"A Sóc, ngươi không cần khẩn trương như vậy." Hấn đứng lên, "Ta thấy gần đây ngươi đang xem quyển sách kia, ngươi là bị thứ viết bên trong dọa sợ, ta sẽ không gặp phải đâu."

"Ngươi thấy à? Ngươi không có chuyện làm thì xem cái này làm gì?" Gần đây, nàng xem đều là khó sinh gì đó, bị hấn thấy được còn đến mức nào, sẽ không có bóng ma trong lòng chứ?

"Vậy ngươi không có chuyện làm thì xem cái này làm gì?"

"Ta... Ta chính là....." Cốc cốc cốc ba tiếng tiếng gõ cửa cắt đứt nàng, "Là ai?"

"Không biết." Mai Sóc đi tới mở cửa, lại là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác ngoài gấm lông chồn, "Mai Tam thiếu"

"Ông là?" Nàng nhìn tới xe ngựa sau lưng hấn, "Chúng ta hình như không quen biết."

"Quả thật không biết, chỉ là có người bỏ ra số tiền lớn mời ta tới, nghe nói chính quân ngươi sắp sinh."

"Ông là ôn công?" Nàng có chút vui mừng, nhưng mà vẫn nghi ngờ nói.

Người đàn ông kia thờ dài, "Xem như thế đi." Ông móc ra một nút tết tơ xanh từ trong ngực, Mai Sóc cười nói: "Mời vào đi." Nàng thay hấn cầm lấy bao gói, "Xung hô như thế nào? Là đại tỷ ta mời ông tới hay sao?"

"Gọi ta Quân Hạ là được rồi." Ông đi vào nhà chính nhìn quanh một phen, hình như hoàn toàn không có chỗ ông có thể ngủ. "Về phần người mời ta tới, cũng không phải là đại thiếu, là nữ tử Đại thiếu."

Tay Mai Sóc cầm bọc quần áo của ông dừng một chút, ông quay người lại, "Trước khi ta tới, còn nghe được bà và vị Tàn quân gia kia của Mai gia ngươi nói, ngươi muốn nghe một chút không?"

"Muốn." Mai Sóc còn chưa có đáp lại, Lâm Xước đã chen miệng nói, Quân Hạ đi tới trước bàn tự mình ngồi xuống, "Bà nói bà sai lầm quá thái quá rồi."

Mai Sóc hừ một tiếng, buông bọc quần áo của ông xuống, "Quân Hạ, một lát ta và ông đi ra ngoài, chỗ ta không có chỗ ở, phải uất ức ông đến ở trong phòng trống gần đây, có điều đồ rất đầy đủ, ba bữa cơm thì đến bên ta cùng nhau ăn."

"Bà nói bà đã già, hiện tại chỉ muốn bọn nhỏ có thể hầu hạ dưới gối, bà còn nói phải làm sao mới có thể làm cho ngươi hồi tâm chuyển ý (đổi ý) tha thứ cho bà." Không để ý nàng cắt đứt, ông nói thẳng: "Vị Tàn quân gia kia đã nói, lòng của Tam Thiếu đều ở trên người một người, muốn nàng hồi tâm chuyển ý thật ra thì cũng rất dễ dàng."

"Ngươi là tới làm ôn công hay là làm thuyết khách?"

"Có khác nhau sao?"

"Nếu là ôn công, ta đối đãi cung kính ông. Nếu là thuyết khách, hiện tại ta sẽ đuổi ông đi ra trong tuyết bên ngoài."

"Vậy ta vẫn là làm ôn công."

"Đi thôi, ta dẫn ông đi ra ngoài, rất gần, cách nơi này của ta chỉ mấy bước đường." Mai Sóc cầm lên bọc quần áo dẫn theo ông ta đi ra ngoài, ra cửa, nàng đi ở trước mặt ông, im thinh thật lâu, nhìn mặt hồ đóng băng, đi tới nửa đường đột nhiên dừng bước, Quân Hạ thiếu chút nữa đứng vào trên người nàng. "Tam Thiếu, có biết đi bộ như người vậy rất nguy hiểm hay không?"

"Bệnh bà khỏe rồi?"

"Khỏe rồi, làm phiên chính quân nhà người và tình nhân nhỏ kia của Đại thiếu."

"Tình nhân nhỏ, lão đại?"

"Bệnh của Đại thiếu nhà người cũng khá rồi, người có thể đi về tự mình hỏi nàng."

Nàng tiếp tục đi về phía trước, Quân Hạ nhếch khóe môi đi theo phía sau nàng.

Thu xếp ổn thỏa Quân Hạ, nàng giẫm ở trên mặt tuyết đi trở về dọc theo đường cũ, còn chưa về tới cửa nhà, khóe mắt phải giật một cái, trong nháy mắt nàng mở lớn mắt, chạy như bay đẩy cửa vào, "Tiểu Xước Nhi."

Hắn khẽ khom người ngồi ở đầu giường, "A Sóc, đau, đau."

Cổ họng Mai Sóc dâng lên một tia mùi tanh, hai tay run rẩy kéo hắn đến trên giường, "Chịu đựng một chút, ta trở lại ngay." Giọng nói của nàng cũng run rẩy, Lâm Xước duỗi tay ra, muốn nói cho nàng biết mình chỉ là bắt đầu đau bụng sinh, không có gì đáng ngại, chưa kéo nàng, nàng đã không thấy bóng dáng.

Hình như chỉ chớp mắt một cái, nàng xách theo Quân Hạ vào phòng, áo choàng lông chồn của ông rút một nửa, lộ ra áo bông màu tím nhạt bên trong, một tay còn cầm bọc quần áo của mình, "Đóng chặt cửa cửa sổ, không có những người khác, người làm trợ thủ cho ta."

Nàng máy móc gạt đầu, nhanh chóng nhét vải ở giữa tất cả khe hở cửa sổ, không lọt một chút gió, "Nấu nước."

Mai Sóc chạy vào phòng bếp, ông đi tới trước giường, "Thả lỏng một chút, chớ bị nàng truyền nhiễm, không có chuyện gì."

"Ừ." Hắn gạt đầu, Quân Hạ buông mình trờnng thật đầy bên giường xuống, lớn tiếng nói: "Nhóm lò lửa."

Mai Sóc đang thêm củi vào, lập tức ra ngoài nhóm lò lửa trên giá sắt ở đầu giường, ông cởi quần áo Lâm Xước ra, "Người mặc bao nhiêu lớp vậy." Cởi đến chỉ còn áo trong, Mai Sóc quay đầu lại chui về phòng bếp, Quân Hạ ngoảnh mặt về Lâm Xước cười nói: "Nàng không dám nhìn."

Mặc dù bụng dưới một cơn đau đớn mạnh hơn một hồi, hắn cũng nhếch khóe môi lên theo ông, Quân Hạ cởi áo trong, rón trên bụng đi xuống một đường rãnh bụng dài ba tấc đã vô cùng rõ ràng, đến gần chỗ bụng dưới bắt đầu có vết nứt, giống như là chất nhầy tơ nhện dính liền lẫn nhau, Quân Hạ đặt tay ở bộ ngực hắn, "Hít sâu, đợi đến lúc toàn bộ nứt ra ta bảo người dùng sức, người hãy dùng sức."

Hắn gạt đầu, Quân Hạ mở ra bọc quần áo của mình, lấy ra một sợi vải thô màu trắng, nhét vào trong miệng hắn, "Cắn cái này, tránh cho cắn đầu lưỡi mình bị thương."

Sau nửa canh giờ, rãnh bụng nứt ra một nửa, đã có thể thấy dịch thai màu trắng sữa có tia máu, Quân Hạ cảm thấy lòng sạch sẽ hút nước, đặt ở phía dưới rãnh bụng đã nứt ra của hắn, có dịch chứa máu thai đang tràn ra tới.

Lâm Xước gất gao cắn vải, miệng đã chết lặng vô lực, 0di33xn0dafnl330fys0doon Mai Sóc bung nước sôi nóng bỏng ra ngoài, nhìn đến bụng hắn, "Tam Thiếu, nước vậy ra rồi." Quân Hạ tốt bụng nhắc nhở nàng, nàng để bồn dưới đất, đi tới bên cạnh hắn, đưa tay cầm tay của hắn, giọng nói run rẩy, "Không có việc gì, không có chuyện gì." Cũng không biết là nói cho ai đang nghe.

Hai mắt nàng đỏ lên, Quân Hạ đẩy nàng một cái, "Ngâm kim bạc trong bao quần áo của ta nóng một tý."

"Kim, cái kim?"

"Rất nhỏ, đỡ đề đều dùng, chỉ là để ngừa ngộ nỡ, trợ giúp thai nhi ra ngoài, nhanh đi."

Lại qua hơn nửa canh giờ, vết nứt hoàn toàn mở ra, Mai Sóc ngồi ở bên giường, cầm lấy tay hắn, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn Quân Hạ, "Dùng sức."

Lâm Xước nhắm thật chặt mắt, Mai Sóc cảm giác hắn cầm lấy tay mình cũng đang không ngừng dùng sức, nắm đến mình đau đớn, Quân Hạ dùng kim bạc khẽ kéo vết nứt lớn ra, "Dùng sức, đầu đi ra."

Lâm Xước chỉ có cảm giác hơi sức đời này mình đều dùng hết, lúc sắp muốn mệt là rồi, giọng Quân Hạ vui mừng vang lên, "Ra rồi, là con gái." Ông nhanh chóng cầm cây kéo còn ở trong nước nóng qua, cắt đứt cuống rốn.

Hắn nhắm mắt lại, thở phào một cái.

"Tam Thiếu, người ôm một chút."

Trẻ mới sinh nhăn nhúm nhắm chặt mắt trong tả lót, trên đầu mọc ra một chút xú tóc màu vàng nhạt mềm mại, trên mặt còn có ứ máu màu đỏ tạo thành sau khi đè ép, Mai Sóc đứng lên, vươn tay, Quân Hạ đang muốn đưa tới, thì thấy nàng chớp mắt, thân thể nhắm về phía trước, "Tam Thiếu."

Bịch một tiếng, Lâm Xước vội vàng mở mắt ra, thiếu chút nữa rớt xuống từ trên giường, "A Sóc."

Trẻ mới sinh trong tả lót cũng bắt đầu lớn tiếng khóc, Quân Hạ đỡ khóc đỡ cười, "Không có việc gì không có việc gì, người nằm đi, nàng ngất xỉu rồi lát nữa sẽ tỉnh lại."

Lâm Xước lo lắng nhìn nàng, Quân Hạ ôm tả lót, "Vết nứt đã khép lại, có điều hoàn toàn tốt lên nhiều còn phải ở cữ xong, ta sẽ ở lại chờ người ở cữ xong." Hắn nhét tả lót vào trong ngực Lâm Xước, hắn mệt mỏi ôm thứ mềm nhũn này, giống như vật nhỏ không có trọng lượng, hốc mắt ảm ướt đột nhiên muốn khóc.

Quân Hạ đỡ Mai Sóc lên, "Thật ra thì ta không ngờ nàng lại có thể chịu đựng được đến hiện tại, trước đó ta thấy ánh mắt của nàng cũng đã bắt đầu không bình thường, nấu xong nước ta đã dự đoán nàng sẽ ngất đi."

***

"Mau trở về đi thôi, người mới vừa ở cữ xong, không nên trúng gió."

Mai Sóc kéo chặt áo to trên người của hắn, Quân Hạ lên xe ngựa, Lâm Xước lớn tiếng nói, "Ông nói cho nãi nãi, ngày lễ ngày tết chúng ta có rãnh sẽ đi về thăm bà, cùng với Bạn Nhi. A Sóc, người nói đúng không?"

"Hừ."

"Nàng đồng ý rồi." Hắn cười nói với Quân Hạ vén rèm lên thò đầu ra.

Mai Sóc kéo hắn trở về nhà, cục cưng trong giường trẻ con đột nhiên bắt đầu khóc, Mai Sóc cầm lên bình nhỏ trên bàn đi lên trước nhét vào trong miệng bé, "Qua một thời gian ngắn nữa, cũng không cần cho bé uống sữa dê bò rồi, đổi chút nước com bát cháo gì đó, ta lại hầm chút canh cá."

"Ừ." Hắn đứng ở trước giường trẻ nít, vươn tay treu chọc bé, cục cưng ngậm bình nhỏ, con người trong suốt vui vẻ đuổi theo tay của hắn.

"A Sóc, mới vừa rồi người thật sự là đồng ý, có đúng hay không?"

Thật lâu, nàng rớt cuộc ừ một tiếng. Cục cưng cũng uống no rồi, làm cái nấc nho nhỏ, giống như là đang phụ họa lời mẫu thân nói, Lâm Xước cười ôm bé, một tay ôm thân thể của bé, một tay cẩn thận nâng đầu của bé, "Bạn Nhi thật biết nghe lời."

Xe ngựa của Quân Hạ ra khỏi thôn Tây Hà, ông bỏ rèm xuống, trong lòng thầm nghĩ, lần này, Mai An coi như là đặt đúng bảo bối rồi, bà bảo mình đi đến đỡ đẻ cho thịt đầu quả tim trong lòng nàng, Mai Sóc thiếu hai cái nhân tình một lớn một nhỏ yêu nhất của nàng, làm sao còn sẽ không nhả ra? Có điều sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế, nếu không đâu cần lần quần nhiều đường quanh co như vậy, mà có thể tận hưởng thiên luân (niềm vui quan hệ gia đình).

***

Lại đến mùa xuân hàng năm, cỏ mọc chim bay, thời tiết ẩm không khí trong sạch, Lâm Xước đẩy xe gỗ nhỏ đi ở bên hồ, hai chân cục cưng Mai Bạ vươn ra từ phía dưới ghế ngồi, không ngừng đá chân nhỏ, một tay nắm một tượng rối gỗ, một tay chỉ về liễu rủ bên hồ, "Ê a nha."

"Nha nha, gọi ê a nha cũng không cho con chơi tơ liễu, ngày đó làm cho trên giường trong nhà khắp nơi đều có, cẩn thận nương lại đánh mông con." Hắn cúi người xuống, "Còn liên lụy ta cũng bị nàng đánh rầm."

Hắn đẩy xe gỗ nhỏ về nhà, còn chưa đi đến đã thấy chờ ở cửa phòng là một đám lớn mười mấy cô gái ăn mặc xa hoa, cửa phòng đóng chặt, cô gái đi đầu kia vừa thấy được hắn thì mừng rỡ chào đón, "Tam Thiếu quân."

Hắn sững sốt một chút, "Cái gì? Các người tìm ai?"

"Nha nha."

"Tam Thiếu quân, chúng ta tìm Tam Thiếu, nàng có ở nhà không?"

"A, A Sóc, nàng đi ra ngoài đánh cá rồi, các người có chuyện gì không?"

Cô gái đi đầu kia nghe thấy nàng không có ở đây, chẳng những không có thất vọng, ngược lại liếc mắt nhìn nhau với cô gái sau lưng, mặt hiện lên mừng rỡ, thờ dãi nói: "Không đời gặt Tam Thiếu quân, hôm nay chúng ta đến đây là có một chuyện muốn cầu xin."

"Cầu xin? Nghiêm trọng như thế."

"Nha nha nha." Cục cung Mai Bạt không ngừng đá chân, bắt nắn lực chú ý của phụ thân không có ở trên người mình, đưa tay cầm con rối khẽ ném, đập ngay ở trên người cô gái đó, rơi xuống đất.

Cô gái kia nhặt lên con rối này, sờ ở trong tay, cảm giác thật là trơn, cúi đầu nhìn, là một tượng gỗ con thỏ, ngay cả cọng lông, chòm râu, móng tay cũng khắc ra từng chút một, điều khắc chạm trở lổ tai dài, nhìn kỹ tới chỗ nhỏ như vậy lại còn khắc hai gốc hoa mai.

Nàng ngồi xổm người xuống cười trả lại tượng rối gỗ cho cục cung, trong lòng âm thầm than thở, Mai Tam thiếu quả nhiên là Mai Tam thiếu, tượng gỗ giá trị liền thành thì làm rối cho đứa bé nhà mình chơi.

"Tam Thiếu quân, thật ra là như vậy, tiểu thư nhỏ nhà ta lập tức đầy một tuổi, chủ tử nhà ta vô cùng thương tiểu thư nhỏ này, đặc biệt vì nàng làm trăm bàn tiệc cơ động, thâu đêm suốt sáng ba ngày không nghỉ, lần này đặc biệt phái ta tới là muốn xin Tam Thiếu điều khắc một bức tranh ngũ nữ đưa phúc."

Không đợi Lâm Xước đáp lại, nàng nói tiếp: "Thân thể tiểu thư nhà ta không tốt lắm, đây là vì cầu phúc cho nàng, Tam Thiếu quân, xem ở trên phần tình sâu với ái nữ (con gái ruột), mong rằng người có thể nói với Tam Thiếu." Đôi tay nàng dâng lên bức tranh.

Hắn cúi đầu, cục cung Mai Bạt đang ngửa đầu lên, thấy phụ thân mình đang nhìn mình, lập tức nhếch miệng cười lên, khoe miệng chảy xuống một chút nước miếng, hắn vuốt vuốt tóc mềm mại của cục cung, "Được."

Chỉ tốt mới vừa nói ra, trên mặt cô gái kia mừng rỡ mới vừa tràn ra, một giọng nói truyền đến, "Được cái gì?" Lâm Xước giương mắt, chỉ thấy một tay nàng xách giỏ cá, ống quần bị ướt nhẹp trước sau như một, vền đến trên bắp chân, hai con bạch kiên điều bay quanh quần ở trong tầng trời thấp.

"A Sóc, người trở lại." Hắn cong lên hàng mi nét mảy, đám cô gái kia giống như là không thấy Mai Sóc, quay đầu bước đi, Lâm Xước không hiểu nắm bức tranh trong tay, "Các người không phải tìm A Sóc sao?"

"Được rồi, vào đi thôi." Cửa vì xe gỗ nhỏ của cục cung Mai Bạt đặc biệt làm một cái xuống dốc, Lâm Xước đẩy bé đi vào, Mai Sóc đóng cửa lại, "Người lại đồng ý cái gì?"

"Cái này." Hắn đưa bức tranh cho nàng, "Nàng ấy nói cục cung kia lập tức tròn tuổi, thân thể không tốt, là khắc cầu phúc, ta nghĩ tới Bạt Nhi cho nên liền....." Hắn cúi đầu, "A Sóc, người không thích ta đồng ý?"

"Không có." Nàng đề bức họa xuống, hôn hôn trán hắn, "Làm sao ta lại không biết tính tình của người, tại người mềm như vậy, trang@ddlqđ@bubble editor còn là cho cục cung lớn cỡ Bạt Nhi, người không đồng ý đó mới lạ."

"Vậy người đồng ý?"

"Ừ." Nàng cười lấy lại bức họa, "Người mở miệng, ta tự nhiên sẽ đồng ý." Nàng đột nhiên đi tới cửa kéo cửa phòng ra, "Nghe được, có thể đi được rồi?"

"Tam Thiếu." Nàng kia lấy lòng cười chấp tay, vung tay lên về phía sau, một đám người đi tới phía cửa thôn, ở cửa thôn phóng người lên ngựa, "Một người mười lượng bạc, thiếu nợ ta, nhớ cho kĩ. Ta đã sớm nói, tìm Mai Tam thiếu là vô ích, phải tìm chính quân của nàng, một câu nói sẽ quyết định toàn bộ....."

Lời chưa xong đã tung bay ở trong tiếng vó ngựa dần dần đi xa, nước hồ Tây Hà hiện ra sóng nước trong veo không đổi, dưới trời chiều có mấy đuôi cá nhảy ra mặt nước, cái đuôi vẩy ra bọt nước, hiện ra ánh vàng chói mắt ở dưới ánh tà chiều.

Bài hát của ngư dân ca muộn, ven hồ khói bếp lên, mùi thơm ngát lượn lờ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ngoại Truyện

1. Triều Dương Như Cẩm (một) (1)

Đình đài thủy tạ giữa hồ, nằm ở trên bình đài (giàn giáo, đài phăng) bắt ngang mặt nước, hành lang trải ra chằng chịt, trên hành lang đặt bồn cảnh bốn mùa, ngay trên hành lang ở giữa đình bát giác và đình hoa mai, một thiếu niên ngồi ở trên lan can mặt hướng ra bên ngoài, một tay ôm chỗ nhô ra của lan can bên cạnh.

Góc đình của đình hoa mai, trên xà nhà chéch dưới mái cong bố trí ổn thoả một tổ chim én, hôm qua bọn người làm muốn đánh rơi, bị tiểu công tử Tô Cẩm cản trở, vì vậy tổ chim én này ổn định nhà ở trên đình hoa mai Tô gia.

Thiếu niên kia chính là bản thân Tô Cẩm, hần lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Tô khê đình thượng thảo mạn mạn, thủy ý Đông Phong thập nhị lan. Yển tử bất quy xuân sự vẫn muộn, nhất đình yên vũ hạnh hoa hàn vô liễu*."

(Trên đình suốt tô cỏ mệnh mông, ai ý gió đông mười hai sắp tàn. Chuyện Én không về xuân muộn, bãi bồi mưa bụi hoa hạnh lạnh lẽo buồn chán)

Truyền đến từ sau lưng một đợt cười nói: "Sao ta không nhớ rõ phía sau bài thơ này còn có hai chữ buồn chán. Cẩm Nhi, chẳng lẽ là ta nhớ sai rồi?"

Tô Cẩm nhảy xuống lan can, quay người lại đi nghênh đón về phía cô gái, lời kéo tay của nàng, "Tỷ tỷ, ta sắp buồn chết, tỷ hãy để cho ta ra ngoài chơi đi."

Cô gái kia có lẽ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cả người lộ ra một cổ hơi thở chừng chắc an bình, dáng dấp giống đến mấy phần với Tô Cẩm, "Đi ra ngoài cũng có thể."

"Thật sự?"

"Dẫn thêm mấy người."

"Được."

Tô Chức khê nghiêng mặt sang bên cạnh, nói với một người trong hai cô gái đi theo phía sau: "Tô Triều, ngươi hãy theo đệ đệ ta, làm người hầu của hắn, sau này phụ trách bảo vệ an toàn của hắn."

Cô gái kia chợt giương mắt, "Đại tiểu thư." Tô Cẩm nhìn nàng, "Trước kia dường như ta chưa từng thấy nàng, nàng là người mới tới?"

"Ừ, hai ngày trước mới vừa mướn vào, công phu của nàng không tệ, đi theo đệ ta cũng yên tâm một chút." Nàng vỗ vỗ vai đệ đệ mình, ý là bảo hắn yên phận một chút, "Đừng đi ra quá lâu, sớm trở lại chút."

"Vâng, ta biết rõ."

Nàng dẫn theo một người hầu khác rời đi, để lại Tô Triều vẫn nhìn bóng lưng của nàng, nhìn qua rất là bất đắc dĩ.

"Ngươi tên là Tô Triều?"

"Dạ, Tô Triều chính là tiểu nhân, tiểu công tử có dặn dò gì?"

Tô Cẩm xoay người, đi tới trước người của nàng, đối diện nàng, "Tỷ tỷ ta đã đi mất bóng rồi, ngươi còn nhìn chăm chăm bên kia làm gì? Ngươi đối với chủ tử đều trung thành như vậy sao?" Nửa câu cuối cùng này mang theo mơ hồ châm chọc, "Thật ra thì ngươi không muốn đi theo ta cũng không có việc gì, ta sẽ đi nói với tỷ tỷ, đổi cho ngươi trở về."

"Không phải không phải, tiểu công tử nói gì vậy, có thể đi theo tiểu công tử, ta đây là mừng rỡ choáng váng rồi." Nàng lau mồ hôi, đây chính là đệ đệ bảo bối của Tô Chức, làm sao nàng đắc tội nổi.

"Được rồi, tạm thời tin ngươi." Hắn từ trên hành lang giữa hồ đi tới bên bờ, đi tới viện của mình, Tô Triều đi theo phía sau hắn, "Tiểu công tử, ngươi muốn ra ngoài, là muốn đi đâu đây?"

"Trần Dương Lâu."

***

Thành Phượng Dương, lời đồn đãi bởi vì ở trong rừng ngoài thành Phượng Dương ba mươi dặm, từng có Thanh Phượng trì ngự, mỗi ngày giương cánh cho nên được đặt tên này. Mười mấy đời trước có một vị đế vương tuần du đến đây, cho rằng tên thành trì này quá mức bá đạo lại tổn hại hoàng uy, muốn đổi tên cho thành trì này. Nhưng mà truyền thuyết Thanh Phượng bồn nhạt đã sớm đi sâu vào lòng người, dân chúng cho rằng

hành động lần này sẽ đắc tội Linh Thú, dâng vạn danh thư, vì vậy vị đế vương kia xây trấn Dương Lâu này, ý do trấn này khí phách.

Mấy trăm năm qua trải qua ba lượt tu sửa, trấn Dương Lâu hôm nay có chiều cao bốn tầng, cột nhà toàn bộ lầu đều dựa vào mộng nối tiếp, không cần một đinh, kẹp đóng ở trong mà vững như bàn thạch, mái cong dựng đứng, lưng dựa núi Linh Nguyệt ngoài thành cùng với đình Lâm Nguyệt trong núi xa chiếu rọi lẫn nhau.

Trấn Dương Lâu này cũng không tính là một tòa tửu lâu (quán rượu) thực chất về mặt ý nghĩa. Sau xà nhà, bức tranh trên vách khắc truyền thuyết Phụng Dương, trên ban công tuy rằng sắp đặt các ghế ngồi mẫu mực nhưng mà giá cả của rượu và thức ăn đắt đỏ, không chỉ là gấp mười lần quán rượu bình thường, đa số người đến trấn Dương Lâu chỉ vì dạo chơi thưởng thức, trừ người phú quý, đều sẽ không dùng bữa ở chỗ này.

Có điều hôm nay, trên tầng lầu thứ tư của trấn Dương Lâu ngồi đầy khách khứa, không chỉ có nhà các đều đây, người đứng ở nội đường cũng đặc biệt chen chúc.

Tô Triều liếc nhìn người phía trước đạp lên trên thang lầu, ngược lại tâm trạng đang thảm đạm, còn tưởng rằng tiểu công tử này thoát nhìn mềm mại yếu ớt, ra ngoài không bao lâu nữa sẽ kêu mệt, không ngờ ba người dùng bước chân thay xe đi tới khoảng một canh giờ, hắn lại đạp lên bậc đài cũng là từng bước có tiếng, ngược lại không nhìn ra thể lực tiểu công tử này rất tốt.

Tô Cẩm kinh ngạc nhìn đầu người đồng đức, "Sao hôm nay lại có nhiều người như vậy? Tiểu Chấn, ngươi chen vào xem một chút là chuyện gì?"

Tiểu thị này gạt đầu chen vào đám người, hắn quay đầu lại, đúng lúc thấy Tô Triều ngược mắt nhìn bức chạm khắc trên vách, "Rất đẹp nhỉ, những điều về này là sau lần tu sửa ba năm trước đây mới có, lần đầu tiên ta thấy cái này cũng nhìn ngầy người, chưa từng thấy điều về tinh xảo như vậy."

Tô Triều nhếch môi, "Ta là đang hoài niệm." Lần đó lão đại nhận chuyện làm ăn, lão tam biết nàng muốn điều khắc bức chạm khắc lượn quanh lầu một vòng như vậy, còn tức giận đến dùng đao đập người. Nàng nhớ không lầm, sau lưng cột hành lang bên trái còn có vết trầy bị nàng ấy đập ra.

Hắn đang không hiểu, Tiểu Chấn chen ra ngoài từ trong đám người, "Tiểu công tử, là có người bao hết tầng lầu thứ tư này."

" Bao hết rồi hả?"

"Đúng, hai tài nữ lớn của thành Phụng Dương chúng ta so tài ở chỗ này, những người này đều là đến xem đấu."

"Thế tỷ....."

"Đại tiểu thư đang ở bên trong, là Triệu Bạch Ba kia bao hết lầu bốn này, hơn nữa đặt chiến thiếp với đại tiểu thư."

"Triệu Bạch Ba, hừ, bại tướng dưới tay tỷ tỷ, làm sao còn dám đến?"

"Tiểu công tử, lần này nàng ta nhất định là có chuẩn bị mà đến, báo lại thù lần trước."

"Ta cũng đi xem một chút, Tô Triều."

"Tiểu công tử."

"Dọn ra chỗ cho ta."

"Tiểu công tử, chỗ này tiểu nhân chen chúc, thuộc hạ vừa vặn biết chỗ xem cuộc chiến tuyệt đẹp, chỉ là không biết tiểu công tử có ngại cao hay không?"

"Ta đương nhiên không sợ."

Nàng đưa tay kéo hông của hắn qua, nhẹ nhàng nhảy vọt mấy cái lên xà ngang kia, lặng yên không một tiếng động, giữa điều về đang có một góc ngã ba cách ngang, nàng buông tay ra, "Đắc tội, tiểu công tử."

Ở phía dưới, Tiểu Chấn mờ lớn mắt, người hầu này lại ôm tiểu công tử chính là đi lên rồi.

Tô Cẩm ngẩn ra, vừa cúi đầu, quả nhiên ở trên cao nhìn xuống cũng thấy được rất rõ ràng hai nhóm đội ngũ tỷ tỷ mình và Triệu Bạch Ba kia, "Tỷ tỷ nói không sai, công phu của ngươi thật là khá."

"Quá khen, cũng chỉ là mượn chút lực, từ nhỏ đã không có tác dụng gì, cho nên cũng chỉ có thể làm hộ vệ cho người ta."

"Tô Triều."

"Hả?"

"Ngươi không cần phải giả bộ ở trước mặt ta, ngươi lừa gạt được tỷ tỷ, lại chưa hẳn lừa gạt được ta."

Nàng cương cứng một chút, "Tiểu công tử cho rằng ta đang giả bộ cái gì?"

"Người vẫn không phải là tính tình như vậy, cần gì giả bộ ngoan ngoãn biết điều?"

"Vậy tiểu công tử cho rằng ta nên là tính tình gì?"

Tô Cẩm lắc đầu, "Người từng nghe nói con chuột trộm dầu?"

"Đĩ nhiên, sát chiều trong cờ vây cạnh góc, lấy hai điểm chặn đối phương..."

"Ngừng, ngừng, ta không phải là nói cái này với người. Ta chính là nói con chuột đi trộm dầu uống..., kết quả rơi vào trong bình dầu, bốn chân dính đầy dầu, cũng không leo lên nổi nữa, đang sống bị chết chìm ở trong dầu rồi."

"Tiểu công tử nói cái này làm gì?"

Tô Cẩm cười cô ý tiến tới bên tai nàng, "Người có thể còn trơn trượt hơn so với dầu kia."

Hắn vừa dứt lời thì nghe thấy một giọng cao phía dưới, "Đã như vậy, thế thì mời Tô tiểu thư và Triệu tiểu thư mỗi bên lấy đá làm đề về một bức tranh, hạn thời gian một nén nhang."

Tô Cẩm nghiêng đầu, "Sao tỷ tỷ lại về một vài Sơn Thủy?" Lại quay đầu đi, thờ dãi, "Tuy rằng tích cách Triệu Bạch Ba này đáng ghét, có điều về kỳ thạch này ta không thể không nói là khá tốt."

"Sơn có Sơn Thủy, vậy thì có núi đá, thiên nhiên tự sinh, trên ý cảnh chẳng phải là tốt hơn thường thức những thứ đá kia?"

"Tô Triều, người xem những người này đều là người nào?"

Nàng giương mắt quét một vòng, "Xem nào nhiệt?"

"Có thể chứ, người noi này nếu không phải là Nhị Thế Tổ (con ông cháu cha) không lo ăn uống, nếu không phải thứ gọi là mặc khách tự cho mình là phong nhã. Người cảm thấy ở trong mắt bọn họ sẽ là núi đá của tỷ tỷ đẹp, hay là mấy thứ đòi mỗi lưu ly mã não gì kia của Triệu Bạch Ba đẹp?"

"Tiểu công tử." Tô Triều nâng lên khóe môi, "Thật ra thì nói riêng về kỹ xảo vẽ tranh, Triệu Bạch Ba chưa chắc thua cho đại tiểu thư."

Tô Cẩm lườm nàng một cái, không nói thêm gì nữa, một nén nhang rất nhanh cháy hết, Tô Chức để bút xuống, lại là một bức ngắm cảnh núi Linh Nguyệt, "Tỷ tỷ lấy cảnh ngay tại chỗ này, núi đá lồm chồm hạ bút thành văn, chẳng lẽ không sánh được nàng ta?"

"Tiểu công tử, ta cũng chưa nói là đại tiểu thư vẽ không đẹp, ta chỉ nói là kỹ xảo vẽ tranh của Triệu Bạch Ba cũng không kém."

Sau một chốc, Triệu Bạch Ba cũng ngừng bút, hai bức vẽ cùng treo lên, nàng ta vẽ lên là hai kỳ thạch, "Đá thứ nhất tên Ngọc Sùng, đá Điền Hoàng, vân da như da thịt mỹ nhân, đỉnh ngậm chu sa, như chu sa Lạc Hà. Đá thứ hai tên Thập Nhại, đá Thọ Sơn, màu sắc như nước trời hợp một, xanh thắm hơn xanh, giống như nham thạch bay xuống đất nổ tung."

Phía dưới một vùng tiếng khen đẹp, Tô Chức nhếch môi cười yếu ớt, "Bức tranh này của Triệu tiểu thư, quả nhiên không thể bao hàm lời nói và thời gian so với tháng trước, là tại hạ khinh địch, ở chỗ này bái phục chịu thua."

Tô Cẩm bắt nắn xùy một tiếng, Tô Triều ổn định thân thể lắc lư của hắn, "Tiểu công tử, chúng ta ở trên xà nhà, người cẩn thận một chút. Lại nói, hai tôn thạch của Triệu Bạch Ba này, một tảng vân da, một tảng hình thái, có thể vẽ cẩn thận tỉ mỉ như thế, giống như đá thật ở trước mặt. Thật sự là hiếm thấy, nhất là màu sắc này, thật sự là xứng đáng hai chữ kinh diễm. Chính người bình tĩnh mà xem xét, cảm giác toàn bộ so với bức tranh kia của tỷ tỷ người," Nàng nho nhỏ giọng, "Đúng là đẹp hơn một chút."

Nàng hơi cúi đầu, nhìn Tô Chức và Triệu Bạch Ba này mỉm cười chấp tay, mời vào nhà các ngồi uống rượu, thua cho người trước lại vẫn có khí phách như vậy, quả nhiên không hổ là người mà nàng xem trọng

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Triều Dương Như Cẩm (Một) (2)

"Tô Triều."

"Tiểu công tử." Nàng lấy lại tinh thần, "Có chuyện gì sao?"

"Tại sao người dùng ánh mắt ấy nhìn tỷ ta?"

"Ánh mắt gì?"

"Đừng cho là ta không thấy, loại vẻ mặt giống như là sâu rượu bị người đặt lệnh cấm rượu nửa tháng không được uống rượu, trong lúc bất chợt thấy một vò rượu ngon đặt trước mắt kia."

"Tiểu công tử, người nhìn sai rồi. So tài kết thúc rồi, để thuộc hạ mang người đi xuống."

Đám người đã lui đi không ít, nàng mang theo hấn rơi xuống đất ở trong góc. Tô Cẩm vừa chạm đất, bèn đi về phía trước đài vừa nãy Tô Chức và Triệu Bạch Ba vẽ tranh, mấy người đang dọn dẹp. "Đợi chút."

"Vị tiểu công tử này, có dặn dò gì?"

"Mới vừa rồi, thuốc màu vị Triệu tiểu thư kia dùng để vẽ tranh, có thể cho ta không?"

Những người kia nhất thời khó hiểu, vốn đang muốn đi rửa đồ đạc, không biết hấn muốn làm cái gì, thuận tay đưa đĩa sứ đựng thuốc màu cho hấn. Tô Cẩm nhận lấy nhìn kỹ qua, những thuốc màu kia đều là dạng keo, lúc vẽ tranh gặp nước đã biến đổi. Hấn rút ra một miếng khăn trắng sạch sẽ, gói hết lại những thuốc màu kia.

Tô Triều đi theo phía sau hấn, "Tiểu công tử, người muốn làm gì?"

"Không phải là người nói nàng ta vẽ sắc màu đẹp sao, vậy thì ta mang về xem một chút, rốt cuộc là nàng ta dùng thuốc màu gì."

***

Tô Cẩm ngồi ở trước bàn đọc sách trong khuê phòng của mình, miếng khăn trắng kia mở ra ở trước mặt, dùng một cây bút lông nhỏ dài chấm nước tô một chút xú ở trên giấy Tuyên Thành, "Quả nhiên sắc màu càng thêm nồng đậm phong phú so với thuốc màu bình thường."

"Tiểu công tử nhìn ra được bên trong là bỏ thêm cái gì?"

Hấn lắc đầu, "Chỉ là, Tiểu Chấn, người cảm thấy Tô Triều đó có chút không bình thường hay không?"

"Cái gì không bình thường?"

"Thật ra thì ta cũng không biết, chẳng qua ta cảm giác nàng giấu diếm chúng ta rất nhiều việc. Người nói, nàng có phải là gian tế do bố phường khác phái tới, muốn tẩy máy tay chân bên trong vãi vốc của chúng ta, hoặc là trộm cách điều chế thuốc nhuộm của chúng ta hay không?"

"Tiểu công tử, vậy người dự định làm sao bây giờ?"

"Không làm gì cả, dù sao nàng cũng là người hầu của ta, người nói đúng hay không?" Tô Cẩm tiếp tục dùng dao găm nhỏ cắt ra những thứ thuốc nhuộm động lại kia, khéo môi mỉm cười, Tiểu Chấn không hiểu nhìn hấn.

Trong viện ngoài phòng, Tô Triều đang ngồi ở trên hành lang, bỗng chốc cảm thấy rung mình một cái, ở thời gian tháng năm này liên tục nhảy mũi vài cái.

***

"Gần đây mùa mưa phùn, mưa dầm liên miên, ta muốn đi Chức Cẩm phường tra phòng kho, tránh cho đến lúc đó mặt tường thấm nước phá hủy tất cả gấm vóc vãi vóc." Tô Chức đi qua từ hành lang thủy tạ, Tô Triều đang ngồi ở trên đình bát giác này, xa xa nhìn nàng rời đi, một tay nắm một vò rượu, trong tổ chim yến dưới góc đình đúng lúc mới vừa áp nở một ổ chim non, ngược đầu há to miệng kêu lớn.

"Tô Triều, người xuống đây."

Nàng quay người lại, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, một tay dùng tay áo lau miệng, những ngày qua bị hấn sai bảo đủ thảm, thật vất vả tìm được một chỗ nghỉ ngơi, không ngờ tiểu công tử này mất tinh như thế, vẫn bị hấn thấy.

"Tiểu công tử, chuyện gì?"

"Ta muốn đến Chức Cẩm phường, người đi theo ta."

"Được." Nàng để xuống vò rượu nhảy xuống, Tô Cẩm giương mắt nhìn đình một chút, "Rượu của ngươi cứ quăng như vậy?"

"Quay về có thể trở lại uống."

"Mấy ngày nay, mưa nói rơi là rơi xuống."

"Vậy thì gom góp giữ lại nước mưa, ta cùng uống." Nàng bước nhanh chân, ngược lại Tô Cẩm đi theo phía sau nàng, nghiêng cổ một chút, nhìn thế nào, nàng cũng không giống như là người hầu. Nhưng mà mấy ngày nay, hắn cũng không cảm thấy nàng là gian tế mà bổ phùng khác phái tới. Mỗi lần bảo nàng đi Chúc Cẩm phùng cũng không thấy nàng có khác thường gì, ngoại trừ có một chút, hắn cảm giác không bình thường.

Hắn đuổi theo mấy bước, "Ngươi nhớ điệu bộ hôm đó của Triệu Bạch Ba và tỷ tỷ, ngươi còn nói màu sắc của nàng ta vô cùng tốt?"

"Nhớ, thế nào?"

"Ta thử thật lâu, rốt cuộc phát hiện là trong thuốc màu nàng ta thêm vào a giao (keo)."

"Đó là thứ gì?"

"Vật trang điểm vẽ lông mày, dùng để dán lông mày, hoa điểm giữa trán, gặp nóng sẽ tan ra, tính dính cực tốt, gặp nước thì sẽ tan." Hắn cuốn cuốn tay áo, "Ta từng nghĩ, sở dĩ bức vẽ của Triệu Bạch Ba màu sắc đẹp lên, cũng là vì tăng thêm a giao. Như vậy, chúng ta cũng có thể thử một chút bỏ thêm cái này ở trong thuốc nhuộm, nói không chừng màu sắc vải vóc nhuộm ra cũng sẽ càng thêm phong phú sáng rõ."

"Nghe vào không tệ, vậy ngươi muốn nói cho đại tiểu thư không?"

"Tạm thời chưa, ta thử qua trước, đợi đến khi thành công, ta sẽ cho tỷ tỷ một niềm vui bất ngờ, ngươi giúp ta."

"Dĩ nhiên."

Chính là chỗ này, mỗi lần nhắc tới tỷ tỷ, ánh mắt của nàng đều sẽ phát sáng có chút không bình thường.

***

"A giao gặp nóng tan ra sẽ có tính dính, bây giờ chúng ta làm tan trong nước lạnh, lại thêm vào trong thuốc nhuộm đi." Tô Cẩm cũng chấp tay sau lưng đứng ở một bên, một ngón tay chỉ lỗ mũi Tô Triều, "Ta nhuộm à?"

"Nói nhảm, nơi này còn có những người khác sao?"

"Tiểu công tử, Chúc Cẩm phùng của ngươi đây nhiều thợ nhuộm như vậy, tại sao muốn ta nhuộm?"

Hai người chọn một thùng nhuộm trong góc xó nhất, chỗ cách sáu chỗ ao nhuộm lớn của Chúc Cẩm phùng xa nhất, không có dấu vết người nào. Nhuộm trong ao nhuộm là màu sắc thường dùng nhất, mà vài thùng nhuộm còn lại thì nhuộm một ít màu sắc vải vóc tương đối ít cần thiết, sử dụng thuốc nhuộm cũng tương đối hơi ít.

"Từ ngươi ra, ta lại không nói cho người khác biết ta muốn thử nhuộm loại thuốc nhuộm này."

"Nhưng mà, ta cũng không biết."

"Ta dạy cho ngươi, ngươi hãy làm theo lời ta nói là có thể."

Hơi thêm lửa đến nóng một nửa, rút củi đốt, Tô Cẩm chọn màu xanh chàm dễ dàng cao cấp, bỏ a giao vào thùng nhuộm, lại bỏ xuống vài vốc màu trắng đã xử lý, "Không phải, ngươi cầm cái kia, ơ kia, không phải cầm như vậy."

"Không đúng, ngươi phải lật úp hết."

Rốt cuộc Tô Cẩm không nhìn nổi, đoạt lấy gậy gỗ trong tay nàng, ở trong vại không ngừng khuấy lên, một tay nắm gậy gỗ kéo thẳng vài vốc, một gậy khác đập dọc theo một đầu đến phía cuối, lại đổi, hai cái tay luân phiên thật nhanh, không ngừng soàn soạt soàn soạt kéo thẳng vài vốc, gỗ, ngâm vào thuốc nhuộm, động tác thật là nhanh nhẹn.

Tô Triều khoanh tay trước ngực đứng ở phía sau nhìn hắn, xem ra thể lực tiểu công tử này đều là luyện ra được như vậy. Công tử khuê tú nhà ai không phải là núp ở trong nhà trải qua cuộc sống thoải mái, thêu thùa hoa, vẽ vẽ tranh, đánh đánh đàn, dạng giống như hắn thật đúng là hiếm thấy. Tuy rằng trong ngày thường đều là công tử được nuông chiều, nhưng thật sự muốn làm lên chuyện, ngược lại cũng không chịu thua.

Tô Cẩm phơi vài lên, xoa xoa đầu đầy mồ hôi, có người sau lưng đưa lên một chén nước, hắn nhận lấy rồi uống, "Tại sao là trà lạnh? Từ đâu tới?"

"A, thợ nhuộm bên kia đều đang nghỉ xả hơi uống trà lạnh, ta vừa vặn đi qua cầm."

"Ta nhuộm vải ở nơi này, người lại lên đi nghỉ ngơi?"

"Dù sao ta lại không giúp được gì."

Hắn uống một hơi hết, ném chén không tới trên người nàng, miệng nhỏ cong lên, mới vừa rồi còn là Tô Tiểu công tử rất già dặn trong nháy mắt lộ hết vẻ nhõng nhẽo, "Người qua bên kia học nhuộm vải, hôm nay phải học xong cho ta."

"Ta học?"

"Chính là người." Hắn đẩy nàng đi tới ao nhuộm gần đó, "Đi theo họ học."

Sáu chỗ ao nhuộm chia ra ở hai bên đại viện này, trái ba chỗ, phải ba chỗ, ở giữa có một đường đi rộng rãi, có điều lối đi nhỏ ở giữa ba chỗ mỗi bên cũng rất hẹp. Tô Triều đứng ở trên hành lang hẹp hẹp đó, nhìn thuốc nhuộm trong ao nhuộm, "Học thế nào rồi?"

Tô Cẩm đang đứng ở trên đất trồng một đầu ao nhuộm khác, bên cạnh có hai người đẩy xe đầy vải vóc màu xanh lá cây đi qua, tâm tư chơi đùa của hắn nổi lên, đi lên trước ngừng chiếc xe kia lại, ôm xuống một xấp vải, đột nhiên ném vải vóc về phía kia, "A, Tô Triều, mau đoạt lấy xấp vải này, đừng để cho nó rơi xuống."

Tô Triều vừa ngẩng đầu, bay người đoạt lấy xấp vải kia, rơi vào một đầu hành lang hẹp kia, trước mặt chính là Tô Cẩm. Nàng vừa rơi ổn, đang muốn đưa vải vóc trong tay cho hắn, thỉnh linh trên bắp chân lại bị người dùng một xấp vải quét ngang đánh qua. Trong tay còn ôm vải, nàng chột đứng không vững, thân thể nghiêng về phía sau, vừa ngã ra sau rơi xuống trong ao nhuộm.

Tô Cẩm trề miệng một cái, nụ cười ẩn hiện. Tô Triều đứng dậy ở trong ao nhuộm, thuốc nhuộm này chỉ đến trên eo nàng, trên mặt trên tóc trên quần áo đều nhỏ giọt thuốc nhuộm màu vàng.

Nàng hí hóp mắt, ngay cả trên lông mi cũng dính vào thuốc nhuộm, ở giữa ao nhuộm kia, nàng đi tới từng bước một về phía bên bờ, mắt khẽ nâng lên, lông mày nhíu lên một bên, khóe môi lại nhếch lên. Tô Cẩm nhìn vào hai mắt của nàng, mặt nạ tan vỡ, hồ ly ra khỏi vỏ bọc vốn nằm trong dự liệu, tại sao đột nhiên cảm thấy hai bên dưới nách gió mát rười rượi, chẳng lẽ chén trà lạnh kia có loại công hiệu này?

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Triều Dương Như Cẩm (Một) (2)

"Tô Triều."

"Tiểu công tử." Nàng lấy lại tinh thần, "Có chuyện gì sao?"

"Tại sao người dùng ánh mắt ấy nhìn tỷ tỷ ta?"

"Ánh mắt gì?"

"Đừng cho là ta không thấy, loại vẻ mặt giống như là sâu rọu bị người đặt lệnh cấm rọu nửa tháng không được uống rọu, trong lúc bắt chợt thấy một vò rọu ngon đặt trước mắt kia."

"Tiểu công tử, người nhìn sai rồi. So tài kết thúc rồi, để thuộc hạ mang người đi xuống."

Đám người đã lui đi không ít, nàng mang theo hắn rơi xuống đất ở trong góc. Tô Cẩm vừa chạm đất, bèn đi về phía trước đài vừa nãy Tô Chức và Triệu Bạch Ba vẽ tranh, mấy người đang dọn dẹp. "Đợi chút."

"Vị tiểu công tử này, có dặn dò gì?"

"Mới vừa rồi, thuốc màu vị Triệu tiểu thư kia dùng để vẽ tranh, có thể cho ta không?"

Những người kia nhất thời khó hiểu, vốn đang muốn đi rửa đồ đạc, không biết hắn muốn làm cái gì, thuận tay đưa đĩa sứ đựng thuốc màu cho hắn. Tô Cẩm nhận lấy nhìn kỹ qua, những thuốc màu kia đều là dạng keo, lúc vẽ tranh gặp nước đã biến đổi. Hắn rút ra một miếng khăn trắng sạch sẽ, gói hết lại những thuốc màu kia.

Tô Triều đi theo phía sau hắn, "Tiểu công tử, người muốn làm gì?"

"Không phải là người nói rằng ta vẽ sắc màu đẹp sao, vậy thì ta mang về xem một chút, rốt cuộc là nàng ta dùng thuốc màu gì."

***

Tô Cẩm ngồi ở trước bàn đọc sách trong khuê phòng của mình, miếng khăn trắng kia mở ra ở trước mặt, dùng một cây bút lông nhỏ dài chấm nước tô một chút xú ở trên giấy Tuyên Thành, "Quả nhiên sắc màu càng thêm nồng đậm phong phú so với thuốc màu bình thường."

"Tiểu công tử nhìn ra được bên trong là bỏ thêm cái gì?"

Hắn lắc đầu, "Chỉ là, Tiểu Chấn, người cảm thấy Tô Triều đó có chút không bình thường hay không?"

"Cái gì không bình thường?"

"Thật ra thì ta cũng không biết, chẳng qua ta cảm giác nàng giấu diếm chúng ta rất nhiều việc. Người nói, nàng có phải là gian tế do bố phòrờ khác phái tới, muốn tẩy máy tay chân bên trong vãi vốc của chúng ta, hoặc là trộm cách điều chế thuốc nhuộm của chúng ta hay không?"

"Tiểu công tử, vậy người dự định làm sao bây giờ?"

"Không làm gì cả, dù sao nàng cũng là người hầu của ta, người nói đúng hay không?" Tô Cẩm tiếp tục dùng dao găm nhỏ cắt ra những thứ thuốc nhuộm động lại kia, khoe môi mỉm cười, Tiểu Chấn không hiểu nhìn hắn.

Trong viện ngoài phòng, Tô Triều đang ngồi ở trên hành lang, bỗng chốc cảm thấy rung mình một cái, ở thời gian tháng năm này liên tục nhảy mũi vài cái.

***

"Gần đây mùa mưa phùn, mưa dầm liên miên, ta muốn đi Chúc Cẩm phòrờ tra phòng kho, tránh cho đến lúc đó mặt tường thấm nước phá hủy tất cả gấm vóc vãi vốc." Tô Chúc đi qua từ hành lang thủy tạ, Tô Triều đang ngồi ở trên đình bát giác này, xa xa nhìn nàng rời đi, một tay nắm một vò rượu, trong tổ chim yến dưới góc đình đúng lúc mới vừa ấp nở một ổ chim non, ngược đầu há to miệng kêu lớn.

"Tô Triều, người xuống đây."

Nàng quay người lại, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, một tay dùng tay áo lau miệng, những ngày qua bị hắn sai bảo đủ thảm, thật vất vả tìm được một chỗ nghỉ ngơi, không ngờ tiểu công tử này mất tính như thế, vẫn bị hắn thấy.

"Tiểu công tử, chuyện gì?"

"Ta muốn đến Chúc Cẩm phòrờ, người đi theo ta."

"Được." Nàng để xuống vò rượu nhảy xuống, Tô Cẩm giơng mắt nhìn đình một chút, "Rượu của người cứ quăng như vậy?"

"Quay về có thể trở lại uống."

"Mấy ngày nay, mưa nói rơi là rơi xuống."

"Vậy thì gom góp giữ lại nước mưa, ta cùng uống." Nàng bước nhanh chân, ngược lại Tô Cẩm đi theo phía sau nàng, nghiêng cổ một chút, nhìn thế nào, nàng cũng không giống như là người hầu. Nhưng mà mấy ngày nay, hắn cũng không cảm thấy nàng là gian tế mà bố phòrờ khác phái tới. Mỗi lần bảo nàng đi Chúc Cẩm phòrờ cũng không thấy nàng có khác thường gì, ngoại trừ có một chút, hắn cảm giác không bình thường.

Hắn đuổi theo mấy bước, "Người nhớ điệu bộ hôm đó của Triệu Bạch Ba và tỷ tỷ, người còn nói màu sắc của nàng ta vô cùng tốt?"

"Nhớ, thế nào?"

"Ta thử thật lâu, rốt cuộc phát hiện là trong thuốc màu nàng ta thêm vào a giao (keo)."

"Đó là thứ gì?"

"Vật trang điểm vẽ lông mày, dùng để dán lông mày, hoa diên giữa trán, gặp nóng sẽ tan ra, tính dính cực tốt, gặp nước thì sẽ tan." Hắn cuộn cuộn tay áo, "Ta từng nghĩ, sở dĩ bức vẽ của Triệu Bạch Ba màu sắc đẹp lên, cũng là vì tăng thêm a giao. Như vậy, chúng ta cũng có thể thử một chút bỏ thêm cái này ở trong thuốc nhuộm, nói không chừng màu sắc vãi vốc nhuộm ra cũng sẽ càng thêm phong phú sáng rõ."

"Nghe vào không tệ, vậy người muốn nói cho đại tiểu thư không?"

"Tạm thời chưa, ta thử qua trước, đợi đến khi thành công, ta sẽ cho tỷ tỷ một niềm vui bất ngờ, người giúp ta."

"Đĩ nhiên."

Chính là chỗ này, mỗi lần nhắc tới tỷ tỷ, ánh mắt của nàng đều sẽ phát sáng có chút không bình thường.

***

"A giao gấp nóng tan ra sẽ có tính dính, bây giờ chúng ta làm tan trong nước lạnh, lại thêm vào trong thuốc nhuộm đi." Tô Cẩm cũng chấp tay sau lưng đứng ở một bên, một ngón tay chỉ lỗ mũi Tô Triều, "Ta nhuộm à?"

"Nói nhảm, nơi này còn có những người khác sao?"

"Tiểu công tử, Chức Cẩm phùng của ngươi đây nhiều thợ nhuộm như vậy, tại sao muốn ta nhuộm?"

Hai người chọn một thùng nhuộm trong góc xó nhất, chỗ cách sáu chỗ ao nhuộm lớn của Chức Cẩm phùng xa nhất, không có dấu vết người nào. Nhuộm trong ao nhuộm là màu sắc thường dùng nhất, mà vài thùng nhuộm còn lại thì nhuộm một ít màu sắc vài vốc tương đối ít cần thiết, sử dụng thuốc nhuộm cũng tương đối hơi ít.

"Trừ ngươi ra, ta lại không nói cho người khác biết ta muốn thử nhuộm loại thuốc nhuộm này."

"Nhưng mà, ta cũng không biết."

"Ta dạy cho ngươi, ngươi hãy làm theo lời ta nói là có thể."

Hơi thêm lửa đến nóng một nửa, rút củi đốt, Tô Cẩm chọn màu xanh chàm dễ dàng cao cấp, bỏ a giao vào thùng nhuộm, lại bỏ xuống vài vốc màu trắng đã xử lý, "Không phải, ngươi cầm cái kia, ơ kia, không phải cầm như vậy."

"Không đúng, ngươi phải lật úp hết."

Rốt cuộc Tô Cẩm không nhìn nổi, đoạt lấy gậy gỗ trong tay nàng, ở trong vại không ngừng khuấy lên, một tay nắm gậy gỗ kéo thẳng vài vốc, một gậy khác đập dọc theo một đầu đến phía cuối, lại đổi, hai cái tay luân phiên thật nhanh, không ngừng soàn soạt soàn soạt kéo thẳng vài vốc, gỗ, ngâm vào thuốc nhuộm, động tác thật là nhanh nhẹn.

Tô Triều khoanh tay trước ngực đứng ở phía sau nhìn hẩn, xem ra thể lực tiểu công tử này đều là luyện ra được như vậy. Công tử khuê tú nhà ai không phải là núp ở trong nhà trải qua cuộc sống thoải mái, thêu thùa hoa, vẽ vẽ tranh, đánh đánh đàn, dạng giống như hẩn thật đúng là hiếm thấy. Tuy rằng trong ngày thường đều là công tử được nuông chiều, nhưng thật sự muốn làm lên chuyện, ngược lại cũng không chịu thua.

Tô Cẩm phơi vài lên, xoa xoa đầu đầy mồ hôi, có người sau lưng đưa lên một chén nước, hẩn nhận lấy rồi uống, "Tại sao là trà lạnh? Từ đâu tới?"

"A, thợ nhuộm bên kia đều đang nghỉ xả hơi uống trà lạnh, ta vừa vận đi qua cầm."

"Ta nhuộm vài ở nơi này, ngươi lại lên đi nghỉ ngơi?"

"Dù sao ta lại không giúp được gì."

Hẩn uống một hơi hết, ném chén không tới trên người nàng, miệng nhỏ cong lên, mới vừa rồi còn là Tô Tiểu công tử rất già dặn trong nháy mắt lộ hết vẻ nhõng nhẽo, "Ngươi qua bên kia học nhuộm vài, hôm nay phải học xong cho ta."

"Ta học?"

"Chính là ngươi." Hẩn đẩy nàng đi tới ao nhuộm gần đó, "Đi theo họ học."

Sáu chỗ ao nhuộm chia ra ở hai bên đại viện này, trái ba chỗ, phải ba chỗ, ở giữa có một đường đi rộng rãi, có điều lối đi nhỏ ở giữa ba chỗ mỗi bên cũng rất hẹp. Tô Triều đứng ở trên hành lang hẹp hẹp đó, nhìn thuốc nhuộm trong ao nhuộm, "Học thế nào rồi?"

Tô Cẩm đang đứng ở trên đất trồng một đầu ao nhuộm khác, bên cạnh có hai người đẩy xe đầy vài vốc màu xanh lá cây đi qua, tâm tư chơi đùa của hẩn nổi lên, đi lên trước ngừng chiếc xe kia lại, ôm xuống một xấp vài, đột nhiên ném vài vốc về phía kia, "A, Tô Triều, mau đoạt lấy xấp vài này, đừng để cho nó rơi xuống."

Tô Triều vừa ngẩng đầu, bay người đoạt lấy xấp vài kia, rơi vào một đầu hành lang hẹp kia, trước mặt chính là Tô Cẩm. Nàng vừa rơi ổn, đang muốn đưa vài vốc trong tay cho hẩn, thỉnh linh trên bắp chân lại bị người dùng một xấp vài quét ngang đánh qua. Trong tay còn ôm vài, nàng chột đứng không vững, thân thể nghiêng về phía sau, vừa ngã ra sau rơi xuống trong ao nhuộm.

Tô Cẩm trề miệng một cái, nụ cười ẩn hiện. Tô Triều đứng dậy ở trong ao nhuộm, thuốc nhuộm này chỉ đến trên eo nàng, trên mặt trên tóc trên quần áo đều nhỏ giọt thuốc nhuộm màu vàng.

Nàng híp mắt, ngay cả trên lông mi cũng dính vào thuốc nhuộm, ở giữa ao nhuộm kia, nàng đi tới từng bước một về phía bên bờ, mắt khẽ nâng lên, lông mày nhướng lên một bên, khóe môi lại nhếch lên. Tô Cẩm nhìn vào hai mắt của nàng, mặt nạ tan vỡ, hồ ly ra khỏi vỏ bọc vốn nằm trong dự liệu, tại sao đột nhiên cảm thấy hai bên dưới nách gió mát rười rượi, chẳng lẽ chén trà lạnh kia có loại công hiệu này?

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Triều Dương Như Cẩm (Hai) (1)

Tô Cẩm không tự chủ được lui hai bước, hai tay nàng chống ở bờ ao nhuộm, đột nhiên giống như là không có sức lại trở về trong ao, phì phì hai tiếng nhỏ ra thuốc nhuộm trên mặt chảy vào mép, "Tiểu công tử, thuốc hạ cũng đã thành như vậy, giúp một tay không quá phận chứ?"

Tô Cẩm chần chờ từ từ đến gần, đến gần bên cạnh ao, đôi tay nàng khoác lên bên cạnh ao, thoạt nhìn bộ dạng giống như là không chống lên được. Tô Cẩm lại đến gần một chút, chân đang ở bên cạnh ao. Một tay ướt chèm nhẹp của nàng đột nhiên một phát giữ chặt mắt cá chân của hắn, thân thể Tô tiểu công tử nghiêng về phía trước, nhào vào ao. Cũng may, trước khi hắn vào ao còn nhớ rõ nhắm lại cặp mắt của mình, cuối cùng trong đôi mắt không có vào thuốc nhuộm. Có điều, Tô Triều là ngửa ra sau vào ao, hắn là nghiêng về phía trước vào ao, so với nàng thì đầu vào càng sâu hơn. Nếu không phải là cái tay kia còn biết đứng mực nhắc chân của hắn theo, thiếu chút nữa thì đầu đụng đáy ao.

Hắn đập nước đứng lên, bọt nước thuốc nhuộm dần dần lung tung, trên vải vóc treo lên hong khô bên cạnh cũng bị văng lên không ít, hắn giận đến há miệng rống to: "Tô Triều."

Thuốc nhuộm vào mồm, cực kỳ đáng, hắn không ngừng phun ra ngoài. Thợ nhuộm bên trên luống cuống tay chân đi tới bên cạnh ao kéo hắn lên. Hắn hơi cúi đầu, không cho nước thuốc nhuộm mép tóc giữ lại vào mắt, hé mở mắt thấy nàng dễ dàng một tay khẽ chống lên bờ.

Trước đó, Tô Chức đang kiểm tra phòng kho, đúng lúc này xem xong rồi ra ngoài thì nghe được một đợt ồn ào trong đại viện, đến gần kéo đám người chen lấn ra, "Làm sao, đây là. Cẩm Nhi, người sao thế, làm sao thành bộ dáng này?"

Hắn đứng thẳng người, ánh mắt vừa vắn liếc về phía người phụ nữ sau lưng Tô Chức, "Không có việc gì, tranh cứu xấp vải với Tô Triều, không cẩn thận rơi xuống."

"Người cái đứa ngốc này, vải vóc rơi xuống lãng phí một xấp thì thôi, nhìn xem bản thân người làm thành dạng gì rồi."

"Ta không sao rồi. Tỷ tỷ, tỷ đi làm việc đi, đừng quan tâm ta."

Tô Chức dặn dò mấy câu rồi rời khỏi đại viện, gia phong Tô gia rất rộng rãi, không phải thế thì không nuôi ra chàng trai như Tô Cẩm vậy, chỉ cần không phải quá giới hạn, luôn luôn đều theo tâm ý của hắn. Các thợ nhuộm cũng phần lớn trở về làm việc, mấy người dẫn Tô Cẩm và Tô Triều đến phòng ốc phía sau đại viện. Chức Cẩm phụng có hơn phân nửa thợ nhuộm đều ở nơi này, số khác thì đều là người thành Phụng Dương, ngày tới tối về.

"Tiểu công tử, đây là nhà tắm của lũ tiểu nhân, cũ nát chút, không thể làm gì khác hơn là xin người chấp nhận chút." Chức Cẩm phụng tổng cộng chia là ba đại viện, phụng thù ở tận cùng phía tây, phần lớn đều là đàn ông, nơi này là phụng nhuộm, lại là phụ nữ chiếm đa số. Hiện tại, hắn kéo thân thể nhỏ nước cũng không dễ chịu, cũng may cuối cùng còn có một chàng trai trẻ tuổi như vậy, "Đây là quần áo hàng ngày của tiểu nhân, thô ráp chút, chỉ sợ là tiểu công tử mặc không quen."

"Có là tốt rồi, đa tạ." Chàng trai kia thay hắn kéo xuống màn vải phòng đơn, chuyển một bình phong đơn sơ ngăn ở phía sau bồn gỗ, quần áo khoác lên trên bình phong, "Tiểu công tử, vậy tiểu nhân đi làm việc trước."

"Được, đa tạ."

Hắn nhanh chóng cởi quần áo cả người ra, ngâm vào trong nước ấm, dùng sức chà xát tắm toàn thân, nhất là tóc, tuy dùng xà phòng lông tắm mấy lần vẫn cảm thấy không sạch sẽ lắm, xem ra trở về còn phải dùng cánh hoa ngâm một lần nữa.

Hắn tắm nửa ngày, tiếng nước chảy ào ào, cũng không chú ý tới sau lưng phát ra tiếng vang, đợi đến lúc hắn rút cuộc quyết định đứng dậy, lại phát hiện không thấy bóng dáng quần áo mặc lên trên bình phong, hắn tròn tròn mắt, mơ hồ thấy phía sau màn vải có bóng người, "Người nào?"

"Tiểu công tử, loại quần áo này thô ráp, sẽ xướt hòng da thịt của người. Thật là vụn vặt không tốt, vẫn là chờ thuốc hạ trở về Tô gia lấy quần áo thường ngày của người, tiểu công tử lại thay quần áo nhé."

Mặc dù nàng vừa vặn không vượt qua bình phong, lúc này cũng đứng đưa lưng về phía màn vải, nhưng nghĩ đến lúc mình tắm, người này lại cách

mình gần như vậy, trên mặt hần ửng lên một đợt hơi nóng, vừa thẹn vừa vội vừa tức, "Lấy ra, không cần ngại quan tâm."

"Như vậy sao được, thân là người hầu của tiểu công tử, chuyện như vậy thật là không được qua loa." Giọng điệu nàng nhân từ, mang theo một vẻ lười biếng thường ngày không thấy. Tô Cẩm thở dài, hần vẫn muốn bức ra bộ mặt thật của nàng, bây giờ đã làm được thì lại khổ mình. Ngày trước, nàng còn ra vẻ bộ dạng trung thành, về lịch sự, ít nhất sẽ không trêu đùa mình như thế.

Lại suy nghĩ một chút, cắn răng, mơ hồ lẩm bẩm một tiếng không rõ: "Thật xin lỗi, là ta sai rồi."

"Cái gì, tiểu công tử nói gì?"

Hần hít một hơi, "Thật xin lỗi, ta không nên làm ngại rơi vào ao nhuộm, là lỗi của ta, lấy quần áo ra."

"Tiểu công tử làm sai chỗ nào, thân là thuộc hạ trừ tuân lệnh làm việc, những thứ khác dù là trêu đùa cũng là chuyện phải làm. Ngươi nói đúng không tiểu công tử?"

"Ngươi còn muốn như thế nào?" Nước cũng sắp lạnh rồi.

"Thuộc hạ chỉ có một chuyện không hiểu, kính xin tiểu công tử giải đáp."

"Cái gì?" Hần hung ác nói.

"Mới vừa rồi lúc đại tiểu thư hỏi, vì sao tiểu công tử không nói là," Nàng dừng một chút, "Ta kéo ngươi xuống nước."

Tô Cẩm khẽ nâng mắt lên, mỗi lần lúc nàng tán dóc lung tung sẽ tự xưng thuộc hạ, lúc nói đến lời thật lòng của mình mới có thể dừng ta.

"Ta đẩy ngươi xuống, ngươi kéo ta xuống ao, hai tướng huề nhau, ta không thích cũng không cần thiết đâm thọc."

Tô Triều không khỏi nhếch lên khóe môi, Tô Cẩm lại vừa ngẩng đầu, quần áo đã mắc lên trên bình phong, màn vải đung đưa, nàng đã không thấy bóng người.

***

"Tiểu công tử quả nhiên là vẻ đẹp trời ban khó mà chối bỏ được, dù là loại áo vải thô này cũng không che giấu được phong hoa (phong nhả tài hoa)." Hần vừa ra ngoài, thì gặp phải nàng ngồi ở trên mép giếng. Lúc này, hậu viện nhỏ vắng vẻ, một trái một phải ngồi xuống ở hai cái giếng.

"Ta thật sự là cảm ơn ngươi." Hần cắn răng đến gần trước người của nàng, "Ngươi có biết về sau câu kia của ngươi là gì hay không?"

Dáng vẻ Tô Triều cả mặt không hiểu, "Không phải thuộc hạ đang khen tiểu công tử vẻ đẹp trời ban à, làm sao còn có về sau?"

"Hừ, vẻ đẹp trời ban, ngươi thêm vào phía sau ba chữ thì không phải là ý này rồi."

"Đó là ý gì, thuộc hạ tài sơ học thiển (tài năng kém cỏi), mong rằng tiểu công tử chỉ giáo."

Hần lại đến gần hai bước, Tô Triều liếc mắt nhìn giếng, "Tiểu công tử, bên này thuộc hạ cũng không thể xuống lần nữa đâu. Một là lúc này mới vừa rửa sạch sẽ, hai là giếng sâu, lần này thuộc hạ cũng chưa chắc đã lên được."

"Ai muốn đẩy ngươi hả?" Hần đi thẳng qua trước người của nàng, "Đi, đi về."

Tô Triều đi theo phía sau hần, thì nghe thấy âm thanh không tính là vang của hần truyền tới, "Vẻ đẹp trời ban khó mà chối bỏ được, mai kia tuyển chọn ở bên Quân Vương. Cảnh ngộ như thế thật đáng buồn nhưng ta vĩnh viễn không muốn gặp phải."

Nàng vẫn nhếch khóe môi, tiểu công tử ơi tiểu công tử, chàng trai như ngươi thật sự đúng là rất hiếm thấy. Thật đúng là thú vị.

***

Tô Cẩm cùng nàng một trước một sau trên đường đi về nhà, đi được nửa đường, cảnh tượng người đi đường vội vã trên phố, gương mặt nhìn bầu trời, mây đen tiếp cận có vẻ như là trời sắp mưa, mùa mưa phùn quả nhiên nói đến là đến.

"Tô Triều."

"Tiểu công tử, sao thế?" Nàng đi lên trước hai bước, hần chỉ chỉ trời, "Ngươi đến trong cửa hàng bên kia mua hai cây dù giấy dầu."

"Đi ngay đây."

Hần đứng ở ven đường đợi nàng, nhìn chung quanh một cái, đột nhiên nghe thấy trong ngõ hẻm truyền đến một giọng nam hoảng sợ, "Không phải

là ta, thật sự không phải là ta làm."

"Còn dám nói không phải, đập nát bảo bối của lão nương, xem ta làm sao trừng trị ngươi."

Hắn đi tới đầu ngõ thì thấy một đám người theo một người phụ nữ to khỏe cầm đầu trực tiếp đối diện với hắn. Trước mặt đám người kia, một chàng trai quý gỏi, đang khóc sụt sùi, "Thê chủ, người tha cho ta đi."

Thê chủ? Trên mặt Tô Cẩm sững sờ, chỉ thấy người phụ nữ kia đá một phát vào đầu vai chàng trai đó, hắn ta ngã xuống đất, quay đầu lại vừa vặn thấy hắn, lập tức vươn tay cầu cứu, "Công tử, cứu cứu ta... Ta không muốn bị đánh chết, công tử."

Hắn từ từ đi lên trước mấy bước, người phụ nữ kia trừng mắt tức giận nói: "Thế nào, muốn chõ mõm vào, cũng muốn bị đánh chết à?"

Tô Cẩm nhũn mảy, ngồi xổm người xuống ở trước mặt chàng trai đó, vỗ vỗ bả vai của hắn bị người phụ nữ kia đá phải, "Thật ra thì lần sau muốn diễn trò, còn có thể diễn khá hơn chút nữa, xuống một phát này thậm chí đầu chân cũng không có, không chế sức lực thật đúng là tốt."

Chàng trai kia cứng đờ ngay tại chỗ, Tô Cẩm đứng lên, "Hơn nữa, ngươi ngã ngựa lên trời, nhưng không hiểu ra sao quay đầu lại vừa hay nhìn thấy ta, thật sự cũng quá giả rồi."

Chàng trai kia đột nhiên thu hồi một mặt hoảng sợ, đứng dậy dưới sự nâng đỡ của cô gái ở bên cạnh, "Quả nhiên không hổ là Tô tiểu công tử mà. Ta muốn trà trộn vào Tô gia của ngươi thật đúng là không dễ dàng."

"Không dám, ta lại không chơi cùng ngươi, đi trước."

Hắn xoay người, chàng trai kia nghiêng mặt nói: "A Duy, Tô tiểu công tử hiếm khi lạc đàn, sao ngươi có thể bỏ qua cơ hội này?"

Tô Cẩm nhắc chân bèn chạy tới bên ngoài ngõ nhỏ. Đám người phụ nữ kia đuổi tới. Hắn nhìn trái phải không thấy Tô Triều, hốt hoảng trợn chân ở trên bậc cấp trước cửa hàng bên đường, ngã nhào trên đất, một tay nằm trên mặt đất sứt rách da, giận dữ hét về phía đám người phụ nữ sau lưng kia: "Tốt nhất thức thời một chút, rút ngay."

Trên mặt hắn giả bộ hung ác, nhưng trong lòng lại cực kỳ sợ, đám người kia thật sự là cái gì cũng làm ra được, "Tô Triều, Tô Triều." Hắn lớn tiếng kêu lung tung. Người phụ nữ gọi là A Duy kia tiến từng bước tới gần, đưa một tay ra, "Tô tiểu công tử, ngươi la rách cổ họng cũng không có ai sẽ tới cứu ngươi. Người trên đường nơi này còn chưa có người dám đắc tội với chúng ta."

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên bị một cây dù giấy dầu bay ngang đến đánh trúng ngực, ngã người về phía sau ngã ở trên người một đám sau lưng, đề ngã hơn phân nửa, "Người nào?"

"Tô Triều." Tô Cẩm quay đầu lại la lớn, chưa bao giờ muốn thấy nàng như hiện tại. Nàng đưa một cây dù giấy dầu khác tới trong tay hắn, khoanh tay trước ngực, vẫn là dáng vẻ lười biếng, "Tiểu công tử thật là có hứng thú."

"Ngươi đừng nói nhảm, nhanh lên một chút, họ trở lại rồi."

Nàng đứng ở trước người đám người phụ nữ đó, "Tiểu công tử nhà ta mà các ngươi cũng dám chọc. Thật sự là bội phục bội phục, đừng khí không thể đo lường."

"Ngươi là ai?"

"Một người hầu thủ hạ của Tô tiểu công tử, không đề cập tới cũng được." Nàng nhanh chóng tiến gần đến trước người phụ nữ kia, nắm lấy tay phải của nàng ta, "Ngươi đã muốn dùng cái tay này đụng vào hắn, vậy thì....." Liền nghe hai tiếng răng rắc, tay phải của người phụ nữ kia giống như là mềm nhũn ra, đau đến luôn miệng kêu to, "Ngươi tên khốn kiếp này."

Một đám phụ nữ kêu la ồn ào tiến lên, tay phải Tô Triều nắm lên một cái cổ áo, nhấc lên đập ngay tới phía sau, mấy người liền ngã, cũng ngã xuống đất kêu đau liên tiếp. Nàng không thờ gấp, về mặt không thay đổi, chỉ quay đầu lại, "Tiểu công tử là kẻ thù của ngươi? Muốn đưa tới quan không?"

"Không liên quan tới các nàng, họ cũng chỉ là nghe người ra lệnh." Hắn gắng gượng muốn đứng dậy, mắt cá chân đau xót, thân thể đứng không vững.

"Ngươi làm sao vậy?"

"Chân, đau."

Nàng nửa ngồi xổm xuống ở trước người hắn, "Ta xem một chút."

"Không." Trên đường cái người đến người đi, hắn dù thế nào đi nữa vẫn còn không có hào phóng đến vậy.

Tô Triều liếc mắt, một tay chộp lên thân thể hắn, nửa ôm nửa xách theo vào ngõ nhỏ kia, "Nơi này không người."

Nàng quỳ một chân xuống, một đầu gối thành một góc vuông để cho hắn ngồi. Trên mặt Tô Cẩm nóng lên, chỉ đành phải ôm lấy cổ của nàng ổn định thân thể, thuận theo nàng cởi giày vớ của mình ra, "Trợ rồi, trở về bôi lên một chút rượu thuốc thì không sao rồi."

Hắn đứng một chân lên, tự mình loạng choạng đi giày vớ vào, "Biết rồi." Hắn dùng một chân nhảy đi ra phía ngoài, Tô Triều cười tủm tỉm nói: "Tiểu công tử, ngươi cứ như vậy mà trở về?"

"Nếu không thì sao?"

Nàng khẽ nghiêng đầu che giấu ý cười khoe miệng càng nhếch càng lớn, bước nhanh vài bước đến trước người hắn, đầy hứng thú thưởng thức dáng vẻ hắn như nhảy một chân. Sợi tóc Tô Cẩm có chút rơi rồi, gương mặt trùng nàng, "Nhìn cái gì vậy?"

"Hình tượng hiếm thấy như vậy đương nhiên phải cố gắng xem thêm mấy lần."

Hắn đưa ra một tay tới đẩy nàng, nàng vốn là ở trước người hắn, thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, tay còn chưa đụng tới, nàng đột nhiên lui một bước về phía sau, chân sau hắn đứng không vững, thân thể ngã xuống về phía trước, lại ngã xuống trên người nàng.

"Được rồi." Nàng ngồi xổm người xuống đưa lưng ở trước người hắn, "Lên đây đi."

Tô Cẩm nghi ngờ nói, "Ngươi lại tốt bụng như thế?"

"Trời đất chứng giám, thuốc hạ đúng là một mảnh trung can xích đảm." (Hoàn toàn trung thành)

Hắn leo lên lưng của nàng, tay có chút không biết để vào đâu, chỉ đành khoác lên trên vai nàng. Tô Triều đi ra ngoài mấy bước, khom lưng nhặt lên dù giấy dầu trên đất, "Sao chỉ còn lại một cây? Cho ngươi." Đưa tay giữ lại giữa đầu gối hai chân của hắn, "Những người mới vừa rồi kia là ai?"

"Các nàng là du côn khu vực này, bị người thu mua thay người bán mạng."

"Người nợ có thù oán với ngươi?"

"Trong thành tổng cộng có ba bố trang (cửa hiệu vải), nhà chúng ta, Đỗ gia, Dương gia, vẫn luôn là đồng hành tương trợ (cùng nghề ghen ghét lẫn nhau). Nhất là những người Đỗ gia đó, luôn thích sử dụng ám chiêu, muốn trộm cách điều chế thuốc nhuộm của chúng ta, sau đó bị chúng ta đánh sụp cho, gia cảnh sa sút. Ta nghĩ hẳn hẳn là người của Đỗ gia." Vài giọt nước mưa rơi vào trên người, hắn mở dù ra, che mình và nàng, "Lại nói, vừa bắt đầu ta còn nghi ngờ ngươi là gian tế người ta phái tới."

"Vậy hiện tại, rửa sạch hiềm nghi rồi sao?"

"Sớm rửa sạch rồi." Một tay hắn che dù, nằm ở trên lưng nàng, sợi tóc của nàng thỉnh thoảng phát qua mặt của mình, trong lúc bất chợt cảm thấy rất yên tâm.

***

"Chuyện vết thương ở chân ta, đừng nói cho những người khác."

"Tại sao?" Nàng đặt hắn ở trên giường êm, Tiểu Chấn lấy rượu xoa bóp ra nhưng không biết phải dùng như thế nào, Tô Triều nhận lấy.

"Tỷ tỷ biết rồi, nhất định sẽ cảm chân ta. Ta cũng không muốn không ra ngoài được."

Cởi giày vớ của hắn ra, Tiểu Chấn vội vàng đi đóng cửa lại, thấy hai tay nàng thoa đầy rượu thuốc bôi lên xoa bóp cho hắn, có chút ngượng ngùng nhìn, không nhìn được quay mặt đi.

"Tiểu Chấn, lấy chậu nước đến."

Tô Triều rửa sạch tay, Tô Cẩm vẫn dựa vào trên giường êm, nàng vừa nghiêng đầu thấy đồ thêu chưa xong trên bàn, "Ngươi thêu?"

"Ừ. Thế nào?"

"Không sao cả," Nàng nhếch khóe môi, nghiêng đầu, "Có điều không nhìn ra đây là thêu cái gì."

Tô Cẩm nắm gối thêu trên giường êm ném tới nàng, nàng đón lấy ở trên tay, "Nói thật, đồ thêu của tiểu công tử ngươi, thuốc hạ thật sự là không dám khen tặng. Còn không bằng, trước tiên ngươi đều làm xong đường viền ở trên vải nền của đồ thêu này, dựa theo từng châm từng châm ghim, vậy đoán chừng đường may ngươi kém đi nữa thì vẫn có thể nhìn ra được là thêu thứ gì."

Nàng vừa quay đầu lại, đột nhiên thấy Tô Cẩm đang dùng cặp mắt sáng long lanh gắt gao nhìn chăm chăm nàng, "Tiểu công tử, ngươi không sao"

chớ."

Hắn chợt đứng lên, lại quên chân mình còn bị thương, lại đau đến phải ngã ngồi xuống, một tay nắm chân của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên vụn vỡ. "Tiểu công tử không thể chờ đợi đứng dậy như thế, là có chuyện gì? Chẳng lẽ là cần đi tiểu?"

"Ô Triều, ngươi là đồ quý sứ đáng ghét, đi ra ngoài."

Nàng sờ mũi một cái đẩy cửa đi ra ngoài. Lúc này, Tiểu Chấn mới đi tới trước người Tô Cẩm, "Tiểu công tử."

"Hà?"

"Làm sao người thân thiết với Triều hộ vệ như vậy?"

"Ta thân thiết với nàng lúc nào?"

"Tiểu công tử, ngươi để cho nàng bôi rượu thuốc lên cho ngươi, mới vừa còn, còn làm nũng với nàng ta."

"Nếu ngươi biết ta cũng không cần để cho nàng bôi thuốc rượu. Hơn nữa, ta đâu có làm nũng." Hắn cắn giận nói, nghiêng đầu sang chỗ khác giả vờ ngủ say, để lại tiểu thị bên cạnh cười hi hi nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Triều Dương Như Cẩm (Hai) (2)

Ngày nóng vừa qua, đảo mắt đã vào thu, Tô Cẩm vòng lung tung ở giữa thủy tạ, "Ô Triều, Ô Triều."

"Ngươi từng gặp Tô Triều không?"

"Không có, tiểu công tử."

Hắn đi qua đình bát giác, nàng cũng không có ở trên đình này. Tổ chim yến đã trống không, bên hồ nước lá phong bay xuống, rơi xuống đầy đình, "Ô Triều."

"Tiểu công tử lớn tiếng tìm thuộc hạ như vậy, là có việc gấp?"

Hắn chợt quay đầu lại, "Ngươi đi đâu thế?"

"Đi lấy vải cho ngươi." Thử thiết nhiều lần, cuối cùng thì hắn cùng coi như là thử ra được pha trộn cân đối tốt nhất dịch a giao và thuốc nhuộm, "Muốn đưa đi gặp đại tiểu thư không?"

"Đợi chút được rồi, đúng lúc tỷ tỷ tìm ta đến thư phòng, ngươi đi theo ta."

Đẩy cửa ra, Tô Chức đang đứng ở trước tủ sách xoay người lại, "Cẩm Nhi."

"Tỷ tỷ, sao vậy, bộ dáng này?"

"Ta mới vừa nhận được tin tức, người của Đỗ gia và Dương gia thống nhất hai nhà rồi."

"Vậy thì thế nào?"

"Tuy là họ bị chúng ta chèn ép không ít, nhưng dù sao cũng là tên bố trang cũ. Hai nhà họ liên thủ, chỉ sợ chúng ta có phiền toái."

"Tỷ tỷ," Hắn ngưỡng mặt lên cười khế, "Ta đang muốn đưa cho tỷ hai món quà." Hắn vỗ tay một cái, ngoài cửa tiến vào hai tiểu thị, chia ra ôm một xấp vải, Tô Chức không hiểu nói: "Đây là cái gì?"

"Tỷ tỷ, tỷ xem hai xấp vải này, khác nhau ở chỗ nào?"

"Khác nhau?" Tô Chức ra hiệu hai tiểu thị này xếp gọn hai xấp vải ở trên bàn, "Chất vải không có gì khác biệt, chỉ là màu sắc một xấp nồng đậm phong phú, nhìn tới Tâm Nghi (ngưỡng mộ trong lòng). Loại màu xanh dương này quả thật được coi là trời thu không mây, sắc trời đơn độc buồn"

xuống."

"Được rồi, tỷ tỷ, tỷ cũng đừng vờ vịt, thích không?"

"Dĩ nhiên, đây là vải vóc nhà nào nhuộm ra?"

"Ô gia ta nhuộm ra." Mắt thấy vẻ mặt Tô Chức kinh ngạc, tâm trạng Tô Cẩm tốt, cười nói: "Mặt khác một xấp này chính là vải vóc ngày thường của chúng ta, mà một xấp này là ta mới nhuộm ra. Chỉ cần tỷ tỷ đồng ý, sau này vải vóc của chúng ta cũng có thể có màu sắc này, hơn nữa, còn càng thêm không dễ phai màu."

"Được, tốt Cẩm Nhi." Nàng vuốt xấp vải này, trên mặt khó nén vui mừng. "Ngươi nói có hai cái?"

"Dĩ nhiên." Hấn cười nói, "Cái thứ hai này thì lại là Tô Triều đưa cho ngươi."

Ngoài cửa đi tới một tiểu thị, ngay cả bản thân Tô Triều cũng không hiểu đầy mặt, nàng chỉ là đi lấy xấp vải này cho hấn, lại không biết cái thứ hai này là vật gì?

"Đây không phải là vải nền đồ thêu sao? Có cái gì đặc biệt hay sao?"

"Tỷ tỷ nhìn kỹ xem."

Đó là một mảnh vải nền trắng bình thường, Tô Chức trầm ngâm nhìn kỹ, lại phát hiện ở trên nền vải đó nhuộm ra hoa văn một đóa hoa hải đường, sắc hoa màu đỏ tía sắc lá xanh biếc. Chẳng qua là đều vô cùng nhạt, loáng thoáng không nhìn kỹ hầu như dễ dàng bỏ qua.

"Cái này dùng làm cái gì?"

"Thêu."

"Ngươi nhuộm ở phía trên cái này làm gì?"

"Toàn bộ đường viền đều đã làm xong rồi, chỉ cần dựa theo màu sắc phía trên ghim kim là được, dùng châm pháp bình thường nhất là có thể hoàn thành đồ thêu. Không phải tất cả đàn ông đều chuyên về thêu, những thứ này chính là làm cho bọn họ."

"Thế nhưng dạng đồ này thêu ra cuối cùng cũng không thể so sánh với đồ thêu chân chính." Nàng lắc đầu, Tô Cẩm nhận lấy cười nói: "Tỷ tỷ, ta nói, đây là vải nền làm cho đàn ông không giỏi thêu. Tỷ suy nghĩ một chút, nam giới bình dân nhà nghèo đâu có thời gian học những thứ này, nhưng mà trong lòng luôn có ý hướng tới. Những vải nền này không thêm chi phí, nhưng chúng ta có thể làm thêm bao nhiêu vụ buôn bán?"

Tô Chức cười khẽ, "Cẩm Nhi, quả nhiên có ngươi. Chức Cẩm thật đúng là không thiếu ngươi được."

Hấn cười khẽ, "Đây chính là chủ ý của Tô Triều."

"Tô Triều, đa tạ."

"Không cần, đều là công lao của tiểu công tử." Rõ ràng Tô Chức đang ở trước mặt nàng, rõ ràng nàng đang nói cảm ơn với mình, nhưng tại sao tầm mắt của nàng lại không cách nào dời đi bóng dáng cười nói ngâm ngâm, tinh thần phấn khởi kia?

Tô Cẩm ơi Tô Cẩm, tại sao ngươi lại đặc biệt như vậy?

Ra khỏi thư phòng, Tô Triều dùng sức lắc đầu một cái, chớ bị hấn đầu độc. Hấn vẫn là người đàn ông, đàn ông phiền phức nhất thiên hạ, ngươi rõ ràng là không thích đàn ông. Mai Triều, tỉnh táo một chút. Tô Cẩm không hiểu nhìn nàng, "Ngươi làm sao vậy?"

"Không sao."

***

Thời tiết tháng chạp giá rét, mắt thấy trên đình bát giác dần dần bị tuyết trắng muốt đọng bao trùm. Tô Cẩm đứng ở trên hành lang thủy tạ, bên chân là đóng tuyết mới vừa bị quét dọn ra ngoài, trên người khoác áo choàng lông chồn, một vòng lông tơ màu trắng bao vây ở cổ áo, nghiêng đầu nhìn một chút xú tiểu tuyết (22, 23 tháng 11) lưa thưa hoà tan vào mặt hồ. Một vài miếng băng mỏng kết lại lúc sáng sớm vừa đến giữa trưa lại tan đi, trên đầu của hấn cũng rơi xuống tuyết màu trắng xóa, "Tiểu công tử, tuyết lớn, đi vào trong đình đi."

Hấn nghiêng mặt cười nói: "Ta thích cảm giác tuyết rơi ở trên người." Ngẩng đầu lên hé miệng, mặc cho bông tuyết rơi vào trong miệng.

Trong lầu sau một chỗ núi đá giả ở ngay cách đó không xa, hai người đứng gần cửa sổ, "Ngươi thật sự định để Cẩm Nhi vận chuyển gấm vóc đi Tây Hà?"

"Dạ, phụ thân, sao thế?"

"Cùng với tên hộ vệ kia?"

"Phụ thân, xem ra gì cũng không thể gạt được người... Người thấy thế nào?"

Hai tay người đàn ông trung niên nâng lò sưởi, "Trừ cửa nhà thấp chút, cái khác cũng không có vấn đề gì, chỉ cần Cẩm Nhi thích là tốt rồi. Hắn đã nói với người?"

"Không có, có điều tất cả mọi người nhìn ra được. Thật ra thì hộ vệ cũng không có gì không được, vậy thì có thể kén rể ở nhà."

"Vậy cũng phải, từ nhỏ Cẩm Nhi đã được chúng ta cưng chiều lớn lên, nếu thật sự vào nhà người ta, chịu chút tức giận gì đó, ta thật là không nỡ, vẫn là giữ ở bên cạnh tốt."

***

"Gần đây, vài vóc thành Tây Hà đều bị bố trang Tề gia ôm đồm hết. Hiện tại ở Phụng Dương, Dương gia đã không phải là đối thủ của chúng ta, rất hiếm khi chúng ta mới nói lay động mấy cửa hàng Tây Hà mua vào gấm vóc của chúng ta. Cho nên lần này, người cũng không thể xảy ra sai lầm"

"Biết rồi, tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm đi." Hắn kéo xuống màn xe ngựa, Tô Chức lắc đầu, "Đi ra ngoài chơi thì vui vẻ như vậy, nhưng ta nói cho người biết Tây Hà cách Phụng Dương rất gần, dù là xe ngựa, cũng chỉ hai ngày là có thể qua lại. Người muốn chơi ít ngày thì không thành vấn đề, có điều người cũng đừng trì hoãn quá lâu cho ta, trước ngày hai mươi lăm tháng chạp nhất định phải trở lại."

"Tô Triều, chăm sóc thật tốt tiểu công tử."

"Ta biết rõ, đại tiểu thư, người hãy yên tâm đi. Ta sẽ chăm sóc hắn thật tốt." Nàng ngồi ở trước xe, vung lên dây xe. Tô Chức nhìn đoàn xe đi xa, sau đó đều là xe ván gỗ vận chuyển tơ lụa, có riêng hai người hầu trông chừng.

Ở trong xe ngựa, Tô Cẩm nhếch lên khóe môi, "Tiểu công tử, người cười cái gì?" Tiểu Chấn tò mò hỏi, nhưng hắn lại không trả lời. Có điều trong lòng thầm nghĩ, bây giờ, nàng càng ngày càng ít dùng hai chữ thuộc hạ. Dù là đang nói đùa chút chuyện không đâu cũng thường quên giả bộ lúc đầu, đều là nói ta, cũng không biết đây rốt cuộc có tính là hiện tượng tốt hay không.

Sáng sớm ngày đó lên đường, cuối cùng đã vào thành lúc hoàng hôn trước khi cửa thành Tây Hà hạ xuống, Tô Cẩm thò đầu ra, "Chúng ta đi đâu thế?"

"Nhà trọ nghỉ ngơi."

"Thế nhưng nhiều tơ lụa như thế, đến nhà trọ có thể không an toàn hay không?"

Tô Triều ở trên xe ngựa xuống, "Tiểu Chấn, người dẫn theo tiểu công tử lên nhà trọ nghỉ ngơi trước. Ta dẫn theo bọn họ tối nay sẽ đưa tơ lụa đi giao hàng."

Tô Cẩm nhìn nàng tháo ngựa xuống dẫn theo người phía sau kéo xe rời đi, âm thầm lầu bầu: "Tốt xấu gì người cũng com nước xong trước chứ."

Tiểu Chấn ở bên cạnh cười trộm, hắn bắt mẫn nói: "Người cười cái gì?"

"Tiểu công tử, người thật đúng là quan tâm nàng."

"Nếu nàng chết đói, ai tới bảo vệ ta?" Hắn nhảy xuống xe, "Chúng ta vào đi thôi."

Yêu cầu gian phòng, dùng bữa tối, mắt thấy đèn lồng đốt lên bên ngoài nhà trọ, sắc trời càng ngày càng muộn, nàng vẫn chưa trở về. Chờng quý đi ra ngoài gõ xuống đèn lồng, hắn và Tiểu Chấn vẫn ngồi ở đại sảnh, "Cũng đóng cửa rồi, sao họ còn chưa trở lại?"

Cửa lớn nhà trọ đóng lại, chỉ để lại một cánh cửa chéo cho người ra vào, Tô Cẩm ngáp một cái, Tiểu Chấn đột nhiên vui vẻ nói: "Họ trở về rồi."

Hắn ngáp được một nửa liền ngừng lại, trầm ngâm nhìn, đám phụ nữ trông chừng tơ lụa kia quả thật đều trở về nhưng duy nhất không thấy Tô Triều.

"Tô Triều đâu?"

Mấy người phụ nữ kia liếc nhau một cái, "Tiểu công tử, nàng nói tối nay nàng không trở lại."

Tô Cẩm không hiểu nói: "Thế tơ lụa còn chưa giao xong sao?"

"Đã giao xong xuôi rồi. Có điều, Tô Triều nói nàng có chuyện, ngày mai sẽ tụ họp với tiểu công tử."

"Nàng có chuyện gì?"

"Việc này chúng ta cũng không biết. Chỉ là trước khi tách ra, ta thấy nàng vào phố hoa."

***

"Tiểu công tử, hôm nay là mười lăm tháng chạp, nơi này có chợ phiên cho nên náo nhiệt như thế."

Tô Cẩm phờ phạc cúi thấp đầu xuống đi ở trên đường, đột nhiên vừa ngừng đầu, lại thấy được một bóng lưng quen thuộc, hấn cắn răng nhấc chân bèn chạy tới phía bóng lưng kia, "Tô Triều."

"Tiểu công tử, người sao vậy?"

Tiểu Chấn vội vàng đuổi theo hấn, hấn lại đột nhiên dừng bước, "Tại sao không thấy? Ta rõ ràng thấy nàng, chẳng lẽ nàng đang trốn ta?" Vừa quay đầu, bên cạnh chính là một cửa hàng tranh tết, chẳng lẽ là nàng trốn vào bên trong rồi hả?

Cửa hàng không lớn, có một chàng trai trẻ tuổi đang xem tranh tết, hấn nhìn qua trước sau một lần, cũng không thấy nơi nào có thể giấu người, vừa quay người lại đối diện tầm mắt chàng trai kia, hấn bất đắc dĩ cười cười. Dáng vẻ này của mình có lẽ là rất kỳ quái, vào cửa hàng tranh tết, lại chuyên nhìn vài góc ngách góc tường như thế.

Hấn đang muốn rời đi, ngoài cửa đột nhiên lại tiến vào hai chàng trai trẻ tuổi, có một người không ngờ thật sự nhìn quen mắt, công tử Tề gia Tề Linh Châu. Tuy rằng không quản lý bố trang trong nhà như hấn, có điều trong cùng ngành cũng coi như qua lại mấy lần với Tề gia, hấn còn nhận ra.

Hai người kia coi trọng tượng gỗ nhỏ treo trước ngực chàng trai trước đó, ra giá không mua được, đứng phải cây đình mềm, tính tình công tử phát tác, không đòi được tư thế ngôn ngữ cao cao tại thượng kia. Tô Cẩm nghe không nổi nữa, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng chầm chọc.

Không ngờ Tề Linh Châu vẫn nhận ra hấn, hấn còn đang muốn nói gì đó, người phụ nữ đáng ghét muốn bị đánh kia đột nhiên vào cửa hàng.

Không bao lâu, trong cửa hàng lại tới một người phụ nữ trẻ tuổi, hấn rõ ràng thấy hai người này nhử mày lẫn nhau, nhưng chẳng hề nói một câu.

"Tô Triều, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép người cách ta ngoài ba thước."

Hấn không biết sao mình lại nói ra những lời này, nhưng đây lại thật sự là suy nghĩ trong lòng hấn.

Nàng vẫn là dáng vẻ lười biếng láu lỉnh, thậm chí nói thẳng chuyện đến phố hoa đối với hấn. Trong lòng hấn giận, phát tay áo ra khỏi cửa hàng tranh tết kia, mới mơ hồ nhớ tới, sau đó cô gái trẻ tuổi vừa tiến vào phía sau nàng kia hình như mặt mũi có ba, bốn phần tương tự với nàng. Hơn nữa, lúc hấn đưa lưng về phía hai người, họ dường như đang thì thầm ri tai nhau.

"Tô Triều, trong nhà của người còn có người nào?"

"Trong nhà? Ừm, một cặp tỷ muội cùng phụ, một muội muội khác phụ, còn có vài dây dưa lẽ mề, làm gì?"

"Không có gì, hỏi một chút."

Hấn đi ở trước, nàng đi theo sau, hấn đột nhiên lại nói: "Người đi phố hoa làm cái gì?"

"Phố hoa còn có thể dùng để làm gì?" Nàng đương nhiên kỳ quái nói.

Ngon lửa tim Tô Cẩm vừa mới trở lại yên tĩnh một chút xú lại dấy lên, giận đến nghiêng răng, "Tô Triều, ta đói rồi, cũng khát."

"Vậy đi mua ngay đây."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Triều Dương Như Cẩm (Hai) (3)

Nhìn bóng lưng nàng vội vã rời đi, chớp mũi hấn đau xót, Tiểu Chấn vội la lên: "Tiểu công tử, người... Tại sao người khóc?"

"Ta ghét nàng, ghét nàng, ghét nàng nhất."

Tiểu Chấn thờ dài, "Ôi tiểu công tử."

"Chúng ta cũng đến phố hoa kia nhìn một chút, ở trong đó rất cuộc có gì tốt."

"Tiểu công tử, người... Người đang nói đùa thì phải?"

"Không phải."

"Tiểu công tử, sao người có thể đến loại địa phương đó? Người thật là tuyệt đối đừng đi." Tiểu Chấn vội vàng đuổi theo sau lưng hắn, không bao lâu hai người đã đến trước mặt một đền thờ dựng lên thật cao, cả con đường bên trong có năm, sáu nhà câu lan.

Hắn bất chấp tất cả, đạp đi vào tới trước mặt của nhà câu lan Đệ Nhất, tiểu quan đứng ở cửa kia ngăn thân thể hắn lại, "Công tử, đây cũng không phải là địa phương người tới."

"Tránh ra."

"Phụ thân à, người mau tới, có một công tử muốn vào."

Một mùi hoa nồng nặc truyền đến, liền thấy một người đàn ông trang điểm lông lẩy nghênh tiếp đến trước người hắn, cũng chỉ trên dưới ba mươi tuổi. Quan phụ thân này nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một phen, "Công tử, chúng ta cũng không chiêu đãi khách nam."

Mấy tiểu quan ở không cũng đi lên trước xem náo nhiệt, Tiểu Chấn lôi kéo quần áo của hắn, "Tiểu công tử, đi thôi. Nếu như bị người biết tiểu công tử của Chức Cầm phòng chúng ta đi dạo câu lan, thanh danh người sẽ xong cả rồi."

"Chức Cầm phòng?" Quan phụ thân này đột nhiên hỏi, trên mặt mang theo vui mừng không tên, "Người là Tô Cầm Tô tiểu công tử?"

Tô Cầm ngạc nhiên nói: "Làm sao ông biết?"

"Ôi chào, ta không biết là người. Đến đây, mau mời, các người thu dọn gian phòng đông sương yên tĩnh nhất kia ra đây, lập tức dâng trà."

Tô Cầm vốn là muốn đi vào, ông ta đột nhiên trở nên nhiệt tình, hắn cũng sẽ không tự tại, quay đầu lại liếc nhìn Tiểu Chấn, xảy ra chuyện gì?

Hắn lắc đầu, làm sao ta biết?

"Tô công tử, vị người hầu kia của người còn nói hôm nay dẫn ta đi gặp người, không ngờ người tự mình đến." Ông ta dẫn hắn đi vào, tránh qua đại sảnh, đi tới sương phòng yên tĩnh, hắn nhìn bài trí trong phòng, "Ta không ngờ, trong câu lan còn có phòng thanh lịch như vậy. Thật ra thì ta không biết tại sao ông lại biết ta... Người hầu kia của ta, có phải là ông nói tới Triều hay không?"

"Là nàng nói như vậy, thế nàng không nói cho người biết?"

Hắn lắc đầu, quan phụ thân nhận lấy nước trà đưa đến trước mặt hắn, mới nói: "Nơi này của chúng ta tổng cộng sáu nhà câu lan, rất nhiều tiểu quan. Nhưng người cũng biết, thông thường kiểu dáng quần áo của cửa hàng hiệu may không phù hợp của chúng ta. Ừm, yêu cầu ngành nghề, cho nên phần lớn là chúng ta mua gấm vóc vải vóc tự mình làm đồ. Bởi vì phải cần nhiều vải vóc nên mua từ trong cửa hàng cũng có chút không có lợi. Chúng ta vốn tính toán đến bộ trang Tề gia trực tiếp mua số lượng hàng loạt. Nhưng ai ngờ Tề gia này nói làm ăn với chúng ta sẽ làm cửa hàng khác cảm giác mình và câu lan là một cấp bậc, sẽ hồng thanh danh của các nàng, không chịu bán cho chúng ta."

"Cho nên, ông là muốn mua từ Chức Cầm phòng chúng ta?" Ánh mắt hắn sáng long lanh, "Nàng là tới tìm các người nói cái này?"

"Đúng vậy, nói xong thì đi rồi." Quan phụ thân này thấy mặt hắn hiện vẻ vui mừng, "Tô công tử cảm thấy có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể." Hắn đặt ly trà xuống, "Vậy kế tiếp chúng ta bàn lại ti mi là được rồi."

***

Lúc Tô Cầm đi ra từ phố hoa này đã là một lúc lâu sau, đi không bao xa thì nghe được một tiếng thờ hỗn hển, "Người đi đến đâu thế?"

Hắn quay đầu lại, vào giữa mùa đông này lại thấy nàng toát ra vết giọt mồ hôi trên trán, tâm tình vốn đã chuyển trời trong thì càng thêm thật tốt, mím mím môi, "Ai bảo người không nói thật?"

"Cái gì nói thật? Ta đi mua đồ cho người ăn, lần này lạnh cả rồi."

Hắn duỗi tay nhận lấy, "Lạnh ta cũng ăn." Mở ra lấy một cái bánh bao cắn một cái, "Ta đã bàn xong với quan phụ thân của sáu nhà câu lan kia rồi."

"Cái gì, tự người chạy đi?"

"Ừ."

Tô Triều liếc mắt, "Một mình người khuê các nam tử chạy đến nơi đây giống kiểu gì? Ta vốn định dẫn bọn họ đi ra gặp người, người nói người nóng lòng thế làm gì? Có điều, làm sao người biết phổ hoa câu lan này đang cần vài vốc?"

"Ta không biết." Hắn lại cần một cái, nàng không hiểu nói: "Không phải bởi vì người biết nơi đó có chuyện làm ăn mới đi sao? Vậy sao người lại chạy tới nơi đó?"

"Ta, chỉ, cái kia....." Hắn mơ hồ không rõ, miệng to ăn bánh bao, trong lòng trời người giao chiến, không biết có nên nói cho nàng biết hay không. Hắn chỉ là muốn xem một chút đàn ông nơi đó có cái gì tốt, có thể ôm nàng, nhưng mà bây giờ nếu là một chuyện hiểu lầm, hình như cũng không cần phải nói nhì.

"Tô Triều."

"Làm cái gì?" Nàng buồn bực nói, nàng xuyên qua vô số con đường, chạy đến chân đồi gãy rồi, chỉ sợ hắn đã xảy ra chuyện gì, làm sao cũng không nghĩ đến hắn lại chạy đến câu lan.

"Chúng ta về nhà đi."

"Ừ." Trở về cũng tốt, chính là có thể bớt lo, Tô tiểu công tử này thật đúng là làm cho người ta không yên lòng.

***

Lúc Tô Cẩm về đến nhà, vẫn chưa tới hai mươi tháng chạp, lại qua mấy ngày, thợ của Chức Cẩm phường đều ngừng lại nghỉ đông tới lễ mừng năm mới quay lại. Hôm nay chính là đêm tối tết ông táo.

Tô Cẩm đứng ở trong viện, hô về phía nóc nhà: "Tô Triều, sao người lại chạy lên trên đó?"

"Nơi này ngắm trăng sáng không tệ." Tiếng nói của nàng nghe vào lòng không yên, Tô Cẩm vừa ngẩng đầu, đâu có trăng sáng gì?

"Người xuống có được hay không, ta có lời nói với người."

"Không muốn."

Hắn chép miệng, đột nhiên xoay người rồi đi. Tô Triều cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Ai ngờ không bao lâu, trên mái hiên truyền đến tiếng giẫm đạp, hắn lại đi chuyển cái thang leo lên, loạng choạng loạng choạng đi tới phía nàng.

Nàng đỡ hắn một cái, "Người muốn nói gì, cần phải gấp như vậy sao?"

Bốn chi hắn cùng sử dụng, cuối cùng ngồi xuống ở bên cạnh nàng, "Ta muốn hỏi người, tại sao năm hết tết đến người cũng không trở về nhà?"

"Không muốn trở về."

"Sao có mùi rượu?" Hắn hít mũi một cái, mới phát hiện bên kia thân thể nàng, lại chất đống tràn đầy vài vò rượu. "Tại sao không muốn trở về?"

Nàng liếc mắt nhìn hắn, "Dù sao, chính là vẫn chưa muốn trở về."

"Người nói người có tỷ tỷ muội muội, tình cảm các người không tốt sao?"

"Không, chúng ta rất tốt. Ta chỉ là không muốn bị người xem là tượng gỗ sai tới sai đi, cái gì cũng phải dựa theo ý người khác mà làm."

Hắn không hiểu nhìn nàng, nàng ngửa đầu uống rượu. Hắn nhìn cả người nàng không giấu được cô đơn nhàn nhạt, không khỏi cảm thấy trong lòng buồn bã. Hắn bày ra vẻ mặt tươi cười, "Tô Triều, vậy người và chúng ta cùng nhau ăn tết được rồi. Người xem nhà ta cũng không có bao nhiêu người, thêm một mình người hơn một đôi đũa, tỷ tỷ nhất định cũng sẽ đồng ý."

Nàng quay đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn sáng quắc. Nàng sờ sờ đầu, không phải nàng rất yêu thích Tô Chức sao? Tao nhả lịch sự, yên tĩnh bình thản, nhưng bây giờ, lúc hắn nhắc tới nàng ấy, nàng lại phát hiện mình cũng không có một chút phản ứng. Trong mắt chỉ có cặp mắt hắn sáng như sao ở dưới màn đêm.

Nhắm mắt rót xuống một ngụm rượu lớn, nàng nhất định là say rồi.

"Ta cũng muốn uống, ta uống cùng người."

Tô Triều cười một tiếng, nhắc lên vò rượu cho hắn. Hai tay hắn cùng nâng lên uống một hớp lớn, ngược lại không nói gì, chép chép miệng, lại phồng lên. Tô Triều lắc đầu cười khẽ, "Ngươi uống ít chút, say rồi ta cũng mặc kệ."

Một lúc lâu, hắn đột nhiên ợ rượu, gật gù hà hà, "Uống ngon, thoải mái, còn muốn."

"Ngươi, ngươi vẫn rất có khả năng uống?"

"Ta chưa từng uống, tỷ tỷ không cho ta uống, còn muốn."

Tô Triều xoay xoay đầu, vò rượu này không lớn, cũng không quá cao với hai tay như vậy, nhưng dưới cách trút mảnh liệt của hắn như thế, lại còn không nhúc nhích, nâng lại nâng lên một vò, "Nè."

"Đây là rượu gì?"

"Rượu này gọi là rượu Lan Lăng. Dưới chân Thương Sơn có một trấn nhỏ gọi là trấn Lan Lăng, lúc sớm nhất, rượu này đã đến từ nơi đó." Một tay nàng nắm mép vò, ngẩng đầu lên, gió đêm thổi lạnh như băng, giọng điệu bắt đầu mơ hồ không rõ, "Rượu Lan Lăng, ánh sáng hổ phách, trong lúc say không biết nơi nào là quê hương."

Tô Cẩm nghiêng đầu một chút, vốn muốn hỏi có phải là nàng nhớ nhà hay không, suy nghĩ một chút, nâng vò lên uống một hớp lớn, nắm cái vò giờ về phía nàng, "Ta mời ngươi, tối nay cùng ngươi Nhất Túy Giải Thiên Sầu."

Tô Triều bật cười, cái vò đựng của hắn một cái, "Được, mời ngươi."

Gió đêm từ từ thổi qua, sắp đến lúc nửa đêm, trăng non rớt cuộc xuất hiện ở phía chân trời. Trên người ngã xuống một thân thể mềm mại, Tô Triều vẫn ngồi ở trên nóc nhà, lời nói khẽ phiêu tán ở trong màn đêm, "Rượu Lan Lăng, vào miệng trơn thuận, cực mạnh tác dụng chậm."

Nàng uống cạn một ngụm rượu cuối cùng, thờ dài, để vò rượu xuống, ôm thân thể hắn nhảy xuống mái hiên, quen thuộc vào phòng của hắn, đặt hắn ở trên giường, suy nghĩ một chút, cởi giày vớ áo khoác ra, đắp chặt chắn.

Đột nhiên tay bị hắn kéo, trên mặt hắn ửng lên màu đỏ bừng, nói năng không rõ, "Tô Triều, Tô Triều."

"Ta ở đây."

"Tô Triều."

"Thế nào?" Nàng cho là hắn tỉnh, từ từ lại gần hắn, lại phát hiện hô hấp hắn nặng nề, đang ngủ say. Đôi tay giống như là bị đầu độc xoa hai gò má của hắn một chút, mon tron môi của hắn. Hắn đột nhiên lè lưỡi liếm môi một cái, vừa vận liếm qua đầu ngón tay của nàng. Tô Triều giống như là đột nhiên tỉnh táo lại, chột lui ra một bước dài, lắc lư đầu, nàng say rồi, tuyệt đối là say rồi.

***

Có gì đó không đúng, nàng đang trốn hắn, kể từ sau buổi tối đó, nàng vẫn đang trốn hắn.

"Tô Triều."

Giọng nói tràn đầy sức lực, kể từ sau tết, giọng nói này luôn trở thành tiếng kêu tỉnh mọi người rời giường sáng sớm mỗi ngày ở Tô gia.

Tết Nguyên Tiêu, mười lăm tháng giêng, sáng sớm ngày hôm đó, Tô Cẩm theo thường lệ vây chặt nàng một vòng ở gần thủy tạ, nhưng không ngờ, ngoài cửa có một câu truyền tin nhỏ lại khiến nàng chạy như bay ra ngoài, lúc trở lại, có chút hồn bay phách lạc.

"Ngươi làm sao vậy?"

Tránh né hai mắt của hắn, nàng nhìn trái phải mà nói việc ấy.

Nàng nói câu muốn gả cho Tô Chức kia, chỉ là muốn để cho các nàng truyền về chọc tức lão thái bà, cũng chỉ có chính nàng biết, lúc nàng nói lời kia, trong đầu rõ ràng tất cả đều là bóng dáng của hắn.

Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ nàng lại bắt đầu thích đàn ông?

Lại là dạng như Tô Cẩm vậy, nàng đúng là đang tránh hắn, đang lẩn trốn, cho nên Mai Kỳ căn bản không tốn bao nhiêu thời gian đã dẫn nàng về, vạch đi kẻ ước ba năm, ra đi không lời từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Triều Dương Như Cẩm (Hai) (4)

Nàng vẫn chôn vùi ở Tuy Tuyết câu lan uống rượu, ai cũng không muốn gặp, chuyện gì cũng không trông nom, Mai Kỳ cũng hết cách với nàng, cho đến khi Mai Sóc bị trói trở về, cho đến khi Mai An cũng trở lại.

Xuân về hoa nở, băng tuyết đã sớm tan, lúc nàng rời đi vẫn là mùa đông, hiện tại cũng không biết hán như thế nào?

Một mình Mai Triều ngồi ở phòng khách giữa hồ, trên vai bị người vỗ một cái, lại là Mai Sóc, nàng vén áo bào lên ngồi xuống, "Sao thế?"

"Sao người lại tới đây? Bảo bối nhà người đâu?"

"Ở chung một chỗ với Mặc thúc."

"Lão đại vẫn còn nằm?"

"Ừ, có điều sắc mặt khá hơn nhiều, ta thấy là bị cây ớt đỏ kia chọc tức ra."

Nàng nở nụ cười, ngón tay Mai Sóc gõ lên trên bàn mấy nhịp, "Ta nói nghiêm túc với tỷ, Cẩm Nhi kia rốt cuộc là ai?"

"Tô Cẩm, tiểu công tử của Chức Cẩm phường."

"Tỷ thích người ta?"

"Lão Tam, thật là ta không thích đàn ông."

"Đúng vậy à, ta cũng vẫn không rõ ràng lắm, người khoác vào đoạn tụ kia rốt cuộc là tới như thế nào, trước kia, chạy đi câu lan chạy đến cần mẫn nhất lại chính là tỷ."

"Bọn họ chỉ biết lục đục đầu đá."

"Cũng không phải là tất cả đàn ông đều như vậy."

"Chỉ biết tham lam vinh hoa." Nàng đứng lên, "Yếu điệu ông ọ yếu đuối, nói chuyện với bọn họ chính là không thém nói nhiều nữa câu." Nàng đi tới trước mặt Mai Sóc, "Cho nên ta thà thích phụ nữ, sẽ không cùng đi ra ngoài không bao lâu thì kêu mệt, sẽ không giống như kẻ phụ họa vậy, sẽ không nói huyền thuyên nhảm chán, sẽ không chỉ biết là núp ở trong khuê phòng chơi chút cầm kỳ thư họa."

Mai Sóc nhú mày, không nói gì, hình như nàng ấy có chút kích động quá mức, "Tỷ nói, có phải chỉ có thể là phụ nữ hay không?" Nhưng bóng dáng của người đó với nàng ngồi ở trên mái hiên cười đùa chèn chế lại xuất hiện rõ ràng ở trước mắt.

Mai Sóc nặng nề đánh một phát dữ dội ở trên trán nàng ấy, "Tỷ quả thật có bệnh."

"Lão Tam." Nàng tức giận nói.

"Chùng nào thì tỷ từng gặp loại đàn ông tỷ nói đó?"

"Không phải sao? Phàm là chúng ta đi qua mấy quan lại, thế gia nhà buôn bán kia, đàn ông ở hậu viện người nào không phải dạng này? Còn có hán." Nàng đưa tay chỉ về cách đó không xa, đó chính là hướng Ngọc Long viện, Mai Sóc biết nàng nói là Trình Ly. Kéo tay của nàng xuống, "Lão Nhi, chớ đi vào chỗ bế tắc, ta biết tỷ hận, làm sao ta không phải vậy." Nàng lắc đầu, "Ta còn tưởng rằng tỷ chính là vì tức lão thái bà."

"Đúng vậy. Ta là muốn trêu tức bà ta, chẳng qua ta không thích đàn ông cũng là thật."

"Thật sự, tỷ thật sự thích phụ nữ?"

Nàng nhất thời cứng họng, một lúc lâu mới nói: "Ta thật sự rất thương thức nàng ấy."

"Tỷ cũng biết nói thương thức, đó hoàn toàn khác nhau, tỷ từng có loại cảm giác bởi vì một động tác của hán thì cả trái tim căng đầy đó? Cảm giác bởi vì hán có một chút ngoài ý muốn thì lòng như lửa đốt?"

"Người ấy....." Nụ cười của Tô Cẩm không ngừng thoáng hiện trước mắt, nàng không phản bác được.

"Tỷ sẽ muốn cùng hân đi tiếp cả đời?" Mai Sóc dừng một chút, ném xuống một quả bom cuối cùng, "Tỷ sẽ muốn thân thiết với hân, ôn tồn (vuốt ve an ủi) với hân?"

Trong đầu Mai Triều ầm ầm nổ tung, nàng quả thật là người ngu ngốc, nàng động tới dự niệm đối với hân, sao lại còn cho rằng mình thích phụ nữ?

***

Mùng năm tháng năm, ở thành Lan Châu, trên cuộc so tài gấm vóc ba năm một lần, Tô Chức vỗ vai Tô Cẩm, "Cẩm Nhi, đệ..... Chúng ta thật vất vả mới được chọn vào trận chung kết cuối cùng này, ít nhất đệ để tâm chút."

"Ta biết rõ, tỷ tỷ." Mặt hân không chút thay đổi, ngồi ở bên cạnh Tô Chức.

Thời điểm tháng giêng, gấm vóc sẽ đưa tới tham gia tuyển chọn, nếu không phải dựa vào màu sắc vải vóc Tô Cẩm mới nhuộm được, cộng thêm một năm qua Chức Cẩm phường mở rộng, năng đoán Chức Cẩm phường của bọn họ cũng không đến được hiện trường cuộc tranh tài gấm vóc này, dù sao chỉ có bốn bố trang có thể tham gia so tài cuối cùng này.

"Trước đó Tề gia ở Tây Hà hình như xảy ra chuyện, bị người kiện dùng vải vóc chất lượng kém cho đủ số."

"Có điều người ta vẫn rất có thực lực, chất lượng gấm vóc tuyệt đối không kém so với chúng ta." Tô Cẩm hít một hơi, "Tỷ tỷ, thật ra thì ta không cho rằng chúng ta sẽ thắng."

"Không có thì không có, ta cũng không ôm hy vọng quá lớn." Nàng nhìn về phía trên đài, trong lòng chỉ là đang nghĩ tới chuyện phụ thân nói sau khi kết thúc cuộc so tài gấm vóc ở nơi này muốn tìm gia đình cho Tô Cẩm. Ôi, trong lòng hân rõ ràng nghĩ tới hộ vệ đột nhiên rời đi kia.

Tiếng chiêng đồng gõ vang, người bốn tòa bố trang đều đứng lên, một người phụ nữ trung niên đứng trên đài, thì thầm xong một hồi với những người khác đang ngồi trên đài, mới đứng ở trước đài, cất cao giọng nói: "Chư vị, bởi vì mỗi một lần kết quả cuối cùng cuộc so tài gấm vóc đều khó có thể quyết định, vải vóc của các vị thật sự đều là sản phẩm. Để cho tiện quyết định, cũng vì lý do công bằng, lần so tài này, chúng ta đổi một loại phương thức, không mời các trọng tài đánh giá nữa."

"Lần này chúng ta muốn thử thách, chủ yếu là xúc cảm của gấm vóc. Cho nên....." Bà vỗ tay một cái, thì thấy phía sau có người ôm một đứa bé nhìn qua mới chỉ hai ba tháng đi lên, phía dưới ồn ào nói to một hồi, bà mới nói: "Hiện tại, ta phái người trải gấm vóc của bốn nhà ở mặt đất, cho bé đi tới lựa chọn gấm vóc yêu thích."

"Trẻ con không biết gì, tuyệt đối sẽ không làm việc thiên vị." Bà ôm đứa bé đó qua, "Mọi người đều biết, bố trang chiến thắng lần này, sẽ phụ trách gấm vóc tiến cống ba năm kế tiếp, thân thích trong hoàng cung thân mềm thịt quý, đương nhiên cần lựa chọn gấm vóc trơn bóng vừa ý nhất. Mà xúc giác của trẻ con nhạy cảm hơn so với chúng ta, tự nhiên biết rốt cuộc xấp gấm vóc nào mới là thoải mái nhất."

Tô Chức nhú lông mày, "Đây cũng là trò đùa trẻ con quá chút đấy."

"Nghe nói gần đây cuộc so tài gấm vóc này cực kỳ như trò đùa trẻ con."

Nàng thờ dãi, gần đây giọng điệu của hân luôn động một chút là có châm chọc.

Bốn tòa bố trang theo thứ tự xếp ra ở trên thảm đỏ, đứa bé này được đặt ở trên thảm đỏ, bé gập mặt đất, bò đến rất là vui vẻ, không ngừng qua lại bò lên ở trên bốn xấp vải kia, không có ý muốn dừng lại.

Tô Cẩm nghiêng nghiêng đầu, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, chỗ dẫn tới sau đài kia, một người nghiêng người dựa vào, trừng mắt nhìn về phía hân, nâng lên một nụ cười tà tà.

Miệng hân không thể nói, bên tai đột nhiên vang lên tiếng Tô Chức kinh ngạc thốt lên, "Cẩm Nhi, bé, bé dừng lại, bé vẫn bò ở phía trên xấp vải kia của chúng ta."

Hân quay đầu nhìn lại, quả nhiên như Tô Chức nói, hân rốt cuộc cũng giật giật khoé miệng, "Đúng vậy, chúng ta thắng rồi."

Hân quay lại sau lưng, đã không thấy bóng dáng của nàng, hân không chờ được đến ban bố kết quả đằng sau, chạy ra ngoài, nhìn chung quanh, "Tiểu công tử đang tìm thuộc hạ sao?"

Nàng đang ở phía sau hân, gần đến có thể cảm giác được hơi thở trên người nàng, Tô Cẩm quay người lại, đột nhiên nặng nề một quyền đập tới trên mặt nàng, nàng không tránh không né chịu một quyền của hân, "Thật xin lỗi, Cẩm Nhi."

"Hu hu." Hân rốt cuộc nhào vào trong ngực nàng bắt đầu khóc lớn, "Tô Triều, ta ghét nàng nhất."

"Được rồi, chẳng qua ta không gọi là Tô Triều, ta tên là Mai Triều."

"Quả nằng tên gì, hu hu, tóm lại chính là ghét nằng nhất."

"Ta biết ta sai rồi, cho nên ta tới lấy công chuộc tội."

"Nàng có công gì?"

"Ta mới vừa chạy tới sau đài, bôi bột đường ở trên gấm vóc của các người."

Hắn ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới đứa bé kia quả thật vẫn luôn cắn ngón tay, hắn cười rộ lên, "Việc này không tính, chúng ta cũng không phải rất muốn thắng."

"Vậy muốn như thế nào?" Hắn ngẩng đầu lên, thấy nàng bị mình đánh ra mắt gấu mèo 0.0, cười đến càng thêm mãnh liệt, xoa xoa nước mắt, cắn môi của mình, nhón chân lên tới bên tai nàng, "Nói nàng yêu thích ta."

"Chàng yêu thích ta."

"Không phải, nói là ta thích chàng."

"Biết rồi, chàng yêu thích ta."

"Không phải, không phải, nàng biết rõ là không phải." Hắn giận đến dậm chân, Mai Triều ổn định thân thể hắn, "Cảm Nhi, ta thích chàng, còn lâu hơn so với ta tự mình biết, bởi vì ta là người ngu ngốc, cho nên ta vẫn không phát hiện, là ta sai rồi."

"Nàng cũng biết là nàng ngu ngốc." Hắn liếc xéo nhìn nàng, tràn đầy ý cười, lôi kéo tay của nàng đi trở về, "Đợi đến khi về, ta muốn bắt đầu điều chế thuốc nhuộm nữa."

"Lần này muốn điều chế cái gì?"

"Ta muốn điều chế ra màu sắc rất đặc biệt, không phải hồng vàng lam xanh lá bình thường, mỗi một loại đều sẽ lấy một ý thơ, tên dễ nghe."

"Dễ nghe bao nhiêu?"

"Giống như là hệ màu trắng, có thể gọi Thanh Thu Tuyết Nhật, Nhân Vân Xuất Tụ. Chẳng qua ta muốn điều chế ra một loại màu đỏ trước."

"Dạng gì?"

"Màu sắc Triều Dương (mặt trời mới mọc)."

Nàng cười khẽ, "Ừ, vừa vặn dùng để làm giá y."

Tô Cẩm liếc nàng một cái, trong lòng tràn qua một đợt ý nghĩ ngọt ngào, thật ra thì, hắn đúng là nghĩ như vậy.

***

Kể từ sau khi Tô tiểu công tử của Chức Cẩm phường xuất giá, cả thành Phụng Dương thậm chí còn có mấy thành trì lớn lân cận, gần như tất cả chàng trai thế gia trẻ tuổi sắp sửa làm phu, đều xếp một thứ cần thiết vào sinh lễ cầu hôn.

Một món dùng vải vóc đặc biệt của Chức Cẩm phường chế thành giá y, nghe nói màu sắc vải vóc này là Tô tiểu công tử tự tay điều chế suốt cả một tháng mới điều chế ra được, màu sắc kia liền gọi là Triều Dương Như Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Mùi Quế Hương Lan (Một)

Phấn hoa tuyệt, phấn trứng ngỗng, hương vị theo gió, phù kín trang sức màu đỏ; tâm tư linh lung, có thất khiếu, miệng lưỡi bén nhọn, mắng tỉnh người mê tâm.

So với phấn xoa má và phấn phẩm xanh đen vẽ mày, phấn trang điểm thoa vào mặt đối với phần lớn đàn ông mà nói gần như có thể coi như là không thể thiếu. Ai không muốn có da thịt nõn nà, có điều không phải mỗi người đều là trời sinh quyến rũ, cho nên phấn trang điểm này đã trở

thành biện pháp bổ cứu. Chúng loại phân trang điểm rất đa dạng, giá tiền cao thấp không giống nhau, cho dù là đàn ông gia đình phú quý hay là nhà nghèo bình dân đều thích dùng.

Phân trang điểm chẳng những vô cùng mịn, hơn nữa thêm vào các loại mùi hoa, trải qua nhiều thời gian cũng được gọi là hương phấn. Cho dù là thoáng thoa lên một chút ở trên mặt, thêm vào chút mùi thơm, cũng làm cho người ta như uống Cam Tuyền, tìm gan đều sướng.

Dĩ nhiên, không phải mỗi người đều là như thế, nói thí dụ như lúc này Đại thiếu Mai gia đang nằm ở trên giường không ngồi dậy được.

Thượng Quan Phúc đang ngồi ở mép giường nàng mắt tròn trắng, hẳn là người làm hương phấn, cũng không phải là đại phu. Hơn nữa, hẳn nhớ không lầm, vị Mai Đại thiếu này lại vô cùng phản cảm đối với mùi trên người hẳn.

Thượng Quan Phúc không chỉ làm hương phấn, phấn, son môi, son lông mày, phấn vẽ lông mày, hoa diện, nước vô bào (nước vô cây đu dùng để chải đầu), phẩm là đồ trang điểm của đàn ông thì hẳn đều làm, có điều sở trường nhất cũng nổi danh nhất là hương phấn.

"Đợi chút, các người là nói, nàng phản ứng lớn nhất đối với mùi phấn hoa quế ta làm, phải bắt được ong mật thụ phấn cho hoa quế, dùng nọc ong chích huyết vị quanh người nàng, trị chứng dị ứng của nàng?"

"Quả thật là như thế." Sau lưng còn ba người đứng, Mai An, Tần Mặc và một đại phu, Mai Bình và Mai Kế đang ở gần cửa.

Hắn nhún vai một cái, "Hoa quế theo tin tức tương truyền tháng mười nở hoa, ong mật ở đâu ra?"

Mai An cau mày, "Làm sao lại không có? Hiện tại chính là mùa xuân, không thể nào sao?"

Thượng Quan Phúc xoay người, không nhìn được lại muốn mắt tròn trắng, bà cụ này thật đúng là ngũ cốc cũng không phân biệt được, tay chân không chăm chỉ, ngay cả chuyện mùa màng cũng muốn chen tay vào, "Ta nói là một tề hoa, chính là hoa quế, mùa này, ai cũng lần không ra được. Nếu bà có bản lĩnh khiến hoa quế nở vào mùa xuân bà đi là được rồi, ta lại không ngăn bà."

Không ai đáp lại, hắn tiếp tục nói: "Còn nữa, ta đói rồi, các người chính là đối đãi với khách như thế à?"

"Thượng Quan công tử, mời tới bên này." Mai Kế dẫn hắn đi ra ngoài.

Người phía sau nhất thời cũng không có lời nào để nói, không lâu lắm rời khỏi gian phòng. Thượng Quan Phúc đi theo Mai Kế đi tới cổng tò vò của viện, lại ngừng lại, Mai Kế xoay người lại hỏi: "Không phải công tử đói bụng?"

"Không muốn ăn ở chỗ này, các người vô duyên vô cớ dẫn ta tới nơi này, hiện tại ta phải về."

"Chứng bệnh của đại thiếu bởi vì hương phấn mà nổi lên, mà người tinh thông nhất ở đây, lão chủ tử có lệnh, kính xin Thượng Quan công tử ở tạm trong phủ."

Hắn tròn mắt nhìn Mai Kế một cái, "Ồ tạm ở tạm, nói đúng là đơn giản, vậy cửa hàng của ta, phụ thân ta làm thế nào?"

"Mai gia cũng sẽ bồi thường tất cả tổn thất của cửa hàng công tử, hơn nữa đã mời người thông báo phụ thân công tử." Nàng đưa một tay ra, "Lan uyển đã thu dọn thỏa đáng."

Khách viện Ngũ thụ, Tùng, Trúc, Huyền, Lan, Thộ thạch, Lâm Xước đang ở tại Tùng uyển, Trình Lăng ở Trúc uyển, cửa của một gian phòng Huyền uyển khung bị hư, còn chưa sửa xong, vì vậy hắn được thu xếp đến Lan uyển.

Ngày hôm sau dậy thật sớm, Thượng Quan Phúc đứng ở trước phòng trong tiểu viện duỗi lưng một cái. Tối hôm qua ngủ đúng là không tệ, có điều ở chỗ Mai gia này thật sự là không có việc gì, gãi đầu, đảo tròn mắt, nếu người ta đã mời hắn tới, hẳn sẽ ra thêm chút sức là được.

Ra khỏi khách viện, hắn đi một mạch đến Hạm Đạm viện, vừa nhấc mắt vừa vặn thấy hộ vệ ngày hôm qua ngăn hắn lại kia, "Này, người giúp ta một việc."

"Công tử mời nói." Mai Kế khom người nói.

"Người đi lấy ít thứ trong cửa hàng của ta." Hắn không để ý Mai Bình trừng mắt lên, đẩy cửa phòng Mai Kỳ ra, tự mình đi tới ngồi xuống trước bàn đọc sách, chăm bút no mực, lưu loát viết tràn đầy một trang giấy, thổi khô xếp lại, "Người đưa cho phụ thân ta xem cái này, ông tự nhiên biết ta muốn cái gì, sẽ thu dọn đưa cho người tới đây."

Mai Kế nhận lấy ra ngoài, thế nhưng hắn lại không có ý muốn đi, Mai Bình đứng ở ngoài cửa, "Hắn muốn cái gì?"

"Không biết." Nàng lắc đầu, "Ta sẽ trở lại rất nhanh, người coi chừng Đại thiếu." Nàng nhỏ giọng, "Ta vừa thấy hắn thì có một loại dự cảm chẳng lành."

"Dự cảm gì?"

Trên mí mắt Mai Kế giật giật, "Cũng nói không rõ ràng lắm, tương lai bi thảm của đại thiếu."

"Lung ta lung tung." Mai Bình vỗ một cái ở sau lưng nàng, vỗ vào thất lung, "Đi nhanh về nhanh, ta trông coi."

***

Lúc Mai Kỳ tỉnh lại, chính là trước trưa ngày này, mặt trời đang tươi đẹp, vừa mở mắt thì thấy trong phòng mình thêm một bóng dáng không nên tồn tại, cả người áo đỏ, giày đỏ, chỉ ở cổ áo may hai đường viền màu nhạt, một đầu tóc đen dài vô cùng bóng mượt, sợi tóc nhìn qua cũng mềm mại hơn so với người bình thường, dùng cây trâm vấn lên đầu vào đây, cùng là vấn búi tóc lên nhưng mà không thấy một chút phong độ tao nhã, hơi nghiêng, ngược lại có vẻ có mấy phần dí dỏm. Mai Kỳ nhớ tới Trình Lăng, ngược lại cảm thấy búi tóc này làm cho nàng càng thêm vừa mắt.

Người áo đỏ kia có lẽ là đã nhận ra tầm mắt của nàng, quay đầu lại, lông mày của hắn rất nhạt, dùng phấn phẩm xanh đen vẽ hai đường lông mày hàm khói, trên môi cũng bôi son môi màu đỏ thắm mộng, không tính là đậm, nhưng ở cái nhìn của Mai Kỳ đứng lúc bị ánh nắng chiếu lại, người này lại hiển thị rõ tươi đẹp ôn ào.

Không phải đẹp tục, chữ tục này không hợp với hắn, xinh đẹp là xinh đẹp phách lối. Nhưng chỉ liếc mắt một cái, nàng cũng biết, kia chẳng qua là một tấm mặt nạ hắn dùng để bảo vệ mình. Giống như lúc nương và phụ thân vừa mới đi, nàng đã học được dùng lạnh lùng để ngụy trang mình, dần dà, mặt nạ đã không còn là mặt nạ, đã sớm hòa làm một thể với bản thân nàng.

"Người đã tỉnh." Hắn mở miệng nói, có chút hả hê.

"Sao người lại ở trong đây?"

"Mai đại thiếu lại vẫn nhớ tới ta, thật là thụ sủng nhược kinh." Hắn lắc đầu liên tục, nhưng không đến gần, cách giường nàng một khoảng cách khá xa.

"Cho dù ngoài đường ai bị người mắng to, cũng sẽ không dễ quên như vậy." Nàng từ từ ngồi dậy, giọng nói nghe ra không phải có sức lực lắm, "Mai Bình đâu?"

"Đại thiếu là đang châm chọc ta?"

"Ta châm chọc người?" Mai Kỳ không hiểu nói.

"Ngoài đường phở mắng chửi người, cử chỉ phụ ngang ngược, Đại thiếu lại là ý này?" Hắn đến gần một bước, Mai Kỳ không chú ý tới, chỉ là lắc đầu, cất giọng kêu hộ vệ của mình ngoài cửa.

"Đại thiếu, người đã tỉnh." Nàng vui mừng vào cửa, Mai Kỳ không có sức gạt đầu một cái, "Ta cực kì đói, giờ gì?"

"Vừa qua khỏi giờ Ty, Đại thiếu, người nằm trước, ta sẽ đến phòng bếp."

Mai Kỳ còn muốn nói điều gì, nàng đã chạy mất bóng như một làn khói. Nàng dựa vào đầu giường, Thượng Quan Phúc nghiêng đầu một chút, "Người có khẩu vị ăn đồ à?"

"Chính là không có, chỉ muốn uống chút cháo trắng, chưa kịp nói với nàng ấy." Hai mắt nàng nhắm nghiền, dường như nói những lời này đã rất là tốn sức.

Bao gồm tại sao chàng trai này lại xuất hiện ở trong phòng nàng, tạm thời nàng cũng không lo hỏi nữa.

***

Mai Bình không có gì đúng mực, trong phòng bếp đại nương tay cầm muối lại rõ ràng Mai Kỳ vừa mới tỉnh dậy khẩu vị khẳng định rất kém, chuẩn bị cho nàng một chén cháo đậu xanh, một chén cháo bí đỏ, còn có mấy đĩa thức ăn thanh đạm với cháo.

Mai Bình thu dọn khay đi ra ngoài, trước khi đi không quên liếc nhìn bóng dáng vẫn nằm ở trong phòng, rất muốn lờm lờm đi. Nàng chân trước mới vừa đi, Mai Kế chân sau đó liền trở lại, đưa một cái bọc lớn cho Thượng Quan Phúc, "Công tử, đều ở nơi này."

"Cảm ơn." Hắn nhận lấy, lấy chỗ bọc ra ở trên bàn sách của Mai Kỳ, Mai Kỳ nhìn hắn bày ra từng hộp một ở trên bàn giống như là bày quây, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng nói: "Người đang làm gì vậy?"

"A, quên nói cho người biết, phần hoa người dị ứng, nhất là đối với hoa quế. Nghe nói dùng ong mật chích huyết có thể trị hết, có điều lúc thu vàng tháng mười hoa quế nở thì có thể đã không tìm được ong mật rồi. Cho nên," Hắn nhúu mày chỉ chỉ một loạt hộp sứ trên bàn, "Ta đã giúp người thì giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên, lại thay người thử xem một chút, còn có loại phấn hoa nào sẽ làm cho người phản ứng lớn như thế." Hắn có ý không có ý tốt tăng thêm giọng điệu câu đùa lên tây thiên kia. Chung sống mấy canh giờ, Mai Kỳ cũng đại khái biết hắn rằng nanh đầy miệng, không nói ra được lời gì tốt.

"Nọc ong chích huyết." Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, từ bắt đầu Nguyên tiêu năm trước, mình rời nhà tròn một năm. Thứ nhất là vì tìm nguồn gỗ Tê Phụng, bởi vì gỗ Tê Phụng sinh trưởng khó khăn, cũng không nhiều mảng lớn rừng cây, đại thụ cứng cáp có tuổi càng ít hơn. Mà thứ hai, cũng vì tìm kiếm danh y trị bệnh lạ của mình là vừa đụng chạm vào đàn ông sẽ nổi lên mẩn đỏ, ngứa mũi.

Bởi vì bệnh lạ này của mình, cho nên hắn luôn luôn cách đàn ông xa xa, người trong nhà đều biết, gần đây cũng không thể đến gần nàng trong vòng ba thước.

Có điều gần đây lại gặp một chuyện lạ, hôm đó dẫn theo Mai Sóc, Lâm Xước đến Hoàng phủ. Trong bữa tiệc, hắn đột nhiên đứng dậy đụng phải mình, vậy mà nàng cũng không có phản ứng gì, cho tới khi kính ngọc rơi xuống ly rượu của mình. Nhưng sau đó bị tiểu thị đi lên dọn dẹp, vừa tới gần, nàng lại bắt đầu nổi mẩn đỏ.

Vì vậy nàng cũng bắt đầu nghi ngờ, chứng bệnh của nàng cũng không phải nhằm vào đàn ông, mà là thứ gì khác.

"Người nói là dị ứng phấn hoa?"

"Không phải là lời của ta nói, người trong nhà của người nói. Lại nói, ta cũng từng gặp vài người dị ứng phấn hoa, có điều chưa từng thấy nghiêm trọng thành ra đáng vẻ như người vậy." Hắn giơ lên một cái hộp trong tay, "Người muốn thử xem loại đó trước, đều là hoa nở hai ngày nay, son chi như thế nào?"

"Không cần."

Thượng Quan Phúc ngẩn ra, nàng đã kêu hai hộ vệ của nàng vào cửa, "Nếu muốn dùng nọc ong, thì bây giờ đi bắt ong ngay."

"Không được. Người cho rằng cái này có thể tùy tiện dùng sao? Ong mật thụ phấn khác nhau, dạng nọc ong cũng khác nhau, như vậy quá nguy hiểm, chỉ có phấn hoa làm cho người phản ứng lớn nhất, mới dùng được nọc ong tương ứng."

"Tại sao?"

"Không vì sao cả, chính là như vậy." Hắn tròn trĩnh mắt, người phụ nữ này, thật đúng là không biết sống chết.

"Nếu không vì sao cả, vậy hiện tại cứ đi bắt ong."

Hai người hộ vệ kia thật sự xoay người rời đi, hắn ném hộp sứ về trên bàn, "Người muốn tìm chết thì người đi được rồi? Ai quản người?"

Hương phấn rơi ra, phân tán ở trong phòng, nàng đột nhiên ho khan mấy tiếng, Thượng Quan Phúc cười lạnh nói: "Không chịu nổi?"

Nàng thờ hờn hờn, nhất thời im lặng, chỉ nhìn hắn, mặt không chút thay đổi, mặt mày lạnh nhạt lại có một chút không có sức. Khác với trước kia, lần này không phải là không có sức bởi vì thân thể sau dị ứng, mà giống như là một loại tuyệt vọng mà thời gian dài mang tới.

Hắn giật mình, đây là Mai Đại thiếu sao? Lại có thể lộ ra ánh mắt bất lực như vậy.

Có lẽ là Mai Kỳ phát hiện mình nhất thời luống cuống, che miệng làm bộ ngáp một cái, hai mắt nhắm nghiền, thật lâu sau mới nghe thấy hắn hiếm khi dịu dàng mở miệng, "Nếu như người cực kỳ nhạy cảm đối với loại phấn này, nọc ong đi xuống khả năng chữa khỏi cũng rất lớn. Những thứ khác có lẽ chỉ là phí công vô ích, người cũng càng có khả năng dị ứng đối với loại nọc ong đó, dù sao trong bản thân nọc ong cũng chứa mật hoa."

Nàng rút cuộc mở mắt ra, "Đa tạ, có điều, không sao."

Hắn phẩy tay áo bỏ đi, "Đã như vậy, vậy xem ra ta cũng không cần thiết ở lại chỗ này."

Mai Kỳ nhìn bóng lưng hắn rời đi, kéo ra một nụ cười khổ. Nàng đây là làm sao, làm sao lại dễ dàng mất tâm trí ở trước mặt chàng trai này như vậy.

Hắn không đóng cửa lại, mùi hương phấn lượn lờ đã dần dần tan hết, trước cửa sổ dưới ánh mặt trời, còn có thể thấy rõ ràng vô số bột phấn bay múa ở trong vầng sáng. Suy nghĩ của nàng trở lại trước đây thật lâu, từ từ đi tới nguyên tiêu một năm trước.

Nàng còn nhớ rõ khi đó chính là giờ tý, giờ tý mười lăm tháng giêng, lầu cuối Quỳnh Ba lầu cửa sổ mở rộng ra, cúi đầu còn thấy tuyết đọng trên nóc phòng viện, nàng úp tay phải ở trên bệ cửa sổ, "Đại thiếu, khuya lắm rồi."

"Tối nay ta sẽ ngủ ở nơi này, sáng sớm ngày mai lên đường." Nàng đưa tay kéo cửa sổ lên, "Mai Bình, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Dạ, Đại thiếu."

Nàng xoay người lại đi tới trước giường êm, ôm lấy mền để nguyên quần áo mà nằm.

Hôm nay là nguyên tiêu, vốn nên là ngày đoàn viên, đáng tiếc, cái nhà này đã bao lâu không cùng nhau yên ổn trải qua một nguyên tiêu rồi. Trước đó còn có thể cùng nhau chơi đùa âm ỉ với lão Nhị, lão Tam ở trong viện của mình, nhưng kể từ khi nàng bắt đầu gánh vác cái nhà này, ngay cả ngày như vậy cũng đã đi xa.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng bóng tuyết, ánh sáng nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu rọi người trên giường êm, hơi nhú lông mày, cho dù ở trong giấc mộng, hình như cũng rất lo lắng.

Mãi cho đến trước đây không lâu, nàng mới biết, ngay vào buổi tối đó, bọn họ vệ say rượu dựa vào thân thể lẫn nhau buồn ngủ, hai bóng người một trước một sau bay qua tường rào Mai gia, nghênh ngang rời đi, cũng không có phát hiện đối phương.

Vụn hương phấn vẫn còn đang không ngừng toát ra, nàng càng thêm một mồi nhắm mắt lại, cái nhà này, ngay cả bọn họ cũng không muốn giữ lại rồi.

Thật ra thì nàng nên biết, nãy nãi độc đoán ngang ngược đã dồn Mai Triều và Mai Sóc đến ranh giới cuối cùng, thậm chí Mai Sóc đã từng hỏi nàng: "Nếu như có một ngày, ta cũng bị buộc đi lên con đường cũ của nương, lão Đại, có phải đến lúc đó tỷ mới có thể thả ta rời đi hay không?"

Nàng cũng không ngờ, lão Tam vậy mà, nàng ấy không thể nào buông Mai gia mặc kệ, buông tha không để ý tới bốn xường lớn, mặc cho họ tự sinh tự diệt, những thứ này cũng là tâm huyết của mẫu thân.

Hơn nữa, còn có Trình gia kia, mắt nhìn chăm chăm, nhiều năm như vậy, mỹ nhân kế một chiêu không được lại tới một chiêu, chưa từng dừng lại.

Mai Kỳ đột nhiên cảm thấy mệt quá, một tay nàng đè huyết Thái Dương. Có lẽ, những thứ hương phấn này cũng làm thân thể nàng kém đi.

***

Mấy ngày sau, rốt cuộc Mai Sóc không nể mặt mũi Mai An, rời nhà.

"Đại thiếu, chúng ta bắt rất lâu, đã bắt được vài con như vậy."

Trong tay Mai Bình cầm một túi lưới, có thể thấy bên trong có mấy con ong vò vẽ.

Mai Kỳ cúi đầu nhìn qua mấy lần, không nói gì, "Hắn đâu?"

Mai Bình lắc đầu, hôm đó Thượng Quan Phúc lừa Lâm Xước ra ngoài, nhưng ngày hôm sau không biết làm sao lại bị Đại thiếu dẫn về. Hắn nói kháy hai tay chống nạnh đứng ở trước khách viện, vậy mà bản thân Đại thiếu một chữ cũng không dám trả về.

Nàng lắc đầu một cái, cố gắng đuổi đoạn lý do thoái thác tương lai bi thảm của đại thiếu của Mai Kế trước kia từ trong đầu ra ngoài.

"Những thứ này đặt trước ở đây đi, ta không rảnh làm việc này."

"Đại thiếu muốn đi lên xường?"

"Ừ." Một nhóm gỗ Tê Phụng lớn này là nàng tìm về được, tự mình đã kiểm tra, gần đây cũng không phải là mùa mưa dầm, xảy ra lớn sai lầm như vậy, cũng chỉ có một khả năng là bị người động tay chân.

"Trình Lăng ở đâu?"

Mai Bình kỳ quái nhìn nàng một cái, "Kể từ khi lão chủ tử nói muốn hắn gả cho Tam thiếu thì hắn chưa từng khỏi cửa phòng."

"Tốt lắm, ta biết rồi."

Nàng đi ra cửa phòng, không quá bất ngờ, thấy bóng dáng màu đỏ kia nghiêng người dựa vào đầu cầu, xé bánh mìn thầu trong tay ném vào trong nước.

"Đại thiếu, sao hôm nay sớm như vậy?"

"Ta phải ra ngoài."

"Không bắt ong mật hả?"

"Mai Bình và Mai Kế đang bắt."

"Đúng đấy, ngày hôm qua còn chọc vào tổ ong vò vẽ, thật sự là rất bản lĩnh." Hắn nhú mày, thật không biết hai người kia bắt ong vò vẽ làm cái gì, chẳng lẽ muốn dùng để chích chủ tử nhà mình? Vậy đoán chừng nửa cái mạng Mai Kỳ lại sắp không còn, "Đại thiếu, rốt cuộc người định lúc nào

thì thả ta đi?"

"Ta không có nhốt ngươi."

"Nhưng ngươi giữ đồ của ta."

Mai Kỳ đi qua trước người hấn, băng qua một bên khác của cầu, cách hấn một khoảng cách, "Ta có thể trả tiền cho ngươi."

Thượng Quan Phúc rút cuộc giựt giựt khoe miệng, đi theo phía sau nàng, "Cái người này, rút cuộc lúc nào thì cũng bắt đầu trở nên không thể nói lý rồi? Ngươi có biết ta làm hương phấn đều cần những công cụ này, có tiền cũng không mua được hay không, coi như mua được, có thể so với chính mình dùng quen sao? Ngươi cho rằng mọi người đều như ngươi, của cải phong phú, không làm việc cũng có thể miệng ăn núi lở? Ta còn phải nuôi sống phụ thân và bản thân ta, ta đã không làm ăn thời gian rất lâu rồi, không có tiền vào sổ, chẳng lẽ ngươi nuôi ta?"

"Có thể." Bước chân nàng không ngừng, cũng không quay đầu lại. Thượng Quan Phúc sừng sốt một chút, tức giận nói: "Ngươi nói cái gì, chiếm tiện nghi của ta đúng không?"

Hấn cố ý tăng nhanh bước chân, một tay bắt đầu vai của nàng, nhọc điểm của mình dễ dàng bị bắt như vậy, lại còn dám chiếm tiện nghi đầu lưỡi của hấn. Hấn mím mím môi, Mai Kỳ, tự ngươi tìm

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Mùi Quế Hương Lan (Hai)

"Ngươi làm gì đấy?" Một cái tay áo màu đỏ chắn ở cửa, chặn lại dấu vết hoạt động của chàng trai trước người.

"Nghe nói Đại thiếu lại nằm trên giường không dậy nổi, ta đến đây thăm."

Thượng Quan Phúc khẽ cúi đầu nhìn hấn, cả người áo tơ màu xanh nước, dáng dấp mi thanh mục tú, trên quần áo không thấy được một tý nếp nhăn, sợi tóc quán trâm, cũng không có một sợi lộ ra ngoài, thoát nhìn đúng là cực kì biết vâng lời.

"Nàng chỉ là bệnh cũ lại tái phát. Ngươi cũng biết, loại thời điểm này, gặp đàn ông không có chỗ tốt với nàng."

"Vậy vì sao công tử coi giữ ở nơi này?"

"A, ta coi như là chịu đòn nhận tội thôi, cho nên ở chỗ này chăm sóc nàng." Hấn rõ ràng không chịu để cho nói, đưa tay mở ra, "Công tử, mời về."

Trình Lăng không nói thêm gì, lấy dáng vẻ dịu dàng trước sau như một gạt đầu về phía hấn, "Vậy thì phiền toái công tử chăm sóc Đại thiếu thật tốt. Hy vọng, đừng chăm sóc cụt tay gãy chân."

Thượng Quan Phúc cười một tiếng, "Vậy thì khó nói, nếu như nàng lại tay chân vụng về, ta không thể bảo đảm lúc nào thì máu tươi phủ Tiêu Dao này. Đến lúc đó, kính xin công tử đi xa chút, chớ bị những chất bẩn này làm bẩn rồi."

Về mặt Trình Lăng khẽ cứng ngắt một chút, lại khôi phục ý cười nhợt nhạt, "Thượng Quan công tử thật biết nói đùa, làm sao đại thiếu có thể động tay động chân đối với người chứ?"

"Thật sao? Chưa từng có người nào từng nói ta biết nói đùa, mọi người đều nói ta tương đối biết mắng chửi người, đánh giá của công tử đây thật là làm cho ta như gió xuân ấm áp đây." Hấn kéo dài âm cuối, Trình Lăng xoay người rời đi, chờ hấn vòng qua hành lang mất bóng, hấn đá một phát vắng cửa phòng ra, "Mai Kỳ, ta đã chặn người thay ngươi rồi."

"Cảm ơn."

Hấn đứng trong phòng, nhìn nàng ngồi dậy, lại là dáng vẻ hơi thờ yếu ớt trước kia, lắc đầu một cái, "Ngươi chính là tự chuốc phiền, ta nắm vai ngươi, cũng sẽ không đến nỗi làm thành bộ dáng này, nếu không phải là ngươi....." Hấn ngừng miệng, nghĩ đến cái ôm đột nhiên xuất hiện làm cho mình mất choáng váng kia, lờ mờ một cái.

"Lần này ngươi đã dùng hương phấn gì?"

"Hoa quế thôi, kể từ tới khi Mai gia ngươi, ta vẫn dùng mùi hoa quế, như vậy tương đối an toàn." Hấn cố ý nhíu mày, "Đối với loại người như ngươi, không đề phòng không được."

Nàng không trả lời, "Người có thể lại giúp ta một chuyện hay không?" Không đợi hắn trả lời, nàng lại nói: "Sau đó ta trả đồ cho người."

"Thật?"

"Thật."

"Không được, ta thật sự không tin được người." Hắn đặt móng ngồi ở trước bàn đọc sách, "Trước tiên nói một chút người muốn làm gì, ta suy xét thêm một chút."

Mai Kỳ nhắm mắt, lại mở ra, lời nói mới vừa ở ngay bên mép đánh một vòng đột nhiên lại không muốn nói. Không phải là không yên tâm hắn, cũng không phải là cảm thấy hắn làm không được hay không, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nếu quả thật chờ hắn giúp xong chuyện này, trả đồ cho hắn thì hắn sẽ đi về, vậy sau này sẽ không còn có người lao thao chế cười nói những lời nói có gai kia ở bên lỗ tai nàng nữa.

"Này, người có nói ra không?"

"Thay ta đi gọi Mai Bình hoặc là Mai Kế tới."

Thượng Quan Phúc nhìn nàng một cái, nếu không phải là biết lúc này không thể chạm vào nàng, thật sự rất muốn đi lên thử một chút, vừa bị dị ứng có phải cũng đốt luôn đầu óc rồi hay không. Mai Bình, Mai Kế vẫn luôn canh giữ ở trong viện, nàng quát to một tiếng là có thể gọi đi vào.

Nói đến hai người hộ vệ này, mỗi lần gặp hắn thì ánh mắt là lạ, giống như hắn sẽ ăn luôn vị Đại thiếu gia của các nàng vậy. Nhất là lúc Mai Kỳ lại bị mùi phấn hoa quế cung cấp hương liệu của hắn làm ngã, ánh mắt kia thật giống như là muốn đâm thủng hắn, cũng không suy nghĩ một chút, đây đều là nàng tự tìm.

"Sau đó người sẽ trả lại đồ vật cho ta chứ?"

"Không phải." Nàng tiếp lời thật nhanh: "Ta không cần người giúp." Nàng vén chăn lên ngồi ở trên giường mang giày, cất giọng gọi Mai Bình và Mai Kế, cũng không quan tâm ánh mắt ý tứ sâu xa của Thượng Quan Phúc, tránh qua hắn ra ngoài.

"Đại thiếu, người có cần nghỉ ngơi một lát nữa hay không, người mới vừa ho đến thở cũng thở không nổi đấy."

"Không sao." Ở dưới ánh mặt trời, mắt Mai Kỳ có một ít mệt mỏi sợ ánh sáng, híp một cái, "Ông mắt bắt được như thế nào rồi?"

"Chết rồi."

"Cái gì?"

"Trước đó bắt được, chúng ta nhốt ở trong bình, hôm nay mở ra, phát hiện chết hết rồi." Mai Bình sờ sờ đầu, sau lưng truyền đến từ một đợt tiếng cười, Mai Bình không vui nói: "Người cười cái gì?"

"Ta cười có vài người đây bình cực kỳ chặt chẽ, ngay cả cái lỗ cũng không để lại, vậy mà không chết đó mới là lạ."

Nàng ngẩn ra, cả giận nói: "Trước đó sao người không nói?"

"Người hỏi ta sao?"

Thượng Quan Phúc khoanh tay trước ngực, nhìn Mai Kỳ, "Thương lượng với người như thế nào?"

"Nói."

"Ta bắt thật nhiều ông mắt cho người, người trả lại đồ của ta cho ta."

"Được." Có người nhẹ nhàng tiếp lời, Thượng Quan Phúc trừng trở về, "Ta đâu có hỏi người."

Mai Kỳ nhìn Mai Bình một chút, không hiểu sao luôn luôn không có biểu cảm gì vậy mà trong mắt chứa một chút xú ý cười, đột nhiên nhớ tới trước đó Mai Bình hỏi nàng, tại sao muốn giữ cây ớt đỏ này ở lại trong phủ? "Đại thiếu, có phải là người có chứng chịu ngược đãi hay không?"

"Lộn xộn gì đó, chứng chịu ngược đãi?"

"Đúng vậy, thích bị người mắng, bị người giày vò. Người xem bản thân hắn là điều chế hương phấn, vị hương phấn trên người nồng như vậy, người đây không phải tự tìm đau khổ sao?"

"Này, người có đồng ý hay không?" Giọng nói Thượng Quan Phúc kéo nàng trở lại, "Không cần thì thôi."

"Cũng được." Hai người Mai Bình và Mai Kế bắt đầu như vậy, cũng không bắt được bao nhiêu, có lẽ hẳn cũng có thể không bắt được gì, "Tự mình cẩn thận một chút."

Hắn chẳng hề để ý phát tay một cái, trước khi đi không quên nói: "Thật ra thì nếu những con trong bình không chết, thật sự dùng để chích huyết đạo của người, vậy đoán chừng lần này chính là người chết rồi."

"Người nói cái gì?" Mai Bình tức giận nói.

"Những thứ kia đều là ong vò vẽ, vòi độc dài kia vừa chích, nhất là loại người động một chút là sẽ dị ứng như người." Hắn chép chép miệng, "Thật là không biết đến lúc ta muốn gặp Đại thiếu lần nữa, có phải chỉ có thể nâng rượu, dâng hương....." Tiếng nói của hắn kéo dài âm điệu dần dần đi xa. Mai Kế thờ dài, Mai Bình lại nói: "Đại thiếu."

"Không cần phải nói chứng cứ ngược đãi kia của người, bây giờ đến xưởng với ta."

"Đến Hoàn Chi sao?"

"Không, đến Cù Tiên."

***

Gỗ Tê Phượng bị một, trong bốn xưởng lớn chịu ảnh hưởng ít nhất là Hoàn Chi hiền, bởi vì gỗ Tê Phượng giá cả đắt đỏ, dựng lâu cần nhiều vật liệu gỗ như thế, dưới tình huống bình thường không nên dùng lắm.

Kế tiếp là Quỳnh Ba trai, bởi vì đều là làm món tượng gỗ trang trí nhỏ, tuy là trước đó định ra buôn bán không hoàn thành cũng ỏi ra không ít tiền đặt cọc, nhưng mà dù sao đều là tờ đơn mức nhỏ.

Mà ảnh hưởng lớn nhất chính là Âm Hương các và Cù Tiên lâu, Âm Hương Các không cần phải nói, món gia cụ khác gỗ lớn. Trước đó, Mai Kỳ điều tra tờ đơn hủy bỏ quá hạn, chỉ bình phong đã có mười mấy bức. Buôn bán của Cù Tiên lâu ngược lại không nhiều như vậy, nhưng bản thân chuyện buôn bán này phiền phức. Chuyện quan tài gỗ không trì hoãn được, đặc biệt trời dần dần nóng lên, chỉ đành phải dùng vật liệu gỗ khác thay thế gỗ Tê Phượng. Nhưng phiền phức nhất chính là gỗ hương lim có chất lượng và giá tiền đều chỉ đứng sau gỗ Tê Phượng, gần đây bởi vì gỗ Tê Phượng xảy ra sự cố sau đó dùng số lớn để thay thế, cũng bắt đầu khan hiếm.

Bốn xưởng lớn, mỗi một xưởng có riêng một đương gia hai phòng thu chi, phòng thu chi tách ra ký sổ, đến cuối tháng tách ra giao cho Mai Kỳ. Mà đến mỗi đầu tháng, nàng đều sẽ phái người không e dè đi chọn mua vật liệu gỗ, trong đó số lượng nhiều nhất chính là gỗ Tê Phượng, thứ tự kế tiếp theo là gỗ hương lim, gỗ lê vân.

Đương gia Hoàn Chi hiền là Mai Đoan Nguyệt, Âm Hương Các lúc ban đầu là Mai Sóc, có điều đã thoát thân rất lâu, hiện nay cũng đều giao cho Mai Đoan Nguyệt, về phần Cù Tiên lại là vào lúc Mai Tiêu vẫn còn đã giao cho một lão tượng sư thâm niên. Dưới tình huống buôn bán bình thường đều do những đương gia này tự mình làm chủ, nếu có công trình to lớn như là tu sửa trấn Dương Lâu thành Phượng Dương, thì mới nhất định phải báo lên cho Mai Kỳ rồi mới có thể quyết định. Lúc tu sửa trấn Dương Lâu ấy, trong bốn xưởng lớn Mai gia trừ Cù Tiên, ba cái khác đóng cửa cả ba tháng, đi tới thành Phượng Dương.

Khắc gỗ Mai gia, thắng là thắng ở đao pháp chạm trổ, nhất là gỗ Tê Phượng, hoa văn không giống với vật liệu gỗ khác, điêu khắc lên cũng khác biệt. Các điều sư lớn của bốn xưởng lớn, trừ "Tám đao Kinh Hồng" của Mai gia từ trước đến giờ chỉ truyền dòng chính nữ, đao pháp khác khi dùng tất cả đều là lão luyện trong đó. Đáng tiếc Mai Sóc đi lần này, dù sao Mai Đoan Nguyệt không quen thủ pháp, cũng may những tượng gỗ giá trị liền thành kia cũng thỉnh thoảng mới có người đến cầu xin mua. Trước kia, phần lớn thời gian Mai Sóc điêu khắc cũng chỉ là tượng gỗ điều sư bình thường có thể khắc ra, có điều tốc độ thì không chỉ gấp mấy lần những người đó. Chỉ hy vọng nghỉ một thời gian, kỹ thuật chạm trổ của Mai Đoan Nguyệt cũng có thể gánh vác đại cuộc.

Địa phương Cù Tiên lâu vắng vẻ, dù sao lượng lớn quan tài như vậy không thể nào sắp xếp ở trong phố xá sầm uất. Mai Kỳ còn chưa kịp vào cửa, đã thấy ở cửa lại tới một đám người ồn ào. Trước khi Mai Sóc đi đã giải quyết xong một nhóm lớn, nhưng còn có người biết rõ hiện tại gỗ Tê Phượng đứt hàng, mỗi ngày tới cửa âm ỉ, không phải quan tài Tê Phượng thì không lấy.

Nàng khẽ quay đầu đi thờ dài, không chỉ vật liệu gỗ trong xưởng này, nguồn gỗ gần đó cũng bị hao tổn lượng lớn, trong thời gian ngắn này hoàn toàn không tìm được gỗ Tê Phượng về, chẳng lẽ họ phải phá hủy toàn bộ gỗ Tê Phượng ư?

"Mai Đại thiếu." Trong đám người có người mắt tinh thấy nàng, "Người có lời giải thích không. Thi thể Lão Thái Gia nhà ta cũng đặt ba ngày, hiện tại ngày này nói nóng hay không, nhưng mà đang đặt tầm vài ngày, chỉ sợ cũng sắp bắt đầu hư thối. Các người luôn ngâm như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?"

Ở cửa, đương gia trấn an mọi người thật là có khổ không nói ra được. Hôm nay, gỗ hương lim lại đứt hàng, đổi dùng gỗ lê vân thì những người này nói gì cũng không chịu, dù là bà đã cắt giảm ngang giá tiền, tuyệt đối làm ăn lỗ vốn, vẫn còn chưa ổn định được.

"Đứng đây, đứng." Một đám người sau lưng ồn ào lên theo, Mai Kỳ không nói gì, Mai Bình và Mai Kế tiến lên ngăn cản người. Nàng nhỏ giọng, nói nhỏ đối với người âm ỉ mãnh liệt nhất kia trước, "Họ cho người bao nhiêu bạc, người ra giá, ta theo gấp ba cho."

Người kia ngần ra, nàng lại nói: "Hiện tại thì có thể đi vào lấy."

"Đại thiếu, người muốn nói gì?" Người nọ đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng. Mai Kỳ lạnh nhạt nói: "Đồng ý dùng gỗ lê vân rồi."

Nàng ta gãi gãi đầu, vẻ khó khăn, "Như vậy không thể được, chủ tử có ân đối với ta, tại sao ta có thể vong ân phụ nghĩa?" Nàng ta đứng thẳng người, cất giọng càng ngày càng xúc động phần nộ, "Lão Thái Gia nhà ta nhọc nhằn khổ sở cả đời. Hiện tại, ta thậm chí quan tài thật tốt cũng không cho ông được. Dưới cửu tuyền, ông rõ ràng cũng không được yên bình. Các người, vậy mà các người lại muốn dùng gỗ lê vân tới qua loa. Có ai không biết, gỗ lê vân không chỉ có dầu nước, dễ dàng mục nát, trọng lượng còn nhẹ. Ta, Lão Thái Gia, tôn nữ (cháu gái) bất hiếu mà." Nàng ta nói xong gần như ngửa mặt lên trời muốn khóc, đám người vốn là bị nàng ta kích động ra, lần này càng ngày càng bất bình. Người đã chết rồi, thậm chí chỗ yên thân thật tốt cũng không có được.

Nơi khúc quanh, hai bóng người đang nấp ở dưới bảng hiệu mặt tiền một cửa hàng, "Đúng là không ngờ gia nô này trung thành tận chức như vậy, trở về nên thưởng nặng thật nhiều."

Chàng trai bên cạnh nhìn nàng một cái, cặp mắt coi thường, thoáng qua một chút đáng vẻ quyền rũ, "Người cảm thấy tiếp theo sẽ như thế nào?"

"Cứ làm ầm ĩ tiếp, sớm muộn gì cũng đóng cửa."

"Cù Tiên ngã, còn có ba xường."

"Vậy thì từng bước từng bước phá đổ. Mai gia bây giờ đã lòng người ly tán, người lại đi thêm chút lửa, sớm muộn gì đốt cháy lên cùng nhau phá hủy thôi."

Chàng trai kia liếc xéo nhìn nàng, "Ta bỏ ra hai ba năm, mới gặt được tín nhiệm trên dưới Mai gia. Họ đều cho rằng ta là công tử ngoan ngoãn ngàn y trăm thuận (nghe lời răm rắp), chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Ta chỉ là không thể gặt được một mình nàng ta."

Nàng kia vỗ xuống ở trên vai chàng trai đó, "Nhị đệ, ta luôn luôn biết đệ là người lợi hại nhất, nhất định được."

Trình Lăng hí hí mắt, nhìn Mai Kỳ, không trả lời nàng ấy. Đám người kia vốn là đang ầm ĩ, Mai Kỳ lại không dám đánh nhau, giữa lúc tình thế khó xử, một giọng nói của phụ nữ giương cao lên lần ắt ồn ào này, đi kèm một âm thanh loảng xoảng vang lên, chấn động đến mức chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, "Ầm ĩ gì thế, người chết cũng bị đánh thức."

Sắc mặt những người đó lập tức cứng đờ, chỉ thấy trước mắt, một người đàn ông mặc áo đỏ, tóc dài xõa tung, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt vô hồn, đi kèm một tiếng loảng xoảng kia, nâng lên một đám khói trắng, bao phủ hẳn, không thấy rõ mặt, chỉ cảm thấy âm thanh kia vô cùng ác độc, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, không biết người nào hô một tiếng, "Quý, là quý, người chết không hạ quan được. Đây, đây là tới lấy mạng đó."

Chỉ một thoáng cả đám người liên tục xông tới đương gia kia nói: "Gỗ lê vân thì gỗ lê vân, ta muốn."

"Ta cũng muốn."

"Không sai, ngày mai sẽ tới lấy."

Tốc độ này quả nhiên là giống như tia chớp, khói trắng bên cạnh người đàn ông kia còn chưa tan đi hết, người đã chạy hơn nửa. Người phụ nữ ở ào kia không ngừng ôi nè mà muốn kéo người lại, nhưng đâu có kéo được.

"Xí xí." Nam quý kia đưa tay không ngừng vung khói trắng trước người mình, "Thật là xui xẻo, lại vậy." Mai Kỳ đi tới phía hần, hần duỗi ra một tay, "Này, người đừng tìm chết, đây là hương phẫn."

Nam quý kia dĩ nhiên chính là Thượng Quan Phức. Lúc trước, sau khi hần và Mai Kỳ tách ra bèn đi đến vườn hoa Mai gia bắt ong mật. Mùa xuân, trong bụi hoa này thật ra thì rất nhiều ong mật, sở dĩ Mai Bình và Mai Kế không bắt được là bởi vì bản thân họ sợ, sợ hãi bị chích cho nên trong tay tránh né, sợ hãi rụt rè. Bắt ong mật này cũng chú ý ba chữ nhanh thật chuẩn, một bình, một nắp, nhìn trúng rồi thì vừa trum lại đây. Một lần, hần có thể chụp vào mấy con, không tới một khắc, trong túi lưới nhỏ móc giữa eo đã bắt được nửa túi rồi, hần lại chuẩn bị bắt non nửa túi nữa coi như chắc chắn.

Hần đang bắt ong mật trong vườn hoa, lại thấy được chàng trai mới vừa bị hần ngăn ở ngoài cửa phòng Mai Kỳ, một mình vòng qua từ trong vườn hoa, đi về phía cửa sau, còn có chút che che giấu giấu, chọn đường có rừng cây dày đặc để đi.

Hần dễ bình xuống, đột nhiên nhớ lại vừa nãy Mai Kỳ bảo hần ngăn cản Trình Lăng đi rồi sau đó không nói ra miệng chính là muốn hần giúp đỡ kia, chẳng lẽ là có liên quan với Trình Lăng này?

Hắn cúi xuống túi lưới, liếc nhìn chung quanh, cúi xuống lại buộc tới phía trên một chạc cây bên cạnh kia, đi theo Trình Lăng, ra khỏi cửa sau. Quanh đi quẩn lại đi tới chỗ vắng vẻ này thì gặp được một đám người vây ở trước cửa Cù Tiên lâu, hắn vừa lo lắng chút đã đánh mất Trình Lăng, ngược lại thuận thế giải vây Mai Kỳ.

***

Thượng Quan Phúc vào Cù Tiên lâu, ngồi một bên. Mai Kỳ tìm người đưa khăn ướt lên cho hắn lau mặt, hắn khoát tay áo, dứt khoát đến sương phòng phía sau tự mình lấy nước rửa mặt. Lúc trở ra, Mai Kỳ đang dọn đồ đương gia kia, quay đầu lại nhìn hắn một cái, gấp rút dọn đồ xong, lại nói: "Nguồn gỗ lớn nhất của chúng ta đều ở xung quanh thành trì này, cây có sẵn không nhiều lắm, có phần lớn chặt hết rồi, trong vòng một hai năm này không thể bù được đủ. Tháng này, ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp đi thành trì xa chút, tìm gỗ Tê Phụng trở lại."

Đương gia kia đồng ý, "Có điều trước đó phải bổ sung cho đủ gỗ hương lim, đây vốn là lấy gỗ hương lim thay thế cũng còn tốt. Lần này giảm liền hai cấp mới xây ra biến cố này."

"Ta biết rồi." Nàng xoay người lại, Thượng Quan Phúc rửa sạch hương phấn trên mặt, trang điểm ban đầu cũng rửa đi, lộ ra mặt mày nhạt nhẽo, da thịt vốn là trơn mềm nhẵn nhụi, cũng không biết hắn thường xuyên xoa hương phấn dày như thế làm cái gì.

"Người lại nợ ta một món nợ ân tình."

"Người muốn ta trả như thế nào đây?"

"Trả đồ cho ta." Hắn mở ra một tay, "Trả lại ta sẽ cân nhắc có nói cho người biết chuyện quan trọng không?"

"Chuyện gì?"

"Người còn chưa trả, lại muốn ta cho người biết?" Thượng Quan Phúc nhếch lông mày lên. Mặc dù hắn rửa sạch hương phấn rồi, nhưng mỗi ngày làm bạn với hương phấn, có vẻ trên người vẫn mang theo mùi thơm nhàn nhạt này. Hồ hạp Mai Kỳ có chút không thông suốt, nhưng không lui về phía sau, "Vậy thì không nói thôi."

"Đại thiếu." Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng la hét to, Thượng Quan Phúc theo thói quen quay đầu lại, thân thể nghiêng một chút, lại bị người đụng vào một phát ở bên trái lệch trên eo. Thật ra thì cũng không nặng nhưng người nợ không chỉ không có xin lỗi, vẫn còn đang trách móc: "Ôi, đây là ai vậy, chần đường đi khiến người ta đi như thế nào?"

Lúc này hắn mới phát hiện, đụng hắn là một cổ quan tài, hoặc là nói, là một người một mình khiêng quan tài gỗ. Nhưng mà, người này đại khái lớn lên rất lùn, hắn chỉ thấy quan tài, lại không nhìn được mặt người.

Một cổ quan tài gỗ thiết như vậy, tuy nói phía trên khắc hoa văn, mất chút vật liệu gỗ, nói ít cũng nặng bốn, năm trăm cân. Thân thể hắn khom xuống, nghiêng đầu đi nhìn người khiêng quan tài gỗ này, thế nhưng vóc người nhỏ thấp, nhìn qua chỉ là, "Người dùng lao động trẻ em." Một tay hắn chỉ Mai Kỳ lên án nói.

Mai Kỳ không nói gì, mặc dù nàng vẫn không có nét mặt gì, nhưng mà Thượng Quan Phúc rõ ràng thấy khóe miệng nàng vừa co rút một cái. Người nợ đặt quan tài xuống, "Cái gì lao động trẻ em, lão nương cũng đủ tuổi làm nương người rồi." Chiều cao của người phụ nữ kia vẫn chưa tới ngực Mai Kỳ, thậm chí còn lùn hơn so với hắn, nhưng mà mặt mũi này lại đúng là lão thành, nhìn thế nào cũng hơn bốn mươi.

Thượng Quan Phúc cứng ngắt một chút, hắn không thể ngờ sẽ có người phụ nữ dáng dấp thấp thế này, chỉ cứng đờ sau đó lập tức lớn tiếng nói: "Làm sao ta biết, ta lại không thấy mặt của bà. Còn nữa, cõi đời này còn chưa có người có tư cách làm nương ta."

Người phụ nữ kia một tay đỡ quan tài xuống, trên mặt đất phát ra một tiếng vang nặng nề, "Cái thằng nhóc thúi này, vừa nhìn đã biết là người không có dạy dỗ không có gia giáo. Cõi đời này cũng vẫn chưa có người sáng giọng với ta."

"Thuật di....." Lời Mai Kỳ mới vừa ra miệng, đã bị Thượng Quan Phúc ngăn cản, hắn đứng ở trước người phụ nữ kia, bởi vì cao hơn bà ta, hắn có thể cúi đầu, "Thật sao? Vậy hôm nay ta sẽ sẵn cho bà xem."

Người phụ nữ thấp bé này mở trừng hai mắt, lòi ra ngoài, một tay lại nâng quan tài lên, "Hôm nay không rảnh dạy dỗ người, ta còn có chuyện làm, sớm muộn gì để cho người biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ."

Thượng Quan Phúc lè lưỡi lớn về phía bóng lưng của bà, "Sớm muộn gì? Hy vọng bà còn có vinh hạnh nhìn thấy ta đây."

Mai Kỳ ở sau lưng hắn lắc đầu một cái, "Người nói bắt ong mật cho ta, bắt như thế nào rồi?"

"Được rồi, treo ở trong vườn hoa nhà người đấy."

Treo, Mai Kỳ có chút không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, "Tối nay, người có thể giúp ta chích huyết không?"

"Ta? Tại sao là ta?"

Nàng thở dài, "Ta không biết còn có thể tìm được ai sẽ dám bắt ong mật lại nằm ở trong tay."

"Nhưng mà, người phải chích lại là huyết lớn toàn thân?"

Mai Kỳ nhếch lông mày lên, "Ta đã không ngại bị người chiếm tiện nghi, người sợ cái gì?"

Thượng Quan Phúc trừng cặp mắt lên, gần như không phân cao thấp với người phụ nữ nhỏ thấp trước đó. Hắn đưa ra một ngón tay, chỉ về phía nàng "Người" nửa ngày, cảm giác lần này mình thật sự không đủ khí thế, cần tìm một chút đồ tăng thêm khí thế, vì vậy quay người lại đi vài bước, bắt lấy một cái bình hoa để trên bàn dài phía trước đại sảnh Cù Tiên lâu, giờ lên bên đập tới phía nàng, bị nàng một tay bắt được.

Thật ra thì hắn cũng biết nàng bắt được, nhưng lần này hắn đành phải mượn cớ tức giận này đưa ra lời mắng, "Mai Kỳ, người là thứ người chết già vô chính đáng, xấu xa đến cực điểm."

Một tay nàng bắt lấy bình hoa, gạt đầu một cái với thợ đi qua bên cạnh, ý bảo họ đừng xem trò vui, đi làm việc nhanh lên một chút. Về mặt bình tĩnh không gọn sống nhìn hắn, thật là vô tội, "Ta nói cái gì?"

***

Thượng Quan Phúc là người rất nhỏ mọn, thù rất dai. Mai Kỳ biết, cho nên nàng cắn răng nhịn đau, trên người nàng mặc áo đơn, trước đó đại phu đã châm một số Chu Sa màu đỏ sáng tỏ ở phía trên mấy huyết vị nàng cần chích, trên lưng nhiều nhất, cũng còn coi là tốt, ngay cả có hai cái ở bụng dưới, vị trí có chút nhạy cảm.

Lúc này nàng đã cởi áo, quần áo để ở dưới người trước ngực, đang nằm lỳ ở trên giường. Hắn mím môi, ong mật nhốt ở trong túi lưới một ngày, không có tinh thần lắm, bay nhảy cũng không kịch liệt. Hắn nắm được đoạn giữa cơ thể mềm mại, từng con ong mật co lại nửa người dưới. Hắn không phải ghim theo chuẩn tốt lắm, từng cái một đều cần bận rộn buổi sáng, đại phu đang ở bên cạnh, Mai Kế coi chừng một bên, về phần Mai Bình, vào lúc con thứ nhất đâm xuống đã chạy ra ngoài, không dám nhìn, "Thấy châm ta sẽ hoa mắt."

Dưới tay hắn vốn đang cố ý tăng thêm sức lực, nghiêng đầu thấy trên trán nàng lòi ra gân xanh, cuối cùng vẫn là thả mềm sức lực. Hắn biết rất đau, hơn nữa, nàng còn phải gánh lên u đau thêm một khoảng thời gian rất dài như vậy, còn có tội chịu. Hắn cũng tạm thời bỏ qua cho nàng thôi, dĩ nhiên không phải là hắn mềm lòng đối với nàng, không phải thấy đáng về đau khổ của nàng thì hắn cảm thấy không đành lòng, cảm thấy mình cũng mơ hồ cảm thấy đau theo, tuyệt đối, tuyệt đối không phải vậy.

"Đại thiếu, cảm giác như thế nào?" Đại phu kia cong người xuống hỏi, dù sao làm như vậy cũng coi là bí quá hoá liều khi không có cách nào, không ai biết sẽ có hậu quả gì.

"Ta chịu đựng được."

"Trên lưng xong rồi." Thượng Quan Phúc ném thêm một con vào trong bình trên đất, "Ta xoay người trước. Người, người quay qua đây."

Hắn quay lưng về phía giường, Mai Kỳ quay người sang, áo đắp lên trên người, chỉ lộ ra bụng dưới cần ghim kim. Mai Kế gạt đầu với hắn, hắn quay người lại, mới vừa thấy lưng cũng còn tốt, lần này thấy bụng dưới bằng phẳng bền chắc của nàng, dưới tay hắn càng thêm run rẩy. Đại phu kia ở bên cạnh nhìn ra lo lắng, chỉ sợ hắn đi lệch, lại không dám ra tiếng.

Đợi đến toàn bộ châm xong, bản thân Thượng Quan Phúc đã ra mồ hôi đến sắp ướt là. Trong túi lưới còn có một con ong, hắn không dám nhìn tới Mai Kỳ, cố ý xoay người cảm nó ra, "Xem ta đoán chính xác biết bao, bắt được vừa đúng như vậy."

Mai Kỳ ngồi dậy, cả người nàng bắt đầu nổi lên bọng vết thương bắt đầu nóng lên phình to thấy đau, chưa kịp nghĩ đến quần áo mình chỉ là khoác lên người, vừa ngồi dậy thì rớt xuống, trên người hoàn toàn trần truồng. Đại phu và Mai Kế đương nhiên không có phản ứng gì, chỉ nghe một tiếng gào to cực kỳ bi thảm vang lên. Nàng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên gì, thì thấy hắn tròn tròn mắt nhìn chăm chăm nàng, có lẽ là hoàn toàn không chú ý tới vòi độc của con ong mật trên tay phải mình đâm vào mu bàn tay trái của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mùi Quế Hương Lan (Ba) (1)

Đau nhói trên tay rớt cuộc khiến hắn phục hồi tinh thần lại, "Người, người lưu manh." Thật lâu nặn ra một câu nói, gặp phải tình huống như thế, cuối cùng vẫn là da mặt mỏng, xoay người xông ra ngoài. Mai Kỳ bị mắng không hiểu ra sao, nhìn Mai Kế, "Sao thế?"

Nàng ấy gãi gãi đầu, "Đại thiếu, quần áo rơi rồi."

Nàng cúi đầu xuống, mới phát hiện ra cảnh "xuân" trên người mình hoàn toàn lộ ra ngoài, nhất thời lúng túng, ho khan một tiếng, kéo quần áo mặc lên, cả người đau nhói khó chịu, còn có chút choáng váng nặng trĩu, thuận thế nằm xuống.

Mặt trên bọc đỏ trên người Mai Kỳ cũng thoa nước ép dưa leo già, vốn là muốn dùng mặt ong, nhưng những bọc đỏ kia có dấu hiệu nhiễm trùng, đại phu cảm thấy vẫn là dùng nước dưa leo già trừ hỏa tiêu viêm cho thỏa đáng.

Năm hai ngày, nàng gắng gượng chống người xuống giường, Mai Bình lại gần, "Đại thiếu, người còn có sốt nhẹ, đừng dậy."

"Hắn đâu?"

"Vẫn ngồi sững sờ ở bên hồ, ngay ở bên kia núi già."

Nàng khoác thêm bộ quần áo, ra cửa đi qua cầu đá, hắn quả nhiên đang ngồi ở trên một tảng nhám thạch lớn bên cạnh núi đá già, ngơ ngác sững sờ nhìn mặt hồ, "Cái bộ dáng này cũng không giống như là chàng." Nàng đi tới phía sau hắn, hắn không quay đầu lại, Mai Kỳ thấy trên tay trái hắn cũng đã sưng lên một cục, "Bôi thuốc rồi chưa?"

"Thoa chút mặt ong." Hắn không còn hơi sức đáp một tiếng, tảng đá kia rất lớn, đủ hai người ngồi, cho nên Mai Kỳ ngồi xuống ở bên cạnh hắn, "Người cách ta gần như vậy, người," hắn đột nhiên giương mắt, "Người đã khỏe rồi?"

"Có thể, ta không có cảm giác khác biệt gì."

"Vậy, trả lại đồ của ta đi, ta muốn về nhà."

"Chàng phải đi?"

"Nói nhảm, ta đã ở tại Mai gia của người lâu như vậy, dĩ nhiên cần phải trở về, ta không yên lòng phụ thân."

"Ta có thể đi đón ông ấy tới đây."

"Người... Người nói gì?" Hắn tròn tròn mắt, Mai Kỳ nhìn hắn, "Chàng quả thật không rõ?"

"Rõ cái đầu á, ta cái gì cũng không biết." Hắn chột đứng lên, "Ta muốn về nhà."

Mai Kỳ ngồi yên, cũng giống như hắn mới vừa rồi vậy, nhìn mặt hồ, tùy ý nhặt lên một cục đá nhỏ ném nghiêng vào, hòn đá kia nhảy vài cái ở trên mặt hồ, rơi xuống ở giữa hồ, làm ra rất nhiều vòng gợn sóng. Giờ khắc này, Thượng Quan Phúc cảm thấy tâm tình của chính hắn giống như là những gợn sóng này, hoàn toàn không bình tĩnh được.

"Ta sẽ không trả đồ cho chàng."

"Người nói chuyện không giữ lời."

"Vậy thì không được tốt lắm."

"Người, lúc đầu ta đúng là không nên muốn giúp người, cũng không cần quay lại lấy đồ tới đây, cũng sẽ không bị người giữ lại." Kiêu căng của hắn lại bắt đầu dâng cao, nghĩ như thế nào, lý lẽ đều ở bên mình thì tuyệt đối vàng thật không sợ lửa.

"Ta muốn chàng."

"Muốn....." Hắn đang muốn thuận thế tới một câu muốn cái đầu người, miệng há đến một nửa mới ý thức tới mình nghe được cái gì, ngăn người ở đó nói gì cũng không phải, trong nháy mắt trên mặt ửng hồng, ngược lại thật là xứng đôi với áo đỏ cả người kia.

"Chàng phải chịu trách nhiệm với ta."

Thượng Quan Phúc cố gắng đuổi đi một màn cảnh xuân của nàng lộ ra ngoài đột nhiên xuất hiện trong đầu kia, giờ phút này đúng là muốn ngửa mặt lên trời thét dài, rốt cuộc là ở nơi nào nghe nói Mai Đại thiếu mặt lạnh vô tình? Cái đồ lưu manh vô lại này, lúc này hắn đứng, Mai Kỳ ngồi, hắn dùng chân đá đá lưng của nàng, dĩ nhiên cũng không dùng sức, "Có phải người bị ong mặt chích cho hư đầu óc hay không?"

Không có người trả lời hắn, thân thể của nàng dĩ nhiên cũng theo phương hướng hắn đá đi, yếu đuối ngã xuống về phía trước. Thượng Quan Phúc chột liếc mắt nhìn qua còn tưởng rằng nàng đang giả trò bịp có ý lừa hắn, cho đến khi nàng thật sự sắp ngã vào bên hồ, hắn mới vịn lại thân thể của nàng, "Này, Mai Kỳ, người làm sao vậy, người tỉnh lại đi."

***

"Nàng rốt cuộc sao rồi?" Lần này, người trong nhà tụ tập, Mai An và Tần Mặc đều tới, Trình Lăng cũng đi theo cùng Mai An. Đại phu bắt mạch xong, nhét tay Mai Kỳ về trong chăn, "Nhìn dáng vẻ này hình như là lại dị ứng rồi."

"Không phải đã chích huyết rồi, trước kia cũng nói có chuyển biến tốt."

"Ta xem lại vết thương của nàng một chút." Những cục sưng đỏ kia đã biến mất không ít, đại phu này lấy lưỡi dao ra bèn trực tiếp đốt qua ở trên ánh nến, nhẹ nhàng cắt một tý ở trên cục sưng của nàng, máu chảy ra đều là màu đỏ tươi, "Không có vấn đề gì."

"Công tử, người cũng bị ong mật kia chích rồi, có cảm giác gì không đúng không?"

"Đường như không có."

"Ta đã sớm nói cách này không đáng tin cậy. Lần này tốt rồi, trị thành bộ dáng này." Mai An liếc nhìn Mai Kỳ bất tỉnh, "Hai người các người." Mai Bình và Mai Kế cúi thấp đầu, "Cũng cùng hồ đồ, còn người nữa, ta nghe nói là người ra tay, người không phải là đại phu, ta mời người tới chỉ là giúp một tay, cũng không phải là để chính người ra tay trị bệnh."

Thượng Quan Phúc vốn đã rất khó chịu, nhưng hắn cũng là người không chịu nổi uất ức nhất, lúc này bà nói một câu, bức tức của hắn đã vượt ra một chút, bà già này, "Câm miệng."

"Người, nói cái gì?" Chưa từng có người nào lớn tiếng bảo bà câm miệng như vậy, Mai An nhất thời cũng không phản ứng kịp.

"Bảo bà câm miệng. Lão thái bà này, phải cũng là bà, không phải cũng là bà, bà có tư cách gì kêu la ở chỗ này? Bà đã biết có vấn đề, tại sao không nói sớm, xảy ra chuyện rồi lại tới nói vuốt đuôi. Thế nào, chỉ có bà lợi hại nhất, cái gì cũng biết, vậy thì bà có bản lĩnh cứu tính nàng đi."

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh, Trình Lăng đứng gần cửa nhất, nghiêng mặt, không ai thấy hắn đang nhăn nhó cười. Mặt của Mai Bình và Mai Kế đã thấp nay càng thấp hơn. Tần Mặc sững sờ ở một bên, nhìn ánh mắt của ông có một nửa sùng bái, một nửa lo lắng.

"Người... Người rút ra ngoài cho ta."

"Rút ra ngoài?" Hắn hừ một tiếng, "Ta chỉ biết gia chủ của Mai gia là người nằm trên giường này, căn phòng này cũng là phòng của nàng, muốn ta đi cũng chỉ có nàng có thể bảo ta đi. Bà tính là cái gì, cũng chỉ là nãi nãi của gia chủ đương nhiệm, người ta cuối cùng cũng là hiếu thuận, tôn xưng bà một tiếng lão chủ tử, bà thật sự xem mình là chủ tử rồi. Ta tốt bụng mới khuyên bà một câu, lớn tuổi như vậy rồi nên nghỉ ngơi một chút cố gắng bảo dưỡng tuổi thọ đi. Tôn nữ cũng mất hai người rồi, ta thật đúng là lần đầu thấy làm người làm đến thất bại như bà vậy."

"Và miệng cho ta."

Mai Bình và Mai Kế liếc nhau một cái, không ai ra tay, Mai An nổi đóa, "Được, tất cả phần rồi có phải hay không, tự ta ra tay."

Nhưng bà cuối cùng đã lớn tuổi rồi, tay mới đưa ra đã bị Thượng Quan Phúc giữ lại. Lần này, hắn mang một tràng thông khí lớn cũng tiêu mất hơn phân nửa, suy nghĩ một chút bản thân hình như cũng quá rồi, dù sao đây cũng là chuyện nhà của người ta.

Hắn dùng sức lắc lắc đầu, có lẽ là bị một câu nói của cái tên Mai Kỳ trước khi lên con kia làm rối lên vầng đầu. Mới vừa rồi đột nhiên có một loại ảo giác, hắn chỉ là đang chinh đồn nhà mình mà thôi, thật giống như lúc trước, dẫn theo phụ thân rồi khỏi Thượng Quan gia, mang cho một nhà trên dưới 13 miệng kia không còn sức chống đỡ vậy. Hắn còn tưởng rằng hai năm qua tính tình của hắn đã tốt hơn không ít đấy.

Mai An bị hắn làm cho tức giận bỏ đi, Trình Lăng đương nhiên cũng đi, Thượng Quan Phúc nhìn nàng một cái, cũng ra ngoài, rồi khỏi viện. Tần Mặc đi tới bên giường, "Đại thiếu, chó già bộ."

Nàng mở mắt ra, "Làm sao thúc biết ta đã tỉnh rồi hả?"

"Ta nhìn người từ nhỏ đến lớn, làm sao lại không biết?"

Mai Bình và Mai Kế vui mừng tiến lên, "Đại thiếu, người đã tỉnh rồi, vậy trước đó....."

"Ta cũng không biết."

"Đại phu, người xem lại một chút."

"Đại thiếu, trước khi ngắt xiu là cảm giác gì?"

"Nghe thở."

"Theo lý không phải như thế."

"Cảm giác có chút giống như ta té xỉu bởi vì phấn mùi hoa quế."

"Nếu không, thử lại lần nữa."

"Cái gì?"

"Dùng phần mùi hoa quế thử lại lần nữa."

"Vậy có thể quá nguy hiểm hay không?" Tần Mặc chần chờ nói.

"Có vẻ như vậy mới có thể biết có phải Đại thiếu thật sự khỏe rồi hay không."

"Mở hộp tủ giá thứ ba bên tay trái ra, đồ của hắn đều ở bên trong, sẽ có phần mùi hoa quế."

Mai Bình theo lời lục ra từng cái một mở ra ngửi qua, tìm được phần mùi hoa quế, "Đại thiếu, người chắc chắn muốn?"

"Phải" Nàng ngồi dậy đi tới trước mặt hương phần này.

"Như thế nào?"

Nàng lắc đầu một cái, không có phản ứng.

"Vậy chính là tốt rồi, cảm ơn trời đất." Tần Mặc bèn muốn chấp tay hành lễ bái tạ, đại phu này vẫn là mặt không hiểu, "Vậy lần té xỉu trước đó lại là xảy ra chuyện gì?"

"Người trông nom nhiều như vậy làm cái gì, khỏe lên là được rồi."

Mai Bình và Mai Kế tiễn đại phu này đi ra ngoài, Tần Mặc đỡ Mai Kỳ dậy, "Mới vừa rồi nghe được những lời kia có cảm giác gì?"

"Nói thật, sáng khoái, bà quả thật cần có người đến đánh thức, mà chúng ta đều không thích hợp."

Tần Mặc cũng nở nụ cười, "Dù sao các người cũng là tôn nữ, hướng chi, lại nói từ nhỏ đến lớn luôn có chút sợ bà ấy. Giống như là lão tam, nếu không phải là lão chủ tử chạm đến tử huyết của nàng, nàng cũng không đến nỗi nói ra ân đoạn nghĩa tuyệt còn câu nói huyết mạch như thế kia."

***

"Đi ra đi, ta biết rõ người đi theo ta."

Trong vườn hoa, hai bóng người một trước một sau một đỏ một xanh đứng mặt đối mặt, "Có phải là người làm hay không?"

"Ta?" Mắt phượng của Trình Lăng héch lên, "Làm sao có thể?"

Thượng Quan Phúc nheo mắt lại, "Ta nghe nói, Trình công tử là một công tử thế gia rất dịu dàng, nói chuyện nhỏ nhẹ, cười không lộ răng."

"Khen trật rồi." Hắn lui người chấp tay, làm đủ tư thái.

"Người diễn trò cố gắng như vậy, lấy lòng lão thái bà kia, che giấu ở Mai gia này rốt cuộc có mục đích gì?"

"Ta cần gì nói cho người biết?"

"Phải, người không cần nói cho ta biết." Hai tay hắn ôm ngực, "Nhưng mà ta lại đoán được, người không những phá hủy gỗ Tê Phượng ở bốn xưởng lớn Mai gia, còn động tay chân ở trên ong mật ta treo ở trên cây." Là hắn sơ sót, nếu hắn thấy được Trình Lăng ở vườn hoa, vậy có nghĩa là hắn ta cũng có khả năng nhìn thấy hắn.

Hắn ta nhe răng cười một tiếng, "Phải"

"Người đúng là thẳng thắn."

"Ta luôn rất thẳng thắn." Hắn ta kéo phẳng một nếp nhăn trên tay áo của mình, "Nàng ấy nên cảm ơn ta. Nếu không phải là ta rải chút đồ ở trên những con ong mật kia, dị ứng của nàng căn bản sẽ không hết hoàn toàn."

"Ai biết thiệt hay giả?"

Hắn ta thở dài, "Những người lỗ mãng liều lĩnh như các người cứ dùng nọc ong chích huyết, cũng không suy nghĩ một chút thân thể của nàng đã dị ứng đối với phấn hoa, nhất định cũng dị ứng với nọc ong, số lượng này là cần khổng chế, cũng không phải là tùy tiện chích một cái thì xong chuyện."

"Vậy ngươi bỏ thêm cái gì?"

"Cái này thì lợi hại rồi, dùng mười mấy loại dược liệu mài ra, có thể chậm lại thời gian nọc ong có hiệu lực, cho nên vừa nãy nàng té xỉu mới là hiệu quả hoàn toàn đi ra, đáng đáp đi từ từ như vậy mới được, có biết hay không? Hơn nữa, ta cũng không muốn hại nàng."

"Cái này ta tin tưởng."

"Hả?" Hắn ta kỳ quái nhìn Thượng Quan Phúc, "Sao ngươi lại tin tưởng?"

"Ngươi thích nàng, không phải sao?"

Hắn ta ngẩn ra, vẫn còn đang cười, "Đúng vậy, ta thích nàng, ta cũng thích Mai Sóc. Ta vẫn luôn suy nghĩ gã người nào cũng không tệ. Đại thiếu đương nhiên là tốt nhất, sau đó chính là Tam thiếu. Còn Nhị thiếu chính là quá hoạt bát nhanh nhẹn chút, miễn cưỡng xếp hạng cuối cùng được rồi."

Thượng Quan Phúc nhất thời cũng không biết có phải hắn ta đang nói bậy hay không. Suy nghĩ thêm một chút, nếu hắn ta muốn hoàn toàn xâm nhập vào Mai gia, như vậy quả thật gả cho người nào đó đều được. Tính toán một chút, Mai Kỳ đương nhiên là cảm quyền nhất, Mai Triều thì lần lộn nhất, chỉ nghe hắn ta lại thờ dài nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc....."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Trong lòng mỗi người Nhị thiếu Tam thiếu đã có đối tượng. Đại thiếu này, xem ra cũng sắp rồi, ta sợ là không kịp."

"Ngươi đừng hòng có ý đồ với nàng."

"Tại sao?" Hắn ta cố làm bộ không hiểu, Thượng Quan Phúc nhiu mày, nhếch lên khóe môi, "Bởi vì ta cũng đột nhiên phát hiện nàng quả thật không tệ, thay vì tặng cho ngươi, không bằng tự ta muốn."

"Như vậy à." Hắn ta duỗi ra ngón tay gãi gãi mép tóc, "Nói đi nói lại đều tại lão thái bà trong miệng ngươi kia. Ta đã luôn biểu hiện ra là thích Đại thiếu thời gian dài như vậy, sao bà ta lại thế nào cũng phải kéo ta cho Tam thiếu?" Hắn ta liếc mắt, giống như là ủy khuất bẹp môi, "Nếu không ngươi đâu còn có cơ hội."

"A, vậy chẳng phải là ta còn phải cảm ơn bà ấy."

"Tùy ngươi, ta phải đi rồi." Trình Lăng phát tay một cái, dáng vẻ tạm biệt.

"Hẹn gặp lại."

Hắn ta đã xoay người, "Đợi chút."

Trình Lăng nghe được tiếng của hắn, cũng không nghĩ nhiều, xoay người lại, một tay hắn đột nhiên đặc biệt linh hoạt chụp lên cổ tay của hắn ta, kéo về phía trước, lại xoay người ung dung đẹp đẽ một cái giữ hai tay chấp sau lưng của hắn khoá lại ở phía sau.

"Ngươi," Hắn kinh ngạc lên tiếng, từ từ phục hồi tinh thần lại, "Bản lĩnh không tệ."

"Ta và phụ thân hai người sống nương tựa lẫn nhau, thế nào cũng phải học một chút phòng thân."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mùi Quế Hương Lan (Ba) (2)

Hắn kéo Trình Lăng về trong phòng Mai Kỳ, nàng còn kinh ngạc một lúc, "Sao thế?"

"Ta cho là ngươi sẽ có hứng thú."

Trình Lăng đột nhiên cười nói: "Nếu nàng có hứng thú đối với ta, không phải tức chết ngươi?"

"Ta kiểm chế rất tốt, sẽ không tùy tiện tức giận." Hắn buông lỏng tay ra, lúc này cũng không sợ hắn ta sẽ trốn.

"Kiềm chế tốt? Sẽ không tức giận?" Lời này là Mai Kỳ hỏi, hấn tròn mắt, "Làm gì, ngươi có ý kiến?"

"Không có không có." Nàng đi tới trước mặt Trình Lăng, "Trình công tử, hai năm qua, trước phải cảm ơn ngươi vẫn ở với nãi nãi."

"Khách sáo rồi."

"Nếu hôm nay cũng nói ra rồi, vậy ta muốn hỏi một câu rốt cuộc Trình gia ngươi muốn cái gì?"

"Rất đơn giản, phá hủy cơ nghiệp Mai gia của ngươi."

"Chúng ta không thù?"

"Tam thiếu thật sự là rất đáng yêu, đều không cần ta ra tay, tự mình đã ngắc đầu đi rồi, ngươi nói có đúng không? Về phần thù à, vẫn phải có."

"Có thể báo cho biết không?"

Hắn ta cảm ơn nàng một lần, "Nương ta gọi là Trình Anh, hiểu rồi?"

"Là bà ấy." Mai Kỳ lẩm bẩm nói nhỏ, "Vậy thì khó trách."

"Cho nên, biết là tốt rồi."

"Vậy tại sao ngươi phải giúp nàng?" Mặt của Thượng Quan Phúc phóng đại đến gần lại, hắn ta sợ hết hồn, "Ngươi đến gần làm cái gì?"

"Hắn giúp ta cái gì?"

"Ông mặt."

"Đúng vậy, ngươi nợ ta một cái nhân tình, cho nên tốt nhất thả ta đi."

"Ngươi đi đi."

"Dễ dàng như vậy?"

"Phải."

Trình Lăng nhìn nàng một cái, cũng không quay đầu lại rồi khỏi phòng. Thượng Quan Phúc khó hiểu nói: "Cứ để cho hắn đi như vậy, không phải hắn phá hủy nhiều gỗ Tê Phụng như vậy à? Còn nữa, Trình Anh là ai?"

"Bạn cũ của nương."

"Bạn cũ?"

"Cũng là kẻ địch cũ."

Thượng Quan Phúc nhìn nàng một cái, "Thôi, ta cũng không muốn quan tâm nhiều chuyện nhà của ngươi."

"Chuyện của nhà ta? Trước đó đứng lên dạy dỗ nãi nãi không phải còn rất thuận miệng à, rất giống một chủ quân đương gia."

"Mai Kỳ, ta cảnh cáo ngươi, đừng chiếm tiện nghi của ta nữa."

"Thượng Quan Phúc."

"Làm gì?" Hắn tức giận nói.

"Gã cho ta."

"Không làm, còn nữa, ngươi đây coi như là cầu hôn? Cầu được cái gì hôn? Sính lễ đâu?" Hắn lườm lườm, "Còn gọi cả tên cả họ ta."

"Ta chỉ là cảm thấy gọi cả tên cả họ chàng sẽ nghiêm chỉnh một chút, ta đương nhiên sẽ chuẩn bị sính lễ."

"Ta không đồng ý."

"Tại sao?"

"Không có tại sao, chính là mất hứng." Hắn ngồi ở trước bàn sách của nàng, mặt mày có chút suy sụp, nhìn qua ủ rũ cúi đầu. Nàng đi tới trước người hắn, "Sao thế? Su từ đực nhỏ luôn luôn khí thế mười phần cũng sẽ có lúc uest oái như vậy?"

Nàng ở rất gần, hắn không tránh né, "Ta ép người phụ nữ ta phải gọi nương kia viết hủ thư, dẫn theo phụ thân rời khỏi chỗ đó. Ta đã tự nói với mình, ta chỉ muốn cùng phụ thân hai người sống nương tựa lẫn nhau là tốt rồi. Ta không muốn lập gia đình, phụ nữ trên đời này đều là không dựa vào được, chỉ có thể dựa vào bản thân."

Nàng sờ sờ tóc mai của hắn, "Chỉ cần không phải bởi vì chán ghét ta là tốt rồi, chúng ta đón phụ thân chàng ở cùng nhau." Thật ra thì đã sớm đoán được hắn nhất định cũng có quá khứ không muốn nhắc tới, không phải vậy sẽ không luôn dùng loại phương thức này tới vũ trang mình, bảo vệ mình.

"Mai Kỳ."

"Hả?"

"Ta thật sự không biết có thể tin tưởng nàng hay không?"

"Vậy có thể xin chàng thử tin tưởng ta hay không?"

Hắn ngược mắt nhìn nàng, thật lâu, "Đồ của ta đâu?"

Trong lòng nàng rút căng, "Chàng vẫn là muốn đi sao?"

"Nàng tiến ta trở về, còn nữa, gặp phụ thân ta." Hắn rất muốn tìm đồ ném nàng, tiện tay bắt hụt đồ rửa bút, dường như hơi lớn, còn chưa kịp buông ra tìm cái khác đã bị nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, "Được, đi ngay bây giờ."

"Mai Kỳ, nàng thật rất được vui đòi tiền đó." Hắn rút cuộc lấy về được bọc đồ của mình, cùng đi với nàng ra ngoài cửa, còn chưa có ra khỏi sân trong thì gặp phải Mai Bình vội vã tới đây, "Đại thiếu, lão chủ tử bị bệnh."

"Mời đại phu chưa?"

"Nói là tức giận ứ đọng ở ngực, cho nên nằm trên giường không dậy nổi."

"Tức giận à." Thượng Quan Phúc lầu bầu một tiếng, "Vậy thì sẽ bị tức bệnh, độ lượng thật đúng là nhỏ."

Mai Kỳ nhìn hắn một cái, còn chưa kịp mở miệng, hắn đã kéo bọc quần áo ôm trong vòng tay, "Tự ta về nhà, nàng đi xem đi." Cũng không đợi nàng trả lời, hắn trực tiếp đi ra ngoài. Mai Kỳ thở dài, xoay người đi tới viện của Mai An.

Thượng Quan Phúc không quay đầu lại, giữa hắn và nàng dù sao cũng còn có đường rãnh, đường rãnh này chỉ có thể để nàng vượt qua.

***

"Nếu là nổi giận, những cục sưng ứ trên lưng này lại là xảy ra chuyện gì?"

"Đại thiếu, đây thoạt nhìn chắc là bệnh ngoài da, có điều ta thật đúng là chưa từng thấy."

Mai Kỳ ngồi ở đầu giường bà, nghiêng người kêu một tiếng: "Nãi nãi."

Người đầu giường phát ra một tiếng kêu đau, "Các người đều đi ra ngoài."

Mai Kỳ phát phát tay, bên trong phòng chỉ còn lại hai người họ, "Thật ra thì ta chết rồi, không phải vừa vạ hợp ý các con?"

"Bà luôn là nãi nãi của con." Nàng nhàn nhạt lên tiếng trả lời. Mai An vốn là nằm lỳ ở trên giường, lúc này gắng gượng chống ngồi dậy. Mai Kỳ nhất thời có chút không đành lòng, đã từng hận, từng sợ, đến lúc này, thấy bà giống như là trong một đêm già hơn 10 tuổi, thờ dài, "Bà cố gắng dưỡng bệnh thôi."

"Ta nhớ tới rất nhiều chuyện," Một mình bà nói nhỏ, cũng không để ý có phải là nàng đang nghe hay không. "Chuyện của nương con khi còn bé, nàng lên Kinh một chuyến, cái gì cũng không thi đậu, ngược lại cưới một hoàng tử trở lại."

Ánh mắt Mai Kỳ lóe lên một cái, bà vẫn còn tiếp tục, "Ta không ngờ, người luôn luôn dịu dàng như nước thì ra là tính tình bên trong lại cũng kiên cường không chịu khuất phục như lửa. Kỳ Nhi, không nói gạt con, sau đó thật ra thì ta vẫn rất hối hận."

"Thật sao?"

"Ta biết con không tin, ta thấy Trình Ly kia là một người hiền thực, muốn cho nương con thu. Ta lại cứ nghĩ là thu trước làm thị chỉ là chuyện bình

thường. Nương con không chịu đựng hẳn, hẳn đi cầu ta, ta bèn ra một chủ ý cho hẳn, kết quả lại không ngờ quay đầu lại sẽ lấy loại kết cục này kết thúc. Nếu như sớm biết thì sẽ không buộc nàng, không ép....."

"Cho nên, sau đó bà vẫn luôn rất xa cách đối với Trình Ly và lão Tứ, coi như là đang sám hối sao?" Nàng rót cuộc châm chọc lên tiếng, "Nãi nãi, bà cho rằng bà phạm sai lầm, như vậy là có thể bù đắp rồi? Còn có lão tam, ngày trước bà vẫn dẫn theo nàng, nàng hẳn là ở bên cạnh bà lâu nhất, cũng bị bà tổn thương sâu nhất. Xưa nay, bà chưa bao giờ quan tâm chúng ta nghĩ như thế nào, ở trong lòng bà cũng chỉ có chính bà."

Bà không nhìn Mai Kỳ, ngược lại bật cười, "Kỳ Nhi à, lần đầu tiên thấy con nói nhiều như vậy, còn dùng loại giọng điệu này. Cũng như là thằng bé kia rồi, thật ra thì hẳn nói không sai, gia chủ là con, ta có tư cách nào?"

"Con muốn cưới hẳn." Mai Kỳ đột nhiên lên tiếng, lần này Mai An nhìn về phía nàng, nàng nhìn thẳng bà, Mai An từ từ nhắm mắt, "Con cho rằng đến lúc này, ta còn có thể không đồng ý sao? Dù sao ta cũng không còn bao nhiêu ngày tháng, chỉ hy vọng, chỉ hy vọng con có thể gặp được lão Nhị và lão Tam một chút, nói cho các nàng biết, bọn họ muốn làm gì đều tùy theo ý của mình đi, ta cũng không quản gì nữa, cũng không quản được."

Mai Kỳ than thở: "Nãi nãi, thứ họ muốn nghe chưa bao giờ là cái này. Bà nợ các nàng chỉ có ba chữ mà thôi." Nàng xoay người rời khỏi phòng, khép cửa phòng, đứng một lúc lâu, mắt thấy mặt trời chiều ngã về tây. Bà đã qua tuổi bảy mươi, coi như là sống lâu rồi, coi như lần bệnh này có thể vượt qua, cũng đã không còn bao nhiêu ngày giờ, còn hận sao? Nàng cũng không biết, chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi mệt chút. Trước khi nương lâm chung, nàng đã đồng ý sẽ không hận, sẽ cố gắng gánh vác cái nhà này. Nhiều năm như vậy, nàng vừa bận rộn buôn bán bốn xướng lớn, còn vừa phải xen lẫn hòa giải ở giữa Mai An và bọn muội muội, nhưng cuối cùng vẫn là rạn nứt rồi.

Mai An vẫn nhìn bóng người đi ra trước cửa, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt đục, chảy xuống da dẻ nhăn nheo, "Tiểu Nhi, thật xin lỗi."

***

Trăng treo ngọn cây, Thượng Quan Phúc ngồi ở trên bậc thang trước cửa hàng, ôm hai chân, "Phúc Nhi, sao còn chưa đóng cửa?"

"Ta muốn ngồi một lúc nữa."

Phụ thân hẳn mới vừa đi, một bóng dáng hơi mệt mỏi dừng ở trước người hẳn, hẳn giương mắt, nàng vung lên áo bào ngồi xuống ở bên cạnh hẳn.

"Sao rồi?"

"Hơi mệt chút." Nàng nghiêng đầu qua dựa lên trên vai hẳn, hai mắt nhắm nghiền, ngửi mùi thơm dễ chịu trên người hẳn, đột nhiên cảm thấy, rốt cuộc nàng tìm được đường về nhà rồi.

***

Mai Kỳ đến Tây Hà một chuyến, tính vừa đi vừa về chừng mười ngày, lúc trở lại, nàng đến trước cửa hàng hương phấn của Thượng Quan Phúc, "Phúc Nhi."

Trước cửa hàng có không ít chàng trai trẻ tuổi, đều là tiểu quan của Phong Nguyệt câu lan cách đó không xa. Nàng làm như không thấy đi đến trước người hẳn, nắm lấy tay của hẳn, "Đi theo ta."

"Này, ta có việc, nàng không thấy à."

Lúc này, nàng mới phát hiện ra người bên cạnh, buông tay ra đứng ở một bên, "Vậy ta chờ chàng."

"Mai Đại thiếu, ta luôn nghe nói người không thể đụng vào đàn ông, bây giờ nhìn lại, ngược lại cũng không có chuyện như vậy mà." Bên cạnh có một chàng trai quan sát hai người nắm tay nhau một cái trước đó, nàng không có biểu cảm gì, "Phu quân của chính ta, ta đương nhiên có thể đụng."

"Ôi chào, Phúc Nhi, người thành thân rồi à?"

"Không có, đừng nghe nàng nói bậy."

"Vậy chính là sắp rồi." Một chàng trai cười đùa liên tục, "Đại thiếu, sau này không phải người không cho phép Phúc Nhi làm buôn bán hương phấn chứ, vậy thì chúng ta thật là thảm rồi. Chỉ có hương phấn của Phúc Nhi là dùng bột ngô làm, mấy cái cửa hàng còn lại kia đều là dùng bột chi trắng biến hóa, rẻ thì rẻ, dùng rồi thì tổn thương mặt."

"Đúng vậy, Đại thiếu, vì đàn ông khắp thành chúng ta, người có thể dùng giấm Phúc Nhi đi."

"Nhiều lời như vậy, các người có mua hay không, không mua dứt ngay."

"Này ơ kìa, công tử ót cũng biết xấu hổ."

Thật vất vả đuổi đám nam giới kia đi, Thượng Quan Phúc lấy ván lát qua đóng cửa, "Sao thế, vội vã như vậy?"

"Chàng biết dùng thạch tín, lưu hoàng thêm với điều chế thành thuốc thoa ngoài da, dùng rồi sẽ có tác dụng phụ gì không?"

"Đây là thuốc thoa ngoài da gì? Muốn mạng người không còn tạm được."

"Trị cục sưng trên người nãi nãi, không có biện pháp khác, ta chạy mấy tiệm thuốc, họ cũng không chịu điều chế. Ta muốn mua cách điều chế tự mình điều chế, cái này chàng khá là nắm chắc."

"Này, ta điều chế là son phấn hương, cũng không phải là thứ này."

"Lấy ngựa chết làm ngựa sống, thử một chút thôi."

***

Tuy rằng phương thuốc của Lâm Xước nghe ra dọa người, có điều cục sưng ứ máu đỏ trên người Mai An mỗi ngày một lần, thoa hơn mười ngày, quả nhiên giảm xuống. Đến lúc mùa hè đã hoàn toàn khỏe lại.

Buổi sáng ngày đó, Mai Kỳ cười ngựa mang theo sinh lễ đến cửa hàng hương phấn của Thượng Quan Phúc, bởi vì hắn và phụ thân hắn vẫn ở phía sau cửa hàng, lại thấy Thượng Quan Phúc buồn buồn không vui, một mình cầm vợt đập ruồi đang liên tục đập lung tung ở không trung.

"Chàng đây là đang làm gì?"

Giương mắt thấy nàng, hắn cầm vợt đập ruồi lại muốn đánh tới đây. Mai Kỳ ngăn ra, sờ mũi của hắn, "Ta lại làm sao chọc tới chàng?"

"Người lùn kia trong Cù Tiên lâu của nàng."

"Thuật di, làm cái gì?"

"Sao nàng lại gọi bà ta là di?"

"Bà ấy và nương ta không khác nhiều lắm, là tượng sư quan trọng trong Cù Tiên lâu của ta, thế nào?"

"Bà ta bắt cóc phụ thân ta rồi."

"Cái gì?"

"Đúng vậy, nàng nói đáng đáp bà ta còn không cao hơn ta, phụ thân nhất định là hoa mắt váng đầu. Không phải, nhất định là bị bà ta ép."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngày đó ta đi ra ngoài, đến ngoại ô hái chút hoa lan trắng. Phụ thân, ông ấy nói mãi không nghe, bảo ông ấy đừng đi ra ngoài làm việc, ông ấy lại đến một gia đình để dạy công tử người ta đọc sách. Kết quả bị một sắc quý của gia đình kia đùa giỡn, vừa vạ người lùn kia hình như là đi đưa quan tài, cứu phụ thân, đánh người nọ một trận."

"Sau đó phụ thân chàng lấy thân báo đáp."

"Mới không đâu, nhất định là bị bà ta ép."

"Phúc Nhi, chàng biết có một câu gọi là người không thể nhìn bề ngoài." (không thể nhìn mặt mà bắt hình dong)

"Vậy thì thế nào?"

"Ta thừa nhận Thuật di trường thành có lùn một chút, nhưng nếu bà ấy đối với phụ thân chàng thật tốt, chàng cũng hi vọng ông ấy hạnh phúc có phải hay không?"

Hắn lại buồn bực không lên tiếng, nghĩ đến nụ cười trong mắt phụ thân, liếc nàng một cái, người phụ nữ thấp bé nói muốn dạy dỗ hắn biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ kia, chẳng lẽ hắn thật sự phải gọi một tiếng nương hay sao? Không cần, vậy không phải hắn hoàn toàn bị người đè lại rồi.

Mai Kỳ có lẽ đoán được hắn đang buồn bực cái gì, ôm lấy thân thể hắn, "Bà làm mẹ kế của chàng, chàng lại làm chủ quân của bà ấy. Bà ấy vẫn không thể đè ép được chàng có phải hay không?"

Thượng Quan Phúc đảo tròn mắt, rốt cuộc nhếch nhếch khóe môi, "Coi như nàng nói một câu tiếng người."

***

Lúc tháng mười, Mai Triều dẫn Tô Cẩm trở về Phong thành, "Ta ở rě rồi." Vừa trở về thì bỏ lại một câu nói như vậy, nàng cho rằng Mai An sẽ tức giận tới mức giờ chân, làm cho nàng bất ngờ là bà chỉ dẫn Tô Cẩm đi lạy từ đường, tặng hán một cái lễ ra mắt.

"Bà sao thế?"

"Nghĩ thông suốt chứ sao." Mai Kỳ liếc xéo nàng một cái, Mai Triều đưa tay đến sờ trên trán nàng ấy, "Lão đại, gần đây tỷ lấy ở đâu ra nhiều về mặt như vậy, lúc ta không có mặt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc Tô Cẩm đi ra, rất khó hiểu hỏi nàng, "Không phải là nàng nói cụ nhà nàng, ặc, nãi nãi rất khó trị? Còn nói cần....."

Mai Triều che kín miệng của hán, không cho lời nói sau đó lộ ra, Mai An nhìn nàng một cái, cũng biết nàng luôn luôn như thế, "Sau này, có rãnh rồi thì trở lại ở ít ngày."

Tô Cẩm tiến tới bên tai nàng, "Bà bảo ta nói với nàng một câu."

"Cái gì?"

"Nói, nói hi vọng nàng có thể tha thứ chuyện bà làm trước kia."

Mai Triều sợ run một lúc lâu, rốt cuộc lại cười đùa nói: "Ta trở về ở ít ngày cũng không có vấn đề gì, chỉ cần nãi nãi bà vẫn không bình thường tiếp như vậy là được."

Mai Kỳ cũng cong khóe môi lên, chỉ cần khúc mắc của lão Tam có thể mở ra, nhà của các nàng rốt cuộc có thể gọi là một nhà, giống như nương vẫn mong đợi vậy.

Đầu tháng mười hai, Mai An mời sân công đi Tây Hà kia trở lại, Lâm Xước sinh một đứa con gái. Mai Kỳ thấy Mai An đang lau nước mắt, xem ra, lão Tam đúng là dễ lấy lòng hơn so với nàng tưởng tượng, chỉ cần Lâm Xước lớn nhỏ bình an, nàng đều có thể mặc kệ hiểm khích gì trước đó.

Thượng Quan Phúc gả vào Mai gia là vào trung tuần tháng mười hai năm ấy, tân hôn ngày đầu tiên chính là mười tám tháng chạp. Phong thành đã bắt đầu rơi ít tuyết, hôm nay Hạm Đạm viện chỉ còn lại có một mình Mai Kỳ, cũng là tân phòng của Mai Kỳ và Thượng Quan Phúc. Sáng sớm, bên trong phòng Mai Kỳ, đầu tiên là truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, tiếp đó truyền đến một tiếng kêu khê, "Mai Kỳ, tối nay nàng ngủ thư phòng đi."

"Sao thế?" Nàng thoát nhìn còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói cũng có chút dập dình.

"Ta đau đến gần chết, nàng còn không thấy ngại mà hỏi."

Tiếp theo là tiếng Mai Kỳ dỗ dành người, có điều xem ra không có tác dụng gì, hán vẫn là giận dữ ngút trời.

Mai Bình đứng ở trong sân Hạm Đạm viện, nhìn tuyết trắng đầy trời, "Mai Kế, người biết không? Người thật sự là miệng quạ đen."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đoan Nguyệt Ký (1)

Mai Đoan Nguyệt này, tình cảm cực kì nhạt, cho dù là đối với phụ thân ruột, nãi nãi, nương chưa từng từng có ký ức, hoặc là ba tỷ tỷ khác phụ của bản thân nàng, đối với nàng mà nói cũng không khác nhau gì, cũng chỉ là một cái thân xác ngoài thân của mình thôi.

Nàng luôn mặc quần áo bình thường, bước đi ở trên lề đường phố, thấy trên đường có bất kỳ chuyện bất bình gì, trước hết luôn là trốn vào trong đám người, trên đời này quá nhiều người xui xẻo, chỉ cần không phải nàng thì tốt rồi.

Đối với nàng mà nói, trên đời này chỉ có một thứ có sức hấp dẫn vô cùng vô tận, đó chính là gỗ Tê Phượng. Nàng không phải là dòng chính nữ, không thể học "Tám đạo Kinh Hồng", mặc dù đối với nhiệt tình này giống như chín tầng mây rơi xuống suối, nói liên miên, nàng vẫn là chuyển qua đi dựng lầu. Chỉ hơn hai mươi tuổi lại lão luyện như tuổi lập gia đình, trên người vĩnh viễn mang theo một cây thước đo, từ đó ở bên ngoài không còn đồ vật theo bên mình.

Vì vậy, ở Mai gia, ở Phong thành, Tứ tiểu thư này không đáng chú ý giống như một con nhện giăng lưới ở trong góc cầu thang.

Khi Mai Đoan Nguyệt hai mươi hai tuổi, ba tỷ tỷ trong nhà đều cưới phu, nàng tiếp nhận Âm Hương Các, cộng thêm Hoành Chi hiền lúc trước, mỗi ngày còn phải luyện tập "Tám đạo Kinh Hồng" mà Mai Sóc phá hủy quy củ dạy nàng. Nàng bận rộn rất vui vẻ, coi như trên tay bị cắt rất nhiều vết thương, vẫn làm không biết mệt như cũ.

Nàng đi khắp ở giữa vật liệu gỗ, căn bản không có thời gian lo lắng chuyện lớn cả đời của mình, nhưng Trình Ly không nhìn nổi, "Trước cuối năm, con phải cưới một người đàn ông trở lại cho ta."

Mai Đoan Nguyệt bị ông ngăn ở cổng tò vò trước viện Ngọc Long uyển, vỗ vỗ bụi bặm rải đầy trên người, "Phụ thân quyết định là được rồi."

"Ta quyết định? Con sẽ không có ý kiến?"

"Không đâu, đều như nhau."

Nàng dần dần đi xa, Trình Ly thở ra một hơi, cuối cùng là làm sao ông sinh ra được đứa con gái như vậy?

Ngày hôm sau, một môi công (người làm mai) tới Mai gia, Mai Kỳ nghe nói ông muốn làm mai mối cho Mai Đoan Nguyệt, ngược lại rất ủng hộ. Thượng Quan Phức cũng rất quen thuộc với những hiệu người làm mai này, đặc biệt mời người nổi danh nhất đến. Phong thành có hiệu Nhất Tuyến Khiên, mỗi người mỗi ông ra ngoài đều ánh mắt sắc bén, nghe nói liếc nhìn ra được những nhân duyên nào có thể lâu dài mãi mãi, những người nào trời sinh là không kết duyên được. Trình Ly lấy ngày sinh tháng đẻ của Mai Đoan Nguyệt ra.

"Tứ tiểu thư này là Mệnh Bàn..... Khó khăn." Môi công này lắc đầu liên tục, Trình Ly kinh ngạc luống cuống, "Chẳng lẽ nàng sẽ độc thân cả đời, không cưới được đàn ông?"

"Không phải, không phải, ta không có nói như vậy. Nhị chính quân chớ vội, ta là nói Mệnh Bàn của Tứ tiểu thư, mệnh chủ Thất Sát, lời bình chính là bốn chữ."

"Vậy bốn chữ?"

"Vô tâm, vô tình."

"Đây là ý gì?"

"Chính là con người nàng cái gì cũng không quan tâm, đường tình cảm cực yếu, lại nói, ngược lại rất là có Phật duyên."

"Không được, tại sao con gái của ta có thể xuất gia." Trình Ly thiếu chút nữa đồ ly trà trên bàn ra ngoài, đầy kích động, móng tay dài lại cắm ở trên ly trà rắc rắc gảy lia một cái.

"Không xuất gia, không xuất gia. Vậy thì chúng ta chọn một công tử thích hợp."

Nhìn cả buổi trưa, Trình Ly phát hiện ông thật sự là một chút tính toán cũng không có đối với yêu thích của con gái, thật vất vả chọn ra được mấy người mình vừa mắt. Ngày đó, Mai Đoan Nguyệt trở lại sân trước cổng tò vò, lại bị ông ngăn lại, "Ta mặc kệ con chọn như thế nào, thế nào con cũng phải chọn ra một loại hình mong muốn."

Mai Đoan Nguyệt nhìn ông, một lúc lâu.

Thật ra thì, nói thật nếu muốn Mai Đoan Nguyệt chọn ra một người có chút đặc biệt đối với nàng, vậy chính là Mai Sóc. Nàng có cảm xúc nóng bỏng mãnh liệt đối với điều khắc gỗ Tê Phụng, khiến cho nàng yêu ai yêu cả đường đi, nàng sùng bái Mai Sóc, cho nên, nàng nói: "Vậy thì giống như Tam tỷ phu vậy."

Trên căn bản, Trình Ly chưa từng tiếp xúc với Lâm Xước, vì vậy ông chạy đi hỏi Thượng Quan Phức. Thượng Quan Phức bảo ông lấy những chàng trai đã chọn ra cho hắn xem qua, đều nhìn qua căn cứ tài liệu từng người một, lắc đầu liên tục, "Không có người nào giống cả. Nếu như nhất định muốn thì người này, tiểu công tử Viên gia, không phải nói rất ngoan ngoãn sao?"

Trình Ly tự mình cầm sang xem qua, năm nay mười bảy tuổi, khéo tay vẽ tranh đẹp, gia thế không tồi, "Vậy thì người này đi."

Vì vậy hôn sự của Tứ tiểu thư gỗ nhịp định án, tiếp đó, đặt ba đạo sinh, ba đạo lễ thư đều là Mai Kỳ quyết định làm, đối với Mai Đoan Nguyệt mà nói rồi cuộc chỉ có một bước, bái đường, động phòng cần nàng đến hoàn thành.

***

Hôn sự của Mai Sóc là tự mình làm ở Tây Hà, Mai Triều lại là ở Phụng Dương, lúc Mai Kỳ thành hôn, Lâm Xước vừa mới sinh xong, cũng không thể tới đây, chỉ có hôn sự của Mai Đoan Nguyệt, ngược lại người một nhà tụ hợp toàn bộ.

Lâm Xước ôm cục cưng Mai Bàn lên một tuổi, thế chủ mình hiền hòa hào hứng bùng bùng muốn đi dạo động phòng, thật ra thì hắn cũng rất tò mò vì vậy hắn kéo tay áo Mai Sóc, "A Sóc, ta có thể đi không?"

"Đĩ nhiên, cùng đi." Không đợi Mai Sóc trả lời, Mai Triều đã bước ra bước chân, Tô Cẩm lớn bụng, có điều một chút này không ảnh hưởng hẳn đưa ra mưu ma chước quỷ.

Mai Đoan Nguyệt bị ngăn ở cửa tân phòng, "Lão Tứ à."

"Nhị tỷ."

"Thân là tỷ tỷ, ta cảm thấy ta có trách nhiệm nói cho ngươi biết, một lát phải làm cái gì, ta nghĩ ngươi cũng không biết rõ ràng."

"Ta biết rõ."

"Ngươi biết? Làm sao ngươi có thể biết? Ngươi đến cả câu lan cũng chưa từng tới?" Nàng vừa dứt lời, trên cổ tay đã bị người bấm một cái dấu xanh, "Thế nào, đến câu lan hình như khiến nàng rất tự hào?"

"Không có không có, ta chỉ là bàn việc." Mai Triều rất không có cốt khí cúi thấp người xuống chân chó bóp hai vai cho hắn, "Đừng tức giận đừng tức giận, cẩn thận bụng của chàng." Chỉ nghe Mai Đoan Nguyệt nói: "Trước đó, đại tỷ tặng ta một thứ."

"Là cái gì?" Máy người đồng loạt hỏi.

"Xuân Cung Đồ, một bộ đầy đủ, 36 cuốn." Nàng đẩy Mai Triều ra muốn đi vào, một tay Mai Sóc đề xuống cửa tân phòng, "Lão Tứ, vội vã như vậy làm gì?"

"Tam tỷ."

"Ta nghe nói, ngươi nói với phụ thân ngươi muốn tìm người đàn ông giống như Tiểu Quai nhà ta, phải hay không?"

"Vâng." Nàng nói chuyện đương nhiên, Mai Sóc nghiêng răng, "Vậy không bằng chúng ta tới thử xem một chút tốt lắm."

"Thử cái gì?"

"Thử một chút người bên trong của ngươi kia rốt cuộc giống hay không?" Nàng khẽ nâng cằm lên, mắt liếc nhìn nàng ấy. Mai Đoan Nguyệt thờ ơ nhún nhún vai, Mai Kỳ đứng ở phía sau cùng lắc đầu, Thượng Quan Phúc dựa vào trước người của nàng, cười không ngớt, "Ngươi nói nàng ấy muốn thử thế nào?"

"Không biết."

"Mặc thúc." Mai Sóc cất cao giọng kêu, xem ra vừa bắt đầu nàng chính là có chuẩn bị mà đến.

Mai Đoan Nguyệt nhìn theo tầm mắt của nàng, hôm nay Tần Mặc với nàng cùng đi đón người, mặc một bộ áo đỏ lúc này còn chưa có thay đổi, trong tay cầm theo một cái làn, cũng không biết bên trong chứa cái gì.

"Đây là cái gì?"

"Đây không phải là đưa cho ngươi." Tần Mặc cười nói với nàng: "Tránh ra, ta đi vào, các ngươi ai cũng không cho nhìn lên." Ông đẩy cửa ra lại lập tức khép lại, mấy người canh giữ ở cửa, ngay cả bản thân Lâm Xước cũng đang hỏi nàng, "Bên trong là cái gì?"

Mai Sóc ôm vai hắn, vừa vặn đụng phải cục cứng Mai Bàn trong ngực hắn, cho là nương muốn chơi với bé, mở đôi tay ra. Mai Sóc ôm lấy bé để cho bé ngồi ở trên vai mình, hai cái chân nhỏ ngắn đá hai bên trên bả vai, tay nhỏ bé gõ đầu nương giống như là đánh trống vậy, "Ồi chao, quý nhỏ này, con đánh ta."

Tiếng nói nàng chưa dứt, thì nghe được tiếng Tần Mặc truyền tới, "Tứ thiếu quân, ta đưa bữa ăn khuya tới cho ngươi."

"Bữa ăn khuya?" Giọng nam có chút thấp, có chút giống như là cố ý dè dặt.

"Vâng, ta chuẩn bị hơn nhiều chút, ngươi tới xem một chút, muốn ăn loại nào?"

"Rốt cuộc là cái gì?" Mai Triều kéo nàng một cái, Mai Sóc lắc đầu không nói, trong phòng nhất thời im lặng, chỉ nghe được tiếng chàng trai kia, "Ta nên gọi ông như thế nào?"

"Gọi ta là Mặc thúc được rồi."

"Mặc thúc, hương vị này không tệ, là làm từ cái gì?" Một đợt tiếng rôm rốp giòn giã truyền đến, Mai Sóc tròn to mắt, xoa đầu Lâm Xước, "Ta thật đúng là không ngờ, cõi đời này trừ chàng ra còn có người ăn được thứ này. Có điều tăng tiếp theo, ta cũng không tin hắn nuốt xuống được."

"Rốt cuộc là cái gì?" Mai Triều muốn bộc phát, Tô Cẩm kéo kéo nàng, chỉ chỉ bên trong, ý bảo nàng không nên ồn ào, nàng im bất một tiếng. Ngược lại, Lâm Xước có chút vỡ lẽ như chợt hiểu ra.

"Tứ thiếu quân, thứ này như thế nào?" Tầng thứ hai của hộp đựng thức ăn xem ra cũng bị mở ra, có vài tiếng bồn bần đụng nhau, tiếp đó hình như là chàng trai kia đang hút thứ gì.

Ánh mắt của Mai Sóc trùng lên càng lớn hơn, "Còn có một thứ cuối cùng, còn có một thứ."

"Mặc thức, bữa ăn khuya của nhà thức đúng là rất đặc biệt, ta thật đúng là chưa từng thấy ở nơi khác."

"Tứ thiếu quân, thích là tốt rồi, thích là tốt rồi." Giọng nói của Tần Mặc thật là đè nén, dường như đang kiềm nén gì đó, thật lâu, rốt cuộc ông xách theo làn ra ngoài, cần rằng, "Tam Thiếu, người không nói với ta, sao tầng cuối cùng này lại là....." Dáng vẻ ông giống như là buồn nôn muốn ói, Mai Triều rốt cuộc không nhịn nổi, "Rốt cuộc là cái gì?"

"Tự người nhìn, hần ăn mỗi dạng một chút, còn có nhiều."

Mấy người đồng loạt cùng nhau đi lên, Mai Đoan Nguyệt cũng tò mò đi đến gần. Tầng đầu tiên mở ra, trong một chậu bày rất nhiều nhộng cắt ra một nửa, mặt vỏ biến thành đen, mặt cắt chiên vàng óng ánh, nhưng vẫn là mềm nhũn dính dính giống như là sợi bông màu vàng sẫm giảm nát. Trên mặt mấy người thoáng đổi sắc, ngược lại không có phản ứng gì lớn, Lâm Xước cười nói: "Là lòng đỏ trứng nhộng nè."

Tầng thứ hai để lộ lại là một chén canh, trong canh có một ít sợi tàu hũ ky, còn có một chút thịt giống như là bị người nhai qua, nhìn kỹ một chút nữa, thậm chí có khá giống như là thứ nôn mửa, đập dòn chút bột thịt màu trắng vô cùng giống như là nước miếng, "Oe." Tô Cẩm mới nhìn một cái, quay đầu đi đã bắt đầu nôn ọe, Mai Triều luống cuống tay chân nửa ôm hần, "Cảm Nhi, bảo bối, sao thế?"

Hần khoát khoát tay, nàng không dám để cho hần nhìn tiếp nữa, thời kỳ nôn nghén mới qua cũng không nên làm ra sai lầm gì.

Mai Triều dẫn Tô Cẩm rời đi, Lâm Xước nháy mắt mấy cái, "Canh lưỡi dê, lúc ta có thai Bận Nhi muốn ăn, sau đó thì....." Hần lắc đầu liên tục, "Ăn không vô."

Tần Mặc nghiêng đầu, mở ra tầng thứ ba, Thượng Quan Phúc lại gần hơn một chút, nhú chặt lông mày, quay mặt sang, "Thật buồn nôn." Vốn đã đủ buồn nôn, còn có một thứ, không có đầu vậy chính là bị người bên trong ăn, nghĩ đến có người cắn đầu nhai rồi ăn xuống, hần cũng muốn ói ra.

"A Sóc, ta mới không thích ăn ba ba ruộng, không ăn." Hần lắc đầu, cục cựa Mai Bận đá chân ở đầu vai Mai Sóc, mãnh liệt phụ họa phụ thân mình, lắc lư đầu nhỏ, "Ta biết, ta chính là bảo người ta làm như vậy, không ngờ hần sẽ, sẽ chịu đựng đến cuối cùng, không ngờ thật sự là ăn rồi."

Thứ ba ba ruộng này hết sức giống như con gián, chất giòn, vị thối, chỉ có xào chung với ớt mới có thể che đậy đi mùi thúi này.

Mai Kỳ cũng dẫn Thượng Quan Phúc rời đi, thật sự là bị buồn nôn đủ rồi. Cửa chỉ còn lại có Mai Sóc, Lâm Xước, cục cựa Mai Bận và Mai Đoan Nguyệt, Tần Mặc cũng xách hộp đựng thức ăn lên rời đi, "Lão tứ, người, ặc, cần thận một chút."

Mai Đoan Nguyệt nghi ngờ không hiểu nhìn nàng một cái, nàng gãi gãi đầu, cũng không ngăn cản nàng ấy nữa, dẫn theo Lâm Xước, Mai Bận ngồi ở đầu vai, xoay người đi ra. Chàng trai này có thể nuốt cả những thứ đồ này vào bụng, lão Tứ ơi lão Tứ, làm sao người sẽ là đối thủ của hần?

***

Ngoài cửa rốt cuộc yên tĩnh, Mai Đoan Nguyệt sai bước đi vào tân phòng, chàng trai trên người mặc giá y đỏ đang ngồi ngay ngắn ở trên giường, khăn đỏ che phủ. Đây là khăn voan chỉ có thể chủ mới có quyền lấy xuống, dù cho vừa nãy Tần Mặc đi vào, hần cũng chỉ là ăn trong lúc phủ khăn đỏ.

Mai Đoan Nguyệt cầm lấy cây khều trên bàn, tiện tay vén khăn đỏ lên, cũng không nhìn, xoay người đi tới rót hai ly rượu trên bàn, đối với nàng mà nói chỉ cần đi qua cái màn này, làm chuyện nên làm là được rồi. Nàng bung hai ly rượu xoay người, thì thấy chàng trai trên giường lẳng lơ cười một tiếng với nàng, mắt phượng héch lên, sóng thu dịu dàng.

Nàng chỉ cảm thấy tóc gáy trên người dựng lên, nàng rất ít, rất ít khi sẽ có cảm giác mãnh liệt như vậy, vậy mà người đàn ông này chính là làm cho nàng không rét mà run.

"Sao người lại ở đây?" Coi như chưa từng nói mấy câu, cũng coi như từng thấy, chàng trai này căn bản không phải là tiểu công tử Viên gia gì đó, coi như ánh nến mờ nhạt, nàng cũng còn nhận ra được, hần là Trình Lăng, chắc chắn không thể nghi ngờ.

Người là nàng cưới về từ Viên gia, lúc đi ra đã che phủ khăn đỏ, cũng không chú ý, xem ra lúc ở Viên gia, chú rể đã bị chuyển bao rồi.

"Người ta không muốn gả cho người, tìm đến cái chết, ta bèn làm người tốt một lần, miễn cưỡng thay hần gả đi. Dù nói thế nào thì cứu một mạng người, ta cũng tích chút âm đức."

Mai Đoan Nguyệt tự mình uống cạn một ly rượu, đưa một ly khác cho hần, đối với nàng mà nói, cưới người nào cũng không có khác nhau, dù sao

đều là đàn ông, cho nên hắn cũng hoàn toàn không nghĩ tới muốn đi ra ngoài gọi người, nói chuyện tân lang này sai rồi.

Trình Lăng hí hóp mắt nhận lấy ly rượu uống rượu cạn, "Thê chủ."

Nàng gật đầu một cái, đi tới bên giường bắt đầu cởi quần áo, cởi giày vớ, cởi đến chỉ còn lại áo đơn, cũng không quan tâm hắn, kéo chăn qua, ngã đầu liền muốn ngủ, "Tối nay ta mệt chết đi, tự ngươi xem rồi làm."

Trình Lăng tròn to mắt nhìn người bên cạnh, "Tự ngươi ngủ?"

"Buổi tối ta sợ lạnh, đừng kéo chăn của ta."

Còn đề phòng hắn giành chăn?

Trình Lăng ngồi ở đầu giường, trơ mắt tròn to nửa đêm, rốt cuộc cắn răng, Mai Đoan Nguyệt, nếu không giải quyết được ngươi, ta sẽ không gọi là Trình Lăng.

Mục đích của Trình công tử vào Mai gia, bởi vì gặp phải Tứ tiểu thư quay đầu gọi xuống một chậu nước lạnh không thương tiếc gì, bắt đầu hoàn toàn biến dạng.

***

Biện pháp nhanh nhất trị chắc một người phụ nữ là cái gì? Người xưa nói có hai loại, một là bắt được dạ dày của nàng, một là bắt được dục vọng của nàng.

Bản thân Trình Lăng rõ ràng con đường thứ nhất đối với hắn mà nói là không thể thực hiện được, cho nên hắn lựa chọn phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đoan Nguyệt Ký (2)

Ngày hôm sau, sáng sớm Mai Đoan Nguyệt đã đi ra ngoài, Trình Lăng ra ngoài phòng, phát hiện căn bản không có ai quản lý hành tung của hắn, ngay cả một tiểu thị hầu hạ cũng không có phái qua, ngấm lại hình như bên Thượng Quan Phúc cũng không có, khó trách vị tiểu công tử của Viên gia kia không muốn gả vào Mai gia.

Thật ra thì hắn không biết, đó là bởi vì trong lòng Thượng Quan Phúc rất thích sai khiến hai hộ vệ trung thành của Mai Kỳ.

Về phần bên hắn không có tiểu thị, là bị Mai Đoan Nguyệt đuổi đi rồi, thêm một người lác lư ở trước mắt nàng đã là cực hạn, nàng không cần có thứ xuất hiện ảnh hưởng tầm mắt của nàng nữa.

Lại nói, Mai gia đối với hắn là quen cửa quen nẻo, rất rõ ràng. Hắn ngẫm nghĩ, tuy là Mai Đoan Nguyệt không ở cùng hắn, hắn vẫn là nên đi kính trà, đi tới đại sảnh, còn chưa đến gần đã nghe thấy một đợt kêu gào ồn ào, hình như rất nhiều người. Hắn đi vào, ngược mắt lên nhìn mọi người, dù sao sớm muộn cũng sẽ có lúc gặp mặt, vậy thì bây giờ được rồi.

Tiếng kêu gào ồn ào duy nhất ngừng lại toàn bộ, "Sao ngươi lại ở đây?"

Hắn nhún nhún vai, "Gả vào thôi, ngày hôm qua các người dùng kiệu hoa nhắc vào."

Mai Kỳ và Thượng Quan Phúc cũng đi ra ngoài, nơi này chỉ có hai đôi thê phụ rảnh rỗi đến thăm người thân, cộng thêm Tần Mặc, Mai An còn chưa dậy, ngược lại Trình Ly ngồi ở ghế đầu, kinh ngạc đưa móng tay dài, "Ngươi, ngươi, không phải nên là Viên công tử sao?"

"Rất xin lỗi, không có Viên công tử, ngược lại có một Trình công tử. Hơn nữa, tổng thể không trả lại hàng." Hắn thật sự là rất quen thuộc đối với nơi này, cũng không cần người quan tâm, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Ở giữa bàn tròn là một tô cháo màu lớn, tô kia phân năm ngăn bằng gỗ, mỗi một ngăn màu cháo cũng khác nhau, hắn múc chén cháo bí đỏ, lấy một quả trứng luộc ở trên bàn đập ra.

Đồ ăn sáng thường ngày của Mai gia đều rất đơn giản, lần này là bởi vì hai đôi thê phụ Mai Triều và Mai Sóc trở lại, mới thêm chút, chuyển đến trong đại sảnh để dùng.

Trình Ly kinh ngạc xong, nghĩ tới chuyện quan trọng hơn, "Tối hôm qua, người ngủ chung với Đoan Nguyệt hay sao?"

"Phải" Hấn mặt không đỏ tim không đập trả lời, ngủ ở trên một cái giường, đáng tiếc không có làm chuyện ông nghĩ, hấn lột trứng gà. Trình Ly hiểu lầm, gật đầu liên tục, ông còn sợ con gái của mình ngã đầu liền nằm ngủ, những bước quan trọng gì đó đều bỏ bớt.

Thật ra thì, tuy Trình Ly không rõ yêu thích của Mai Đoan Nguyệt, dù sao vẫn hiểu rất rõ cuộc sống, thói quen của nàng.

Không ai quan tâm hấn làm sao đi vào, sau đó Mai An ra ngoài, phát hiện gả vào cửa là hấn, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Hấn vẫn luôn chờ đợi họ hỏi, hỏi hấn làm sao lần đi vào, hỏi hấn rốt cuộc đi vào làm gì, hỏi có phải hấn lại muốn tới gian lận hay không, hỏi rốt cuộc khi nào Trình gia hấn mới bằng lòng dừng tay.

Nhưng mà, "Tiểu Xước Nhi, tự chàng ăn, ta tới dứt bé." Một đợt rầm rầm rào rào, leng keng loảng xoảng, Mai Sóc kinh ngạc phát hiện đáng về một tay cục cưng Mai Bận tự mình nắm cái muỗng không chính xác lắm, múc một muỗng nhét vào trong miệng, nàng há to miệng, "Con, con biết ăn đồ rồi?"

Rõ ràng vừa được một tuổi, đến nói cũng không biết nói, ngược lại biết tự mình cầm muỗng ăn đồ.

"Bé vẫn chưa biết nói chuyện sao?" Tô Cẩm hỏi, hấn sờ sờ bụng, hai ngày nay vẫn không ngừng lấy chừa phu kinh với Lâm Xước, nhưng hấn từ từ phát hiện, lấy với hấn còn không bằng lấy với Mai Sóc, hình như người làm nương này cái gì cũng biết.

"Chỉ biết loại âm thanh ê a nha, ô oa oa này."

"Lăng Nhi à, chừng nào thì con cũng có thể sinh một cục cưng đây?" Trình Ly hỏi, Mai Triều dùng chiếc đũa đâm mở vỏ một quả trứng muối, một dòng dầu màu vỏ quả quýt ứa ra, "Nếu tối hôm qua có, vậy nhị phụ thân con đợi thêm chín tháng là xuất hiện rồi."

Nàng đẩy lòng đỏ trứng vào trong chén cháo trắng của Tô Cẩm, lòng trắng trứng còn dư lại đổ toàn bộ vào trong chén mình. Trình Lăng lướt một vòng cái bàn tròn, đám người kia, rốt cuộc là không tìm không phổi hay là đang cố ý giả bộ, rõ ràng đều biết gỗ Tê Phượng trước đó là hấn giờ trò. Thậm chí, hấn cũng xuống tay đến cả nguồn gỗ chung quanh, muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, nếu không phải là vào lúc lửa xém lông mày sau đó Mai Kỳ tìm được nguồn gỗ mới, hiện tại chỉ sợ Cù Tiên lâu, Âm Hương Các cũng đã đóng cửa. Rốt cuộc tại sao họ còn có thể đối xử với hấn như vậy?

***

Chiều hôm đó, hấn lác lư ra khỏi Mai gia, vẫn không yên lòng lững thững vòng lung tung, vừa đi vừa nghĩ, vào một cửa hàng quần áo, chọn nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải khẽ cắn răng mua hai bộ đồ lót sa mỏng.

Ôm quần áo ra ngoài, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, hấn đi về phía Mai gia, đang ở chỗ còn có hai con đường, một người từ trong ngõ hẻm tranh đánh ra một tay bịt miệng của hấn, "Nhị đệ, rốt cuộc đệ đang đùa cái gì? Nếu không phải là ta vừa vận tới một chuyến, cũng không biết đệ chơi bản thân vào Mai gia."

"Ta không phải đang chơi. Hiện tại, Mai gia cũng chỉ còn lại Mai Đoan Nguyệt còn chưa cưới phụ. Tỷ xem ba người phụ nữ kia, trong mắt làm sao có thể còn có đàn ông khác, ta chỉ có thể làm như vậy."

"Nhị đệ, ta không phải nói việc này, đệ cần gì uất ức mình gả vào, còn có đường khác có thể đi mà."

"Ta không nghĩ ra cái khác, hơn nữa, bây giờ Mai Đoan Nguyệt là quản gia Hoàn Chi hiền, Âm Hương Các, không phải xuống tay ở trên người nàng là đúng rồi sao?"

Người phụ nữ kia mất sắc thấy đồ trong tay hấn, "Cái gì?"

Hấn giấu ra sau lưng, "Không có gì?"

"Cho ta xem." Nàng đoạt lấy giữ mở ra, cặp mắt tròn tròn, "Nhị đệ."

"Đưa cho ta." Hấn đoạt lấy lại, nàng ý vị sâu xa liếc nhìn hấn, "Nhị đệ, đệ bôi cả người vào, hiện tại, ta chỉ lo lắng, đệ sẽ bôi cả tim đi vào cùng."

"Không có quan hệ gì với tỷ, đây là chuyện của chính ta."

Hấn xoay người rồi đi, ôm thật chặt quần áo trong tay, đi không bao lâu thì gặp phải một người phụ nữ chậm chạp từ từ dạo bước về nhà, thất lưng giắt thước đo, vẫn là cả người bụi bặm. Nàng cũng thấy hấn, gật đầu một cái, hấn tăng nhanh chút bước đi tới bên cạnh nàng, trong tay càng chặt hơn, thật sự phải mặc sao?

Lại dời mắt vừa nhìn nàng, vẫn là đáng về hiền lành chất phát, khói sóng trong mắt hấn chuyển một cái, đột nhiên cười, hấn là ai? Sao lại sợ phiền phức như vậy? Chỉ người phụ nữ này, đối với hấn mà nói tuyệt đối là chuyện nhỏ như con thỏ.

"Chàng đừng cười." Nàng đột nhiên lên tiếng.

Trình Lăng xoay người chột nhứ mày, mắt phượng giương theo, "Ta cười cũng không được, nàng quả thực là thê chủ ác điển hình."

"Cũng đừng nhử mày." Nàng dừng một chút, "Quá quyến rũ."

Hắn nhất thời sững sốt, cửa chính Mai gia đang ở trước mắt, nàng đã đi vào, hắn vội vàng đi vào theo.

Ngày hôm sau, Trình Lăng cầm quần áo đặt ở đáy rương, bởi vì, hắn phát hiện hoàn toàn không cần cái này. Hắn chỉ cần nhử mày nhếch môi cười, chính là cái gì cũng giải quyết rồi.

Hắn xoa xoa chân có chút đau nhức, khắp khuôn mặt là ửng hồng. Người phụ nữ này nhìn bề ngoài không hay nói cười, thần thờ lão luyện, ai sẽ nghĩ tới lúc triền miên sẽ nhiệt tình cuồng dã như vậy, hay là nói, tất cả tâm tình bị đè nén của nàng đều phát tiết ra vào lúc này.

***

Suốt cả một tháng, chuyện gì hắn cũng không hoàn thành, tới hôm đó, hắn ngồi ở đầu giường, tự kiểm điểm chính mình không làm tròn bổn phận, nắm chặt lấy đầu ngón tay ngẫm nghĩ rốt cuộc xuất hiện vấn đề ở nơi nào?

Mai Sóc và Mai Triều đã đi rồi, hắn đi theo Mai Đoan Nguyệt đến xưởng nàng cũng không có ý kiến, chỉ là lúc làm việc chưa bao giờ để ý đến hắn, ngay cả Mai Kỳ cũng không nói gì. Hắn lại bắt đầu mất hồn nghĩ tới bộ dạng Mai Đoan Nguyệt hết sức chăm chú, ánh mắt chuyên chú nóng bỏng như vậy. Khi đó, toàn thân nàng cũng giống như có một loại hào quang khiếp người, chói lọi tâm thần người khác.

Cửa bị đẩy ra, hắn không nghe thấy, nàng dường như đang tìm đồ gì đó, mở cái rương ra, lúc hắn phát hiện thì đã quá muộn, "Dừng dừng."

Mai Đoan Nguyệt giũ mở ra hai bộ quần áo này, trước sau nhìn mấy lần, "Sao chàng không mặc?"

"Không muốn mặc." Hắn bực chán núp ở trên giường, cuộn thành một đoàn, nàng cầm một cái đi tới, đi tới trước người hắn nửa quỳ người xuống, "Mặc vào xem một chút."

"Không mặc."

Mai Đoan Nguyệt rất ít nói, cho nên hắn tuyệt đối là phải hành động, hai ba lần lột sạch quần áo của hắn. Trình Lăng lờn nàng một cái, đáng tiếc mắt phượng lay động, còn không giảm vẻ quyến rũ, sa mỏng phủ trên người. Nàng khẽ nheo lại mắt, hắn nhận ra loại ánh mắt này, nóng bỏng, cuồng liệt, có phong thái khiến hắn không có sức chống cự, mới vừa phủ thêm sa mỏng lại bị lột sạch, thật không biết nàng muốn hắn mặc làm cái gì.

Sáng sớm đó, hắn hoàn toàn là không dậy nổi. Xem đi, hắn không làm được chuyện, hoàn toàn là bị người phụ nữ này làm hại.

Buổi sáng cùng một ngày, Mai Đoan Nguyệt cũng có chút tâm thần không tập trung, lúc điều khắc tượng gỗ thiếu chút nữa cây đao mảnh cắt vào trên tay. Nàng nhử mày, đây là thế nào, nàng chưa bao giờ lại như vậy. Nhớ tới người đàn ông đó còn lảng lơ hơn hồ ly, nàng thừa nhận nàng thích dáng vẻ của hắn ở trên giường, nhưng mà có phải chỉ đến thế mà thôi hay không?

Vì vậy, Tứ tiểu thư chưa bao giờ bỏ bê công việc, lúc trưa hôm nay trở về nhà, phát hiện hắn lại còn nằm ở trên giường, mê mang.

"Tỉnh dậy, này, chàng tỉnh lại đi." Nàng vỗ gương mặt của hắn, hắn mở mắt ra, thấy là nàng, "Trời tối rồi sao?" Nàng cũng đã quay trở về, chẳng lẽ hắn ngủ cả ngày.

"Buổi trưa."

"Sao nàng trở về rồi?"

"Ta cũng không biết." Nàng có chút giận dữ, nhìn đồ ăn sáng trên bàn không nhúc nhích chút nào, "Tại sao không ăn đồ ăn?"

"Cực kỳ buồn ngủ." Hắn ngáp một cái, nàng bưng chén đi tới, vòng hắn lên ôm ở trong lòng ngực mình, múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn, hắn ngo ngẩn quên há mồm. Nàng lại cho là hắn không chịu ăn, một muỗng cháo vào miệng mình, sau đó trực tiếp dính sát dùng đầu lưỡi cạy răng ra, đưa cháo vào. Hắn nuốt xuống một hơi, ho khan một tiếng, "Tất cả đều là nước miếng của nàng."

"Chàng cũng không phải là chưa ăn qua." Lại một cái muỗng tới, lần này hắn ngoan ngoãn há mồm nuốt vào.

Ăn nửa bát, "Không ăn, không thấy ngon miệng."

Mắt thấy nàng lại đưa vào trong miệng, đôi môi dính sát, hắn đành phải tiếp lấy nuốt xuống, "Nàng đã ăn, nào có đáng vẻ như vậy."

Rốt cuộc ở dưới dâm uy của người nào đẩy uồng xong một bát cháo, Trình Lăng lười biếng nằm ở trong ngực nàng, sợi tóc không cột, tất cả đều tăn ra ở trước ngực nàng, càng thêm đặc biệt lẳng lơ, nàng đến gần cắn lên cổ của hắn, "Thế chủ."

"Hả?"

"Tại sao trở lại?"

"Không biết."

"Nhớ ta?"

"Có thể vậy." Nàng đứng lên, "Chàng nên đứng dậy rồi, nằm nhiều không tốt, sẽ choáng váng đầu."

Thật là một chút tình cảm cũng không có, hắn âm thầm lải nhải, nàng đã xoay người rời đi. Một tay hắn ấn môi của mình, đại tỷ, ta thật giống như bồi trái tim đi vào rồi, làm sao bây giờ?

***

"Ta sớm đoán được." Bộ dạng bản thân nàng cực kỳ có dự kiến trước, Trình Lăng liếc nàng một cái, "Ta không làm."

"Phản đồ."

"Tùy tỷ nói thế nào." Hắn có chút lo lắng nhìn nàng, "Đại tỷ, nương bà ấy, ta, tỷ nói cho bà biết....."

"Ta đã sớm nói rồi, nói đệ gả vào Mai gia."

"Nương nói gì?"

"Bà nói đoán chừng không bao lâu sẽ tới nói cho ta biết, không làm nữa."

Hắn kinh ngạc mở mắt, nàng sờ đầu một cái, "Ta cũng khó hiểu kia mà, nương nói, làm sao con trai của ta trốn được con gái của bà ta."

"Sao giống như là đang chê bai mình vậy?"

"Nhi đệ, đệ không biết sao? Đòi này, người nương hận nhất là Mai Tiểu, người phục nhất cũng là bà ấy, cho nên nói đệ gả thì gả, bà sẽ không có ý kiến."

"Nhưng mà, cuối cùng ta không thể hại họ nữa."

"Vậy cũng đừng làm nữa." Nàng nhún nhún vai, "Nhi đệ, đừng vì thù hận của nương phá hủy hạnh phúc của chính đệ."

"Đại tỷ," Hắn dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn kỹ nàng, "Ta phát hiện hôm nay ta mới biết tỷ."

Vào lúc nàng đi không bao lâu, Trình Lăng xoay người ra ngoài từ trong ngõ hẻm, đi ra đến trên đường bên ngoài thì gặp phải một người đứng ở đầu ngõ, mặt không có cảm xúc, hắn cười khổ một cái, "Nàng nghe rồi."

"Ừ."

"Vừa bắt đầu, ta gả vào chính là muốn phá hủy Mai gia."

"Ừ."

"Nàng chỉ biết ừ." Hắn tức giận nói, nàng chăm chú nhìn hắn, hắn tròn mắt, "Nhìn cái gì vậy?"

Nàng đưa tay sờ sờ gương mặt hắn tức giận, "Về nhà đi, không sao rồi."

Hắn mềm thân thể xuống, "Nàng thật đúng là biết rõ làm sao chữa lửa cho ta."

"Ừ."

Hắn vừa bức mình vừa buồn cười, đột nhiên nghĩ đến gì đó, "Sao nàng lại ở đây?" Nàng mới vừa ở Âm Hương Các, lúc nàng điêu khắc tượng gỗ chưa từng có cái gì có thể quấy rầy đến nàng, coi như trời sập xuống nàng cũng sẽ không quan tâm, cho nên hắn mới dám chạy ra ngoài, sao mà, "Nàng theo dõi ta?"

Nàng không có trả lời, Trình Lăng quay đầu đi, "Nàng thật sự theo dõi ta? Không phải là nàng đang điêu khắc tượng gỗ, nàng theo dõi ta làm gì?"

"Người phụ nữ kia." Nàng có chút hờn dỗi, Trình Lăng có chút không hiểu, "Đại tỷ?"

"Ai biết là tỷ chàng." Vẫn rất buồn bực.

Trong đầu hần đột nhiên rõ ràng như gương, "Nàng cho rằng đó là người tình của ta? Cho nên ra ngoài theo dõi ta?"

Nàng quay đầu đi không để ý tới hần, Trình Lăng Tiểu kiễng chân lên, chọt một cái ở trên gò má nàng, "Thật là ngoan, biết khản trương ta."

"Nói nhảm."

Mai Đoan Nguyệt bật thốt lên, lại đòi lấy một cái môi thơm. Nàng không hiểu ra sao, suy nghĩ một chút vẫn là quyết định không thêm quan tâm tới cuộc hần đang vui mừng cái gì, bụng bảo dạ dù sao buổi tối lại cố gắng dạy dỗ hần chạy ra ngoài được rồi.

***

"Nhi chính quân, ta tìm được rồi."

"Tìm được cái gì?"

"Mệnh Bàn của con gái nhà ngươi phải phá như thế nào?"

"Phá như thế nào?"

"Thật ra thì rất dễ dàng, đường tình cảm của nàng tất cả đều là rời rạc, không nối liền lại được, có điều cuối cùng sẽ bị một người xâu lại."

"Sau đó thì sao?"

"Tình cảm của nàng đều ở trên người của người kia, có nhớ thương cũng sẽ không vào cửa Phật."

"Cửa Phật cái đầu ngươi, lão Tứ nhà ta cũng sắp làm nương rồi."

"A, vậy chúc mừng, chúc mừng."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tiệc Toàn Cua

Tiết tháng mười vừa đến, Mai Sóc lại bận rộn, bởi vì con cua bắt đầu xuất hiện, mỗi ngày tung lưới kéo lên, phần lớn là cái con tám chân kia.

Tới tháng mười hai cuối năm, Mai Bận đã tròn hai tuổi rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn chỉ biết y y ê ê, ngược lại động tác rất là linh hoạt, bò dậy, đi lung la lung lay, đều rất giống như chuyện như thế.

Mai Sóc tốn buổi chiều mấy tháng, rảnh rỗi ở bên cạnh phòng làm thông tường, kéo theo Vu An hỗ trợ, lần nữa dùng gạch ngói xanh xây một gian phòng, chuyển giường đến bên trong làm phòng ngủ, lại làm một tủ bát mới. Phía ngoài nhà chính càng thêm rộng rãi, bên cạnh phòng ngủ kia dùng mảnh tường vây ra một buồng nhỏ đơn độc, cũng mở ra cửa sổ, là địa bàn nhỏ của Mai Bận, nôi lúc trước đã đổi thành giường nhỏ có vòng rào, có thể để cho bé tự mình bò ở bên trong.

Ban ngày kéo ra, buổi tối kéo lại, nếu có chuyện gì cũng nghe được, chủ yếu là Mai Sóc thật sự không muốn lúc đang thân thiết với Tiểu Xước Nhi của nàng, lúc nào cũng nghĩ đến con gái của mình ở ngay bên cạnh, tầm mắt nhìn một cái không sót gì. Bây giờ còn chưa có chuyện, chờ Mai Bận lớn hơn chút nữa thì không được rồi, cho nên sắp đặt như vậy một hồi.

Có điều nói thật, trước đó Mai Sóc vẫn còn có chút nóng lòng, cũng sắp hai tuổi rồi, còn không biết nói chuyện, có phải đầu lưỡi có vấn đề gì hay không?

Kết quả Lâm Xước ôm Mai Bận, một tay nắm con rối của bé trêu chọc bé, "A Sóc, phụ thân từng nói là vào lúc hai tuổi ta học được nói câu nói đầu tiên, ta đã gọi phụ thân."

Vì vậy Mai Sóc yên tâm, thì ra là giống phụ thân bé.

Buổi sáng một ngày hạ tuần tháng mười, Mai Sốc đang muốn đi ra ngoài đánh cá, bên ngoài cửa nhà đột nhiên tới một người, Lâm Xước cho rằng lại là người đi cầu xin điều khắc, bèn muốn đóng cửa. A Sốc đã quá bận rộn, nơi nào còn rảnh rỗi điều khắc tượng gỗ, trừ trước đó đã đồng ý một tượng gỗ cầu phúc cho cục cưng. Sau đó nữa, những người cầu xin điều khắc kia dần dần phát hiện, thì ra là một khi Mai Tam thiếu quân trở nên cứng nhắc, đó cũng là tuyệt đối không có thương lượng.

"Tam Thiếu quân, chớ đóng cửa. Ta là tới đưa thư, thư của Đại thiếu."

Hắn dừng động tác lại, Mai Sốc đi ra cửa nhận lấy, mở ra vừa nhìn tới, ý đại khái nói là trong nhà có một người khách rất quan trọng hết sức quan trọng sắp tới, bảo nàng trở về, hơn nữa, còn phải mang một sọt cua trở về, phải làm tiệc toàn gia chiều đãi.

Tầm mắt của nàng dừng lại ở phía trên rất quan trọng hết sức quan trọng đó một lúc lâu, rốt cuộc là ai có thể khiến lão Đại dùng chữ này? Suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra được.

Qua vài ngày nữa, Mai Sốc dẫn theo Lâm Xước, Mai Bận, còn có một sọt cua Tây Hà tươi mới nhảy nhót tung bừng trở lại Phong thành. Trước tiên, nàng giao cua cho phòng bếp, có lẽ Mai Triều còn chưa tới, Mai Kỳ và Mai Đoan Nguyệt dĩ nhiên là đi đến xưởng rồi.

Tần Mặc đến tìm Lâm Xước cùng nhau viết thực đơn, cuối cùng xác định xuống, đầu tiên là món thịt của ngũ vị, theo thứ tự là thịt của đậu hũ, thịt của gà, thịt của bắp cải, há cảo cua, mỹ hoành thánh thịt của thủy tinh, sau đó là cua sợi lột dưa chuột nhỏ, gạch cua kết hợp vị cá, cuối cùng hai món cá con cua, một món cua say, một món cua hấp.

"Mặc thúc, đây rốt cuộc là muốn mời người nào?"

"Trình Anh."

"Trình Anh?" Mai Sốc rất kinh ngạc, "Làm sao bà ấy lại tới đây?"

"Con trai cũng gả tới rồi, thân gia lui tới không phải là rất bình thường sao?"

"Nhưng mà, không phải bà ấy vẫn muốn phá đổ chúng ta?"

"Ôi, đầu nhiều năm như vậy, cũng sẽ mệt mỏi."

Đến lúc chạng vạng, Mai Triều cũng dẫn theo Tô Cẩm tới, con trai vừa ra đời mấy tháng không thể ngồi xe ngựa, cho nên không có ôm tới. Lần này ngược lại đổi thành Thượng Quan Phúc và Trình Lăng đã lớn bụng, xem ra tối nay tiệc toàn gia là không có lộc ăn rồi.

Phòng bếp còn chưa có bắt đầu ra tay, lúc này đang chuẩn bị muốn bắt đầu chung con cua lột thịt của gạch cua ra ngoài. Mai Sốc vừa quay đầu, lại phát hiện Lâm Xước mới vừa rồi vẫn còn ở bên cạnh nàng đã không thấy, kèm thêm Mai Bận cũng không thấy.

Mặc dù biết ở trong nhà mình không mất được, nàng vẫn là nóng ruột một hồi, hai bảo bối một lớn một nhỏ của nàng lại cứ biến mất ở dưới mí mắt của nàng như vậy? "Mặc thúc, Mặc thúc, Tiểu Xước Nhi nhà ta đâu?"

"Đi phòng bếp, sao thế?"

"Sao không nói cho ta?"

Nàng như một làn khói cũng không thấy bóng dáng. Mai Triều thấy được buồn cười nói: "Xem ra đánh cá đánh hơn nhiều, bản lĩnh lão Tam hình như tiến bộ không ít."

Nàng vừa chạy tới phòng bếp, thì phát hiện nơi này rồi một mùi, phòng bếp Mai gia hình như vẫn luôn là chỗ rối loạn nhất. "Đây là thế nào?"

"Tam Thiếu, cái sọt không có đập chặt, con cua chạy rồi. Tam Thiếu quân đang bắt."

"Người muốn chết à, người để cho hắn bắt." Nàng tức giận nói, vọt vào phòng bếp, phía sau trong phòng không có ai, những người khác có lẽ đều sợ bị con cua kẹp phải, chỉ thấy bóng dáng cực kỳ quen thuộc kia đang bò tới phía dưới bàn dài, cái sọt ở bên cạnh, một tay đang nắm lên một con bỏ vào trong sọt. Càng chết người chính là bên cạnh hắn còn đi theo một đứa nhỏ, bò đến thật là vui vẻ, nhìn con cua bò ngang, cũng bò ngang theo.

Mai Sốc vung lên áo bào ngồi xổm xuống dưới bàn dài, lần này càng tốt hơn, một nhà ba người đều rụt đến phía dưới bàn dài ở phòng bếp rồi.

Nàng mang theo rất nhiều cua, bò đến đầy đất. Hắn cảm thấy sau lưng có người đến gần, vừa quay đầu lại, cười nói: "A Sốc, làm sao nàng cũng nằm bò rồi hả?"

"Sao ta nằm bò rồi hả? Tìm được chàng rồi, chàng cho rằng chàng cũng là con cua, bò ngang trên mặt đất, còn con nữa," Nàng chọt ôm lấy Mai Bận, "Bị con cua kẹp làm thế nào?"

"Không có việc gì, ta muốn bắt cua, không bò theo bọn nó thì không bắt được."

Mai Sóc nhú mày, "Ta giúp chàng."

"Ừ."

Hai người vừa dứt lời, Mai Bận đột nhiên vui tươi hơn hờ một ngón tay chỉ thêm một con cua trên đất, "Năm sắp năm sắp."

Mai Sóc ngẩn ra, sau đó mừng rỡ, "Con nói cái gì?" Cũng không biết là năm sắp năm sắp hay là bò bò, dù sao thì là âm này.

"Năm sắp năm sắp." Thấy nương vui vẻ như vậy, Mai Bận mừng rỡ lặp lại tiếp, "Năm sắp năm sắp."

Không phải phụ thân, không phải nương lại học chữ như vậy, có điều có thể mở miệng rồi thì đáng được phần thưởng. Mai Sóc hôn một cái ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của bé, sau đó lại tiến tới hôn một cái trên môi bảo bối lớn của nàng. Thế nhưng tiếp sau cái hôn này không dễ dàng dừng lại như vậy, vào lúc nàng vẫn chưa thỏa mãn đang còn muốn liếm liếm trên cánh môi của hắn. Một tay nàng ôm Mai Bận, một tay chống ở trên đất, tay chống ở trên đất đột nhiên đau đớn một hồi, nàng kinh hoàng lui ra, Lâm Xước chăm chú nhìn lại, "A, A Sóc, nàng dừng cử động." Hắn nhanh chóng muốn đứng lên, kết quả đầu đụng ngay vào trên bàn dài. Nghe được, trong lòng Mai Sóc giật mình, chỉ có cảm giác đầu mình cũng rất đau, còn chưa kịp nói gì, hắn đã bò ra ngoài, bụng chậu nước đi vào, "Bỏ vào đây."

Nàng đưa tay bỏ vào, con cua này vừa dính vào nước, lập tức buông lỏng ra càng lớn kẹp lấy nàng.

"Đầu đau không?" Mai Sóc đưa tay đi lên xoa xoa.

"Không đau, A Sóc, nàng dẫn Bận Nhi đi ra ngoài đi. Ta tới là được rồi, phải nhanh chút bắt lại rồi."

"Không được, nào có đạo lý một mình chàng bắt, ta và chàng cùng nhau."

Tiệc toàn của tối nay, mới vừa lên đèn, Trình Anh đã khoan thai tới trễ, nhưng trên mặt bàn vẫn chỉ có mấy món ăn nguội, da sứa đã bị ăn sạch, Mai Kỳ nghiêng người, gọi Tần Mặc lại, "Bên phòng bếp kia thế nào? Còn có lão Tam, người đâu? Sao cả nhà đều không ở đây?"

Tần Mặc đang muốn nói ông đi qua nhìn một chút, thì gặp được Mai Sóc dẫn theo Lâm Xước tới đây, Mai Bận vẫn là ngồi ở ghế dành riêng của bé, vai Mai Sóc, "Xin lỗi, cua bò ra, cho nên trễ."

Hai người ngồi xuống, Lâm Xước ôm lấy Mai Bận, bởi vì Mai Sóc phải mời rượu bọn họ. Trình Anh vẫn không nói lời gì, ngược lại khiến không khí có chút cứng nhắc, cho đến một món thịt của đậu hủ tới, đậu hủ trắng trong như tuyết, thịt của ngậm đỏ như lửa, chỉ nhìn màu sắc cũng biết của này đều là cực phẩm, mới có thể lấy ra thịt của ngon như vậy.

Trình Lăng không nhìn nổi, "Này, nương, người tới cũng tới rồi, cần gì làm bộ mặt giống như người khác nợ người bạc?"

"Cái thằng này, con gả cho người thì cùi chỏ coi như là hoàn toàn quẹo ra ngoài rồi, đúng hay không?"

"Đúng thì thế nào? Mọi người không phải đều hòa thuận rồi sao?" Hắn nhìn con cua này, nuốt ngụm nước miếng, trước mặt hắn và Thượng Quan Phúc cũng chỉ có một chén cháo trắng và một chút thức ăn với cháo.

Nhưng Mai Kỳ biết chăm sóc tâm tình chính quân của mình, dĩ nhiên cũng cùng uống cháo trắng với Thượng Quan Phúc. Nhưng một mình nàng đang ăn ngấu ăn nghiến, hắn kéo chén Mai Đoan Nguyệt qua, "Này, sao nàng ăn đến hăng say như vậy?"

"Ta đói." Đầu nàng cũng không quay lại.

Trình Anh nhìn vợ chồng son giận dữ, hình như thấy rất vui vẻ, "Lăng Nhi à, bây giờ biết lập gia đình không có ý nghĩa rồi, con nói con đến Mai gia làm cái gì, vẫn là trở về giúp ta cùng nhau làm các nàng sụp đổ đi."

Mấy người cùng nhau trừng mắt về phía bà, Mai Đoan Nguyệt thẳng thừng đẩy chén, một tay ôm Trình Lăng vào trong ngực, "Hắn là của ta đấy, không phải là của bà."

"Sao hắn không phải của ta, không có ta, có thể có hắn ư?"

"Trong bụng hắn là của ta."

"Vậy thì thế nào? Trong bụng hắn, chỉ có một nửa là của ngươi, còn có một nửa là của hắn, một nửa kia thì cũng là của ta."

Ở bên cạnh, Lâm Xước bị họ làm cho chóng mặt, dứt khoát không thèm quan tâm, lựa một chút đậu hủ ở trên đĩa dứt Mai Bận, bé ăn đến vui vẻ, tự mình nắm muỗng đồng nhỏ của mình, đưa tay muốn múc. Trước hết, Mai Sóc múc một muỗng canh cho bé, để cho bé múc muỗng ở trong canh đó.

Mai Đoan Nguyệt đứng lên, vỗ bàn một cái, "Người nào mời người phụ nữ này tới?"

"Ta." Mai Kỳ vẫn còn đang húp cháo, "Người phụ nữ này là bà mẫu (mẹ chồng) của người."

"Không biết." Nàng đá văng ghế ra ôm Trình Lăng muốn đi ngay, Trình Anh lắc đầu liên tục, "Đây là con dâu gì, ngay cả một tí tẹo đùa giỡn như thế cũng không biết."

Trình Lăng nhô đầu ra từ trong ngực Mai Đoan Nguyệt, tươi cười quyến rũ với nương hấn, "Nương, người muốn nói gì?"

Trình Anh gật đầu, hấn lại nói: "Nương không biết nàng đây chính là một đầu gối, nương thả cái rắm đến cười giỡn."

Thượng Quan Phúc thiếu chút nữa phun ra một hóp cháo, hiện tại ở Mai gia là hai người hấn và Trình Lăng, thời gian chung đụng dĩ nhiên là rất dài, xem ra Trình Lăng cũng học được Phật trên đầu môi chót lưỡi của hấn rồi.

Gạch cua kết hợp vây cá, là dùng gạch cua tươi mới trộn lẫn vây cá ninh chín, vây cá này là sáng sớm đã dùng thịt gà, chân giò hun khói, thịt bò hầm thành canh ninh nở ra, đã ninh cả một ngày. Vừa đi lên, chính là thơm đậm bốn phía, vào miệng vô cùng trơn mềm.

Mà cua sợi lột đưa chuột nhỏ, lại là trước xào chín đưa chuột nhỏ, lại lựa ra từ chân cua nhỏ lành lặn trong cua sợi, gừng gao lên nôi, thả cua sợi, lửa từ từ đổ vào chén canh gà nhỏ, thêm nguyên liệu phối hợp, sau khi lên đĩa lót ở trên đưa chuột nhỏ. Vào miệng đã có cua sợi tươi ngon, lại có đưa chuột nhỏ giòn dễ chịu.

Lâm Xước ăn đến miệng đầy gạch cua, Mai Bận cũng thế, nhúc nhích cũng không thèm còn tới một câu, "Nằm sắp nằm sắp."

Đợi đến lúc hai món cả con cua cuối cùng đi lên, thật ra thì mọi người cũng đều gần no rồi, ngoại trừ ba người chỉ có thể húp cháo. Cua say là màu xanh, cua hấp là màu đỏ, một xanh một đỏ ngược lại cũng thật là cùng bổ sung lẫn nhau thì càng tốt.

Trước khi Trình Anh đi, Mai Kỳ và ba muội muội cùng đi ra ngoài tiễn bà, "Các người nhớ, ta chỉ là bởi vì Lăng Nhi, ta không muốn hấn khó xử."

"Biết." Mai Kỳ rất phối hợp gật đầu, đưa mắt nhìn bà rồi đi, Mai Triều gác cằm ở trên vai Mai Sóc, "Ôi, lần này rốt cuộc thiên hạ thái bình."

Nàng vừa dứt lời, tiếng cười của Trình Anh lại truyền tới, "Có điều các người đừng vui mừng quá sớm, để tránh cho những ngày sau này của các người quá an nhàn, ta vẫn là sẽ thường gây ra một chút cho các người, thử nhỏ nhỏ, phiền toái nhỏ nhỏ."

"Người phụ nữ này." Lại là Mai Đoan Nguyệt, Mai Kỳ bắt đầu dĩ lắc đầu, "Hi vọng thật như bà từng nói, chỉ là phiền phức nhỏ nhỏ."

"Bà ấy và nương đâu cả đời, rõ ràng là hiểu nhau không cần nói còn không chịu thừa nhận. Quả nhiên là quá cô đơn lạnh lẽo, ngay cả chúng ta cũng không chịu bỏ qua." Mai Sóc than thở.

"Lão Tam, người đây mới là chân tướng đây nè."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Một Bào Có Song Thai

Tháng sáu năm nay, bụng Thượng Quan Phúc đã lớn hơn tám tháng, đến gần chín tháng, Trình Lăng lại là lớn bảy tháng. Theo lý, nói thế nào cũng là Thượng Quan Phúc sinh trước, trên thực tế, chính là sản công Quân Hạ đỡ đẻ cho Lâm Xước kia cũng đã ở lại Mai gia trong một phòng ở Hạm Đạm viện, thuận tiện lúc Thượng Quan Phúc đau bụng sinh hề kêu là tới.

Còn chưa có vào ngày sơ phục (ngày đầu tiên của kỳ đầu mùa nóng), nhưng là chữa phu lớn bụng luôn rất dễ dàng nóng. Tối hôm đó, Mai Đoan Nguyệt bởi vì công việc xưởng quần thân, khi về đến nhà trời đã tối, cửa sổ phòng mở rộng, Trình Lăng sinh mở quần áo ra nằm ở trên giường trúc dưới cửa, ngực lộ hết ở bên ngoài. Thấy vậy, Mai Đoan Nguyệt nổi lên tức giận không tên, cửa sổ này lại dựa vào sân, mặc dù bình thường không có người nào sẽ tới, nhưng mà ngộ nhỡ có người đi qua, vậy cảnh đẹp chỉ thuộc về nàng chẳng phải sẽ bị người thấy không sót gì?

Trình Lăng hí mắt thổi gió lùa tiến vào cửa sổ, đang có chút thoải mái, đột nhiên quần áo bị người chọt kéo lên, hấn mở mắt ra, đối diện với nàng. "Nàng trở lại rồi."

"Ừ."

"Một không?"

"Ừ."

Lại tới nữa rồi, vĩnh viễn trả lời một chữ không thay đổi, "Đầu gối lớn nói một câu với đầu gối nhỏ."

Mai Đoan Nguyệt ôm hân đi tới trên giường, lệ thường tính cúi đầu dán vào bụng của hân khẽ hừ nhẹ hai tiếng, có lẽ trừ chính nàng, không ai biết nàng hừ là âm gì.

Hơi thở nóng hừng hực, gãi cho thân thể hơi ra mồ hôi của hân ngứa một chút. Trình Lăng cười giật giật ở trong lòng nàng, uốn éo người, nàng mới vừa ngẩng đầu lại cúi xuống. Trong lòng Trình Lăng rung động, ánh mắt này của nàng hình như gần đây thường xuất hiện.

Ánh mắt nhìn gần chết lại không thể không nhìn.

Hân bị đặt vào trên chiếu, Mai Đoan Nguyệt ngồi ở bên giường. Trình Lăng dùng chân đá nàng một cái, "Này, đầu gối lớn."

"Ừ."

"Thật ra thì nàng không cần luôn chịu đựng, ta không có yếu ớt như vậy."

Nàng nhìn hân một cái, không nói gì, thật ra thì nàng vẫn đang hối hận, lúc Mai Sóc ở đây, tại sao không hỏi xem rõ ràng, rốt cuộc lúc nào thì có thể chạm vào hân, lại phải chú ý những thứ gì. Hiện tại bản kinh sinh sản sắp xong đã đi rồi, nàng lại không muốn đi hỏi sản công.

Hân ngồi dậy, đôi tay nằm ở trên vai nàng, cầm đặt lên, "Ta liên tục ra mồ hôi, nếu như nàng không ngại nóng thì..."

Cuối cùng Mai Đoan Nguyệt không chịu nổi hân trêu chọc, cộng thêm hân vốn không có mặc quần áo gì, ngón tay bắt đầu tự do ở toàn thân hân. Ngay lúc nàng cởi ra áo ngoài của mình, lúc hân đã khó nhịn, Trình Lăng đột nhiên phát ra một đợt ưm. Mai Đoan Nguyệt dừng lại động tác, một tiếng này, khác biệt với lúc hân rên rỉ động tình bình thường, giống như là mang theo đau đớn, "Sao thế?"

"Đau, bụng, giống như..." Không đợi hân nói xong, người trước mặt đã không thấy bóng dáng, không cần chốc lát, người đàn ông lớn tuổi cả người quần áo xóc xếch bị nàng xách đi vào.

Quân Hạ nhiều lần phàn nàn, sao phụ nữ của Mai gia này đều là một bộ giọng điệu, chỉ thích xông tới vào lúc người ta thay quần áo, còn xách đi, đến cả chân cũng không cho ông chạm đất.

Nghĩ đến bên đại thiếu gia còn có một lần, ông lại không nhịn được muốn rên rỉ, ông đã lớn tuổi rồi, nhưng ông cũng là người đàn ông, thật là một chút thể diện cũng không cho.

Trình Lăng sinh là Thất Tinh, sinh non bảy tháng, vết nứt phía trên thêm một cây kéo mới sinh ra đứa bé. Đợi đến toàn bộ thu dọn xong xuôi, tiểu thị đi ra cửa cầm đi hai bồn máu lớn. Thật ra thì chảy máu cũng không nhiều, nước trong bị nhuộm đỏ cả, thoát nhìn thì hơi nhiều chút, đáng sợ chút.

"Tứ tiểu thư, cục cưng tên gọi là gì?" Trong tay Quân Hạ ôm bé gái sơ sinh mới vừa sinh ra, toàn bộ mũi miệng còn nhũn chung một chỗ, nửa ngày cũng không có khóc. Ông có chút lo lắng, thêm một cái vỗ ở trên mông nhỏ, vẫn là không có phản ứng.

"Thật xấu."

Về mặt Mai Đoan Nguyệt vẫn còn hơi tái nhợt, nhìn rất lâu, mới toát ra một câu nói như vậy, "Cứ kêu là Mai Sầu (xấu xí) là được."

"Không được." Trình Lăng đột nhiên hét lớn lên, đối với một chàng trai sinh non mà nói, sức lực như vậy thật đúng là hiếm thấy.

"Mai Sầu chính là không xấu xí, không tồi." Quân Hạ xoay thân thể, muốn cho cục cưng khóc ra thành tiếng.

"Không được, khó nghe muốn chết."

"Mai Sầu?" Mai Đoan Nguyệt suy nghĩ một chút, sửa lại âm điệu, không có phiền não, thật tốt.

"Đúng vậy, giống như nương nàng vậy, đều là đầu gối, ở đâu ra buồn?"

Lúc Mai Sầu sinh ra, Mai Sóc không biết chút nào. Ngày đó, Tây Hà đang rơi xuống mưa rào có sấm chớp, mưa như trút nước đánh vào nóc nhà, trên bệ cửa, âm thanh như trống. Mai Sóc đóng chặt cửa phòng, sân sau phía dưới vật liệu gỗ cũng ló một tầng dáy, dùng vải bố không thấm nước bọc hai tầng.

Lâm Xước đứng ở cửa sổ, tuy là trời mưa xuống ở nhà cảm giác rất tốt, ẩm áp thoải mái, nhưng hân vẫn là có chút lo lắng. Tiểu Quy và Tiểu Xác của hân không biết tránh mưa ở nơi nào, năm nay mưa rào có sấm chớp đặc biệt lớn.

Mai Bạn đang đứng ở bên cạnh hắn, ngược đầu kéo vạt áo hắn, "Phụ thân."

Lâm Xước cúi đầu, vui vẻ nói: "Bạn Nhi, có chuyện gì?"

Tại sao Lâm Xước sẽ vui mừng? Bởi vì Mai Bạn là một đứa trẻ kỳ lạ, bé không thích nói chuyện. Nét mặt của bé rất phong phú, biết cười biết khóc còn có thể làm mặt quỷ, năng lực ra tay cũng cực kỳ mạnh, gần như theo kịp đứa trẻ bảy tám tuổi. Nói thí dụ như lúc Lâm Xước nấu cơm, bé sẽ tự mình xách ghế đầu nhỏ ngồi ở bên cạnh, bán thân bụng tới chậu tương chia mấy lần trên đất, sau đó sẽ cầm một chén canh, tay nhỏ bé bóc từng trái đậu tương một cho Lâm Xước.

Nhưng bé chính là không thích nói chuyện, âm thầm là một hai cái nháy ra ngoài, vừa bắt đầu ở tháng mười năm ngoái lần đầu tiên mở miệng ra, lại qua một tháng, bé kêu tiếng phụ thân đầu tiên, tiếp theo là nương, sau từ từ chùng loại bắt đầu nhiều hơn, nhưng mà một ngày bé cũng nói không tới mười chữ.

Có lúc nói chuyện với bé, bé chỉ nhếch miệng cười hoặc là làm các loại động tác, chính là không muốn mở miệng vàng, bé thà rằng mình làm. Nói thí dụ như Lâm Xước thấy sáng sớm ăn hoành thánh mới làm thì bé ăn nhiều, buổi trưa bèn xối cơm ít đi cho bé. Nhưng bé ăn chưa no, vì vậy ở trong ánh mắt khó hiểu của hai người lớn, bé tự xuống cái ghế dành riêng của mình, sau đó nhón chân lên đôi tay cầm chén của bé chạy vào phòng bếp. Lâm Xước đi theo vào, thì thấy bé kê ghế đầu của bé ở trước bếp lò, đập lên mở nắp nồi ra, đôi tay cùng nắm lên cái xẻng lại thêm nửa chén cơm. Nhìn đáng vẻ bé khó khăn, Lâm Xước trở lại trước bàn, "Tại sao con không nói một tiếng còn muốn, không phải ta sẽ múc cho con?"

Trong miệng Mai Sóc cắn chiếc đũa, nhìn Mai Bạn lao đảo ra ngoài bỏ lại trên ghế, "Bạn Nhi, con là đứa trẻ kỳ quái, đoán chừng đây cũng là giống phụ thân con." Nàng gật đầu, đáng vẻ không sai, Lâm Xước bĩu môi. Mai Bạn nhếch môi trả về Mai Sóc một nụ cười thật to, nhưng vẫn không có mở miệng.

"Hò dán." Mai Bạn nói với hắn.

"Ai da." Lâm Xước vội vàng chạy vào phòng bếp, mở cái nắp, quả nhiên một mùi khét bốc ra. Mai Sóc đi theo phía sau hắn đi vào, "Thế nào?"

"Ta đang nấu như bột hồ, lần này thành bột cháy khét rồi." Hắn múc ra, bên trong sợi rất ít, chỉ có một chén, một tay hắn bung chén ra ngoài, đưa đến trong tay Mai Sóc, "A Sóc, mau thừa dịp ăn nóng đi."

Mai Sóc nhận lấy, "Sao chàng không ăn? Còn có Bạn Nhi đâu, đói không?"

"Không cần, nàng ăn." Hắn lại đưa lên chiếc đũa.

Mai Sóc nghi ngờ nói: "Ta giống như nhớ ra rồi, hàng năm lúc trận mưa giông đầu tiên ngày mùa hè, chàng đều cho ta ăn bột như, còn chỉ có phần một mình ta, tại sao?"

Lâm Xước đương nhiên nói: "Bởi vì làm việc trái với lương tâm sẽ bị sét đánh, ăn bột như là tốt rồi."

Mai Sóc đang si sụp miệng lớn mị sợi, trong lúc bất chợt giống như là bị sặc bắt đầu ho kịch liệt. Lâm Xước vỗ lưng cho nàng, "Thế nào? Ăn mì cũng phải bị sặc được, nàng ngay cả Bạn Nhi cũng không bằng."

Mai Sóc giương mắt nhìn hắh, "Chàng, khụ khụ, chàng vẫn xác định ta chắc chắn đã làm việc trái với lương tâm rồi hả?"

"Chàng chưa từng làm sao?" Lâm Xước hỏi ngược lại, nếu như đổi thành Tô Cẩm hoặc là Thượng Quan Phúc hoặc là Trình Lăng, bất kỳ một người nào hỏi ngược lại như vậy thì đây tuyệt đối là hỏi ngược lại châm chọc. Nhưng Lâm Xước hắh là thật sự đang hỏi, hắh gãi gãi đầu, "Ta không ngờ nàng lại có thể chưa từng làm."

"Nếu như mà ta nói không có thì sao?"

"Gạt người." Một giọng trẻ con non nớt đi vào. Lúc này, hai người mới phát hiện ra Mai Bạh vẫn luôn ở bên chân, Lâm Xước buông tay, "A Sóc, nàng xem Bạh Nhi cũng cảm thấy như vậy. Ta cảm thấy ta vẫn là nấu cho nàng ăn tốt hơn."

Mai Sóc cúi đầu nhìn Mai Bạh, thật là một đứa trẻ kỳ quái.

Mai Bạh là một đứa trẻ kỳ quái, điểm này không cần lăm lờ nữa. Bé luôn thích ngồi một mình ở ngưỡng cửa, nhìn trời.

Trưa hôm nay, Mai Sóc xách theo giỏ cá trở lại, thả xuống cùng ngồi chung với bé ở trên bậc cửa, "Bạh Nhi, con vẫn đang nhìn cái gì?"

"Trời."

"Trời có cái gì đáng nhìn, không phải là cái bộ dáng này."

"Đầu." Mai Bạh vừa nói vừa lắc đầu.

Cõi đời này nếu có một người có thể nghe hiểu được lời nói không đầu không đuôi của Mai Bạ, vậy chính là Mai Sóc, lời này Mai Bạ ý nói là không biết cuối trời ở nơi nào.

"Tại sao phải đi lo nghĩ loại vấn đề nhảm chán này? Loại chuyện buồn chán này chỉ có loại người đó ăn no căng quá cả ngày không có việc gì mới sẽ suy nghĩ." Nàng chỉ chỉ giò cá, "Chúng ta không phải loại người như thế. Chúng ta cần cố gắng vì cuộc sống, mỗi ngày phong phú bận rộn như vậy mới có thể vui vẻ."

Mai Bạ nhìn nàng một cái, không nói gì. Mấy ngày sau, Mai Bạ quả thật không hề rối rắm vấn đề chân trời nữa, nhưng mà bé lại bắt đầu suy tư vấn đề khác.

Tại sao, sáng sớm thức dậy phụ thân bắt đầu cảm thấy buồn nôn muốn ói? Tại sao, đầu tiên là nương mừng rỡ như điên tiếp theo bắt đầu làm nhảm?

Mai Bạ vẫn không nghĩ được đáp án, mãi cho đến mùa đông năm đó, ngày sinh nhật bé ba tuổi vừa vặn Tây Hà bắt đầu kết băng, mùa cá cũng đã kết thúc, bụng phụ thân nở ra một phần nhỏ, mặc công kênh giống như con gấu, thật ra thì chính bé cũng giống như là đầu gấu nhỏ.

Lâm Xước làm một bàn món ăn thích ăn cho bé, vào ngày này rốt cuộc bé hỏi vấn đề suy tư mấy tháng ra miệng, được hỏi là Mai Sóc, bởi vì dưới tình huống bình thường Lâm Xước cũng sẽ không thể hiểu lời của bé lắm.

"Bụng lớn." Mai Bạ chỉ vào bụng Lâm Xước, khuôn mặt không hiểu. Lúc này, Mai Sóc mới nhớ tới vẫn quên nói cho bé biết, vì vậy Mai Sóc ngồi xổm người xuống, "Bạ Nhi, trong bụng phụ thân con lại có cục cưng nhỏ rồi. Chờ đến vào lúc tháng năm sang năm, cục cưng nhỏ sẽ ra tới rồi."

Mai Bạ quay đầu nhìn chằm chằm bụng Lâm Xước, Mai Sóc lại bổ sung, "Phụ thân con mang bầu, ban đầu hấn cũng là như vậy sinh ra con."

Mai Bạ đột nhiên ôm một chân của Lâm Xước, "Phụ thân, người lại mang bầu rồi, sinh một đệ đệ cho con đi."

Lâm Xước tròn tròn mắt, "A Sóc, A Sóc, nàng có nghe hay không?" Hấn bắt đầu bẻ ngón tay, "Mười bốn, mười bốn chữ đó."

Mai Bạ, nhìn một hai chữ nhảy lên của mình làm phụ thân mình kìm nén kìa, một câu nói dài đã có thể vui thành như vậy!

Ngày này là mừng năm tháng năm, sáng sớm Mai Bạ ăn hai bánh chưng, ăn không tiêu, đến cả cơm trưa cũng ăn không vô. Nương bé cũng không ăn, bởi vì lúc giữa trưa phụ thân đã bắt đầu đau bụng.

Một mình Mai Bạ ngồi ở ngưỡng cửa, vẫn chờ đợi đến chạng vạng ngày này. Mai Sóc ôm một cái tà lót đi ra đứng ở bên cạnh bé, "Bạ Nhi, con xem, muội muội."

Mai Bạ quay đầu đi, bẹp môi, lắc đầu.

Mai Sóc đưa tà lót tiến tới trước mặt bé, "Muốn đệ đệ có phải hay không? Lần sau thì có, nương bảo đảm."

Mai Bạ lè lưỡi với nàng, kéo xuống mí mắt.

Mai Sóc đang muốn nói gì đó, trong phòng, sản công đột nhiên lớn tiếng kêu lên, "Tam Thiếu, nhanh, còn có một đứa."

Mai Bạ rõ ràng thấy mẫu thân mình thiếu chút nữa vấp ngã ở nửa đường, lại trở về phòng ngủ trong nhà, tiếp theo là tiếng sản công kia, "Là một tiểu công tử."

Ánh mắt của Mai Bạ sáng lên ——

Tác giả có lời muốn nói: hết thời gian đến long phượng thai ra đời:

Mai Bạ (Mai Sóc & Lâm Xước) nữ, ba tuổi rưỡi

Tô Đoạn (Mai Triều & Tô Cẩm) nam, hai tuổi

Mai Sầu (Mai Đoan Nguyệt & Trình Lăng) nữ, một tuổi

Mai Thụy (Mai Kỳ & Thượng Quan Phúc) nữ, một tuổi

Mai Trinh (Mai Sóc & Lâm Xước) nữ

Mai Y Nhất (Mai Sóc & Lâm Xước) nam

P. S. Tiểu Bạ Nhi chính là đầu lưỡi không tốt lắm, không thích nói chuyện, thật ra thì tính tình rất ôn hòa, giống như phụ thân bé. Bé luôn đang suy

tư.....

Tình tình lạnh nhạt mặt đơ chính là Mai Đoan Nguyệt kia

Tiếp theo chuẩn bị viết các cục cung ~

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mai Thụy Kỳ

"Thụy Nhi, đến, cho."

Thượng Quan Phúc đứng ở trong cửa hàng, đang chào hỏi mấy người đàn ông cả ngày ăn no không có chuyện làm chạy tới cửa hàng hương phấn của hắn. Giọng nói quen thuộc vang lên, không ngoài dự liệu từng đợt mùi thơm bánh ngọt nứt mũi bay tới.

Đang ngồi một mình ở trong góc ném quả len sợi, con nhóc nhận lấy bánh ngọt, hít hà, cầm lên bánh ngọt lau một vòng trên mặt mình như rửa mặt. Những người đàn ông kia che miệng cười đến rất sáng khoái, nếu không phải là kiêng dè Thượng Quan Phúc, không dám quá kiêu ngạo ở trước mặt hắn thì đã sớm cười lớn ra tiếng rồi.

Mai Thụy rửa xong một vòng, trên mặt dính đầy vụn bánh ngọt giống như là con mèo mướp, sau đó bắt đầu ăn sữa dê đông hạch đào vừa xộp vừa mềm. Những thứ bánh ngọt giá trị xa xỉ này lại là vô cùng xộp, vô cùng dính, có thể dính vào đầy một tầng ở trên mặt bé, cho nên những quý phu nhân chán này thích nhất mua bánh ngọt đến trêu chọc bé.

Ăn xong rồi, lại nắm lên một miếng chà ở trong cổ mình, giống như là ngại không sạch sẽ vậy, lại cọ xát, lúc này mới bắt đầu ăn. Thượng Quan Phúc đóng cửa hàng, bắt đầu đuổi người, "Đi, dẹp quây, hôm nay đóng cửa."

"Sao sớm như vậy?"

"Ta nói đóng thì đóng."

Đợi đến khi đám đàn ông kia tránh ra, Thượng Quan Phúc kéo một miếng khăn ướt qua, dùng sức lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to tròn mắt nhỏ với Mai Thụy, "Con đến mức ấy à? Muốn ăn không thể ăn thật ngon?"

Ván cửa đã lắp lên một nửa, trên cửa truyền đến hai tiếng cóc cóc, Thượng Quan Phúc tức giận nói: "Đóng cửa, không bán."

"Là ta." Mai Kỳ bước vào cửa, "Thế nào? Tâm tình không tốt?"

"Không có việc gì, hôm nay sao nàng cũng sớm như vậy?" Hắn lấy lại khăn ướt, lôi kéo Mai Thụy đứng lên, "Về nhà."

"Buôn bán không nhiều lắm, tôi sớm một chút đón chàng."

Mai Kỳ dẫn Thượng Quan Phúc đi ở phía trước, Mai Thụy luôn không chịu song song với hai người, tự mình một người đi ở sau lưng. Mai Kỳ và Thượng Quan Phúc phối hợp chân nhỏ ngắn của bé, đi rất chậm.

"Ta luôn nghĩ..." Thượng Quan Phúc quay đầu lại nhìn Mai Thụy một cái, có chút nhỏ giọng, "Nàng nói có phải đầu óc Thụy Nhi của chúng ta có vấn đề gì hay không?"

"Vấn đề?"

"Mỗi lần những người đàn ông kia cầm bánh ngọt tới cho bé, nàng nói bé chưa bao giờ ăn thật ngon, luôn luôn phải làm chút động tĩnh hết sức ngu ra. Bé đã ba tuổi rồi, đứa trẻ bình thường sẽ cầm bánh ngọt rửa mặt của mình?" Hắn làm bộ lấy tay lau một vòng ở trên mặt mình. Mai Kỳ hơi nhếch lên khóe môi, không quay đầu lại, chỉ là túm lại tay Thượng Quan Phúc cầm vào lòng bàn tay, "Chàng không phát hiện?"

"Phát hiện cái gì?"

"Mỗi ngày bé đều có bánh ngọt ăn."

Thượng Quan Phúc hơi ngần ra, "Nàng nói là..." Hắn nhìn vào đôi mắt Mai Kỳ, "Bé có ý?"

Mai Kỳ nhún vai một cái, Thượng Quan Phúc quay đầu lại, lại dùng một loại ánh mắt dò xét liếc nhìn Mai Thụy.

Sau lưng, bóng dáng nho nhỏ mở một đôi mắt ti hí, nhìn chăm chú bóng lưng mẫu thân mình.

Ngày này, một cặp sinh đôi của Mai Sóc vừa vặn qua sinh nhật hai tuổi. Tuy là sinh đôi, dáng dấp Mai Y Nhất cũng không giống với tỷ tỷ Mai Trinh sinh đôi của cậu. Mai Trinh giống với Mai Bận, mặt mày đều rất rõ ràng, đôi môi cũng có độ dày của người bình thường. Nhưng mà Mai Y Nhất thì khác, cậu lớn lên có một đôi mắt phượng nhỏ dài, hai mảnh lông mày cong dài nhỏ nhắn nhều như nhau, còn có đôi môi cực mỏng như Mai Sóc.

Nói trắng ra là ngũ quan cậu rất nhạt, Thượng Quan Phúc luôn nói cậu rất thích hợp trang điểm, trang điểm lên xong tuyệt đối là một mỹ nhân, trưởng thành khẳng định rất giống mỹ nhân mà đám trai gái thích về nhất ở trên mặt bức tranh đó.

Thật ra thì Thượng Quan Phúc rất ghen tỵ, hắn cũng muốn con trai, nhưng hắn không có con trai. Vào lúc Mai Thụy hai tuổi, hắn lại sinh ra một đứa con gái, bởi vì con gái lớn của hắn gọi là Mai Thụy, con gái thứ liền kêu là Mai Tiểu Thụy, để phân biệt, bèn kêu là Tiểu Thụy Nhi.

Lúc Mai Sóc mới vừa nghe được tên này thì nhìn lên trời lật lại mí mắt, lão Đại, tỷ cũng đừng tùy tiện như vậy chứ. Cho nên Mai Sóc bèn hỏi Mai Kỳ, "Vậy chờ tỷ sinh ra đứa con thứ ba, tỷ gọi bé là gì?"

Mai Kỳ suy nghĩ một chút, "Mai Vô Thụy."

Mai Sóc không nói lời nào, sau đó Mai Tiểu Thụy đổi tên gọi là Mai Hiểu Thụy. Có điều, thật ra thì cũng không có gì khác nhau.

Hiện tại, Mai gia Phong thành chỉ có 3 đứa bé gái, Mai Sầu của Mai Đoan Nguyệt, Đại Tiểu Thụy của Mai Kỳ, điều này khiến Thượng Quan Phúc rất nhàm chán, hắn vẫn còn muốn đứa con trai.

Đúng lúc, Tô Cẩm cũng sinh ra thai thứ hai, lại là một bé trai, vì vậy ngày này Thượng Quan Phúc rất đứng đắn nhìn Tô Cẩm, "Tiểu Cẩm."

Tô Cẩm bị hắn nhìn chăm chú đến sợ hãi, "Ngươi làm gì đấy?"

"Ngươi xem, ngươi có hai đứa con trai, ta có hai đứa con gái, có đúng hay không?"

"Đúng." Tô Cẩm gật đầu một cái, nhũn mày, mơ hồ đoán được dụng ý của Thượng Quan Phúc.

"Chúng ta đổi nhau nuôi một lúc?" Hắn dò xét hỏi, không ngờ Tô Cẩm lại một hơi tán thành. Dù sao, khoảng cách Phong thành và Phụng Dương cũng không xa.

Vì vậy Tô Cẩm dẫn Mai Thụy đến Tô gia, lại để Tô Đoan ở lại Mai gia.

Tiểu nhi công tử Tô gia gọi là Tô Trù, mùa đông năm ấy trước khi Tô Trù sinh ra, Tô Cẩm bị chút khí lạnh, cho nên sinh ra thân thể cũng không khỏe bằng ca ca Tô Đoan của cậu, dù làm chuyện gì đều là tình tế, dáng vẻ khá là uể oải.

Lúc Mai Thụy vừa tới Tô gia, vẫn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến một câu cũng không nói, thỉnh thoảng sẽ đứng ở trước nội Tô Trù, vừa đứng chính là mấy canh giờ.

Buổi tối Tô Cẩm cùng đỡ hai đứa bé ngủ, trở lại trong phòng nói với Mai Triều: "Thụy Nhi rất giống nương bé, đại tỷ của nàng."

"Thế nào?"

"Đều là hũ nút."

"Lão đại, tỷ ấy chính là cái hũ nút giả, chàng cẩn thận, có lẽ đây chính là con hồ ly nhỏ."

Tô Cẩm không coi là quan trọng, có lẽ hắn vẫn không hiểu rõ, hắn thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, chỉ chơi một lần như vậy, con trai chơi thành của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đêm Thất Tịch

Trên bên cạnh ao cầu khéo tay đầy áp người, gần như cũng không đứng vào được một cái chân nữa, trên cạnh ao cầu khéo tay có một cây cầu đá, lại có một bé trai chỉ tầm ba bốn tuổi ngồi cạnh trụ cầu phía dưới cầu đá, vết bùn pha lẫn vệt nước mắt đầy mặt, vốn là mắt phượng tinh tế híp híp như khiến người không tìm ra được con mắt của cậu.

Cậu nức nở nghẹn ngào, trên cầu đá đi xuống một cô gái mười một mười hai tuổi, đi tới mấy bước, nghe được tiếng kêu ngậm nhỏ như muỗi này, lại lui về phía sau mấy bước, quay đầu lại, thân thể khom xuống nghiêng đầu, "Tiểu Nhất?"

Bé trai kia dừng khóc thút thít lại, chậm rãi nâng đầu lên, vẫn là híp mắt, vĩnh viễn là đáng về mơ hồ chưa tỉnh ngủ, nháy đôi mắt dính đầy nước mắt, người đột nhiên đứng lên lao đảo nhào tới phía cô bé kia, "Nam tỷ tỷ."

Tên của Vu Nam gọi là Vu Nam, đáng tiếc người trong thôn đều không chịu gọi cái tên này của nàng, căn cứ niềm tin tên xấu dễ nuôi, Vu An kiên trì gọi nàng là Tiểu Bảo. Trên thực tế, trừ Mai Y Nhất, tất cả mọi người gọi nàng là Tiểu Bảo, không kể già trẻ.

Về phần tại sao Mai Y Nhất gọi nàng là Nam tỷ tỷ, bởi vì nàng không cho cậu gọi nàng bất kỳ xưng hô nào dính vào chữ Bảo.

Gọi Tiểu Bảo Đại Bảo đều sẽ đổi lấy trọn mắt hung thần ác sát, gọi Nam tỷ tỷ sẽ có đường cao hương vị ngọt ngào ăn, còn có dây mây bện thành châu châu có chong chóng tre chơi, món nợ này, Mai Y Nhất vẫn là tính được rõ ràng.

"Nhẹ một chút nhẹ một chút, Tiểu Xước Nhi, chàng muốn phá hủy hết xương vai ta à."

Mai Sóc vừa quay người, vẫy cái tay không ngừng đánh phía sau lưng nàng ở trong lòng bàn tay, Lâm Xước không ngừng giãy giụa, "Đều tại nàng."

"Phải phải, đều là ta sai." Mai Sóc gật đầu không ngừng nhận sai, "Phu quân đại nhân, có thể tha thứ ta không?"

"Nơi này nhiều người như vậy, sao nàng có thể coi các con đi mất rồi?"

Mai Sóc dành ra một tay bắt đầu gỡ da đầu, "Ta cũng không biết, vừa quay đầu thì mất rồi. Ta chỉ là muốn mua mấy xâu kẹo khoai sọ cho bọn nhỏ ăn."

"Vậy kẹo khoai sọ đâu?" Lâm Xước nhíu lông mày, lông mày dán vào ba mảnh hoa diềm chấm tròn nho nhỏ đã rớt mất hai mảnh, còn dư lại một mảnh xiêu vẹo cũng lung lay sắp rớt.

"Ta ăn hết rồi."

"Nàng..." Lâm Xước rút tay ra lại không đau không ngứa muốn đánh lên, Mai Sóc vẫy hấn ở trong ngực, chặn lại một đợt sóng người chen chúc sau lưng, ngực chịu một quyền của hấn, lần này khá giống là đang gỡ ngứa, "Nàng còn có tâm tình ăn đồ?"

"Vậy không ăn vứt bỏ cũng lãng phí."

Hấn hơi mím môi, xoay đầu qua không để ý tới nàng, chẳng qua là gặp được ca ca đi qua hàn huyên mấy câu, trở về nàng lại coi mất cả ba đứa con của mình rồi, "Tiểu Xước Nhi, Bạ Nhi sẽ trông coi, chúng ta đi tìm ngay, không có việc gì."

"Nàng chậm một chút, sao giống như một quỷ chết đói đầu thai vậy?"

Dưới trụ cầu đá, lần này hai người ngồi sóng vai. Vu Nam nghiêng đầu thay cậu lau đi đường nước ở khóe miệng, miệng nhỏ của Mai Y Nhất cắn khoai sọ, "Nam tỷ tỷ, tại sao bây giờ tỷ đều không về nhà?"

"Cuối mỗi tháng, ta sẽ trở về hai ngày."

"Vậy tỷ đi đâu thế?"

"Đi thư viện, thư viện ở trên, đến mùa xuân đầu năm, đại tỷ của đệ cũng phải đi."

"Đọc sách?"

"Ừ, đọc sách hoặc là học võ."

"Vậy tỷ là đọc sách hay là học võ?"

"Đoán thử xem nào?"

"Đọc sách đi, tỷ gầy như vậy, đánh nhau với người ta khẳng định thua."

Vu Nam nắm gương mặt của cậu nhẹ nhàng nhéo một cái, "Xem thường ta như vậy."

"Vốn là vậy mà." Mai Y Nhất nghiêng đầu tránh thoát giày xéo của nàng.

Vu Nam cười không nói gì, chỉ đi lên trước vụng trộm há mồm cắn mất cái kẹo khoai sọ cuối cùng trên râu, liếm liếm môi, "Quá ngọt rồi."

"Quá ngọt tý còn ăn." Mai Y Nhất quệt mồm không vui, vứt cây nhãn bóng trên mặt đất. Vu Nam liếm xong môi, "Nên đi tìm người nhà của đệ rồi, họ nhất định rất sốt ruột, đi thôi."

Mai Y Nhất bị nàng kéo đứng lên, giật nhẹ tay áo của nàng, "Chúng ta cũng đi ao cầu khéo tay xem một chút, có được hay không?"

"Nhiều người như vậy."

"Chúng ta nhỏ người, nhất định chen lấn vào được."

"Nhưng..."

"Được mà được mà."

"Sợ đệ rồi. Nhưng mà theo sát ta, đừng lạc nữa một mình ngồi xổm ở nơi đó, giống như nhóc con dơ bẩn bò ra từ trong đồng rác vậy."

***

"Bên trái." Tiếng con nít non nớt mà lanh lảnh vang lên ở trong một đám người, chỉ nghe tiếng người nhưng không thấy bóng người.

"Bên phải." Lần này là tiếng chậm rì rì.

"Vậy tỳ đi bên phải, ta đến bên trái."

"Không được, không cho phép muội lại rời khỏi ta nửa bước." Giọng nói không nóng không lạnh, nhưng không để người chất vấn, vừa dứt lời, tiếng nói lanh lảnh kia lại như pháo dồn dập vang lên, "Tùng có mười chữ này, hôm nay ta kiếm được, ta muốn nói cho phụ thân."

Đám người dần dần tản ra, mới lộ ra hai bóng dáng nho nhỏ tay cầm tay, hai bé gái một lớn một nhỏ, lớn có vẻ cũng vừa mới sáu bảy tuổi, đáng đáp thật là tương tự, vừa nhìn đã biết là một cặp tỷ muội.

"Tiểu Nhất, bé vẫn muốn nhìn ném kim khâu ở ao cầu khéo tay, ta cảm thấy chúng ta nên đi ao cầu khéo tay bên kia tìm." Mai Trinh nhướn mày, "Tỷ cứ nói đi?"

Mai Bạt gật đầu, cùng với nàng nhanh nhẹn ở trong đám người qua lại không ngớt, mắt thấy bóng dáng cầu đá đang ở trước mắt, đáng tiếc đám người chen vai nối gót, khiến người ta nửa bước khó đi, nhất là với thân hình hai người các nàng, căn bản chen vào không lọt.

Kim khâu có tính chất đặc biệt, ném vào ao cầu khéo tay, nếu là ánh trăng phản chiếu đáy ao ra bóng là hình dáng gấm vân vù, đó chính là xin được khéo. Nếu là hình như chày gỗ, vậy chính là tự nhận đôi tay chày gỗ thôi.

Bên cạnh còn có hương vị tào phớ ngọt ngào cùng với đủ các loại đồ cúng cầu khéo tay, có điều nhiều người nhất vẫn là ở trên bên cạnh ao cầu khéo tay.

"Lúc ta còn nhỏ từng tới ném." Lâm Xước khẽ ngửa đầu lên về sau, nhìn về phía Mai Sóc sau lưng hắn, thân thể không thể không áp sát vào trên người nàng.

"Ra chính là chày gỗ?"

"Làm sao nàng biết?"

"Ta đương nhiên biết."

"A Sóc, A Sóc." Lâm Xước đột nhiên dùng sức kéo quần áo của nàng, "Ta hình như có thấy Trinh Nhi và Bạt Nhi."

"Đâu?"

Lâm Xước cố gắng nhìn về phía trong đám người, nhưng chớp mắt một cái lại không thấy bóng dáng. Mai Sóc an ủi xoa xoa đầu của hắn, "Rồi sẽ tìm được, chàng có muốn đi ném kim khâu lại một lần nữa hay không?"

"Không, chày gỗ thì chày gỗ thôi."

"Nên là cái gì chính là cái đó, đệ thôi cũng vô dụng."

Mai Y Nhất quay đầu lại liếc cô gái làm cho cậu nhụt chí một cái, Vu Nam dẫn theo cậu chen vào khe hở ở trong đám người, "Hon nữa, đệ lại vẫn không biết khâu vá, ném rồi có ích lợi gì?"

"Ta cũng sẽ học, chờ đến sang năm ta sẽ bắt đầu học." Mai Y Nhất lời thề son sắt gặt đầu, "Ừ, chính là như vậy."

Cậu buông tay nhỏ bé ra, lòng bàn tay ra chút mồ hôi, kim khâu này cuối cùng là dính vào không có rơi xuống. Vu Nam cười nắm lấy tay của cậu, cùng cậu đồng thời ném kim khâu vào ao cầu khéo tay.

Phần lớn kim khâu đều sẽ chìm vào đáy nước, sẽ chỉ dừng lại thời gian rất ngắn ở trên mặt nước, cho nên phải mau chóng nhìn càng sớm càng tốt. Nhưng cây của Mai Y Nhất vào nước lại vẫn lơ lửng ở trên mặt nước, bên cạnh truyền đến tiếng kinh ngạc, "Cây kim này của người nào? Các người nhìn đồ án bóng mờ này."

Mai Y Nhất cố gắng mở lớn ra mắt híp của cậu, Vu Nam sợ khoảng cách cậu dựa vào ao quá gần, mặc dù có hàng rào, vẫn kéo thân thể cậu. Lại thấy kim khâu kia tỏa ra một bóng mờ, giống như là một đóa Tường Vân (mây lạnh).

Tiên tử Chức Vân chính là dùng thoi tiên dệt ra áng mây, có thể xin được Tường Vân, là tượng trưng tiết thất tịch lấy được chúc phúc thông minh khéo léo tốt nhất.

Ánh mắt của Mai Y Nhất lại trở thành một đường kẻ, quay đầu lại nhìn Vu Nam, "Nam tỷ tỷ, tỷ thấy được."

"Thấy được, vậy lúc nào thì đệ học được thêu hoa dệt vải rồi, thành phẩm đầu tiên chuẩn bị làm cái gì?"

"Không nói cho tỷ."

Vu Nam dẫn cậu rời khỏi ao cầu khéo tay bên cạnh, "Nói một chút."

"Ta muốn thêu hà bao."

Vu Nam cười nói: "Tiểu Nhất, người lớn đều nói hà bao là thứ dùng để đính ước."

"Vậy ta cũng muốn may."

"Vậy đệ may hoa văn mặt trên là gì ở phía trên?"

"Hoa mai."

"Hoa mai, vậy chỉ có một mặt, mặt khác đệ cũng không thể vẽ thêu hoa mai chứ?"

Mai Y Nhất nhướn lông mày lên bắt đầu nghĩ, Vu Nam tiến tới bên lỗ tai cậu, "Nếu không, đệ thêu..."

Tiếng nói của nàng còn chưa có kết thúc, trước sau đồng thời truyền đến một giọng nói, "Tiểu Nhất."

"Tiểu Nhất."

Phía trước là Mai Sóc và Lâm Xước, phía sau là Mai Bạt và Mai Trinh.

Lâm Xước kéo Mai Y Nhất vào trong ngực nhìn lên nhìn xuống quan sát một vòng, "Tiểu Bảo, nhờ có con tìm được Tiểu Nhất."

"Đừng khách sáo." Vu Nam giương mắt, vừa vịn ghế tầm mắt Mai Sóc, nàng khẽ cười một cái. Mai Sóc cũng nheo lại mắt, quả nhiên không hổ là chuẩn con dâu tương lai mà nàng coi trọng, xuất hiện vẫn thật là đúng lúc.

Một ngày xuân quang đăng hai năm sau, sáng sớm Mai Bạt trở lại thư viện, nàng ở Văn Đường. Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, nàng chạy tới Võ Đường giao cho Vu Nam một hà bao xiêu xiêu vẹo vẹo.

Vu Nam cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, trầm ngâm nhìn kỹ, lại là một gốc Hàn Mai do sợi tơ trắng thêu ra, nếu không phải là mấy cánh hoa kia, thật đúng là khiến người ta không nhìn ra. Nàng tiếp tục lật qua, thì thấy một gốc cây không biết là cây gì, ngược lại cũng thêu được rõ ràng thân cây nhánh cây lá cây.

Trong hà bao còn nhét vào một tờ giấy, nàng lấy ra, đọc tờ giấy, giống như thấy Mai Y Nhất đứng ở trước mặt nàng, híp lại hai mắt phượng nhỏ dài kia, mím đôi môi mỏng nho nhỏ, nhấn mạnh chỉ vào cây kia, "Đây là Nam thụ, có biết hay không, là Nam thụ."

Võ đường, dưới một tàng cây Dương vàng xưa thô to, cô gái cẩn thận từng li từng tí cất hà bao vào trong lòng, trên trán còn có giọt mồ hôi óng

ánh, phát sáng rạng rỡ ở dưới ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Kinh Hồng Song Tuyệt

Trình Lăng đứng ở trước nôi Mai Tâm Thụy, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nói với Thượng Quan Phúc đối diện: "Bé hình như đang ra mồ hôi, có phải quá nóng hay không, đừng che ra rôm đấy."

Thượng Quan Phúc mới vừa ở cử xong không bao lâu, cũng đưa tay sờ sờ, "Hình như có chút thật, nhưng ta lại không dám quạt cho bé, sợ cảm lạnh."

"Cái này dễ mà." Trình Lăng đi tới cửa, vừa vặn Tần Mặc đi qua ở trước mặt, "Mặc thúc."

"Tứ thiếu quân, chuyện gì?"

"Thúc có thấy Tiểu Sầu?"

"Vừa nãy còn thấy mà, hình như ở ngay bên kia."

"Mặc thúc, thúc gọi bé tới đây, đứng một lúc ở bên cạnh nôi của Tâm Nhi đi."

"Làm cái gì?" Thượng Quan Phúc và Tần Mặc cùng nhau khó hiểu hỏi.

"Hạ nhiệt độ." Trình Lăng cắn răng, Thượng Quan Phúc hi hi một tiếng bật cười.

"Không phải Trình Nhi sắp tới, đợi đến lúc con bé và Tiểu Sầu cùng đến Ám Hương Các học điều khác. Tiểu Sầu ở với con bé sẽ tốt hơn một chút." Bản thân Thượng Quan Phúc cũng cảm giác là mình đang nói bậy, nhưng mà vẫn an ủi, lắc nhẹ nhẹ nôi.

"Ôi." Một tay Trình Lăng nâng cằm, "Nói đến đây, ta vẫn muốn hỏi người chuyện này."

"Cái gì?"

"Người nói các người đã có mấy đứa con, tại sao ta chỉ có một?"

"Cái này không phải là người nên hỏi lão Tứ nhà người, hỏi ta có ích lợi gì."

"Người cảm thấy ta hỏi nàng, có thể có ích?"

Thượng Quan Phúc dừng một chút, "Được rồi, vậy người vẫn là hỏi ta đi."

"Mỗi đêm, các người đều sẽ, ừm, làm việc sao?"

"Trình Lăng." Thượng Quan Phúc cúi đầu nhìn qua Mai Tâm Thụy một cái, "Nếu mà con ta lớn lên bị làm hư, ta nhất định tìm người tính sổ."

"Bé mới bao nhiêu, nghe hiểu được cái gì. Người mau trả lời ta."

"Không nhất định, có lúc cũng không làm, có lúc một đêm mấy lần, người hỏi cái này để làm gì?"

"Vậy cũng xấp xỉ." Trình Lăng vẫn nâng cằm lên, "Nhưng vì sao ta cứ không có cơ chứ?"

"Vậy không có cũng tốt, dù sao người cũng có Tiểu Sầu rồi."

"Ôi." Mỗi lần nhắc tới Mai Sầu, chuyện Trình Lăng làm nhiều nhất chính là than thở.

Đêm hôm đó, có một người sau mấy lần mệt rũ rồi đang nằm ở trên người thê chủ mình, không còn hơi sức nhỏ giọng oán trách, "Nhưng ta sẽ nhớ bé."

"Không phải Bạ Nhi cũng rất ít trở lại."

"Vây ít nhất một tháng còn có khoảng mấy ngày."

"Vây ta cũng thường dẫn chàng đi thăm Trinh Nhi, lại nói, không phải Tiểu Nhất vẫn còn ở đây sao?"

Lâm Xước nhẹ nhàng gạt đầu, "Ngày mai ta cũng đi."

"Chàng không muốn đi ta cũng phải trói chàng đi."

"Tại sao?"

"Lần này ta phải nán lại mấy ngày."

"Nhưng Tiểu Nhất không chịu đi, bé nói qua mấy ngày là ngày Nam tỷ tỷ của bé về nhà, bé không đi."

Mai Sóc bật cười, "Chàng đó, ta sẽ nói với Vu An. Những ngày tới, Tiểu Nhất sẽ ở với nàng ấy là được."

Mai Sóc dẫn Mai Trinh đi vào hậu viện Ám Hương Các thì Mai Sầu đang nghiêng người dựa vào trên một đồng vật liệu gỗ còn cao hơn nàng, nhắm hai mắt. Mai Sóc đi ra ngoài nói chuyện phiếm với mấy Tượng Sư, Mai Trinh nhìn Mai Sầu, đột nhiên cong lên khóe môi, khóe miệng hiện ra một nụ cười xấu xa. Lúc này, Mai Sầu đột nhiên mở mắt ra nhìn sang.

Lần trước, hai người các nàng gặp mặt là vào mấy năm trước, khi đó đều còn nhỏ, sau đó vẫn chưa từng có đơn độc gặp mặt thật sự, cũng không có ấn tượng gì với nhau. Lúc này chính là cao xấp xỉ, hai mắt đối diện, chỉ liếc mắt một cái, trong chớp mắt, một đôi ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, cộng sự bạn xấu cùng một giuộc tốt nhất cứ vậy đã ra đời.

"Hương hoa mai..."

"Hương tử lạnh lẽo mà đến, ta biết rồi, đại thẩm, người có thể bắt đầu, không cần tán dóc nói nhảm." Trên đầu bị vỗ một phát, Mai Trinh quay đầu lại ngược đầu, "Nương, tại sao người đánh con?"

"Ta dạy nửa ngày, con đến cả đao cũng cầm sai rồi."

"Có người quy định con cần phải cầm như thế theo người sao?"

"Không có, nhưng đây là luyện kiến thức cơ bản, đợi đến chừng nào con luyện giỏi rồi, thì con có thể muốn cầm thế nào thì cầm như thế."

"Được rồi." Mai Trinh bĩu môi, cầm cán đao, Mai Sóc và mấy tượng sư chào hỏi một tiếng, "Ta đi trước, các người cứ việc dạy, không cần khách sáo."

Mười năm mài một chiếc kiếm, lúc trước, Mai Đoan Nguyệt bắt đầu học Mai Sóc dạy nàng tám đao Kinh Hồng trước, cũng luyện không dưới mười năm đao pháp điều khắc gỗ căn bản, nhưng vẫn không hơn Mai Sóc, bởi vì nàng còn phải học dựng lâu. Từ đầu đến cuối Mai Sóc gộp lại gồm cả luyện tập tám đao Kinh Hồng, mãi cho đến lúc hoàn toàn dung hợp thậm chí vượt qua mẫu thân của nàng là chừng mười sáu mười bảy năm.

Vào lúc Mai Trinh và Mai Sầu hoàn toàn luyện vững chắc kiến thức cơ bản trước, Mai Sóc vẫn chưa định dạy tám đao Kinh Hồng cho hai đứa.

"Nương." Mai Trinh gọi nàng lại.

"Thế nào?"

"Nói dùm cho phụ thân của con, không cần nhớ con. Một ngày nào đó, con sẽ điều khắc tượng gỗ tốt hơn so với người cho ông."

"Quý nhỏ, vậy con cứ chậm chậm giày vò đi."

Mai Sóc cười lắc đầu, ra khỏi Ám Hương Các, trở lại Mai gia. Lâm Xước đang ở Tiền viện vào cửa đợi nàng, "A Sóc, nàng trở lại là tốt rồi."

"Sao thế?"

"Trinh Lăng và lão Tứ đang cãi nhau. Đại tỷ, Đại tỷ phu bọn họ đều không có ở đây, ta cũng không biết nên làm sao đây?"

"Cãi nhau?" Lão Tứ biết cãi nhau, Mai Sóc giương mắt nhìn trời, ngày này dường như rất bình thường, phải không?

"Nàng... Rốt cuộc nàng có ý gì? Nàng nói, nếu không phải hôm nay có người nói cho ta biết, có phải nàng còn định tiếp tục gạt ta như vậy hay không? Mai Đoan Nguyệt." Hoàn toàn là tiếng của một mình Trinh Lăng, Mai Sóc ôm lấy Lâm Xước, "Đây không gọi là cãi nhau."

"Vậy kêu là cái gì?"

"Nhiều nhất chỉ là làm nũng nổi giận, chúng ta đừng để ý, đi thôi."

Nhân tiện, nàng cũng dẫn người trong viện cùng đi. Tiếng Trình Lăng xa xa vẫn còn đang truyền đến, "Mai Đoan Nguyệt, nàng xứng đáng với ta sao, cuối cùng nàng... Ừm ừm... Đừng đừng ta, nàng..."

"Mặc thúc, xảy ra chuyện gì?"

"Tứ thiếu quân phát hiện Tứ tiểu thư nàng đi cầu một thang thuốc, mỗi lần trước chuyện phòng the đều uống, cho nên hần vẫn không có mang thai nữa, nên ồn ào lên."

Đôi môi Trình Lăng đã hơi sưng đỏ, mắt cũng hồng hồng, "Nàng không muốn đứa bé của ta, có giỏi thì đừng đừng ta."

Mai Đoan Nguyệt vui đầu ở trước ngực hần, thật lâu, "Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi có ích à?"

"Ta không muốn."

"Không muốn cái gì?"

"Chàng mang thai."

Trình Lăng đẩy nàng ra, "Nàng có từng hỏi ta không?"

"Không có."

Nhất thời yên tĩnh, hai người nhìn nhau một lúc lâu, Trình Lăng ôm chặt tách khỏi nàng, "Nàng đi đi." Mai Đoan Nguyệt kéo chân ra đào hần lên, thất bại nhìn về phía hần, "Ta không muốn đứa bé."

"Đây là lý do quý gì?"

"Có hay không đều giống nhau."

"Nàng nói đều giống như tiếng người sao?" Trình Lăng gào xong, đột nhiên hậu tri hậu giác (chính là độ nhạy cảm đối với sự việc, mãi mới nhận ra) mà nhớ lại, trước đó lời Trình Ly từng nói với hần, phê mệnh của nàng là vô tâm vô tình, phụ thân cũng được, tỷ muội cũng tốt, thật ra thì nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ đối với người là khác biệt.

Hần cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Nàng cảm thấy Tiểu Sầu và tất cả những đứa bé khác trên đường có khác biệt gì không?"

Khiến hần nổi đóa chính là nàng lại rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Không có."

"Nàng, nàng cút ra ngoài cho ta."

Phong thành, mấy ngày nay vẫn là ngày nắng, ngày Vu Nam trở về Tây Hà thôn, trời lại đang mưa, nhỏ mà dày đặc. Mai Bạ ở lại thư viện chưa có trở về, nói là nương và phụ thân sẽ tới quê nhà Phong thành rồi.

Tiểu Nhất nhất định cũng đi, Vu Nam thầm nghĩ, đi tới cửa thôn, vừa vặn thấy một bóng người nho nhỏ giữ dù giấy dầu đưa lưng về phía nàng, đột nhiên quay người lại, mắt phượng nhỏ dài hẹp lại thành một đường kẻ, nâng dù lên, lúm đồng tiền nhỏ thoáng ẩn thoáng hiện, "Nam tỷ tỷ."

"Làm sao đệ..." Lời nàng còn chưa dứt, cậu đã giơ cái dù thật cao che đến trên đầu của nàng. Vu Nam nhận lấy, cậu khoác lên cánh tay của nàng, vốc người mới chỉ đến ngực nàng, đầu vừa dựa vào trên người nàng, "Ngày mai lại là lễ thành nhân của tỷ, ta nhất định phải trải qua cùng tỷ."

Vu Nam cong lên cánh môi, xoa đầu của cậu, trên sợi tóc có một ít giọt nước nhỏ sáng long lanh, "Tiểu Nhất, cảm ơn."

"Không cho nói cảm ơn với ta."

"Sao thế?"

"Như vậy rất xa lạ, tỷ không cảm thấy, ta vẫn chưa từng thấy nương ta từng nói cảm ơn đối với phụ thân ta."

Nụ cười của Vu Nam càng lúc càng lớn, "Tiểu Nhất, thì ra là quan hệ của chúng ta với nương đệ phụ thân đệ là giống nhau."

Mai Y Nhất sững sốt một chút, quệt mồm, "Nam tỷ tỷ, tỷ là đồ vô lại."

"Được rồi." Vu Nam đột nhiên xoay người đối diện cậu, thân thể nửa quỳ nửa ngồi xuống, cái dù giơ đến thật cao che ở trên đầu cậu, "Tiểu Nhất, đồng ý ta, chờ đệ trưởng thành, làm tân lang của ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mai Y Nhất đỏ rực, tiếp tục lầu bầu, "Đồ vô lại."

Mưa vẫn còn đang dày đặc dưới đất, làm ra từng gợn sóng một nho nhỏ, dập dờn ở trên mặt hồ Tây Hà, dưới dù bé trai ôm chặt cổ của cô gái trước người, "Ta muốn ở cùng Nam tỷ tỷ cả đời."

Vu Nam thuận thế ôm thân thể cậu đứng lên, một tay che dù, "Vậy thì trở về thôi, tiểu tân lang."

"Tên vô lại."

Qua mấy ngày này, xác định Mai Trinh thích ứng không có vấn đề, Mai Sóc bèn dẫn Lâm Xước trở về Tây Hà.

Thình thoảng lúc rồi rãi lại học chút thi thư võ nghệ, mùa hè còn có thể có khối băng thiên nhiên ở bên cạnh hạ nhiệt độ cho, những ngày sau này, Mai Trinh trải qua rất là vừa lòng. Nàng và Mai Sầu cũng trực tiếp ở tại Âm Hương Các, thỉnh thoảng sẽ trở về Mai gia.

Có điều mấy ngày gần đây, ở tại Âm Hương Các không chỉ có nàng và Mai Sầu, còn có Mai Đoan Nguyệt.

Bởi vì chiến tranh lạnh vẫn còn tiếp tục, tối hôm đó, Mai Trinh kéo tỉnh Mai Sầu, "Mặt đơ, dậy."

"Làm gì?" Dưới bóng đêm, Mai Sầu mở mắt ra, lại còn có một luồng hơi lạnh đánh úp phả vào mặt, Mai Trinh chợt kéo nàng qua, "Đi dạy dỗ nương người, làm sao để dành đàn ông."

Trên mặt Mai Sầu không thấy động tĩnh, nhưng mà trong mắt rõ ràng viết hai chữ khinh thường, "Chỉ người?"

"Dù sao cũng mạnh hơn người."

Sáng sớm hôm sau, bởi vì Trình Lăng vẫn ngủ không ngon, nằm lâu chút, lại nghe được trong viện truyền đến tiếng Tần Mặc gọi hắn, "Tứ thiếu quân. Người mau ra đây xem một chút, không xong rồi."

Trình Lăng vội vã ra ngoài, "Chuyện gì?"

"Tứ tiểu thư, nàng, nàng..." Tần Mặc thở hổn hển, Trình Lăng kéo lấy cổ áo của ông, "Nàng thế nào?"

"Tiểu Trình thiếu chạy tới nói, nói lúc Tứ tiểu thư điều khắc tượng gỗ, cắt tay mình rồi."

Trình Lăng gấp đến độ sắc mặt chợt tái nhợt, Tần Mặc đuổi theo hắn chạy ra ngoài, "Tứ thiếu quân, nếu không phải là người, Tứ tiểu thư cũng không đến nỗi mất tập trung như vậy, kinh lạc tay phải nàng cũng tàn phế rồi, sau này sợ là cũng không nhúc nhích được đao."

"Không đâu." Hắn cắn răng chạy ra ngoài, "Xe ngựa, thôi, tự ta cưỡi ngựa."

Trình Lăng cười đến Âm Hương Các, lão đạo xuống ngựa vọt vào hậu viện, tất cả tượng sư của Âm Hương Các liền thấy vị Tứ thiếu quân này tóc không chải, mặt không rửa, quần áo không để ý, chạy một mạch vào.

"Ta không giận nàng, không cần đưa bé thì không cần, thật sự không cần."

Mai Đoan Nguyệt ôm hắn đóng cửa lại, cặp mắt Trình Lăng hồng hồng, nước mắt một giọt tiếp một giọt, cầm lấy tay nàng nhìn kỹ, trừ một đường vết thương thật nhỏ, căn bản không có gì cả, lông mày hắn dựng thẳng, "Nàng lại dám trêu chọc ta."

Mai Đoan Nguyệt cắn vành tai của hắn, hường thụ tự mình đưa tới cửa vuốt ve an ủi, cuối cùng còn vì ổn định xuống lửa giận của phu quân đại nhân vong ân phụ nghĩa mà khai ra người khởi xướng.

"Răng tiện."

"Làm gì?"

"Xem nàng làm ra chuyện tốt."

Hai cô gái không xê xích bao nhiêu một trái một phải đi ở trên đường, dưới con tức giận Trình Lăng phát hiện mình bị mắc lừa, ném luôn hai người ra Âm Hương Các.

"Ôi, quả nhiên thói đời hiện tại này, không làm được người tốt." Mai Trinh quay người lại, cũng như hát tuồng lác đác, "Tốt bụng không có báo đáp tốt, thấp hương chọc quý kieu." Hát hai tiếng, lại hỏi: "Mặt đơ, đao pháp cắt, đao pháp gọt, đao pháp lạng, đao pháp cạo, đao pháp đâm, đao

pháp khoét, sáu loại đao pháp căn bản này, người thích nhất loại nào?"

"Khoét đao."

"Ta thích nhất gọt đao, Đại di nói trong tám đao Kinh Hồng dùng kỹ xảo nhiều nhất là đao pháp gọt." Mai Trinh vẫn là xoay lại bước đi, lời nói vừa kết thúc, sau lưng một chiếc xe đẩy tay chứa đầy rau cải đẩy đi tới, Mai Sầu lạnh tay lẹ mắt kéo nàng qua, tránh ra xe kia. Mai Trinh quay người lại, người kéo xe đưa lưng về phía nàng đó lại là một bé trai chỉ cỡ tương đương với Tô Trù.

Hai người cùng đi qua, lại phát hiện phía sau xe kia còn có một người đang đẩy xe. Mai Trinh khó mà tin nổi nhìn cậu, nhìn lại một chút người trước mặt đó, kéo kéo Mai Sầu, "Mặt đơ, giống nhau như đúc nè."

Mai Sầu nhàn nhạt đáp lời, "Đi rồi."

Mai Trinh sóng vai với nàng đang muốn tránh ra, bé trai kéo xe trước đụng vào nàng kia đột nhiên lên tiếng gọi nàng lại, Mai Trinh quay đầu lại, "Thế nào?"

Trên mặt cậu vẫn còn đang nhỏ giọt mồ hôi, "Thật xin lỗi, ta không thấy."

"Không có việc gì." Mai Trinh phất tay một cái, cậu chỉ chỉ rau dưa trên xe, âm thanh mềm mại khí thế non nớt, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả vờ từng trải, "Vậy người lấy chút gì đi, xem như ta bồi thường."

"Như vậy à." Mai Trinh nhìn một chút, cầm hai cây cà rốt, "Vậy thì cái này được rồi."

Đưa bé trai kia gạt đầu một cái, lại trở về kéo xe, bé trai sau xe cũng bắt đầu đẩy xe.

"Răng rắc." Cà rốt này rất sạch sẽ, mặt trên còn có chút nước, giống như là mới vừa rửa, Mai Trinh cắn một cái, "Ngọt vô cùng, người muốn ném thử một chút không?"

"Tự người ăn."

Mai Trinh nhún vai một cái, gặm cà rốt. Bé trai đẩy xe phía sau kia đang đi qua bên cạnh Mai Sầu, trên tay rõ ràng bởi vì dùng sức quá độ có vài dấu màu đỏ, giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống.

"Đệ đệ, nếu không nghỉ ngơi một lát?" Bé trai trước mặt hỏi.

Phía sau lắc đầu, "Không cần, chúng ta đi nhanh một chút đi."

Gặp gỡ lần đầu một năm kia, Mai Sầu chín tuổi, Mai Trinh tám tuổi, Ảnh Kinh Hồng và Ảnh Du Long đều vừa mới sáu tuổi ——

Tác giả có lời muốn nói: lại chỉnh lý một lần:

Vu Nam (chuẩn thể chủ trương lai của Tiểu Y Nhất) nữ, mười sáu tuổi

Mai Bạ (Mai Sóc & Lâm Xước) nữ, mười hai tuổi

Mai Trinh (Mai Sóc & Lâm Xước) nữ, tám tuổi

Mai Y Nhất (Mai Sóc & Lâm Xước) nam, tám tuổi

Tô Đoan (Mai Triều & Tô Cẩm) nam, mười tuổi

Tô Trù (Mai Triều & Tô Cẩm) nam, năm tuổi

Mai Sầu (Mai Đoan Nguyệt & Trình Lăng) nữ, chín tuổi

Mai Thụy (Mai Kỳ & Thượng Quan Phúc) nữ, chín tuổi

Mai Hiểu Thụy (Mai Kỳ & Thượng Quan Phúc) nữ, sáu tuổi

Mai Tâm Thụy (Mai Kỳ & Thượng Quan Phúc) nam, một tuổi

Ảnh Kinh Hồng nam, sáu tuổi

Ảnh Du Long nam, sáu tuổi

Chương 71: Kinh Hồng Lệnh (1)

Rau cải lá xanh tươi mới sắp xếp thật chỉnh tề, cà rốt cà chua rửa sạch sẽ chất đống ở một bên, còn có một chút hoa tươi mới vừa hái xuống sáng sớm, thiếu niên áo vải đang vẩy nước tới phía trên. Mặt trời còn chưa ra ngoài, hàng rong mua bán thức ăn cũng đã bày ra, một gian hàng nhỏ nhỏ ở góc đường, đồ không nhiều lắm, rất không thu hút, chỉ là hai người bán hàng rong của nó rất đặc biệt, là hai thiếu niên vừa mới mười ba mười bốn tuổi. Hơn nữa, diện mạo giống nhau như đúc, dù cho người cùng nhau bày quầy rất lâu ở chỗ này với bọn họ, cũng khó mà phân biệt ra được người nào là ca ca, người nào là đệ đệ.

Mấy người lớn tuổi gần đây cũng rất chăm sóc hai cậu bé số khổ này, có điều thỉnh thoảng vẫn sẽ có vài ác bá từng tới quầy rồi bắt nạt. Chẳng qua một đoạn thời gian rất dài gần đây, không có người còn dám chọc đời huynh đệ này nữa, bởi vì Tiểu Trình thiếu Mai gia rõ ràng vô cùng chịu khó chạy tới nơi này.

"Này, người lại trộm đồ của ta."

"Khát quá, nợ trước, nợ đi." Mai Trình tới bên trong, ngồi trên chiếu ở bên cạnh hắn, một tay cầm một trái cà chua, cắn một ngụm lớn, ngọe đầu, "Trước kia, chúng ta thật chưa từng gặp gỡ?"

"Ta không có xui xẻo như vậy."

"Mà sao ta cảm giác trước kia ta đã từng gặp người." Nàng vẫn còn đang quan sát hắn, tuy cũng biết ba tháng trước chắc là lần đầu tiên họ gặp mặt, nhưng qua mấy ngày nay, nàng bắt đầu dần dần cảm thấy hình như trước đây đã gặp hắn, "Kinh Hồng."

"Ăn xong rồi thì mau tránh ra, đừng làm trở ngại ta."

"Người ăn ở hai lòng, người rõ ràng là một mình rất buồn bực, ước gì ta đến ở cùng người."

"Nói hươu nói vượn." Ảnh Kinh Hồng đá một cái tới hai chân của nàng ngồi dưới đất, "Đừng dè lên rau."

Đang lúc nói chuyện có người tới đây lựa rau, Ảnh Kinh Hồng lập tức cười tủm tỉm đi lên chào hỏi, thấy vậy Mai Trình cảm thấy rất khó chịu, chờ người đi ra, nàng cũng ăn xong trái cà chua rồi, "Người điều khách sáo với người khác như vậy, sao vừa đến trước mặt của ta lại đánh đá như vậy?"

Ảnh Kinh Hồng nắm lên một cây tiêu nhọn màu đỏ nhét vào trong miệng nàng, vừa nâng mắt, vừa vận thấy một thiếu niên đẩy xe đẩy tay tới đây, là áo vải bó như nhau, nhưng mà hắn là màu xanh, thiếu niên kia là màu cam. Ảnh Kinh Hồng đi tới trước người hắn thay hắn lau mồ hôi trên trán, "Đưa xong rồi, nhanh đi nghỉ một lát. Sáng sớm, ta đã nấu chút cháo, ở trong hộp đựng thức ăn, cùng mang đến rồi."

Thiếu niên kia lớn lên cùng một gương mặt giống như Ảnh Kinh Hồng, chỉ là yên lặng như thế kia không có biểu cảm gì, gật đầu một cái, cũng gật đầu với Mai Trình, ngồi vào phía sau gian hàng, trên ngưỡng cửa sau của một gia đình. Ảnh Kinh Hồng mở ra hộp đựng thức ăn cho hắn, bên trong chứa một chén cháo trắng để nguội, đã bắt đầu đông đặc, thừa dịp Ảnh Du Long ngửa đầu húp phần cháo, Mai Trình đứng lên, "Ta phải đi rồi, ngày mai trở lại thăm người."

"Người không tới ta sẽ tốt hơn."

Mai Trình cười thuận tay kéo đi một trái cà chua khác, Ảnh Kinh Hồng lại muốn nổi đóa. Mai Trình duỗi ra một tay chặn hắn lại, "Trái này tính ở trên người mặt đơ, mang cho nàng ấy."

Sau lưng thiếu niên ăn cháo buông chén cháo xuống, cắt đi hộp đựng thức ăn, "Ca, ta tiếp tục đi đưa rau."

"Không, đệ mệt rồi, ta đi."

"Ca, ca đi thật sự muốn ta ở lại chỗ này?"

Ảnh Kinh Hồng ngăn người, thở dài, nếu để cho Ảnh Du Long ở lại chỗ này vậy còn không như thu sập dẹp đi, "Vậy đệ đi đi, đi chậm một chút, đừng nóng vội."

"Ừ."

Tây Hà, gió thu mạnh mẽ, lá rơi đều bay lượn ở trên không trung, nắng chiều rơi xuống, ven hồ lục tục đều là thuyền đánh cá thu lưới về nhà, Vu Nam nhảy xuống thuyền, đang quán mỗ neo. Sau lưng bên tai đột nhiên cách không đánh tới một chưởng gió, nàng nghiêng mặt tránh thoát, không nhìn được cười nói: "Tiểu Trinh, mỗi lần đều chơi chiêu này, ngươi cũng không ngại ngán?"

Mai Trinh thu tay lại, "Tỷ nói hiểm khi ta trở lại một chuyến, tỷ cũng không nhường ta một chút, khó được để cho ta đánh trúng một lần thì có thể thế nào?"

"Được, lần sau để cho ngươi đánh trúng." Nàng vác giỏ cá lên, Mai Trinh sóng vai với nàng đi về, "Bảo..." Nhận được tầm mắt Vu Nam trừng tới, Mai Trinh cười hi hi đối xung hô, "Nam tỷ, ta nghe nói Võ Sư của thư viện này vậy mà hết sức đau khổ van tỷ trở lại, tại sao tỷ không đồng ý?"

"Họ muốn để ta đi tham gia Võ Thí."

"Tại sao không đi?"

"Tiểu Trinh, ta chỉ muốn bảo vệ người ta quan tâm." Vu Nam xoay người nhìn Tây Hà phía sau, Mai Trinh và nàng đứng sóng vai, Vu Nam nghiêng đầu, "Ta nhớ là hình như ngươi sắp lập tức trải qua lễ thành nhân rồi hả?"

Mai Trinh đột nhiên xù lông giống như là nhắc đến chân đau, quay đầu bước đi, Vu Nam đuổi theo, "Sao thế?"

"Ta muốn ở nhà tránh một chút."

Vu Nam sáng tỏ cười nói: "Ta quên, ngươi đã đơn độc thành nghệ, những người đó không mời được nương ngươi, chủ ý đều đánh tới trên người ngươi."

Đáng tiếc Mai Trinh vẫn không trốn tránh thành công, buổi sáng ngày đó, nàng vẫn là bước vào cửa chính Ảnh gia thành Tây Hà, "Trinh thiếu, rốt cuộc ngươi có thể tới rồi."

"Đâu có đâu có." Nàng liên tục đáp lễ, vẻ mặt tươi cười, "Mặt mũi của Thủy đại nhân thì ta vẫn phải cho, nói đi, muốn cái gì?"

Vị chính quân kia sai người mang lên một cốc rượu cây lớn, "Trinh thiếu, ngươi xem cái này?"

Mai Trinh vòng quanh một vòng, lắc đầu thờ dài nói: "Cái này, ngươi chỉ sợ là tìm lợn người rồi. Ta am hiểu nhất là chạm khắc ngà voi, loại điêu khắc tượng gỗ này vẫn là giao cho nương ta sẽ tốt hơn."

"Trinh thiếu, ngươi cũng biết, chúng ta thật sự là không mời được Tam Thiếu."

"Vậy một lần nữa ta giới thiệu cho ông một người."

"Là.."

"Mai Sầu, ông có thể gọi nàng Mộc thiếu, Đường tỷ của ta."

Mai Trinh đi ra khỏi cửa chính Ảnh gia, đột nhiên nghĩ đến gì đó, quay đầu lại nhìn hoành phi cửa treo cao kia, họ này hẳn rất hiếm thấy chứ? Vì vậy nàng lại nhảy trở về, tìm được chính quân kia.

"Trinh thiếu, tại sao lại trở lại?"

"Cái đó, chính quân, ta biết ta hỏi như vậy không thích hợp, nhưng mà, ông từng sinh con trai chưa? Có mấy người?"

Chính quân kia kèm theo tất cả tiểu thị sau lưng đều cười đến cười run rẩy hết cả người, Mai Trinh lúng túng đầy mặt. Cười đủ rồi, chính quân kia rốt cuộc quyết định bỏ qua nàng, "Ta đúng là có một đứa con trai, chỉ là đáng tiếc đã gả cho người ta rồi. Nếu sớm biết Trinh thiếu sẽ nhắc tới, ta nhất định giữ lại."

Mai Trinh lại hỏi tới: "Vậy trong nhà ông có chàng trai khoảng mười ba mười bốn tuổi hay không?"

"Trinh thiếu, sao hỏi như thế?"

"Chỉ là hỏi một chút."

Chính quân kia hình như có chút không vui, lắc đầu dẫn theo tiểu thị bèn muốn rời khỏi đại sảnh, Mai Trinh hơi nhú lông mày một chút, sao giống như là đang che giấu gì đó.

"Ngươi nói Trinh Nhi quan hệ rất tốt với một thiếu niên mua bán rau?"

"Đúng vậy, lúc ta dẫn người đi mua đồ ăn thường thấy Tiểu Trinh thiếu và hắn cãi nhau ầm ĩ, còn luôn mua khoai lang nướng ở cửa chợ rau chia ăn"

với hắn."

Thượng Quan Phúc cười cong lông mày, "Chờ lần sau lúc Lâm Xước tới, dẫn hắn cùng đi nhìn một chút."

Trên thực tế, Thượng Quan Phúc không đợi được Lâm Xước tới đây, hắn trực tiếp phái người đi đến Tây Hà đưa tin, Lâm Xước lập tức kéo Mai Sóc tới đây. Một ngày gần nửa tháng sau, Thượng Quan Phúc và Lâm Xước cùng đi đến chợ bán thức ăn mà Tần Mặc nói tới kia.

"Du Long, ca ca ngươi đâu?"

Sau sập nhỏ, chàng trai buồn buồn ngồi ôm hai chân, gặp người cũng không kêu, nửa ngày căn bản không làm mấy cuộc buôn bán, "Là ngươi, ca ca không thoải mái."

Mai Trinh đứng lên tránh ra mấy bước, lại đưa khoai lang trong tay vào trong tay hắn, "Ngươi cũng về sớm một chút đi."

Mai Trinh rời đi, không chú ý tới hai người đàn ông sau lưng cách đó không xa, Thượng Quan Phúc nhìn Ảnh Du Long, "Ta nghe ngóng, đây là hai huynh đệ, đệ đệ rất ít nói, có chút rầu rĩ, ca ca thì khá là lạc quan."

"Đây là đệ đệ." Lâm Xước khẳng định nói.

"Không sai, ta đang nghĩ, nếu Trinh Nhi thích người đệ đệ này, nếu người ca ca kia là kết hợp cho Tiểu Sầu ngược lại cũng không tồi."

Đến gần gian nhà cũ rách nhưng mà sạch sẽ kia, Mai Trinh cảm thấy khó có thể tưởng tượng được, hai tên thiếu niên kia rốt cuộc là một mình sống sót như thế nào?

Trên giường, chàng trai vui ở trong chăn bọc mình thành một cục, Mai Trinh đi tới trước giường, hắn phát ra âm thanh thật thấp, "Ta không sao."

"Cho ta nhìn một chút mới biết."

Chăn chợt bị vén lên, "Ngươi tự tiện xông vào danh trạch."

"Được rồi, chỉ nhà lá rách này của ngươi, ta vốn không cần xông, đẩy một phát thì vào rồi." Nàng duỗi tay đi dò trên trán hắn, có chút sốt, "Cảm lạnh thôi."

Ảnh Kinh Hồng lùi về trong chăn không lên tiếng, hiếm khi dễ bảo, Mai Trinh vỗ vỗ thân thể đắp kín chăn của hắn, "Kinh Hồng, dọn đến Mai gia đi, cùng với đệ đệ ngươi."

"Không cần."

"Tại sao?"

"Không quen không biết."

"Vậy thì trở nên có thân có bạn không phải được rồi sao."

"Vẫn là không tốt."

"Kinh Hồng, hôm nay ngươi bị bệnh, ngày mai có thể là đệ đệ ngươi, nếu như hai các ngươi đều bị bệnh, ai tới chăm sóc? Ngươi cũng không muốn hắn trôi qua không tốt có đúng hay không?"

Ảnh Kinh Hồng trầm ngâm chốc lát, vẫn lắc đầu, "Nhưng..."

"Còn cái gì?"

"Ruộng rau, vườn hoa của ta."

Mai Trinh nuốt chút nữa bật cười, suy nghĩ một chút, "Ta thay ngươi chuyển qua Mai gia, sân nhà chúng ta rất lớn, tùy ngươi trồng."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Kinh Hồng Lệnh (2)

Một tháng sau, Ảnh Kinh Hồng và Ảnh Du Long chuyển đến Mai gia. Càng nhiều lúc, Mai Trinh vẫn là cùng với Mai Sầu ở tại Âm Hương Các, có điều kể từ sau khi hai huynh đệ chuyển đến, rõ ràng nàng chịu khó trở về hơn nhiều.

Rau dưa của phòng bếp Mai gia cũng phần lớn đều ăn đồ tự mình trồng. Lần này, Lâm Xước ở một khoảng thời gian rất dài, lúc đầu cứ lẫn lộn hai huynh đệ, dần dần có thể phân rõ, hẳn bèn chạy đi tìm Thượng Quan Phúc, "Phúc Nhi, tại sao ta cảm thấy là quan hệ của Trinh Nhi và Kinh Hồng khá hơn chứ?"

"Có lẽ là bởi vì Du Long quá im lìm, nàng chỉ có thể thông qua Kinh Hồng thôi."

"Nhưng ta vẫn cảm thấy..."

"Chẳng lẽ ngươi cảm thấy Trinh Nhi thích Kinh Hồng, mà Du Long nên cho Tiểu Sầu."

Lâm Xước suy nghĩ một chút, "Hình như là vậy."

"Nhưng mà hai người này phát triển chặm mặt nhau, tương lai không chừng làm ầm ĩ nhiều lắm, mà hai cộc gỗ im lìm kia đụng nhau, ngươi có thể tưởng tượng làm sao mà họ sinh sống qua ngày?"

"Hình như, không nghĩ ra được."

"Cho nên nói."

Cho nên nói nhé, con gái mình vẫn là phụ thân nó nhìn ra khá là rõ ràng.

Tuy rằng bị đám người lớn chọn bữa bãi uyên ương, cuộc sống của Mai Trinh cũng không ảnh hưởng nhiều. Buổi sáng ngày nọ, nàng vừa tới Âm Hương Các đã bị người ngăn chặn đường đi, "Trinh Thiếu"

"Ngươi nói người nào?"

"Trinh thiếu, ta là người làm Ảnh gia, lần trước không phải Trinh thiếu nói am hiểu nhất chặm khắc ngựa voi, gần đây chủ tử nhà ta có được hai cây răng ngựa thượng đẳng, đặc biệt xin Trinh thiếu đi điêu khắc."

"Việc này, ngươi xem, gần đây ta rất nhiều việc."

"Trinh thiếu, chủ tử còn nói, lần này không phải nàng đưa bạc làm thù lao, cũng không cầu nhân tình, chỉ muốn xin Trinh thiếu điêu khắc một cái, sau đó một cái khác sẽ đưa cho Trinh Thiếu"

"Được." Lần này Mai Trinh đồng ý một tiếng.

Mai Trinh ngây người hơn mười ngày ở Ảnh gia điêu khắc răng ngựa kia. Ngay vào đêm hôm trước khi đi đó, nửa đêm nàng rời giường đi ngoài, lúc trở lại thấy trong một gian tiểu viện vắng vẻ ở cách nàng không xa lại vẫn sáng ánh nến.

Mai Trinh tò mò đến kiểm tra, nàng đi vào, người này quỳ trên đất không quay đầu lại. Mai Trinh nhìn về phía trên bàn, thì thấy phía dưới cùng có ba tấm linh vị, một lớn hai nhỏ.

Nàng đi vào mấy bước, thấy chữ phía trên kia, nhất thời cảm thấy lòng lạnh như nước, linh vị Như thị Ảnh gia, linh vị Kinh Hồng Ảnh gia, linh vị Du Long Ảnh gia.

Nàng nên đi tới lác vai người phụ nữ kia, nói cho bà ta biết Kinh Hồng và Du Long còn sống, nói cho bà ta biết hai thiếu niên chất phát yếu ớt kia đã khó khăn sống sót như thế nào.

Nàng nên tiến lên chất vấn người phụ nữ kia tại sao ngay cả con của mình cũng không chăm sóc đến nơi đến chốn, lại sẽ cho rằng bọn họ đã chết.

Chẳng qua, Mai Trinh lui ra ngoài từ trong nhà kia, không nói gì. Nàng chỉ nhìn trắng trên bầu trời đêm, nương luôn nói chuyện đã qua rồi, thay vì miệt mà theo đuổi còn không bằng bảo vệ trước mắt, bảo vệ Kinh Hồng nhanh nhẹn chỉ thuộc về nàng.

Gần đây, Mai Trinh luôn không có nhà, thậm chí thời gian sống ở Âm Hương Các cũng nhiều hơn so với Mai Sầu. Không có người cãi nhau, Ảnh Kinh Hồng có chút buồn bực ngán ngẫm, hẳn tưới nước cho ruộng rau ở trong sân, thuận tiện ngồi xổm người xuống trừ chút cỏ dại, lúc đứng lên thấy trong một hành lang cách đó không xa có hai bóng người, không thấy rõ ai cùng một chỗ, nhưng mà người hơi lùn kia thoạt nhìn hình như chính là Du Long.

Hắn đến gần một chút, lại thấy Mai Sầu đề Ảnh Du Long ở trên trụ hành lang, Ảnh Kinh Hồng chợt quay đầu lại, lại thiếu chút nữa đụng vào mũi

Mai Trinh, "Người làm gì đây?" Hấn nhỏ giọng, kéo nàng đi ngay.

"Chàng sao vậy? Gặp quý à?"

"Muốn người đi thi đi đi."

"Kính Hồng." Mai Trinh đột nhiên trở tay nắm chặt hấn, cười kéo hấn tới một chỗ, "Cho chàng xem đồ tốt."

Ảnh Kính Hồng theo bước chân của nàng, "Người đi tới trong phòng ta làm gì?"

"Chính là đến trong phòng chàng." Nàng đẩy cửa phòng ra, Mai Trinh giống như là hiến vật quý kéo hấn đi tới trước giường của hấn. Ảnh Kính Hồng kinh ngạc đưa tay vuốt ga giường chất cứng rắn màu trắng trên giường, nói là chiếu lại không giống, nói là ga giường, vậy cũng không có cứng rắn như vậy.

"Đây là cái gì?"

"Chiếu ngà, đông ẩm hạ mát, để chàng khỏi trời lạnh bị cảm lạnh, trời nóng lại sợ hơi nóng." Nàng cúi đầu, trán liền sắp áp sát vào đến trước mắt hấn. Ảnh Kính Hồng khó mà tin nổi ngồi lên, "Làm từ ngà voi? Làm sao có thể?"

Hấn duỗi tay khẽ vuốt, Mai Trinh giải thích, "Trước phải mềm hoá, sau đó vào làm nóng trong hoàn cảnh đó kéo tơ, nếu không đủ nóng không kéo ra được, điều chỉnh thử nhiệt độ xong rồi, lát cắt kéo ra sẽ có hoa văn tinh tế tỉ mỉ, tính dẻo cũng tốt, là có thể bện thành tấm chiếu ngà này rồi."

"Mấy ngày này, người luôn không tới đây chính là đang bện chiếu?"

"Sao thế, nhớ ta?" Mai Trinh cười đùa tiến tới trước mặt hấn, Ảnh Kính Hồng bỏ qua một bên có chút đồ mặt, "Tóm lại, cảm ơn."

"Nhận rồi, vậy là đồng ý rồi."

"Đồng ý cái gì?"

"Đây là sính lễ của ta, vừa nãy ta chưa nói sao?"

"Nói cái đầu người á, lúc nào thì người nói?"

"Ngay sau khi vào cửa, ta nói rồi."

"Không có."

"Vậy chàng đồng ý không?"

"Ta... Ta suy nghĩ một chút."

Mai Trinh cười mở một cái ở trên mặt non mềm của hấn, Ảnh Kính Hồng lập tức ngồi cách nàng xa xa, "Ta nói suy nghĩ một chút."

"Chàng nói suy nghĩ một chút chính là đồng ý rồi."

"Ai nói, ta đổi ý rồi."

Mặt Mai Trinh không sao cả, Ảnh Kính Hồng cúi đầu một lát, đột nhiên hỏi: "Ta hỏi người, đường tỳ Mai Sầu của người kia."

"Mặt đơ, thế nào?"

"Tình tình nàng được không? Chính là nói có từng định hôn gì đó hay không?"

"Làm gì hỏi nàng ấy, ta không có không phải được rồi sao."

"Du Long á, người nói."

"Không có, chàng nhìn nàng ấy là loại cọc gỗ kia, có thể sao?"

Mai Trinh ngồi vào bên cạnh hấn lại nhích tới gần, duỗi tay bóp mặt của hấn. Ảnh Kính Hồng đột nhiên cảm thấy có chút gai đâm, nắm lấy tay của nàng, thì thấy phía trên đều là vết thương nhỏ vụn loang lổ, "Người..."

"Không sao không sao, điều tượng như chúng ta, người nào không phải đầy tay đều là vết sẹo."

"Là vì kéo to." Ảnh Kinh Hồng nhỏ giọng, một lúc lâu, hần đột nhiên hỏi: "Người nhà người sẽ không để ý sao?"

"Để ý cái gì?"

"Xuất thân của ta."

"Kinh Hồng." Mai Trinh thất bại vỗ trán, "Chàng ở nơi này lâu như vậy, chàng không phát hiện những người đó đều là tính tình gì sao? Chàng cảm thấy thế nào? Ta dám nói, nếu ta đi nói cho bọn họ biết ta muốn cưới chàng, đoán chừng không quá nửa tháng, mỗi công hi cha sẽ đều mời tới rồi."

Sự thật chứng minh, Mai Trinh vẫn là đánh giá thấp, bởi vì hi cha đầu tiên vào cửa chính Mai gia là vào ba ngày sau đó.

Thượng Quan Phúc ngồi ở trên chủ tọa liên tục lắc đầu than thở không hiểu, Trình Lăng ở trên chủ tọa bên kia, những người kia đi vào cũng thành thói quen với những cách ngồi luôn lồi thối lệch thếch không hợp quy củ này của Mai gia, "Người nói một chút, sao lại là Trình Nhi và Kinh Hồng, Du Long theo Tiểu Sầu chứ?"

"Có cái gì không tốt?"

"Không phải là không tốt. Được rồi, coi như Kinh Hồng và Trình Nhi thường cãi nhau ăn ở hai lòng là tính thú thê phu, hai đầu gối nhỏ kia của nhà người xúm lại, vậy làm sao sống qua ngày?"

Trình Lăng đang giữa móng tay, giữa xong rồi lúc này mới giương mắt, "Ta đoán, phía dưới đầu gối kia có bồn lửa buồn bực, đang cháy hừng hực lắm."

Bạn đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Khóa Du Long (1)

"Này, mặt đơ, đưa cho người." Từ phía sau lưng, Mai Trinh ném lên một trái cà chua, Mai Sầu đưa tay nhận lấy, "Lại đi."

"Ta nhất định phải cưới được hần."

Mai Sầu há miệng vài hộp gặm xong, cũng không để ý trên tay dính phải nước, tiện tay nắm lên lưỡi dao, chà bóng ở phía trên tượng gỗ đã sắp làm xong, "Tại sao?"

"Không vì sao cả." Mai Trinh ngồi xuống ở trên đồng gỗ chồng bên cạnh, "Ta biết, hần chính là người ta muốn sống cả đời, chỉ đơn giản như vậy."

Mai Sầu lắc đầu một cái, Mai Trinh bị người kêu ra ngoài, một mình nàng đánh bóng ở dưới mặt trời, sống cả đời? Có tỷ muội, có người thân, có gỗ điều, không phải đủ rồi, còn muốn đàn ông làm cái gì?

Vài tháng sau, hai huynh đệ Ảnh gia đến ở Mai gia, việc này vốn không có quan hệ gì với Mai Sầu, dù sao gần đây nàng luôn ở tại Âm Hương Các. Tuy là thường bị Trình Lăng gọi về nhà ăn cơm tối, nhưng số lần nàng trở về tuyệt đối ít hơn nhiều lắm so với Mai Trinh gần đây càng chạy càng cần mẫn.

Tối hôm đó, khi nàng xách theo một cái ống đựng bút mới về nhà, thì gặp được một thiếu niên ngồi bên cạnh hồ cá luôn luôn không có người nào, cả người mặc áo màu đỏ tươi, mặc ở trên người hần nhưng không có một chút tinh thần phấn chấn, ngược lại mang theo một chút hơi thở tối tăm.

Hai tay hần chống ở trên đá, ngửa đầu nhìn trời, trăng chưa treo lên, bầu trời đêm không sao, cũng không biết hần đang nhìn cái gì. Hần để trần hai chân, ống quần vén lên đến bắp chân nhỏ, có điều chân lại không đưa vào trong nước đi, chỉ lắc lư ở giữa không trung, chân xinh xắn vụt qua một cái, lại vụt qua một cái.

Mai Sầu đứng rất lâu, từ trước đến nay chưa từng gặp hần, đột nhiên nghĩ đến ngày trước Mai Trinh nói Kinh Hồng của nàng ấy sắp chuyển đến Mai gia ở, kia chính là Ảnh Kinh Hồng?

Nàng xoay người rời đi không bao lâu, một thiếu niên áo lam chạy tới bên cạnh hồ, "Đệ đệ, ta đã đoán được đệ lại ở nơi này, đi thôi."

Ảnh Du Long ngồi ở trên hòn đá xô giày vào, kéo ống quần xuống, "Ca, cá rất béo tốt."

"Ta cũng thấy được." Ảnh Kinh Hồng thở dài, "Nhưng mà đây là cá chép dùng để thờ cúng, không thể ăn."

"Lăng phí."

"Nói đúng đấy, ta vẫn cảm thấy hồ cá lớn như thể nuôi chút cá chép tươi, cá mè, cá chim..."

Tiếng hai huynh đệ cùng nhau đi xa, trong hồ mấy con cá chép màu vàng kim rực rỡ lật mình lộn đi, phun bong bóng. Tàn Mặc vừa vịn đi qua lác đầu không biết làm sao cười khề.

"Phụ thân, cho người." Ông đứng bút hình dáng rẽ cây xếp gọn ở trên bàn sách, Trình Lăng lộ ra một nụ cười hòa ái với nàng, "Con cho rằng cảm một ông đứng bút để lấy lòng ta, ta sẽ không tức giận."

"Không phải."

"Coi như con thức thời."

"Đây là nương tằng cho người, để quên ở Âm Hương Các, con mang về." Mặt nàng không thay đổi giống như là đang báo cáo công việc. Mệnh Trình Lăng méo lệch, tự nói với mình tức giận với một đầu gối rất không sáng suốt, hần ngồi xuống, "Con có nhớ bao lâu rồi mình chưa về nhà hay không?"

"Không nhớ rõ."

"Suốt nửa tháng, mười lăm ngày. Bắt đầu từ ngày mai, lúc Trình Nhi trở lại con cùng trở về cho ta."

Mai Sầu giương mắt, trong ánh mắt mơ hồ có một chút tức giận, cũng không phải nhằm vào Trình Lăng, Mai Trinh trở về? Vậy không phải là mỗi ngày?

"Răng tiện." Nàng vừa đi ra ngoài tìm Mai Trinh, lượn một vòng lớn, mới tìm được Mai Trinh ở trên cầu đá trước mặt Hạm Đạm viện.

Mai Trinh đang đứng dựa lưng lại, một thiếu niên áo lam đứng trước người, cười nói gì đó với nàng. Mai Trinh chỉ chỉ lan can cầu, thiếu niên kia lắc đầu, cũng cười tùm tùm. Nhìn về ngoài, chính là người trước đó nàng gặp phải ở bên cạnh hồ cá.

Mai Trinh đột nhiên duỗi tay chặn eo của hần nhấc hần lên lan can cầu, thiếu niên kia nhỏ giọng kêu một tiếng, cẩn thận từng li từng tí bước đi có chút lung lay ở trên mặt lan can cầu coi như rộng kia. Mai Trinh che chở hần ở phía dưới, hần cúi đầu, tầm mắt hai người chạm nhau, trong mắt đều có một loại ánh sáng kỳ lạ.

Mai Sầu dừng ở cách đó không xa, không đi gọi Mai Trinh, cũng không đi thương lượng với nàng một chút về chuyện bao lâu về nhà một lần. Nàng nhìn nụ cười của thiếu niên kia, nghĩ đến trước đây không lâu thấy người thiếu niên ở hồ cá trước đó, quả thật tương như hai người khác nhau.

Nàng xoay người, đột nhiên lại quay đầu lại liếc mắt nhìn, sao người này mặc quần áo màu xanh lam?

"Đó là hai huynh đệ, một cặp sinh đôi, ca ca gọi là Ảnh Kinh Hồng, đệ đệ gọi là Ảnh Du Long. Lại nói vẫn thật là khó nhận ra, có điều Kinh Hồng luôn luôn mặc quần áo màu sắc trang nhã, xanh lam trắng, Du Long lại là mặc loại màu sắc ảm." Tàn Mặc cảm khái một tiếng, "Thật sự nên đổi lại một chút."

Mai Sầu không nói gì, trong đầu không hiểu sao hiện ra mặt người thiếu niên lạnh nhạt kia, còn có khuôn mặt non nớt khom người đồ đầy đồ mỡ hôi tám năm trước kia, hai bóng dáng chồng lên nhau. Trong giây lát, từ sống lưng nàng lan tràn lên một đợt cảm giác kỳ dị, bé trai năm đó cũng là hai người sinh đôi giống nhau như đúc, trước đó còn gọi hần là đệ đệ.

Vẫn chỉ nhớ kỹ hần, lại quên mất hần còn có một ca ca giống nhau như đúc, Mai Sầu và Tàn Mặc lên tiếng ngủ ngon sau đó buông thõng bước chân chậm rãi từ từ đi trở về gian phòng nàng rất ít ở. Đáy lòng đè lên hòn đá chông chát đột nhiên rơi xuống đất, thì ra hần không phải là Ảnh Kinh Hồng, không phải người trong lòng của Mai Trinh.

Tàn Mặc nhìn cái bóng bị kéo dài của nàng, có chút kỳ quái sờ sờ cái ót.

Ảnh Kinh Hồng và Ảnh Du Long có riêng một căn phòng đơn độc, lân cận lẫn nhau ở trong một tiểu viện, tiểu viện nối liền với một hành lang. Lúc Ảnh Du Long gặp được Mai Sầu ở trong hành lang, thật sự cũng không cảm thấy có cái gì kinh ngạc, bởi vì hần cũng không biết Mai Sầu hầu như sẽ không xuất hiện ở Mai gia vào lúc ban ngày. "Mộc Thiếu"

Mai Sầu không có sửa lại hần, suy nghĩ một chút cũng biết là Mai Trinh bảo Ảnh Kinh Hồng gọi như vậy, Ảnh Kinh Hồng lại nói cho hần.

"Du Long." Trực tiếp loại bỏ cách gọi họ, lần đầu tiên gặp mặt hình như có chút quá thân thiết rồi. Ảnh Du Long gật đầu một cái, muốn đi vòng qua từ bên người nàng, cánh tay lại bị nàng một phát bắt được.

"Mộc Thiếu"

Nếu như chỉ có một lần gặp mặt, có lẽ nàng chỉ có thể đặt ở trong lòng, ở một góc gần như sắp lãng quên đó. Nhưng tám năm sau gặp lại, hắn giống với trí nhớ của nàng, lạnh lùng, hồ hững, nhìn như thờ ơ hờ, nàng lại thấy được trong nội tâm như biến hoá tinh tế nhạy cảm. Nếu ông trời đã định trước các nàng gặp nhau lần thứ hai, cho nên, nàng không định cứ bỏ qua như vậy.

"Theo ta một lát."

Ảnh Du Long nhìn nàng một cái, nàng buông lỏng tay ra, hai người cứ đứng ở trong hành lang dài như vậy. Mai Sầu khẽ cúi đầu cũng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì với ai, trong ánh mắt lẫn nhau phản chiếu bóng dáng của đối phương.

Ảnh Du Long đi tới ngồi xuống trên lan can hành lang bên cạnh. Mai Sầu đứng ở sau lưng hắn, tóc hắn bị gió vung lên, thổi đến gò má, cổ của nàng, nàng đột nhiên không đầu không đuôi nói: "Chàng trưởng thành rồi."

"Ta mười bốn tuổi rồi."

Mai Sầu gật đầu một cái, "Có thể lập gia đình rồi."

"Không gả."

Nàng đưa tay vén lên một lọn tóc nhỏ, đặt ở trong lòng bàn tay, Ảnh Du Long hình như không phát hiện, "Trước kia, ta chưa từng gặp người."

"Chàng không nhớ mà thôi."

Hắn nghiêng nghiêng đầu, lọn tóc này bị rút đi, Mai Sầu cảm thấy trong tay trống không, trong lòng cũng thế, "Tại sao không gả?"

"Ta chỉ có ca ca." Dừng một chút, "Ta chỉ cần ca ca."

"Chàng còn có thể có hắn." Nàng khẽ hôn xuống ở trên tóc hắn, giống như là đang cam kết cái gì. Không đợi Ảnh Du Long quay đầu lại, nàng đã xoay người rời đi, im hơi lặng tiếng giống như xuất hiện. Ảnh Du Long tựa vào trên cột hành lang vẫn không nhúc nhích, tóc ngứa một chút, gãi chạm trái tim của hắn.

Những ngày này, Ảnh Kinh Hồng có chút uể oải, bởi vì Mai Trinh giống như là mất tích rồi. Lần này, Mai Trinh không có về nhà, ngược lại Mai Sầu trở về, "Mộc Thiếu"

"Du Long." Giữa mặt mày nhàn nhạt của nàng hơi thả lỏng ra một cái nút thắt nhỏ.

"Trinh thiếu ở đâu?"

"Xương."

"Người có thể đi gọi nàng về nhà hay không?"

"Tại sao?"

"Ca ca không vui."

"Du Long, ở trong lòng của chàng, ca ca vĩnh viễn là thứ nhất." Mai Sầu nói ra khỏi miệng, không có một chút ý muốn hỏi. Nàng nhớ Mai Trinh oán trách với nàng, Kinh Hồng luôn là Du Long dài Du Long ngắn, nàng cũng chỉ có thể xếp thứ hai.

"Phải." Trả lời không hề do dự, nàng vươn tay vén tóc rơi thổi ở trên mặt hắn đến sau tai, "Vậy ta có thể làm thứ hai không?"

Hắn ngẩng mặt lên nhìn nàng, "Ta không biết. Bắt đầu từ khi ta có trí nhớ, chúng ta cũng chỉ có lẫn nhau." Hắn lắc đầu, "Ta chưa từng thử, cũng không muốn người khác đi vào cuộc sống của ta."

"Vậy thì bắt đầu thử từ bây giờ." Nàng tiến tới gần trước người hắn, càng ngày càng gần, gần đến nỗi Ảnh Du Long không ngừng lui về phía sau, liên tục thối lui đến phía trên cột hành lang, cũng lui không được nữa, giọng của nàng truyền đến từ bên tai, "Ta sẽ luôn luôn đợi."

Hắn lập tức nghiêng đầu, khi thấy bóng lưng Kinh Hồng kéo Mai Trinh rời đi, khóe môi nâng lên một nụ cười rất nhạt rất cạn. Trinh thiếu về nhà, xem ra ca ca sẽ lại vui vẻ.

Mai Sầu nhìn chằm chú độ cong nhỏ nhỏ của khóe miệng hắn, khe khẽ cắn một chút, hắn run rẩy một cái giống như là bị giật mình. Mai Sầu lui ra, "Ta phải chờ bao lâu?"

"Không biết."

"Một ngày?"

"Người có bệnh."

"Ba ngày?"

"Người có thể đi được rồi, trở về xương đi."

"Năm ngày?"

...

Mấy ngày sau rất nhiều hi cha môi công tới Mai gia, môi công đều làm có sẵn, tác dụng của hi cha lớn một chút, chuẩn bị các loại đồ dùng tiệc mừng, còn phải dạy Ảnh Kinh Hồng một vài thứ ngày tân hôn đó và đêm hôm đó.

Mai Sầu giúp đỡ Mai Trinh cùng sửa sang sinh lễ, đúng lúc những ngày qua Mai Thụy cũng dần theo Tô Trù trở lại, còn có thể cùng nhau giúp chút ít. Ảnh Du Long đang cùng Ảnh Kinh Hồng may đồ cưới, bởi vì Ảnh Kinh Hồng muốn tự mình làm, dùng gấm vóc chính là Triều Dương như cấm nổi danh nhất của Chức Cẩm phường Tô gia.

"Du Long." Mai Sầu gọi hần, hần đi ra ngoài, "Chuyện gì?"

"Nếu cùng nhau, sẽ thuận tiện rất nhiều."

Hần nhìn nàng, lại nhìn một chút Ảnh Kinh Hồng, "Được rồi."

Nửa tháng sau, tiệc mừng của Mai gia trừ người trong nhà chỉ mời vài thân bằng hảo hữu và láng giềng cũ. Hai đôi tân nhân cùng nhau thành thân, nghe nói, chú rể này giống nhau như đúc, căn bản không phân biệt được, làm cho khách tặng quà trêu ghẹo nói nếu tân nương đi nhầm phòng, vậy coi như gặp phiền phức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khôi Bép Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Khóa Du Long (2)

Tuy là Ảnh Du Long hướng nội, nhưng tâm tư lại nhạy cảm hơn nhiều lắm, Ảnh Kinh Hồng tùy tiện có vài vấn đề chưa bao giờ sẽ xem xét đến. Ngày này là một ngày nắng, Mai Trinh vốn đã nói xong muốn dẫn Ảnh Kinh Hồng đến một quán rượu mới mở trong thành nếm thử chiêu bài nhữ bỏ câu một chút. Nàng ở chỗ hẹn chờ hần, không bao lâu chàng trai mặc áo xanh từ từ xuất hiện ở trước mắt, "Đi thôi." Nàng nhìn một cái, đi ở phía trước, cuối cùng thì không đi dắt tay của hần, cũng không ôm hần.

Mặt chàng trai mỉm cười, đi theo nàng cùng lên lầu ngồi vào chỗ của mình, nhìn ban công phía dưới, "Cảnh sắc nơi này rất đẹp."

"Phải, cho nên buôn bán rất đắt." Mai Trinh cất giọng kêu tiểu nhị, "Muốn ăn chút gì?"

Hần cười nói, "Ta thích ăn cái gì chẳng lẽ nàng không biết?"

"Nếu như người thích ăn đồ như ca ca người, thì ta biết rồi."

"Cái gì ca ca ta, người..." Âm thanh im bặt, "Làm sao người phát hiện ra."

"Du Long, ta xem diễn rất hăng say, vốn nghĩ chơi với người một lúc nữa, không cẩn thận nói lỡ miệng, người có thể tiếp tục."

Ảnh Du Long đột nhiên nhớ tới ngày đó ca ca chạy đến trong phòng hần nói Mai Trinh xấu xa, còn nói muốn ba ngày không để ý tới nàng, nhưng khoe miệng lại rõ ràng có nụ cười ngọt ngào, hần rất cuộc yên tâm.

Đêm hôm đó, Mai Trinh mang theo một bao nhữ bỏ câu gói kỹ trở về, "Cố ý cùng với đệ đệ chàng trêu chọc ta?"

Ảnh Kinh Hồng ngáp một cái, "Buổi chiều, ta hơi mệt, vừa vặn Du Long muốn thử một chút."

"Sao hần lại muốn như vậy?" Mai Trinh ôm hần ngồi lên giường, làm sao có thể lại nhận lầm chàng trai trong lòng mình?

"Bởi vì nương chúng ta."

"Chuyện liên quan gì với nương của các chàng?" Mai Trinh nhớ tới ba tấm bài vị kia, có chút cẩn thận hỏi.

"Phụ thân của chúng ta cũng là một người trong bào thai đôi, ông gả cho nương làm chính quân, gia thế nương rất tốt, bắt đầu cũng rất cưng chiều phụ thân. Sau đó, đệ đệ của phụ thân cũng chính là thúc thúc của chúng ta đến thăm phụ thân, kết quả..." Hần ngừng một lát, "Ông ta thấy cuộc sống của phụ thân bền nổi lên ý định, buổi tối đó cố ý nghĩ biện pháp tách phụ thân ra, tự mình chạy tới trong phòng chủ chờ nương trở lại."

"Kết quả nương chàng không nhận ra được?"

"Ừ, bà lấy thúc thúc, thúc thúc vốn là lớn lên giống với phụ thân, tính tình ở trước mặt bà luôn rất dịu dàng, nương bắt đầu dần dần càng thêm thích ông ta."

Ảnh Du Long dựa vào trên người Mai Sầu, nàng dùng tay như có như không chải tóc hắn, hắn có chút không vừa ý giật giật, động tác của nàng tăng nhanh chút.

"Vị trí chính quân chỉ có một."

"Ừ."

"Thúc thúc muốn làm, thì có nghĩa là phụ thân cản đường."

Mai Sầu ôm chặt chút, Ảnh Du Long khẽ ngửa lên đầu, "Phụ thân bởi vì bệnh chết bất đắc kỳ tử, ta và ca ca cũng dính phải bệnh truyền nhiễm cùng đi."

Nàng thờ dãi, dĩ nhiên biết đó không phải là bệnh truyền nhiễm gì đó, "Người đàn ông kia?"

"Không biết." Hần núp ở trong ngực nàng, "Cũng không muốn biết."

Ảnh Du Long cời quần áo của nàng ra dựa vào, "Thật là ấm áp."

"Lần trước ta đi qua Ảnh gia."

Thân thể sưởi ấm ở trước ngực nàng dừng lại một chút, nàng nói tiếp: "Chính quân họ Hoàng."

"Ông ta họ Như."

"Là có thị quân không được sủng họ Như."

"Không được sủng?" Hần máy móc theo sát một tiếng. Mai Sầu kéo tay của hắn nắm ở trong tay xoa, "Ở tiểu viện vắng vẻ, giống như đang bị nhốt không cho phép ra."

"Không muốn biết." Hần vui đùa trở lại trong ngực nàng.

"Được, không nói." Nàng đưa tay bắt đầu cời quần áo hắn, "Vậy làm chút gì được rồi."

Ảnh Kinh Hồng và Ảnh Du Long gần như là hai thái cực. Ảnh Kinh Hồng vô cùng sợ nóng, cho nên Mai Trinh đặc biệt bện chiếu ngà cho hắn. Mà Ảnh Du Long lại vô cùng sợ lạnh, dù là ban đêm mùa xuân thu đều thích vùi ở trong lòng Mai Sầu sưởi ấm.

Vừa đến mùa đông, Ảnh Du Long sẽ bọc thành một quả bóng tròn mũm mĩm, cho đến sau khi Mai Sầu về nhà mới có thể cời ra, dựa vào nàng để sưởi ấm. Có điều mặc kệ là Ảnh Kinh Hồng hay là Ảnh Du Long lại đều rất thích mùa đông, thật ra thì tất cả mọi người rất thích. Từ đầu mùa đông đến hết tết, tất cả mọi người đều sẽ về nhà tụ tập một lần.

Mai Thụy cũng sẽ dẫn theo Tô Trù cùng trở về từ trấn nhỏ phương bắc xa hơn một chút. Mọi người cùng nhau ném tuyết, thậm chí Tô Trù bao bọc áo lớn chồn bạc càng khoa trương hơn so với Ảnh Du Long, đứng ở một bên, cười đến xinh xắn, thỉnh thoảng ho khan một hai tiếng. Mai Thụy sẽ dừng đùa giỡn lại xác định hắn không có việc gì lúc này mới đập mấy quả cầu tuyết lớn hơn về phía Mai Trinh.

Lại qua hơn nửa năm, đông đi xuân đi thu lại tới, Mai Trinh và Mai Sầu cùng nhau điều tượng gỗ ở trong Âm Hương Các. Hai người với mấy Tượng Sư đều ở hậu viện này, đột nhiên có người đi vào tìm, nói là Ảnh gia thành Tây Hà phái người đến đền đáp tác phẩm điêu khắc năm trước của hai tiểu thư.

Bởi vì Ảnh gia và Thủy Nam Thanh có chút giao tình, họ cũng không tiện cự tuyệt. Trước đó, Mai Trinh giao một tượng gỗ cho Mai Sầu, sau đó lại bị giao cho điêu khắc một món chạm khắc ngà voi. Hai người cùng đi ra ngoài, người tới khách sáo đưa thiệp mời lên, hi vọng có thể mời hai vị tiểu thư tham gia tiệc nhà một lần.

Mai Trinh nhìn Mai Sầu một cái, tay phải chuyển tấm thiệp mời cho nàng ấy, "Mặt đơ, xem ra nàng đầu xấu xí thế nào cũng phải gặp mặt chính thức một lần với bà bà."

Mai Sầu cũng nhận lấy, người kia có chút không hiểu nhìn hai người một cái, dường như đang tự hỏi câu nói kia là có ý gì.

"Nói cho Ảnh Phụng Tuấn, muốn làm tiệc nhà thì gọi đủ thân thích."

"Chúng ta phải đi đâu?" Ảnh Kinh Hồng thò đầu ra từ trong xe ngựa.

"Tây Hà."

"Đi thăm nương và phụ thân sao?" Hấn nói nương là Mai Sóc, phụ thân dĩ nhiên là Lâm Xước.

Mai Trinh lắc đầu một cái, Mai Sầu sóng vai với nàng cười bên cạnh xe ngựa, Ảnh Kinh Hồng lui về xe ngựa, nhún vai một cái với Ảnh Du Long không hiểu như nhau, không biết họ muốn đi đâu.

Mai Sầu đỡ Ảnh Du Long xuống xe ngựa, hấn giương mắt nhìn hoành phi trên cửa chính, chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một cơn lạnh lẽo, quay đầu lại, vừa vận đôn lấy tay Ảnh Kinh Hồng đưa tới, nắm lại ở chung một chỗ.

"Vì, vì sao lại muốn tới nơi này?" Ảnh Kinh Hồng rớt cuộc lên tiếng nói, âm thanh run rẩy đến bản thân hấn cũng không nhận ra được.

"Ảnh gia nợ các chàng nhiều như vậy, tiền vốn không về được, thế nào cũng phải đòi chút lãi."

Trong phòng khách chuyên dùng để mời tiệc khách của Ảnh gia ngồi đầy ba bàn người lớn, hai tiểu thị đỡ một người đàn ông ăn mặc gọn gàng đi vào, nhưng ánh mắt người đàn ông kia đồ ể, thậm chí miệng khẽ mở ra bộ dáng thật ngu ngốc. Hai tiểu thị này dẫn ông ta đi tới bên cạnh Ảnh Phụng Tuấn, "Gia chủ, đã dẫn Như thị quân tới."

"Đi hấn vào chỗ, hầu hạ bên cạnh."

"Vâng"

Ngay sau đó ngồi đối diện chủ nhà, chính quân Hoàng thị và một số người khác cũng đều vào chỗ, không bao lâu Mai Trinh và Mai Sầu bèn dẫn hai huynh đệ Ảnh gia bước vào phòng khách.

Mai Trinh lướt qua tiệc rượu một cái, lại là chín âu lớn, bát trân chín âu đều là tiệc rượu thượng đẳng nhất. Chính quân Hoàng thị của Ảnh Phụng Tuấn cũng là người Phong thành, trong nhà kinh doanh vài quán rượu, đối với mấy việc ăn uống này ngược lại rất là chú trọng.

Có điều trừ gốm sứ tinh tế hoa mỹ, đây chỉ có thể coi là làm giản lược chín âu lớn, một món mứt hoa quả và hoa quả khô, dùng nho trắng sữa, táo bảo trắng sữa, hạnh nhân trắng sữa với bốn loại mứt hoa quả món nguội, có khác là năm món ăn một canh một điểm tâm một trái cây, tổng cộng là chín dạng món ăn, lúc này sẽ chỉ có cả một con heo sữa quay da giòn bày ra ở giữa bàn.

Hai đôi thê phụ này dần dần đến gần trước bàn, Ảnh Phụng Tuấn nhất thời còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông y hệt ngu ngốc kia đột nhiên như là bị hoảng sợ cực độ, mãnh liệt muốn trốn đến sau lưng hai tiểu thị kia, "Đừng, đừng tìm ta đòi mạng, người tránh ra, đừng tìm ta."

Ông ta giống như là đưa trẻ nức nở khóc ra thành tiếng, Ảnh Phụng Tuấn thở dài, như là bất đắc dĩ, lại như là có chút chán ghét, thờ dài nói xin lỗi với Mai Trinh và Mai Sầu: "Xin lỗi, thị quân này của ta có chút bệnh điên, thường sẽ phát bệnh, cho nên luôn không để cho hấn ra ngoài."

Mai Sầu hừ một tiếng, kéo Ảnh Du Long tự nhiên ngồi xuống, bên cạnh có người bàn tán xôn xao, "Người nào đáng vẻ lớn như vậy, thậm chí để cho chúng ta chờ đợi, còn tính tình lớn như thế?"

"Hai tiểu thư Mai gia đều là điều sư lợi hại nhất."

"Ồ."

Ảnh Kinh Hồng cũng ngồi xuống ở bên cạnh, chỉ có Mai Trinh hình như rất có hứng thú đi lên trước mấy bước, đi tới trước người Như thị quân kia, sờ cằm, nói với Ảnh Phụng Tuấn: "Ta nói, y thuật Thụy tỷ nhà ta rất tốt, nếu không hôm nào ta gọi là nàng đến xem cho ông ấy một chút?"

"Vậy trước tiên cảm ơn Trinh thiếu."

"Chẳng qua ta nghe nói, loại bệnh điên này đều là tâm bệnh, ông ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Ảnh Phụng Tuấn thở dài, "Thật ra thì hơn mười năm trước một người chính quân khác của ta vì bệnh qua đời, hai đứa con trai cũng không thể may mắn thoát khỏi. Hấn là đệ đệ chính quân này, có lẽ là kích thích quá độ, sau thì trở thành bộ dáng này."

"Kích thích quá độ? Bà nói là đau lòng quá độ?"

"Chắc vậy."

"Có phải là chốt dạ thành bệnh hay không?" Mai Trinh làm dấu tay, "Bà cũng biết, nếu trong lòng một người có quý, cả ngày chất vấn thần kinh, sống cuộc sống không yên ổn sẽ trở thành bộ dáng này."

Lần này, Ảnh Phượng Tuấn ngu ngốc đến mấy cũng nghe ra trong lời nói của nàng có chuyện gì rồi, "Trinh thiếu là có ý gì?"

Mai Trinh nhún vai một cái, bên cạnh một giọng nữ khác lạnh lùng vang lên, "Trí nhớ của Ảnh gia chủ thật là tốt, qua nhiều năm như thế, ngay cả mặt của con trai mình cũng không nhận ra được."

Chỗ ngồi hoàn toàn xôn xao, mặt Ảnh Phượng Tuấn mờ mịt, khóe miệng Mai Sầu có nụ cười lạnh, "Cũng khó trách, ngay cả người bên gối cũng không phân rõ được, còn có thể hy vọng gì vào bà ấy?"

Lần này, mặt Ảnh Phượng Tuấn lúng túng, ánh mắt quét qua hai thiếu niên giống nhau như đúc, tầm mắt đặt ở Ảnh Kinh Hồng lúc lâu, vừa vận liên tục lên vài món ăn, tiểu thị chặn lại tầm mắt bà nhìn về phía hai huynh đệ.

Mai Trinh đựng chiếc đĩa, chân giò hun khói kia hầm ba ba mới vừa lên bàn còn bốc hơi nóng, nàng trực tiếp lật chiếc đĩa xuống hơi dùng sức tách mai ra, mai ba ba đến trong chén của Ảnh Kinh Hồng, không rơi một giọt nước canh ở bên ngoài. Ảnh Kinh Hồng cúi đầu liếm ăn mềm dính phía trên mai ba ba, tiểu thị cũng lui ra.

Ảnh Phượng Tuấn không nhìn được Ảnh Kinh Hồng, lại bắt đầu chăm chăm Ảnh Du Long, thật lâu, mới giống như là không dám tin lúng túng lên tiếng: "Kinh, Kinh Hồng, Du Long?"

Không ai để ý bà, Như thị quân kia kêu la mãnh liệt hơn, càng không ngừng lặp lại một câu nói: "Đừng tìm ta, quý, có quý, ta không muốn đền mạng." Ông ta túm tóc tai lông lẻo của mình, chạy ra ngoài, hai tiểu thị cùng nhau đi ra ngoài, bên ngoài có người chuyên trông coi hắc, không bao lâu truyền đến tiếng khóc của ông ta, bị người dẫn theo xuống.

Ảnh Phượng Tuấn hiểu ra lời của ông ta, còn có châm chọc của Mai Sầu, không xác định mà nhìn hai huynh đệ, "Các người là nói, phụ thân của các người là bị hắc, bị hắc hại?"

Mai Sầu giống như nghiện hừ lên, cũng ngồi không nhúc nhích, chỉ lại hừ một tiếng. Ảnh Phượng Tuấn từ từ đến gần đến trước người Ảnh Kinh Hồng, đưa tay muốn chạm vào hắc, hắc lắc mình một cái né tránh. Bà có chút mất mát mà lui lại, ngược lại rút tay về, trong mắt lóe ánh sáng, chỉ nhìn hai người, bộ dạng giống như là sắp khóc lên, "Các con còn sống, là tốt rồi, là tốt rồi."

Ảnh Phượng Tuấn có chút yếu ớt ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, chú ý tới tầm mắt mọi người đều tụ tập ở trên người bà, bà giương tay, "Dùng món ăn đi, đây là tiệc nhà, vừa vận có thể coi là làm tiệc tẩy trần cho Kinh Hồng và Du Long." Bà đưa tay lau khóe mắt, Ảnh Kinh Hồng thờ dài. Đối với hắc mà nói, bà đã sớm chỉ là một người xa lạ, hắc cũng đã có nương, có phụ thân, có tình cảm chân thành của tề chủ, có đệ đệ luôn ở bên cạnh cũng đã đủ rồi.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau với Ảnh Du Long, còn hận sao? Thấy Như thị biến thành bộ dáng bây giờ, bọn họ chỉ cảm thấy ông ta thật đáng buồn đáng thương.

Lúc tối muộn ngày đó, Mai Trinh và Mai Sầu cùng với Ảnh Phượng Tuấn đóng ở thư phòng không ít thời gian, lúc trở về lấy đi một cái sừng tê giác Từ Kim hiếm thấy.

Đầu Ảnh Kinh Hồng nằm nhoài ở cửa xe ngựa, "Một hát mặt đỏ, một hát mặt đen, mục đích hôm nay của các nàng vốn là sừng tê giác này."

Mai Sầu nhìn Ảnh Du Long sau lưng hắc cũng cùng nhau thò đầu ra một chút, Mai Trinh cười nói: "Ta đã nói muốn đòi tiền lãi."

Cái sừng tê giác kia được tạc thành hai cặp ly, ly sừng tê giác này không chỉ có giá trị liên thành, trình độ chạm trổ cực cao, còn có nhiều loại công hiệu như thanh tâm an thần, trừ hỏa giải độc. Có lúc buổi tối, Mai Sầu sẽ cùng Ảnh Du Long mỗi người một tay một cái chén, cùng nhau uống rượu đối trắng ở trong tiểu viện, tương đối không cần nhiều lời, bốn mắt nhìn nhau đã biết rõ tâm ý tương thông. Ảnh Du Long nhẹ nhàng chạm vào miệng ly sừng tê giác, bị gió mát thổi đến có muốn ngủ, cũng không biết là say hay là buồn ngủ, trong lòng tràn đầy, cũng buông lỏng, hắc biết khúc mắc vẫn quán quanh trái tim rồi cuộc cũng buông xuống.

Về phần Ảnh Kinh Hồng, mãi cho đến rất nhiều năm sau lại nhớ tới buổi tiệc nhà kia, trong ấn tượng của hắc sâu nhất vẫn là một món trái cây cuối cùng kia, toàn bộ trái táo bị khoét đi hột, giống như là lại lấp thịt táo vào, phần thịt cả quả táo cũng trở nên cực kỳ đầy đặn tron ướt, xốp thơm ngọt ngào, miệng vừa cắn xuống đã yêu loại cảm giác đó.

Hắc nói cảm giác của mình cho Mai Trinh, hắc không biết nàng là học được như thế nào, có điều sau đó nữa, hắc sẽ thường ăn được trái cây đặc biệt này, nhớ tới người mẫu thân đó thỉnh thoảng sẽ lấy cớ cầu xin điều khắc để lạng lẽ nhìn hai anh em bọn hắc, trong miệng là vị ngọt mới lạ, hắc phát hiện mình đã cũng không hận nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Ngự Điều Tình (1)

Ngoài cửa thành Phong thành, nắng chiều đã phủ lên đầu tường, một con ngựa lớn màu đỏ thẫm thượng cấp chậm rãi đến gần từ nơi không xa, vào thành lúc một khắc cuối cùng trước khi cửa thành kéo lên. Trên ngựa, cô gái mặc áo trắng trong cổ vẫy quanh một vòng khăn quàng cổ lông tơ màu trắng vừa dày vừa nặng, mà trên lưng con ngựa kia kiêng một cái túi hầu bao nhìn qua rất nặng, ngựa lớn chậm rãi đi tới một phía ở trên đường.

Trên ngựa, cô gái trẻ tuổi lớn lên có một đôi mắt hạnh dịu dàng, tròng mắt màu hổ phách càng thêm êm dịu ở dưới trời chiều, nàng ngáp một cái, hình như rất mệt mỏi, cặp mắt bắt đầu híp lại, giống như là đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật ở trên lưng ngựa. Đám người không thấy trên bầu trời có hai con bạch kiên điều cao nửa người đang mở rộng hai cánh, bay lượn vòng quanh.

Bóng đêm phủ xuống ánh trăng như nước cuộn cuộn xuống trong ao ở trong sân, ánh nến sáng rực bên trong nhà chính Mai gia, ngồi ngồi, đứng đứng, Mai Trinh cúi đầu, cầm đặt ở đầu vai Ảnh Kinh Hồng, ánh mắt mơ mơ màng màng, "Đêm hôm khuya khoắt, sao thế?"

Mai Sầu đang ngồi, hai tay của Ảnh Du Long ôm lấy cổ của nàng từ phía sau lưng, cũng là bộ dạng bị đánh thức sau khi ngủ, Mai Sầu không lên tiếng, có điều nhìn nét mặt cũng có chút khó hiểu.

Ngược lại, Thượng Quan Phúc rất tỉnh táo, "Thụy Nhi, sao thế?"

Trong ngực cô gái áo xanh đứng giữa nhà chính ôm một chàng trai dùng áo lông cáo bao lấy, mở cặp mắt, phát ra một tiếng thở nhẹ, một tay nắm áo lông cáo, dưới ánh nến sắc mặt cũng tái nhợt hơn nhiều so với người khác.

"Thụy Nhi, rốt cuộc thế nào? Có phải Trù Nhi không thoải mái hay không?"

Cuối cùng tầm mắt của Mai Thụy nâng lên từ trên mặt chàng trai trong ngực, "Vâng" dưới tay của nàng nắm thật chặt, "Thuốc của hần sắp uống hết rồi."

"Đó không phải là thuốc viên chính con làm à, vậy thì làm tiếp đi."

Mai Thụy lắc đầu, "Con cần một vị thuốc, chỉ có trên thảo nguyên Xích Na mới có. Thuốc viên của Trù Nhi còn đủ bốn tháng rồi, con sợ con sẽ không kịp trở lại, nếu như dùng hết thuốc rồi con lại không có ở đây bên cạnh hần..."

Bệnh của Tô Trù không phải là bệnh nặng gì, nhưng mà bệnh phát lên sẽ không ngừng ho khan, nếu trở nên nghiêm trọng không ngừng được, có lúc còn có thể ho ra máu nữa. Hần khó chịu, Mai Thụy càng khó chịu hơn so với hần, cũng may sau đó nàng chế ra một vị thuốc, mỗi ngày một viên thuốc, hần sẽ không tái phát bệnh.

Vốn là bốn tháng cũng sẽ có thể về một chuyến, nhưng ngộ nhỡ nàng không kịp trở lại, để người khác chăm sóc thì nàng luôn không yên lòng, sợ nhất là nếu Tô Trù phát bệnh mà nàng lại không ở bên người.

Chuyện Tô Trù, từ nhỏ thì một mình nàng đã ôm lấy mọi việc, nàng chưa bao giờ yên tâm mượn tay những người khác. Cho dù là phụ thân của hần, Tô Cẩm, chọc cho Tô Cẩm luôn oán trách với Mai Triều, con trai rõ ràng là mình sinh, sao từ nhỏ đã hết như là của người khác?

"Còn tưởng rằng tỷ có chuyện gì, ta đi là được." Mai Trinh híp mắt cắt đứt Mai Thụy, Mai Hiểu Thụy chen miệng nói: "Ta cũng muốn đi."

"Chưa trưởng thành không cho đi." Mai Trinh cắt đứt nàng ấy, có điều lời của Mai Trinh vừa dứt, ngoài cửa truyền đến một tiếng nói khác, không lớn, lại làm cho cặp mắt Mai Trinh chợt tròn to, "Ta đi."

"Đại tỷ, tỷ trở lại."

"Đại đường tỷ."

"Bạn Nhi, con có trở về đi thăm phụ thân con chưa? Ông ấy luôn nhắc tới con."

Ở cửa, cô gái áo trắng cong lên lông mày nhợt nhạt, cười đến không nóng không lạnh, đôi môi kéo về phía hai bên, nâng lên một đường cong, đôi môi lộ ra một khe hở cái nho nhỏ, lại không nói một chữ. Người trong phòng hình như cũng đã tập mãi thành thói quen, Mai Thụy quay đầu lại nhìn nàng, "Đại đường tỷ, tỷ..."

"Xuất quan."

Mai Bạn phun ra hai chữ, mọi người cũng mới nhớ tới, muốn đi thảo nguyên Xích Na nhất định phải xuất quan, giống như lần này cũng chỉ có thể để Mai Bạn đi.

Năm đó thiên hạ chưa yên ổn, trên núi Lang có một tường thành cao vút uốn lượn mấy ngàn dặm, trên bố trí Phong Hỏa đài (đài đốt lửa hiệu), mỗi ngày có quân đội hùng hậu canh giữ, để tránh cho man di vùng phía tây xâm lấn, ra vào đều cần giấy tờ qua cửa của quan phủ. Tường thành kia phân chia Trung Nguyên và quan ngoại, tên Quan Án Thượng, gọi là thành Nhương Di. Có điều ở dân gian, mọi người không thích dùng cái tên khó đọc này, thành Nhương Di ở trên núi Lang cho nên còn gọi là Lang Sơn quan.

Hôm nay, cả đại mạc thảo nguyên quan ngoại cũng ở vào thái bình thịnh thế giống như Trung Nguyên, cử đi Lang Sơn quan không đạt đến chỗ tác dụng lớn gì, nhưng vẫn không phải là cả mọi người có thể tùy ý ra vào quan, phải có giấy tờ xuất quan đóng quan ấn, ban hành giấy tờ đã không còn nghiêm khắc giống với như trước, có điều nắm giữ giấy tờ này ở Mai gia cũng chỉ có Mai Thụy và Mai Bạ, những người khác không cần, cũng không muốn đi lấy tờ giấy này.

"Đại tỷ, cẩn thận." Mai Trinh đi tới trước người của nàng. Mai Bạ cúi xuống khăn quàng cổ lỏng lơ trong cổ, khoác vào cổ của Mai Trinh, "Yên tâm."

Mai Trinh dở khóc dở cười, "Ta lại không sợ lạnh. Chính tỷ đi thảo nguyên, đó mới sẽ lạnh."

Mai Bạ lắc đầu, "Lúc ta đến, mùa đông qua rồi."

Thảo nguyên Xích Na, dưới núi Lang. Trời như vòm lều, che đầy khắp nơi. Trời thăm thẳm, đất mênh mông, gió thổi cỏ thấp thấy dê bò. Xích Na ở trong tiếng nói của người Di Tộc chính là ý sói, sói không chỉ là Đồ Đằng (vật tổ) Xích Na, ở trong mắt của bọn họ cũng là động vật thần thánh nhất quý giá nhất.

Thảo nguyên Xích Na ở ngay dưới núi Lang, lui tới ngày càng mật thiết với Trung Nguyên, trình độ đồng hóa cũng rất cao, tám chín phần mười trong đám người trẻ tuổi biết nói ngôn ngữ Trung Nguyên, cho nên Mai Bạ không gặp trở ngại gì, vào lúc tháng ba đầu mùa xuân đi tới nội địa thảo nguyên Xích Na, có tuổi mới dồi dào tốt nhất bên bờ sông nuôi thả ngựa.

Mai Bạ ngược đầu, nhìn gần như là đưa tay có thể sờ tới mây trắng, không nhận được thật sự đuổi đôi tay ra. Nàng nhắm hai mắt, hít thở mùi cỏ xanh dễ ngủ dưới ánh mặt trời.

"Xích Na, người chậm một chút."

Bên bờ sông nuôi thả ngựa, hai con ngựa đen chạy như bay thật nhanh dọc theo sông, sau đó một thiếu niên trên một con lớn tiếng kêu la, thiếu niên áo đỏ phía trước quay đầu lại cũng lớn tiếng nói: "Sẽ không tới kịp." Hắn giơ tay vung lên roi dài trong tay, chính là hung hăng quát một roi tới trên mông ngựa thiếu niên sau lưng, "Cho người thêm chút sức."

Con ngựa kia bị kinh sợ, chạy như bay ra giống như là tên rời cung, thiếu niên kia lập tức oa oa kêu to, "Xích Na, ta và người có thù oán à? Mau bảo nó chậm một chút, a."

Thiếu niên áo đỏ phát ra một tràng cười dài, giục ngựa đuổi theo, hai ngựa cười ở bờ sông nuôi thả ngựa một trước một sau chạy như bay, kèm theo tiếng cười của thiếu niên trên ngựa, chọc cho người nuôi thả ngựa chần chệ cách đó không xa đều ngược mắt lên nhìn, còn có cụ già đang ngồi trước lều nỉ màu trắng, cười tủm tỉm nhìn thiếu niên áo đỏ chạy như bay này.

"Kia là ai?" Cô gái trẻ tuổi đang phơi quần áo không nhận được hỏi.

"Công tử Xích Na, con trai út mà tộc trưởng thương nhất."

"Khó trách hẳn lại gọi là Xích Na."

"Đúng rồi."

"Này, trước mặt, chớ cản đường." Chạy ở trước mặt, lúc này thiếu niên Tát Nhân lại không khống chế được ngựa của mình, mắt thấy ngựa của mình sắp đâm tới trên người một cô gái áo trắng cách đó không xa, chỉ có thể kêu to để cho nàng tránh ra.

Trước người truyền đến tiếng kêu la lớn, Mai Bạ mở mắt ra, Xích Na thấy nàng không tránh không né, cũng không biết có phải là bị sợ choáng váng hay không? Hắn cầm dây cương, nằm ở trên lưng ngựa, vọt tới trước mặt của Tát Nhân, song song với con ngựa kia, dẫn nó lệch đường, tránh khỏi cô gái xứ khác đó.

Thân thể hắn lệch ra ngoài, một tay cầm dây cương của mình, một tay kia kéo qua dây cương trên lưng con ngựa kia của Tát Nhân, "Hừ ——"

Nửa người hắn cũng cách lưng ngựa, rót cuộc hai con ngựa cũng suất tý nguy hiểm mà thả chậm tốc độ đi qua bên người Mai Bạ, dừng ở phía sau nàng. Xích Na vòng qua thân ngựa, ngồi ở trên lưng ngựa, một tay cầm dây cương, chỉ vào người phụ nữ xứ khác thoạt nhìn chắc là từ Trung Nguyên tới kia, "Này, người không biết mới vừa rồi nên tránh ra sao?"

"Người kéo ra rồi."

"Vậy nếu ta không kéo ra thì sao? Người chờ bị đung chết?"

"Ta sẽ tránh ra."

Roi trong tay Xích Na ngừng ở giữa không trung, nhất thời nổ đóa, cảm thấy hần là làm không công tránh người tốt, từ sau lưng truyền đến tiếng cười của Tát Nhân, cặp mắt Xích Na tròn tròn, hai con ngươi màu đen trong suốt vừa sáng vừa tròn, lấp lánh có thần cực kỳ giống một con báo nhỏ. Màu tóc của hần khác với người Trung Nguyên, có một chút màu nâu, hiện ra tia sáng màu nâu đỏ ở dưới ánh mặt trời, bên trán đeo chuỗi hạt tô điểm trán chỉ có ở Di Tộc, màu da cũng rất đậm, hiện ra sáng bóng khỏe mạnh. Hần mặc một bộ áo dài đơn màu đỏ sậm, cao cổ vạt phải, đeo đai lưng từ trên vai trái xuống dưới, phía trên nạm mảnh ngọc và lông vũ sáng ngời.

Mai Bạt càng nhìn càng cảm thấy hần giống như là một con báo nhỏ, tầm mắt chạm đến cặp mắt có chút tức giận của hần, nàng làm vãi chào với hần, "Cám ơn."

Tính tình của Xích Na tới cũng nhanh đi cũng nhanh, thấy nàng nói cảm ơn, bĩu môi, lại khôi phục vẻ mặt vui vẻ, "Người là từ Trung Nguyên tới?"

"Phải" Mai Bạt gật đầu một cái, Xích Na dường như cảm thấy rất hứng thú, còn muốn hỏi cái gì, Tát Nhân sau lưng không nhịn được nói: "Xích Na, người nói chúng ta sắp không kịp rồi."

"Ta phải đi rồi." Xích Na lại quay đầu ngựa lại, "Ta tên là Xích Na Y Cách Nhĩ, người có thể tới lều lớn tìm ta."

Hai người cười ngựa lại bắt đầu phi thật nhanh, nổi lên một trận gió cuồn cuộn giống như lúc xuất hiện, cò nuôi súc vật màu mỡ đến gối đung đưa ở trong gió. Mai Bạt ngồi xỏm người xuống, nhặt lên một cây loan đao khéo léo của người trên ngựa kia rơi xuống, lắc đầu một cái, bỏ vào trong ngực.

Nàng đi trở về trước người ngựa của mình, nắm dây cương, trên lưng ngựa vẫn vắt túi hầu bao màu xám thẫm, nàng chậm rì rì đi ở trên thảo nguyên bát ngát khắp trời, chỉ có cảm giác đầy lòng đầy ngực mình, cũng đột nhiên trở nên vô cùng sung sướng, có lẽ cũng chỉ có chỗ như thế này mới có thể nuôi ra con báo nhỏ như vậy thôi.

Trên đỉnh đầu truyền đến một đợt tiếng rít chói tai, Mai Bạt nhìn tới phía trước, một đợt bụi mù đi qua, một người cưỡi ngựa lớn màu đen dừng ở trước người của nàng, cô gái trên ngựa xuống ôm chặt lấy nàng, "Ta thấy được hai con bạch kiên điều của người kia, thì biết nhất định là người đến rồi."

Mai Bạt có chiều cao của Mai Sóc, cho dù người cao lớn phổ biến ở trên thảo nguyên, nàng cũng không lùn so với người ta, chỉ là thân hình rõ ràng thon gầy hơn rất nhiều, nói thí dụ như người phụ nữ trước người đang ôm của nàng, cánh tay cường tráng gần như muốn siết nàng đến nghẹt thở.

Mai Bạt ho khan một tiếng, "Tái Hãn."

Tay của nàng ta vỗ vào trên lưng Mai Bạt, Mai Bạt chỉ có cảm giác xương sống của mình rung mấy cái, rốt cuộc Tái Hãn ôm đủ rồi, xoay người, "Làm sao lại muốn đến đây?"

"Đá vân mây."

"Người muốn đá vân mây?"

Mai Bạt gật đầu, Tái Hãn gãi gãi đầu, hình như rất khó khăn, Mai Bạt hỏi: "Rất khó tìm?"

"Là rất khó tìm, bởi vì đều chôn ở trong thảo nguyên, bình thường đều là vào lúc chúng ta chăn dê, bầy dê gặm rễ cỏ gặm đến. Nếu người muốn tự mình đào, vậy sợ rằng người phải tốn thời gian rất lâu. Có điều yên tâm đi, đá vân mây cũng không hiếm thấy ở thảo nguyên chúng ta, rất nhiều nhà quý tộc đều sẽ có, ta thay người đi xin một khối." Tái Hãn kéo ngựa của mình qua, bay vọt lên, tư thế tỏ rõ khoe khoang, nhú mồm nhìn nàng. Mai Bạt cười lắc đầu, cũng lên lưng ngựa của mình.

Tái Hãn nhìn nàng, "Ta dẫn người đi lều lớn bên kia, trước kia không phải người vẫn muốn hiểu biết hôn tục (tập tục cưới hỏi) của Di Tộc chúng ta, hôm nay coi như người gặp được rồi."

Mai Bạt ngồi xong ở trên lưng ngựa, "Lều lớn?"

"Tộc trưởng và quý tộc ở khu vực kia, chúng ta đều gọi là lều lớn. Hôm nay là ngày đại hôn của thiếu tộc trưởng chúng ta."

"Được."

Tái Hãn cười đến không có ý tốt, "Được gì mà được, ta nói, người có thể phải coi chừng một chút."

"Cái gì?"

"Người cũng biết, chàng trai Di Tộc chúng ta lại khác với Trung Nguyên các người, luôn luôn gan rất lớn. Tộc trưởng thì thích nhất văn hóa Trung Nguyên, đến cả rất nhiều chàng trai trẻ tuổi trong tộc của chúng ta cũng giống như là trúng tà vậy, rất thích những người Trung Nguyên tay trái gà không chặt như các người." Nàng đánh giá Mai Bạt từ trên xuống dưới một cái, "Giống như là loại phong độ của người trí thức khắp người như người, đây chính là loại được hoan nghênh nhất."

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bep Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ngự Điều Tình (2)

Ngựa vẫn không ngừng, Xích Na đã nhảy xuống lưng ngựa, một đôi ủng da trâu thô giẫm đến bồm bộp vang dội, chạy vào một tòa lầu ni lớn nhất sang trọng nhất chính giữa loạt lầu lớn.

"Ngạch khách, ngạch khách." Lầu ni trước mặt mở cửa, trên như cái ô xương, dùng đều là xương ngựa chế thành khung xương buộc thành, có toàn bộ hai mươi bốn tấm vách tường, đẩy ra một lỗ thủng, làm cửa sổ ở mái nhà. Lúc thời tiết đẹp trời, tất cả mảnh cửa sổ ở mái nhà đều mở ra, ánh nắng hắt vào đủ chiếu sáng cả lầu ni.

Trên đất cả lầu ni đều phủ lên thảm nhung lông cừu, Xích Na chạy vào, một cô gái to lớn ngồi trên giường trải sẵn áo lông da hổ, dù bận vẫn ung dung nhìn hắn.

"Ngạch Cách Kỳ, sao người vẫn còn ở nơi này?"

"Xích Na, đệ đệ ngoan của ta, đệ thật là sớm."

Xích Na nhìn miệng nàng tổn hơi thừa lời, lui hai bước, "Áy, ta cố chạy về sớm rồi."

"Đi, ta đang chờ đệ, Ngạch Khách họ đã sớm đi nghỉ thức bãi lửa bên kia rồi."

"Chỉ có tộc trưởng mới có thể dùng hai mươi bốn tấm vách tường, quý tộc mười tám tấm, thị tộc bình thường mười hai tấm, dân thường đều là sáu đến tám tấm." Tái Hãn với Mai Bạt cùng nhau chạy băng băng dọc theo bờ sông nuôi thả ngựa tới phía lầu lớn, tốc độ không nhanh, "Tộc trưởng Y Cách Nhĩ của chúng ta có mười bảy người đàn ông, có điều bà ấy thích nhất là thị quân thứ chín trong đó. Công tử Xích Na chính là ông ấy sinh, đáng tiếc sinh xong công tử Xích Na thì ông ấy qua đời."

"Mười bảy người?"

"Cảm thấy nhiều sao? Phụ nữ Di Tộc chúng ta, nếu không lấy thật nhiều đàn ông, sẽ bị người ta chê cười, cảm thấy người không có năng lực. Thiếu tộc trưởng là chính quân của tộc trưởng Y Cách Nhĩ sinh ra. Tộc trưởng còn có rất nhiều con gái, con trai, nhưng mà bà ấy thương nhất chỉ có hai người, đều là vị thị quân thứ chín kia sinh ra, tiểu thư Ô Vân, công tử Xích Na. Đúng rồi, vị thị quân thứ chín kia còn có một nửa huyết thống Trung Nguyên, đặc biệt xinh đẹp."

Hai người dần dần đến gần lầu lớn, phần lớn thời gian đều là một mình Tái Hãn đang nói..., Mai Bạt thỉnh thoảng góp vào mấy chữ, cho đến khi trước mắt xuất hiện đám người lớn vây quanh lại, còn có cháy lên khói dày đặc.

"Là nghỉ thức bãi lửa, mau." Tái Hãn giục ngựa lướt gần, cùng với Mai Bạt xuống ngựa, "Đây là khâu quan trọng nhất trên tiệc cưới của Di Tộc chúng ta, đợi đến nghỉ thức bãi lửa xong rồi, tân nương và tân lang đều bị đưa vào lầu ni, chính là lễ tặng đao rồi. Năm nay công tử Xích Na cũng phải xuống sân, nhất định người đặc biệt nhiều."

Hai người chạy tới giữa đám người đang vây lại tìm được một vị trí trong vòng, Mai Bạt chưa kịp hỏi nàng lễ tặng đao là cái gì. Giữa đất trống trước mặt có hai đồng đồng lửa còn cao hơn so với người, cô gái trang phục lông lấy nắm tay của chàng trai, vòng ba vòng ở đồng lửa trại chính giữa đó. Tiếng nhạc mã đầu cầm (đàn đầu ngựa) du dương dễ nghe. Mai Bạt nhìn về phía trước, thấy một bóng dáng màu đỏ nho nhỏ ở chính giữa mấy bóng dáng phụ nữ trung niên cao quý nhất, đang vỗ tay, cười đến tinh thần phấn khởi.

"Công tử Xích Na." Một mình Mai Bạt giống như là đang làm bầm lều bầu, tân nương kia dẫn theo tân lang đi tới trước người mấy người phụ nữ kia lấy từng người một, lại đến trước người của một chàng trai trẻ tuổi khác, chàng trai kia cầm lược vàng lên, chải đầu ba lần cho tân lang.

"Kia là ai?" Mai Bạt hỏi Tái Hãn bên cạnh, nàng lại gần nói: "Chính quân của thiếu tộc trưởng, là Nặc Mẫn con trưởng Nhã Nhĩ gia. Di Tộc chúng ta có mấy quý tộc thế gia quan trọng nhất, trong đó Y Cách Nhĩ gia và Nhã Nhĩ gia mấy đời đều sẽ thông gia, đáng tiếc thiếu tộc trưởng không

thích hẳn." Nàng nhỏ giọng, "Người xem, hôm nay vốn là nạp thi, theo lý thì không cần làm lễ bái lửa, nhưng thiếu tộc trưởng thích người đàn ông này, tất cả nghi thức đám cưới đang tiến hành đều dựa theo cưới chính quân."

Ngay lúc nói chuyện, tân lang kia đã cầm chén bạc lên, rót rượu kính tất cả trưởng bối, bắt đầu phân phát dâu da cho chàng trai chưa lập gia đình trong tộc. Mai Bận nhìn Xích Na nắm một cái nhét vào trong tay Tất Nhân sau lưng, mình lại nắm rất nhiều nhét vào trong túi ngực trước mặt đại lung, tiếp đó thỉnh thoảng móc một quả ném vào trong miệng.

Nghi thức bái lửa xong, tân nương dẫn theo tân lang vào lều ni. Mai Bận nhìn bốn phía một cái, phát hiện những người này phần lớn đều là người trẻ tuổi, thoát nhìn hình như càng thêm kích động so với trước kia, có vài chàng trai lại là cúi đầu, trong tay nắm thứ gì đó.

"Cẩn thận, phần sau chính là lễ tặng đao rồi, cũng đừng nhận loan đao lung tung."

"Cái gì?" Mai Bận vẫn không hiểu, đồng lửa càng cháy càng hùng hực, chiếu sáng khuôn mặt tất cả mọi người.

Xích Na còn đang gặm dâu da, Ô Vân chột hẳn, "Hắc, người cũng nên đi tới."

Xích Na sờ lung tung ở trước người một hồi, "Loan đao của ta đâu?"

Ô Vân liếc một bên lòng mày, "Người còn muốn trốn?"

"Không phải, thật sự không có?" Hắn sờ lung tung một trận ở trên người, dâu da cũng rút ra.

Đúng lúc này, một chàng trai tuổi còn trẻ đi tới trước người của Mai Bận, trong tay cầm một cây loan đao đồng thau xinh xắn đưa tới. Mai Bận cảm thấy hơi quen mắt, mới vừa rồi nàng còn nhặt được một cây, thì ra là tối nay hắn phải dùng.

Nàng móc ra cây loan đao nhỏ bằng bạc kia từ trong lòng ngực, trên thân loan đao còn nạm đá quý xanh lá. Chàng trai trẻ tuổi kia vừa thấy được cây loan đao này, lập tức lấy lại loan đao mình muốn tặng ra ngoài.

Nàng cầm loan đao đi từ phía sau đám người tới phía Xích Na kia, thật vất vả đi tới trước người hắn, liền muốn đưa tới, "Người..." Hai chữ loan đao còn chưa ra khỏi miệng, tay đã bị Ô Vân chột kéo lấy, ánh mắt chăm chú vào loan đao trên tay nàng, lớn tiếng reo lên, "Ngạch Khách, mau nhìn, thì ra là Xích Na đã sớm tặng ra ngoài."

Một người thoát nhìn uy nghiêm nhất trong đám phụ nữ trung niên kia nhìn sang theo, chính là tộc trưởng Di Tộc, mẫu thân của Xích Na. Xích Na nhìn nàng một cái, chột đẩy tay Ô Vân ra, kéo Mai Bận bèn chạy về phía bên ngoài đám người.

Mai Bận không rõ chân tướng, bị hắn kéo ra khỏi đám người, càng chạy càng nhanh, còn nghe được tiếng Ô Vân truyền đến từ phía sau, "Xích Na, ngạch khách nói bà không ngại người Trung Nguyên làm con dâu, các người không cần bỏ trốn."

Xích Na vẫn kéo nàng chạy tới bờ sông nuôi thả ngựa, Mai Bận đứng ở trước người hắn, nhìn hai tay hắn chống ở trên đầu gối, nặng nề thở hổn hển, loan đao vẫn nắm ở trong tay kia, lúc này lại đưa tới, "Loan đao của người."

"Tại sao lại ở chỗ của người?"

"Nhặt được."

"Người lại thế nào cũng phải trả ta vào thời điểm đó, lần này làm sao cũng không giải thích rõ được rồi."

Xích Na vô qua nắm loan đao của mình, nhìn nàng hình như không hiểu, dứt khoát ngồi xuống ở trên cỏ bờ sông nuôi thả ngựa, "Vốn là, hai năm trước ta nên tham gia lễ tặng đao, nên lập gia đình."

Mai Bận ngồi xuống trên cỏ ở bên cạnh hắn, trong tay hắn xoay loan đao, "Ngạch khách muốn ta gả cho đại tiểu thư Nhã Nhĩ gia, nàng ta cũng đã có sáu bảy thị quân rồi. Nhưng ngạch khách nói gì phụ nữ quý tộc của Di Tộc chúng ta ai mà không phải vậy, chính bà đã có mười bảy người đàn ông, ta thật vất vả thuyết phục bà để tự ta tham gia lễ tặng đao, chọn người mình muốn gả."

Xích Na quay đầu, nhìn Mai Bận áo trắng cực kỳ rõ ràng dưới ánh trăng, hắn nghiêng đầu, "Phụ nữ Trung Nguyên sẽ không có nhiều thị quân như vậy, có phải hay không?"

"Có người sẽ không."

"Thì ra là quạ trong thiên hạ đều đen, còn tưởng rằng chỉ có phụ nữ nơi này chúng ta là dạng như vậy đấy." Hắn lại xoay đầu về, "Thật ra thì ta cũng không quan tâm lắm, nàng muốn thật nhiều đàn ông thì thật nhiều đàn ông là được, nhưng gả cho người sẽ phải khoác khăn trùm đầu, còn không thể ra ngoài cười ngựa chạy lung tung, thật nhàm chán."

Hắn tiếp tục thờ dài, "Cho nên trong hai năm trước ta đã trải qua bốn, năm lễ tặng đao, đều là chạy trốn. Ngạch khách cũng sắp muốn trói ta lại đưa đi lập gia đình, nhưng lần này người đâm đầu vào ta rồi."

"Thật xin lỗi."

"Người xin lỗi cái gì, chuyện này lại không liên quan tới người." Hắn nghiêng người sang, hai chân vòng lại nhắm về phía mặt sườn của nàng, "Trung Nguyên chơi vui không?"

Nàng gật đầu một cái, đôi tay Xích Na nắm chặt lấy đầu gối, "Lúc ta còn nhỏ từng nghe cụ già trong tộc nói, khi đó ta còn nói trưởng thành muốn du sơn ngoạn thủy, đi khắp đất đai Trung Nguyên."

Thân thể hắn ngửa ra sau, ngã ở trên thảm cỏ, lại tự mình lật lên, Mai Bạt nhìn hắn, hắn gãi gãi đầu, "Chúng ta đều chơi như vậy, người biết muốn tự mình đứng lên còn phải luyện, vừa bắt đầu còn không lên nổi người tin hay không?"

Quả nhiên, nàng rất phối hợp lắc đầu, Xích Na muốn nàng vòng lại hai đầu gối, Mai Bạt làm theo, hắn đẩy nàng về phía sau, nàng cũng ngã về sau xuống đất, Xích Na ngồi ở trước người của nàng, "Lên đi."

Mai Bạt thử một chút, cười lắc đầu. "Là không lên nổi."

Xích Na hạ hê ngoảnh mặt về phía trước, mắt nhìn xuống nàng, "Ta nói đấy."

Ở dưới ánh nước của sông nuôi thả ngựa làm nổi bật đôi mắt hắn đặc biệt lóe sáng, Mai Bạt nhìn ngôi sao trong bầu trời đêm, chỉ cảm thấy cặp mắt kia càng sáng hơn so với bất kỳ một ngôi sao nào.

Nàng buông hai chân ra ngồi dậy, ngồi mặt đối mặt với hắn, trong bầu trời đêm truyền đến tiếng kêu của hai con bạch kiên điều, Xích Na tò mò ngửa đầu, "Hình như ta nghe được tiếng đại bàng kêu."

"Phải."

"Thật sự phải, ở nơi nào?" Mặt mũi hắn tràn đầy hưng phấn, ngón tay cái và ngón trỏ của Mai Bạt cùng móc lại thổi lên một tiếng huýt dài, hai con bạch kiên điều lượn vòng bay thấp, từ từ dừng ở trước mặt nàng.

Xích Na không nhịn được đưa tay muốn sờ, Mai Bạt nắm lấy tay của hắn, "Không được."

Hắn bẹt bẹt miệng, "Bọn nó sẽ cắn người sao? Nhưng ta muốn sờ sờ."

Mai Bạt nắm lấy tay của hắn, cùng nhau xoa lưng Tiểu Xác, nó run run người, Xích Na cười cong lông mày, "Người nuôi?"

"Là phụ thân của ta."

"Vậy sao đi theo người?"

"Ta luôn ra ngoài, ông ấy không yên lòng."

Xích Na còn muốn đùa mở nhon của bạch kiên điều, hắn đứng lên xoay vòng quanh Tiểu Xác. Tiểu Quy ngồi chồm hổm ở bên cạnh Mai Bạt, mở nhon chạm khê vành tai của nàng một chút, tràn đầy thân mật, Xích Na thấy vậy yêu thích và ngưỡng mộ đầy mặt.

Chơi thật lâu, hai con bạch kiên điều bay trở về bầu trời, không thấy bóng dáng, hắn lại hỏi: "Người tới chỗ chúng ta làm cái gì?"

"Tìm đá vân mây."

"Đá vân mây, cần đá vân mây làm cái gì." Đá vân mây không phải là đẹp mắt một chút, có thể dùng để làm đồ trang sức, còn có thể có tác dụng gì?

Mai Bạt nhìn dáng vẻ hắn tò mò, bèn không nhịn được muốn nói rõ ràng với hắn một chút, cho nên nàng từ từ giải thích: "Dùng đao gọt xuống bột đá phía trên đá vân mây, có thể làm thuốc, người nhà của ta cần vị thuốc này."

Xích Na nhìn nàng, đột nhiên cười nói: "Người rất ít nói đúng không?"

Nàng gật đầu, hình như rất khó hiểu làm sao hắn biết.

"Người vừa nói một câu dài rất không nói liền, đứt đoạn kỳ quái. Trong nhà ta rất nhiều đá vân mây, ta tặng người một khối là được rồi."

"Cảm ơn."

"Nói hồi lâu, người còn chưa nói cho ta biết người tên gì vậy?"

"Mai Bạ, Bạ trong ven hồ."

"Mai Bạ, tên thật kỳ quái, bởi vì nhà ngươi ở ven hồ sao?"

Nàng gật đầu, nhìn bóng đêm dần khuya, "Ta đưa ngươi trở về."

Xích Na cười nói: "Nơi này ta quen thuộc hơn ngươi nhiều, ta đưa ngươi trở về còn tạm được, ngươi ở nơi nào?"

"Tái Hân."

"Tái Hân, Tái Hân Ba Đặc Nhĩ, ta biết nàng ấy, thì ra là ngươi ở chỗ của nàng ấy."

Bạ đang đọc truyện *Khói Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Ngự Điều Tình (3)

Hai người sóng vai đi ở trên thảo nguyên, trăng treo nghiêng phía chân trời, hình như cũng ở trong tay. Lều ni nhà Tái Hân 12 tấm vách đang ở trước mắt, Xích Na phát tay một cái với nàng, "Ta đi về, nhớ mai tới lều lớn tìm ta."

"Xích Na."

"Cái gì?"

"Ngươi trở về giải thích thế nào?"

Hân sờ sờ loan đao trong ngực, nghiêng đầu, "Không biết, nếu không ngươi tạm thời thay ta bảo quản một chút là được."

Mai Bạ nhận lấy cây loan đao kia, "Nếu mà ta không trả?"

Xích Na buông lỏng tay cười nói: "Ngươi muốn nó có thể có tác dụng gì, đao này vừa nhỏ vừa cùn, chỉ là vô đao đẹp mắt một chút, đến cả cắt thịt bò cũng không cắt được."

Mai Bạ không nói gì nữa, Xích Na khoát khoát tay rời đi, còn đang suy nghĩ đá vân mây trong nhà đã nhét vào chỗ nào rồi. Vừa về tới lều ni thì bắt đầu lục lung tung, cho đến khi lục ra một khối đá vân mây hoàn chỉnh lúc này mới đặt nó ở lòng cừu bên cạnh, bắt đầu ngủ, cả đêm ngon giấc.

"Xích Na, có một người phụ nữ Trung Nguyên ở bên ngoài nói là tìm..."

Ngoài lều ni truyền tới tiếng Tát Nhân, Xích Na cầm đá vân mây chạy đi, quả nhiên thấy nàng đứng ở cách đó không xa, đất ngựa, vẫn là cả người áo trắng sạch sẽ như cũ.

Có phải lấy đá vân mây đến tay thì nàng sẽ trở về Trung Nguyên hay không? Xích Na đột nhiên cảm thấy không thoải mái, có chút khó chịu, có chút không ổn, đột nhiên không muốn đưa đá vân mây cho nàng, nhưng nàng nói người nhà nàng bị bệnh, cần đá vân mây. Hân thả chậm bước chân, vốn là đang chạy, hiện tại đổi thành đi, không biết là người nhà gì của nàng có thể khiến nàng ngàn dặm xa xôi đi tới thảo nguyên, có phải người nhà rất quan trọng hay không, có phải là người đàn ông của nàng hay không?

Lòng hân không yên mà đi tới phía nàng, trước người truyền đến tiếng mấy người phụ nữ, "Cẩn thận, công tử Xích Na." Hân vừa nhấc mắt, thấy mấy người phụ nữ khiêng mấy rương cứng đi tới lều ni tân hôn hôm qua, chắc là đồ cưới. Hân chợt tránh ra nhường đường, ai ngờ một chân mình không đứng vững, mất cả chân treo một cái, ngã ở trên mặt đất.

"Sao thế?" Không biết từ lúc nào, nàng đã đến trước người, Xích Na nhặt đá vân mây lên, "Cho ngươi."

Nàng không nhận, chỉ là một tay nâng mắt cá chân của hân, "Trẹo rồi?"

"Hình như vậy."

"Ta xem một chút." Nàng xoay chuyển mắt cá chân của hân, hân thở nhẹ một tiếng, "Đau."

"Nhìn một chút, lập tức sẽ tốt."

Xích Na khẽ quay đầu đi, nhìn gò má của nàng, nhìn nàng cẩn thận từng li từng tí thay mình xoa mát cá chân, "Còn đau không?"

Thật ra đã khá nhiều rồi, đây căn bản không tính là cái gì so với đau đốn rớt xuống từ trên lưng ngựa, nhưng hắn đột nhiên không nhịn được muốn làm nũng, "Ừ."

Nàng thở ra, đôi tay đồng thời xoa ấn cho hắn, xoa nhẹ một lúc, có một ngón tay chọt bả vai của mình, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, "Sao thế?"

"Đá vân mây của ngươi là muốn cho ai?"

"Đường muội của ta."

"Là đường muội của ngươi bị bệnh?" Không biết vì sao, nghe được đáp án này, hắn cảm giác trong lòng mình buông lỏng một nửa.

"Phu quân đường muội của ta bị bệnh."

"Đường muội ngươi đã có phu quân rồi, vậy không phải là ngươi cũng cưới gả rồi?" Hắn hỏi rất khẽ.

"Không có."

Lần này là buông lỏng ra toàn bộ. Xích Na thu chân lại, "Được rồi, không đau."

Hắn đứng lên, nàng thay hắn phủi roi cỏ dính vào trên người. Xích Na nghiêng đầu sang chỗ khác tự mình nghĩ tâm sự, Mai Bạt nhìn hắn, "Đá vân mây."

"À?"

"Trong tay ngươi."

Hắn hình như có chút không tình nguyện đưa cho nàng, "Vậy ngươi phải về rồi?"

"Ừ." Nàng nhận lấy đá vân mây, "Ngày mai ta đi."

Xích Na và nàng trở lại trước mặt ngựa của nàng, thấy phía trên treo túi hầu bao, lập tức lại biến thành bé cung tò mò, hỏi: "Trong này là cái gì?"

Mai Bạt kéo túi ra cho chính hắn nhìn, hắn móc ra, có mấy quyển sách, còn có bút mực nghiền với rất nhiều sách nhỏ đóng lỏng lẻo, còn có ít ỏi mấy tờ giấy, chồng lên nhau, trên đó viết chữ rậm rạp chằng chịt, đều là viết tay. Hắn tò mò mở ra xem mấy tờ, "Đây là, là ngươi viết sao?"

"Ừ."

"Ngươi đi qua nhiều địa phương như vậy? Đây là du ký sao? Có phải ngươi du sơn ngoạn thủy khắp nơi, sau đó viết xuống tất cả những phong cảnh này, còn có dân tộc hay không?" Hắn hỏi rất gấp, một ít quyển sách nhỏ còn chưa dùng hết, lật tới một nửa viết chính là thảo nguyên Xích Na.

"Phải."

"Xích Na, ngươi làm sao vậy?" Tất Nhân ngồi vào bên cạnh Xích Na, hắn đang ôm hai đầu gối ngồi ở trước mặt lều ni của mình, ngẩn người.

"Nàng sắp đi rồi."

"Cái gì, ai sắp đi?"

"Chính là người phụ nữ Trung Nguyên cầm loan đao của ta đó."

"Không phải là ngươi nói cây loan đao kia là nàng nhặt được, không phải là ngươi đưa sao?"

"Ta cho nàng rồi."

"Cái gì?" Tất Nhân giống như là không hiểu, "Là ngươi cho nàng? Vậy ngươi muốn gả cho nàng?"

"Ta không biết."

"Cái này thì có gì mà không biết?"

"Nàng rất tốt, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Ta vẫn đang nghĩ, đáng về nàng luôn là một chút nóng nảy cũng không có, có phải cũng dịu dàng như vậy đối với những người đàn ông khác hay không?"

Bản thân Xích Na không biết, Tất Nhân lại càng không biết, hai người cùng ngồi ở trước mặt lều ni, đột nhiên, Tất Nhân chợt hắt, "A, đó không phải là người phụ nữ Trung Nguyên đó?"

Xích Na ngược mắt nhìn lên, quả nhiên là Mai Bạt, nàng đang đi tới phía hắt. Đi tới một nửa lại bị người chặn lại đường đi, Xích Na tròn tròn mắt, làm sao Nặc Mẫn tìm được nàng? Muốn nói gì với nàng?

Hắt ngồi ở trước lều ni, chỉ nhìn được bóng lưng Nặc Mẫn, nói một lúc, Nặc Mẫn khẽ nhún người với nàng, Xích Na vẫn nhìn chăm chăm không nháy mắt.

Mai Bạt hình như lại bắt đầu cất bước muốn đi tới đây, Nặc Mẫn đột nhiên giống như là đau chân ngã xuống về phía trước, ngã xuống đất, một tay nắm cổ chân của mình.

Một tay Xích Na nắm chặt cổ trong tay mình, nhô lên, lại nắm, lại rút.

Mai Bạt vẫn đứng, gọi lại một người đi qua, người nọ phát hiện chính quân của thiếu tộc trưởng ngã xuống đất, lập tức chạy đi kêu người tới hầu hạ.

Mai Bạt nhìn người nọ chạy đi gọi người, mình cũng muốn tiếp tục đi, đột nhiên một cơn gió thổi qua, một cơn thể đứng tới, một tay nắm cánh tay của nàng, nắm đến đau đớn, thiếu niên trước người ra oai nhìn chăm chăm chàng trai trên đất, "Tỷ phu, sao một mình ngươi ở chỗ này?"

"Xích Na." Hắt yếu ớt cười cười, Xích Na kéo Mai Bạt rời đi, chất vấn: "Hôm nay không phải ngươi muốn đi sao?"

"Ta đi ngay."

"Vậy ngươi còn qua đây làm cái gì?"

Trong tay Mai Bạt hơi dùng sức, Xích Na cũng dùng bước, đứng ở trước người của nàng, nàng móc ra loan đao trong ngực, "Ta đi gặp ngách khách của ngươi."

"Cái gì?"

Nàng nắm chặt tay hắt buông lỏng cánh tay nàng ra, "Cái này, chắc chắn không?"

Mặt Xích Na đỏ lên, trên gò má màu mặt ong lập tức lộ ra hai vết đỏ ửng, "Ta quyết định rồi."

"Xích Na."

"Ừ."

"Bằng lòng cùng ta trở về Trung Nguyên không?"

Hắt nhìn đôi mắt màu hổ phách dịu dàng của nàng, rốt cuộc gật đầu một cái, "Ta vừa nảy rất sợ."

"Sợ cái gì?"

"Sợ nàng cũng đối tốt với người khác, cũng sẽ xoa bóp chân cho hắt."

Mai Bạt cười cười, kéo hắt cùng nhau đi tới phía lều ni của tộc trưởng, "Kể chuyện xưa cho chàng."

"Nàng biết kể chuyện xưa?" Xích Na dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi nhìn nghiêng nàng, đầu chấm cũng ngắt không bình thường, cũng may sức hiểu của hắt đủ tốt.

"Từ từ kể."

"Được, ta từ từ nghe, câu chuyện gì?"

"Chuyện xưa của nương ta và phụ thân ta."

"Nàng có mấy phụ thân? Ta có mười bảy người. Phụ thân ruột của nàng chính là người nuôi đại bàng kia đúng không?"

Mai Bạn xoa đầu của hắ, "Một người, chỉ có một người."

Ngra cao to màu đỏ thẳm chậm rãi đập lên bụi cỏ tươi tốt ở bờ Tây Hà, trời tháng năm, bông liễu bay đầy trời, Mai Bạn đón lấy mấy cái, gãi Xích Na ngứa ngứa. Xích Na tránh trái tránh phải ở trong lòng nàng, vẫn là vui mừng khôn xiết cười nghiêng ngả ở trước người của nàng

"Lần sau khi nào chúng ta trở lại?"

"Sao thế?"

"Ta thích nương và phụ thân, còn có Tiểu Nhất, ta thích tất cả thành viên nhà nàng "

"Họ cũng thích chàng."

Xích Na dựa vào trước ngực nàng, "Chẳng qua ta thích nàng nhất."

"Đồ ngốc."

"Ta còn lâu mới ngốc." Trong tay hắ nắm bàn nháp du ký của nàng, hắ quen cuộc sống trên lưng ngựa, cho dù đọc sách ở trên lưng ngựa cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngra lớn ra khỏi thôn Tây Hà, hai con bạch kiên điêu bay gần thân ngựa, Xích Na móc ra một miếng thịt bò phơi khô đút bọn nó, nửa nghiêng người sang quay đầu lại nhìn Mai Bạ, "Ta có từng nói chưa, ta vẫn muốn đi khắp thiên hạ Trung Nguyên."

"Nói rồi."

"Vậy kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

"Quê hương trà, dãy núi Lĩnh Nam."

--- -----o Toàn văn hoàn o-----

Bạn đang đọc truyện *Khởi Bếp Ven Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.